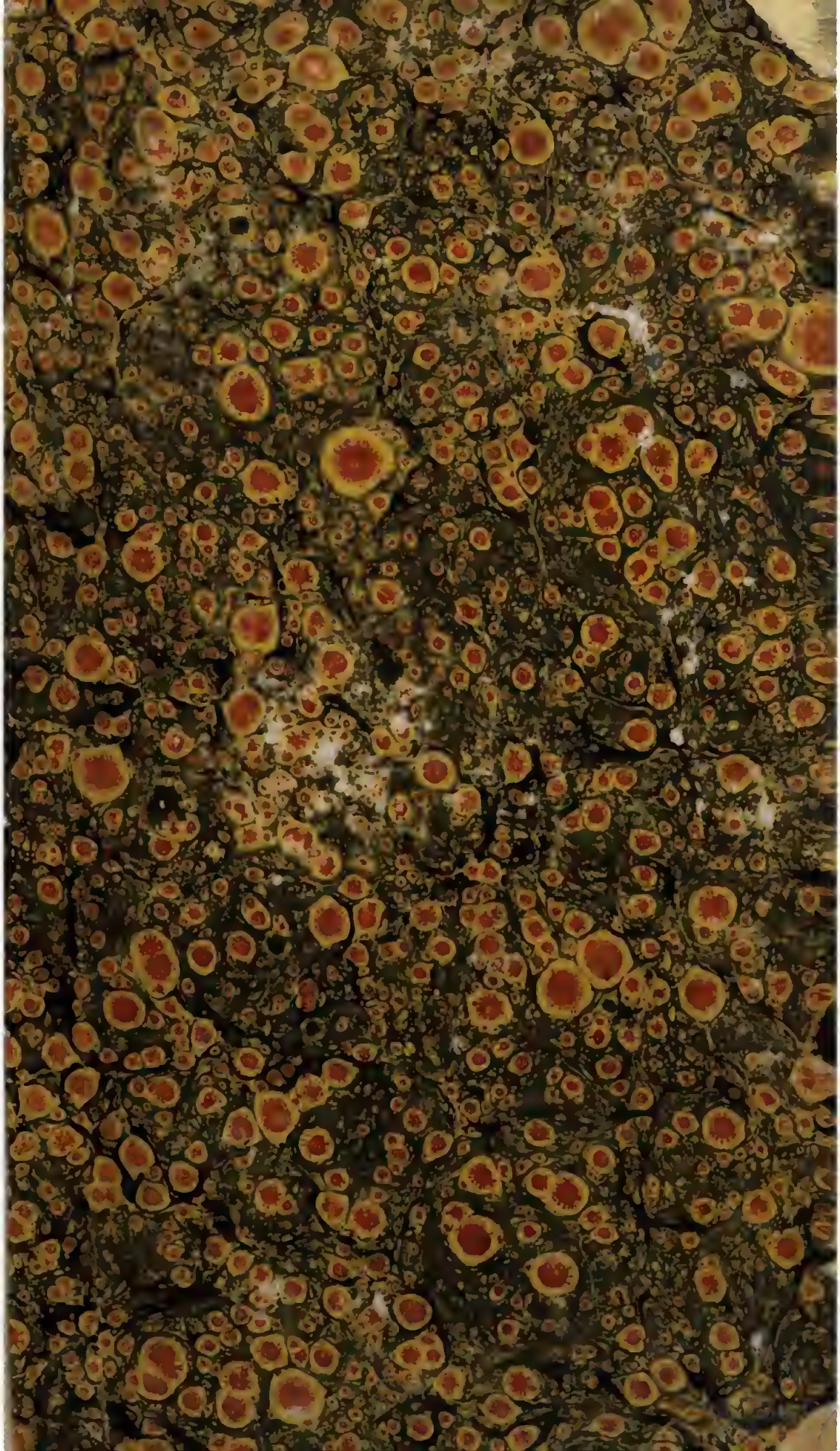

5.7.387.

5 W.7.

POLYBII
HISTORIARVM

TOMI VIII. PARS I.

Digitized by Google

ΠΟΛΥΒΙΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

POLYBII
MEGALOPOLITANI
HISTORIARVM
QVIDQVID SVPEREST.

RECENSVIT, DIGESSIT,

EMENDATIORE INTERPRETATIONE, VARIETATE LECTIONIS, ADNOTATIONIBVS, INDICIBVS ILLVSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER
CIVIS GALLO-FRANCVS, ARGENTORATENSIS.

TOMI OCTAVI PARS PRIOR

CONTINENS

ADNOTATIONES AD LIB. XXXI — XL.

ET

INDICEM HISTORICVM ET GEOGRAPHICVM.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCXCIV.

Digitized by Google

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXI. Lib. XXXI.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

De anno, ad quem referenda ſunt priora Capita huius libri, & omnino de ea *Parte univerſi operis*, quam *duobus libris*, ad quos nunc accedimus, *triceſimo primo & ſecundo* complexus eſt Polybius, vide quae notavimus ad lib. XXX. c. 20. Ceterum *libro XXXI Hiſtoriarum Polybii* comprehenſas fuiſſe res, uno vel altero anno poſt Aemilii Pauli triumphum Macedonicum, & annis ſequentibus, id eſt, A. V. 588 vel 589 & ſeqq. geſtas, conſtat Athenæi teſtimonio, quod adtulimus in Scholio ſub contextu, ad cap. XXXI. 4, 1. ſq. cum quo (quod ad ejuſdem libri argumentum pertinet) conſer cap. 24. Conſentit codex Peireſcianus, qui Eclogam eam, quam exhibuimus cap. 10. hujus libri, ad *librum XXXI.* retulit.

Verſ. 1. ἐπολέμησαν. ἐξεπολέμησαν e ſuo codice in Notis citavit Vrſinus, & ſic eſt in Bav. quod verbum, licet raro alias & vix uſquam hac notione conſtructioneque reperiatur, ἐκπολεμεῖν πρός τινα, *bellum ſuſcipere*, vel *bellum gerere cum aliquo*, tamen non temere ſuit damnan- Verſ. 1.

Verſ. 1. dum; nam nimis quidem ſaepe librariorum culpa omiſſas in verbis compoſitis praepoſitiones vidimus, frariſſime adjectas ubi abeſſe debeant. ἐκπολεμεῖν τινα vulgato uſu alias denotat *debellare aliquem*, quae notio non eſt hujus loci. Ea vero notione, quae huic loco convenit, habuimus apud Polybium idem verbum, ſed cum accuſativo caſu abſque praepoſitione conſtructum, XV. 6, 6. ἐξεπολεμήσαμεν ἀλλήλους, *bello adflximus, bello fagitavimus nos invicem, bellum inter nos geſſimus.*

Ibid. πρὸς τοὺς Ῥαυκίους. πρὸς τοὺς Ῥωμαίους erat in cod. Vrſini; ſed verum habet Bav. quod ex conject. reſtituerat VRSINVS, qui & hanc Notam adjecit: „*Raucus* urbs Cretae Straboni et aliis. ΡΑΥΚΙΩΝ extat apud me argenteum numiſma.“ — *Ibid.* ἐνόρκους correxit Vrſinus. Mendoſe ἐν ὅρκοις mssti. *Ibid.* πρὶν ἢ κατὰ κράτος ἑλεῖν. Sic correxit Caſaub. Mendoſe ἕλειν eſt in ed. Vrſ. ἕλην Bav. & ſic videtur fuiſſe in Vrſini codice. Fortaſſe ἕλοιεν ſcripſerat Polybius.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. οἱ δὲ Ῥόδιοι, νομίσαμενοι τὰ περὶ τῶν Καυνίων. Vide XXX. 19, 3. Ad Καυνίων monuit h. l. Vrſinus, ſic ſcribendum vbique in praecedentibus paginis, ubi male Καυν. Perperam nunc Καυνῶν Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. θερείας ἀκμαζούσης. Vide Adnot. ad lib. XXX. cap. 20. Mendoſe θεωρίας Bav.

Cap. II. CAPVT II.

De *Gallograecis* conſ. XXX. 17, 12. ſqq.

Cap. III. CAPVT III.

E Polybii libro XXI. ductam eſſe narrationem, quae hoc cap. et ſeq. continetur, diſerte Athenaeus docet lib. X. c. 10. p. 439. ubi brevioribus repetit ea, quae uberius lib. V. cap. 5. p. 194. ſq. expoſuerat. Vide mox Scholion infra contextum cap. 4, 1. ſq. & conſer Notata ad XXVI. 10, 1 & 16. De argumento conſer Diodor. Sicul. Excerpt. de Vit. et Vitiis, T. II. ed. Weſſel. p. 583. qui, quae ibi habet, e Polybio tranſcripſit.

Verſ.

Verſ. 1. τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ συντελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰμιλίου Παύλου. *Ludos* illos dicit, quos *ex multo ante præparato, & in Aſiæ civitates & ad reges miſſis qui denunciarent*, & per Græciæ civitates ab ipſo indictos, *magno adparatu Amphipoli fecit Aemilius Paulus*, ut docet Livius XLV. 32. ubi conſer quae notavit Io. Frid. Gronovius. Verſ. 1.

Ibid. τῇ μεγαλοεργίᾳ. Vocab. δωρεᾷ, quod vulgo ſequitur, ſuſpectum merito habuit Caſaub. in comment. in Athenaeum. Vrſinus in Polybii Fragmentis a ſe collectis καὶ τῇ δωρεᾷ ſcripſit. τῇ μεγαλοδωρεᾷ malebat Caſaub. τῇ μεγαλουργίᾳ τῆς δωρεᾶς Reiſkius, ita, ut voce δωρεὰ Latinorum more uſus ſit Polybius, *magnificentia muneris;* quatenus *munus* deſignat *ludos magnificos gratis populo præbitos.* *Ibid.* θεωροὺς, *qui ludorum ſolennia indicerent, & ad ea invitarent.* cf. ad XXVIII. 16, 4.

Ibid. τοὺς ἑτομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ. Perſuaſum habemus, non ſic ſcriptum reliquiſſe Polybium. Fortaſſe τοὺς συντελεθησομένους &c. *Ibid.* ἐπὶ Δάφνης, *ad Daphnen.* Daphne, vicus cum luco & templo, Apollini & Dianae ſacro, prope Antiochiam Syriae. Strab. lib. XVI. p. 750.

Verſ. 6. ἱππεῖς Νισαῖοι. Dubitationem contra iſtam Caſauboni emendationem movit Reiſkius, eo quod *equi* quidem *Niſæi* ſint celebrati, non autem *equites.* At nihil tamen melius certiusque in medium protulit vir doctus. *Ibid.* οἱ λεγόμενοι ἑταῖροι ἱππεῖς. Vide Adnot. ad XVI. 18, 7. Verſ. 6.

Verſ. 11. τέθριππα δὲ τεσσαράκοντα. — „Imo vero τεσσαρακόσια. Conſentaneum enim eſt, fuiſſe plures quadrigas, quam currus ſenis equis junctos.“ REISIVS. *Ibid.* „ἅρμα, *currus a quatuor heſtiis* (lr. l. elephantis) *tractus;* συνωρὶς, a duobus,“ REISK. Verſ. 11.

Verſ. 12. θεωρίαι. Per ſe nihil admodum habet haec ſcriptura, quod ſuſpectam eam reddere merito poſſit; quam ſi teneamus, intelligendum erit cum Reiſkio, trecentas propemodum civitates miſiſſe *legationes*, quae ludos Verſ. 12.

dos iſtos ſua præſentia cohoneſtarent: cujusmodi legationes θεωρίαι dicuntur, ut vidimus XXVIII. 16, 4. conf. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Delum vſ. 279. & Erneſt. ad Xenoph. Memorab. Socr. III. 3, 12. Vna res, quæ dubitationem h. l. movere poſſit, ea eſſe videtur, quod illæ θεωρίαι inter boves bene ſaginatos & inter elephantum dentes mediæ commemorantur. Caſauboni conjecturam, θυωροὶ vel θυωρίδες, defendit Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vſ. 134.

Verſ. 16. *Verſ.* 16. ὑπονοήσειεν. Forſan ἐπινοήσειεν.

Cap. IV. CAPVT IV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. ὁλκίων. ὁλκείων, quod vulgo legitur in Polybii Fragmentis, ex Vrſini (ut in ſcholio monuimus) emendatione eſt, quæ nullo modo neceſſaria erat. Pollux X, 176: Ὅλκιον· ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν. Heſychius: Ὅλκιον· μέγας κρατὴρ, λουτήρ. *Ibid.* ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. De hoc ſive unguento, ſive oleo odorato, ut ajunt, & aliis, quæ deinde commemorantur, confer Dioſcorid. Mater. Medic. lib. I. cap. 43 ſeqq.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ὑπὸ τῶν μίμων. Mireris in Polybii fragmentis ab editoribus omnibus ſervatam vitioſam illam ſcripturam ὑπὸ τῶν νομίμων, quæ nonniſi errori Vrſini debetur, primi collectoris fragmentorum Polybii. Certe non ſolum Caſauboni Athenæus, ſed vetus etiam Baſileenſis editio Athenæi recte ὑπὸ τῶν μίμων habent.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. μετὰ τὴν συνέλευσιν τῶν ἀγώνων. — „Qui hic commemorantur ἀγῶνες, non conſtat, qui fuerint: num Antigonia, an Olympia, vel ſimiles ludi.“ REISKIVS. — Immo ex Fragmento, quod ex Athenæo modo exhibuimus, quod e libro XXXI Polybii ductum ille ait, ſatis adparet, de quibuſnam ludis hic agatur. Præterea ſi dubitatio ulla ſupereſſe poſſet, tolleret eam ſeries atque conſecutio Eclogarum de Virt. et Vitiis e Diodoro Siculo

Siculo excerptarum, T. II. ed. Weſſel. p. 583. Perſpecte rem jam viderat Freinſhem. in Supplem. libri XLVII Liviani, cap. 14. Verſ. 1.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Τιβέριον. Tiberius Gracchus. οἱ τοῦ Γράγχου πρεσβευταὶ eſt apud Diodor. l. c. Oportebat putamus *οἱ περὶ τὸν Γράγχον πρεσβευταί.* Hanc Gracchi legationem Freinſhemius l. c. poſuit in conſulatum A. Manlii Torquati et Q. Caſſii Longini, id eſt in A. V. 590. De eadem legatione conf. mox c. 6, 7 ſq. & c. 7, 19. adde c. 9, 1. & c. 14, 4. Videtur autem is Gracchus idem eſſe qui A. V. 591. cum M. Iuvencio iterum conſul fuit, Tib. Sempronius, Publii filius, Titi nepos, pater Gracchorum fratrum. Freinſhemius in Supplem. Livii XLVI. 27. rem, de qua hic agitur, in ipſum Gracchi conſulatum ponit: ſed, Galliam & Ligures Graccho conſuli provincias obveniſſe, majori cum veri ſpecie exiſtimavit Pighius Annal. Rom. T. II. p. 403.

Verſ. 2. μὴ οἷον τοὺς περὶ τὸν Τιβ. ὑποπ]εῦσαί τι. — „Debebat eſſe *μὴ οἷον — μὴ ὑποπ]εῦσαί τι.* Sed vide ad p. 1256, 21.“ [XXXVIII. 15, 2.] REISKIVS. Verſ. 2.

Verſ. 4. ἀλλὰ τοὐναν]ίον ἐναντιώτα]α διακείμενος πρὸς Ῥωμαίους. Finiunt vulgo hanc Eclogam in verbis *ἀλλὰ τοὐναν]ίον*, neſcio librariorum ne, an ipſius compilatoris culpa. Quatuor poſtrema verba adjecimus ex Diodoro l. c. ubi ecloga, qua de eodem argumento agitur, in haec ipſa verba exit: *οὐκ ἦν δὲ τῇ προαιρέσει τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ τοὐναν]ίον ἀλλοτριότα]α διέκειτο πρὸς Ῥωμαίους.* De eadem vero Tib. Gracchi legatione confer apud Polybium noſtrum ſtatim Eclogam ſequentem cap. 6, 7 ſq. Verſ. 4.

CAPVT VI. Cap. VI.

Legatio c. III. quæ vulgo h. l. interſeritur, a nobis rejecta eſt in librum XXX. cap. 2. ubi vide notata. *Verſ.* 1. *Σάτυρον.* Σάτυρος Bav.

Verſ. 2. οἱ μὲν οὖν παρὰ τοῦ Προυσίου &c. Hujus legationis, a Pruſia ad accuſandum Eumenem Romam miſ- Verſ. 2.

Verſ. 2. ſae, mentio fit in epitome libri XLVI Liviani. *Ibid.* *αὐτῶν τε τινὰ χωρία.* — „Opinor ſcribi debere *αὐτοῦ τε*, ut ad Pruſiam referatur, pro quo hæc legati conquerebantur.“ VRSINVS. — At nullo modo neceſſaria erat iſta mutatio, quæ temere in contextum Vrſini et ſequentium editionum recepta eſt. Poterant legati dicere, *ipſis*, id eſt, *Pruſiæ et populo Bithynorum* erepta eſſe nonnulla loca ab Eumene; & ſæpe vidimus ita ſcribentem Polybium. Quare recte REISKIVS monuit: „*αὐτοῦ* eſt a F. Vrſino, cujus in codice erat *αὐτᾶν*, quod rectum eſt, neque debebat mutari.“ —

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Τοῖς γε μὴν Γαλάταις &c. Confer lib. XXX. 17, 12.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον, ἥκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας &c. Manifeſte hæc verba & ab eo loco, quo vulgo erant poſita, aliena viſa ſunt, & huc reponenda. conf. c. 7, 19.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο. Caſaubonus: *adeo reges eum ſibi adjunxerant.* Mira ſunt vero, quæ, ut iſtam notionem ex illo verbo extorqueret, adnotavit ad hunc locum REISKIVS. — „Sententia, ait, ſatis aperta: ſed ratio verbi dubia, unde ſit ductum; num a *τέμενος*, an a *τέμνειν*. Si prius, hæc eſt uſurpationis ratio: ut *τέμενος* eſt lucus & ager alicui privus, proprius, conſecratus, ut alii nulli juris in eum quidquam ſit; ita ille, quem ſibi quis *ἐξετέμετο*, eſt illius veluti *τέμενος*, lucus conſecratus, ipſi ſoli patens, aliis omnibus inacceſſus. Si poſterior placet ratio, poteſt res ita concipi: ut, ſi quis ſerrula ex affere fruſtum ligni in orbem exſcindit, ut ille ſervus in oratione pro A. Cluentio, fruſtum illud undique circumſcribitur, & ſeparatur a reliquis partibus, quibuſcum ante cohaerebat: ita ille, qui aliquem *ἐκτέμνεται*, *ſibi exſcindit*, beneficiis eum a cœtu, cum quo is ante conjunctus erat, avellit, aut ita ei obſtruit omnes vias inquirendi & evagandi, ut neceſſe habeat in illo orbe continere ſtudium ſuum indagandi, quo

quo orbe concluſus & ſeptus eſt ab eo, qui pati non vult in penetralia ſua penitius introſpici.“ — ERNESTVS: ἐκτέμνεσθαί τινα φιλανθρωπίᾳ, *decipere ſua comitate;* non, *adjungere ſibi*, ut Caſaubonus vertit.“ — Vellemus aut Reiſkius aut Erneſtus vel unicum ſaltem notionis ejus, quæ ipſis placuit verbo ἐντέμνεσθαι tribuere, exemplum ex alio Polybii loco aut alio quovis ſcriptore adtuliſſet. Ab uſu ſermonis ſi diſcedas, orationis connexioni convenientior utique Erneſti interpretatio videri debet. Cogitet eruditus lector, & diſſenſum præſertim codicis Bavarici a lectione vulgata conſideret. Suſpicati eramus ἐξετρέπονϛο, hac notione, *declinarunt, fugerunt eum*, adeoque *fejellerunt*, ut, quid agerent, quidve molirentur, ille non videret. Verſ. 8.

CAPVT VII. Cap. VII.

Verſ. 1. προσκαλεσαμένη. Cum προσκαλεσάμενοι eſſet in msstis, monuit VRSINVS: „Vide num rectius ſit προσκαλεσαμένη. Pendet enim verbum a ſuperiore σύγκλητος. Poteſt tamen defendi antiqua lectio.“ — At ſic oportebat διήκουον, non διήκουε; quo retento, recte jam inde ab Vrſino προσκαλεσαμένη editum eſt. Verſ. 1.

Verſ. 2. μετρίως ἔστη καὶ βέλτιον. — „Placeret μετρίως ἔφη,“ ait VRSINVS; atque ἔφη ad oram etiam adſcripſit, quod a Caſaubono in contextum eſt receptum, & ſervatum a ſequentibus. Hinc REISKIVS: „ἔστη, inquit, quod erat in Vrſini codice, ab eo per errorem eſt cum ἔφη mutatum. στῆναι, *ſtare* dicitur orator, quum ſecundis auribus excipitur ejus oratio; πίπτειν, ἐκπίπτειν, *cadere*, quum improbatur, ejicitur, exploditur. Item fabula dicitur *ſtare* et *cadere*. vid. Geſneri Theſ. Ling. Lat. & infra p. 1470, 22. [XXXIII. 12, 3.] Præterea cum linguæ græcæ ratione magis conveniat h. l. ἔπε, quam ἔφη. De re ipſa vide p. 1260. fin.“ — Voluit p. 1280 ſcribere vir doctus; nempe de ſuperiore Aſtymedis oratione vide XXX. 4, 10 ſq. Ceterum et nobis utique reſtituen- Verſ. 2.

Verſ. 2. ſtituendum ex msstis verbum ἔστη viſum eſt, at non ea ratione, quæ eſt a Reiſkio expoſita, qua notione nude et ſimpliciter poni id verbum debuerat, non adjecto adverbio. ἵστασθαι, στῆναι vel στήσασθαι (τί, κατά τι, vel ἔν τινι) ἀδίκως, νουνεχῶς, ὀρθῶς, δεόντως, eſt *rem injuſte, prudenter, recte, debito modo, adgredi, gerere, adminiſtrare.* III. 7, 6. XVII. 3, 2. XVIII. 16, 4. XXXIII. 12, 3.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. οἱ μαστιγούμενοι. — „Non *cæſi*, aut *qui cæduntur*, ſed *cædendi adhuc*, productі ad flagra corpore toleranda." REISKIVS. — Nil admodum impedimus: at non videmus, quidni is, qui jam cæditur, etiam nunc deprecari & veniam orare poſſit. Ac ſane jam ſatis plagarum acceperant Rhodii, ut ait ipſe orator vſ. 17. et hoc ipſo verſu etiam proximis verbis ſignificat.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τρισσοὺς πολέμους ἀναγκασθέντες πολεμεῖν αὐτοῖς. — „αὐτοῖς, *in gratiam eorum*, Romanorum putamus. Significat bellum cum Philippo, cum Antiocho, cum Perſeo. vide Liv. XLV. 22, 23 & 24. ubi hanc orationem Aſtymedis poſteriorem refert." REISKIVS. — At inaudita dictio eſt πολεμεῖν τινι, *bellum gerere in alicujus gratiam.* (oportebat ſaltem συμπολεμεῖν, ut V. 67, 10. & alibi.) Et Livius loco eo, ad quem Reiſkius provocat, non hanc, ſed ſuperiorem Aſtymedis orationem expoſuit. Denique nulla cauſſa eſt, cur a plana verborum notione diſcedamus, quorum hæc vis eſt; *tria bella cum Caribus & Lyciis gerere coactos fuiſſe Rhodios*, ut eos, a Romanis ſibi adtributos, ſuæ poteſtati ſubjicerent. Conſ. XXIII. 3, 10. XXVI. 7 ſq. & præcipue cap. 7, 7. & c. 8, 5.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Poſt verba μετὰ χάριτος τὴν εὔνοιαν puncta nonnulla, ut lacunæ ſignum, interſeruit Caſaubonus. Sententia quæ fuerit hoc loco oratoris, haud obſcurum eſt; ſed verba haud dubie corrupta ſunt: certe χαρίζουσες αὐτὰ ferri non poteſt, ſed oportet ἀφανίζουσες αὐτὰ, ſcil. τὴν χάριν καὶ τὴν εὔνοιαν ὑμῶν, aut ἀφαιρούμενοι αὐτὰ, ſcil.

ſcil. ἃ ἐδώκασε ἡμῖν. De re vide XXII. 7, 7. & c. 27, 8. Verſ. 5.
XXIII. 3. & XXX. 4, 3. & c. 5, 12.

Verſ. 6. παρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου. — „Deſignat Verſ. 6.
Antiochum M. & Seleucum, ejus filium atque ſucceſſorem, patrem Demetrii." REISKIVS.

Verſ. 8. προστάγμασιν recte edd. Mendoſe πράγμασιν Bav. neſcio an et Vrſini codex. Verſ. 8.

Verſ. 10. καὶ τὰ κατὰ τὸν λιμένα. Caret τὰ Bav. male. *Ibid.* καὶ τἄλλα πάντα. Sic perſpicue Bav. et rectiſſime quidem, putamus vero et codex Vrſini. Quum vero (neſcimus cujus errore) καὶ τἄλλου πάντα in Vrſini editione legeretur, in καὶ τἄλλαχοῦ πάντα id ex ingenio mutavit Caſaub. quod tenuere poſteriores editores. Verſ. 10.

Verſ. 12. τοῦ γὰρ ἐλλιμενίου. Recte ex mſstis hoc revocavit Caſaub. poſtquam ἐλλιμενίου temere editum fuerat ex Vrſini conjectura. *Ibid.* ἑκατὸν μυριάδας δραχμῶν. — Verſ. 12.
„*Decies centena millia drachmarum* conficiunt 167 talenta." REISKIVS. — *Ibid.* νῦν εὕρῃ κατὰ πενταικαίδεκα μυριάδας. Ad vulgatam lectionem, εὑρήκατε ἐ μυριάδας, monuerat VRSINVS: „Videtur legendum εὑρήκαμεν." — REISKIVS vero: „Forte νῦν εὕρῃ [εὕροι nos quidem malimus, idque receptum velimus] κατὰ τὰς δεκαπέντε. [id eſt:] *nunc fortaſſe an valeat annuis denis quinis myriadibus.* Si quid venditur, pretium, quo comparatur, ſeu quod illa res invenit, dicitur id εὑρίσκειν, h. e. *valere, conſtare quanti.* [*tanti*, putamus, voluerat ſcribere.] Portoria autem, ſeu vectigalia portus, quotannis venibant: & erant publicani, qui ea pericula ſuo redimerent. Pretium redemtionis eſt τὸ εὑρίσκον, vel ὃ εὕρισκε τὸ τέλος. *Decies quinquies dena millia drachmarum* conficiunt circiter talenta viginti ſex. κατὰ τὰς ſignificat *quotannis tantundem.*" —

Verſ. 14. ὑπ' αὐτοῦ. Perperam ἐπ' αὐτοῦ Bav. Idem Verſ. 14ſqq
mox *verſ.* 15. τὸ πρὸς, pro τί πρός. *Verſ.* 17. ἐμφανὲς a ſe emendatum ait Vrſinus, cum in cod. fuiſſet ἀφανές. Et Bav. in contextu ἀφανὲς habet, ſed in ora γρ'. ἐμφανὲς

Verſ. 18 ſq. eadem manu. *Verſ.* 18. τούτου γὰρ χρείαν ἔχει νῦν ὁ δῆμος &c. conf. XXX. 5, 9. & ibi notata. *Verſ.* 19. οἱ περὶ τὸν Τιβέριον &c. Conſ. c. 5, 1. & c. 6, 7 ſq.

Cap. VIII. CAPVT VIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. ἀκολούθως τοῖς ἀποκρίσεσιν, ἃς πρότερον ἔλαβον. cf. XXX. 20, 1.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. αὗται δ' ἦσαν. αὐτὰ δ' ἦσαν Bav. *Ibid.* διότι θαυμάζουσι, πῶς, ὑπὲρ ἂν αὐτοὶ κεκρίκασι, περὶ τούτων αὐτοὺς παρακαλοῦσι κρίνειν. Alieniſſima utique a ſcriptoris mente videntur, quæ ad h. l. REISKIVS adnotavit: „θαυμάζουσι pertinet ad Achæos: item αὐτούς; ſed αὐτοί, & κεκρίκασι, ad Romanos. Sententia hæc eſt: *mirari Achæos, cur Romani, qua de re ipſi dudum decreviſſent, de eadem re ſe, Achaos, jubeant ſtatuere.*“ — Immo vero, cum ex ipſis verbis, de quibus quærimus, tum ex eis, quæ mox ſequuntur, ſatis adparet, ſuperiori Achæorum legationi tale fuiſſe datum reſponſum a ſenatu: *mirari ſenatum, quod ab ipſo poſtularent Achæi, ut cauſam evocatorum cognoſceret, quum illi jam ab ipſis popularibus ſuis, ab Achæis, eſſent condemnati.* Nempe quod a Callicrate aliisque id genus proditoribus Achæorum, & amicis adulatoribuſque Romanorum, erat factum, ut illos homines amicitiæ cum Perſeo victos eſſe contenderent; id ſenatus Romanus ſimulavit, decreto gentis Achæorum factum eſſe, perinde ac ſi Achæorum decreto fuiſſent condemnati.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Εὐρέαν. Εὐρέαν Vrſ. cum msstis. *Verſ.* 5. περισπασμούς recte edd. ex Vrſini emend. περισπασμένους mssti.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. διὰ τὸ παντὶ σχόθεν ἐξελέγχεσθαι. Caſaubonus: *quoniam, quicquid ſtatuerent, prodebantur eorum animi.* Rectius: *quoniam, quidquid ſtatuerent, in reprehenſionem erant incurſuri;* vel, *quoniam, quidquid ſtatuerent, deprehenſos ſe videbant.*

Verſ.

Verſ. 7. *πρόδηλον ἔχειν ἐδόκει τὸν ὄλεθρον τοῖς φίλοις αὐτῶν.* conf. XXX. 10, 9. Verſ. 7.

Verſ. 8. *συμμύσαντες.* Caſaubonus ſic edidit, *ἵνα συμμίξαντες*; in verſione autem ſcripſit, *ut omnes deinde labia compeſcerent.* Hinc REISKIVS: Satis apparet, inquit, Caſaubonum conjeciſſe *συμμύσαντες*, quæ vera eſt lectio; *clauſis oculis* & labiis & aperto capite. De illis uſurpatur, qui, quod inviti faciunt, ne facinoris acerbitatem videntes vehementius commoveantur, ideo *oculis connivent*, & labia morſu continent, ne vocula, ne clamor erumpat, doloris index." — *Ibid. ἐν μὲν Ἀχαΐᾳ.* Corrupte *ἐν μὲν αἰκίᾳ* Bav. *Ibid. τοῖς δοκοῦσιν εἶναι Ῥωμαίων φίλοις.* Poſt Ῥωμαίων puncta nonnulla, in lacunæ ſignum, poſuerat Caſaubonus, in verſione vero ſcripſit, *ad eos qui Romanæ partis erant.* Hinc recte REISKIVS: „Poſt Ῥωμαίων videtur, inquit, *φίλοις* deeſſe." — conf. verſ. 7. Verſ. 8.

Verſ. 9. *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν* &c. VRSINVS, ſic edens, *ὅτι ὑμῖν οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις*: — „Ita emendavimus, inquit, cum in exemplari *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε τοῖς ἡμετέροις δήμοις* ſcriptum ſit." — In *ἡμεῖς* cum Vrſini codice conſentit Bavaricus, ſed idem deinde *ὑμετέροις* recte habet, non *ἡμετέροις*. Vrſini emendationem cum tenuiſſent ſequentes editores, monuit REISKIVS: „Codex Vrſini dabat *ἡμεῖς*. Recte vero. Vnde colligo, ſic legendum eſſe: *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν, οὔτε ἡμῖν, οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις. Nobis videtur neque noſtræ reipub. conducere, neque veſtris civitatibus.*" — Ac pæne magis nunc hoc placet, *οὔτε ἡμῖν*, quam quod nos conjeceramus *οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις*. Verſ. 9.

Verſ. 10. *περὶ τοὺς ἀνακεκλημένους.* Sic recte Caſaub. et ſeqq. cum Bav. Vide Valeſii Notam ad XXXII. 22, 4. Mendoſe *περὶ τοὺς ἀνακεκληρουμένους* ed. Vrſini. *Verſ.* 11. *καταιτιαθέντων.* Mendoſe *καταιτιαθέντων* eadem ed. Vrſ. *Ibid. ὑπέδραμε τοὺς ἀνθρώπους.* Conf. Adnot. ad IX. 10, 7. Verſ. 10.

7. XVI. 6, 10. *Verſ.* 12. Χάροπα. ‚Vide notata ad XXX. 10, 4.

Cap. IX.

CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τιβέριος τοὺς Καμμανούς, τὰ μὲν βιασάμενος, — ὑπηκόους ἐποίησε Ῥωμαίοις. — „τοὺς Καμμανούς. Ita ſcribendum. Stephanus: Καμμανία, μοῖρα Θεσπρωτίας, οἱ οἰκήτορες Καμμανοί.“ VRSINVS. — Neſcimus, an aliud quid fuerit in cod. Vrſ. & Καμμανοὺς ab editore correctum. Ex codice Bav. nullam diſſenſionem a vulgata ſcriptura adnotavimus. Sed quod in Theſprotia, id eſt in Epiro, *Cammanos* iſtos Vrſinus poſuit, prorſus id quidem alienum ab hoc loco videtur. Rerum in Epiro geſtarum nullum veſtigium in ea ecloga, quæ a præſcriptis verbis incipit, adparet: nec hoc tempore quidquam in Epiro a Romanis geſtum ullibi memoratur. *Tiberius*, quem hic dicit Polybius, haud dubie idem eſt, cujus mentio eſt facta cap. 5, 1. & locis ibi citatis; qui ad inſpiciendas res regum Aſiæ, de quibus etiam reliquo hoc capite agitur, a ſenatu Romano fuerat miſſus. Itaque in Aſia pariter quærendi fuerint iſti *Cammani*. Et memorat Καμανηνὴν vel Καμμανηνὴν, unam ex decem Cappadociæ præfecturis Strabo lib. XII. p. 534. d. et p. 540. b. στρατηγία Χαμανὴ apud Ptolemæum vocatur; *Cammanene* apud Plin. VI. 3, 3. Et, apud Ariarathem, Cappadociæ regem, per eam legationem, de qua modo diximus, verſatum eſſe Tiberium Gracchum, diſcimus ex cap. 14, 4. Sed illud mirum videri debet, quo pacto legatus hic, qui ſine exercitu fuit, *vi ſubegerit* populum; (βιασάμενος,) tum, cur *Cappodociæ populum* dicatur *ſub poteſtatem redegiſſe Romanorum*, cum tamen amicus atque fautor fuerit regis Cappadociæ, ut ex cap. 14, 4. diſcimus. Itaque a compilatore eclogarum turbatum hic aliquid utique videtur. De Cappadociæ rebus confer etiam cap. 13. Forte Galatis erepta illa regio eſt, cum eam illi ademiſſent Cappadociæ regi.

Verſ.

Verſ. 3. τὸν Προυσίαν — κεχρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς &c. Vide cap. 6, 2 ſqq. *Ibid.* καὶ τοὺς Σελγεῖς. VRSINVS, τοὺς Ἐλγεῖς edens, diſerte in Notis ſic ſcripſit: „In exemplari legebatur Σελγεῖς, male. Stephanus: Ἔλγος, πόλισμα Λυδίας.“ — Vrſini mutationem probavit Abr. Berkelius ad Steph. l. c. ubi tamen cum Xylandro Λυκίας pro Λυδίας legit. At res ipſa ſatis ſignificat, non de exiguo oppido, ſed de inſignioris cujuſdam urbis civibus hic agi. Præterea gentile ab Ἔλγος formatur Ἔλγιος vel Ἐλγαῖος, non Ἐλγεύς. Contra οἱ Σελγεῖς, *Selgenſes*, nobilis Piſidiæ ſunt populus, urbis *Selges* cives, de quibus conf. lib. V. c. 72 ſqq. Poſt artic. τοὺς facile intercidere potuit eadem litera, a qua incipere debuit vox ſequens. Verſ. 3.

Verſ. 4. ἀπολογησομένους πρὸς τὰς ἐπιφερομένας διαβολάς. Mendoſe Bav. ἀπολογισαμένους πρὸς τοὺς ἐπιφερομένους διαβολάς. Verſ. 4.

Verſ. 5. ἀποτριψάμενοι τὰς ἐπιφερομένας αἰτίας. Conf. notata ad X. 14, 1. & loca ibi citata. Verſ. 5.

Verſ. 6. ὑποψίας. Sic recte edd. cum Bav. — „ὑποψίαν erat in exemplari, ſed male. Livius in epitome libri XLVI. de Eumene dixit, *eum conſpiraſſe cum Antiocho contra populum Romanum.*“ VRSINVS. *Ibid.* Σουλπίκιον. Σολπίκιον Bav. Nil intereſt. Dicit autem *C. Sulpicium Gallum*, eumdem de quo agitur ecloga ſq. Is conſul fuerat A. V. 588. *Ibid.* ἐξαπέστελλεν. ἐξαπέστειλεν Bav. Sed magis placet vulgata, utpote uſui Polybii convenientior. Verſ. 6.

Verſ. 7. διευκρινήσοντας περὶ τῆς ἀντιλεγομένης χώρας. Livius in lib. XLV. vertit: *qui de finibus cognoſcerent ſtatuerentque.*“ VRSINVS. Verſ. 7.

Verſ. 8. καὶ κατὰ τὸν Εὐμένη. Sic Bav. & ſatis hoc erat. Vulgo καὶ τὰ κατὰ τὸν Εὐμένη. *Ibid.* γένηται. Et conjunctivum modum & indefinitum tempus deſiderabat grammatica ratio. Verſ. 8.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 1. Γάϊος ὁ Γάλλος. Vide c. 9, 6. — „Exiſtimavi, hunc eſſe *C. Sulpitium*, qui cum Manio Sergio ad Verſ. 1.

res

Verſ. 1. res Græciæ et conſilia Antiochi atque Eumenis regis inſpicienda miſſus a ſenatu erat, ut ſcribit Polybius cap. 106. & Diodorus cap. 21. Legationum; quod contigiſſe videtur Tiberio Graecho et Iuventio Thalna Coss. [A. V. 591.] Hic C. Sulpicius Gallus triennio ante conſul fuerat, & de Liguribus in magiſtratu triumpharat. Ex quo etiam conſequitur, caput illud Legationum Polybii ad *Librum XXXI.* pertinere." VALESIVS. — Nempe in codice Peireſciano huic Eclogæ titulus erat præfixus Λόγος λά, id eſt, *Liber XXXI.* Conſer notata ad initium hujus libri. Sulpicium Gallum modo memoratum vidimus cap. 9, 6.

Ibid. χωρὶς τῶν ἄρτι ῥηθέντων ἀλογημάτων. Conf. Freinſhem. Supplemm. Liv. lib. XLVI. c. 20. & quem is citavit Pauſan. lib. VII. c. 11. p. 549 ſq.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἀποκαθίσας. — „Forte προκαθίσας. Poteſt tamen vulgata facile defendi, ἀπὸ in illa compoſitione interpretando *plane, omnino, perſedendo, ad finem uſque totos continuos decem dies.*" REISKIVS.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. ἕλκων. — „Si bene habet, eſt pro συνέλκων, ut ἕλκος, vulnus ſanguinem ad ſe contrahens. Malim tamen ἐλέγχων." IDEM.

Cap. XI. CAPVT XI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc, *de morte Antiochi Epiphanis*, præponendum eſt Fragmento Legat. c. VIII. in quo regnum pueri Antiochi, Eupatoris dicti, commemoratur, [vid. c. 12, 6 ſq.] qui, patri Antiocho cum ſucceſſiſſet, anno altero poſt a Demetrio fuit depulſus." REISKIVS. *Ibid.* προέθετο στρατεύειν ἐπὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. — „Enotavi in Adverſariis locum, quem aliquando legi in Memorabilibus Longaruæi (*Longuemana*) T. II. p. 120. quem nolo nunc deſcribere, ſed admonendos tamen de eo lectores judico, ſi qui ſint qui inſpicere curent. De ſacrilegiis

crilegiis aliis Antiochi hnjus vide p. 1494, 16." [XXXI. 4, 10.] REISKIVS.

Verſ. 2. *οἰκοῦντας περὶ τοὺς τόπους.* Imprudentibns nobis hoc excidit, cum ad ſuperiora verba *ἐπὶ τοὺς τόπους* aberraret oculus. Reſcribe cum editionibus ſuperioribus *οἰκ. περὶ τὸν τόπον.* Verſ. 2.

Verſ. 3. *ἐν Τάβαις τῆς Περσίδος.* — „Hieronymus in cap. XI. Danielis de ejus morte ac loco eadem ſcribit: *Volens templum Dianæ ſpoliare, quod infinita donaria habebat, fugatus a barbaris eſt, qui mira veneratione templum illud ſuſpiciebant, & mortuus eſt mœrore conſumtus in Tabes, oppido Perſidis.* Apparet, in codice græco, ex quo ſumſit Hieronymus, ſcriptum fuiſſe *ἐν Τάβες.* Eſt autem Tabas oppidum in Paretacene ultima, ut ait Curtius lib. V." [c. 13, 2.] VALESIVS. — Conf. quæ ad Curtii l. c. monuerunt docti viri. — „*ἐν Τάβαις.* Eſt طبس aut طبسين." REISKIVS. Verſ. 3.

Verſ. 4. *δαιμονήσας, ὡς ἔνιοί φασι, διὰ τὸ γενέσθαι* &c. Hunc locum reſpexit Ioſephus, cum Antiq. Iudaic. lib. XII. c. 9, 1. hæc ſcripſit, quæ, quoniam a Caſaubono ceteriſque Polybii editoribus in Fragmentis Polybii relata ſunt, huc quoque, utpote commodiſſimo loco, tranſſcribere non gravabimur. Poſtquam infelicem exitum expoſuit expeditionis ab Antiocho adverſus ditiſſimum Dianæ templum ſuſceptæ, quod Ptolemaide in Perſia erat, ſic pergit: *Λυπουμένῳ δ' ἐπὶ τῇ διαμαρτίᾳ ταύτῃ, προσαγγέλλουσί τινες καὶ τὴν τῶν στρατηγῶν ἥτταν, οὓς πολεμήσοντας τοῖς Ἰουδαίοις κατελελοίπει, καὶ τὴν ἰσχὺν ἤδη τὴν τῶν Ἰουδαίων. προσγενομένης οὖν καὶ τῆς περὶ τούτων Φροντίδος τῇ προτέρᾳ, συγχυθεὶς ὑπὸ ἀθυμίας εἰς νόσον κατέπεσεν. ἧς μηκυνομένης, καὶ αὐξανομένων τῶν παθῶν, συνεὶς ὅτι μέλλει τελευτᾶν, συγκαλεῖ τοὺς φίλους, καὶ τήν τε νόσον αὐτοῖς χαλεπὴν οὖσαν ἐμήνυεν, καὶ τοῦτο ὅτι ταῦτα πάσχει κακῶσας τὸ Ἰουδαίων ἔθνος παρεδήλου, συλήσας τε τὸν ναὸν, καὶ τοῦ θεοῦ καταφρονήσας. καὶ ταῦτα* Verſ. 4.

λέγων

Vers. 4. λέγων ἐξέτνευσεν. ὥστε θαυμάζειν Πολύβιον τὸν Μεγαλοπολίτην, ὃς, ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, ἀποθανεῖν λέγει τὸν Ἀντίοχον, βουληθέντα τὸ τῆς ἐν Πέρσαις Ἀρτέμιδος ἱερὸν συλῆσαι. τὸ γὰρ μηκέτι ποιῆσαι τὸ ἔργον βουλευσάμενον, οὐκ ἔστι τιμωρίας ἄξιον. εἰ δὲ διὰ τοῦτο Πολυβίῳ δοκεῖ καταστρέψαι τὸν βίον Ἀντίοχον οὕτως, πολὺ πιθανώτερον διὰ τὴν ἱεροσυλίαν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τελευτῆσαι τὸν βασιλέα. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου οὐ διαφέρομεν [τοῖς] τὴν ὑπὸ τοῦ Μεγαλοπολίτου λεγομένην αἰτίαν παρὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀληθῆ νομίζουσιν. Eodem pertinent quæ Hieronymus habet in Commentar. in Danielis cap. XI. ubi haud multo ante ea verba, quæ modo ab Henr. Valesio relata vidimus, ita scribit: *Polybius & Diodorus narrant, Antiochum Epiphanem non solum contra Deum feciſſe Iudæa, ſed, avaritiæ facibus accenſum, etiam templum Dianæ in Elymaide, quod erat ditiſſimum, ſpoliare conatum: oppreſſumque a cuſtodibus templi & vicinis circum gentibus, & quibuſdam phantaſiis atque erroribus verſum in amentiam, ac poſtremum morbo interiiſſe. Et hoc ei accidiſſe commemorant, quia templum Dianæ violare conatus ſit.*

Ibid. ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου. Bene Valesius, *ob quædam ſigna atque oſtenta, ab infenſo numine edita.* REISKIVS: „ἐπισημασία (ait) h. l. est idem atque μῆνις, *ira, animadverſio.* vide ad p. 364, 4. [lib. III. c. III, 11.] & Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 332, 8. & p. 439, 82. Iosephus Ant. Iud. p. 12, 14. dixit ἐπισημαίνειν pro *iraſci;* (alii ἐπισημαίνεσθαι usurpant,) item p. 81, 26. pro *reprehendere, improbare.*“ —

Cap. XII. CAPVT XII.

Vers. 1. *Vers.* 1. Δημήτριος ὁ τοῦ Σελεύκου. *Demetrius*, Seleuci Philopatoris filius, Antiochi magni nepos, frater Antiochi Epiphanis; is qui deinde Syriæ regnum occupavit, & Σωτὴρ est cognominatus. Ex fragmento quod de eodem hoc Demetrio e Polybii libro XXXIII. citavit Athenæus, quod a nobis lib. XXXIII. c. 14. insertum est, colligi posse censuerat Vrsinus,

Vrſinus, ex eodem Polybii libro XXXIII. ductam eſſe hanc eclogam. Sed, quum parum firmo fundamento iſta nitatur conjectura, facile judicabit qnisquis illud fragmentum cum hac ecloga conferre voluerit. Adde Adnot. ad XXXI. 19, 1. Verſ. 1.

Verſ. 3. τὸν μὲν πρὸ τοῦ χρόνου. Sic recte Caſaub. cum Bav. Mendoſe χρόνου ed. Vrſin. Verſ. 3.

Verſ. 5. προσδραμόντος ἐν τῷ λέγειν. Caſaubonus, *quum ſubinde repetiiſſet.* In eamdem ſententiam Erneſtus προστρέχειν ἐν τῷ λέγειν πρός τι interpretatus eſt, *inprimis urgere, ſæpe memorare.* Quæ expoſitio vereor ne in uſu ſermonis nullum inveniat fundamentum. REISKIVS: „προσδραμόντος, inquit, idem eſt atque προπεσόντος, ἐκφερομένου, *inter dicendum eo evecto, ut Romam patriam ſuam nominaret.*“ — Sed et hujus uſus alia exempla deſideramus: & omnino nobis non liquet, quæ ſit vis h. l. illius verbi, cujus alias notiones, huc quidem non convenientes vidimus XXVII. 13, 12. & XXVIII. 7. 8. Verſ. 5.

Verſ. 6. ἐνετρέποντο recte correxit Caſaub. ἐτρέποντο ed. Vrſin. cum mſstis. Verſ. 6.

Verſ. 7. ὑπειδομένη τὴν ἀκμὴν τοῦ Δημητρίου. — „ἀκμὴν eſt ab Vrſino, cujus in codice fuit ἀρχὴν, unde quoque effici poterat ἀλκήν.“ REISKIVS. — In eodem errore cum Vrſini codice verſatur Bav. Nobis vero poſt Vrſini emendationem nil aliud quærendum viſum erat. Verſ. 7.

Verſ. 9. Γναῖον Ὀκταουῖον. — „Τιβέριον Ὀκτάβιον habebat manuſcriptus liber, pro Γναῖον, quæ lectio confirmatur & hiſtoria, & loco inferiore ex eodem fragmento.“ VRSINVS. — Ὀκταουῖον, non Ὀκτάβιον, eſt in Bav. ſicut edidit Vrſinus. *Tiberii* vero prænomen, pro *Cnæi*, quo pacto in codices noſtros irrepſerit, non videmus. Mox verſ. 11. ubi de eodem viro agitur, Γναῖον ſuo in codice, ut videtur, invenit Vrſinus, ſed Γάϊον habet Bav. At verſ. 13. & cap. 19, 1. in Γναῖον conſentiunt omnes. conf. & c. 13, 4 & 7. Pariter Γναῖον Ὀκ- Verſ. 9

Verſ. 9. ταυΐϊον legationis illius principem vocat Appianus de Reb. Syriac. cap. 46. qui omnino de Syriæ rebus, per hæc tempora geſtis, conſulendus eſt. Denique eumdem hunc eſſe *Cn. Octavium*, qui A. V. 589. conſulatum geſſerat, diſcimus ex Ciceronis Philippic. IX. c. 2. Adde Plin. XXXIV. 6, 11. ubi tamen, neſcimus quo errore, Popillii illud factum, Antiochum virga circumſcribentis, Cnæo huic Octavio tribuitur.

Ibid. Λουκρήτιον. Λοκρίτιον Bav. *Ibid.* ὡς αὐτοὶ προηροῦντο. Sic corrigere Reiſkius juſſit, quia proxime præceſſerunt verba καταστήσαντες ἐξέπεμψαν. Vulgo omnes ὡς αὐτὴ προηρεῖτο, quod incommode referebatur ad ἡ σύγκλητος, verſ. 6 ſq.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. παραδεδόσθαι. παραδοσθῆναι Bav. in contextu, quod ex παραδοσθῆναι corruptum videtur. γρ'. παραδόσθαι idem in marg. mendoſe pro παραδεδόσθαι.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸν Γναΐον. Perperam h. l. Γάϊον Bav. conf. ad verſ. 9. *Ibid.* τὰς ναῦς τὰς καταφράκτους διαπρῆσαι. — Aut καταπρῆσαι, *comburere*, aut διατρῆσαι, *perforare:* ſed hoc potius, quia naves ſolent magis perforatæ undis mergi, quam flammis abſumi.“ REISKIVS. — Immo neutiquam ſolicitandum verbum διαπρῆσαι. Vide XXII. 26. 30. Conf. Adnot. noſtr. ad Appian. l. c. ad T. I. p. 606. lin. 91. *Ibid.* τοὺς ἐλέφαντας νευροκοπῆσαι. Appianus ibid. τοὺς ἐλέφαντας συγκόπτειν dicit, id eſt, *interficere elephantos*; et mox ἀναιρουμένων θηρίων facit mentionem. *Ibid.* λυμήνασθαι τὴν βασίλειον δύναμιν. Sic recte Caſaub. & ſeqq. cum Bav. Mendoſe τὴν βασιλείου δύναμιν ed. Vrſin.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. καὶ τὰ κατὰ τὴν Μακ.' Caret τὰ Bav.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. ἔδει δὲ τοὺς περὶ τὸν Γναΐον. In Γναΐον nunc conſentiunt omnes. Sed poſt ἔδει δὲ Bav. inſerit πρὸς, quod putamus & in Vrſini fuiſſe codice, ſed tacite ab eo deletum. Poterat vero, debueratque fortaſſe ſervari illa particula, adverbialiter ſumta pro πρὸς τούτῳ, *adhæc*, *præterea*, ut XVII. 15, 16. IV. 56, 3. I. 52, 5. & ſæpe aliàs

aliàs. *Ibid.* περὶ τοὺς Γαλάτας. Mendoſe περὶ τοῖς Γαλάταις Bav.

Verſ. 14. ἐπαπεστάλη γράμματα. Neſcimus an Vrſini ingenio hoc debeatur. ἐπεστάλη Bav. quod probum erat, & teneri debuerat. De *Ptolemæis fratribus* conf. cap. 18. Verſ. 14.

CAPVT XIII. Cap. XIII.

Verſ. 1. οἱ περὶ τὸν Μάρκον Ἰούνιον. Fortaſſe *M. Iunius Penna*, qui conſul fuerat A. V. 587. *Ibid.* τῷ βασιλεῖ. — „Ariarathi puta, id quod e ſeqq. apparet.“ REISKIVS. Verſ. 1.

Verſ. 2. Ad vulgatam ſcripturam, ᾠκοδομήσαντο τὴν δόκην, monuerat VRSINVS: „Videndum, num δοκίμειον pro δόκην, ſit ſcribendum, quæ urbs eſt Phrygiæ Stephano; & ᾠκοδομήσαντο valeat *munierunt*.“ — Itaque & δοκίμειον ad marginem editionis Vrſini notatum eſt. Ad eamdem vulgatam ſcripturam ſic commentatus eſt REISKIVS. „Melius nunc non extundo e literarum veſtigiis, quam hoc: ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἐκολούθησαν vel ὑπεδάμησαν (in aor. 2. paſſ. verbi ὑποδάμναθαι) τῷ Καππάδοκι ἐπιβαλόμενοι πολεμεῖν, *ſed ſtatim caſtigabantur, aut compeſcebantur, ut accedebant Cappadocem bello adoriri*.“ — Quoniam vero, non modo cum tertio caſu, ſed & cum quarto conſtruere verbum πολεμεῖν ſolet Polybius, ut ad l. 15, 10. & alibi monuimus, τὸν Καππαδόκην ſcribendum ſuſpicati ſumus, veſtigiis ſcripturæ codicum preſſius inſiſtendo. Caſaubonus in verſione ſic ſcripſerat: *etenim Cappadoces, ingenti aſſumta audacia, urbem - - - repente munierant*. Nomen urbis edere non auſus erat. Verſ. 2.

Verſ. 5. εὐεπαγωγός. Sic vulgo edebatur. Rectius vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος ſcribetur, ut fecit Erneſtus in Lexic. Polyb. Verſ. 5.

Verſ. 6. τὴν οἰκειότητα τῶν προεστώτων αὐτῆς. Conſer c. 15, 2. & ibi notata; unde intelliges, nil cauſſa fuiſſe Reiſkio, cur εἰκαιότητα, id eſt, *vanitatem, inanitatem*, ſcriptum maluerit. Verſ. 6.

CAPVT XIV.

Cap. XIV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *παρὰ Ἀριαράθου, τοῦ νεωστὶ* &c. Tangitur argumentum hujus eclogæ in Epitome Liv. lib. XLVI. his verbis: *Ariarathe, Cappadociæ rege mortuo,* (eo, puta, qui ſuperiore capite commemoratur) *filius ejus Ariarathes regnum accepit, & amicitiam cum populo Romano per legatos renovavit. Philopator* cognominatus hic *Ariarathes* eſt, de quo vide Diodor. Ecloga 3. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. & quæ ad Excerpta de Virt. & Vitiis ex eodem Diodoro collecta diſſeruit Valeſ. p. 584. ed. Weſſel. ubi initium regni ejus poſuit in Ol. CLIV. 2. & in conſulatum Scipionis Naſicæ & Figuli, id eſt in annum ab V. C. 592.

CAPVT XV.

Cap. XV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *εἰστίᾳ.* Mendoſe *ἡστίᾳ* Bav.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *πρὸς τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν, ad Lyſiam,* procuratorem regni Syriæ, nomine pueri regis, de quo dictum cap. 12, 6 ſq. *Ibid. τὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ μητρὸς ὀστᾶ.* Mater hujus Ariarathis Antiochis fuerat, Antiochi M. filia, ut docet Diodor. Ecl. 3. ex lib. XXXI. & Appian. de reb. Syriac. c. 5.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀσεβήματος. Sceleſtum facinus,* quod dicit, cædes eſt Cn. Octavii legati Romanorum, cujus mentio ſit infra cap. 19, 1 ſq. Conf. Appian. Syriac. cap. 46. & Cicer. Philip. IX. 2.

CAPVT XVI.

Cap. XVI.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *Καλύνδαν πόλιν.* Aut ſic, aut *τὴν Καλυνδέων πόλιν* fuiſſe corrigendum, perſpicuum eſt ex ſequenti ecloga, quæ quoad argumentum quidem cum hac arctiſſime cohæret. Ceterum hæc *ex rebus Italicis* decerpta eſt, altera *ex rebus Aſiæ.* REISKIVS, de noſtra emendatione nil cogitans: „Forte, inquit, *τὸ ἐλλιμένιον παραχωρηθῆναι, ſibi concedi, ut a navibus in portum ſuum appellentibus veſtigal exigant ſtationis.*“ — Et provocavit

vit ad cap. VII, 12. At, alia ut taceamus, portorium non ademtum fuerat Rhodiis a Romanis: & nihil ſuadet, ut de eo nunc h. l. cogitemus.

Verſ. 4. κολοσσὸν στῆσαι τοῦ δήμου τῶν Ῥωμαίων - - τριακοντάπηχυν. Mendoſe τριάκοντα πήχυς Bav. κολοσσὸν δεκάπηχυν in Attali honorem poſitum fuiſſe Sycione legimus XVII. 16, 2. Verſ. 4.

CAPVT XVII. Cap. XVII.

Vide Adnot. ad c. 16, 2. *Verſ.* 5. Καλυνδέων κτῆσιν. Hoc quidem loco mendoſe Κλανδίων habet Bav. ſed verſ. 1. recte Καλυνδέων & Καλυνδεῖς. Stephanus: Κάλυνδα, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Καλυνδεύς. Confer, ſi lubet, auctores, quos ibi laudarunt interpretes, qui quidem Polybii hunc locum ſilentio præterierunt.

CAPVT XVIII. Cap. XVIII.

Verſ. 1. μετὰ τὸ μερίσαι τοὺς Πτολεμαίους τὴν βασιλείαν. De *Ptolemæis fratribus* conf. XXIX. 8, 1. & ibi notata. Partitio iſta regni inter Ptolemæos fratres anno ſuperiori erat facta, poſtquam major fratrum, a juniore regno pulſus, Romam ſupplex venerat, & a Romanis per legatos adjutus eſt, & in regnum reſtitutus; ut ex Diodori Exc. de Virt. & Vitiis T. II. ed. Weſſel. p. 583. & Valerio Max. V. 1, 1. collata Epit. Livii XLVI. & Prologo lib. XXXIV. Trogi Pompeji intelligitur. Qua de re conſulendus Freinſhemius in Supplem. Liv. XLVI. 21 ſq. Legati tunc cum Ptolemæo majori Alexandriam miſſi, videntur fuiſſe *Canulejus* ille & *Quintus*, qui hoc cap. verſ. 4. nominantur. Ea occaſione acciderat id, quod mox eodem verſ. 4. memoratur. Verſ. 1.

Verſ. 4. τῶν δὲ περὶ Κανουλήϊον καὶ Κόϊντον. Vide modo notata ad verſ. 1. *Quintus* vero hic quiſnam fuerit, difficile dictu. *Ibid.* Μένυλλον. VRSINVS, Μενίθυλλον edens, in Notis ait: „Ita emendavimus, cum in manuſcripto eſſet Μένυλλον corrupte.“ — Cur vero corruptam Verſ. 4.

Verſ. 4 ruptam judicaret hanc ſcripturam Vrſinus, nulla alia cauſa erat, niſi quod Ecloga ſequenti cap. 20, 8. bis Μενέθυλλον darent libri. At quum non ſolum hoc loco, ſed & deinde c. 21, 7. & c. 22, 8 & 12 & 13. in nomen Μένυλλος conſentiant mssti; potiori jure hæc ſcriptura pro vera, altera pro mendoſa erat habenda.

Ibid. διότι καὶ τὴν Κυρήνην ὁ νεώτερος καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς ἔχοι. Caſaubonus: *non ſolum Cyrenen, ſed & ipſam vitam ſua opera retinere.* Recte. Hinc REISKIVS, aut καὶ Κυρήνην, aut μετὰ Κυρήνης ſcribendum monuit. Ad verba τὸ πνεῦμα idem commode notavit: „Pepercerat enim major frater minori, quem in poteſtate habebat. vid. Diodor. Sic. T. II. p. 588. & Noſtri p. 1486, 11." [XL. 12, 5.]

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ἀσμένως δέξασθαι. Sic parum commode correxit Caſaubonus, quum mendoſe δέξαι eſſet in ed. 1. & mssts, e quo δέξαιτο debebat effici; quoniam ſicut præceſſit verbum ἔχοι in optativo modo, ſic ſequuntur λάβοι & δοίη. Itaque *reſcriptum in contextu* δέξαιτο *velim;* in *ſcholio* autem ſub contextu ſic poſitum: „δέξατο. *Sic correxi. Mendoſe* δέξαι *Vrſin. cum mssts, quod in* δέξασθαι *ſua auctoritate mutavit Caſaub.*"

Verſ. 6. *Verſ.* 6. τὸν μερισμὸν * γεγονότα τελέως. — „Videtur deeſſe οὐ particula, ut legatur οὐ γεγονότα τελέως." VRSINVS. — Atque ita editum eſt in contextu Vrſini, idque tenuere poſteriores editores: inde Caſaubonus vertit, *partim quod partitionem non plane peractam animadverteret.* Mendoſam eſſe atque defectam codicum ſcripturam, facile adparet; quid vero potiſſimum deſit, difficile fuerit dictu. REISKIVS: „οὐ debetur Vrſino, ait, in cujus codice non fuit. Vnde apparet, τελέως eſſe h. l. idem atque *plane*, non autem *perfecte* & *plene*, adeoque deſiderare aliquod prædicatum ad μερισμόν. Et quia ſequitur, Romanos voluiſſe partitionem inſtituere πραγματικῶς, *prudenter*, *ſapienter*, ex eo colligitur, priorem partitionem *plane ſtultam* & *ridiculam fuiſſe.* Ergone ſcripſit autor,

autor, μερισμὸν ἄτοπον γεγονότα τελέως, vel ἄλογον, vel ἄδικον, vel ſimile quid? vid. p. 1309, 8." [c. 19, 8.] — Poſſis, ſi conjecturæ valeant, etiam ἄνισον γεγονότα τελέως ſuſpicari. Verſ. 6.

Ibid. διελεῖν τὴν βασιλείαν πραγματικῶς. Poſſis cum Caſaubono & Reiſkio πραγματικῶς nunc, ut ſæpe aliàs, *certo conſilio, prudenter*, interpretari: magis tamen h. l. placuit Erneſti expoſitio, *apte ad ſuas utilitates;* ac fortaſſe ſatis fuerat, *efficaciter*, id eſt, ita, ut diviſio regni effectum atque vim haberent eam, quæ ex uſu eſſet Romanorum, nempe ut vires frangerentur utriuſque partis.

Verſ. 7. αὔξουσι καὶ κατασκευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, πραγματικῶς ἅμα χειριζόμενοι, καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Caſaubonus: *ita ſolerter ſe gerentes, ut videantur eo tempore &c.* cujus verſionem ad verbum tenuimus. Nunc vero relegentes græca verba, mendum haud dubie eis ineſſe intelleximus. Nuſquam enim verbum χειρίζεσθαι in paſſivo vel medio genere uſurpatum legimus iſta notione *gerere ſe:* ſemper in activo, adjecto accuſativo caſu, v. c. τὰ πράγματα, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, uſurpatur illud verbum: & omnino non ſatis expedita eſt, neque commode fluit oratio, qualis vulgo legitur. Corrige χαριζόμενοι, & plana atque recta erunt omnia, ſi ſic orationem diſtinxeris: αὔξουσι καὶ κατασκευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχὴν πραγματικῶς, ἅμα χαριζόμενοι καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. *Per aliorum imprudentiam ſuam augent & efficaciter* (vel, ſi mavis, *prudenter*) *adſtruunt firmantque imperium eodem tempore, quo illis, qui ſua imprudentia peccant, indulgent* (vel *gratificantur*) *& beneficium in eos conferre videntur.* Verſ. 7.

Verſ. 9. Μερόλαν. Μερολᾶν h. l. Bav. non male: ſed Μερόλαν idem cap. 25, 8. & Μερόλας cap. 27, 1. Pro vocali *u brevi* Latinorum, non poteſt græca diphtongus ου adhiberi, quam ſua auctoritate poſuiſſe Vrſinus videtur; ſed ejus loco vel υ vocalem, vel ο breve ponere Græci ſolent. Verſ. 9.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. Sic ſcripſimus cum Bav. Vulgo περὶ τὸν καιρ. τοῦτον, neſcimus caſu ne, an ex Vrſini codice. *Ibid.* τῆς περὶ τὸν Γναῖον περιπετείας. conf. ad c. 15, 3. Ceterum, quod REISKIVS ait: „Fragmentum hoc egregium e libro XXXIII Polybii eſſe ſumtum, docet fragmentum p. 1495. ex Athenæo relatum:“ — ad cap. 12, 1. jam monuimus, ex illo apud Athenæum fragmento (quod lib. XXXIII. c. 14. exhibemus) nullo modo conſequi id, quod Vrſinus Reiſkiuſque inde colligi poſſe putarunt. Nam quod in hac Ecloga, (ubi de Demetrio juvene agitur, Romæ etiam tum agente) συμποτικὸν φυσικῶς Demetrium dicit Polybius cap. 21, 8. id eſt, *compotationum amantem;* id non impedit, quo minus deinde in rebus ejuſdem Demetrii, poſtquam regnum occupaſſet, idem Polybius rurſus alia occaſione denuo dicere potuerit, πολυπότην eum fuiſſe, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας μεθύσκεσθαι, id eſt, *potui deditum fuiſſe & per plurimam diei partem ebrium.* Quare quoniam aliunde conſtat, res his temporis geſtas, in quibus nunc verſatur hiſtoria, *Libro XXXI.* expoſitas fuiſſe a Scriptore noſtro; neutiquam turbare nos debet, quod altera iſta verba, quæ modo retulimus, ex *Libro XXXIII.* citavit Athenæus.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. παρέπεμπε τοὺς πρεσβευτάς. conf. ad XXX, 17. 17.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. εἰ δεῖ. Sic poſcebat conſtans Polybii uſus, & hoc ipſum debuit Bav. in quo eſt εἰ δ' εἰ; eodemque modo fuit in Vrſini codice, quem in hac regione prorſus mendoſum fuiſſe ait editor. Perperam vero idem Vrſinus & in contextu & in Notis εἰ δέει ſcripſit, quod tenuere ſequentes editores. Ferremus εἰ δέοι, ſed nil opus eſt.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. μὴ δὶς correxit Vrſinus. Mendoſe μηδεὶς mssti. *Ibid.* πρὸς τὸν αὐτόν. Adjecimus τὸν, quod aberat ab edd. & mssti. Monuerat etiam Reiſkius. conf. c. 20,

c. 20. 1. & Suid. in *πταίειν*. *Ibid.* *τολμᾷν τι* recte Bav. ut edidit Vrſinus, in cujus codice *τολμῶντι* fuerat.

Verſ. 7. *ἐπεί.* Mendoſe *ἐπὶ τῆς βασ.* Sic rurſus *verſ.* 9. *ἐπὶ τὴν βασ.* idem, pro *ἐπεί.* *Verſ.* 11. *τὸν Δημήτριον.* *τὸν Δημητρίου* Bav. *Verſ.* 12. *τὴν τῆς συγκλήτου.* *τῆς* adjecimus ex Bav. cum prætermiſſus eſſet vulgo iſte articulus. Verſ. 7.

CAPVT XX. Cap. XX.

Verſ. 1. *ἐξάσας τὸ κύκνειον.* VRSINVS, *ἐξηχήσας* edens: „Superiorem, inquit, lectionem ſequuti, ita emendavimus, cum in msto corrupte *ἐξανίσας* ſcriptum eſſet.“ — Superiorem locum intellexit XXX. 4, 7. ubi confer quæ de iſto proverbio notavimus. Sed nimis longe *ἐξηχήτας* a veſtigiis ſcripturæ codicum recedit, quæ haud dubie veram ſcripturam *ἐξάσας* produnt; quod verbum cum in vetuſtis codicibus ſic ſcriptum eſſet ΕΞΑΙΣΑC, in *ἐξανίσας* corruptum eſt. Idem verbum de cygnorum cantu Plato uſurpavit Phædon. c. 35. ed. Forſteri: *οἱ ἄνθρωποι τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασὶν, αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον, ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν.* Pro *κύκνειον* temere h. l. *κύκνιον* editum eſt in contextu Vrſini, contra msstorum fidem. Verſ. 1.

Verſ. 4. *διὰ τὸν Γναῖου Φόνον.* — „Sic edidi, & hanc lectionem interpretatus eſt Caſaubonus; [*propter Cnæi cædem;*] in cujus tamen, ut etiam Fulvii, legitur *Φόβον.*“ GRONOV. *in Notis editis.* *Ibid.* *διαπιστούντων.* Sic corrigendum monuit idem Gronov. in Notis msstis ad oram ſui libri: recte; nam *διαπιστεῖν* eſt *diffidere*, quod verbum h. l. requirebatur. *διαπιστεύειν* contra eſt *alterius fidei aliquid committere:* ſic quidem & Polybius uſurpat V 40, 8. & alii; veluti Aeſchines p. 54, 39. cujus verba H. Steph. in Theſ. citavit; & Plutarch. in T. Flamin. p. 371. E. edit. Wechel. Verſ. 4.

Verſ. 5. *τὴν δὲ σύγκλητον.* Mendoſe *τῆς δὲ συγκλήτου.* *Ibid.* *συνεπισχύειν* recepimus ex Bav. Sed ſi verum Verſ. 5.

est βοηθήσειν, quod præcessit, commodius fuerit συνεπισχύσειν, quod cum Vrsino habebant ceteræ editiones: quare teneri hoc debebat.

Vers. 6. *Vers.* 6. Λοιπὸν εἶναι, τὸ λαθεῖν ἐκ τῆς Ῥώμης ἀπελθόντας. — „Ita placet ut legatur, pro eo quod est in exemplari τὸ λαληθὲν, ut videtur, corrupte." VRSINVS. — Bavaricus codex nihil ab emendato Vrsini contextu recedit. ἀπελθόντας haud incommode poterit ferri, intelligendo Demetrium cum ipso Diodoro aliisque comitibus. cf. c. 21, 1. & 22, 11. *Ibid.* ἐπιβολῆς. Mendose ἐπιβουλῆς Bav.

Vers. 8. *Vers.* 8. Μέγυλλον. Vide ad cap. 18, 4. *Ibid.* παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου βασιλέως Πτολεμαίου. VRSINVS in Notis, suo e codice παρὰ τοῦ πρεσβύτου citans, (quod pariter habet Bav.) breviter monuit: „Placeret πρεσβυτέρου." — Cui monito præpropere obsequens is, qui in Plantiniana officina editionem Eclogarum de Legationibus curavit, πρεσβυτέρου in contextum recepit, quod tenuere ceteri editores; præter rationem. conf. XXVIII. 19. & Adnot. ad IX. 22, 2. ubi docuimus, restituendam esse Polybio suam scripturam τοῦ πρεσβύτου. *Ibid.* χάριν τοῦ συγκαταστῆναι &c. — *Quo congrederetur in certamen vel disceptationem* cum Ptolemæo juniore, qui, ut fragmentum 113 docet, [cap. 18.] ipse Romam venerat; ubi etiam hæc ipsa συγκατάστασις, seu conflictus Menippi cum Ptolemæo enarratur," REISKIVS. — Quod *Menippum* Reiskius vocat pro *Menyllo*, id sua auctoritate fecit, levissima conjectura ductus, quod inauditum nomen *Menyllus* esset.

Vers. 9. *Vers.* 9. μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Sic recte Bav. in contextu, ut ex ora sul codicis edidit Vrsinus, in cujus contextu mendose fuerat μετὰ μεγ. τιμῆς. *Vers.* 11. ἐναυλώσατο, & *vers.* 12. ἐναυλοῦτο recte emendavit Vrsinus, cum esset in msstis ἐναλώσατο & ἐναλοῦτο.

Vers. 12. *Vers.* 12. συμβαίνει δὲ &c. De honore, metropolibus a suis coloniis haberi soliis, vide Adnot. Valesii ad Polyb.

lyb. XII. 10, 3. *Ibid.* ἐκ τῆς Καρχηδόνος. ἐκ τῆς Καρχηδόνων Bav.

Verſ. 13. τήν τε τῶν ἐπιμηνίων παρασκευήν. τὰ ἐπιμήνια, ut docent grammatici, Harpocration, Heſychius, Suidas, ſunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα. Quam notionem quum non eſſe hujus loci intelligeret Caſaubonus, *commeatus* interpretatus eſt: eamdemque inuſitatam quidem aliàs græcis ſcriptoribus notionem utique & hic locus & c. 22, 12. utique poſcere videtur. Ceterum apud Romanos, veluti Livium XLIV. 2. *menſtruum* pro *menſtruo frumento* uſurpari, ſatis notum eſt. Verſ. 13.

CAPVT XXI. Cap. XXI.

Verſ. 1. καὶ λειπὸν ἔδει. Copulam καὶ, qua caret ed. Vrſini cum mſstis, ex ingenio inſeruit Caſaubonus; recte, ut videtur. *Ibid.* τὸν τροφέα. Etiam articulus τὸν, qui facile excidere potuit poſt αὐτὸν, ejuſdem Caſauboni ingenio diligentiæque debetur. Verſ. 1.

Verſ. 3. ἔχοντος. σχόντος ſcriptum voluerat Reiſkius, propter ſequens μεταστάντας. Sed nil opus, nec in his nimium anxius ſolet eſſe Polybius. Verſ. 3.

Verſ. 4. ἔδει γενέσθαι, *futurum erat.* *Ibid.* ὑποδοχὴν πρὸς τὴν ἔξοδον, *convivium valedicendi cauſſa inſtitutum.* Verſ. 4.

Verſ. 6. εἰς Ἀναγνείας. Sic Vrſin. & ſeqq. neſcimus an conſentiente codice. Bav. quidem mendoſe h. l. εἰς ἀγνείας. Videri autem poterat Ἀνάγνειαν in ſing. numero fuiſſe ſcribendum: certe non ſolum latini ſcriptores in ſing. uſurpant nomen hujus urbis Hernicorum, ſed & Strabo lib. V. p. 238. Ἀναγνία, πόλις ἀξιόλογος. Sed c. 22, verſ. 2 & 5. in τὰς Ἀναγνείας cum edd. conſentit codex uterque. Adde cap. 23, 2 ſq. Verſ. 6.

Verſ. 8. τοῦ Δημητρίου συμποτικοῦ φυσικῶς καὶ νεωτέρου ὑπάρχοντος. συμποτικοῦ correxit Vrſinus. Mendoſe συμποσικοῦ mſsti. — „Hunc autem locum indicari puto (ait VRSINVS) ab Athenæo lib. X. Δειπνοσοφ. cum Demetrium Verſ. 8.

Verſ. 8. metrium πολυπότην a Polybio in lib. XXXIII. appellatum fuiſſe ſcribit.“ — Pariter REISKIVS: „Videtur hunc locum expreſſiſſe Athenæus in fragmentis p. 1495.“ [XXXIII. 14.] — Quorum rationem parum firmo fundamento niti monuimus ad c. 19, 1. & ad c. 12, 1. *Ibid.* ἀπόρημά τι γένηται. Mendoſe ἀπόρημα τὶ μένη τὰ Bav.

Verſ. 9 *Verſ.* 9. πιττάκιον. — „πινάκιον, ut opinor, ſcribendum cum hic, tum infra duobus locis.“ Vide mox eodem verſ. 9. tum verſ. 11. ubi conſtanter in πιττάκιον conſentiunt mssti; probum nomen, quod nullo modo ſolicitari debuerat, nedum e contextu extrudi. *Ibid.* συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ. Si *ſolem* intelligamus τὸν θεὸν, qua notione id nomen cum Herodoto, Aeſchylo, Euripide (in Suppl. verſ. 469.) uſurpavit Appianus in Prooem. cap. 9. & alibi; valebit συσκοτάζοντος τοῦ θεοῦ idem ac δυομένου τοῦ θεοῦ apud Appian. l. c. aut κλίνοντος ἐς δείλην ἑσπέραν ἤδη τοῦ θεοῦ apud eumdem de Bell. Civil. lib. IV. c. 85. Quod ſi contra συσκοτάζειν *veſperaſcere*, *tenebreſcere* interpretemur, fuerit ὁ θεὸς cum Erneſto *cœlum* intelligendum. Conf. ad cap. 22, 13.

Ibid. μηδὲν εἰπόντα. μηδενὶ εἰπόντα Bav.

Verſ 11 ſq. *Verſ.* 11 *ſq.* Ὁ ὁρῶν &c. Vulgo ita hæc erant ſcripta:

Ὁ ὁρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος, οἴχεται φέρων
Εἰς ὃ φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι τὶ, πλέον.

Quæ ſic interpretatus erat Caſaubonus:

Cunctaris? illuc nempe tendis, o miſer,
ubi atra nox. Fortuna forteis adjuvat.

Perſpecte vero monuit REISKIVS: „Verſiculi hi ſic ſunt interpungendi: Ὁ ὁρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται φέρων. Hæc eſt una gnome, Menandri forſitan, aut Euripidis. *Audens & operi manum admovens abit cum fructibus iis quibus caret cunctator.* Aut: *Vir ſtrenuus fructus laborum præripit ſegni.* Tum ſequitur altera gnome, Euripidis e Phœniſſis, verſ. 733. id quod etiam cl. Valkenaer ad illum locum obſervavit: Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον. Quo in verſu eſt magna obſcuritas & vitioſa brevi-

brevitas: ſed ſunt hæc Euripidis acumina. ἴσον (ſcil. κίνδυνον) φέρει νὺξ, ſubaudi τοῖς τολμῶσι καὶ τοῖς μή. *Tantumdem periculi affert nox & audentibus & timidis.* τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον, ſcil. γέρας φέρει τῶν μὴ τολμώντων. *Sed audentibus affert ea majus emolumentum, quam timidis.* Tertia ſententia, Τόλμα τι - - πρόου, neſcio cujus ſit. Poſtrema denique eſt nota illa Epicharmi, Νᾶφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, quæ jam ſupra fuit allata p. 1070." — Vide XVIII. 23, 4. Ceterum φέρει νὺξ *verſ.* 12. recte jam ediderat Vrſinus; cum mendoſe φέρει ἐξ darent mſsti, certe Bavaricus noſter. Verſ. 11. ſq.

CAPVT XXII. Cap. XXII.

Verſ. 1. συννοήσας. συνστήσας Bav. *Verſ.* 2. εἰς τὰς Ἀναγνείας. Sic edd. cum mſstis. cf. c. 21, 6. *Ibid.* ἁπαντᾶν correxit Vrſin. Mendoſe ἁπάντων mſsti. Verſ. 1.

Verſ. 2. εἰς τὰς Ἀναγνείας. Vide ad c. 21, 6. *Ibid.* εἰς τὸ Κίρκαιον, ſcil. ὄρος. Strabo lib. V. p. 232. τὸ Κιρκαῖον ὄρος, νησιάζον θαλάττῃ τε καὶ ἕλεσι. id eſt, *Circæus mons, quem mare atque paludes, velut inſulam, cingunt.* Paludes, quas dicit, *Pomptinæ* ſunt, hodieque in vulgus notæ. Verſ. 2.

Verſ. 3. κυνηγετεῖν τὸν ὖν. — „τὸ πρὶν emendavimus, cum τὸν υἱὸν ſcriptum eſſet." VRSINVS. — „τὸ πρὶν debetur Vrſino, cujus in codice erat τὸν υἱὸν, in quo latere videtur μετὰ τῶν φίλων." REISKIVS. — Mireris vero viros doctos & perſpicaces, in longinquo fruſtra querentes, quod in proximo erat. Montem palndibus frequentem conſentaneum eſt abundare *apris*. Percommode vero, & ex venatorum uſu, ſingularis numerus, τὸν ὖν, pro plurali ponitur. Sic Xenoph. de Venat. p. m. 782. πρὸς δὲ τὸν ὖν τὸν ἄγριον κεκτῆσθαι κύνας Ἰνδικὰς &c. *Ibid.* ἐξ οὗ καὶ τῆς πρὸς τὸν Πολύβιον &c. Conf. XXXII. 15, 8. Verſ. 3.

Verſ. 5. προάγειν. Mendoſe προσάγειν Bav. Verſ. 5.

Verſ. 6. αὐτοὺς δὲ λαβόντας ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικάς. — „Ita omnino legendum, non αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰς ἐσθῆτας, Verſ. 6.

Verſ. 6. ἐσθῆτας, ut eſt in exemplari." VRSINVS. — In eodem errore cum Vrſini cod. verſatur Bav. Recte vero omnino priora verba emendavit Vrſinus: ſed ſupereſt etiam nunc in poſterioribus erratum: nam aut τὰς ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικὰς ſcribendum, repetito articulo; aut, quod malimus, ἐσθῆτας ὁδοιπορικὰς, *abſque articulo*, qui perperam ex poſtrema ſyllaba vocabuli ἐσθῆτας adhæſit. *Ibid.* εἰπόντας τοῖς οἰκέταις. — „In exemplari erat εἰκότων τοῖς οἰκέταις, corrupte." VRSINVS. — In Bav. eſt εἰπόντα, propius ad verum. *Ibid.* ἐπὶ τὸν προειρημένον τόπον. Mendoſe Bav. ἐπὶ τὴν προειρημένην τόπων.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. δὲ πάντων. ἢ πάντων idem Bav. perperam.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. ἐκοινολογεῖτο. ἐκοινολόγει idem Bav. *Ibid.* αὐτὸν μὲν μένειν. αὐτὸν μὲν μόνον idem, & caret μένειν. *Ibid.* τοὺς πιστοτάτους. — „τοὺς εὐπιστοτάτους Vrſino debetur, cujus in codice erat τοὺς δυσπιστοτάτους. [ſicut & in Bav.] Videtur legendum τοὺς πιστοτάτους. Non enim dicitur εὔπιστος, neque δύσπιστος; ſed πιστὸς & ἄπιστος; & εὔπειστος atque δύσπειστος, quod longe aliam habet ſignificationem." VRSINVS.

Ibid. αὐτῷ προσπεπτωκέναι παρὰ τοῦ βασιλέως, διὸ δέον ἐστὶν &c. Ad verbum προσπεπτωκέναι haud incommode intelligi poſſe pronomen τὶ putavit Gronovius, in Adnot. ad I. 42, 9. ad quod deinde referatur διὸ vel δι' ὅ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. περὶ μέσας νύκτας. Sic Vrſinus, neſcimus an conſentiente msto; recte vero, ut I. 19, 12. & ſæpe aliàs. περὶ μέσης νυκτὸς Bav. *Verſ.* 10. κατηρτικότων. κατηρτηκότων Bav. *Verſ.* 12. ἐπέβησαν. ἀπέβησαν Bav.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. διαφώσκοντος. — „διαφώσκοντος aut διαφαύσκοντος (nam in cod. Vrſ. erat διαφάσκοντος) ſcil. τοῦ θεοῦ, ut paulo ante [c. 21, 9.] συσκοτάζοντος τοῦ θεοῦ, ἡλίου puta." REISKIVS.

Cap. XXIII. CAPVT XXIII.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. οἱ μὲν γὰρ αὐτοῦ μένοντες. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrſinus, in cujus cod. corrupte lege-

legebatur *αὐτοῦ προάγοντες*. *Ibid.* *ἀπήντων*. *ἀπεώτων* Bav. Mox idem in contextu *τρόπον* habet, ſed in ora *γρ'. τόπον*.

Verſ. 3. *διό*. *διότι* Bav. ſed ſyllaba *τι* lineola ſubducta notatur ut ſpuria. *Ibid.* *ἀπαντῶν* correxit Vrſin. *ἀπάντων* mssti. — REISKIVS: „Forte *μεμαστιγωμένος ὑπό του τῶν ἐν ταῖς Ἀναγνείαις ἀπαντώντων ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον*. *Donec puer aliquis, flagris cæſus ab aliquo eorum qui ad conditum Anagniæ convenerant.*“ Verſ. 3.

Verſ. 4. *κατὰ πορείαν*. *καταπορίαν* Bav. *Verſ.* 5. *καταλελειμμένοις* recte edd. *καταλελυμένοις* Bav. Verſ. 4.

Verſ. 7. *τῇ δὲ πέμπτῃ*. Sic Caſaub. & ſeqq. conſentiente Vrſino, qui *τῇ δὲ ἑ*. edidit. Perperam vero Bav. *τῇ δὲ β'*. *Ibid.* *ἡ σύγκλητος*. Adjiciendum eſſe articulum monuerat Reiſkius. *Ibid.* *ἐντὸς ἤδη τοῦ πορθμοῦ*. — Ad vulgatam lectionem hæc notaverat REISKIVS: „*ἐπὶ* Vrſino debetur: & ſatis græcum non eſt *ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ εἶναι*, *circa fretum eſſe*, aut, ut Caſaubonus reddidit, *ad fretum perveniſſe*. Sed aut *περὶ τὸν πορθμὸν* dicitur, aut *ἐγγὺς* vel *ἀγχοῦ τοῦ πορθμοῦ*. In codice Vrſini *ἐπὶ* deerat. Videtur auctor dediſſe *ἤδη πέραν τοῦ πορθμοῦ*, *jam fretum ſuperaſſe*, *& in mare Ionium penetraſſe*.“ — Ergo vox *ἐκτὸς* ſcrupulum non injecerat acutiſſimo viro. At repugnat iſta manifeſte ſuperioribus. Sane, qui non niſi *ante quinque dies* Roma profectus erat, non potuit is *ſexto die* jam *ad fretum eſſe*, aut *fretum ſuperaſſe*. Verſ. 7.

Verſ. 8. *Φορὸν ἄνεμον*. Sic correxit Erneſtus, monitus a REISKIO, cum *Φόρον* antea vulgo eſſet editum. — „*Φόρος*, ait, eſt ſubſtantivum, ſignificans *vectigal* vel *tributum*. *Φορὸς* autem adjectivum, ſignificans *ſecundum* ventum.“ Verſ. 8.

Verſ. 9. *Γράχχον*. Sic recte Bav. Mendoſe vulgo *Γράκχον* edd. ex Vrſini codice, quamquam monuerat VRSINVS: „*Γράχχον* poſcit uſitata ſcribendi ratio. In veteribus tamen ex argento denariis TI. SEMPRONIVS GRACCVS ſine aſpirationis nota inſcriptum eſt.“ Verſ. 9.

Verſ.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. Ὅθεν ἐπιβάλλοντες. οθεν recte dedit Bav. Mendoſe ἔθεν cod. Vrſin. quod in ἔνθεν mutavit Vrſiuus, idque tenuere ſequentes editores.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πάντων αὐτόπτην γεγονέναι. *Itaque Tiberium conſtituerunt* &c. Sed cur Tiberium? & quæ eſt cauſſa, ad quam refertur illa particula διὸ, *itaque?* Nulla adparet. Putamus, eam cauſſam adjectam fuiſſe a Polybio, ſed neglectam ab epitomatore, aut obſcuratam a librariis. Nempe, quoniam idem *Tib. Gracchus* jam ante ad eaſdam luſtrandas regiones, de quibus hic agitur, fuerat legatus. vide cap. 5, 1. & loca ibi citata. Et ipſum verbum γεγονέναι, in præterito perfecto poſitum, ſatis etiam indicare videtur, eam, quam expoſui ſententiam, fuiſſe olim a Polybio expreſſam. Oportebat enim aliàs γίγνεσθαι vel γενέσθαι. Sed ex ipſo verbo γεγονέναι ſuſpicamur, tali quodam modo ſcripſiſſe auctorem: Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πρεσβευτὴν, διὰ τὸ κατὰ τὴν προτέραν ἤδη πρεσβείαν πάντων αὐτόπτην γεγονέναι.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. Ὁ δὲ Δημήτριος, προσανέχων &c. Verba iſta citavit Suidas in Προσανέχων, unde jam ab Vrſino in Polybii Fragmentis ſunt relata. Pertinere autem nobis viſa ſunt ad eamdem narrationem, quæ ſuperiori ecloga continetur. Probabile eſt, Diodorum, qui in Syriam præmiſſus erat, ad populi ſenſus explorandos, locum condixiſſe Demetrio, ubi exſpectaret nuncium, qui eum de ſtatu rerum certiorem faceret. Illum nuncium fortaſſe in Lycia exſpectavit Demetrius, qua ex regione etiam primas ad ſenatum Romanorum literas dedit, ut ex Zonar. IX. 25. docuit Freinſhem. in Supplem. Liv. XLVI. 39.

Cap. XXIV. CAPVT XXIV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Κάτων, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. Mox a Perſico bello potiſſimum laſcivia atque luxuria graſſari maxime apud Romanos cœpit, ut docet Polybius noſter XXXII. 11, 5 ſq. Hinc M. Valerio, C. Fannio Coſſ. id eſt

est A. V. 593. lata *lex Fannia* est, & ab ipso Consule perlata, quæ istud malum reprimeret; *cum respublica*, (ut ex Sammonico Sereno Macrobius refert Saturnal. III. 17.) *ex luxuria conviviorum majora quam credi potest detrimenta pateretur. Siquidem eo res redierat, ut gula illecti plerique ingenui pueri pudicitiam & libertatem suam venditarent; plerique ex plebe Romana vino madidi in Comitium venirent, & ebrii de reipublicæ salute consulerent.* Itaque fragmentum hoc, quo de eodem agitur argumento, ad eumdem annum 593. relaturi eramus, nisi Eclogæ Legat. 116. & 117. quæ ad eum annum pertinent, e libro XXXII. depromtæ mihi visæ essent, (vide ad XXXII. 1, 1.) cum tamen hoc fragm. e libro XXXI. diserte citaverit Athenæus. Quare illud in annum 592, qui præcessit Fannii consulatum & Fanniam legem, conjecimus. Scilicet provocata fortasse Lex Fannia est quærimoniis vociferationibusque Catonis, qui jam pridem etiam, priusquam ad id fastigium perveniisset luxuria lasciviaque apud Romanos, de perditis eorum hac in parte moribus erat conquestus, ut eodem loco, quem modo citavimus, Macrobius docet. Verf. 1.

CAPVT XXV. Cap. XXV.

Verf. 1. Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος &c. Conf. supra cap. 18. Verf. 1.

Verf. 2. ἐν τῷ Φαχῷ. — „ἐν τῷ Φαχίῳ. conf. Thucyd. p. 285, 52. & Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 579." REISKIVS. — At Φάκος vel Φακὸς, Macedoniæ fuit oppidum, quod Polybius h. l. & Diodorus l. c. commemorat; *Phacium* vero, cujus Thucydides, Livius & Stephanus Byz. meminerunt, Thessaliæ erat. Quare nil temere mutandum. VRSINVS ad h. l. hæc notaverat: „Vox Φαχῷ mihi quidem obscurum est quid significet hoc loco; vereor autem, ne corrupta sit, & pro ea σηκῷ, quod est *templi adytum*, reponere debeamus: nam περὶ τοῦ Φακείου, quod est Thessaliæ oppidum, non videtur intelligendum esse. Verf. 2.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Οἱ δέ. Mendoſe εἰ δὲ Bav. *Ibid.* χωρὶς πολέμου. Vide c. 18, 10. *Verſ.* 5. προσαγαγόντες. Ad προσαγαγόντα, quod vulgo erat editum, adnotavit REISKIVS: „Malim προαγαγόντα. quamquam ſæpe πρὸ & πρὸς in compoſitis inter ſe alternant.“ — *Ibid.* ἀποστῆναι. Corrupte ἀπορῆναι Bav.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Αὐτοὶ δέ. δὲ caret Bav. *Ibid.* ἔχοντες κἀκεῖνον. Sic recte editum ex VRSINI emendatione, qui, cum κἀκείνους daret codex ipſius, quemadmodum & Bavaricus noſter. — „Opinor legendum κἀκεῖνον, inquit, ut de altero Ptolemæo [ſcil. majore fratrum] intelligamus.“ —

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Γναίου Μερόλαν. Sic recte Bav. Vide ad cap. 18, 9. Vrſinus, in ſuo codice γενναῖον Μερόλλαν fuiſſe ait: e quo ille Γναίου Μερουλλαν fecit. *Ibid.* Λιβύην. Mireris quid ſit quod & nunc Λιβύνην, & cap. ſq. verſ. 9 & 11. pertinaciter Λίβυνας & Λιβύνων dent mssti. Sed talis eſt librariorum levitas. Caſaubonus tamen, veluti nil dubitans de veritate vulgatæ lectionis, *Libynam venit*, in verſione latina ſcripſit. Rurſuſque deinde, *anguſtias a Libynis occupatas*, &, *Libyuæ metu perculſi*. *Ibid.* ἐπὶ τὸν Ἄπιν. Vide Strabon. lib. XVII. p. 799.

Cap. XXVI. CAPVT XXVI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τορκουάτον. Verba, quæ his adſuta erant, τὸν καὶ Τῖτον, Reiſkius interpretatus eſt, *Torquatum, qui aliis etiam Titus a nobis uſurpatur*. At quisquis ſit, cui debetur iſtud adſumentum, certe Polybius non eſt, quippe qui non ita loqui ſolet. Vtique Τῖτος Τορκουάτος fuit illi legato nomen, cf. c. 18, 9. eumdem mox nude Τορκουάτον, mox rurſus Τῖτον vocat ſcriptor noſter, ut c. 27, 3. Caſaubonus: *Torquatus interim & Titus, Alexandriam delati*. *Ibid.* Duodecim verba, διαλύεσθαι uſque Τοῦ δὲ Πτολεμαίου deſiderantur in Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφῆσαθαι. Aut διασαφεῖσθαι vel διασαφηθῆναι videtur legendum in paſſivo, aut ἐπὶ τῷ μηδένα μηδὲν διασαφήσασθαι vel διασαφῆσαι. *Ibid.* καὶ

τῶν

τῶν περὶ τὸν Τορκουάτον ἐπιγενομένων. Neſcimus quid animo agitans VRSINVS, *aſteriſcum* poſt hæc verba poſuit, monuitque in Notis: „Omnino hic aliquid deeſt, licet ſenſus ſit apertus. Itaque locum ſtellula notavimus.“ — Recte aſteriſcum delevit Caſaubonus. Eſt autem ἐπιγενομένων idem ac ἐπιγενησομένων, ni ex hoc corruptum. Quod vero etiam τοὺς bene habiturum diximus, ſi modo & participium in accuſativo caſu forct poſitum, de ea conſtructione vide XI. 14, 7. & ibi notata. Ad ἐπιγενομένων ſubaudiendum eſſe ἄν, opportune monuit REISKIVS. Quod vero addit: „Si bene habet vulgata, neceſſe eſt ut ἐπιγίνεσθαι ſignificet *accedere ad alicujus partes*, *alicui conciliari*:“ — id nobis quidem ſecus videtur; ſatis eſt, ut intelligamus *ſupervenire*, *advenire*. Verſ. 3.

Verſ. 4. Συνεξομοιωθέντος δὲ τούτου τοῖς πρότερον. — „Forte τοῖς προειρημένοις; ſi nempe τούτου ad *Merulam* referimus: *ſed & hoc ad ſententiam prædictorum* (Ptolemæi majoris, & Torquati) *ſuam conformante*. Sin autem τούτου ad *Torquatum* redit, poteſt τοῖς πρότερον ſervari, ſcil. ἐγνωσμένοις: quamquam eo poſito non ſatis bene conveniet συνεξομοιωθέντος, ſed potius ἐμμένοντος.“ REISKIVS. — τούτου haud dubie ad *Merulam* referendum. Συνεξομοιωθέντος autem intelligendum ex verſ. 5. ἐξιδιαθέντος τῷ πρεσβυτέρῳ Πτολεμαίῳ ὁμοίως τοῖς πρότερον. Denique ad τοῖς πρότερον intelligendum ἐξαπεσταλμένοις (e verſ. 3.) vel διακομισθεῖσι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, & ſunt illi οἱ περὶ τὸν Τορκουάτον, quos dixerat verſ. 1. Ceterum ſilentio non eſt prætereundum, verba iſta τούτου τοῖς πρότερον ex Vrſini eſſe emendatione, in cujus codice, quemadmodum & in Bavarico, mendoſe ſcriptum erat συνεξωμ. δὲ τούτοις πρότερον. Verſ. 4.

Verſ. 5. πᾶν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος. Ad vulgatum παραγενόμενος acute REISKIVS monuerat: „Aut παραγενομένοις legendum, aut πᾶν γένος, *omne genus officiorum*.“ — *Ibid.* παρακατέσχε τὸ πλεῖον. Sic ſcribendum Verſ. 5.

bendum idem docuerat vir doctiſſimus, pro *παρακατέσχε-το πλεῖον*, quod vulgatum erat.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *καὶ τὰς πόλεις.* — „Forte *τὰς δ'.* aut *τὰς τέσσαρας πόλεις*, quod contracte ſcriptum fuit *τὰς τρας πόλεις.*" GRONOV. *in Notis mſstis.* — Quaſnam vero *quatuor urbes* intellexerit Gronovius, non declaravit. An illas, quas Plinius recenſet V. 5, 5. *Berenicen*, *Arſinoën*, *Ptolemaidem*, *Apolloniam*, quæ, ut ait idem ſcriptor, ſimul *cum ipſa Cyrene* efficiunt *Cyrenaicam* eamdemque *Pentapolitanam* dictam *regionem?* Poteris vero pariter *τὰς πόλεις*, *ceteras*, *quæ ſunt praeter ipſam Cyrenen*, *Cyrenaicas urbes* intelligere, aut omnino *civitates totius regionis.* Sed de hoc viderint doctiores.

Ibid. συμφρονεῖν αὐτοῖς. συμφρονεῖν ex Vrſini emendatione eſt; *συμφέρειν* erat in mſstis. *Ibid. κεκοινωνηκέναι δὲ περὶ τῆς ἀποστ.* Præpoſitio *περὶ* delenda viſa erat Reiſkio: ac ſane conſtanter aliàs cum nudo genitivo rei conſtruere Polybius verbum *κοινωνεῖν* ſolet,

Ibid. Πτολεμαῖον *τὸν Συμπετῆσιν.* Sic Bav. *τὸν συμπέτήσιν* ed. Vrſini in contextu, cum duplici accentu; in Notis vero ſic ſcripſit VRSINVS: „Cognomen quod ſequitur Ptolemæi, *συμπετήσιν*, omnino corruptum videtur, & fortaſſe pro eo *συμπότην.* vel aliquid tale reponendum; quod tamen ex hiſtoria eruendum erit." — Ipſum vero hoc *συμπότην* ad oram contextus adpoſitum eſt in eadem Vrſini editione. Caſaubonus Πτολεμαῖον *τὸν* * *συμπέτησιν* edidit; in verſione vero cognomen prorſus prætermiſit, ejuſque loco puncta nonnulla poſuit. Suſpicati nos quidem eramus, non in *ησιν*, ſed in *ησιον* exire debuiſſe nomen, quæ eſt ſatis nota gentilium nominum terminatio. Sed quinam fuerit locus, a quo nomen traxit is homo, aliis diſpiciendum relinquamus, mihi haudquaquam liquet.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *κατ' ὃν καιρὸν ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν εἰς τὴν Ῥώμην.* Vide Adnot. ad c. 18, 1. *Verſ.* 8. *ἀπολέσῃ* recte dedit Bav. Perperam vulgo *ἀπολέσαι* edd. *Verſ.* 9. *εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον Καταβαθμόν.* Vide Cellar. Orb. Antiq.

Antiq. lib. IV. c. 2. p. 101. *Ibid.* τοὺς Λίβυας. Vide Adn. ad c. 26, 8. *Libyes* nunc *Marmaridas* intelligit, qui Cyrenaicam inter & Aegyptum ſedes habebant; de quibus conſule eumdem Cellarium ibid. p. 99.

Verſ. 10. καὶ καταναοεῖν τοῦ τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι. Corrupta hæc eſſe facile patet. VRSINO, emendationem neſcimus quam proponere volenti, non paruere operæ typographicæ; nam eamdem mendam ſic repetierunt: „Vide num melius ſit, τοῦ τοῖς πολεμίοις.“ — Videtur vero τοῦ, pro τοῦ, ſuſpicatus eſſe Vrſinus, ſicut Reiſkius. Sed nec hoc facit ſatis. Relegentibus nobis mendoſa verba, certiſſima medicina ſe obtulit. Scribe καὶ κατὰ νώτου τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι, *a tergo adparere hoſtibus juſſit.* Vide III. 19, 7. III. 90, 2. τῷ κατὰ νώτου opponitur mox κατὰ στόμα. Verſ. 10.

Verſ. 11. λειπόντων. λιπόντων Bav. *Ibid.* τῆς ὑποκειμένης Τετραπυργίας. In eadem regione Strabo lib. XVII. p. 838. notavit locum, cujus nomen Τετραπύργιον vulgo edunt, in ora vero monuit Caſaubonus, ſcriptos libros Τετραπύργια habere: fortaſſe Τετραπυργία debebant, in ſingulari numero primæ declin. quemadmodum uſurpavit Polybius. Idem nomen urbi eſt, quam in Cappadocia Ptolemæus recenſet. Verſ. 11.

Verſ. 13. καὶ τῶν ἐπὶ Μοχυρίνου. Caſaubonus: *qui Mochyrini erant.* REISKIVS: „Forte τῶν περὶ Μοχυρίνον. Videtur *Mochyrinus* nomen viri eſſe, præfecti claſſi Ptolemæi.“ — quam claſſem præternavigare anguſtias jufſerat. Poſſis etiam ὑπὸ Μοχυρίνον ſuſpicari, *qui ſub Mochirini imperio erant.* Verſ. 13.

Verſ. 14. ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πεπραγμένων. Sic a ſe emendatum ait Vrſinus; quid autem fuerit in msto, non declarat. Nempe putamus, deſiderabatur præpoſitio κατὰ, quemadmodum in Bav. *Ibid.* τυραννικὴν οὖσαν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. ἀρχὴν correxit Vrſinus, cum ἀρχαίαν darent mssti. Ejuſdem Ptolemæi crudelitatem & cædes atque libidines notavit Diodorus in Excerpt. de Verſ. 14.

Virt. & Vitiis, T. II. p. 597. ubi ſimul docet, ob deſormem corporis habitum Φύσκωνα fuiſſe adpellatum.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. ἐθελοντήν. ἐθέλοντες Bav. *Ibid.* ἀντεχόμενοι. ἀνεχόμενοι idem.

C. XXVII. CAPVT XXVII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Γναῖος. Mendoſe Γάϊος Bav. Vide c. 18, 9. & c. 25, 8. *Ibid.* ὁ Μερόλας recepimus ex Bav. Vulgo ὁ Μερούλας. cf. loca modo citata. *Ibid.* εἰς οὐδέν. Sic correxit Erneſtus, ut ſæpe aliàs, præter neceſſitatem. Reſcribe εἰς οὐδὲν, ut habent ſuperiores editiones conſentientibus msstis. *Ibid.* δεῖν μένειν recte Caſaub. δεῖ μένειν Vrſin. cum msstis. *Ibid.* διομολογουμένοις correxit Erneſtus. Mendoſe ſuperiores διωμολογουμ. quod ex διωμολογημένοις poteſt eſſe corruptum.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Κομανός. Memoratus eſt *Comanus* ſupra, lib. XXVIII. 16, 1.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Ἀπέλυσε. Nihil de hoc loco in Notis monuit Vrſinus; ſed non dubitamus, mutatum ab illo verbum eſſe in ἀπέλυσαν, ut conveniret cum mendoſa ſcriptura, οἱ πρεσβευταὶ πορευόμενοι, quam paulo poſt dabant mssti & tenuerunt editores. REISKIVS, cum neſciret, msstos codices ἀπέλυσε dare, ſic corrigendum acute ſuſpicatus erat: „Fuit, inquit, cum ſuſpicarer legendum eſſe ἀπέλυσε δὲ - - ἀπράκτους ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος. Si bene habet (inquit) vulgata, neceſſe eſt ut hæc ſit ſententia: Legati in Syriam miſſi, præter Alexandriam tranſeuntes, obiter abſolverunt Torquatum munere legationis. Sed obſtant hæc: primum, illi legati, (p. 1314.) [XXXI. 23, 9 ſqq.] Tib. Graechus, L. Lentulus & Servilius Glaucia, per Græciam & Aſiam tendebant in Syriam; niſi dicemus, hoc factum eſſe ab ipſis e Syria domum redeuntibus: deinde, qui poterant legati ipſi alterum legatum, dignitate parem, munere legationis abſolvere?“ — *Ibid.* τοὺς περὶ Τίτον. conf. 26, 1. & ibi notata.

ADNO-

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXII. L. XXXII.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

Verſ. 1. Κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς &c. Excer- Verſ. 1.
ptam eſſe hanc eclogam ex rebus anni proxime ſequentis eum, in quo deſiit ſuperior ecloga, intelligitur ex ipſo argumento; quandoquidem hac ecloga, in *Rebus in Italia geſtis*, (verſ. 6.) narratur, *Romæ in ſenatum introductos eſſe eos legatos*, (verſ. 1.) qui ſub finem ſuperioris anni Romam erant miſſi. (XXXI. 27, 2.) Vt autem e novo Libro ductam eamdem ſtatueremus eclogam, induxerunt nos ipſa verba, a quibus incipit, Κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς, id eſt, *hoc tempore, in quo nunc verſatur hiſtoria, & de quo modo diſſeruimus;* tum verba his ſimilia cap. 2, 2. οὐ πολλοῖς ἀνώτερον χρόνοις τοῖς λεγομένοις, id eſt, *non multo ante hæc tempora de quibus diximus.* Quæ verba indicio eſſe nobis viſa erant, hac regione e profeſſo *de ratione temporis*, in quo verſatur narratio, diſſeruiſſe Scriptorem; quod ab eo factum conſentaneum eſt ſive in novæ Olympiadis initio, ſive in novi Libri exordio. Atqui nova hoc anno Olympias non cepit initium; nam in media Olymp. CLIV. verſatur narratio. Quare, ab hujus anni rebus, novi Libri factum eſſe initium, probabile nobis viſum erat; qui *Liber* ordine *triceſimus ſecundus* eſt. Ceterum a nemine, quod ſciamus, diſerte citatur ſecundus hic et triceſimus Polybii liber, niſi

Verſ. 1. ab Athenæo lib. X. c. 11. ubi ex hoc Libro verba quædam citat Polybii, quæ ſuo loco cap. 20. inſeruimus & Eclogæ CXXVI. de Legationibus ſubjecimus. Sed Libri tertii & triceſimi initium diſcimus ex titulo oræ codicis Vrſini & Bavarici ad Eclogam de Legat. CXXIX adſcripto; unde colligitur, res *ſecundo & triceſimo Libro* a Polybio expoſitas excurriſſe uſque ad finem Olympiadis CLV. id eſt uſque in annum ab V. C. 598.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Κομανόν. Vide XXXI. 27, 2.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *Μένυλλον.* — „Admonendos lectores putamus, duobus locis in hoc Fragmento *Μένυλλον* Ptolemæi legatum appellari, pro *Μενέδυλλον*, ut nos reſtituimus.“ VRSINVS. — Conf. XXXI. 18, 4. ibique notata, & 20, 8. *Ibid. τὸν περὶ Τίτον καὶ Γναῖον.* conf. XXXI. 26, 1. & 27, 1.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *τὴν συμμαχίαν ἀναιρεῖν.* Sic diſerte expreſſum eſt in Vrſini editione, quemadmodum in ſequentibus; quamquam in Notis ita citantur iſta, quaſi in contextu expreſſum eſſet *αἱρεῖν*, quo de verbo deinde ſic monuit VRSINVS: *αἱρεῖν* ad oram libri in *ἀναιρεῖν* mutatum eſt. Ego vero non video, cur receptam in contextum lectionem mutare opus ſit.“ — Vnde merito, cum REISKIO, — „mireris inconſtantiam & repugnantiam hominis, quid ipſe aut voluerit aut noluerit, aut fecerit & ſuaſerit, aut omiſerit & vetuerit, dubium relinquentis.“ — Ac magis ſane mireris, ſi cum his, quæ ad Polybium notavit Vrſinus, contuleris ea, quæ ad Diodori Eclog. de Legat. XXIII. T. II. p. 606. (ubi idem tractatur argumentum) idem primus editor harum Eclogarum adnotavit, contuleris. Nam, cum apud Diodorum legatur, *καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνελεῖν*, ſic monuit ibi ille: „Polybius habet *αἱρεῖν*, ex quo nos *ἀναιρεῖν* fecimus.“ — At ſane, percommode quidem dictum fuerit *τὴν συμμαχίαν ἀναιρεῖν*, *tollere, diſſolvere ſocietatem;* quemadmodum *ἀναιρεῖν τὰ πρὸ τοῦ καλὰ* XV. 7, 6. eſt *priſtina præclare facta tollere, evertere, irrita reddere;* &

& ἀναιρεῖν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. *tollere, delere bellum, finem facere belli.* Et potuerunt h. l. facile, ob terminationem præcedentis vocis, duæ literæ αν initio ſequentis verbi intercidere. Sed potuerat pari jure levioreque mutatione, (quemadmodum perſpecte REISKIVS monuit) ex αἴρειν, quod erat in Vrſini codice, & quod unice agnoſcit Bavaricus, ἄϊρειν efflici. Valet enim ἄϊρειν idem ac ἀναιρεῖν. Sic ἄϊραν τὸν πόλεμον XI. 5, 6. idem eſt ac ἀναιρεῖν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. Quum vero in Diodori Siculi mentionem incidimus, lubet nonnulla, quæ mendoſe vulgo apud eum prædicto loco leguntur, e codice noſtro Bavarico emendare. Nempe is initio ſtatim eclogæ, pro τοῦ νέου Πτολεμαίου, τοῦ νεωτέρου Πτολ. habet: ſed id quidem parum refert. Deinde vero, pro κατὰ μέρος, utique cum codice noſtro τὰ κατὰ μέρος fuerit legendum. Denique pro τὴν ἔννοιαν, ſub finem fragmenti, τὴν ἐννοιαν cum eodem haud dubie reponendum. Verſ. 3.

Verſ. 4. Πόπλιος Ἀπούστιος. — „Ita emendavimus, cum in exemplari ſit Πόπλιος Ἀστούβιος. [Sic & in Bav.] *Apuſtia* vero *gens* nota, cum ex Livii lib. XXXI. tum ex monumentis magiſtratuum Capitolinis.“ VRSINVS. Verſ. 4.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 1. Κατὰ τὴν Λιβύην Μασσανάσσης &c. Μασσανάσης Bav. De argumento hujus fragmenti conf. Appiani Punic. c. 67. ſub fin. & quæ ibi notavimus ex Freinſhemii Supplem. Liv. XLVII. 19 ſq. *Ibid.* Ἐμπόρια bene edd. ἐμποριὰ Bav. ἐμπορεῖα debuerat, quod perinde eſt. Conf. I. 82, 6. & ibi notata. Adde Liv. XXXIV. 62. Verſ. 1.

Ibid. καὶ πάλαι τὸ πλῆθος - - - ἐφθαλμιῶν. — „Mallem καὶ περὶ τὸ πλῆθος; ut II. 17, [3.] οἷς ἐπιμιγνύμενοι - - καὶ περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ἐφθαλμιάσαντες.“ GRONOVIVS *in Notis editis.* καὶ πάλαι περὶ vel πρὸς τὸ πλῆθος legere juſſit Reiſkius, &, præter locum, a Gronovio citatum, provocavit ad I. 7, 2. Aliam ejuſdem verbi

conſtructionem, ὀφθαλμιᾶν ἐπί τινι habemus in fragmento neſcimus cujus ſcriptoris apud Suidam in ὀφθαλμιάσαι.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. τῶν λεγομένων. Mendoſe τῶν ἀλεγομένων Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐκτεθηλύνθαι. Hanc verbi formam (quam cum Reiſkio unice probandam cenſuit Erneſtus in Lexic. Polyb.) poſcere utique viſa eſt derivatio a nomine θῆλυς. Eodem verbo & alii utuntur ſcriptores, & Noſter rurſus XXXVII. 2, 2. Altera forma, ἐκθελαίνειν, nemini, quod ſciamus, uſurpata.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Ἐπεὶ τοῖς χρόνοις οὐ πολλοῖς ἀνώτερον. Malimus ἐπεὶ καὶ χρόνοις &c. Certe opportune hic ſtaret particula καὶ, nullam contra vim habet & prorſus etiam incommodus h. l. videtur articulus τοῖς. *Ibid.* διώκων τὸν Ἀφθήρατον ἀποστάτην. — „Nomen Ἀφθήρατον mihi quidem ſuſpectum eſt: neque vero, niſi ex hiſtoria, ſi quæ extat, corrigi poteſt.“ VRSINVS. — Exſtat hiſtoria apud Livium XXXIV. 62. ubi *Aphirem* vulgo ſcribunt nomen illius hominis, unus codex Moguntinus *Anthirem.*

Verſ. 8. *Verſ.* 8. εἰς τοῦτο συνελείθησαν. Bene ſic Vrſinus & ſequentes; ſolet enim id verbum frequentare Polybius hac notione, *eo redacti ſunt, ad hoc coacti ſunt.* εἰς τοῦτο συνέβησαν habet Bav. in contextu; in ora vero, γρ'. συνελήθησαν. *Ibid.* διὰ τῶν ἀποφάσεων. Haud ſatis integra hæc verba putamus; adjectum oportuit τῆς συγκλήτου, vel τῶν Ῥωμαίων aut πρεσβευτῶν, *per ſenatus*, vel *per Romanorum*, *per legatorum Romanorum reſponſa. Ibid.* ὥστε μὴ μόνον τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν ἀποβαλεῖν &c. — „De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma libri XLVII. *Miſſi a Senatu legati, qui inter Maſiniſſam & Carthaginienſes de agro judicarent* &c. In exemplari græco male ἀποβαλεῖν legebatur, [ſic & in Bav.] pro ἀποβαλεῖν. Et pro καρπίας, opinor ἐπικαρπίας ſcribendum eſſe.“ VRSINVS. — *Ibid.* τῆς καρπίας τῶν χρόνων. — „Forte τῆς (id eſt, ἀντὶ τῆς, vel ὀνόματι τῆς) ἐπικαρπίας τῶν χωρίων. Vidit ex parte Vrſinus.“ REISKIVS. — Verbum καρπεύειν τὴν χώραν,

χώρων, *fructum agri percipere*, habemus X. 28, 3. Neque nomen ſimplex καρπία (vel καρπεία, ut ſcribit Henr. Stephanus in Theſauro) temere aſpernandum. Certe Pollux VII. 149. diſerte ait: τὸ μὲν καρποῦσθαι, κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρτίαν. & ſect. 152. idem ex Ariſtophane citavit ἡ πρωΐα καρπία, pro ὁ πρωΐτμος καρπός. Quod vero χωρίων pro χρόνων Reiſkius maluit, ſpeciem quidem habet, neque tamen vulgatum temere damnaverimus, quod commodiſſime ſane locum ſuum tuetur, *fructuum perceptionem omnium temporum, ex quo tempore* &c. Ceterum de divitibus illius regionis reditibus judicari ex iis poteſt, quæ Livius ſcribit XXXIV. 62. *Emporia vocant eam regionem. Ora eſt minoris Syrtis, & agri uberis: una civitas ejus Leptis; ea ſingula in dies talenta vectigal Carthaginienſibus dedit.* Verſ. 8.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 2. αὐτὸς δὲ πάλιν τὸν ἀδελφὸν Ἄτταλον. Poſt hæc verba reponendum videtur verbum ἐξαπέστειλε, quod in ἐξαποστείλας corruptum eſt, & alieno loco *verſ.* 3. inſertum. Deinde, retenta copula τε, *verſ.* 3. ita diſtinguenda oratio: Ἀριαράθης δὲ τῇ τε Ῥώμῃ στέφανον ἀπὸ χρυσίων μυρίων ἔπεμψε, καὶ πρεσβευτὰς, deleto commate poſt μυρίων. *Ibid.* τὰς διαβολὰς correxit Vrſinus. τὰς ἐπιβολὰς mſsti. „διαβολὰς (ut recte monuit VRSINVS) refertur ad ſuperiora illa, τοὺς κατηγορήσοντας Εὐμένους. Verſ. 2.

Verſ. 3. τὴν πρὸς τὸν Τιβ. Poterat utcumque teneri particula τε, quamquam non ſatis commode. De *Tiberio Graccho* in Aſiam miſſo conf. XXXI. 23, 9 ſqq. *Ibid.* Quatuor verba, καὶ καθόλου παρακαλέσοντας διασαφεῖν, deſiderantur in Vrſini editione, neſcimus codiciſne mſti, an Vrſini operarumve culpa. Adiecit Caſaubonus, ex Andreæ Schotti putamus codice; & habet eadem verba codex noſter Bav. *Ibid.* ὑπὲρ ὧν ἂν δέωνται. Sic recte Vrſinus. δέονται Bav. *Ibid.* διότι πᾶν ποιήσειν. Corrupte διότι παῦδα ποιήσειν Bav. Verſ. 3.

CAPVT

CAPVT IV.

Cap. IV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τοῦ Μηνοχάρους. *Menochares*, Demetrii, qui Roma profugus Syriæ regnum occupaverat, amicus, & ab eo ad Gracchum alioſque Romanos legatos, qui in Aſia erant, miſſus, ut voluntatem Romanorum exploraret. Idem deinde ab eodem Demetrio Romam miſſus, cap. 6, 1. ubi tamen Μηνέχαριν vulgo ſcribunt, tamquam a primo caſu Μηνέχαρις, quum Μηνοχάρην oporteret, a nominativo ὁ Μηνοχάρης, τοῦ Μηνοχάρους.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. εἰς Ῥόδον correxit Vrſinus. Corrupte εἰς Ῥάδον mssti; & præterea in ora codicis Bav. notatur Ῥάδος. *Ibid.* ἕως ἐξειργάσατο. Sic recte codex Vrſini & Bav. quod temere in ἐξειργάσαντο mutavit Vrſinus, mendoſum verbum, quod eodem modo & in contextu & in Notis Vrſini repetitur. Id deinde ſua auctoritate in ἐξειργάσαντο mutavit Caſaubonus, quod tenuere poſteriores editores. Sed nil opus: bene habet ἐξειργάσατο, ut monuit Reiſkius. *Non deſtitit Demetrius, donec perfecit, ut* (intellige, Graccho & collegis ſuam pro eo operam ſuaque officia interponentibus) *Rex a Romanis adpellaretur.*

Verſ. 4. *Verſ.* 4. συνεβάλλετο. Neſcimus conſilio ne an caſu hoc in contextum Vrſini ſit receptum, unde propagatum in ceteras editiones. Teneri poterat συνεβάλετο, quod non ſolum Bav. habet, ſed & Vrſini codex, ut e Notis editoris intelligitur. — *Ibid.* κατήσασθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ. Tenuimus hoc ex Caſauboni editione. Mendoſe αὐτῶν erat in mssts, quod in αὐτὸν mutavit VRSINVS, hac adjecta adnotatione: „τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτόν. Ita videtur legendum, cum in exemplari corrupte ſit αὐτῶν, pro quo αὐτῷ poſſumus etiam emendare, ut ad verbum συνεβάλετο referatur.“

Verſ. 5. *Verſ.* 5. τὸν κριτικὸν Ἰσοκράτην. — „*Criticos* appellabant veteres, cum omnium antiquorum auctorum, tum Homeri maxime, interpretes & ludimagiſtros.“ REISKIVS. — Conf. Sextum Empir. adv. Grammat. lib. I. ſect.

ſect. 79. & auctores quos ibi laudavit doctiſſimus editor. De *Iſocrate*, quem memorat, conſer mox cap. 6. ubi γραμματικὸς vocatur homo, quod perinde eſt.

CAPVT V. Cap. V.

Verſ. 1. παρ' Ἀριαράθου πρέσβεις. Vide c. 3, 3. Idem argumentum perſecutus eſt Diodorus, Eclog. Legat. 24. ubi rurſus mendoſe ἔννοιαν vulgo edunt, pro εὔνοιαν, quod recte habet Bav. Conf. ſupra ad c. 1, 3. Verſ. 1.

Verſ. 2. καὶ τούτων μάρτυρας ἐπέμποντο. Bene Caſaubonus, *cujus rei teſtem citabant:* ſed, quod mendoſum verbum judicaret, aſteriſcum ante illud interſeruit. Perſpecte vero Gronovius ad oram ſui exempli calamo notavit: „Forte ἐποιοῦντο." Eamdemque emendationem Reiſkius propoſuit: atque eam in contextum receptam velimus. Verſ. 2.

Verſ. 3. χάριτος. μετὰ μεγάλης χαρᾶς Bav. in contextu, minus recte: ſed idem in ora γρ'. χάριτος. *Ibid.* τόν τε σκηπίωνα, *ſcipionem*, nempe *ſceptrum eburneum*, regis inſigne. σκηπίωνα Caſaubono debetur, ſic vero & ſcriptum in Bav. σκήπωνα Vrſin. ne id quidem male, an fortaſſe rectius. Suidas: σκήπων· ῥόπαλον. Niſi σκίπωνα malimus. Heſychius: σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι· τῇ βακτηρίᾳ. Suidas: σκίπωνος· τῆς ῥάβδου. *Ibid.* καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίφρον. — „Hinc exſtant hodieque nummi, Ariobarzanem in ſella curruli ſedentem exhibentes, cum epigraphe, Βασιλέως Ἀριοβαρζάν. Φιλορωμαίου." SPANHEMIVS *de Vſu & Præſtantia Numiſm.* T. I. p. 475. Verſ. 3.

Verſ. 4. ἔτι πρὸ τοῦ χειμῶνος. Non in ſuperioris anni, ſed in novi anni rebus hæc expoſuiſſe Polybium, intelligitur non ſolum ex more ejus, a rebus Romæ geſtis incipiendi hiſtoriam rerum quoque anno geſtarum, ſed & ex eo quod mox ſequitur, ἤδη τῶν ὑπάτων τὰς ἀρχὰς εἰληφότων. Iam ſæpe monuimus, quæ hyeme geſta ſunt, ea in ſequentis anni rebus narrari a ſcriptore noſtro. Verſ. 4.

Verſ.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *ἀπέσταλκε.* Forte *ἀπεσταλκει.* De re conſ. c. 3, 1. *Ibid. καὶ πλειόνων.* Conjunctionem *καὶ*, quæ abeſt a msstis, ex ingenio adjecit Vrſinus.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *ἐφιλοποιεῖτο.* — „*ἐφιλοφρονεῖτο* emendavimus, cum in exemplari ſcriptum eſſet *ἐφιλοπονεῖτο.*“ VRSINVS. — „Percommoda utique iſta emendatio: ſed quum perſpicue *ἐφιλοποιεῖτο* dederit Bavaricus noſter, noluimus Polybio ſubripere verbum, quo & aliâs uſus eſt; vide III. 42, 2. *Ibid. συνῆξε τὸν Ἄτταλον.* Aut ſic, aut *συνηύξανε*, pro vulgato *συνηύξετο* legendum recte monuit Reiſkius.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *οἱ περὶ τὸν Μηνόχαριν.* Vide notata ad c. 4, 1. De re conſer Appiani Syriac. c. 47. *Ibid. ἅμα δὲ καὶ* &c. Iude ab his verbis, uſque *ἐν τοῖς συγκρίσεσιν*, deſiderantur omnia in cod. Bav.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *τὸν Ἰσοκράτην.* Vide c. 3, 5.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *τῶν τὰς ἀκροάσεις ποιουμένων.* — „Vide Valeſii libell. de Critica p. 149. Mihi ſatis probatur Caſauboni interpretatio hujus loci.“ REISKIVS. — Caſauboni verſionem & nos tenuimus: *ex eorum numero qui recitationes publicas habere ſolent. Ibid. καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀλκαῖον.* — „Videtur hic *Alcæus* eſſe ille Philoſophus Epicureus, qui una cum aliis ſuæ ſectæ Roma pulſus eſt A. V. 581. auctore Athenæo [lib. XII.] p. 547. & Aelian. Var. Hiſt. IX. 12.“ REISKIVS.

Ibid. ἐν τοῖς συγκρίσεσιν. Si vera hæc eſt ſcriptura, recte eam interpretatus fuerit Caſaub. *in commiſſionibus*, id eſt, *in diſceptationibus.* Sed ſpeciem utique habet REISKII conjectura. — „Forte *ἐν τοῖς συγκυρήσεσιν*, inquit: *congreſſibus, conventibus fortuitis*, quum ambo in ſe inciderent, Athenis puta, ubi ambo una verſabantur, antequam Alcæus Romam, Iſocrates in Syriam abiret.“ —

Verſ.

Verſ. 6. καταφρονήσας τῶν ἀνθρώπων. — „Habens eos pro ſimplicioribus atque hebetioribus, quam ut ab ipſis ad ſe damnum proficiſci poſſet; ſed, quidquid inter eos ageret, diceretve, id ſibi tutum & inultum fore: nam & tardiores eos eſſe, quam qui ſeditioſe dicta & inimice in Romanos animadverterent; & honeſtiores atque meliores, quam qui a ſe contumelioſe in Romanos dicta & facta ad eos referrent. Sed in utroque multum fallebatur. Si qui mortalium aſtuti, nequam, veteratores & improbi, perfidi, perjuri ſunt, certe Syri fuerunt omnium maxime, in quo teſtimonium omnis vetuſtatis conſentit.“ REISKIVS. — Verſ. 6.

Verſ. 7. δίκαια πεπονθέναι. — „Ita omnino ſcribendum; non, ut in exemplari legebatur, πεποιηκέναι, quæ lectio nullo pacto ferri poteſt.“ VRSINVS. — *Ibid.* κατελειφθῆναι correxit Vrſin. καταληφθῆναι missti. *Ibid.* τῆς ἀναιδοῦς ἐξουσίας. ἀναιδοῦς debetur Vrſini ingenio, in cujus codice ἀναίδης fuit; ſic & in Bav. in quo tamen (ut ſæpe aliâs) litera δ ita ſimilis literæ σ eſt, ut ἀναίσης ſcriptum videri poſſit. Potueras etiam ſuſpicari, ἀναίδης ex ἀναίδειν eſſe corruptum, quod ipſum (minus quidem recte) pro ἀνέδην ponere ſolent noſtri librarii. Sic X, 26, 5, χρώμενος τῇ ἐξουσίᾳ ἀναίδην vel potius ἀνέδην. Verſ. 7.

CAPVT VII. Cap. VII.

Verſ. 2. ἐν τῇ Λαοδικείᾳ. — „*Laodiceæ* enim cædes illa erat perpetrata.“ REISKIVS. — Appian. Syriac. c. 46. Cicero Orat. Philippic. IX. 2. *Ibid.* δίκαια πεποιηκέναι τὸν Γναῖον. — „πεπονθέναι eſt ab Vrſino, in cujus codice fuit πεποιηκέναι, quod facile poſſit locum tueri. ποιεῖν τινα τὰ δίκαια idem eſt atque πρός τινα, *meritis et æquis modis aliquem accipere.*“ REISKIVS. Sicut dicimus εὖ ποιεῖν τινα, & κακῶς ποιεῖν τινα, ſic etiam ποιεῖν τινα τὰ δίκαια dici poterit. At quemadmodum codex Bav. ignorat h. l. verba τὸν Γναῖον, ſic putamus & ab Vrſini codice abfuiſſe, aut certe per librarii incogitantiam e ſuperioribus Verſ. 2.

bus temere repetita. In Vrſini Notis ad h. l. nihil prorſus adnotatum eſt: videtur hypotheta adnotationem ad cap. 6, 7. temere ad hunc pariter locum retuliſſe.

Ibid. πεπραχέναι. Mendoſe πεπραχθέναι Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. τὸν Γναίου Φόνον. — „Ita videtur legendum, pro Φόβον, ut eſt in libro msto." VRSINVS. — Bav. in contextu Φόνον habet, & Φόβον inter lineas. *Ibid.* Λαοδικέων. Caſaubono hoc debetur. Λαοδικαιέων Vrſin. cum msstis.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. πορεύσεθαι. πορεύεθαι Bav.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Ἰσκηράτης. Perperam h. l. Σωκράτης dabant mssti. — *Ibid.* παρεξέστη τῇ διανοίᾳ. — „Fuiſſe videtur in aliis libris παρέστη, in aliis ἐξέστη. Ita factum, ut ex ambabus una coaleſceret lectio vitioſa: nam alterutra eſt optanda, aut παρέστη, aut ἐξέστη." REISKIVS. — Habemus quidem παρεστηκὼς (& παρεστὼς) τῇ διανοίᾳ vel τῶς διανοίαις, XIV. 5, 7. XXXI. 10, 5 & ψυχὴ ἐξεστηκυῖα τῶν λογισμῶν, XXXII. 25, 8. & ἐξέστη τῶν Φρενῶν XV. 29, 7. At id non impedit, quo minus verbo dupliciter compoſito, quod genus inprimis amat ſcriptor noſter, pariter eadem notione uti potuerit. Quare vulgata ſcriptura, in quam conſentiunt codices, ſolicitari neutiquam debuit; præſertim quum idem ipſum verbum inveniamus apud Suidam in Fragmento veteris ſcriptoris, quem haud ſane improbabiliter eumdem Polybium noſtrum eſſe cenſuerat Vrſinus, atque adeo fragmentum illud in Polybii Fragmentis retulerat, quod neſcimus qua de cauſa ex eorum numero rejecit Caſaubonus. Sunt autem verba hujuſmodi, relata a Suida in Παρεκστῆναι & in Ἀκληρούντων· Ὥστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστῆναι τῶς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. ἐκ τῆς τῶν ὀμμάτων ἐμφάσεως. Articulum τῆς, cum abeſſet ab Vrſini ed. & msstis, adjecit Caſaubonus.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. * μικροῦ δεῖν. — „Poſſit aſteriſcus videri non ſine cauſa adſcriptus. Verba enim μικροῦ δεῖν non ſatis

satis huc conveniunt; certe necessaria non esse videntur, & , quod magis est, p. 1323, 2. [c. 6, 3.] repugnant, Quomodocunque interpreteris, *pæne non admittebat*, h. e. *parum aberat, ut ne ipsis quidem urbis mœnibus eos reciperet.*" REISKIVS. Vers. 12.

Vers. 13. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐξουσίαν. — „ἐξουσίαν suspectum. Non enim convenit loco, & Casaubonus quoque in latinis præteriit. Sententia postulat ὑπόσχεσιν, aut συνθήκην. Possit quoque legi σύστασιν, ut p. 1382, 22. [IX. 22, 6.] Formula, τὸ ἱκανὸν ποιῆ exprimit latinum *satisfecerit.*" REISKIVS. — Vers. 13.

Vers. 14. Ἦκον δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν &c. Continnis lineis vulgo hæc superioribus adnexa legebantur. In cod. Bav. a nova linea initium fit hujus Eclogæ, & in ora adscriptus est titulus, Ἀχαιοί. — *Ibid.* Στρατίου. cf. XXVIII. 6, 2. Vers. 14.

Vers. 15. καταναλώκει. Tenuimus hoc, ut editum invenimus, & passim alias absque augmento usurpari id verbum monuerunt grammatici. Receptam tamen vellemus codicis Bav. scripturam κατηναλώκει. Vers. 15.

CAPVT VIII. Cap. VIII

Vers. 1. Τὸ μέγιστον καὶ κάλλιστον σημεῖον &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad locum, quo commemoravit Polybius obitum *L. Aemilii Pauli*, qui de Macedonia & Perseo triumphavit: & eo dato loco exposuit rationem suæ cum ejus filio *Scipione Africano minore* familiaritatis celeberrimæ & admirabilis. Videtur L. Aemilius Paulus obiisse intra illud biennium, quo Antiochus Eupator in Syria regnavit, quia collocatum invenitur hoc fragmentum inter commemorationem mortis Antiochi, A. V. 591. [aut A. V. 590. vide lib. XXXI. 11.] & L. Anicii consulatum, A. V. 593. vid. p. 1465, 22." REISKIVS. — De L. Anicii consulatu, qui in A. V. 594. incidit, non agitur quidem eo loco, quem Reiskius designat, scil. XXXII. 21, 6. quemadmodum ibi monebimus, attamen, obiisse L. Aemilium eodem L. Anicio & M. Cornelio Cethego Vers. 1.

Verſ. 1. Conſulibus, intelligitur ex titulo Fabulæ Terentianæ, quæ Adelphi inſcribitur. Certe eo anno acti ſunt Ludi Funebres L. Aemilii; unde colligitur, vel eodem ipſo anno, vel ſub finem anni ſuperioris vivis exceſſiſſe. De ludis iſtis conf. c. 14, 5 ſq. De ejuſdem obitu hæc ſuperſunt in Epitome Livii lib. XLVI. *L. Aemilio Paulo, qui Perſen vicerat, mortuo, tanta ejus abſtinentia fuit, ut, quum ex Hiſpania & ex Macedonia immenſas opes retuliſſet, vix ex auctione ejus redactum ſit, unde uxori ejus dos ſolveretur.* Totam vero Polybii diſputationem *de Aemilio Paulo & de Polybii cum Scipione Aemiliano familiaritate*, ex Polybio, ut pleraque alia ad horum temporum hiſtoriam pertinentia, mutuatus eſt Diodorus Siculus in Eclogis de Virt. & Vitiis T. II. edit. Weſſel. p. 585 ſqq. & ſæpe ita ad verbum repetiit, ut paſſim ex Diodoro nonnulla, quæ apud Polybium peccata a librariis ſunt, corrigi poſſint. Priorem partem ejuſdem fragmenti in lexicou ſuum retulit Suidas, voc. Λεύκιος Αἰμίλιος.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. πλεῖστον μὲν τῶν κατ' αὐτὸν ἐξ Ἰβηρίας χρυσὸν μετενηνοχώς. κατενηνοχὼς Suid. De re, quæ hic agitur, hoc monuit VALESIVS: „Hinc manifeſto (inquit) colligitur, L. Aemilium ex Hiſpania triumphaſſe. Accedit & Prologus T. Livii lib. XLVI. in quo legitur: *L. Aemilius Paulus . . cum ex Hiſpania & Macedonia maximas opes retuliſſet.* Vellejus quoque lib. I. [c. 9.] L. Aemilium, priuſquam Perſeum viciſſet, bis triumphaſſe ſcribit, & prætorem & conſulem. At illius triumphi nec Livius, nec Capitolini Faſti, nec Plutarchus meminere. Vide Faſtos Sigonii ad annum urbis 564." —

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τοσοῦτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν Φέρνην τῇ γυναικὶ διαλῦσαι πᾶσαν. — „μὴ δύνασθαι. Quis non poterat? Aemilius? mortuus? Vtique: nam cujus creditoribus ſatiſſit ex ejus bonis relictis, ille ſolvere dicitur, non minus mortuus, quam vivus. Sed nil opus eſt eo confugere: ſubaudiri poteſt τὸν βίον, *non poterant ejus facultates ſolvere dotem & præſtare totam uxori.*

uxori. Poteſt quoque τοὺς παῖδας excidiſſe." REISKIVS. — Poſſis vero & dictionem, in qua hæſit vir doctus, ex communi illa lege explicare, de qua cum ſæpe aliâs diximus, tum præſertim in Adnot. ad I. 4, 1. T. V. p. 136 ſq. ubi frequentem ſcriptoris noſtri morem notavimus *infinitivum verbi activi pro paſſivo* vel *imperſonaliter*, ut ajunt grammatici, uſurpandi. Verſ. 4.

Verſ. 5. περὶ τοῦτο τὸ μέρος. Vide Adnot. ad c. 10, 4. Verſ. 5.

Verſ. 8. εἰ δ' ἀπίστῳ τὸ λεγόμενον δόξει ἐοικέναι τισίν. Verſ. 8. Sic ſcribendum recte Reiſkius monuit, ut XVIII. 18, 7. Monuerat etiam GRONOVIVS *in Notis editis* ad h. l. „Corrige ἀπίστῳ, vel ἄπιστον εἶναι." — Alia eſt ratio conſtructionis apud Diodor. loc. cit. p. 585. εἰ δὲ ἄπιστόν τινι φαίνεται τὸ λεγόμενον.

Verſ. 9. τὸν ψευδολόγον. Sic correximus cum Reiſkio. Mendoſe ψευδογολὸν dederat codex Peireſc. quod in ψευδολογούμενον mutavit Valeſius. Verſ. 9.

Verſ. 10. ἔδωκεν αὐτόν. Tenuimus hoc, quod in edit. Erneſt. expreſſum erat, & uſui conveniens eſt Polybii. αὐτὸν Valeſ. Verſ. 10.

CAPVT IX. Cap. IX.

Verſ. 1. τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην. De *præterito* verbi ἵστημι & compoſitorum, contra conſtantem pæne ſcriptorum græcorum uſum, *activa notione* nonnumquam a Polybio uſurpari ſolito, diximus ad III. 9, 4. & ad X. 24, 2. De notione verbi ἐφίστημι confer præterea notata ad III. 118, 11. & ad IV. 40, 1. Verſ. 1.

Verſ. 5. τῶν ἀναχεκλημένων ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὰς πόλεις. Per Hetruriæ oppida diſtributos eſſe Achæorum exſules, docet Pauſanias VII. 10. p. 549. *Ibid.* διέπεσαν πρὸς τὸν στρατηγὸν, μεῖναι τὸν Πολύβιον ἐν τῇ Ῥώμῃ. — „Forte διέπραξαν, *perfecerunt, impetrarunt precibus & gratia*, πρὸς τῶν στρατηγῶν, *a conſulibus.*" REISKIVS. — Vt nunc quidem ſtat ſententia, præferenda mihi videtur Valeſii conjectura διέσπευσαν, *contendebant apud prætorem;* Verſ. 5.

torem; cum quod proxime hoc abeſt a librorum ſcriptura, tum quod eo verbo eadem notione uſus eſt Noſter IV. 33, 9. Poſſet ipſum διέπεσεν teneri, hoc ſenſu *feſtinarunt ad prætorem*, niſi ſequeretur infinitivus μεῖναι.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. κατὰ ταὐτό. — κατ' αὐτὸ vulgare eſt, pro quo ſcriptores terſiores κατὰ ταὐτὸ uſurpant. Sed Polybius haud curat elegantiam." REISKIVS.— Mihi non elegantia, ſed ipſa ſermonis græci ratio, ταὐτὸ requirere viſa eſt: neque memini aliâs a Polybio κατ' αὐτὸ aut aliquid ſimile pro κατὰ ταὐτὸ uſurpatum. *Ibid.* ἐπὶ θάτερα, *in alteram partem.* Sic ſcribendum recte monuit Reiſkius, & ante eum Gronovius: „Melius forte (ait) ἐπὶ θάτερα." Vulgo ἐπὶ θατέρᾳ, quod notat *in altera parte, ab altera parte.*

Verſ. 9. *Verſ.* 9. δύω τρώγομεν ἀδελφοί. Neſcimus an proverbialis quodammodo hæc ſit locutio, *duo una alimur fratres.* Frigida utique eſt Reiſkii conjectura.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. ἢ δῆλον. Recte ſic Erneſtus, *fane manifeſtum eſt.* ἢ δῆλον Valeſ.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. καὶ πράξεως. — „πράξις hic loci eſt *induſtria, ſolertia, diligentia, aſſiduitas.* vide p. 1467, ult. & 1468, 7." [c. 23, 4 & 6.] REISKIVS. —

Cap. X. CAPVT X.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. οὐ γὰρ εἶχε πλέον ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τότε. Non poſt L. Aemilii mortem annum decimum octavum agebat Scipio, quemadmodum accepiſſe ex hoc Polybii loco videtur Diodorus Siculus, ſed annum tunc agebat quintum ac viceſimum. Loquitur vero nunc Polybius de re, quæ ſuperiori tempore geſta eſt, haud multo poſt devictum ab Aemilio Perſeum. Vide Valeſii Notam ad Diodor. T. II. p. 585 ſq.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Poſt καταγινώσκων adjicienda verba τοῦτο σοῦ putavit Reiſkius; quibus, ſi quid nos videmus, facile poſſumus carere.

Verſ.

Verſ. 4. *γε μήν.* In ora hoc poſuerat Valeſius: in contextu e codice Peireſc. mendoſe editum *τε μήν.* *Ibid.* *ὅτι δοκεῖ σοι * τὸ πραΰτερον εἶναι* &c. Aſteriſcum interpoſuit Valeſius, & ad oram adnotavit: „Deeſt ὄνειδος.“ — Nobis ſecus videtur. Scribe *ὅτι δοκεῖς σὺ πραΰτερος εἶναι, quod tu videris mitioris eſſe ingenii:* niſi magis placet, *ὅτι δοκεῖς σὺ σοὶ πραΰτερος εἶναι, quod tu tibi videris* &c. Sic verſ. 10. *δόξω γὰρ αὐτόθεν εὐθέως ἐμαυτῷ* &c. Quod in Scholio ſub contextu adjecimus: *An δοκεῖ σοι λυπεῖν τὸ πραΰτερον εἶναι?* volueramus *δοκεῖ σε λυπεῖν* ſcribere. cf. c. 9, 11. & c. 10, 8. Verſ. 4.

Verſ. 8. *καθὼς φῇς.* Vulgo *καὶ καθὼς φῇς.* Delevimus importunam particulam, monitus etiam a Reiſkio, Verſ. 8.

CAPVT XI. Cap. XI.

Verſ. 3. *δυσεφικτός.* Sic quidem ediderunt omnes: ſed grammatica ratio *δυσέφικτος* poſcit, retracto accentu, quemadmodum & Erneſtus in Lexico Polyb. exprimi curavit: atque ita reſcriptum velimus. *Ibid.* *εὐθήρατος ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ.* Ab horum verborum ſententia mirum quantum aberravit doctiſſimus Valeſius, vertens: *tum vero maxime in urbe inſidiis appetebatur.* Perſpecte Erneſtus in Lexic. Polyb. *εὐθήρατος στέφανος, laus facile comparanda.* Verſ. 3.

Verſ. 4. *τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν.* — „In msto erat *ἐν τοῦτο*, corrupte. Diodorus Sicul. p. 329. hujus edit. [nempe edit. Valeſii Eclogarum de Virt. & Vitiis; T. II. p. 586. ed. Weſſel.] habet *περὶ τοῦτο.*“ VALESIVS. — Scilicet ſic Diodorus: *ταχέως ἐζήλωσαν τῶν Ἑλλήνων τὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν.* Non male ſane; ſed & per ſe rectiſſime, & propius ad ſcripturæ codicum veſtigia, Valeſius *εἰς τοῦτο* ſcripſit: poterat & *ἐς τοῦτο* ſufficere. Ceterum iſtam Valeſii Adnotationem, contra ejus mentem voluntatemque, ad illa verba cap. 8, 5. *θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν* retulerunt Gronovius Erneſtuſque: & poſſet Verſ. 4.

quidem ibi pariter percommode ἐς τοῦτο τὸ μέρος ſcribi; ſed ibi codex περὶ dabat, quemadmodum editum eſt.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ὥστε πολλοὺς μὲν ἐρώμενον ἠγορακέναι ταλάντου. — „Huc pertinet objurgatio illa M. Catonis, qui aſſidue querebatur, *peregrinas delicias in urbem intromitti, ac Ponticorum ſalſamentorum vas trecentis drachmis, pueros formoſos agrorum pretio æſtimari*, ut Polybius ſcripſerat lib. XXXI. teſte Athenæo: Κάτων δὲ ἐκεῖνος, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. [Vide Reliq. libri XXXI. c. 24.] Qui locus Polybii poſt ea verba, quæ hic attuli, poſitus mihi fuiſſe videtur.“ VALESIVS. — At nulla neceſſitas cogit, ut illa Polybii verba, quæ ſunt ab Athenæo citata, hoc potiſſimum loco a Polybio inſerta fuiſſe putemus: immo ne ſatis commode quidem, quamquam eadem de re agunt, locum hic invenerint. Ceterum confer notata ad XXXI. 24.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. περί τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους. Particulam τε, quæ & aliâs, & ex uſu potiſſimum Polybii, hic deſiderari videbatur, cum abeſſet vulgo, recepimus ex Suida in Ἐπίφασις. *Ibid.* τῶν ἐκ Μακεδονίας μεταχομιστεισῶν εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν. Dedit hoc, ut in brevi ſcholio diximus, idem Suidas ibidem. Et monuerat GRONOVIVS: „Aut repone χορηγίων, aut μεταχομισθεισῶν χορηγιῶν, ut apud Suidam legitur in Ἐπίφασις.“ — Cum vero τὰ χορήγια, τῶν χορηγίων, Polybianum ſit vocabulum, de quo diximus ad I. 17, 5. probabilior fuerit utique, quemadmodum & ſimplicior, illa emendandi ratio, ut ſervato participio neutrius generis μεταχομισθέντων, quod codex Peireſc. dabat, χορηγίων ſcribamus.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. ἐν ἴσῳ πέντε τοῖς πρώτοις ἔτεσι. — „Quinquennium intellige, quod eſt a tyrocinio ac ſumta virili toga ad annum uſque viceſimum. Eo enim temporis ſpatio maxima cuſtodia adoleſcentes indigent. Romæ certe ex fama illius ætatis judicium de reliqua omni vita ferebatur, ut docet Cicero in Oratione pro M. Cœlio, his verbis: *Qua in ætate niſi qui ſe ipſe ſua gravitate & caſtimonia, & cum diſciplina domeſtica, tum etiam naturali quodam*

quodam bono defenderat; quoquo modo a ſuis cuſtoditus eſſet, tamen infamiam veram effugere non poterat. Sed qui prima illa initia ætatis integra atque inviolata præſtitiſſet; de ejus fama ac pudicitia, cum is jam ſe corroboraviſſet, ac vir inter viros eſſet, nemo loquebatur. Idem ait Polybius lib. VI. ἡ δὲ ἐΦηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς." VALESIVS. — Quid ſpectarit, quidve paſſus vir doctiſſimus, quod hujus dicti, ἡ ἐΦηβεία &c. auctorem Polybium citavit, neſcimus nos quidem; ſane nihil tale apud ſcriptorem hunc nos legere meminimus. Ex Artemidori Onirocrit. I. p. 30. poſt Budænm hæc verba citavit Henr. Stephanus in Theſauro Gr. Ling. ad voc. Ἐφηβία· σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς. Nempe ex mera conjectura, & nimis ſane confidenter, Valeſius totum illud fragmentum, quod Suidas ad vocab. Ἔφηβος exhibet, quod in iſta verba exit, ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς, ad Polybium auctorem retulerat, & in Fragmentis Polybii e libro VI ductis poſuerat, cum tamen totum Artemidori ſit. Verſ. 8.

Ibid. τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ δόξαν. VALESIVS, ἐπ' αὐτοεξίᾳ edens, hæc adnotavit: „Sic correximus, cum in exemplari eſſet αὐτὸ ἀξίᾳ nullo ſenſu. Eſt autem αὐτοεξία proprie *continentia.* Græci enim eleganter dicunt παρ' αὑτῷ ἔχειν, quod eſt *continere.* Sic Iſocrates olim Sophocli ajebat, οὐ μόνον δεῖ, Σοφόκλεις, τὰς χεῖρας ἔχειν παρ' αὑτῷ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, teſte Plutarcho in Iſocrate, & Stobæo in cap. de Continentia. Demoſthenes in Orat. in Midiam: ὑβριστὴς γὰρ εἶ, ὦ Μειδία, καὶ οὐκ ἐθέλεις ἔχειν παρὰ σαυτῷ τὼ χεῖρε. Diodorus Siculus in hoc loco Polybii legiſſe videtur ἐπ' εὐταξίᾳ, ut videre eſt in ejus Excerptis p. 329. editionis noſtræ: [T. II. p. 586. lin. 65. ed. Weſſel.] eaque vera mihi lectio videtur: nam illud αὐτοεξίᾳ, quod mihi initio placuerat, vereor ut græcum non ſit." — Poſteriorem hanc Valeſii ſententiam merito probavit Weſſeling. ad Diodor. l. c. (ubi quidem Adnotatio, quæ ad p. 586, lin. 65. referri

Verſ. 8. debebat, per typothetæ errorem ad p. 587. lin. 31. relata eſt.) Neque ſane ulla probabilis cauſſa erat, cur ἐπ' αὐταρκείᾳ maluerit REISKIVS, cujus ſententiæ nullam aliam rationem adfert vir doctus, niſi quod ait: „Natus error videtur e compendio librariorum ξ, de quo monui ad p. 573, 16.“ (Adnotationem ſuam dicit ad V. 68, 1.) Eſt autem εὐταξία h. l. *morum modeſtia.* Sic Heſychius: Εὐταξίᾳ· εὐκοσμίᾳ. Ad præpoſitionem κατὰ idem Reiſkius, cum importune vulgo poſitam ſic videret, ἐποιήσατο κατὰ τὴν ἐπ' &c. nec tamen deletam vellet, excidiſſe aliquid ſuſpicatus eſt, veluti κατὰ Ῥώμην, aut κατὰ Ῥώμης, aut κατὰ τῶν Ῥωμαίων, quorum nobis quidem nullum facere ſatis viſum erat.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. καλὴν μὲν ὑποδοχήν. „Aut καλὸν μὲν ὑπόδειγμα, aut καλὴν μὲν διδαχήν.“ REISKIVS. — ERNESTVS, vulgatum tenens, ὑποδοχὴν interpretatus eſt, *adjumentum*, quaſi *perfugium*, unde petere ſcilicet poterat monita, præcepta, exempla, conſilia.

Cap. XII. CAPVT XII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. πατρὸς μήτηρ. Sic ed. Gronov. & Erneſt. πατέρος μήτηρ ed. Valeſii, a quo non neceſſe erat ut diſcederetur. *Ibid.* Σκιπίωνος τοῦ Μεγάλου προσαγορευθέντος. conf. ad XVIII. 18, 9.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Συνέβαινε δὲ τὴν Αἰμιλίαν &c. Hæc de *Aemilia* omnia, uſque ad verſ. 8. καὶ μεγαλοψυχίαν, Lexico ſuo inſeruit Suidas, in Αἰμιλία. *Ibid.* μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν, *adparatum magnificum*; idem quod mox περικοπὴν verſ. 6. Conf. c. 14, 9. Eadem vero notione videtur accipiendum illud vocab. III. 98, 2. τὴν τοῦ βίου περίστασιν, *opum adparatum, vitæ ſplendorem.* Vtrumque locum citavit Suidas in Περίστασις. Pro μεγαλομερῆ Suidas, in Αἰμιλία quidem, μεγαλοπρεπῆ habet, ſed idem ſub vocab. Περίστασις in vulgatum conſentit.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τὰ καινᾶ. Sic recte Suidas in Αἰμιλίᾳ & in Ἀπήνῃ, quemadmodum poſcebat ſermonis uſus. Vulgo

τὰ

τὰ καινὰ edd. *Ibid.* τἄλλα τὰ πρὸς τὴν θυσίαν Articulum τὰ, quo carebant vulgo editi, adjecimus cum eodem Suida, in Αἰμιλία, & in Ἀπήνη.

Verſ. 6. ταύτην δὴ τὴν περικοπὴν &c. Habet hæc Suidas in Περικοπή, uſque ad verba τῇ μητρί. *Ibid.* ἐδωρήσατο τῇ μητρί. — „De hac *liberalitate Scipionis* Cicero in Lælio [cap. 3.] *Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in ſorores, bonitate in ſuos?*“ VALESIVS. *Ibid.* χρόνοις πολλοῖς. πολλοῖς χρόνοις Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* In ἐλλειπεστέραν conſentit Suidas cum editis. Perinde & ἐλλιπὴς dicunt Græci, (vide ad VI. 49. 6.) & ἐλλειπὴς, ſed hæc poſterior vocabuli forma Polybio uſitatior. Verſ. 6.

Verſ. 7. καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, dedit Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* τῆς ἀπήνης τῆς αὐτῆς. Articulum τῆς, ante αὐτῆς repetitum, ex eodem Suida recepimus, cum abeſſet a Polybii editionibus. Verſ. 7.

Verſ. 10. κατακόρου. ἀπλήστου interpretatur Suidas, hunc ipſum Polybii locum citans in Ἀκόρου. Verſ. 10.

CAPVT XIII. Cap. XIII.

Verſ. 1. λαβόντος. Quam in partem hoc verbum acceperit Valeſius, neſcimus. In latina quidem verſione prorſus non expreſſit: nec tamen in Notis ullam de eo dubitationem ſignificavit. Plutarchi verba, quæ in Scholio ſub contextu retulimus, leguntur in vita Ti. & C. Gracchi, p. 825. edit. Wechel. Conſer Adnot. ad verſ. 7. Verſ. 1.

Verſ. 2. ἑκατέρᾳ τῶν θυγατέρων ν' τάλαντα δώσειν. Quum μ'. τάλαντα, præeunte codice Peireſciano, edidiſſet VALESIVS, hæc ad hunc locum adnotavit: „Legendum eſſe apparet πεντήκοντα, quod verba ſequentia prorſus evincunt. [vide verſ. 6 & ſeq. rurſuſque verſ. 10.] Error ex notis numeralibus ortus eſt; quippe ν, quod 50 ſignificat, in mſstis libris fere ut μ exprimi ſolet. *Quinquaginta* autem *talenta* duodecies ſeſtertiûm efficiunt more Romano: quam pecuniam dotis nomine Scipionis filiabus Verſ. 2.

datam esse scribit Polybius. Ex quo apparet, errare eos, qui decies sestertium legitimam ac certam inter senatores Romanos dotem fuisse existimant." VALESIVS.

Vers. 5. *Vers.* 5. Κατὰ δὲ τοὺς Ῥωμαίους νόμους δέον ἐν τρισὶν ἔτεσιν &c. — „Hujus legis alibi, quod sciam, mentio nulla extat. Idem autem valuisse existimo, & si extraneus dotem promisisset, ut annua, bima, trima die solvenda esset, nisi nominatim aliud convenisset: poterat enim ex pacto dies prorogari; leg. XIX. D. de Pactis Dotalibus. Quod si nulla conditio opposita fuisset, annua, bima, trima die numerabatur ex lege XII tabularum, ut opinor. At supellex intra decem menses a contracto matrimonio præstari debebat ex iisdem legibus, teste Polybio. Cujus legis ratio hæc videtur fuisse, quod ob necessarios familiæ usus supellectilis præstatio differri non debuit. Ex his intelligendus iocus Deillii apud Senecam in Suasoriis, [Suasor. I.] qui, cum Athenienses tempus ab Antonio peterent ad pecuniam conferendam, quæ ipsis imperata erat dotis nomine, neque impetrarent, dixit: *Et tamen scito, illos tibi annua, bima, trima die debere.*" —

Vers. 6. *Vers.* 6. τῶν ϗ καὶ ἑ τελάντων ἑκατέρᾳ ποιήσασθαι τὴν ἀνταπόδοσιν. — „Non erat sat gravis causa Valesio, cur ἑκατέραν, lectionem sui codicis, mutaret: *utramque solutionem*, seu *utriusque debiti præstationem.*" REISKIVS. — Vide tamen vers. 1 sq. & vers. 12.

Vers. 7. *Vers.* 7. Τοῦ δὲ Τιβερίου. — „Hic est *Tib. Gracchus*, pater Gracchorum, qui, cum L. Scipio in vincula duceretur, auxilio tribunitiæ potestatis intercessit, tametsi inimicitias cum Scipionibus exerceret. Quam ob gratiam P. Scipio Africanus, rogante senatu, filiam minorem ei despondit, ut narrat Livius lib. XXXVIII. [c. 57.] Valerius lib. IV. cap. 2. Nupsit autem Tiberio post mortem Africani, ut inter omnes convenire Livius scribit: [ibid.] sed illud parum constat, utrum post mortem Africani & desponsa sit & nupserit. Plutarchus quidem in vita Ti. Gracchi, [p. 825.] ait: *Polybium scripsisse, post obitum Africani pro-*

propinquos ipſius prælato omnibus Tiberio Corneliam collocaſſe, ut quæ a parente nulli collocata aut deſponſa eſſet. At hic certe Polybii locus manifeſto arguit, utramque a patre ſaltem deſponſam eſſe. Ait enim hic Polybius, *Africanum quinquaginta talenta utrique filiæ dotis nomine promiſiſſe.* Itaque, de Plutarcho quid dicam, non habeo. Niſi forte utrumque ſimul verum eſt, & a patre deſponſam Tiberio Corneliam eſſe, & poſt obitum patris rurſus eidem deſponſam de novo, quaſi antea deſponſa non fuiſſet, vel potius ratam eſſe habitam patris ſponſionem: atque ita tollitur omnis difficultas." VALESIVS. — Verſ. 7.

Ibid. Νασικᾶ Σκιπίωνος. — „Ναυσικᾶ Σκιπίωνος. Sic in exemplari perſcriptum erat pro Νασικᾶ, quod tamen retinendum eſſe duxi. Hic *P. Scipio Naſica* Corculum dictus eſt, filius Naſicæ, qui vir optimus a Senatu judicatus eſt. Hic autem vir optimus Naſica cognatus erat Africani, ut docet Livius lib. XXXVIII. [c. 58.] filius Cn. Scipionis, qui in Hiſpania cum fratre eſt occiſus." VALESIVS. — Græcorum librariorum monſtrum; Ναυσικᾶ, non opus putavimus, ut Polybio obtruſum maneret.

Ibid. ποιοῦντος τὴν διαγραφὴν ἑκατέρῳ τῶν εἴκοσι ταλάντων. — „Verti, *pecuniam e menſa numeraret.* Ea enim vis eſt græci vocabuli, ut teſtis Harpocration in Διαγράψαντος, & Suidas. [Διαγράψαντος· καταβαλόντος, καταθέντος, διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος. id eſt, *per menſarium ſolventis*, ut poſt Salmaſium monuit Küſterus ad Suidam.] quia ſcilicet argentarii pecuniam omnem, quam ſolverant, ſtudioſe in codicem referebant. At Latinis *perſcripta pecunia* longe a *numerata* differt, ut apud Suetonium in Iulio cap. 42. *Perſcripta* enim pecunia dicitur ea, quæ, cum debeatur, nec adhuc numerata ſit, in tabulas relata eſt. Cicero pro Roſcio Comœdo, [cap. 1.] & lib. IV. epiſt. ult. ad Atticum." VALESIVS. — De eodem verbo hæc adnotavit REISKIVS: „Græci dicunt ποιεῖν τὴν διαγραφὴν de *numulario pecuniam debitam numerante & exhibente:* nam quando id factum eſt, tum διαγράφει, *litura*

Verſ. 7. *tura inducit* ſcriptum nomen, ſeu debitum *expungit*. Quamdiu ſolutio pecuniæ nondum facta eſt, ipſe debet: ea autem præſtita, non amplius debet; ergo inducit in ſuis tabulis illud ſuum nomen. Hoc ſenſu uſurpavit Dionyſius Halic. Ant. Rom. p. 287, 2. [lib. V. c. 28. διαριθμῶν τοὺς στρατιώτας, καὶ διαγράφων αὐτοῖς τοὺς ὀψωνισμούς.] ubi ſiniſtre accepit interpres. Ita Latini *reſcribere*, pro *ſolvere debitum*. Horat. Serm. II. 3, 75. *diſtantis, quod tu nunquam reſcribere poſſis*, h. e. jubentis ſyngraphum edere, cujus ſummam promiſſam & ſponſam tu nunquam ſolvere poſſis. διαγράφειν eſt aliâs *deſcribere*, *definire*, *diſtribuere*, *aſſignare*. Diodor. Sic. T. II. p. 295, 21. διαγράφειν στρατείας. Hinc διάγραμμα idem quod πρόγραμμα, *declaratio publica*, *edictum*; Diodor. II. 299, 23 & 44. 300, 73. Plutarch. Opuſc. 1501, 23. Hinc notio *prædicandi*, *verbis depingendi*, Plutarch. 1119, 14. Porphyr. de Abſtin. p. 113. Euſeb. Hiſt. Eccl. p. 219, 24. Eſt etiam *ſeorſim unumquodque ſuo loco ſcribere*. Hinc, *nomina* vel *debita alia aliis locis velut areis cuique propriis inſcribere*; vid. Plutarch. 1348, 6. Harpocrat. voc. ἐπιγραφεῖς, aut *definire* quantum cuique ſolvendum ſit. Inde, *lineam tranſverſam per aliquid ducere*, aliquid *expungere*, *delere*, *de medio tollere*. vide Demoſth. p. 652, ult. Lyſiam p. 315, 2. Philoſtrat. p. 625, 25. 735, 3. Plutarch. Opuſc. 615, 23. Porphyr. de Abſtin. p. 101, 9. Ariſtid. I. 176, 3." — Idem Reiſkius in Adnotatis ad Dionyſii Halic. locum paulo ante citatum, provocans ad hæc, quæ ad Polybium monuerat, διαγράφειν, inquit, eſt *expendere*, *perſolvere*, *dinumerare alicui æra debita*, *militibus diſpenſare ſtivendia*.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. ἀκρίβεια περὶ τὸ διάφορον, *diligentia in re pecuniaria*. Tacite hoc correxit Gronov. in ſua editione; merito vero. Perperam περὶ τὸ διαφέρον Valeſ. Sed recte mox idem cum ceteris, τοῖς διαφόροις.

Verſ.

Verſ. 13. *ἱκανὸν ἔτι χρόνον.* Sic corrigendum monuit Gronovius in Notis editis ad h. l. *Verſ.* 14. *καὶ γενναίως.* Particulam *καὶ*, qua carebat codex, ex ingenio adjecit Valeſius. Verſ. 13.

CAPVT XIV. Cap. XIV.

Verſ. 2. *αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους.* Aut *αὐτοῦ* utique adjiciendum fuit, ut fecit Valeſius, aut delenda copula *καί*. Verſ. 2.

Verſ. 3. *οὔσης τῆς ὅλης τιμήσεως ὑπὲρ ἑξήκοντα τάλαντα.* — „At, qui potuit pars Scipionis de hæreditate paterna ſexaginta talentorum eſſe, & fratris par, ſi pater non reliquit unde uxori dos redderetur?“ REISKIVS. — At non partem Scipionis, ſed totam hæreditatem, ſexaginta talentis æſtimatam Polybius ait: porro, nullibi dicit Polybius, non reliquiſſe L. Aemilium unde uxori dos redderetur, ſed hoc ait, (c. 18, 3 ſq. & XVIII. 18, 6.) ut dos viduæ reddi poſſet, opus fuiſſe, ut prædia nonnulla, quæ L. Aemilii fuerant, venderentur. Verſ. 3.

Verſ. 5. *μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν.* Conf. Adnot. ad c. 8, 1. Verſ. 5.

Verſ. 7. * *Φήμης περὶ αὐτοῦ διδομένης.* De lacuna nil monuit Valeſius, ſed perſpecte REISKIVS, *μεγάλης δὲ*, legendum ait, aut *λαμπρᾶς δὲ*, aut *τοιαύτης δὲ Φήμης περὶ αὐτοῦ διαδιδομένης.* Verſ. 7.

Verſ. 8. *περὶ ὧν ἀρτίως εἶπον.* Vide cap. 8, 6. *Ibid.* *ἧς οὐδὲν αὐτῷς προσῆκε κατὰ τοὺς νόμους.* — „Lege enim Voconia vetitum erat, ne quis mulierum hæredem inſtitueret. Tulerat eam C. Voconius Saxa tribunus plebis C. Claudio Pulchro & Tib. Graccho Coss. anno urbis 576. [577.] ut, qui poſt cenſuram Poſtumii Albini & Fulvii Flacci cenſus eſſet, ne hæredem virginem neve mulierem faceret, ut docet Livius lib. XLI. c. 34. & Cicero in Verrem. Itaque hæc lex ad eos, qui cenſi non erant, minime pertinebat. *Cenſi* autem intelligebantur, more veterum, qui centum millia in profeſſione detuliſſent, ut notat Aſco- Verſ. 8.

Aſconius in Verrinas, qui & *claſſici* dicebantur: cæteri, qui infra claſſem erant, ea lege non tenebantur, ut docet M. Cato in Oratione qua legem Voconiam ſuaſit apud Gellium lib. VII. cap. 13." —

Verſ. 11. *Verſ.* 11. *τὸ προκείμενον.* Conf. ad XXIV. 8, 11.

Cap. XV. CAPVT XV.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *Τῶν μὲν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλικῶν.* — „Non improbo *βασιλικῶν*. Poteſt accipi de *regibus eorumque liberis*. Puto tamen Polybium dediſſe *βεβασιλευκότων*." REISKIVS.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *τῶν τεττάρων.* — „Non erat cauſa, cur Valeſius *διὰ* adderet, quod aberat ab ejus codice msto." REISKIVS. Vide Adnot. ad III. 85, 9.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *κατεγίγνετο.* Sic ſcripſimus, pro more quem plerumque ſervant libri Polybiani. *κατεγίνετο* edidit Valeſius & alii. In ora vero idem adnotavit VALESIVS: „f. *κατεσίνετο*." — REISKIVS vero: „*κατεγίνετο*, ait, eſt emendatio Valeſii, merito in textum admiſſa. In cod. msto fuit *κατεσίνετο*: ſed typographus, errore ductus, compendia *f.* (id eſt *forte*) & *ms.* (ſeu *manuſcriptum*) permutavit. Nam *κατεσίνετο*, quod nullius rei eſt, a tanto viro profectum eſſe, credibile non eſt." —

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *ὥστε, κατὰ τὴν ἡλικίαν* &c. Si verum eſt *ὥστε*, referetur ad hanc conjunctionem verbum *συνέβη*, & tunc ſequentia verba *διὸ καὶ* &c. cum ſuperioribus, veluti apodoſis cum protaſi connectenda fuerint, particula *δὲ* eo modo accepta, de quo jam ſæpius diximus. Fortaſſe vero pro *ὥστε* fuerit *ἅτε* ſcribendum, hac ſententia, *conſtanter Scipio venationi operam dedit, utpote qui & in ætatis erat vigore, & præterea amabat id genus exercitationis.*

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *τοὺς χαιρετισμούς.* — „*Salutationes* verti: deductum enim *ἀπὸ τοῦ χαῖρε* id vocabulum eſſe exiſtimavi. *Prehenſationes* etiam interpretari poſſis." VALESIVS. — Vocabulo *χαιρετισμὸς* notionem iſtam, *ſalutatio*,

tio, ſalutandi officium, quam addubitans nonnihil ei tribuerat Valeſius, cum e Platone, tum e veteribus grammaticis vindicavit Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plutum vſ. 752.

Verſ. 9. ἐπὶ ταῖς κυνηγεσίαις ἀναστρεφόμενος. — „Fuit Scipio venationi addictior; quod docet Polybius in fragmento apud Suidam: διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προυργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. Quæ de Scipione dici equidem non dubito. Eumque ad hoc ſtudium ipſe Polybius plurimum incitabat, qui ſuum circa venationem ſtudium tum hoc loco, tum in cap. 114. legationum, [XXXI. 22, 3.] ingenue fatetur.“ — Fragmentum, ad quod provocat Valeſius, quod apud Suidam in Διάληψις & in Προυργιαίτερον legitur, non ad Scipionem referri, ſed ad Philemenum Tarentinum, & ex Polyb. VIII. 27, 6. eſſe excerptum, monuit Gronovius in Notis ad Polybii Fragmenta ab Vrſino & Caſaubono collecta. Verſ. 9.

Verſ. 12. ἐν Φιλοξενίᾳ. In contextu e codice msto poſuit hoc Valeſius; in ora vero „f. Φιλοδοξίᾳ.“ Cujus tenuimus interpretationem, quum non magis, quam ille, videremus, quid huc faceret Φιλοξενίᾳ. Verſ. 12.

CAPVT XVI. Cap. XVI.

Verſ. 2. μετὰ ταῦτα. — „γε nihilo melius eſt quam δὲ, quapropter utrumque eſt delendum.“ REISKIVS. Verſ. 2.

CAPVT XVII. Cap. XVII.

Conjectando eclogam hanc ad A. V. 595. retulimus, cum nulla alia ſupereſſet ecloga, quæ ad illum annum referretur. Poſt annum 594 ponendam fuiſſe, ſuaſerat ecloga de Legat. 122. cap. 7. hujus libri, ubi alia legatio Achæorum memoratur, quæ anno 594 Romam eſt miſſa.

Verſ. 1. οἱ περὶ Θεαρίδαν καὶ Στέφανον. *Stephanus* videtur eſſe legati Athenienſium nomen; *Thearidas*, cui nomini dorica forma eſt, legati Achæorum. cf. XXXVIII. 2, Verſ. 1,

Verſ. 1. 2, 1. *Ibid.* *ὑπὲρ τῶν ῥυσίων.* Commodiſſimum quidem per ſe videri poterat *Δηλίων*, quod ex ingenio poſuit Vrſinus, ſed nimis remotum a librorum ſcriptura. *ῥοδίων*, quod in ſuo codice ſuiſſe Vrſinus ait, proxime abeſt a *ῥυσίων*, quod habet Bav. Nam o litera, ſi nonnihil aperta eſt ſuperne, ſimilis fit literæ *υ*; *δ* vero & *σ* in Vrſini codice, quemadmodum & in Bavarico noſtro, jam aliàs monuimus ita ſimiles inter ſe eſſe, ut ſæpe, utrum ponere voluerit librarius, vix diſcernas. Sumſit autem hoc vocabulum compilator harum eclogarum, qui introitum eclogæ pro more ipſe concinnavit, ex verſ. 4.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *μετὰ τὸ συγχωρηθῆναι τὴν Δῆλον τοῖς Ἀθηναίοις.* Vide XXX. 18, 11. *Ibid.* *αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν.* Omnino legendum videtur *ἐξεῖναι αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν.*

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν, jus repetere.* conf. Polybii Fragm. Gramm. num. XXXIX. T. V., p. 84. — *Ibid.* *κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον.* — „Vide Valeſ. ad Harpocrat. [p. 133] ubi locum hunc exponit. Subauditur ad hoc vocabulum *τῶν Δηλίων.*“ REISKIVS. — Immo vero *σύμβολον* dicit *τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς*, *pactum quod de repetendo jure convenerat Athenienſibus cum Achæis.* Ceterum conf. Adnot. ad XXIV. 1, 2.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς τῆς δικαιοδοσίας ταύτης.* *δικαιοδοσία* eſt *ratio ac modus juris repetendi ex συμβόλῳ*, id eſt, *ex pacto*, *quod inter duos populos convenerat.* Vide Adnotationem modo citatam, ad XXIV. 1, 2. *Ibid.* *ᾐτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιούς.* conf. Adn. ad IV. 53, 2.

Cap. XVIII. ## CAPVT XVIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τῶν Ἰσσίων.* — „Pro *Νισσίων* [quod erat in mſtis] non eſt dubium, quin *Λισσίων* ſit legendum. Eſt enim *Λίσσος*, *πόλις Ἰλλυρίας*, ut ſcribit Stephanus; cujus in ſuperioribus fragmentis mentio facta eſt, de ea ita ſcribente Livio: *rex Liſſi Gentius erat.*“ VRSINVS. — Vide Liv. XLIII. 20. coll. cum Polyb. XXVIII. 8, 4. Adde Polyb. II. 12, 2. III. 16, 3. IV. 16, 6. Liv. XLIV. 30.

In

In contextu Vrſini, operarum culpa, Λιψίων mendoſe prorſus eſt editum; pro Νισσίων, quod codex mſstus dederat; in ora vero ſcribitur Λισσίων, quod a Caſaub. & ſeqq. editoribus in contextum receptum eſt. Nos vero admonitioni IO. LVCII obtemperandum cenſuimus, *lib. I. de Regno Dalmatiæ & Croatiæ, cap. 1. p. 10.* ita ſcribentis: „Ἰσσίων reponi debere ex ipſius Polybiani fragmenti ſerie deprehenditur: cum non *Liſſios*, longe a finibus Dalmatorum tunc tempore diſſitos, de eiſdem conqueſtos appareat, ſed *Iſſenſes*, qui *Tragurium* & *Gretium*, [immo *Epetium*] ipſorum urbes, a proximis Dalmatis infeſtatas referebant. Has autem Iſſenſes colonias fuiſſe Strabo confirmat, [lib. VII. p. 315.] qui *Tragurium ab Iſſenſibus conditum* teſtatur.“ Verſ 1 ſq.

Ibid. καὶ τῶν Δαορσῶν, Quum mox *verſ.* 2. diſerte memoretur ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαορσῶν ἐγκαλούντων, imperite eadem verba καὶ τῶν Δαορσῶν ad τῶν Ἰσσίων initio adjecta ſunt a compilatore. De nomine adnotavit REISKIVS: Alii *Daoriſos* & *Daorizos* appellant. vide Strabon. p. 485. [lib. VII. p. 315. edit. Caſaub.] Plin. III. 26. Vellej. Paterc. II. 115.“ — *Daorſi* vocantur apud Livium XLV. 26, 14. ubi vide quæ notarunt Sigonius & Drakenborch. Adde Holſten. ad Steph. Byz. in Δάρσιοι, quem laudavimus in Adnot. ad Appiani Illyr. c. 2. Apud Polybium noſtrum utroque loco (verſ. 1 ſq.) Caſaubonus Δαορσῶν correxit. Contextui editionis Vrſini (quemadmodum ſæpe aliàs) non convenit cum Notis editoris. Nam in Notis ſic VRSINVS monuit: „Pro Δαοσσῶν, aut Δαουρσίων legendum, quod Ἰλλυρίας ἔθνος dicitur a Ptolemæo, aut Δασσαρητῶν, quod & ipſum Ἰλλυρίας ἔθνος ἐστὶ, docente Stephano ex auctoritate Polybii in libro VIII. [VIII. 38. 4.] Nos [ſic pergit VRSINVS] manuſcriptam lectionem non mutavimus, quod fortaſſe ex multis Illyricis gentibus una ſit hæc, cujus nomen ſit prætermiſſum a Ptolemæo.“ — Sic ille: at in ejus contextu *verſ.* 1. ſcribitur καὶ τῶν

Δασσαριτῶν; *verſu* 2. vero, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαοσσῶν, & ibi dein in ora Δασσαριτῶν.

Verſ. 1.

Rurſus *verſ.* 1. πεπρεσβευκότων εἰς τὴν Ῥώμην. Ad vulgatam lect. παραπρεσβευσάντων monuit REISKIVS: „Aut πρεσβευσάντων aut διαπρεσβευσ. legendum: nam παραπρεσβεύειν eſt *legatione ſua perfide fungi, falſa renuntiare, in fraudem legantis omnia comparare*, ut conſtat ex actione Demoſthenis in Aeſchinem.“ — Fieri tamen poteſt, ut Polybius, amans verbis compoſitis pro ſimplicibus uti, verbum παραπρεσβεύειν pro ſimplici πρεσβεύειν vel pro διαπρεσβεύειν uſurpaverit. Quod ſi ita eſt, fuerit παραπεπρεσβευκότων legendum.

Ibid. ὅτι Δελματεῖς τὴν χώραν ἀδικοῦσι, &c. — „De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma libri XLVII. *C. Marcius Coſ. adverſum Delmatas parum proſpere primum, poſtea feliciter pugnavit: cum quibus bello confligendi cauſa fuit, quod Illyrios, populi Romani ſocios, vaſtaverant.*“ VRSINVS. — Bellum indictum Dalmatis memorat Polyb. ecloga ſeq. cap. 19, 4. Ipſius belli hiſtoria, A. V. 598 a C. Marcio Figulo Coſ. geſti, intercidit apud Polybium, ſed ſupereſt apud Appianum in libello de rebus Romanorum Illyricis cap. 11. Scriptura Δελματεῖς cum ε in prima ſyllaba, conſtanter utitur Vrſinus & in hac ecloga & in proxime ſequenti, ex ſui codicis putamus præſcripto. Bavaricus verſ. 3. quidem Δαλματεῖς habet, ſed hoc verſ. 1. in Δελματεῖς conſentit; de qua ſcriptura vide auctores quos laudavit Drakenb. ad Livii Epit. libri XLII. & in his Cellarium Orb. Antiq. lib. II. c. 8. p. m. 614. Adde quæ notavimus ad Appiani Illyr. c. 11.

Verſ. 2.

Verſ. 2. Ἐπέτιον καὶ Τραγύριον. — „Ἐπέτιον inter Illyricas urbes numeratur a Ptolemæo. Pro Τραγύλιον vero ſuſpicor legendum eſſe Τραγύριον, unius tantum literæ mutatione, ſi modo Plinii codex eſt emendatus, a quo [III. 22, 26.] *Tragurium* Delmatiæ adjacens oppidum nominatur.“ VRSINVS. — Vrſini emendationem Strabonis etiam auctoritate firmatam paulo ante vidimus.

Sæpe

Sæpe a librariis græcis literas ρ & λ inter ſe permutari, monuit ad hunc locum Reiſkius; qua de permutatione diximus ad XXII. 23, 1.

Verſ. 3. *τοὺς περὶ Γάϊον Φάννιον.* Conſul fuerat *C. Fannius* anno ab V. C. 593. Iam ſæpius vero in horum temporum hiſtoria legatos ad exteras gentes vidimus miſſos eos viros, qui nonnullis ante annis conſulatum geſſerant. Ceteroquin anni notam, ad quem referenda ſit hæc ecloga, in ipſo argumento nullam invenimus. Proxime vero ſequente ecloga (cap. 19.) memoratur renunciatio legationis Fannii, & ſenatuſconſultum ea occaſione factum; quod & factum & commemoratum pro more a Polybio videtur in *rebus Romæ geſtis* initio anni ſequentis poſt eam rem, de qua hac ecloga agitur: annus autem, ad quem pertinet proxima ecloga, eſt duodecimus a fine belli Perſici (cap. 19, 7.) Victus autem & debellatus eſt Perſeus A. V. 586. a quo duodecimus annus eſt A. V. 597. Cum quo calculo convenit mentio conſulatus *Sexti Iulii* cap. 20, 2. qui in eumdem incidit annum 597. Quare hanc, in qua nunc verſamur, eclogam ad annum 596. referendam putavimus. Verſ. 3.

Verſ. 4. *μέχρι μὲν ἔζη* Πλεύρατος. *Pleuratus*, Scerdilædi filius, pater *Gentii*. conf. Adnot. ad II. 5, 6. T. V. p. 356 ſq. Ceterum corruptum fuiſſe in exemplari hunc Polybii locum, ait Vrſinus; nec tamen, quid in codice fuerit, depromit. Putamus eodem modo ibi ſcriptum fuiſſe ut in Bav. qui habet *μέχρι μὲν ἔξει* Πλεύρατος, *ὑπήκοον ἐκείνῳ*. Quæ utique recte emendavit Vrſinus; nam quod *ἔξη* cum in contextu ejus expreſſum eſt, tum in Notis repetitum, operarum id culpa factum videtur. *ἔζη*, quod non dubitamus voluiſſe Vrſinum, reſtituit Caſaubonus. Verſ. 4.

Verſ. 5. *ἐπὶ τούτοις ἐξώρμησαν.* Bene hoc habet, *ad hæc, harum rerum cauſſa, ſuper his rebus*, id eſt, *hæc in mandatis habens, profectus eſt Fannius:* non *ἐπὶ τούτους, adverſus hos;* non enim cum exercitu eſt profectus, ſed miſſus eſt ad res inſpiciendas. Verſ. 5.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τῶν περὶ τὸν Φάννιον. Vide notata ad c. 18, 3. *Ibid.* ἀδικεῖσθαι συνεχῶς. — „Ita legendum. In exemplari autem ſcriptum eſt συνεχεῖς, mendoſe, ſine adverbio ὥστε, quod nos addidimus, ad ſententiam neceſſarium.“ VRSINVS.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. μὴ καταλυμα δοθῆναι σφίσι, μήτε παροχήν. — „Hinc intelligere poſſumus, male eos feciſſe, qui apud Ciceronem *parochiis* emendarunt, pro *parochis*, quæ lectio reperitur in veteribus libris. Locus eſt ex epiſtola ſecunda libro XIII. ad Atticum, in qua ita ſcriptum eſt: *Ariarathes, Ariobarzanis filius, Romam venit. - - Omnino eum Sextus noſter parochis publicis occupavit; quod facile patior. Verumtamen, quod mihi ſummo beneficio meo magna cum fratribus illius neceſſitudo eſt, invito eum per literas, ut apud me diverſetur* &c. *Parochi* autem dicebantur, qui legatis ſalem & ligna & ſimilia præbebant: de quibus Horatius meminit lib. I. Serm. Satyr. V.

Proxima Campano ponti, quæ villula, tectum
præbuit: & parochi, quæ debent ligna ſalemque.

Porphyrio in hos verſus ita ſcribit: *Parochi, Copiarii dicuntur, ἀπὸ τοῦ παρέχεσθαι, id eſt, ab exhibere: hodieque a copiariis præſtantur hæc iis, qui reip. cauſa iter faciunt.*“ VRSINVS. — Conſer Polyb. XXV. 6, 6.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τὸ δὲ πλεῖστον ὑπέλαβε, τὸν καιρὸν &c. Incommoda ratio diſtinguendi orationem ex Erneſtina editione in noſtram irrepſit. Dele comma poſt ὑπέλαβε, & proxime poſt πλεῖστον repone, quemadmodum habent editiones ſuperiores: τὸ δὲ πλεῖστον, ὑπέλαβε τὸν καιρὸν &c.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. πρὸς τὸν Ἀδρίαν. Sic merito correxit Caſaub. Perperam πρὸς τὴν Ἀδρίαν Vrſin. neſcimus codiciſne, an ipſius operarumve culpa. ὁ Ἀδρίας, ſcil. κόλπος, *ſinus Adriaticus, mare Adriaticum:* ſic quidem conſtanter græci dicunt ſcriptores, nec aliter noſter I. 2, 4. II. 14, 6.

Verſ.

Verſ. 6. ἀπόλυσθαι. — „ἀπόλυσθαι poteſt quodammodo defendi, ſi accipitur pro *corrumpi*. Erat tamen convenientius ἀποθηλύνεσθαι, *effœminari*., ut p. 1319, 18." [XXXII. 2, 3.] REISKIVS. — Quemadmodum Latini dicunt *otio corrumpi*, ſic haud incommode ſane græco illo verbo uti Polybius potuit. Verſ. 6.

Verſ. 9. Αὗται μὲν ἦσαν αἱ αἰτίαι. Sic ſcripſimus jubente Reiſkio, cum ignorarent articulum ſuperiores editiones. Ac potuit utique perfacile ante αἰτίαι excidere αἱ. Poterat tamen utcumque etiam vulgata lectio ferri. *Ibid.* τοῖς γε μὴν ἐκτὸς * τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν. Launam diſſimulaverat Vrſinus; aſteriſcum adjecit Caſaubonus. — „Deeſſe videtur, ait REISKIVS, aliquid ad hanc fere ſententiam: τοῖς γε μὴν ἐκτὸς τούτων οὐκ ἔκριναν τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν. *Cæteris autem populis* (præter Dalmatas) *bellum indicere vel inferre, non judicabant Romani; quia decreverant hoc bello tantum contumeliam ulciſci ſuis legatis factam.*" — Quæ nobis plurimum abeſſe a mente ſcriptoris viſa ſunt, quam mentem perſpecte Caſaub. in verſione his verbis expreſſit: *ipſi tamen apud externos hanc afferebant cauſſam, quod* &c. ἀναδεικνύειν τὸν πόλεμον veremur ne nuſquam legatur pro *indicere bellum*. ἀναδεικνύειν eſt *oſtendere, in publicum edere, demonſtrare, deſignare*. οἱ ἐκτὸς ſunt *externi, qui foris ſunt*, ſcilicet, *qui concilio non interſunt, qui conſilii non ſunt participes, vulgus*. vide II. 47, 10. VIII. 14, 3. IX. 23, 4. Fragm. hiſt. LVI. Itaque aut hoc modo ſcripſiſſe Polybium putemus: τοῖς γε μὴν ἐκτὸς αἰτίαν τοῦ πολέμου ἀνεδείκνυον; aut nude τοῖς γε μὴν ἐκτὸς τὸν πόλεμον ἀνεδείκνυον, ὡς &c. *in vulgus bellum ita deſignarunt, ita oſtenderunt, ita propoſuerunt;* quod ſigillatim fortaſſe accipiendum fuerit de *ſpecie* quam *bello huic prætenderunt, cum de eo ad populum referrent.* Verſ. 9.

CAPVT XX.

Cap XX. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀριαράθης. *Ariarathes*, Philopator cognomine, de quo conſer lib. XXXI. c. 14 ſq. & præcipue, quem ibi laudavimus, Diodor. Sicul. Ecl. 3. ex lib. XXXI. Adde quæ cum ex Diodoro & Polybio, tum ex aliis ſcriptoribus, congeſſit Freinſhem. in Suppl. lib. XLVII. Livii, cap. 14. ſqq. De hujus vero eclogæ argumento conferendus Diodorus in Eclogis de Virt. & Vitiis, T. II. p. 588. ed. Weſſel. *Ibid.* ἔτι θερείας οὔσης. Mendoſe θερίας Vrſin. cum msstis. Ante exitum anni 596. Romam advenerat Ariarathes: ſed, quoniam de rebus exterarum gentium, niſi quid urgeret, nonniſi ſub novis conſulibus ad ſenatum referebatur, quo tempore etiam ſenatus dabatur legatis; exſpectandum fuit Ariarathi, (*Verſ.* 2.) donec novi conſules, *Sextus Iulius* Cæſar & L. Aurelius, magiſtratum iniiſſent. Ad hoc tempus refertur illud τότε δὲ, quod in latina verſione ad verbum ita exprimi debebat: *tunc vero, poſtquam magiſtratum inierat Sextus Iulius.*

Verſ. 2.

Ibid. παρειληφότων τὰς ἀρχάς. τότε δὲ τούτων παρειλ. τὰς ἀρχὰς dabant mssti. τούτων ſua auctoritate delevit Vrſinus. Fortaſſe aliud quid peccaverant aut omiſerant librarii. *Ibid.* τὸν Σέξτον idem recte emendavit Vrſinus. Mendoſe τὸν Ἕξτον erat in msstis.

Ibid. τῆς ὑποκειμένης ὑποστάσεως, *calamitate in qua verſabatur.* Regno pulſus erat *Ariarathes* ab *Oroferne*, qui pro fratre ejus ſe gerebat, quia eum mater Ariarathis, Antiochis, liberis carens, priuſquam natus eſſet Ariarathes, gravidam ſe ſimulans, pro filio ſuo & Ariarathis, patris hujus Ariarathis, ſuppoſuerat. Ad pellendum regno Ariarathem, adjuverat Oroſernem *Demetrius*, Syriæ rex, odio Ariarathis, qui Romanis gratificaturus, ſocietatem cum Syriæ regno aboleverat, & ſorori Demetrii nuncium miſerat. Conſ. Iuſtin. XXXV. 1.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. καὶ γὰρ περὶ Ἀριαράθου ἀπολογεῖσθαι. — „Forte καὶ γὰρ πρὸς Ἀριαράθην ἀπολογεῖσθαι.“ REISKIVS. — Nobis neutiquam ſolicitanda vulgata viſa eſt.

Verſ.

Verſ. 4. Ὀροφέρνης. De ſcriptura hujus nominis vide notata ad III. 5, 2. *Ibid.* συγκαταστησομένους τῷ Ἀριαράθῃ. — τῷ Ἀριαράθει legendum ex iis quæ ſupra habentur. In exemplari vero τὸν ἀριθμὸν, pro τῷ Ἀριαράθει, corrupte prorſus ſcriptum eſt.“ VRSINVS. — Nec tamen Ἀριαράθει, ſed Ἀριαράθῃ in contextu Vrſini receptum eſt, quod merito tenuere reliqui editores. Ceterum in eodem errore cum Vrſini codice verſatur noſter Bavaricus. Verſ. 4.

Verſ. 5. μείζω Φαντασίαν εἶλκεν. — „Si bene habet εἶλκον, accipi debet pro παρεῖχον. Fuit tamen cum ſuſpicarer legendum eſſe εἶχον.“ REISKIVS. — Φαντασίαν ἔχειν habemus XVIII. 29, 2. Nec vero idcirco ſolicitanda phraſis Φαντασίαν ἕλκειν, quæ idem valet ac Φαντασίαν ἐφέλκεσθαι. Verſ. 5.

Ibid. πρὸς ἑπταικότα. Recte hæc ſeparavit Caſaubonus, cum junctа eſſent apud Vrſinum, προσεπταικότα.

Verſ. 6. περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξήγησιν. — „Aut παρὰ aut κατὰ legendum eſſe videtur pro περί.“ REISKIVS. — Nos quidem in vulgata adquieſcendum putavimus. Verſ. 6.

Verſ. 7. καὶ πρὸς παντοῖα. — „Forte καὶ πρὸς πάντα, quia πᾶν præceſſit. Aliâs in vulgata ineſt eadem ſententia, ut latine quoque dicitur *adverſus omne genus criminationum.*“ REISKIVS. — *Ibid.* ἀνυπεύθυνον. Sic a ſe emendatum ait Vrſinus, cum ὑπεύθυνον fuiſſet in exemplari. Verum habet Bav. & confirmat Vrſini emendationem. Verſ. 7.

Verſ. 8. ἀκονιτὶ correximus cum Reiſkio. Vulgo omnes ἀκονητὶ, ut ſæpius aliâs. *Ibid.* ἐδόκει σοφίσι τὰ πράγματα κατὰ γνώμην χωρεῖν. *Viſi ſunt, quod volebant efficere.* Nec tamen prorſus ex ſententia res cecidit Oroferni: nam dividere hic juſſus eſt regnum cum Ariarathe, ut docet Appianus Syriac. c. 47. atque ita intelligenda verba, quæ leguntur in Epit. Livii lib. XLVII. *Ariarathes, Cappadociæ rex, conſilio Demetrii, regis Syriæ, & viribus pulſus regno, a ſenatu reſtitutus eſt.* Mox vero, Verſ. 8.

adjutus ab Attalo, pulso Oloserne, totum regnum Ariarathes recuperavit; ut docet Polyb. XXXI. 23, 8. coll. cum III. 5, 2. & XXXIII. 12, 2.

Vers. 9. *Vers.* 9. Ὀροφέρνην. Athenæus X. 11. p. 440. *Ibid.* τὴν ἀκρὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσωτίαν. Ejusdem in bibendo intemperantiam notavit Aelian. Var. Hist. II. 41. avaritiam & crudelitatem Diodorus in Exc. de Virt. & Vitiis.

Cap. XXI.

CAPVT XXI.

Chronologia & argumentum.

In Excerptis Valesianis media interserta est hæc Eclo-ga, quam hoc cap. & seq. complexi sumus, inter illam de obitu L. Aemilii Pauli, quæ a cap. 8 — 16 excurrit, & inter illam de Eumenis obitu, cap. 23. Eamdem vero Eclogam ita cohærere cum Legat. CXXVII. (quam cap. 24. posuimus) putaverat Valesius, ut illa Legatio huic Eclogæ cap. 22, 7. inferenda esset: quod quidem secus esse, in Adnot. ad eum locum (c. 22, 7.) videbimus. Suspicari quidem licebat, Polybium occasione ejus legationis, quæ cap. 24. exponitur, repetiisse superiorem Epiri statum, eaque occasione de Charopis sævitia, tum de ejus itinere Romam suscepto, denique de ejus obitu, verba fecisse. Sed quum legatio CXXVII pertineat ad annum 598, quo consul C. Marcius fuit, post eclogam vero hanc nostram in Excerptis de Virtutibus & Vitiis sequatur illa de Eumenis morte, quæ in annum incidit superiorem, ad eumdem annum superiorem 597 hanc eclogam retulimus. Ac fortasse ante caput nostrum 20. reponi hæc ecloga debuerat; quemadmodum apud Diodorum Siculum (qui in horum temporum historia, ut jam sæpe monuimus, presso pede Polybium secutus est) in Excerptis de Virt. & Vit. T. II. p. 587. prius de Charopis nequitia agitur, quam de Ariarathe ab Oroserne regno expulso. (conf. Adnot. ad c. 23, 1.) Ceterum *de Charopis morte* hoc loco verba fecerat Polybius (vid. c. 21, 4.) eaque occasione nonnulla de superioribus ejus factis repetiit.

Vers.

Verſ. 1. τῆς ἐμφυλίου στάσεως. — „Hujus *inteſtini inter Aetolos belli* meminit Livius lib. XLV. [cap. 28.] ubi 550 *principes Aetolorum ab Lyciſco & Tiſippo auxilio Romanorum militum captos & interfectos eſſe* ait.“ VALESIVS. — *Ibid.* τὸν Λυκίσκου θάνατον. De *Lyciſco* & aliis hominibus, quos hic commemorat Polybius, conf. XXX. 10, 3 ſq. & quæ ibi notavimus. Verſ. 1.

Verſ. 2. Μνασίππου τοῦ Κορωναίου. — „In exemplari erat Κυρωναίου, quod emendavimus. Hujus *Mnaſippi Bœoti* & *Chrematæ Acarnanis*, qui præcipui partium Rom. fautores erant, meminit Polybius cap. XCIV. Legat. [XXX. 10.] ubi Χρέμης ſcribitur pro Χρεμάτας, minus recte, ut puto. Sane in cap. LXXV Legat. [lib. XXVIII. 5, 1.] Χρεμίας dicitur in msto, teſte Fulvio Vrſino.“ VALESIVS. — Vide Adnot. ad XXVIII. 5, 1. Bœotum hominem fuiſſe Mnaſippum, diſerte Polybius loco citato docuit: eſt autem Κορώνεια Bœotiæ urbs, cujus gentile cum codices mssti Stephani Byzantini perinde Κορωναῖος & Κορωνεὺς perhibeant, præpropere priorem formam damnavit editor Berkelius, quam eamdem Polybii auctoritate firmatam videmus. Verſ. 2.

Verſ. 4. τὸν Ἠπειρώτην Χάρωπα. De hoc homine conf. XXX. 10, 4. & XXX. 14, 7 ſq. & XXXI. 8, 12. De ejuſdem hominis morte vero uberius, quam fit in hoc excerpto, verba hoc loco feciſſe videtur Polybius, atque ea occaſione, ut ſolet, repetiiſſe nonnulla de ingenio hominis & ſuperioribus ejus factis, ut paulo ante monuimus. Verſ. 4.

Verſ. 6. Μετὰ γὰρ τὸ καταπρῖναι Λεύκιον Ἀνίκιον. Ad vulgatam ſcripturam, Ὅτι μετὰ τὸ καταπρῖναι, quæ Compilatoris imperitiæ debetur, hæc adnotavit VALESIVS: „Id caput cum ſuperiori jungi debet, ut ſatis clarum eſt. Prima verba mendo non carent, quæ reſtituere non opis eſt noſtræ. Intelligitur autem *L. Anicius*, qui Gentium regem Illyrici vicerat, qui confecta provincia Epirum uſque proceſſit, [A. V. 587.] eamque turbatam compoſuit ante adventum Pauli Aemilii, ut ſcribit Zonaras.“ — Verſ. 6.

Verſ. 6. Confer Adnot. ad XXXII. 8, 1. *Lucio* autem *Anicio* jungi debuit *L. Aemilii* mentio, cujus nomen fortaſſe compilatoris culpa intercidit. Is enim, a Perſico bello per Epirum rediens, ſeptuaginta Epiri oppida, evocatis prius e quaque decem principibus viris, diripienda militibus conceſſit. Liv. XLV. 34. Polyb. XXX. 15, 5 ſq. Plutarch. in Aemilio Paulo p. 271. *Ibid.* καὶ τοὺς μὲν * τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. — „Forte καὶ τοὺς μὲν αὐτοῦ vel παραχρῆμα κολάσαι, vel ἀνελεῖν, vel θανατῶσαι τῶν ἐπιφανῶν.“ REISKIVS. —

Verſ. 9. *Verſ.* 9. σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους. Vulgo omnes, σύστασιν καὶ πρὸς τοὺς προειρ. Delevimus conjunctionem, quæ iniquo loco poſita videbatur.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. τῶν τεθνεώτων ἐξηνδραποδίσατο τοὺς βίους. — „Mirifica dictio, & haud ſcio quam proba, ἐξανδραποδίζεσθαί τινος βίον, pro *ſibi alicujus facultates arrogare, & poteſtatis ſuæ facere, quaſi mancipii loco habere.*“ REISKIVS. — Suſpicati ſumus τοὺς υἱοὺς, *filios in ſervitutem redegit:* præſertim quum litera β ſæpe ea figura efferatur a librariis, quæ non differt ab υ, niſi quod illa cum ſequenti litera connecti ſoleat, quum υ ſoleat per ſe pingi nec cum ſequenti litera uno nexu conjungi. Poſſis etiam ſuſpicari ſic ſcriptum a Polybio ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς παῖδας, καὶ ἐνοσφίσατο τοὺς βίους.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. Προέγραφε correxit Valeſius. προσέγραφε mendoſe dabat codex mſtus.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. ἀναταθεὶς δὲ τὸν φόβον τοῦτον. — „ἀναταθεὶς idem valet atque ἀνατεινάμενος, *cum intentaſſet hunc metum;* ut βουληθεὶς, δυνηθεὶς, & ſimilia.“ REISKIVS. — Sic & ἀναταθῆναι V. 55, 1. & προσαναταθῆναι V. 87, 4. & Fragm. Gramm. CVIII. Reliquam dictionem ἀνατείνεσθαι τὸν φόβον habes II. 52, 1. XXVI. 3, 13. *Ibid.* διὰ τῆς μητρὸς Φιλότιδος. διὰ τῆς μητρὸς Φιλότας legitur apud Diodorum T. II. p. 588. minus recte.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. πάνυ γὰρ εὐφυὲς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον. Quum εὐφυὲς correxerimus ex Diodoro, quod non

non pœnitet feciſſe, pro vulgato εὐφυὴς, utique cum eo- Verſ. 14.
dem Diodoro καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον corrigere debueramus, *admodum idonea etiam hæc perſona erat*, ſcilicet *ad pecunias injecto terrore exigendas.* Perſæpe καὶ & κατὰ inter ſe librariorum culpa permutata vidimus. Vocabulum πρόσωπον eodem modo hic accipitur atque V. 107, 3. ubi bene de eo præcepit Reiſkius, & XXVII. 6, 4. Minus placet, quod ad hunc locum idem REISKIVS adnotavit: „Bene habet vulgata, inquit; [nempe εὐφυὴς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον.] πρόσωπον hic loci non eſt caput unum aliquod humanum, vir aut mulier ſingularis, ſed genus aliquod morum, habitus quidam animi, ſignificationem ſui per mores & inſtituta edens, perſona quædam moralis, vulgo *caractere*, aut *perſonage: elle étoit bien propre à jouer le rolle d'un tel perſonnage*, aut, *à repréſenter un tel caractere.* Pag. 1468, 35. [XXXII. 25, 6.] appellat διάθεσιν." — Eam rationem ut teneret Reiſkius, mox δυνάμενον in δυναμένη mutandum ſtatuit.

CAPVT XXII. Cap. XXII.

Verſ. 1. ἐξηργυρίσαντο. — „De verbo ἐξαργυρίζεσθαι Verſ. 1.
vide Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 562." REISKIVS.

Verſ. 2. ἐν τῇ Φοινίκῃ. *Phœnice*, Epiri urbs, in Chaonia, maxime ſeptentrionali Epiri parte. Oppida Epiri, ab Aemilio Paulo direpta, Moloſſorum maxime fuiſſe Polybius ait loco ſupra citato. Verſ. 2.

Verſ. 3. ὅτε Χάροψ ὥρμησεν εἰς τὴν Ῥώμην, *quo tempore Charops* &c. At, ſi capitis damnati erant, (ut ait verſ. 2.) non *tum demum profugerunt, quum Charops Romam profectus eſt;* ſed ſtatim profugiſſe eos oportet, cum ſe denunciatos aut etiamnum denunciandos intellexiſſent. Itaque ὅ τε ſcribendum putamus, diviſis vocibus, aut, quod malimus, ὁ δὲ, ut δὲ referatur ad præcedens μέν. Verſ. 3.

Verſ. 4. τοῖς ἀνακεκλημένοις. — „Confecto bello Ma- Verſ. 4.
cedonico, quotquot Perſei partibus faviſſe ſuſpecti delatique erant, ex omni Græcia partim literis Pauli imperatoris,

Verſ. 4. ris, partim edicto decem legatorum citatis nominibus ſunt evocati, qui Romam ad cauſſam dicendam ſequerentur, Aelio Pæto & Iulio Penno Coſſ. ut ſcribit Livius lib. XLV. [c. 31.] Sed & ſi qui eorum apud reges eſſe dicebantur, literis accerſiti ſunt, teſte ibidem Livio. Hos ἀνακεκλημένους vocat Polybius hic & ſupra." VALESIVS. — Vide XXXI. 8, 10. XXXII. 9, 5. Adde XXXI. 8, 3 & 11.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Μάρκος, ἀρχιερεὺς ὤν. — „Id eſt *M. Aemilius Lepidus*, qui tunc *Pontifex maximus* erat, & princeps ſenatus ſex continuis luſtris a cenſoribus lectus eſt, ut legitur in Prologo libri XLVII & XLVIII Titi Livii: vir omnibus honoribus in toga functus, nam & iterum conſul & cenſor fuit cum Fulvio. Ejus pontificatum memorat etiam Polybius c. 37. Legat. [lib. XXIII. 1, 2.] & Valerius Max. lib. IV." [c. 2, 1.] VALESIVS.

Ibid. καὶ πρῶτος τῆς συγκλήτου γραφόμενος. — „Id eſt, *princeps Senatus.* Revera enim princeps ſenatus is erat, quem is cenſor, cui lectio ſenatus forte evenerat, primum in recitando ſenatu nominabat, & cujus nomen in albo ſenatorio primum perſcribebat, ut docet Livius lib. XXIX. [voluit putamus lib. XXVII. 11.] Dio, & Zonaras ex Dione, πρόκριτον τῆς γερουσίας appellant, eo quod a cenſoribus *legeretur;* eſt enim προκρίνειν, *eligere* ac *præferre.* Porro hic honos perpetuus non erat ſemper. Ceterum is, qui princeps lectus erat, quamdiu in eo honore erat, dignitate ceteros anteibat, non poteſtate, ut docet Zonaras Tom. II. p. 29. ex Dione. Plutarchus in Tib. Graccho ſic deſcribit hanc dignitatem, προγεγραμμένος κατ' ἀξίωμα τῆς Ῥωμαίων βουλῆς." VALESIVS.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ Χάροπος εἰσελθόντος εἰς τὴν σύγκλητον. — „Hic inſere caput 127. legationum." VALESIVS. — Mirum vero, quo pacto illam Eclogam 127. de Legat. (quam vide libro hoc XXXII. c. 24.) hic inſerendam putarit vir doctus. Hic agitur de itinere Romam ſuſcepto a Charope, vivo etiam tunc L. Aemilio, (vid.

(vid. verſ. 5.) qui A. V. 594 diem obiit ſupremum. Illa vero Legatio poſt mortem Charopis (quæ mors eadem hac ecloga memorâtur, cap. 21, 4.) miſſa Romam eſt, quo tempore C. Marcius Conſul in expeditionem Illyricam eſt profectus, id eſt A. V. 598. Neque turbare nos debet, quod reſponſum a ſenatu datum cap. 24, 2. ſimile eſt huic, quod hic commemoratur. Potuit enim ſenatus, præſertim cum nihil definire vellet, ut diſerte hoc loco Polybius ait, idem reſponſum rurſus novis legatis dare. Hoc autem reſponſum, de quo nunc agitur, *(verſ.* 8.) non, ut ibi, & exſulibus Epicrotis, & aliis Epirotarum legatis datum eſt: ſic enim non reticere id reſponſum, & aliud illius loco confingere Charops potuiſſet, quod ab eo factum ait ſcriptor noſter verſ. 9. Verſ. 7.

Ibid. οὐ συνεκάθετο τοῖς ἀξιουμένοις, οὐδ' ἐβουλήθη δοῦναι ῥητὴν ἀπόκρισιν. Poſtquam mira ratione hæc ſic interpretatus erat Valeſius: *haudquaquam inter honoratos ſedere eſt juſſus (Charopus,) neque ullum a ſenatu reſponſum certum accepit*; ad iſta verba ſic commentatus eſt GRONOVIVS in Notis editis ad h. l. „De interpretatione, quæ prius membrum ad Charopum, alterum ad ſenatum tranſfert, & ſic græca damnum paſſa oſtendit, nihil dico. Tu mecum verte: *Poſtmodum ingreſſo in ſenatum Charopo deſideriis ejus non ſubſcripſit, neque ullum reſponſum certum dedit*, nempe ſenatus, in quem ingreſſus erat. Hoc Polybio eſt συγκαταθέσθαι. XV. 5, [10.] ὁ δὲ Πόπλιος, ἀκούσας ταῦτα τοῦ κήρυκος, συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. III. 98, [11.] πλείω πρὸς τὸν αὐτὸν τρόπον διαλεχθείς, ἔπεισε τὸν Βώστορα, συγκαταθέσθαι τοῖς λεγομένοις. II. 5, [4.] συγκαταθεμένων σφίσι τῶν προειρημένων.“ — Perſpecte hæc quidem: at ſic utique συγκατέθετο fuerat corrigendum; quod ſane probabilius eſt, quam quod REISKIVS voluit: „συνέθετο aut συνεκαθίει; nam καθιέναι (inquit) in activo uſurpatur in eo ſenſu, cum ſignificatur *aſſenſio, condeſcenſio, demiſſio ad ſententiam alterius.*“

Verſ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. Ὁ δὲ Χάροψ ἀναχωρήσας &c. Poſt hæc oportet alia occaſione in Italiam redierit Charops, ubi *Brunduſii* mortuus eſt, quemadmodum ſupra obiter dixit Polybius cap. 21, 4.

Cap. XXIII. CAPVT XXIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Εὐμένης ὁ βασιλεὺς &c. — „Pertinet hoc fragmentum cum ſequente ad illum locum, ubi Polybius *de morte Eumenis* expoſuit, quæ evenit A. V. 595. Habet etiam Suidas voc. Εὐμένης." REISKIVS. — Eumenis mortem in annum V. C. 596. M. Aemilio Lepido, C. Popillio Lænate Coſſ. poſuit Simſonus in Chron. Vniv. Atque in eumdem annum rectius fortaſſe a nobis poſita hæc ecloga fuiſſet una cum ecloga præcedenti. (conf. quæ monuimus ad init. cap. 21.) Certe, ſi 36 annos regnavit Eumenes, quemadmodum utique cum Simſono legendum apud Strabonem (lib. XIII. p. 624.) videtur, obitus ejus, quoniam regnare cœpit A. V. 557, incidit in A. V. 596. Quod ſi vero primum annum regni Eumenis numeraveris 558, incidet obitus in A. V. 597.

Ibid. προσαντεῖχεν. — „προσανέχειν novi, προσαντέχειν ignoro. vid. p. 1535. n. 15. [Fragm. Hiſtor. III T. V. p. 54.] Dicitur proprie ἀνέχειν (ſubaudimus ἑαυτὸν) de illis, qui corpus ſuper undis tenent, enituntur ex undis, neque patiuntur ab iis ſe demergi. πρὸς in ea compoſitione ſignificat contentionem adverſus adverſarium. Contendunt inter ſe corporis infirmitates, animum demergere & obruere ſtudentes; contra eluctatur mens. ἀνέχει ἑαυτὸν ὁ νοῦς ὑπεράνω τοῦ κλύδωνος τοῦ ἀπὸ τῶν τοῦ σώματος ἀῤῥωστημάτων, Φιλονεικῶν πρὸς αὐτά." REISKIVS. Immo differt προσανέχειν a προσαντέχειν. Illud eſt *exſpectare, manere;* hoc *reſiſtere, ſuſtinere*, veluti *impetum hoſtium*, & h. l. *infirmitatem corporis virtute animi*, ut bene interprétatus eſt Erneſtus in Lexic. Polyb. Conf. Adnot. ad XVI. 30, 5. Ψυχῆς λαμπρότης eſt *ingenii vigor.* vide Lexicon noſtrum Polyb. in hoc voc. & in λαμπρός.

Verſ.

Verſ. 4. ἔτι δὲ πράξεως. ἔτι δὲ καὶ πράξεως Suidas in Περιτέτεια. Verſ. 4.

Verſ. 6. ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν. — „Deeſſe videtur ἀκμάζοντας, aut quid ſimile. Suidas, in Εὐμένης, nihil ab editis differt. Sunt autem hi tres *Eumenis fratres*, *Attalus* cognomine *Philadelphus*, ac *Philetærus*, & *Athenæus*, teſte Strabone [lib. XIII. p. 624.] & Plutarcho, περὶ Φιλαδελφίας." [p. 480.] VALESIVS. — „REISKIVS contra: „Nihil hic deeſt, inquit, quod exiſtimavit Valeſius. Nam ἀδελφοὺς poſitum eſt in ambiguo & bivio quaſi, ut & *fratres genere atque natu & moribus ſimiles*, *geminos germanos* ſignificet." — Nos quidem, quo pacto ἀδελφοὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν dici poſſint intelligimus, *fratres induſtria ad res gerendas ſibi ſimiles:* ſed ἀδελφοὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν quanam ratione ſatis commode dici poſſit, nondum videmus, niſi ſint *fratres ætate fere pares;* quæ tamen inſit ne vis græcæ dictioni, dubitare licebit. Verbum ἀκμάζοντας probavit Küſterus & in contextum apud Suidam recepit, uncis tamen incluſum. Ceterum de Eumenis fratribus diximus ad XXIII. 18, 3. Verſ. 6.

Verſ. 8. Ἄτταλος ὁ ἀδελφὸς Εὐμένους. — „Suidas voc. Ἄτταλος habet hunc locum, ubi tamen majori Attalo per errorem tribuit quæ minoris ſunt." REISKIVS. — *Ibid.* τὴν Ἀριαράθου καταγωγήν. Fuit Ariarathes uxoris frater Attali, ut intelligitur ex Strabone lib. XIII. p. 624. De re conſer ſupra notata ad cap. 20, 8. Verſ. 8.

CAPVT XXIV. Cap. XXIV.

Verſ. 1. πρεσβευτῶν ἐξ Ἠπείρου. De hac Ecloga conſer, quæ notavimus ad init. cap. 21. & ad c. 22, 7. *Ibid.* ποιησαμένων λόγους κατὰ πρόσωπον. — „Duæ hic erant partes, ſuam quæque cauſſam agentes: altera, Phœniciam [immo Phœnicen] tenentium legati; altera, expulſi ex ea urbe, & ipſi pro ſe dicentes, per ſe, non per legatos, ut illi. κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιεῖσθαι eſt *dicere pro ſemet ore ſuo.* vid. ad p. 1103." [XVIII. 25, 7.] REISKIVS Verſ. 1.

Verſ. 1. KIVS. — Immo vero dictio illa, κατὰ πρόσωπον, non ad eum referri videtur, qui verba facit, ſed ad eum coram quo, quo præſente, in cujus os, ut ſic dicamus, hic verba facit; ut κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιεῖσθαι idem valeat ac συγκαθίσταθαι XXXII. 20, 4. ἐξ ἀντικαταστάσεως verba facere IV. 47, 4.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. μετὰ Γαΐου Μαρκίου. Livius Epit. lib. XLVII. *C. Marcius Conſul* [A. V. 598.] *adverſus Dalmatas* &c. Vide Adnot. ad cap. 18, 1. Cum hoc C. Marcio, in Illyriam Dalmatiamque egrediente, miſſi ſunt legati, qui res Epirotarum inſpicerent, & cauſſas, de quibus diſceptabatur, cognoſcerent. Μαρκίου correxit Vrſinus, cum mendoſe Γαΐου Μάρκου eſſet in msstis. Iidem paule ante ὅτι δῶσι dabant, pro ὅτι δώσει, quod idem correxit editor.

Cap. XXV. CAPVT XXV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Προυσίας μετὰ τὸ νικῆσαι τὸν Ἄτταλον. — „Pertinet hoc Fragmentum poſt illud Legationum CXXVIII. [Nos ante illud ponendum duximus.] De *Pruſiæ in Attalum injuriis* vide Diodor. Sic. T. II. p. 588. Habet hoc fragmentum Suidas quoque in Προυσίας." REISKIVS. — De eodem argumento conſer Appian. Mithridat. c. 3. De anno, ad quem referendum fuit hoc fragmentum, vide notata ad cap. 26, 1. & ad XXXIII. 1, 1. *Ibid.* καὶ τὸ παρελθεῖν. Forſan καὶ μετὰ τὸ παρελθεῖν. Sed parum refert. A compilatore hæc contracta ſunt. Perperam vero μετὰ τὸ παρελθεῖν εἰς τὸ Πέργαμον Valeſius interpretatus erat, *Pergamum ingreſſus.* Sane non ingreſſus eſt Pergamum Pruſias; nam irritus fuit ejus in oppugnanda urbe conatus, ut ex verſ. 9. & ex Diodori verbis l. c. ſatis intelligitur. Neque vero aliud quidquam dicunt græca verba, παρελθεῖν πρὸς τὸ Πέργαμον, quam *ad Pergamum accedere.*

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐπὶ τὸ Νικηφόριον. Sic recte editio Mediol. Suidæ cum editionibus Polybii. Perperam ἐπὶ τὴν Νικηφόριον Suidas Küſteri. Conf. XVI. 1, 6. & XVII. 2, 2.

Verſ.

Verſ. 4. *ὑπὸ Φυλομάχου.* — „Malim *Φυρομάχου*, ut in Eclogis Diodori noſtri legitur. Sane Plinius lib. XXXIV. c. 8. *Phyromachum* appellat nobilem ſtatuarium, qui Attali & Eumenis adverſus Gallos prælia fecit. Floruit Olymp. CXX." VALESIVS. — Adde Weſſeling. ad Diodor. l. c. Verſ. 4.

Verſ. 6. *ἔρηκά που.* Vide lib. V. c. 11. & XVI. 1. *Ibid.* *μανικάς.* Hanc vocem, quæ una cum duabus ſequentibus, *Τὸ γὰρ*, omiſſa erat in Valeſii editione, (ſive id codicis culpa accidit, ſive operarum typographicarum errore,) ex Suida adjecit Gronovius. In latina verſione eaſdem recte expreſſerat Valeſius. Verſ. 6.

Verſ. 7. *Τὸ γὰρ ἅμα* &c. Repetiit hæc Suidas in *Ἐξάλλως*, uſque *λογισμῶν* verſ. 8. Verſ. 7.

Verſ. 8. *πῶς οὐκ ἂν εἴποι τις.* Recte hæc eodem modo Suidas repetit l. c. ut edidit Valeſius. Neſcimus vero, Reiſkius quid ſpectarit, cum *ἃ πῶς οὐκ ἂν* ſcribere juſſit. Verſ. 8.

Verſ. 9. *ἀνδρὸς μὲν γὰρ ἔργον οὐδέν.* Fuerint fortaſſe, qui haud incommode abeſſe potuiſſe vocabulum *ἔργον* contendunt, quibus nos quidem non pertinacius refragabimur. *Ibid. πρὸς Ἐλαίαν. Elæa*, Pergamenorum navale, Strab. lib. XIII. p. 615. Verſ. 9.

Verſ. 10. *ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων.* Valeſius: *Thyatira navibus contendit:* perperam, ut monuit Erneſtus in Lexic. Polyb. cum ſermo ſit de itinere pedeſtri. Satis erat *ad Thyatira contendit;* & deletam velimus vocem *navibus.* Nam & ſimpliciter pro *proficiſci*, ſive terra, ſive mari, & præcipue pro *domum redire*, uſurpari verbum *ἀπαίρειν*, jam olim & Heſychio & Suida monuit Henr. Stephanus. Verſ. 10.

Verſ. 12. *τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος.* — „*Cynius Apollo* cognominatus eſt eo, quod, cum Latona recens natum cum ſorore humi poſuiſſet, a canibus raptus eſt. Alii alias cauſſas memorant, quas videſis apud Suidam in *Κυνήσιος*, ex Socrate Argivo & Cratere grammatico. Cultus eſt hoc nomine Athenis, eique gens Cynida- Verſ. 12.

Verſ. 12. rum dicatu erat, ex qua ſacerdotes Cynii Apollinis conſtituebantur, ut teſtatur Heſychius," [in Κυννίδαι.] VALESIVS.

Ibid. τοῦ περὶ Τῆμνον. Ad vulgatum Τεμνὸν hæc monuit idem VALESIVS: „Rectius erit Τῆμνον, quæ urbs ſita eſt in Aeolide, ut tradit Strabo & Stephanus, juxta quam fuit Apollinis Cynii fanum, teſte hic Polybio. Colebatur & Aeſculapius Temni, ut docet nummus Mamææ Auguſtæ, in quo Aeſculapius ſculptus eſt cum hac inſcriptione: ΕΠ. ΑΥΡ. ΕΡΜΕΙΟΥ. ΤΗΜΝΕΙΤΩΝ. Latini *Temnios* dicunt, ut eſt apud Tacitum lib. II. Annalium: tamen Cicero, pro Flacco, *Timnitas* nuncupat." — Confer Polyb. V. 77, 4. & ibi notata.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. εἰς τὴν οἰκείαν. Tenuimus hoc, correctum ab Erneſto, monente Reiſkio. εἰς τὴν οἰκίαν ed. Valeſ. & Gron.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. ἐκ θεοπέμπτου. θεόπτης eſt *qui Deum videt*; quare, quænam vis ineſſe poſſint inuſitatæ aliàs dictioni ἐκ θεόπτου, quæ vulgo hic legebatur, haud adparet. Primus merito eam ſuſpectam fecit REISKIVS, ἐκ θεῶν τοῦ jubens corrigere, id eſt, *a deorum aliquo;* cujus rationem probavit Erneſtus in Lexic. Polyb. Eodem modo (ut monuit Toupius in Curis Noviſſ. in Suidam ad Vocab. Ὁμόγνια, p. m. 264.) locutus eſt Ariſtides Vol. I. p. 529. ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ἐκ θεῶν του καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησιν κακῶν ἄρξει. Sed ita facilis atque expedita eſt ea dictio ἐκ θεῶν τοῦ, ut ægre intelligatur, qua ratione in inauditum ἐν θεόπτου fuerit corrupta. Quare ſicut doctior perſpicaciorque, ſic & ceteroquin probabilior viſa eſt ejuſdem TOVPII conjectura, e ſcripturæ compendio ortam vulgatam lectionem ἐκ θεόπτου contendentis, cum ἐκ θεοπέμπτου Polybius ſcripſiſſet, id eſt *miſſu divino.* Sic „Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. III. 10. καὶ ταῦτα, μὴ πολέμου κατειληφότος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης θεοπέμπτου συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐκ θεοπέμπτου, ut ἐξ ἀναγκαίου, ἐξ ἑκουσίου, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta."

CAPVT

CAPVT XXVI.

Cap XXVI.

Verſ. 1. *μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον Λέντλον.* Nomen Λέντλον abeſt a Bav. & abfuit etiam ab VRSINI codice, ut ex Notis ejus intelligimus, ubi repetit verba *μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον*, monetque: „P. Lentulum intelligit, de quo in ſequenti fragmento facit mentionem.“ — Vide lib. XXXIII. 1, 1. Ceterum hanc eclogam, una cum ſuperiori, recte a nobis ad annum ab V. C. 598. relatam eſſe, patebit ex eis, quæ ad XXXIII. 1, 1. adnotabimus. Verſ. 1.

Verſ. 2. *Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ.* Si ita ſcripſit Polybius, alia apud eum præceſſerunt, cum quibus hæc recte cohærebant. In excerpto fragmento incommoda eſt δὲ conjunctio. Oportebat *οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ*, ut vertit Caſaubonus, *Romani enim* &c. *Ibid. τοῦ μὲν Ἀνδρονίκου.* Hunc ſtatim ab Attalo Romam fuiſſe miſſum intelligitur. Eumdem annis aliquot poſt rurſus ab eodem Romam miſſum docet Appianus Mithrid. c. 4. Verſ. 2.

Verſ. 3. *βουλόμενον αὐτόν.* — „Ita legendum, cum in exemplari ſit *βουλομένων αὐτῶν*, omnino male.“ VRSINVS. — In eodem errore verſatur cod. Bav. in quo & mox *τῶν προυσίων* monſtroſe ſcriptum, pro *τῷ Προυσίᾳ*, quod pariter ab Vrſino correctum videtur. Verſ. 3.

Verſ. 4. *τοῦ τε Νικομήδους.* Pruſiæ filius hic erat *Nicomedes*, quem, ſibi ob gratiam apud ſubditos ſuſpectum, Romam, ut ibi degeret, miſerat pater, quemadmodum diſcimus ex Appiani Mithrid. c. 4. Quare etiam hic eum a legatis, nunc inſuper a Pruſia miſſis, diſerte diſtinguit Polybius, *τοῦ τε Νικομήδους, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀντίφιλον* &c. Verſ. 4.

Verſ. 5. *Μετὰ δέ τινα χρόνον. Poſt aliquod tempus:* ſed ante P. Lentuli & Athenæi adventum, de quo agitur ecloga ſequenti, lib. XXXI. 1. *Ibid. ἀμφιδοξήσασα.* — „In exemplari [ſic & in Bav.] corrupte legebatur *συμφιδοξήσασα*, pro quo nos repoſuimus *ἀμφιδοξήσασα*, hoc eſt, *cum anceps eſſet & hæreret ſenatus.*“ VRSINVS. Verſ. 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXIII.

LIBRI XXXIII.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἡ σύγκλητος, ἔτι κατὰ χειμῶνα διακούσασα τῶν περὶ Πόπλιον Λέντλον &c. Confer Eclogam proxime præcedentem, lib. XXXII. 26. Ibi, in rebus Aſiæ, ſuperiori anno geſtis, dictum eſt de Publio (Lentulo) legato ex Aſia Romam redeunte, & miſſo cum illo Athenæo a fratre Attalo. Nunc, in rebus anno ſequente Romæ & in Italia geſtis, de eorum adventu Romæ agit Polybius, aitque, initio hujus anni, ἔτι κατὰ χειμῶνος, *ante hyemis exitum*, (conf. ad XXXII. 5, 4. & c. 20, 1.) legationem Aſiaticam renunciaſſe P. Lentulum, & ſenatum datum Athenæo, fratri Attali. Habet autem hæc Ecloga Legat. CXXIX. in codice Bavarico præfixum inter lineas titulum, rubro colore ſcriptum, Λόγος ΛΓ'. id eſt, LIBER XXXIII. Mouuitque pariter VRSINVS: „Eſt autem hoc Fragmentum *ex libro XXXIII Polybii*, ut ad oram libri manuſcripti notatum eſt.“ — Quæ cauſſa fuit, cur libri XXXIII Reliquias ab hac Ecloga inciperimus. Cum quo etiam convenit, quod cum anno ab V. C. 599, ad quem pertinebat hæc Ecloga, nova incipit *Olympias*, quæ eſt *numero centeſima quinquageſima prima*. Pertinere autem hanc Eclogam ad A. V. 599, cum ex reliqua temporum ratione intelligitur, quam adhuc vidimus ſecutique ſumus, tum vero inde maxime fit perſpicuum, quod

quod mentio fit in eadem hac Ecloga (verſ. 5.) *Auli Poſtumii, prætoris urbani*; quem prætorem urbanum fuiſſe P. Scipione & M. Marcello Coſſ. id eſt A. V. 599, diſcimus ex Ciceronis Acad. Quæſt. IV. 45. Præterea vero *liber XXXIII Polybii* nuſquam nominatim citatur, niſi apud Athenæum, qui ex hoc libro fragmentum illud depromſit, quod poſuimus XXXIII. 14. quod præter rationem exiſtimarunt viri doctiſſimi decerptum eſſe ex illa parte hiſtoriæ Polybii, quam in Reliquiis libri XXXI. c. 21. exhibuimus. Vide Adnot. ad XXXI. 21, 8. & ad c. 12, 1. & ad c. 19, 1. Adde quæ notabimus ad XXXIII. 14. Ceterum, quatenus ſuſpicari licet ex laceris eiſque pauciſſimis numero membris, quæ de integro olim corpore Hiſtoriarum Polybii noſtra ætate ſuperſunt, ab hoc fere Libro XXXIII. incepiſſe videtur Scriptor noſter illam univerſi ſui operis Partem, quæ *Vberioris plenioriſque Hiſtoriæ*, (cujus initium, præmiſſis Præparationis cauſſa duobus prioribus libris, a Libro III. fecit) fuerat *Pars Poſterior*, de qua diximus in Adnotatione de Argumento univerſæ Hiſtoriæ Polybianæ, Tom. V. p. 107 ſq. quam partem, abſoluto opere, quod primum animo deſtinaverat, novo deinde initio ſumto, a ſe ſuperioribus libris adjectam eſſe ait ipſe auctor lib. III. cap. 5. (Confer quæ de duorum ſuperiorum librorum XXXI & XXXII. argumento monuimus in Adnot. ad lib. XXX. c. 20.) Illam tamen dubitationem nolumus ſilentio premere, quod eodem loco, quem modo citavimus, III. 5, 2. in numero *novorum motuum*, quorum *hiſtoriam poſteriori hac Parte ſe perſecutum* ait Polybius, nominatim retulerit *bellum Pruſiæ cum Attalo, & Ariarathis regno Cappadociæ pulſi in idem regnum reſtitutionem*, quarum rerum mentio fit in Excerptis ad annos 597 & 598 pertinentibus. (Vide Reliquias libri XXXII. c. 23, 8. & c. 25 ſq.) Cui rationi conſentaneum videri poterat, ut Reliquias libri XXXII in rebus anni 596 finiremus, & Reliquias libri XXXIII a rebus anno 597 geſtis inciperemus. Quod etiam facturi eramus, Verſ. 1,

Vers. 1. mus, nisi & Athenæus rem ad annum 597 pertinentem nominatim ex libro XXXII Polybii citasset, (vide XXXII. 20, 9.) & nisi codices manuscripti Excerpta Legationum continentes, cum a Legatione CXXIX initium libri XXXIII diserte faciant, eo ipso docerent, initium belli Prusiæ cum Attalo (de quo agit Legatio CXXVIII & cum ea conjunctum Excerptum Valesianum) libro superiori XXXII fuisse a Polybio expositum.

Ibid. διὰ τὸ νεωστί. Mendose διὰ τῶν νεωστὶ Bav.

Vers. 2. *Vers.* 2. Ὀρτήσιον. Ὀρτήσιον Vrsin. cum mss. *Ibid.* Αὐρουγκουλήϊον tenuimus editum ab Ernesto. Αὐρουκουλήϊον ed. Vrs. Casaub. & Gronov. Αὐρουκολεύϊον Bav.

Vers. 3. *Vers.* 3. Τηλεκλέα τὸν Αἰγεάτην. — „Legerem Τεγεάτην, pro Αἰγεάτην, nisi in sequenti fragmento [c. 2, 2.] Τηλεκλέα τὸν Μεγαλοπολίτην scriptum esset. Vtraque tamen Arcadiæ urbs, & Tegea, & Megalopolis.“ VRSINVS. — Conjectura ista Vrsini, Τεγεάτην, non a Casaubono demum adoptata est, sed in ipsius etiam Vrsini contextum jam erat recepta. Quare in Scholio nostro, sub contextu, ita fuerat ponendum: „τὸν Αἰγεάτην ex mss. revocavi, cum Τεγεάτην ex Vrsini conjectura fuisset editum.“ *Teleclen*, Achæus, cum eodem *Xenone*, jam olim A. V. 594 Romam fuerat legatus. XXXII. 7, 4. Sed ibi patriam urbem non adjecit Polybius. Quod si certum esset, eumdem esse hominem, qui hoc libro cap. seq. memoratur, Μεγαλοπολίτην fuisset h. l. corrigendum: sed nil impedit, quo minus alium Teleclem cap. 2, 2: alium hoc cap. intelligamus, quemadmodum nec Xenonem ibi remissum videmus, sed alium ejus loco. Possis etiam, cap. 2, 2. eumdem intelligere *Teleclem*, & suspicari, τὸν Μεγαλοπολίτην ad sequens nomen trahendum, καὶ τὸν Μεγαλοπολίτην Ἀναξίδαμον, præsertim quum ibi conjunctionem καὶ, quam vulgo ante Ἀναξίδαμον ponunt, ignorat codex Bav. Sed in re incerta nil temere fuit mutandum. Multa fuerunt oppida, quibus *Agæ*, Αἰγαί, nomen; in his unum Achaiæ, cujus post Homerum Strabo meminit lib.

lib. VIII. p. 385. d. & p. 386. a. & Pauſan. VII. 25. p. 590 ſq. & gentile ab Αἰγαὶ non modo Αἰγαῖος, ſed & Αἰγεάτης formari docere videtur Stephanus Byzantinus. Quamquam & de hac forma nominis gentilis non ſatis in liquido res eſt, & ipſum oppidum quod attinet, ita obſcurum illud & ignobile hoc tempore fuit, ut dubitare utique liceat, an hinc orierdum illum legatum ſcripſerit Polybius. Sed rurſus, ſi conjecturis indulgendum, poſſis pariter τὸν Αἰγειράτην ſuſpicari. Ceterum, pro Τηλεκλέα, mendoſe & contra librorum fidem Τελεκλέα habet contextus Vrſini. Verſ. 3.

Verſ. 4. παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀπολῦσαι. Oportebat putamus ἦλθον τοῦ ἀπολῦσαι, ut II. 55, 4. & mox XXXIII. 2, 1. & alibi conſtanter, ſi bene meminimus. Verſ. 4.

Verſ. 5. Αὖλος Ποστούμιος, στρατηγὸς ὢν ἐξαπέλεκυς. De prætura Auli Poſtumii Albini, quæ cadit in annum ab V. C. 599, paulo ante dictum eſt ad verſ. 1. Verſ. 5.

Verſ. 6. πλείστων δὲ ὄντων τῶν ἀφιεμένων. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrſinus, in cujus codice mendoſe erat ἐφιεμένων. τῶν ἀφιέντων maluerat Reiſkius, ſicut verſ. 8. & verſ. 7. οἷς δοκεῖν τοὺς ἀναχελ. ἀφιέναι, in activo. Neſcimus tamen, an haud incommode media verbi forma ἀφίεσθαι uſurpata ſit pro eo quod eſt paulo ante (eodem hoc verſu) κελεύειν ἀφιέναι. Verſ. 6.

Verſ. 8. προσέβησαν πρὸς τοὺς μὴ φάσκοντας δεῖν ἀπολύειν. — „In exemplari προσένησαν ſcriptum eſt, ex quo unius literæ mutatione fecimus προσέβησαν. Reſpexit enim ad antiquam formulam in Senatuſconſultis faciendis, de qua ita Feſtus: *Qui hoc cenſetis, illuc tranſite; qui alia omnia, in hanc partem.* Hinc dixit Cicero in Epiſt. ad Plancum libro X. *eum ſenatus reliquit, & in alia omnia diſceſſit.* Et Hirtius lib. VIII. de Bello Gallico, *Diſceſſionem*, inquit, *faciente Marcello, ſenatus frequens in alia omnia tranſiit.* Erit igitur προσέβησαν, *in ſententiam ierunt*, vel, ut dixit Livius lib. IX. *pedibus in ſententiam ierunt.* Id quid ſit, clarius patebit, ſi Ciceronis verba Verſ. 8.

Verſ. 8. ex epiſt. 2. libri I. ad Lentulum adſcripſerimns. *Perſpiciebat enim*, inquit, *in Hortenſii ſententiam multis partibus plures ituros.* Multum autem ad antiquum hunc morem intelligendum confert Polybii locus, purgatis præſertim mendis, quæ hærebant in verbis *ταύτῃ*, & *ἀφιεμένων*, pro quibus in exemplari *ταύτης* & *ἀφιεμένων* mendoſe ſcriptum erat." VRSINVS.

In rerum ſerie, quæ *in Italia* hoc anno geſta ſunt, expoſuerat porro Polybius *Legationem illam trium Philoſophorum, Romam ab Athenienſibus miſſorum*, de qua vide *Spicilegium* noſtrum *Reliquiarum ex Polybii libro XXXIII.* Tom. V. hujus edit. p. 45.

Cap. II. CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *Τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης πρεσβευτῶν.* Conf. c. 1, 3 ſqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *εὐέλπιδες.* — „In exemplari male ſcriptum eſt *ἀνέλπιδες*, quod contrarium eſt verbo *μετεωριωθέντες.*" VRSINVS. — Recte *εὐέλπιδες* habet Bav. *Τηλεκλέα τὸν Μεγαλοπολίτην* &c. Vide notata ad cap. 1, 3.

Cap. III. CAPVT III.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *προτείνειν αὐτῷ* &c. Fragmentum hoc a Suida, tacito auctoris nomine, citatum, in Polybianis jam retulerat Caſaubonus; pertinere autem ad Archiam, de quo agit Ecloga Valeſiana, monuit Valeſius.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *Ἀρχίας.* — „Archias hic videtur idem eſſe cum illo, quem Diodorus Sicul. T. II. p. 584, 51. habet." REISKIVS. — Scilicet comes olim Ptolemæi Philometoris in itinere illo Romam ſuſcepto, de quo diximus in Adnot. ad XXXI. 18, 1. deinde Ptolemæi nomine præfectus Cypro. De re, quæ hic agitur, vide Freinſhem. in Supplem. Liv. lib. XLVII. c. 32. & Prideaux in Connexione Hiſtoriæ Veteris & Novi Teſtamenti Part. II. lib. IV. ad annum ante C. N. 155. quorum ex ratione Fragmentum hoc poni debebat poſt illud, quod cap. 5. poſuimus.

Ante

Ante hanc *de Cypro* eclogam, in ſerie Eclogarum Valeſianarum ponitur vulgo illa de *Ariſtocrate*, belli duce Rhodiorum, quam cap. 9. poſuimus; quæ tamen (ut ibi monebimus) fortaſſe haud incommode ſuo loco relinqui potuerat & in Reliquiis ex libro XXXIII. proxime ante hoc caput poni. Verſ. 2.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν &c. — „Locus erat in exemplari mutilus & corruptus, quem nos emendavimus additis vocibus πρεσβευταὶ & οἱ, quæ deerant, [πρεσβευταὶ quidem abeſſe poterat,] & ἐξαπέστειλε [quod & Bav. habet,] in ἐξαπέστειλαν mutato. De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma lib. XLVII. *Q. Opimius Conſul Tranſalpinos Ligures, qui Maſſilienſium oppida Antipolim & Nicæam vaſtabant, ſubegit.*" VRSINVS. — Vide cap. 5, 1. Verſ. 1.

Verſ. 3. γενησομένους correxit Caſaubonus. γενομένους ed. Vrſin. cum mſstis. Verſ. 3.

CAPVT V. Cap. V.

Verſ. 1. Ὀπίμιον. — „Ita legendum, cum in exemplari corrupte Ἱππόνιον ſcriptum ſit, [ſic & in Bav.] pro Ὀπίμιον. De quo videndus Livii locus in ſuperiore fragmento adductus ex Epitoma libri XLVII." VRSINVS. — Adde cap. 7, 8. *Ibid.* τῶν Ὀξυβίων. *Oxybios* Liguſticum fuiſſe populum intelligitur ex hoc loco, cum cap. 4, 2. & cum verbis ex epitome Liviana citatis collato. Adde infra c. 7 ſeq. & ibi Adnot. ad c. 7, 8. Verſ. 1.

Verſ. 5. οὐδ' ἀνέχεσθαι. Sic Reiſkius ſcribendum monuit, id eſt, *ne tolerare quidem.* οὐδ' ἀντέχεσθαι (non οὐδ' ἀνέχεσθαι) notaverat Gronov. in ora ſui libri. *Ibid.* ἀπανάγειν. Sic recte mssti, quod ſibi non placere ait Vrſinus, idque in ἐπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere poſteriores editores. Reſtituendum Polybio verbum ἐπανάγειν recte monuit Reiſkius. Verſ. 5.

Ibid. προστέταξεν, monente eodem Reiſkio, correximus, pro eo quod mendoſe vulgo legebatur προέταξεν.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. τῷ δὲ νεωτέρῳ πέντε πρεσβευτὰς &c. — „De hac Ptolemæi in Cyprum reductione videndus Livius in epitoma libri XLVI." VRSINVS. — At ibi apud Livium de majoris Ptolemæi reſtitutione in Aegypti regnum agitur; hic apud Polybium de minoris fratris reductione in regnum Cypri: & rerum ſeries apud Livium ſatis docet, diverſis temporibus hæc eſſe geſta. Cum ea re, de qua hic Polybius egerat, conjunctum eſſe debuit id, quod in epitome libri XLVII Liviani his verbis legitur: *Inter Ptolemæos fratres, qui diffidebant, fœdus ictum, ut alter in Aegypto, alter Cyrenis regnaret:* quod etiam planius intelligitur ex ecloga Valeſiana Diodori Siculi T. II. p. 588. ed. Weſſel. cum qua conferendus Polybius XL. 12, 6. Fragmenta iſta hiſtoriæ horum Ptolemæorum apte, quoad fieri potuit, inter ſe connexa vide apud Freinſhem. in Suppl. Liv. XLVII. 32. & Prideaux loco ſupra ad cap. 3, 2. laudato.

CAPVT VI.

Cap. VI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ὀρτήσιον καὶ Αὐρουγκ. Vide cap. 1, 2.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Λεύκιον Ἀνίκιον. — „Pro Ἀνίκιον, in exemplari, corrupte, ut videtur, ſcriptum erat ναυΐκιον. Nos in Ἀνίκιον mutavimus, ſcripturæ ſimilitudinem ſecuti: nam hujus legationis mentio apud Livium non extat. Anicia vero gens in veteribus monumentis nota." VRSINVS. — Nulla emendatio ſimplicior, Λεύκιον ἀνίκιον pro λεύκιον ναυΐκιον. *L. Anicius Gallus,* is qui prætor A. V. 587. de Illyriis triumphaverat, & conſul fuerat A. V. 594, nunc princeps legationis nominatur in Aliam miſſæ.

CAPVT VII.

Cap. VII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. τῶν Μασσαλιητῶν &c. Conf. c. 4. & c. 5, 1. *Ibid.* Poſt διαπρεσβευσαμένων πρὸς Ῥωμαίους excidiſſe putamus verba καὶ διασαφούντων, aut in eamdem ſententiam alia.

Ibid.

Ibid. κατέστησαν Φλαμίνιον, καὶ Ποπίλλιον Λαινάτον, καὶ Λεύκιον Πόπιον πρεσβευτάς. In Vrſini contextu ſic legitur: Φλαμίνιον, καὶ Πόπλιον Λαινάτον, καὶ Λεύκιον Ποπίλλιον: ad Πόπλιον vero, quod eſt ante Λαινάτον, in ora notatur Ποπίλλιον. Tum vero in Notis ſic monuit VRSINVS: „Vereor ne ſatis [*ne non ſatis*, voluerat ſcribere] emendata ſint hæc Legatorum nomina; in quibus duo fuerunt Popillii, P. & L. Lænates, ſi veterem lectionem ſequamur. Suſpicor autem, prænomen Λεύκιον poſt verbum κατέστησαν reponendum, & nomen Ποπίλλιον poſt prænomen Πόπλιον, ut duo tantum fuerint legati, *L. Flamininus*, & *P. Popillius Lænas*. Pro Ποπίλλιον in exemplari Πόπιον ſcriptum erat." — Quibus ex verbis intelligi videtur, in Vrſini codice nomen Ποπίλλιον nuſquam comparuiſſe, ſed utroque loco Vrſini deberi ingenio, cum priori loco Πόπλιον Λαινάτον dediſſet codex, poſteriori Λεύκιον Πόπιον. Caſaubonus, priori loco, Ποπίλλιον ex ora Vrſini in contextum recepit, poſteriori Πόπιον ex msto revocavit, cujus rationem & ceteri editores tenuerunt, & nos tenendam duximus. Statim enim, Λεύκιον Πόπιον quod adtinet, id eſt *L. Pupium*, nil morari nos debuit neque Vrſini ſcrupulus, neque REISKII, ſic ſcribentis ad hunc locum: „Multa poſſunt iniri emendandi rationes; Λόλλιον, aut Ὄππιον, aut Πόντιον, aut Πόρτιον. Mitto alia: viderint hac de re hiſtoriæ Romanæ peritiores." — Græcum Πόπιος eſt Romanum nomen *Pupius*, quod cur ſuſpectum Vrſino fuerit, nulla idonea erat cauſa. Quamquam non nobiliſſima, tamen haud obſcura inter Romanos *Pupia* gens: & *L. Pupium* ædilem primo, deinde prætorem Livius commemorat XXXIX. 39. & 45. Potuerat vero fortaſſe etiam Πόπλιον Λαινάτον, ſi modo ita codex dederat, teneri, ut intelligeretur *Publius* (Popillius) *Lænas*. Sed quandoquidem facillime fieri potuit, ut a Ποπίλλιος in Πόπλιος aberraret librarius, noluimus loco movere id quod haud improbabili ratione editum invenimus. Poterit autem ſic intelligi ſive *M. Popillius*

Verſ. 1.

Verſ. 1. *pillius Lænas*, idem qui conſul A. V. 581, & deinde proconſul, bellum cum Liguribus geſſerat, Ligureſque vicerat, & tunc quidem, ob contumaciam adverſus ſenatus voluntatem accuſatus, damnationem ægre evaſerat, (Liv. XLII. 7 ſq. & c. 22.) ſed deinde recuperata boni civis fama ad cenſuram etiam erat evectus A. V. 595. (vide Pighii Annal. Roman. T. II. p. 415.) Sive *Cajum Popillium* intelligere maluerimus, Marci fratrem, qui A. V. 582. primum, iterumque anno 596. conſulatum geſſerat. Denique vero, quod ad Φλαμίνιον ſpectat, videtur utique hoc nomen more græcorum ſive auctorum ſive librariorum haud ſatis recte ſcriptum, pro Φλαμινῖνον; intelligenduſque fuerit *T. Quinctius Flamininus*, ejus, qui Philippum debellavit, filius, qui ad conſulatum deinde promotus eſt A. V. 604.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. προσέσχον τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν Αἴγιτναν. Sic recte non ſolum in Caſauboni contextu, ſed in Vrſini etiam editione legitur, quamquam aliud profiteatur editor in Notis. Ibi enim VRSINVS, verba hujus loci ita citans, προστέχων τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν αἰγιαλὸν, hæc monuit: „Vel hic Αἴγιτναν reponendum, vel infra [c. 8, 3. ubi Αἴγιτναν dabat codex] ſcribendum eſt Αἰγιαλόν. Nos, quia urbis hujus, ut videtur maritimæ, nomen nuſquam invenimus, unde, utra ſcriptura emendatior ſit, appareat, nihil mutandum putavimus." — Nos tenuimus id quod editum invenimus, ceterum de *Aegitna* urbe nil amplius, quam Vrſinus, compertum habemus. In codice Bav. tota hæc Ecloga, ut in ſcholio ad c. 6, 4. ſignificavimus, deſideratur. De *Oxybiis* confer mox Adnot. ad verſ. 8.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. προσκηκοότες. — „Placet ut ita legatur, cum προσκηκοότες ſit in exemplari" VRSINVS. — Forte προσακηκοότες fuerat in exemplari; ſed, quidquid fuerit, bene correxit editor.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις. — „Hunc Polybii locum de *Oxybiis & Deceatibus* citat Strabo in lib. IV.

ſp.

[p. 202. ed. Caſaub.] Τῶν οὖν Λιγύων τῶν μὲν ὄντων Ἰγγαύνων, τῶν δὲ Ἰντεμελίων, εἰκότως τὰς ἀποικίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Ἄλβιον Ἰντεμέλιον, οἷον Ἄλπιον· τὴν δὲ ἐπιτετμημένως μᾶλλον, Ἀλβιγγαῦνον. Πολύβιος δὲ προστίθησι τοῖς δυσὶ Φύλοις τῶν Λιγύων τοῖς λεχθεῖσι τό τε τῶν Ὀξυβίων καὶ τὸ τῶν Δεκιήτων. [Mendoſe Δεκητῶν ſcribitur in edit. Caſaub. pro Δεκιητῶν, quod voluerat editor, ut ex Commentario ejus intelligitur.] Sed, præter Polybium, Ptolemæus *Deceates* inter Tranſalpinos Ligures numerat, licet Δεκιάτιοι, pro Δεκιῆται, in vulgatis editionibus ſcriptum ſit. Plinius etiam non modo *Deceates*, ſed & *Oxybios*, trans Alpes Ligures nominat lib. III. c. 5. & Pomponius Mela." VRSINVS. — In nominibus, τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις neſcimus quid corruptum h. l. fuerat in Vrſini codice, quod e Strabonis loco a ſe correctum ait editor. De Ὀξυβίοις nullum eſſe dubium poteſt. De Δεκιήταις, ſcripturam, quam ſecutus eſt Vrſinus, confirmat Stephanus Byzant. Δεκίητον, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Δεκιῆται, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Verſ. 8.

CAPVT VIII. Cap. VIII.

Verſ. 2. παρὰ τὸν Ἄπρωνα ποταμόν. — „Fluvii nomen alibi non extat, quod ſciam; niſi forte ſit is, qui Οὔαρος a Ptolemæo dicitur." VRSINVS. — „Num Πάρωνα, literis tranſpoſitis, *Varum*. Similis eſt F. Vrſini ſententia." REISKIVS. Satis notus in ea regione *Varus* fluvius; Οὔαρος Straboni dictus. Nec tamen Caſaubonus, ne in verſione quidem latina, mutare quidpiam auſus eſt, ſed *Apronem fluvium* tenuit, quamvis inauditum aliàs nomen. Verſ. 2.

Verſ. 5. λαβόντες ὁρμὴν παραστατικήν. Sic merito & perſpecte correxit Caſaubonus, pro λαβόντες ὠμὴν παράστασιν, quod temere ediderat Vrſinus; qui ita a ſe emendatum ait, cum in exemplari fuiſſet ὁμὴν παραστατικήν. Vide I. 67, 6. Verſ. 5.

Ibid.

Verſ. 5. *Ibid.* περὶ τετρακισχιλίους ἀθροισθέντες. Sic ſua auctoritate Caſaubonus edidit, quum περὶ τετρακισχιλίων ἀθροισθέντων haberet Vrſinus, quod nunc demum animadvertimus, ac veremur ne verum ſit, nec temere ſolicitandum. Namque verba iſta ad Oxybios referenda cenſuerat Caſaubonus: & quoniam non erat conſentaneum, Conſulem Romanum, qui Romano præeſſet exercitui, adſpectu furioſorum quidem hoſtium, ſed non amplius quater mille, *territum* ſtatim fuiſſe, quod verſ. 6. dicere Polybius videtur; verbum κατεπλάγη non *territus*, ſed *miratus*, interpretatus eſt. At nihil impedire videtur, quo minus de *Deciatis* verba iſta intelligamus, (collatis præſertim eis, quæ leguntur verſ. 9.) & interpretemur: *priuſquam eis ſeſe junxiſſent Deciatæ, quamquam illi jam congregati eſſent ad quatuor millia numero.* Sic τετρακισχιλίων (ſcil. Δεκιητῶν) ἀθροισθέντων erunt genitivi abſolute poſiti, ut ajunt grammatici; particula vero περὶ, *circiter*, non ut præpoſitio erit accipienda, ſed ut adverbium, caſum nullum regens, ſicut Latinorum particula *ad*, cum idem atque *circiter* valet, de qua confer Io. Frid. Gronov. ad Liv. X. 17, 8.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. παροπλίσας correxit Caſaub. Perperam παροπλήσας Vrſin. *Ibid.* καὶ διελὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις. VRSINVS, διελὼν τὴν δυν. κατὰ τὰς πόλεις edens, in Notis ad h. l. ait: „In exemplari corrupte ſcriptum erat, καὶ ἑλὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις.“ — Ad quæ bene REISKIVS monuit: „κατὰ τὰς πόλεις Vrſino debetur, in cujus codice recte erat ἐπὶ τὰς πόλεις. Si κατὰ voluiſſet auctor hoc loco uſurpare, ſaltim κατὰ πόλεις dixiſſet, ſine τὰς.“ —

Cap. IX. ## CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀριστοκράτης &c. Legitur hoc Fragm. etiam apud Suidam in Ἀριστοκρ. Mentionem hujus prætoris Rhodiorum factam ſuſpicati ſumus occaſione *belli Rhodiorum cum Cretenſibus;* cujus belli meminit ſcriptor noſter

Legat.

Legat. 136. cap. 11, 2. & Legat. 138. c. 14, 3. Quare in rebus ejuſdem anni ab V. C. 600. in quibus prima mentio illius belli (cap. 12, 2.) injecta eſt, brevem hanc eclogam Valeſianam rejecimus. Sed, ut dicamus, quod res eſt, quoniam in ſerie eclogarum de Virtutibus & Vitiis proxime hæc præcedit illam de *Archia*, (cap. 3, 8 ſqq.) quæ pertinere viſa eſt ad res anni 599; potuerat debueratque hæc, de qua nunc agitur, illi præmitti, & poſt cap. 2. hujus libri in rebus anni 599. poni. Nil enim magnopere vetat, quo minus credamus, idem bellum Rhodiorum cum Cretenſibus, de quo agitur cap. 11. in rebus anni 600, & rurſus cap. 14, 3. in rebus anni 601, jam anno 599 viguiſſe aut initium cepiſſe. Verſ. 1.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 1. τῶν περὶ Ἀριαράθην καὶ τὸν Μιθριδάτην. — „Ἀριαράθην, τὸν καὶ Μιθριδάτην, tranſpoſitis vocabulis: nam idem eſt Mithridates, qui Ariarathes.“ REISKIVS. — Nempe *Ariarathi* huic primum *Mithridatis* nomen fuerat a parentibus impoſitum, quoniam alter ex duobus majoribus fratribus, quos mater ejus patri pro ſuis filiis ſubjecerat, *Ariarathes* vocabatur: deinde vero, poſtquam parenti fraudem profeſſa eſt mater, *Ariarathes* ipſe erat nominatus; ut docet Diodorus in Excerpt. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. Eo reſpexit Reiſkius, τὸν καὶ, pro καὶ τὸν, ſcribere jubens. Sed (ut taceamus, iſtam loquendi formulam τὸν καὶ, ea notione, quam voluit Reiſkius, a Polybiano ſtylo prorſus alienam videri) quum jam ſæpius ante de eodem Ariarathe verba fecerit ſcriptor noſter, non nunc demum locus erat, alterius illius nominis, quod nonniſi puer olim geſſerat, mentionem faciendi. Immo vero intelligi debet (cum Freinſhemio in Suppl. Liv. XLVII. 41. aliiſque viris doctis) Ponti rex *Mithridates*, Evergetes cognominatus, Pharnacis filius, Mithridatis Magni pater, Romanorum amicus, qui deinde etiam naves nonnullas cum copiis auxiliaribus miſit Romanis ad Puni- Verſ. 1.

Punicum bellum. De quo vide Appian. Mithrid. c. 10. & ex variis ſcriptoribus collegit Vaillant in Achæmenidarum imperio, ſive regum Ponti hiſtoria p. 55 ſeqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *περὶ Κάδους.* — „Ita legendum, cum in exemplari ſcriptum ſit *περὶ Κάδοις*. *Κάδοι* autem Stephano *Μυσίας πόλις.*" VRSINVS.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου.* — „In exemplari eſt *περὶ*, male." VRSIN. *Ibid. μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως.* Si vera eſt hæc ſcriptura, ſignificabit *diligenter, ſedulo, adcurate.* Ceterum vide Adnot. ad X. 27, 8.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *ἀπείπαντο.* — „In exemplari eſt *ἀπείποντο*, pro eo quod nos emendavimus *ἀπείπαντο.*" VRSIN.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *παρασκευάζειν* correxit idem Vrſin. *παρεσκεύαζεν* erat in msto. *Verſ.* 8. *Ἰωνίας* correximus. Superiores omnes editiones mendoſe *Ἰονίας*.

Cap. XI. ## CAPVT XI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *Ἀθήναιος* correxit Vrſinus. *Ἀθήναις* dabat codex mſtus. *Ibid. κατέπλευσε.* — „ſcilicet in ditionem Pruſiæ ex Ionia." REISKIVS. — Niſi forte *ἀπέπλευσε* ſcripſit Polybius. Vide ad XXX. 5, 11.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *εἰς τὸν Κρητικὸν πόλεμον.* Vide c. 14, 3 ſq. & Adnot. ad c. 9, 1. *Κρητικὸν* correxit Vrſinus: corrupte *Κλητικὸν* cod. ms. *Ibid. ἑπτὰ δὲ ἐπὶ τοῖς εἴκοσι. ἑπτὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς εἰκ.* erat in ed. Vrſini. Otioſam particulam *καὶ* delevit Caſaub.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *διακούσασα τῶν παρὰ τοῦ Προυσίου πρεσβευτῶν ἀνακεχωρηκότων, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄλλους ἀπέστειλεν.* — „Comma tollendum: nam *ἀνακεχωρηκότων* cohæret cum *ἐξαυτῆς*. *Senatus Romanus, cum audiviſſet Pruſiæ legatos, ſtatim, ut hi Roma diſceſſerant, ipſis e veſtigio ſubmittebat legatos ſuos.* Idem eſt *ἀνακεχωρηκότων ἐξαυτῆς* dictum, ac ſi dixiſſet *εὐθέως μετὰ τὸ ἀνακεχωρηκέναι αὐτούς.*" REISKIVS. — Iſta cum ſcriberet vir doctus, animum non advertit ad id, quod cap. ſuperiore ad verſ. 8. dixit Polybius, *nonnullos ex legatis Romanis propere Romam*

mam ex Aſia rediiſſe, qui ſenatui renunciarent Pruſiæ pertinaciam. Hi enim ſunt, quos nunc ſenatus poſtquam audivit, alios continuo legatos in Aſiam miſit.

Verſ. 5. εἰς τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλ. ἀμφ. — „ἐπαγαγόμενοι ſcribendum. Nam ἐπανάγεσθαι longe aliud eſt, ab h. l. alienum. ἐπάγεσθαι, unde ἐπάγωγος, & paulo ante εὐεπάγωγος, [XXXI. 13, 5.] eſt *conciliare.*" REISKIVS. — ἐπάγειν eſt *adducere; ἐπανάγειν reducere*, ac ſæpe etiam non amplius valet quam *adducere:* quare non ſatis videmus, cur omnino alienum eſſe ab h. l. iſtud verbum judicemus. Verſ. 5.

Verſ. 6. πενταχόσια δὲ τάλαντα κατενεγκεῖν ἐν ἔτεσιν ἔικοσι. — „Forte πεντακισχίλια: nam 500 talenta in vicenas penſiones eſt ſumma nimis minuta, quum tota poſſit facile una penſione corrogari & dependi." REISKIVS. Verſ. 6.

Verſ. 8. τῆς τε Μηθυμναίων καὶ τῶν Αἰγ. — „τῆς τῶν τε Μηθ. aut τῆς τε τῶν Μηθ." REISK. *Ibid.* Αἰγαιέων. — „E canone Stephani ſcribendum eſſet Αἰγαίων. v. Αἴγα, τῆς Αἰολίδος ἄκρα." REISK. — Vide notata ad V. 77, 4. Verſ. 8.

Verſ. 9. ἐπὶ τούτοις, *in hanc formulam.* Ejuſdem Reiſkii hæc erat conjectura; quæ certiſſima mihi viſa eſt. *Ibid.* τὰς πεζικὰς καὶ τὰς ναυτικάς. Sic edidit Caſaub. (caſu ne, neſcimus, an conſilio;) idque tenuere ſequentes. Inverſo ordine τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς πεζικὰς habet Vrſinus; a quo cur diſceſſum ſit, quum nullam videamus cauſſam, reſtitutum hunc verborum ordinem velimus. Verſ. 9.

Verſ. 10. ὅ τε κατὰ μέρος χειρισμός. — „τοιοῦτος τότε κατὰ μέρος χειρισμός. Ita ſcribendum, cum manuſcriptus habeat ο, τε, pro τότε." VRSINVS. — „τότε eſt Vrſini inventum, in cujus codice erat ὅ τε. Recte vero. Videtur auctor dediſſe ſic: καὶ τῆς, (vel τῇ, nam perinde eſt) μὲν Ἀττάλου καὶ Προυσίου διαφορᾶς (vel διαφορᾷ) τοιοῦτος ὅ τε κατὰ μερ. χειρ. ἐγεν. τῶν πράξ. καὶ τὸ τέλος. *Diſſidii, quod inter Attalum & Pruſiam interceſſit, talis fuit* Verſ. 10.

& rerum quarumque ſingularium adminiſtratio, & finis.“ REISKIVS. — Commodius fortaſſe verba iſta, καὶ τὸ τέλος, in medio poſt χειρισμὸς poſita fuerint.

Cap. XII. CAPVT XII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Πριηνεῖς. Stephanus: Πριήνη, πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Πριηνεῖς. De argumento hujus Eclogæ conſ. Diodor. Sic. T. II. p. 588.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. παρ' Ὀροφέρνευς. De nominis ſcriptura vide ad III. 5, 2. Videtur quidem utraque ſcriptura, per ρ & per λ, (quæ literæ ſæpius inter ſe alternant) in uſu fuiſſe: ſed apud Polybium optimos quoque codices & vetuſtiſſimos conſentire in ρ vidimus l. c. *Ibid.* ὅτ' ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς confer XXXII. 20. *Ibid.* ὅτε μετέλαβε τῆς ἀρχῆς. cf. XXXII. 23, 8. & Adnot. ad XXXII. 20, 8.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ὀρθῶς ἵσταντο. — „*Recte ſtabant*, h. e. recto talo ſtabat ipſis ſua cauſa; cauſam ſuam æquiſſimo & optimo modo defendebant; ſtabant in judicio cum cauſa, non cadebant, ſed eam æquis omnibus approbabant. vid. ad p. 1293. dicta.“ REISKIVS. — Immo vide quæ ad eumdem locum a Reiſkio citatum XXXI. 7, 2. notavimus. *Ibid.* προήσεσθαι. Sic omnino oportuit, a προΐεμαι. προείσεσθαι, a προείδομαι, non erat hujus loci.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Ὁ δὲ οὐ προσεῖχε &c. Ad Ariarathem hæc retulit Valeſius, vertens, *Sed Ariarathes cuncta, quæ dicerentur, parvi faciebat.* Qnæ ſi vera eſt interpretatio, recte monuit REISKIVS, ſcribens: Ante ὁ δὲ deeſt ſententia. Forte καὶ οἱ μὲν aut καὶ οὗτοι μὲν ὑπὲρ ἐκείνων ἐδέοντο παρ' Ἀριαράθῃ. *Et hi quidem* (Rhodii & Romani) *pro iis* (Prienenſibus) *intercedebant apud Ariarathem. Ille autem nil curabat.*“ — Quod ſi οἱ δὲ οὐ προσεῖχον legeretur, (ſcil. Ῥόδιοι καὶ Ῥωμαῖοι) nil amplius deſideraturi eramus.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. Πῶς οὐκ ἂν εἰκότως &c. — „Deeſſe hic nonnulla ſatis apparet. Hæc enim ad *Prienenſes* pertinere non poſſunt: itaque *aſteriſco* locum notavi. Porro hic *Anti-*

Antiphanes Bergæus incredibilia quædam ſcripſerat & ridicula, a quo deinde omnes futiles ac fatui *Bergæi* ſunt dicti, teſte Stephano Byzant. in Βέργη. [παροιμία· Βεργαίζειν, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.] Quem tamen falli exiſtimo, cum hunc *Antiphanem* cum Antiphane comico confudit: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, ſed Cio, aut, ut quidam ajunt, Rhodo, certe non ejuſmodi poëta fuit, ut in exemplum inſignis ſtultitiæ ſumeretur: quæ enim ſuperſunt illius fragmenta apud Athenæum, longe aliud teſtantur." VALESIVS. — Confer quæ de utroque habet Fabricius in Bibl. Græc. lib. I. c. 22, 4. & lib. II. c. 22. T. I. p. 742 ſqq. — „Nihil hic deeſt, ait REISKIVS, quod exiſtimavit Valeſius. Stultitiam, quam hic exagitat Polybius, Prienenſes in eo teſtatam fecerant, quod primum parvi lucri ſpe magna damna emerant; deinde quod pecuniam creditam Oropherni reddiderant, videntes ejus fortunam jacentem." — Nobis verior viſa eſt Valeſii, quam Reiſkii, ratio; arbitramurque, nihil iſta verba ad Prienenſes pertinere. Immo vero, quo pertineant, Strabo docet lib. II. p. 104. Nempe decerpta ſunt *ex Polybii libro XXXIV.* ubi de Evemero hiſtorico verba fecit Polybius, dixitque *Eratoſthenem illum Bergæum*, id eſt *fabulatorem, adpellare.* Vide Reliq. lib. XXXIV. 5, 10. quem ſi inſpexeris, intelliges, tollendum hinc & eo reponendum fuiſſe breve hoc fragmentum. Verſ. 10.

Ibid. ὑπερβεβηκέναι. — „Poſſit ὑπερβεβληκέναι conjici: ſed vulgata ſatis ſe tuetur." REISKIVS. *Ibid.* ἀπολελῆρηκέναι. — „ἀπολελῃρωκέναι malim: *commutaſſe cum anili fabula; convertiſſe in fabulam nugatoriam; cui nemo attenderit; feciſſe, ut, quæ incredibilia de illius ſtultitia narrantur, ea tamen præ ſua* (Prienenſium) *ſtultitia videantur ſapientia eſſe.*" IDEM. — *Ibid.* ἀπονοίας. — „ἀνοίας, *ſtultitiæ.* Nam ἀπόνοια eſt *temeritas, audacia furioſa.*" IDEM.

Cap. XIII.

CAPVT XIII.

Ad CAP. XIII. conf. XXXIII. 1, 3 ſeqq. & c. 2. tum lib. XXXV. c. 6.

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Δημήτριον &c. Vide notata ad XXXI. 12, 1. & 19, 1. Fragmentum hoc, quod diſerte ex libro XXXIII. Polybii citat Athenæus, pertinet ad poſteriora regni Demetrii tempora, quibus is per inertiam ſuam, luxuriamque & ſuperbiam exoſum ſe ſubditis ſuis reddidit; quum (ut Ioſephus narrat lib. XIII. cap. 2. aliis 3. ſect. 1.) in arcem quamdam quatuor turribus munitam ſe concluſiſſet, quam haud procul Antiochia exſtruxerat, ubi neminem admittebat, ſed otio luxuriæque indulgebat. Quare ei cum ab inteſtinis inimicis, tum ab externis hoſtibus oppoſitus eſt *Alexander* ille, cujus mentio mox fit ecloga 138 de Legat. cui hoc fragmentum præmiſimus.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Ὁ Ἡρακλείδης. Magna cum veri ſpecie Prideaux in Connex. Vet. & Novi Teſt. Part. II. lib. IV. ad ann. ante C. N. 154. hunc *Heraclidem* eumdem eſſe cenſuit, qui, cum ab Antiocho Epiphane ærario ſuiſſet præfectus, a Demetrio regnum adepto in exſilium eſt pulſus, ut docet Appianus Syriac. c. 45 & 47. *Ibid.* Θερείκς correxit Vrſinus. Corrupte Θεραπείκς mssti.

Ibid. ἄγων τὴν Λαοδίκην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. — „De *Laodice* & *Alexandro* videndus Appianus in Syriacis.“ VRSINVS. De Alexandro iſto, *Bala* cognominato, alios ut taceamus auctores, vide Ioſephum l. c. Iuſtin. XXXV. 1. & Appian. Syriac. cap. 67 ſq. Erat is *homo ignotus & incertæ ſtirpis*, ut ait auctor Epit. Liv. lib. LII. ſed pro Antiochi Epiphanis filio ſeſe gerebat. *Laodices*, quæ & hic & c. 16. a Polybio memoratur, nulla nec apud Appianum, nec apud alium, quod ſciamus, ſcriptorem fit mentio: ſed ex eis, quæ Polybius noſter c. 16. ſcribit, recte collegiſſe Prideaux l. c. videtur, fuiſſe hanc revera Antiochi Epiphanis filiam.

Verſ.

Verſ. 3. καὶ Ἀστυμήδης. Mendoſe καὶ στυμήδης Bav. putamus & Vrſini codex; nam non ſatis emendatum in eo fuiſſe hunc locum, ait ipſe in Notis. *Ibid.* πρεσβευτὴς ἅμα καὶ ναύαρχος. καὶ πρεσβευτὴς ἅμα καὶ ναύαρχος Bav. recte: nam ſignate hoc dicit, *ſimul & legatum, & claſſi præfectum fuiſſe.* Vide XXX. 5, 4 ſq. *Ibid.* περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Κρηταιεῖς. Ex hoc loco intelligi, ait Vrſinus, recte a ſe emendatum Κρητικὸν cap. 11. conf. notata ad c. 9, 1. Verſ. 3.

Verſ. 4. τοὺς περὶ Κόϊντον. — „Significat *Q. Opimium*, qui bellum adverſus Liguras aut hoc ipſo anno, aut anno ante, geſſit conſul.“ REISKIVS. — Q. Opimius Conſul A. 600. bellum geſſit cum Liguribus, (vide ſupra, c. 7 ſq.) & in eis regionibus hiberna egit, (c. 8, 13.) adeoque anno 601. demum Romam redire potuit: quo eodem anno Rhodum ſtatim a ſenatu fuiſſe miſſum, non eſt probabile; præſertim cum legatis Rhodiorum, pro more, initio anni datum ſenatum fuiſſe conſentaneum ſit, atque adeo legati Romani a ſenatu eo tempore nominati ſint, quo Romam nondum redierat Opimius. Itaque alius *Quintus* fuerit quærendus. Verſ. 4.

CAPVT XV. Cap. XV.

Verſ. 1. Τοὺς περὶ Ἀντιφάτην. Sic contextus Vrſini & aliæ omnes editiones. In Notis vero iſta verba ſic repetiit VRSINVS, τοὺς περὶ Ἀντιφάταν, monuitque: „ita legendum ex loco inferiore.“ — Nempe mox verſ. 4. in contextu Vrſini, conſentientibus msstis, ſcribitur: Εἰς ἃ βλέπων Ἀντιφάτας, recte, dorica dialecto, qua utebantur Cretenſes. Caſaubonus, cum ex inferiore iſto loco, & ex Notis Vrſini, initio fragmenti Ἀντιφάταν corrigere debuiſſet pro Ἀντιφάτην, hoc ibi reliquit, & verſ. 4. Ἀντιφάτης ſcripſit: quod nos imprudentes ita tenuimus. Nunc reſcriptum velimus verſ. 1. Ἀντιφάταν, & verſ. 4. Ἀντιφάτας. In cod. Bav. (ac putamus etiam in Vrſini libro) verſ. 1. erat Ἀντίφατον. Præterea Verſ. 1.

Verſ. 1. in utroque codice deſiderabantur duæ voces *τοὺς περὶ*, quæ ex ingenio adjecit Vrſinus, quia præceſſit *πρεσβευτὰς*, non *πρεσβευτὴν*, & quoniam pariter mox ait *τοὺς περὶ Θεοφάνην*. *Ibid.* Τηλεμνάστου. De hoc vide XXIX. 3, 8. ſed præcipue mox verſ. 6.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Ἀντιφάτης. Vide modo notata ad verſ. 1.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγήν.* — „ἀγωγήν. De levitate & nequitia Cretenſium nota & protrita ſunt omnia,“ REISKIVS. — *ἀναγωγὴν* cum Vrſino & mss. tenens Caſaubonus, *perverſam inſtitutionem* interpretatus eſt. Fortaſſe in mente habuerat vocabulum *ἀναγωγία*, quod Polybio reſtituimus VII. 10, 5. Sed *ἀναγωγὴ* idem valet ac ſimplex nomen *ἀγωγὴ*, *inſtitutio*, ut adparet ex exemplis a Guil. Budæo & Henr. Stephano in Theſauro gr. Ling. prolatis.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *διὰ τὸ τὸν πατέρα* &c. — „Locus erat mutilus in exemplari.“ VRSINVS. — Nempe, ſicut in Bav. (putamus) deſiderabatur articulus *τὸ*, ex ingenio ab Vrſino recte adjectus, qui refertur ad ſequens verbum *συμπεπολεμηκέναι*.

Cap. XVI. ## CAPVT XVI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τὸν Εὐμένους τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἄτταλον.* Conf. notata ad XXX. 2, 6.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *τῇ τε συγκλήτῳ. τε* caret Bav. *Ibid. Φιλανθρωπίας. Φιλίας* Bav. non male, & neſcimus an rectius.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *ἃς ἐβούλετο. ἃς* caret Bav.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *ἦκε δὲ καὶ Δημήτριος.* — „*Demetrius*, Ariarathis filius deſignatur, de quo ſupra mentio facta eſt.“ VRSINVS. — Vide cap. 10, 1. Multo probabilior eſt hæc Vrſini ſententia, Ariarathis filium intelligentis, quam Caſauboni, qui ad Demetrii, Syriæ regis, filium hoc retulit,

lit, titulum huic capiti præfigens hujuſmodi: *Attali, Eumenis filii, itemque Demetrii, Demetrii filii, in Vrbem adventus.* Habuit quidem Demetrius, Syriæ rex, filium, qui ei poſt interfectum Balam Alexandrum etiam in regnum ſucceſſit, Nicator cognominatus: ſed is hoc tempore, undecimo anno, ex quo Roma profugerat juvenis Demetrius regnumque Syriæ primum occupaverat, non ea fuit ætate, ut Romam legatus mitti poſſet, & multum adhuc a pubertate tunc aberat. Conf. Iuſtin. XXXV. 2. *Ibid.* τυχὼν μετρίας ἀποδοχῆς, ὡς παῖς, *modico paratu, ut puer, exceptus.* At non minuendæ rei inſervit vocab. μέτριος, ſed idem valet ac ἱκανὸς, *ſufficiens, idoneus, conveniens, conſentaneus, probabilis;* de qua notione dictum eſt ad l. 13, 12. Verte igitur: *ſatis pro ætate (adoleſcentulus adhuc erat) exceptus.* Probabili ætate jam fuiſſe opus eſt, qui copiis auxiliaribus præfuerat, Attalo a patre & ab Ariarathe miſſis. c. 10, 1. Verſ. 5.

Verſ. 6. Ἡρακλείδης κεχρονικὼς ἐν τῇ Ῥώμῃ. Vid. c. 14, 2. *Verſ.* 7. μάλιστα δὲ συγκατασκευάζειν. & *verſ.* 9. τοῦ βασιλέως ἐκγόνοις. & *verſ.* 10. τὴν κατασκευὴν τοῦ δράματος ἐνενόουν. — „Corrupte legebantur hæc in exemplari.“ VRSINVS. — In Bav. recte iſta omnia leguntur, niſi quod ἐκγόνους perperam ſcribitur pro ἐκγόνοις. Verſ. 6.

Verſ. 11. τεθεραπευμένοι τῇ Ἡρακλείδου γοητείᾳ. — Quum διὰ τῆς Ἡρακλ. γοητείας ex Vrſini ingenio vulgo ederetur, hæc monuit REISKIVS: „διὰ deeſt codici Vrſini. Quare legendum eſt τεθεραπευμένοι ταῖς Ἡρακλείδου γοητείαις.“ — Facile patimur: ſed ſæpius vidimus, jota in fine vocum extrema vocali ſubjiciendum per librariorum errorem in literam σ fuiſſe mutatum: quare ſatis eſſe putavimus, ſi τῇ γοητείᾳ corrigeremus. Verſ. 11.

Verſ. 12. λόγους ἐποιήσαντο. — „Non video, quæ ſit ſat gravis cauſa, cur exiſtimetur hic aliquid deeſſe. Fac Verſ. 12.

Verſ. 12. enim, in illo decreto declaratum eſſe argumentum orationis ab Alexandro ad ſenatum Rom. habitæ, neceſſe tamen nil erat Polybio, ut idem h. l. recitaret, cum facile poſſit a lectore quoque e ſuperiori narratione ſuppleri atque intelligi. Et ex ipſis inſequentibus quoque [nempe ex verbis verſ. 13. ἐπὶ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν &c.] ſatis de ea re conſtat." REISKIVS.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. — „Omnino aliquid deeſt poſt verba ἐπιφανῶν ἀνδρῶν." VRSINVS. — „ὅσους ἠδύνατο videtur deeſſe " REISKIVS.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. ἐγένετο recepimus ex Bav. ἐγίνετο edd. *Ibid.* περὶ τὴν παρασκευήν. περὶ correxit Vrſin. παρὰ mss. mendoſe.

ADNO-

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXIV.

L. XXXIV.

RELIQVIAS.

CAPVT I.

Cap. I.

Argumentum.

Polybius noſter lib. III. c. 57. diſerte profeſſus eſt, ſe deſcriptioni terrarum orbis, rerumque expoſitioni in quavis regione ſive terra ſive mari maxime memorabilium, ſeparatum in Hiſtoria ſua locum deſtinaſſe, quo, quæ eſſent ejus generis, una continua ſerie complecti & oculis ſubjicere lectorum conſtituiſſet; ne, mediæ rerum geſtarum narrationi quavis occaſione res ejus generis miſcendo, filum hiſtoriæ ſæpius abrumpere cogeretur. Cum qua ſcriptoris ipſius profeſſione conſentit id, quod Strabo eis verbis docet, quæ cap. 1. in Reliquiis hujus Libri poſuimus. Iſtud vero conſilium *Libro quarto & triceſimo* maxime exſecutum eſſe Scriptorem noſtrum, probabile mihi fecerunt quatuor Fragmenta, partim ab Athenæo, partim a Byzantino Stephano, ex hoc Polybii libro XXXIV. nominatim citata, quæ cuncta hoc inter ſe commune habent, ut de rebus ad id genus pertinentibus in eis agatur. Vide XXXIV. 8, 1 ſeq. & eod. cap. 8. verſ. 4 ſeqq. tum cap. 10, 1 - 4. & c. 11, 4. Videtur autem iſtam diſputationem hoc maxime loco, abſoluta principali operis ſui parte, (de qua conf. Adnot. noſtras, Tom. V. p. 107 ſq.) ea occaſione ſuſcepiſſe Polybius, cum hiſtoria belli gravis ac diuturni, varia fortuna in variis Hiſpaniæ partibus anno ab V. C. 601 & ſeqq. geſti, (de quo vide III. 5, 1. &

Argumentum.

XXXV. 1 ſeqq. maxime vero Appian. Hiſpan. cap. 44 ſeqq.) admoniſſet eum illius promiſſi, quod lectoribus ſuis ſimillima occaſione fecerat, ubi de Hiſpania agebatur, quæ ſuo ſitu prima eſt regio Orbis terrarum veteribus cogniti. Ea igitur ratione permotus, reliqua omnia *Geographica Polybii Fragmenta*, in quibus certus Liber, e quo eſſent decerpta, non erat nominatim citatus, *in Reliquiis* hujus *Libri XXXIV* complexi ſumus. Cui rationi conſentaneum eſt, quod in Excerptis Valeſianis Eclogæ illi, quæ extrema eſt earum, quæ e libro XXXIII Polybii decerptæ ſunt, quam in Reliquiis libri XXXIII. cap. 12. poſuimus, proxime ſubjectum fuerit in codice msto minutum aliud fragmentum, quod cum illa Ecloga minime conjunctum eſſe ſatis adparet, ſed haud dubie decerptum eſt ex libro eo, quo de Geograpicis rebus ex profeſſo diſputaverat Polybius, quemadmodum intelligitur ex eis verbis, quæ e Polybio Strabo retulit lib. II. p. 104. quæ exhibemus in Reliquiis libri XXXIV. c. 5, 10. Collegimus autem hoc loco nonniſi ea geographica fragmenta, quæ græce exſtabant, a græco aliquo ſcriptore, a Strabone maxime, & Athenæo, e Polybio prolata. Quæ de eodem argumento ex eodem Polybio Plinius paſſim ſuo ſermone latine protulit, ea in *Spicilegio Reliquiarum libri XXXIV Polybii*, Tom. V. hujus editionis, p. 45 ſeqq. collecta dedimus. Ejuſdem noſtri Polybii libellus, quem Geminus laudat in Elementis Aſtronomiæ, cui titulum fuiſſe ait, Περὶ τῆς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν οἰκήσεως, id eſt, *de Habitatione circa Circulum Aequinoctialem*, & *circa Aequatorem*, videtur ille quidem, ut jam aliâs monuimus, (Tom. V. p. 25. not. *f.*) non niſi pars fuiſſe Libri hujus XXXIV Hiſtoriarum, in quo res ad Geographiam pertinentes ex profeſſo tractavit ſcriptor noſter: ſed quoniam de eo libello veluti de ſingulari Polybii ſcripto loquitur Geminus, nos quoque ſeorſim de illo diximus in *Teſtimoniis Veterum de Scriptis Polybii*, Tom. V. hujus edit. p. 25-28. ibique, quæ ad id argumentum pertinent Fragmenta noſtri Scriptoris, collecta exhibuimus.

Iam

Iam vero in Adnotationibus ad ea, quæ nunc hoc Libro complexi ſumus, breves admodum parciique erimus, ad Caſauboni noſtri Commentarios in Strabonem Athenæumque, qui nobis conſervarunt hæc Fragmenta, remittentes ſtudioſum lectorem, neque futuris etiam eorumdem Scriptorum Editoribus ullam partem laudis temere prærepturi. Ceterum in latina verſione ſubinde, ubi vel ſententiæ ratio vel perſpicuitas id requirere videbatur, diſcedere a Caſauboni interpretatione non dubitavimus. Argumentum.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 5. Τὸν γὰρ Αἴολον. conf. cap. 11, 19 ſq. Verſ. 5.

Verſ. 14. ἐπειδὰν ἐμπέσωσι. — „ἐκπέσωσι. *efferantur* Verſ. 14. e ſuo quaſi ſepto, in quo tuti vagantur, & auferantur a torrente maris in loca importuoſa & in ſtationes male fidas, in æſtus undarum intolerabiles.“ REISKIVS.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 1. De *Xiphiæ venatione* vide Append. Adnotation. ad hujus libri Reliquias. Verſ. 1.

Verſ. 2. δύο. — „Imo vero δυσί. Redit enim ad ὑφορμοῦσιν, *ſubſeſſoribus*.“ REISKIVS: — Niſi abſolute dici poteſt δύο, pro ἀνὰ δύο. *Verſ.* 9. *in fine*. Poſt Σχυλλαίῳ, pro majori puncto, minorem pone diſtinctionem: cohærent enim ſequentia verba καὶ ἐκ τῶν, cum præcedentibus ἔκ τε δὴ τῶν τοιούτων. *Verſ.* 11. ἱστορικὸν (ἁμάρτημα.) — „Deceptum a ſuis auctoribus poëtam, falſa pro veris, quæ opinaretur, tradidiſſe.“ REISKIVS.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 1. μεταβολὰς αἰτιᾶσθαι δεῖν. — „*Mutatas eſſe rerum & locorum rationes, & hominum mores*, tanto interjecto tempore.“ REISKIVS. *Ibid.* ἄγνοιαν. — „*Inſcitiam*, ſive poëtæ, ſive legentium & reprehendentium in eo ea, quæ, quamquam ipſi, rerum ignari, falſa putant, reapſe tamen vera ſunt. *Verſ.* 3. ἐνάργειαν. Sic cum Verſ. 1,

Verſ. 1. cum Xylandro legere juſſit Caſaub. in ora, rurſuſque in Commentario. Et perſæpe quidem permutari inter ſe iſta vocabula a librariis, cum aliàs paſſim monuimus, tum ſtatim ad I. 1, 2. ſed hoc tamen loco neſcimus an temere auctori ſuum eripuerimus, & reddendum ei ſit *ἐνέργειαν*, *efficaciam*, id eſt, *amplificationem & exornationem, quæ vim narrationi addat, & rem ad vivum depingat, & ipſam veluti actionem oculis ſpectantium ſubjiciat*, conſ. notata ad XV. 36, 2. adde XVI. 23, 5. *Verſ.* 5. Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ &c. Odyſſ. IX. 82. *Ibid. ἐν βραχεῖ διαστήματι.* — *ἐπὶ* maluerat Reiſkius. At *ἐπὶ* præpoſitio, ea notione quæ hic locum habet, cum genitivo caſu, non cum dativo, ſolet conſtrui.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *ὅσον ἐμβατόν.* Hanc emendationem, eamque quam verſ. 14. adoptavimus, propoſuerat vir doctiſſimus, cujus præmaturum obitum etiamnunc Græcæ lugent Muſæ, THOMAS TYRWHITT, in brevi libello Londini 1783 impreſſo, cui titulus *Conjecturæ in Strabonem:* quo ex libello ſperandum eſt multum priſtini nitoris acceſſurum Strabonis operi in nova Editione, quam jamdiu ex Oxonienſi officina exſpectamus. — „Reſtituenda eſt, credo, (ſic ad h. l. TYRWHITTVS monuit) vox una, quæ intercidit; ut plenum ſententiæ membrum ſit, *ὅσον ἐμβατὸν ἦν, quantum pervium eſſet.*“ —

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *κατ' αὐτὸν, ut quidem ait ille.* Ceterum de hac Pytheæ narratione vide quæ tam docte, quam acute, diſputavit Hermannus noſter in Appendice Adnotat. ad hujus libri XXXIV reliquias. *Ibid. πλεύμονι θαλαττίῳ ὁμοιός.* Quem *pulmonem marinum* vel *halipneumonem* veteres vocant, Ariſtoteles in Hiſt. Anim. V. 15. Plin. IX. 47, 71. XXXII. 11, 53. aliique, animal marinum eſt ex eo genere, quæ *Meduſæ* a recentioribus naturalis Hiſtoriæ ſcriptoribus vocantur: de quo genere ex profeſſo egit doctus Italus Saverio Macri, in *Nuove Oſſervazioni intorno*

la

la Storia naturale del Pulmone marino degli Antighi. Napoli 1779.

Verſ. 9. τῷ Μεσσηνίῳ. Euemerum intelligendum diſcimus ex verſ. ſeq. Fuiſſe autem Euemerum, hiſtoriarum ſcriptorem, *Meſſenium*, ſcil. Meſſena Siciliæ orinndnm, Plutarchi & Lactantii auctoritate docuit Voſſius de Hiſtor. Græc. lib. I. c. 11. p. m. 70. quorum teſtimoniis hoc Polybii & Strabonis teſtimonium poterat adjici. *Ibid.* τὴν Παγχαίαν. *Panchæa*, Arabiæ Felicis pars, aut inſula ei adjecta; de qua multa mira narraverat Euemerus. Vide Cellar. Orb. Ant. lib. III. c. 14. &, quos ille citat, Strabon. lib. VII. p. 299. & Euſeb. de Præpar. Evang. lib. II. c. 2. p. 60. Verſ. 9.

Verſ. 10. τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν. In unum verbum contraxit Strabo Eratoſthenis de Eumero judicium, quod paulo pluribus verbis Polybius ipſe, e quo hæc citat Strabo, retulerat. Vide Reliquias lib. XXXIII. 12, 10. Vix enim dubitari poteſt, breve iſtud Fragmentum, quod in Valeſianis ſupereſt Eclogis, & perperam cum præcedenti Ecloga conjungebatur in codice Peireſciano, decerptum eſſe ex eodem Polybii loco, quem hic ob oculos Strabo habuerat. Debebat igitur illud fragmentum hoc potius loco a nobis reponi, quam in Fragmentis ex libro XXXIII decerptis referri. Verſ. 10.

Verſ. 14. λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις. Ad vulgatam lectionem, ὁ ὅλας δογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις, hæc, tam docte, quam acute, monuit THOMAS WHITTVS, loco paulo ante laudato: — „Caſaubono vox ὅλα ſuſpecta eſt; & merito. Pro ὅλας δογματικὰς ſcribendum eſt, opinor, λαοδογματικὰς, *ex opinione vulgi.* Phraſi hac, utcunque inſolenti, uſum fuiſſe Polybium, & quidem cum de Eratoſthene loqueretur, patet ex alio loco Strabonis lib. VII. p. 488. [p. 317. edit. Caſaub.] Τοιαῦτα δὲ καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους ἔνια παρακούσματά ἐστι λαοδογματικῶς, καθάπερ Πολύβιος φησί. Vbi malim λαοδογματικά." — Pro vulgato in Strabonis editionibus παρακούσματα, quod & Verſ. 14.

ipſe

Verſ. 14. ipſe Tyrwhittus tenuit, non dubitavimus nos quidem παραπρούσματα ſcribere, id eſt, *errores*, *errata*, ſive *fraudes* malis; a verbo παραπρούεσθαι, *decipi*, quo uſum Polybium paulo ante vidimus, c. 5, 2. itemque XXIV. 3, 3. Verbum παραπούειν longe aliud ſignificat, de quo aliâs diximus. Quod ſi in poſteriore Strabonis loco ſervatum cupias adverbium λαοδογματικῶς, ſtatuendum erit intercidiſſe participium aliquod, veluti λεγόμενα, aut in eam ſententiam aliud.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. βεβηκυίᾳ. Corrige in latina verſione *inſiſtenti*, pro eo quod per errorem ſcriptum eſt *inſiſtendi*. *Verſ.* 6. τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, - - κατὰ τὸ Σαρδώνιον. *Tyrrhenum* vel *Tuſcum mare*, idem quod *Inferum*, inter Siciliam Italiamque ab una parte, & Sardiniam Corſicamque ab altera. Id quidem ſatis notum. Sed *Sardoum mare* paulo latiori notione nunc dictum videtur, quam ex Eratoſthene Plinius expoſuit III. 5, 10. *Eratoſthenes inter oſtium oceani & Sardiniam quidquid eſt, Sardoum (mare appellat:) inde ad Siciliam Tyrrhenum.*

Verſ. 7. *Verſ.* 7. προσιλήφθω δ' ἐπὶ τούτοις &c. Caſaubonus: *adjiciantur duo alia millia, profunditas ſinus apud Narbonem* &c. Quæ interpretatio ſicut ſcriptura repugnat, quam in græco contextu ipſe tenuit interpres, ſic ſententiæ auctoris prorſus e diametro adverſatæ. Hoc dicit Polybius: Qui recta via a freto Siculo ad Herculeum fretum navigant, ii a ſiniſtra Africam habent, a dextra ampliſſimum ſinum, cujus intimus receſſus ad Narbonem eſt. Ita ſit ad dextram veluti triangulum, cujus baſis ſit linea recta, quæ a freto Siculo ad Herculeum excurrit; vertex, angulus obtuſus ad Narbonem; reliquorum duorum laterum, alterum, via oram legens a freto Siculo uſque Narbonem, ſtadiorum amplius 11200; alterum latus, via ſecundum oram a Narbone ad Fretum Herculeum, ſtadiorum paulo minus 8000. Ab illo vertice ad Narbonem linea

linea perpendicularis in baſin demiſſa, & ad Africæ uſque oram producta, habet longitudinem 3000 ſtadiorum. *De illis* 3000 *ſtadiis, pars ea lineæ, quæ eſt a vertice uſque ad baſin prædicti trianguli, capit ſtadia* 2000. Verſ. 7.

Verſ. 8. Δῆλον οὖν, φησὶ, ἐκ τῆς παιδικῆς μετρήσεως. Suſpectum CASAUBONO fuerat vocabulum παιδικῆς. — „Fortaſſe (inquit) ἐκ τῆσδε τῆς μετρήσεως. Nam quid eſt παιδικὴ μέτρησις?“ — Quid ſit, quod παιδικὴν μέτρησιν dicit Polybius, niſi per ſe facile intelligeretur, diſci poterat ex eodem noſtro ſcriptore, IX. 21, 4. nempe τὰ ἐν τοῖς παιδικοῖς μαθήμασι παραδιδόμενα ἡμῖν διὰ τῆς γεωμετρίας, id eſt, *vulgaria Geometriæ præcepta, quæ pueris in ſcholis traduntur.* Scilicet, ad ſolvendum illud problema, de quo hic agitur, nil opus eſt rationibus iſtis paulo abſtruſioribus, quas Trigonometria docet; ſed ex *primis Geometriæ elementis, quæ vel pueris nota ſunt,* conſici res poteſt. Sit triangulum obtuſangulum *a b c.* Sit *b*, angulus obtuſus in vertice, ad Narbonem: ſit *c*, fretum Siculum; *a*, fretum Herculeum. Nota eſt menſura lineæ *a b* = 8000 ſtad. & menſura lineæ *b c* = 11200. Quæritur menſura lineæ *a c.* Demittatur ex vertice *b* in baſin *a d* linea perpendicularis *b d*, cujus menſura pariter nota eſt = 2000. Verſ. 8.

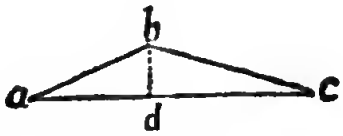

Oriuntur duo triangula, *a b d* & *b d c.* In quorum utroque cum nota ſint duo latera; facili ratione, per nudam adplicationem theorematis Pythagorici cognoſcitur menſura duorum reliquorum laterum, *a d* & *d c.* Atqui longitudo *a d* + *d c* eſt ipſa menſura lineæ *a c*, quæ quærebatur. At vero, quod proxime ſequentibus verbis legitur, ὅτι ἡ σύμπασα πᾶλία ἡ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας ἔγγυ-

στα

Verſ. 8. στα - - πεντακοσίοις σταδίοις, id eſt, *tota maritima ora, a freto Siculo uſque ad fretum Herculeum, quingentis fere ſtadiis expedit lineam rectam per pelagus ductam;* huic quidem calculo, ſi quid videmus, non ſatis conſtat ratio. Nam ex præſcripta lege invenietur, ni fallimur, linea *a c* = 18765. Eſt autem ſumma *a b* + *b c* (id eſt, 8000 + 11200) = 19200; quorum duorum numerorum differentia eſt 435, non 500. Itaque videndum, error ne inſit in numeris ſupra poſitis, an hoc loco non πεντακοσίοις ſcripſerit Polybius, ſed τετρακισχιλίοις, ut hoc dixerit, *iter ſecundum oram excedere curſum linea recta inſtitutum paulo amplius* (ἔγγιστα) *quadringentis ſtadiis*, τετρακοσίοις σταδίοις. (Quod *nonniſi quingentis fere* in latina verſione ſcripſimus, vocabulum *nonniſi* non eſt in græco, & deletum velimus.) Ceterum diſſimulari non poteſt, miro modo & ſane non admodum digno gravitate ſcriptoris argutatum hic eſſe Polybium: nam curſus quidem per medium mare a freto Siculo ad Herculeum *recta linea* confici aut mente ſaltem cogitari poteſt; at iter ſecundum oram, a freto Siculo Narbonem, & inde rurſus uſque ad Herculeum fretum, multis modis & mirum quantum a linea recta diſcedit.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. πλείους ἢ διπλάσιοι ὧν Δικαίαρχος εἶπε. *ſumma ſtadiorum amplius altero tanto major quam illa ſumma, quæ eſt a* | *Dicæarcho poſita.* Si ad 18765 adjeceris 3000, habebis 21765, viam recte a Peloponneſo ad fretum Herculeum; quam viam Dicæarchus (ſupra verſ. 1.) dixerat eſſe *decem millium* ſtadiorum.

Cap. VII. CAPVT VII.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. αὐτὸς λέγει χεῖρον πλείους ἢ ἐννακισχιλίους &c. Confer lib. III. c. 39. & ibi notata. *Verſ.* 9. τὸ μὲν στόμα τὸ κατὰ στήλας &c. Conf. III. 37, 5.

Cap. VIII. CAPVT VIII.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος - - καὶ ἡ πλησιόχωρος ταύτῃ. Poterant ex eodem Strabonis loco plura etiam, quæ ibi

ibi ſequuntur, verba adjici, pariter e Polybio deſumta, quæ etiam Athenæus ob oculos habuerat eo loco, quem verſ. 1. ſq. hujus cap. repræſentavimus. Poſt præſcripta verba ſic pergit Strabo, Polybii verbis: Καὶ οἱ Θύννοι δ' ὅσῳ πλεῖον συνεγγίζουσι ταῖς στήλαις ἔξωθεν φερόμενοι, τοσῷδ' ἰσχναίνονται πλέον, τῆς τροφῆς ἐπιλιπούσης. εἶναί τε ἄρα (ſcil. ait Polybius. vid. verſ. 2.) θαλάττιον ὖν τὸ ζῶον τοῦτο· ἥδεσθαι γὰρ τῇ βαλάνῳ καὶ πιαίνεσθαι διαφερόντως ὑπ' αὐτῆς· φορᾶς τε τῆς βαλάνου γενομένης, φορὰν καὶ τῶν Θύννων εἶναι. Quercuum illud genus, quod iſtas fert glandes, ibidem paulo ante his verbis Strabo deſcribit: Τρέφεται δὲ (ὁ Θύννος) βαλάνῳ δρυΐνῃ, φυομένῃ κατὰ τῆς θαλάττης χαμαιζήλῳ τινὶ παντάπασι δρυΐ, ἀδρότατον δ' ἐκφερούσῃ καρπόν· ἥπερ καὶ ἐν τῇ γῇ πολλὴ φύεται κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ῥίζας μὲν ἔχουσα μεγάλας ὡς ἂν τελείας δρυὸς, ἐξαιρουμένη δὲ ἐκ θάμνου ταπεινῆς ἧττον· τοσοῦτον δ' ἐκφέρει καρπὸν, ὥστε μετὰ τὴν ἀκμὴν πλήρη τὴν παραλίαν εἶναι, τήν τε ἐντὸς, καὶ τὴν ἐκτὸς στηλῶν, ἣν ἐκβάλλουσιν αἱ πλῆμαι· ἡ δ' ἐντὸς στηλῶν, ἐλάττων ἀεὶ καὶ μᾶλλον εὑρίσκεται. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος, καὶ μέχρι τῆς Λατίνης (τὰς πλήμας) ἐκπέμπειν τὴν βάλανον ταύτην &c. Verſ. 3.

Verſ. 4. καὶ τὰ ζῶα πολύγονα καὶ ἄνθρωποι. καὶ οἱ ἄνθρωποι ſcribendum monuit Reiſkius. *Verſ.* 6. Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον &c. Vide Appendicem Adnotation. ad hunc librum. Verſ. 4.

Verſ. 14. τὴν τῶν Φαιάκων τρυφήν. Confer Perizonium ad Aeliani Var. Hiſt. lib. VII. 2, 1. Verſ. 14.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 1. ἕως τοῦ Νάρβωνος ποταμοῦ. Conf. III. 37, 8. & ibi notata. Verſ. 1.

Verſ. 3. ἐπὶ δύο pro vulgato ὑπὸ δύο ſcribendum monuerat etiam Reiſkius. *Verſ.* 4. ἰχθύες - - ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν. Vide Append. Adnotat. ad hunc librum. Verſ. 3.

Verſ. 9. πυρῆνα ἴσχειν ὅσον σπιθαμιαῖον. Hæc eſt *caruncula gutturalis*, quam in caracteribus *alcis* poſuit Lin- Verſ. 9.

Verſ. 9. næus in Naturæ Syſtemate. *Pilorum* rigiditatem ejuſdem animantis notavit Buffon in Hiſt. Nat. Ceterum non magnopere mirari debemus, Polybii ætate hoc animantis genus in Alpibus fuiſſe inventum, quod licet hodie nonniſi in regionibus magis borealibus reperiatur, Cæſaris tamen ætate in Germania etiam tum ſuperfuit. De tota vero iſta *deſcriptione Alcis*, quam Polybio debemus, vide quæ ſuo more, id vero eſt, tam perſpecte, quam docte, diſputavit HERMANNVS noſter, in Adnotationibus, poſt hæc jam perſcripta benevole nobiſcum communicatis, quas Adnotationibus noſtris in hunc librum, Appendicis loco, ſubjecimus.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. ἐν τοῖς Ταυρίσκοις τοῖς Νωρικοῖς. Conf. Adnot. ad II. 15, 8.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. τὸ δ' ὄρυγμα δὲ μὴ πλειόνων ὑπάρχειν &c. Ad hunc locum vide quæ idem, quem modo laudavimus, Hermannus ex Bornii epiſtolis monuit, in Appendice Adnotationum noſtrarum ad hunc Polybii librum XXXIV.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. Ταύγετον. Corrige Ταΰγετον, quemadmodum recte habent Strabonis editiones: & in verſione latina *Taygetum* ſcribe.

Verſ. 18. *Verſ.* 18. εἶτα διὰ Ταυρίνων, ἣν Ἀννίβας διῆλθεν. *deinde per Taurinos, qua Hanuibal tranſiit.* Præter rationem Cluverus in Ital. Antiq. lib. I. cap. 33. p. 375. accuſat Strabonem, quod alienam Polybio ſententiam obtruſerit, cum eum ait ſcripſiſſe, *per Taurinos Annibalem ſuperatis Alpibus in Italiam tranſiiſſe.* Atqui, quod Livius XXI. 38. ait, inter omnes conſtare, proximam Hannibali gentem, in Italiam degreſſo, Taurinos fuiſſe; id ipſum ſatis diſerte Polybius pariter lib. III. c. 60. docuit, nihil diſſentiens ab eo quod nunc dicentem eumdem Strabo inducit.

Cap. XI. CAPVT XI.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Σίλαν. Σπίναν ſuſpicati ſumus: de qua Strabo lib. V. p. 214. Σπίνα, ait, νῦν μὲν κώμιον, πάλαι δὲ Ἑλληνὶς πόλις ἔνδοξος.

Verſ.

Verſ. 19. Τῆς γοῦν ἐν Λιτάρχις γενομένης ἀπνοίας, προειπεῖν τινας τὸν σεισμόν. Veram eſſe noſtram emendationem vix dubitabit quiſquis contulerit Ariſtotelis Meteorologic. lib. II. c. 8. ubi idem prorſus argumentum, quod Polybius hic tetigit, fuſe & ex profeſſo tractatur. Pro vocab. ἄπνοια, quo Polybius uſus eſt, νηνεμίαν ibi dixit philoſophus. Verſ. 19.

Verſ. 20. αἰνιξαμένου ferri debet: non opus eſt, ut caſus reſpondeat præcedenti τῷ ποιητῇ, cum interjectum ſit aliud participium abſolute poſitum λεχθέν. Et ſæpe duo participia abſolute poſita ſeſe excipiunt, alterum in nominativo poſitum, alterum in genitivo. Verſ. 20.

CAPVT XII. Cap. XII.

Verſ. 5. ὡς δὲ Πολύβιος &c. Conſer III. 39, 8. & ibi notata. Verſ. 5.

Verſ. 11. συμβαίνει. Fortaſſe ex συμβαίνει εἶναι corruptum συμβαίνειν erat; atque ita correctum malimus. Verſ. 11.

CAPVT XIV. Cap. XIV

Hanc *de triplici genere incolarum Alexandriæ* diſputationem alia fortaſſe occaſione & in alia hiſtoriarum ſuarum parte inſtituerat Polybius, non in Libro XXXIV, in quo non tam politicam, quam nos vocamus, geographiam tractavit, quam de naturali orbis terrarum deſcriptione, de ſitu intervalloque locorum, denique de naturæ proventibus in quaque regione notabilioribus, diſputavit. Sed quum certum alium locum, quo commode referremus hoc fragmentum, non haberemus, huc repoſuimus. Quod ſi quis ſubjiciendum illud ſtatuerit ei fragmento, quod de *morte* agit *Ptolemæi Philometoris*, cui ſucceſſit *Phyſcon*, qui *Evergetes II.* eſt cognominatus, lib. XL. 12. coll. hoc cap. verſ. 6.) non habebit nos magnopere repugnantes.

Verſ. 6. ὑπὸ τοῦ Εὐεργέτου τοῦ Φύσκωνος. Conſer quæ de iſta Polybii peregrinatione in Aegyptum ſuſcepta diximus in Teſtimoniis Veterum de Vita Polybii, Tom. V. hujus edit. p. 14 ſq. Verſ. 6.

APPENDIX
ADNOTATIONVM
AD
POLYBII HISTORIARVM
LIBRVM XXXIV.

AB AVCTORE

Iohan. Hermanni Adnot.

IOHANNE HERMANNO,

REI MEDICAE ET HISTORIAE NATVRALIS IN VNIVERSITATE ARGENTORATENSI PROFESSORE

CVM EDITORE COMMVNICATARVM.

de Xiphiæ venatione.

Ad CAP. III. *de Xiphiæ venatione.*

Hæc *Xiphiam piſcem lancea feriendi ratio*, hodienum uſitata, deſcribitur a Dorvillio in Siculis, Amſtelod. 1764. P. I. p. 272. a Placido Reina in Notit. Vrbis Meſſanæ, p. 30. *Lettres écrites de la Suiſſe, d' Italie* &c. Amſtel. 1780. T. VI. *Voyage pittoreſque de la Sicile* &c. *XIII Cahier;* & fuſe in Seſtini Epiſtolis ex Sicilia ſcriptis, Part. V.

de Pulmone marino.

Ad CAP. V. 3 ſq. *de Pulmone Marino.*

οὔτε γῆ κατ' αὐτὸν ὑπῆρχεν ἔτι &c. *Neque terram ibi porro eſſe, neque mare, neque aërem, ſed quidpiam ex his concretum, Pulmonis marini ſimile.* — Si, quæcunque apud Veteres occurrunt abſurda nobis viſa, adeo facilem expli-

explicationem admitterent, quam hæc Pytheæ relatio, in vado eſſent omnia. *Pulmo marinus*, ex Meduſarum, quod hodie naturalium rerum auctoribus dicitur, genere, cum aliis ejuſmodi mollibus, gelatinoſis, lubricis, &, dum contrahuntur, informibus animalibus ex Vermium claſſe, pro maris ejectamento habebatur. Solent ejuſmodi corpora ab æſtu relinqui humilibus in litoribus copioſa, & præcipue poſt tempeſtates paſſim accumulantur. Simili modo Zoſtera marina, quæ brevium litorum planta eſt, uti in mediterraneo mari reperitur, ſic potiſſimum ſeptentrionalis oceani litora immenſa copia replet, longoſque tractus & campos ad trium, imo ſex pedum uſque altitudinem occupat, humileſque regiones contra marinos fluctus defendit, uti fuſe narrat cl. Martinet in Act. Harlem. P. XX. num. 2. Lubrico tantum ſolo creſcit quod ab ipſa planta diuturna putrilagine efformatur. Quod idem etiam per Italiam uſu venit. Nam in Adriatici maris litore a Manfredonia Barium uſque valde frequens, & ſemiputrida folia (prouti & in Sicilia) ſtercorationi agrorum inſerviunt, docente Cyrillo in Fundam. Botan. edit. 3. P. II. p. CXXXIV. Sed Pytheas ſine dubio iſtis in regionibus non obſervaverat. Itaque unctuoſam illam lubricamque maſſam, in qua incertus gradus figitur, Pulmoni marino ſimilem dixit. Iam quum ad iſtud boreæ finitimum latus venit, quod nebulæ maluſque Iupiter urget, recte quodammodo aſſerere potuit, *neque mare ibi eſſe, neque aërem, neque terram porro*, (ſaltem ſe alind non vidiſſe;) *ſed* illud *modo marino pulmoni ſimile* corpus, quod pedibus calcabat, oceani quippe ætheriſque proſpectu nebularum denſitate ex oculis ſublato.

Iohan. Hermanni Adnot. de Pulmone marino.

Ad CAP. VIII. 6. *de Piſcibus marinis.*

de Piſcibus marinis.

Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον &c. *Obſonium marinum (in Luſitania) bonitate ſuperare illud, quod in noſtro gignitur mari.* — Sic, Oceani piſces multo delicatiores eſſe illis maris mediterranei, lego etiam referri a Piganiol de la

Iohan Hernii Adnot. de Piſcib. marinis.

Force in *Deſcription de la France.* T. IV. p. 420. Quod non de omni oceano valet: nam marinos piſces Inſulæ Franciæ Europæis minus ſapidos eſſe docet St. Pierre, in *Voyage à l' Isle de France*, Lettre X. p. m. 100. At hoc quidem generis magis diverſitate fieri crediderim, quam maris & nutrimenti natura.

de Piſcibus foſſilibus.

Ad CAP. X. 4. *de Piſcibus foſſilibus.*

Ἰχθύες κατὰ τὰς παρεκχύσεις ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν. *cum illa aqua, ubi diffunditur, ſimul ſub terram penetrant pisces.* — Ea res paſſim non veteribus modo obſervata, ſed & recentioribus. De Gallico agro tanquam portentoſa res, quæ expiatione egeret, relata Livio lib. XLII. cap. 2. De Caria, Seneca Nat. Quæſt. lib. III. cap. 17 & 19. De Heraclea Pontica, de Rhegio, itemque de Paphlagoniæ Ariſtotelis Auſcult. Mirab. cap. 74 ſq. ubi ſimiles allegatas a doctiſſimo Beckmanno obſervationes pluſculas vide. Quibus addere liceat M. A. Severini adverſus Ariſtotelicos Commentarium in Theophraſtum Ereſium, de Piſcibus in ſicco viventibus. Amſtelod. 1661. fol. quem ſcriptorem excutere jam non vacat. De gobiis Ariſtoteles Hiſt. Animal. VI. 15. eas in terra ſe defodere narrat. Quod de ſiluro callichty, Dalbergii teſtimonio, refert Linnæus, eum piſcinas perforare; illud Cyprinum carpionem quoque in terra limoſa feciſſe Duhamelius fidem facit. De cobitide foſſili autem, quam inepte riſerat Kleinius, copioſe per æſtatem ſub terra magnis agminibus eam reperiri in inſula *Notre Dame du Mont* inferioris Pictaviæ, habet *de la Faille* in libro, neſcio cur omnibus fere ſcriptoribus præterviſo, *Memoires de l' Académie de Rochelle* T. VIII. p. 68. Sic & anguillas in fundo argilloſo ac humente piſcinæ, per tres continuos annos vacuæ, repertas eſſe legitur in *Topographie d' Olivet, Orléans* 1784. p. 76.

Ad

Ad CAP. X. *de Alce.*

Iohan. Hermanni Adnot. de Alce.

De *Alce* Polybius vera aut veritati proxima ſcripſit. Nam *cervi* eſt *ſpecie*, *excepto collo*, quod icones utique omnes, quotquot extant, breve exprimunt. *Pilis aprum imitari* dicit. Sic & Wigandus Epiſcopus de Succino Boruſſico & Alce Boruſſica, Ienæ 1590. fol. 40. a. auctor autopta, pilos digiti fere longitudine, craſſitudine ſetam porcinam æquantes facit: quod alii quoque, uti Severinus Gœbelius, in hiſtoria ſeu brevi deſcriptione animalis Alcis, Venet. 1595. fol. 4. b. ex illo repetierunt. Longitudine ac denſitate pilorum ab equo multum differre, habet Heinſius in Diſſert. de Alce. Ienæ 1696. p. 29. &, dum iraſcitur animal, pilum erigi horridamque eſſe faciem legitur in *Beytræge zur Naturgeſchichte des Elendthiers*, in *Stralſund. Magazin*, *IV. Stück.* p. 382. Etiam *nucleus infra mentum enatus* adeo non eſt fabuloſus, ut ne quidem nimia longitudo illi tribuatur. Licet enim neque Peraltus neque Buffonius gutturalem hanc carunculam repererint, tamen Wigandus modo laudatus, princeps auctor, ex quo plurimi alii ſua hauſerunt, l. c. fol. 40. b. habere etiam *mares quoſdam* ex collo mox poſt mandibulas dependentem barbam, interdum dodrantalem, figura coni acuminati, docet. Heinſius ſupra dictus, licet alia plurima ex aliis deſumſerit, tamen p. 29. ſe autopſia edoctum, vel nullis vel non omnibus Alcibus ejuſmodi fruſta carnis, qualia ex Strabone Aldrovandus tribuit, & Münſteri ac Geſneri figura exprimit, ſub mento pendentis, recte tribui, perſuaſum ſibi habere refert. *Gutturalem carunculam* in characterem ſpecificum recepit Linnæus. Erxleben in Syſtem. Regni Animal. p. 300. carunculam ſub gula magnitudine pollicis, tectam barba nigra, (aliis, in femina ſaltem, non viſam) adſcribit: quæ quonam ex ſcriptore hauſerit, non attigi. Sed recentioribus temporibus maxime Pennant, in *Archical Zoology*, parvum conum de gutture pendere, rigidorum nigrorum pilorum faſciculo obſitum, docet p. 20. verſionis german. Zim-

Iohan Hermanni Adnot. de Alce.

mermannianæ; quem icon quoque tab. VIII. exprimit: e contrario dimidii animalis figura titulo libri ejuſdem inſculpta, cujus quidem explicationem nullibi reperio, prælongam illam partem & Polybiana menſura ſane non inferiorem offert, baſi anguſtatam, apice latiorem. Oeſtri venerei tempore ita produci crediderim in maribus: neque res illa ſine exemplo eſt, pubertatem cupidinemque veneream in laryngis partibus variorum animalium mutationem aliquam producere. Ex quo, cur non ſemper neque in omnibus reperiatur, facillimum eſt explicatu.

de Auriſodinis.

Ad CAP. X. 11. *de Auriſodinis.*

τὸ δ' ὄρυγμα μὴ πλειόνων ὑπάρχειν ἢ πεντεκαίδεκα ποδῶν. foſſam autem quindecim pedes non exceſſiſſe. — Venit hic in mentem ſimile quid a b. m. Bornio, metallicarum rerum, ſi quis alius, peritiſſimo obſervatum. Ille, Tranſſylvaniæ montem Kirnik undique cuniculis quam plurimis perforatum eſſe, refert, ex quibus auri gleba effodiatur; neque illas plus quam paucarum hexapodarum ſpatio penetrare in interiora montis, tum vero venæ cujuſque meatum ad latus deflectere, ſimulque, cum hucuſque ad perpendiculum pependiſſet, magis magiſque in obliquum deprimi, tandemque horizonti fieri parallelum; quæ mutatio ubi incipit, metallifoſſor, experientia edoctus vacuam jam auro prorſus futuram venam, eam relinquit. Idque ſingulare eſſe, docet Bornius, nec ullibi aliàs obſervatum venæ metallicæ ingenium. in Epiſt. ex Itinere Hungarico ad Ferberum ſcriptis, epiſt. XII. p. 114.

ADNO-

Digitized by Google

ADNOTATIO
AD
LIB. XII. CAP. II.
DE
LOTO ARBORE.
AVCTORE EODEM
IOHANNE HERMANNO.

Iohan. Hermanni Adnot. de Loto arbore.

Lotus veterum, quænam ſit arbor, hucuſque dubium videtur. Linnæus Amœnit. Acad. T. VI. p. 355. Rhamnum Lotum eſſe vult: & Poiret in *Hiſtoire Naturelle de Numidie*, hujus fructum veterum Lotophagorum cibum fuiſſe, a vero propius abeſſe credit. Non ultra fruticis magnitudinem excreſcere ait, uti Polybius *arborem non proceram* dixit; & *aculeis* utique *exaſperata* eſt. Fructus etiam jujubarum baccis rotundior, ut reſpondeat comparatio cum *rotundis olivis*, quam inſtituit Polybius. Addit quidem Poiret illud, licet Loti fructus ſapore gratus ſit dulciſque, vix tamen ad deſerendam temperatioris cœli patriam, quæ majori fructuum varietate abundet, invitare poſſe. Hæc utcumque ſe habeant, potiore utique jure Rhamnus hic, donec alia arbor loco pellat, pro Loto veterum habebitur, quam Dioſpyros Lotus Linn. a Matthiolo pro Loto propoſita, aut Celtis auſtralis Linn. quam Manetti in *Giornale d' Italia* T. X. pro Lotophagorum deliciis dedit, & recentius Scopoli in Deliciis Inſubricis multis argumentis vindicare allaboravit. Is liber jam ad manus non eſt; ſed parcæ pulpæ magnique officuli fructus non reſpondet *nucleo admodum puſillo*, quem loto Polybius tribuit: & recte jam Rajus in Hiſt. Plant. lib. XXVI. cap. 9. quærit, quænam gratia eſſe potuerit tam ſicci & exſucci pomi: nonniſi plebeculæ Siculæ celtidis fructum ſapere refert Seſtini in Epiſt. ex Sicilia ſcriptis, T. III.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXV.

LIBRI XXXV.

RELIQVIAS.

Argumentum ſex poſterior. librorum.

Poſt librum XXXIV, e ceteris ſex hiſtoriarum Polybii libris, qui complectebantur res ab V. C. 603 uſque 609 geſtas, nullus amplius liber nominatim citatus uſquam reperitur, niſi liber XXXVII & XXXVIII. *Liber XXXVII* citatur apud Stephanum Byzant. in Μουσεῖον, ubi agebatur de bello Macedonico III. contra Pſeudophilippum, anno ab V. C. 606. (Vide Reliq. libri XXXVII. c. 1.) *Ex libro XXXVIII* ductam eſſe eclogam XLIII de Legationibus, quæ ad annum 604 pertinet, notatum erat in ora codicis Vrſin. Quod vero Legationem CXLII ex libro XXXIII ductam in eodem ſuo codice perhiberi Vrſinus ait, id ſive librarii ſive ipſius Vrſini errore factum eſſe oſtendemus in Adnot. ad Reliquias lib. XXXVI. 1, 1. & probabile faciemus, in Vrſini libro ibi librum XXXVI notatum fuiſſe, aut notari certe a librario debuiſſe. His poſitis, Reliquias omnes ſex poſteriorum Polybii librorum ita diſtribuimus, ut ſtatuerimus, *Libro XXXV* comprehenſas fuiſſe res A. V. 503 ſq. geſtas, & in his præcipue *Bellum Celtibericum*, & res a Scipione illo, qui Polybio præceptore comiteque uſus eſt, in Hiſpania geſtas; *Libro XXXVI* res anni 605, in his *belli Punici tertii primordia*; *Libro XXXVII* res anni 606, in his hiſtoriam *belli Macedonici tertii contra Pſeudophilippum*; *Libro XXXVIII* res anni 607, in his ſemina belli Achaici; *Libro XXXIX* res anni 608, & in his potiſſimum hiſtoriam *exitus belli Punici*

Punici tertii & Carthaginis everſionem; quam rem, longe omnium in tota Romanorum hiſtoria memorabiliſſimam eo fuſius expoſitam fuiſſe a Polybio probabile eſt, quod & ipſe ei interfuit, & geſta res eſt auſpiciis Scipionis ejuſdem, quo familiariſſime ille uſus eſt, & cujus in rebus illuſtrandis præcipue exercere voluiſſe ſtilum ſuum videri debet. Denique in *Librum XL* conjecimus fragmenta, quæ de *bello Achaico & Corinthi excidio* ſuperſunt, ad eumdem annum 508 pertinentia, quibus nonnulla ad annum 509 pertinentia ſubjecimus. Argum. ex poſterior. librorum.

CAPVT I. Cap. I.

De *Celtiberico bello*, quod longum & grave & varia fortuna his temporibus geſtum eſt, præter ea quæ ex Polybiana hiſtoria ſuperſunt in Legatione CXLI, conferendus præcipue Appianus in rebus Romanorum Hiſpanienſibus cap. 44 ſeqq. quemadmodum in Adnotatione ad argumentum libri XXXIV jam monuimus. De argumento hujus Fragmenti, quod cap. 1. poſuimus, confer cap. 4, 2.

Verſ. 6. *πύρινον πόλεμον. igneum bellum.* Proverbialem quodammodo fuiſſe hanc dictionem, ex connexione orationis h. l. intelligitur. Duci autem potuit ea locutio cum ab acri vehementique vi ignis, tum ab eo, quod, ubi ſemel incrementum cepit, latius latiuſque ſemper ſerpit graſſaturque, & ægerrime reſtinguitur; ita quidem, ut, ſi vel maxime ſopitum putes, repente mox & de improviſo rurſus in flammam erumpat. Verſ. 6.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 1. *ἀνοχὰς ποιησάμενοι πρὸς Μάρκον Κλαύδιον.* — „Significat *M. Claudium Marcellum*, III. Coſ. A. V. 601. [602.] qui cum Celtiberis inducias fecit. vid. Diodor. Ecl. 26. p. 626.“ REISKIVS. — De rebus a Marcello in Hiſpania geſtis utique conſulendus Appianus Hiſpan. cap. 48. ſqq. Prior quidem pars hujus Eclogæ breviter tangit res anno ab V. C. 602. geſtas, ſed tota Ecloga ducta eſt ex hiſto- Verſ. 1.

Verſ. 1. hiſtoria rerum A. V. 603. geſtarum: auditæ enim (ut mos erat) iſtæ Hiſpanorum legationes Romæ ſunt, poſtquam conſules anni 603, Aulus Poſtumius & L. Lucullus, magiſtratum inierant. vid cap. 3, 7. *Ibid.* *τὴν ἡσυχίαν ἦγον.* Articulum, quo & aliâs in ea phraſi utitur Polybius, adjecimus ex Bav. cum abeſſet vulgo. Sic III. 112, 2. XXXVIII. 2, 7. &c.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *Μάρκος δὲ, στρατεύσας εἰς τοὺς Λυσιτανούς.* Huc pertinere utique videtur fragmentum illud, a Suida in *Κεμάσαι* & in *Ἀνδρωνῖτις*, tacito quidem auctoris nomine, prolatum, quod in Fragmentis Polybii Hiſtoricis num. XXVII. retulimus, T. V. p. 62 ſq. Quo in fragmento recte, ut nunc quidem ſentimus, Küſterus poſt verba *ἀπολυθεὶς* comma interſeruit, & ſequentia verba *πρὸς Λυσιτανοὺς μεταβαλεῖν τὸ πέλεμον* inter ſe conjunxit. Nam quod in fine adjicitur, *διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἡλαττῶσθαι*, adverſari id quidem huic rationi videtur; ſed id vel per epitomatoris culpam, e cujus eclogis hæc deſcripſit Suidas fieri potuerat, vel ipſius lexicographi errore, imperite contrahentis ea quæ a Polybio erant ſcripta. conf. c. 3, 4. & c. 4, 3. Neſcimus an ex ejuſdem Celtiberici belli hiſtoria decerpta ſint alia duo fragmenta, quæ in Hiſtoricis Polybii Fragmentis num. XIII ſq. poſuimus, alterum de *Equitibus Celtibericis*, alterum de *gladiis* quibus uſi ſunt Celtiberi.

Ibid. *τὴν Νερκόβρικα πόλιν.* De ea urbe vide quæ ad Appianum notavimus, Hiſpan. c. 48. T. III. p. 260. In alia omnia diſceſſit VRSINVS, ad vulgatam ſcripturam, *τὴν Ἐρκόβρικα*, hæc notans: „Ptolemæus appellat *Ἐργαούϊκα*. Sed ſcripturæ veritas ex Auguſti æreo numiſmate petenda, in quo inſcriptum eſt MVN. ERCAVICA.“

Ibid. Ad Fragmentum quod in *Scholio contextui ſubjecto* protulimus, hæc adnotavit CASAVBONVS in Polybii Fragmentis: „Vrſini codices hunc locum Polybio attribuunt. Suſpicor, auctoris eſſe recentioris Polybio, qui deſcripſiſſet res geſtas in Hiſpania a Claudio Marcello, qui Nobi-

Nobiliori ſucceſſit. Nam ſcribendum eſt, ἦλε δὲ πόλιν Νορτόβριγα. Intelligitur urbs Bæticæ, quo Ptolemæo Νερτόβριγα dicitur, Appiano Νερτόβριγες in Hiſpanicis, cujus verba huc fortaſſe referenda: Νεργόβριγας μὲν Ἀρουάκκων (ſcribe Ἀρεουάκκων) πεντακισχίλιοι κατέλαβον." — Quod ait, Vrſini codices Polybio fragmentum attribuere, falſus eſt vir doctiſſimus: non ſuis e codicibus, ſed ex ſua conjectura fragmentum illud Polybio tribuerat Vrſinus in Excerpt. de Legat. p. 266. Ceterum cur auctoris eſſe Polybio recentioris credamus potius, quam ipſius Polybii, cauſſam nullam nos quidem videmus. Verſ. 2.

Verſ. 3. Βελλῶν καὶ Τίττων. Verba hæc eodem modo in Notis ad h. l. referens VRSINVS, ſic monuit: „Scribe Τίγγων, ex loco inferiore & Ptolemæo. Appianus tamen in Hibercio habet Τιτθούς. Σεγήδη, inquit, πόλις ἐστὶ Κελτιβήρων &c." — Vide Appiani Hiſpan. c. 44. & adde c. 63 & 64. Ceterum de vero hujus populi nomine ſatis diximus in Adnot. ad Appian. loc. cit. c. 44. T. III. p. 255. Vrſini typographus conjecturam editoris, Τίγγων, præpropere in contextum recepit, unde in reliquas editiones tranſiit illa ſcriptura. Verſ. 3.

Verſ. 4. Ἀραυακῶν. Confer varietatem ſcripturæ apud Appianum in Hiſpan. c. 45. & Adnotationem noſtram ad eumdem locum. Quamcumque ſcripturam prætuleris, peſſima omnium ea videri debet, quæ vulgo hic obtinuerat. Verſ. 4.

Verſ. 7. εἰ μὴ συστήσονται. — „Celtiberi puta cum Romanis: *niſi ambo mutuo conſentiant, & pro uno viro cauſam communem propugnent.*" REISKIVS. — Caſaubonus: *niſi res in tuto collocarent Romani.* Nobis non ſatis emendata græca ſcriptura videtur. Hariolando interpretati ſumus, *niſi in ordinem cogerentur*, ſcil. οἱ πεπολεμηκότες. *Ibid.* προεπιθήσουσι. — „Aut προσθήσουσι legendum, aut ἐπιθήσουσι, ſeparatim quodque, non autem conjuncte. Conflata eſt ea lectio e duplici, quæ alia aliis in libris olim fuit." REISKIVS. — At ita amans eſt Polybius Verſ. 7.

lybius verborum non ſolum compoſitorum, ſed dupliciter compoſitorum, ut minime ſolicitanda nobis videatur vulgata ſcriptura.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *διαΦεύγωσιν.* Vulgo *διαΦύγωσιν*, non male, ſed ex Vrſini ingenio. *διαΦάγωσιν* dabant mssti, quod ex *διαΦεύγωσιν* corruptum eſt, confuſa vocali *α* cum illo ſcripturæ nexu, quo diphthongus *ευ* efferri ſolet a librariis. Quam ſimilitudinem reſpicientes, putamus, REISKIVS præciſe ait: „Non *διαΦάγωσιν* fuit in libro Vrſini, ſed *διαΦεύγωσιν*.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. *ἢ βουλομένους.* Mendoſe *ὃ βουλομένους* Bav. Neſcimus an & Vrſini codex.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. *Ἐπὶ δὲ τούτοις.* Sic recte omnino Vrſinus. Conſ. verſ. 5.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. *ὑποπεπτωκότως* correxit Vrſinus. *ὑποπεπτωκότες* mssti. *Ibid. οὐκ εἰκούσῃ τοῖς λόγοις.* Caſaubonus: *animos præ ſe ferentes verbis nequaquam ſimiles*; derivans ſcilicet *εἰκούσῃ* ab *ἔικω*, *ſimilis ſum*, quod verbum tamen nonniſi rariſſime in præſenti tempore ea notione uſurpatum occurrit, & apud Polybium quidem nuſquam aliàs. Sententia iſta requirebat, putamus, *ἐοικυίᾳ*, non *εἰκούσῃ*. Nos quidem ſuſpicamur, duo verba *τοῖς λόγοις* vel per oſcitantiam librarii e ſuperioribus temere hic repetita eſſe, vel ab imperito homine adjecta, qui verbum *εἰκούσῃ* idem ac *ἐοικυίᾳ* valere putaverat. Lege ſimpliciter, *προαιρέσει, ὡς διέΦαινον, οὐδ' εἰκούσῃ, οὐδ' ἡττωμένῃ*, & verba mentemque (ni fallimur) Polybii habebit, *animos præ ſe ferebant non cedentes & invictos:* niſi, pro *τοῖς λόγοις, τοῖς ὅλοις* ſcripſit, *οὐδ' εἰκούσῃ τοῖς ὅλοις, animo nequaquam cedente.* His jam ſcriptis, animadvertimus ad eadem verba in eamdem fere nobiſcum ſententiam commentatum REISKIVM: „Aut delendum eſt *τοῖς λόγοις*, aut legendum *εἰκυίᾳ τοῖς λόγοις, ſimili verbis.*“ — Nec vero prætereundum eſt, non *εἰκούσῃ* eſſe in Bav. ſed *ἀκούσῃ*, corrupte omnino.

Verſ.

Verſ. 15. Τέλος δ' ἦν. Eodem modo & aliâs paſſim ἦν & εἶναι confunduntur, velut in cod. Bav. III. 10, 2. *Ibid.* ἀγνοίας. Mendoſe ἀγνείας Bav. *Ibid.* ἐπὶ τὰς κατὰ Τιβέριον ὁμολογίας. &c. — „Videndus Appianus in Hiberico." VRSINVS. — „*Fœdus* ſignificat cum *Tib. Sempronio Graccho* initum a Celtiberis; qui Gracchus prætor A. V. 574. [577.] citeriorem Hiſpaniam nactus provinciam, compoſuit. Vide Noſtri p. 1503. & Appian. p. 278." REISKIVS. — Polyb. XXVI. 4. Appian. Hiſpan. c. 43. Verſ. 15.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 4. τοὺς δὲ Ἀραυάκας ἀκμὴν μεγαλοφρονεῖν. Si ἀκυὴν dedit Vrſini codex, nemo ſolicitare debet; ſi ex Vrſini eſt ingenio, docte & acute emendatum nolimus negare: ſed quod ſi ἐκδημεῖν fuit in codice, quemadmodum eſt in Bavarico, ex ἐκδήλως id corruptum putemus. Verſ. 4.

Verſ. 7. Αὖλος Ποστούμιος καὶ Λεύκιος Λικίνιος Λεύκολλος. — „Livius in epitoma libri XLVIII. *L. Licinius Lucullus, Aulus Poſtumius Albinus Conſules, cum delectum ſevere agerent* &c." VRSINVS. Verſ. 7.

Verſ. 9. καταθαῤῥήσειν. — „Locum, ut apparet, mutilum aſteriſco notavimus." VRSINVS. — Lacunam opportune ſupplevit codex Bav. Verſ. 9.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 2. Τοῦ μὲν γὰρ Κοΐντου. — „*Quintus* ille eſt Fulvius Nobilior, qui A. V. 600. [601.] conſul bellum Celtibericum inchoavit." REISKIVS. — Appian. Hiſpan. c. 45 ſqq. Verſ. 2.

Ibid. τῶν ἐκ παραταξ. Mendoſe αὐτῶν ἐκ παραταξ. Bav.

Verſ. 3. ποῖα. Sic recte Bav. & edit. Caſaub. & ſeqq. Vrſinus vero minus recte ποῖα habet, & in Notis ait: „Ita videtur legendum: in exemplari autem vox ποῖα prorſus corrupta." — *Ibid.* οἵαν. Mendoſe οἷον Bav. Verſ. 3.

Verſ.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Εἰς γὰρ τοῦτο προὔβη τὰ τῆς ἀποδειλίας &c. — „Florus in epitoma libri XLVIII Polybii locum hunc, a Livio totidem fortaſſe verbis expreſſum, ita concidit: *Hiſpanienſe*, inquit, *bellum, cum parum proſpere aliquoties geſtum ita confudiſſet civitatem Romanam, ut ne ii quidem invenirentur, qui aut tribunatum exciperent, aut legati ire vellent; P. Cornelius Aemilianus proceſſit, & excepturum militiæ genus quodcunque imperatum eſſet, profeſſus eſt. Quo exemplo ad militandi ſtudium omnes incitavit.*“ VRSINVS.

Ibid. προσπορεύεσθαι. Sic utrimque ſua auctoritate edidit Caſaubonus; non male id quidem, ſed præter neceſſitatem a librorum ſcriptura recedens, qui utrobique cum Vrſino προπορεύεσθαι dant, quod eſt ipſum verbum *procedere*, quo in eadem re Livius uſus eſt. In fine tamen hujus cap. vſ. 14. in προσεπορεύοντο conſentiunt codices. Ceterum de hoc verbo vide quæ notavimus ad I. 69, 10.

Ibid. πρὸς τὴν ἀρχήν. — „ταύτην puta; τὴν χιλιαρχίαν.“ REISKIVS. *Ibid.* ἀλλ' ἐλλείπειν τὰς χώρας. — *ſtationes, munera tribunorum militarium vacare*, nemine petente.“ IDEM. — Interpretationem iſtorum verborum in Caſauboni verſione, quam hoc loco tenuimus, omiſſam eſſe, nunc demum animadvertimus, moniti a GRONOVIO, adjicere jubente hæc verba, *ſed vacua relinquerentur loca.* — „Quas enim Polybius (inquit) hoc loco χώρας, eas Livius *loca* vocat, cujus exempla videre potes congeſta a patre ad librum ejus IV. cap. 16.“ — Igitur adjectis in latina verſione eis, quæ diximus, verbis, ſic erit pergendum: *cum prius ſolerent multo plures* &c.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. ἐπιτέμνειν. *præcidere.* — „In verbo ἐπιτείνειν ſuſpicor ineſſe mendum, & ἐπιτίνειν emendandum eſſe.“ VRSINVS. — „Forte εὐθύνειν, id eſt ζημιοῦν.“ REISKIVS. De verbo ἐπιτέμνειν, quod ex conjectura reſtituere Polybio non dubitavimus, diximus ad V. 58, 3. Valebit autem illud hoc loco id quod vulgo dicere ſolemus *a limine ablegare, nullo inſtituto examine rejicere.*

Ibid.

Ibid. δ' ἀδύνατον. Corrupte δυνατὸν Bav. omiſſa etiam conjunctione δέ. Quo de errore nullam ſuo ex codice mentionem fecit Vrſinus.

Verſ. 7. ἐν ἀμηχανίαις recepimus ex Bav. ἐν ἀμηχανίᾳ Vrſin. Verſ. 7.

Verſ. 8. Πόπλιος Κορνήλιος Ἀφρικανός. *Africanum* per anticipationem appellat; niſi fortaſſe a compilatore Eclogarum adjecta eſt hæc vox, aut ab eodem omiſſa ſunt alia nonnulla verba, quæ Polybius adjecerat, veluti ὁ Ἀφρικανὸς μετὰ ταῦτα προσαγορευόμενος, vel in eam ſententiam alia. *Ibid.* δόξαν ὁμολογουμένην πεποιημένος. — „De verbo ποιεῖσθαι, pro περιποιεῖσθαι, *ſibi acquirere, comparare*, vide Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 435, 57. Sic ibid. p. 619, 19. πεποιῆσθαι τυραννίδα eſt in cod. Coiſl. ubi vulgo περιπεποιῆσθαι legitur, & T. II. p. 23, 85. δόξαν ἐπ' ἀρετῇ μεγάλην πεποιημένον, *qui virtute* [*virtutis* malimus] *magnam ſibi gloriam* peperit; & II. 513, 85. & 568, 53. ubi male πεπονημένος legitur. Attigi jam hunc uſum verbi ad Noſtri p. 206." REISKIVS. — Scilicet ad verba iſta Polybii II. 62, 12. τὸ πᾶν λάφυρον ἐποίησαν - - τάλαντα τριακόσια, hanc Adnotationem REISKIVS adjecit, quam, quoniam ibi imprudentes prætermiſimus, hic ex parte ſaltem inſeruiſſe juvabit. — „ἐποίησαν, inquit, *effecerunt, coëgerunt, redegerunt*, h. e. *compararunt, acquiſiverunt vendentibus tot talenta.* Dicuntur hic venditi vendentibus feciſſe vel acquiſiviſſe talenta aliquam multa, pro, ex iis effecta, collecta, redacta, coacta eſſe talenta. Aliâs dicitur merx venditori pretium aliquod εὑρίσκειν vel ἅλφειν. ποιεῖν ἀργύριον eſt *conficere argentum vel pecuniam alteri; ποιεῖσθαι, ſibi conficere ſeu acquirere.* &c."

Verſ. 10. ἅμα μὲν ἀσφαλεστέραν εἶναι. In latina verſione, non verba *cum ad ſecuritatem* uncis includi debuerunt, ſed illa *tum ad utilitatem*, quæ a Caſaubono explendæ lacunæ cauſſa adjecta ſunt. Verſ. 10.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. *τοὺς Μακεδόνας ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τὸν Σκιπίωνα.* Innotuerat Macedonibus Scipio Aemilianus ex eo tempore, quo cum patre Aemilio Paulo erat verſatus. conf. XXXII. 15.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. *διὰ τὴν ἄλλην εὐλάβειαν.* Ad hunc locum, ubi vulgo conſentientibus manuſcriptis *διὰ τὴν ἄλλων εὐλαβ.* editum erat, hæc eſt REISKII adnotatio: „ἄλλην bene habet: *& propter prudentiam & circumſpectionem, qua Scipio aliis utentem ſe conſpiciendum dederat.*“ — Adparet, voluiſſe eum dicere, *ἄλλην ſcribendum eſſe pro vulgato ἄλλων.* Et veriſſima ea mihi viſa eſt conjectura, cum quod ἄλλων per ſe abſque articulo ferri non poterat, tum quod vocabulum *εὐλάβεια*, ad alios juvenes relatum, parum reſpondet rei. Illorum enim animos occupaverat *πτοία* & *ἀποδειλία*, *pavor terrorque* & *putidus timor*; (verſ. 3. ſq.) *εὐλάβεια* autem eſt *cautio*, *circumſpectio*, *prudens cunctatio*; III. 105, 8. & aliâs. Quodſi *timiditatem* interpretari velis, erit *honeſta quædam ac decens timiditas*, quæ e *modeſtia* exiſtit, & in laude ponitur; quale & fuit natura & cognitum civibus erat Scipionis ingenium, ut docet Polybius XXXII. 9, 11. & cap. 10 ſqq. *Ibid.* Σκηπίωνος. Σκιπίωνος reſcribe, ut eſt in Vrſini edit. conſentientibus mſstis.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. *ἐκτρεπόμενοι τὸν ἐκ παραθέσεως ἔλεγχον.* — „Niſi ſcripſerit *ἐντρεπόμενοι.*“ GRONOVIVS.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμὴ &c. Ad Polybium auctorem diſerte & hoc fragmentum, & id quod huic ſubjecimus, retulit Suidas. Et prius quidem fragmentum haud dubie ad hunc noſtrum Scipionem pertinet, & ad certamen illud ſingulare, quo provocatorem barbarum interemit; cujus rei brevis mentio ſupereſt in Epit. Livii lib. XLVIII. tum apud Vellej. Paterc. I. 12. & Valer. Max. III. 2, 6. paulo vero uberior apud Appian. in Hiſpan. c. 53.

Verſ. 2. Alterum vero Fragmentum, (*verſ.* 2.) quod ab aliis ad aliam

aliam rem eſt relatum, ad eamdem hiſtoriam ſpectare probabile fecit Drakenborch. ad Liv. XXXVII. 35, 5. Ex equo tum pugnaſſe Scipionem inde intelligitur, quod provocatorem pariter equo vectum Appianus refert. *Ibid.* ὀρθὸς ἀπέπεσεν. Sicut ἐκπίπτειν non ſolum *excidere* ſignificat, ſed & *proripere ſeſe*, *evadere*: ſic ἀποπίπτειν ἀπὸ τοῦ ἵππου putavimus non ſolum *prolabi ex equo* ſignificare poſſe, ſed & *ſeſe dejicere*. Verſ. 2.

CAPVT VI. Cap. VI.

Verſ. 1. Ἐντευχθεὶς ὁ Κάτων διὰ Πολύβιον, ὑπὸ Σκιπίωνος. Decimo ſeptimo anno, ex quo Romam evocati erant principes Achæorum, reſtitutos eos a Romanis in patriam eſſe, rediiſſeque trecentos fere, qui ſuperſtites tunc erant, Pauſanias docet VII. 10 extr. p. 549. Ab anno 587, vel potius 588, quo Romam ſunt deportati, (XXX. 10, 11.) annus decimus ſeptimus, eſt annus ab V. C. 503 vel 504. Cum igitur *intercedente Scipione* reditus Achæis a Catone ſit effectus, neque alius facile is Scipio, quam Aemilianus, intelligi poſſit, oportet factum hoc eſſe anno 504, quia anno 503. Luculli legatus in Hiſpania fuerat Scipio. Illius expeditionis laude clarus cum Romam rediiſſet, Catonem adiit, & ab eo impetravit, ut Achæis reditum perficeret. Diſerte Plutarchus in Apophthegm. p. 199. ſcribit παρακληθεὶς ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ. *Ibid.* διὰ Πολύβιον recte Xylander *Polybii cauſſa* interpretatus eſt, quæ verba repoſita in latina verſione velimus loco illorum *rogatu Polybii*. Verſ. 1.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVI.

LIBRI XXXVI.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τῶν Καρχηδονίων πάλαι &c. — „Hoc fragmentum ex *Libro XXXIII.* deſcriptum eſſe, ex annotatione ad oram libri didicimus.“ VRSINVS. — Ex Appiani narratione de rebus Romanorum Punicis cap. 74 & ſqq. cum argumento hujus eclogæ collata ſatis adparet, pertinere hanc eclogam ad Coſſ. L. Marcium Cenſorinum & Manium Manilium, adeoque ad A. V. 605. Sed quoniam ecloga CXXIX. de Legationibus, quæ ad A. V. 599. pertinet, haud dubie ex libro XXXIII. ducta eſt, ut in Adnot. ad initium ejus libri docuimus; nullo modo fit probabile, ſcriptorem noſtrum in hac poſteriore hiſtoriarum ſuarum parte, ubi paucorum annorum res geſtas ſex libris eſt complexus, uno libro XXXIII ſeptem annorum hiſtoriam comprehendiſſe: & eo minus nobis perſuaderi poterit, veram eſſe illam notam numeralem, quæ libro XXXIII. attribuit hanc eclogam ex rebus anni 605. ductam, quoniam ecloga proxime ſequens CXLIII, quæ ad annum 607. pertinet, ex libro XXXVIII. ducta eſt. Itaque pro eo, quod in Vrſini codice Λόγος ΛΓ (id eſt *liber XXXIII*) vel ſcriptum erat vel ſcriptum putavit Vrſinus; ſuſpicari utique par eſt, ſic vel ſcriptum fuiſſe vel ſcribi debuiſſe Λϛ, id eſt *liber XXXVI.* Interdum enim iſtæ figuræ Γ & ϛ ita ſimiles ſunt, ut, utram ſcribere voluerit librarius, vix

vix diſcernas. Multo vero longius a vero Bavaricus noſter codex recedit, qui ante hanc eamdem eclogam inter lineas rubro colore Λόγος λά. ſcriptum habet, id eſt *Liber XXXI.* Caſaubonus ante hanc eclogam nihil notavit, ſed in fine hæc adjecit verba, Ἐκ τοῦ ΛΓ'. λόγου, *Ex Hiſtoria XXXIII.* neſcimus, unum ne Vrſini codicem ſecutus, an Andreæ Schotti quoque librum præeuntem habens. Verſ. 1.

Ibid. πῶς ἀπαντῆσαι δεῖ πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀπόκρισιν. Sic editum in contextu Vrſini & ſeqq. In Notis vero verba iſta ita repetuntur, ut loco verborum δεῖ πρὸς aſteriſcus ponatur, monetque VRSINVS: „Videtur deeſſe verbum δεῖ, & adverbium πρὸς, vel tale aliquid, poſt verbum ἀπαντῆσαι; itaque locum ſtellula notavimus." — Vrſini conjecturam in contextum recepit typographus. Eadem verba deſunt Bavarico codici. — „Poterat quoque legi, (inquit REISKIVS) ἀπαντήσαιεν τῇ ἀποκρίσει. ſed acquieſco in vulgata." — Nos vero Reiſkianam prætulerimus emendationem: certe πῶς ἀπαντήσαιεν magis placet, quam ἀπαντῆσαι δεῖ.

Ibid. τῶν Ἰτυκαίων &c. — „Livius in epitoma lib. XLIX. *Vticenſes legati Romam venerunt, ſe ſuaque omnia dedentes. Ea legatio, velut maximum belli omen, grata patribus, acerba Carthaginienſibus fuit.*" VRSINVS. Conſ. Appian. Punic. c. 75.

Ibid. τοῖς Ῥωμαίοις τὴν ἑαυτῶν προδιδόντων πόλιν. — „Forte παραδιδόντων. Nam παραδιδόναι honeſtum eſt, προδιδόναι infame." REISKIVS. — At factum Vticenſium, urbem ſuam Romanis tradentium, revera erat proditio, reſpectu Carthaginienſium. Præterea vero & aliàs verbum προδιδόναι abſque ulla infamiæ nota uſurpatur; veluti XXXII. 13, 5.

Verſ. 3. καταπολεμηθέντας. Vera videtur ſcriptura Bav. καταπολεμηθέντες in nominativo caſu, quem & aliàs ſæpe cum infinitivo conſtructum vidimus. Vide Adnot. ad V. 100, 10. & loca ibi citata. Verſ. 3.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. οὐδὲ παράδοξον. — „ὡς δὲ παράδοξον erat in exemplari, ſed male.“ VRSINVS. — Pariter Bav.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. πράττειν τὸ δοκοῦν συμφέρειν τῇ πατρίδι. — „In exemplari deerat verbum συμφέρειν, quod ad ſenſum neceſſario requiritur.“ VRSINVS. — Appianus Pun. c. 76. πρέσβεις οὖν ἑτέρους ἐς Ῥώμην ἔπεμπον αὐτοκράτορας, ὅπῃ δύναιντο, τὰ παρόντα διαθέσθαι.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Ἦσαν δ' οἱ πρεσβεύοντες, Γίσκων, Στρυτάνος ἐπικαλούμενος &c. — „Vereor, ne legatorum nomina [non] ſatis emendata ſint.“ VRSINVS. — Appianus nomina non edidit; niſi quod in eorum numero videtur ponere illum, quem *Hannonem* vel *Bannonem* dicit c. 82 extr. cognomine *Gillam* vel *Tigillam:* qui fortaſſe idem eſt quem Γιλλίαν vel Γιλλίμαν nominant libri noſtri Polybiani. Στρυτάνος quid ſit neſcimus. An ὁ στρουθὸς ἐπικαλ.? Apud Appian. c. 68. alia occaſione Hannibal aliquis moratur, ὁ ψὰρ ἐπικαλούμενος. *Ibid.* Μάγων. conf. c. 3, 1.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. Ἦκον δέ. Sic correxit Caſaub. Ἦκον τὲ Vrſinus cum msstis. *Ibid.* τοὺς στρατηγούς. *Conſules*, Manium Manilium & L. Marcium Cenſorinum, ut ſupra diximus.

Cap. II. CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. εἴρηται μὲν ἡμῖν καὶ πρότερον. Vide XX. 9, 10 ſqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. διδόντες αὐτούς. Sic ſua auctoritate Erneſtus edidit. Poterat αὐτοὺς teneri, quod habent ſuperiores editiones cum msstis.

Verſ 5. *Verſ.* 5. Poſt verba ὡς ἐν κακῶν αἱρέσει *comma* pone, ut iſta verba in parentheſi poſita intelligantur. conf. c. 1, 6.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ποῖά ποτε. Vrſinus, in Notis, πότερα legendum cenſuerat: in contextu vero ποῖα editum eſt. ὁποῖα ἄν ποτε, aut τίνα ἄν ποτε maluerat Reiſkius. Nos quidem, quid huc faciat particula ἄν, non ſatis perſpicimus.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. τοῖς πολίταις. — „Debetur hoc Vrſino, cujus in codice fuit τοῖς πολεμισταῖς. [ſic & in Bav.] Videtur in

in hac corrupta lectione latere aut τοῖς πολιτευομένοις, aut τῆς ἀποκρίσεως. Interea, donec meliora & certiora proferantur, in vulgata acquiescamus." REISKIVS. — πολεμιστῆς in contextu tenuerat Vrsinus, adjecto asteriſco: in margine autem πολίτας adscripserat, quod in contextum recepit Casaubonus. *Ibid.* Ad vulgatam scripturam, περὶ δὲ πόλεων, monuit REISKIVS: „περὶ δὲ τῶν πόλεων scribendum, & sic mox iterum. [cap. 3, 3.] Nisi (inquit) malumus cum Diodoro Siculo Tom. II. p. 627. ubi totum hunc locum expressit, πόλεως legere & de *Carthagine* accipere." — Haud incommoda utique per se videri debuit librorum nostrorum scriptura, πόλεων, intelligentes *urbes ditioni Carthaginiensium adhuc subjectas.* Sed haud dubie Diodorus in suo codice Polybiano, cujus apud nos potior auctoritas, quam nostrorum, esse debet, πόλεως in singulari numero scriptum invenerat. Etenim cum manifeste ille in omni horum temporum historia Polybium presso pede secutus sit, sic diserte in Eclog. Legat. XXVII. (eodem loco, quem Reiskius citavit) scribit: Ἡ δὲ σύγκλητος, δεξαμένη τὴν παράδοσιν τῆς χώρας, ἔδωκεν ἀπόκρισιν· ἐπεὶ καλῶς βουλεύονται Καρχηδόνιοι, δίδωσιν αὐτοῖς ἡ σύγκλητος νόμους, χώραν, ἱερὰ, τάφους, ἐλευθερίαν, ὕπαρξιν, οὐδαμοῦ προστιθεῖσα πόλιν τὴν Καρχηδόνα &c. Dissimulari vero non debet, ipsius verbis disertam mentionem apud Appianum fieri, senatus responsum his verbis referentem, Punic. c. 76. ἐὰν τοῖς ὑπάτοις - - - τοὺς ἐνδοξοτάτους σφῶν παῖδας ἐς ὁμηρείαν παράσχωσι, καὶ τἄλλα κατακούσωσιν αὐτῶν, ἔξειν Καρχηδόνα ἐλευθέραν τε καὶ αὐτόνομον, καὶ γῆν ὅσην ἔχουσιν ἐν Λιβύῃ. Lectioni vero, quam Diodorus secutus est, verisimilitudo inde accedit, quod paulo post consules ex auctoritate Patrum Pœnos in alium locum, decem millia passuum, non minus, a mari remotum, urbem sedesque suas transferre. Vers. 8.

CAPVT III.

Cap. III. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Μάγωνα τὸν Βρέττιον. Neſcimus an idem hic ſit, qui eſt cap. 1, 8. memoratus. Βρέττιον, id eſt *Bruttium*, ſcribendum eſſe pro vulgato Βρέτιον, REISKIVS monuit: „quia (inquit) legatus Hannibalis in Bruttia fuit." — A *Bruttiis* cognomen habuiſſe hunc Magonem adſenſi ſumus viro docto: ſed legatum eumdem fuiſſe Hannibalis, perſuadere nobis non potuimus. Vide Adnot. ad IX. 25, 1. ad quem locum provocavit Reiſkius. Ἀμάγωνα, pro Μάγωνα h. l. habet Bav. putamus & cod. Vrſini, nam corruptum ſuiſſe hunc locum ait editor in Notis.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Δύο γὰρ correxit Caſaub. Διὸ γὰρ Vrſin. cum mſstis. *Ibid.* παρεῖθαι eidem Caſaubono debetur. παρῆθαι Vrſin.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. μὰ Δία νῦν διαπορεῖν. Ex Vrſini hoc eſt emendatione, qui locum hunc corruptum ait ſuiſſe in exemplari, nec tamen, quid ibi fuerit, depromſit. μὰ δίαν αν διαπορῆσαι Bav. *Ibid.* περὶ πόλεως. Vide ad cap. 2, 8.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. ἐπιδεκτέον. — „Ita emendavimus pro ἐπιλεκτέον, ut eſt in libro manuſcripto." VRSINVS.— Eadem menda eſt in Bav. ἀποδεκτέον, *acceptandum*, malle ſe ait Reiſkius. Nobis in Vrſini emendatione nil deſiderari viſum erat.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. τῶν γυναικῶν ἐκκαιουσῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν. Non ſatis integra emendataque iſta verba videntur: nec enim facit ſatis, quod Erneſtus in Lexic. Polyb. dictionem illam ἐκκαίειν τὴν διάθεσιν interpretatur *augere miſeriam, miſerabiliorem facere.* Si genuina eſt oratio, erit ἐκκαίειν *excitare*, τὴν διάθεσιν vero intelligere debebimus τὴν οἰμωγὴν καὶ τὰ δάκρυα. Mulierum iſtarum deſperationem graphice depinxit Appianus Pun. c. 77.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. εἰς τὸ τῆς ἑκκαιδεκήρους νεώριον. Ad vulgatam lectionem ἑκκαιδεκήτου monuit VRSINVS: „Opinor legendum eſſe εἰς τὸ ἑκκαιδέκατον νεώριον. Cum enim plura eſſent Romæ navalia, ut ex Livio & aliis colligitur, veriſimile eſt, numeris ea diſtincta fuiſſe, & unum, *primum*

mum navale, alterum, *ſecundum*, & deinceps, ex inciſis notis, ſignificari ſolita eſſe." — At, quid intererat lectorum Polybii, ſcire, primo ne, an in ſexto decimo navali concluſi fuerint iſti obſides, niſi id navale alio quodam nomine notabile fuit? Dubitationis ſignificandæ cauſſa, aſteriſco vocabulum iſtud notavit Caſaubonus; & in latina verſione, *in unum e navalibus*, ſcripſit. Emendationem, quam adoptavimus, præivit Gronovius, in ora ſui codicis notans ἑκκαιδεκήρους. Intelligitur ſcilicet illa *navis ſedecim remorum verſibus agitata*, quæ, cum regum Macedoniæ fuiſſet, victo Perſeo Romam erat deducta; de qua vide Polyb. XVIII. 27, 6. & Liv. XLV. 35. & loca ibi ab interpretibus citata. Verſ. 9.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 2. προσπεπτωκότων. Pro verbo hoc Polybiano, προσαγγελθέντων ſubſtituit Suidas in Ὀρθῆς, ubi hunc locum repetiit. Verſ. 2.

Verſ. 3. πευσομένους. Perperam παυσομένους Bav. Verſ. 3.

Verſ. 5. Ὁ δὲ πρεσβύτερος τῶν ὑπάτων. Is *Manius Manilius* erat, teſte Diodoro, loco ſupra laudato, Eclog. de Legat. XXVII. Appianus paulo poſt, cum ad Vticam legati Pœnorum ad conſules eſſent miſſi, Cenſorinum verba facientem inducens, hanc cauſſam, cur is legatis reſponderit, adjicit, (Punic. c. 80 extr.) *quod eſſet ſuo collega facundior;* quo ipſo ſignificatur, ceteroquin alterius Conſulis Manilii, ut ætate majoris, partes fuiſſe verba facere. Verſ. 5.

Verſ. 6. ἐκεῖνοι δὲ λαβόντες ἀποπλεύσωσιν. — „Ita videtur legendum, cum in exemplari μὴ ἀπλεύσωσιν corrupte ſcriptum ſit." VRSINVS. — Bavaricus μὴ ἀπολεύσωσιν habet. Ad rem pertinet, quod Appianus loc. cit. in hanc ſententiam ſcribit: *Ad hæc legati reſponderunt; Velle quidem ſe & in hoc parere; ſed neſcire, quomodo contra Aſdrubalem, damnatum capitis, qui jam, collectis virorum viginti millibus, prope Carthaginem caſtra poſuiſſet, defendere urbem poſſent.* Verſ. 6.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Δῆλον ἐγένετο &c. Probabilis nobis viſa eſt Küſteri conjectura, ad Polybium auctorem referentis hoc fragmentum. Poterit autem vocabulum βάστραγμα vel de *opibus* intelligi, quas cognatæ ſignificationis voce βάρος ſæpe deſignat Polybius, vel recta de *onere* rerum ex urbe advectarum, & de *plauſtorum jumentorumque multitudine*, quibus opus fuerat ad eas res devehendas: de quibus Appianus ibid. ſic ſcribit: *quæ quum adferrentur, magnificum & mirum erat ſpectaculum tot plauſtorum, quibus ipſi hoſtes res ſuas advehebant.*

Ibid. καταπέλτας β. id eſt διςχιλίας, *bis mille.* Sic corrigere perſpecte Küſterus juſſit, pro καταπέλτας δύο, quod vulgo apud Suidam editur. Conf. Appian. ibid.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1 ſq. *Verſ.* 1 *ſq.* Agitur de Pœnis, anxie exſpectantibus reditum legatorum ad tradenda Romanis arma Vticam miſſorum; qui, cum redirent, triſti vultu & obſtinato ſilentio ſatis ſignificabant, novum ſe idque duriſſimum mandatum adferre, nempe illud de urbe in alium locum tranſferenda. Qua de re conſulendus omnino Appianus Punic. c. 92 ſq.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. οὐκέτι συνέβαινε γίγνεσθαι τὴν ἀλογίαν. Defecta utique videri debet oratio, niſi ἀλογία h. l. idem ſit ac ἀφωνία, *ſilentium*, *tacitus ſtupor*, quemadmodum ἀλόγως apud Sophoclem in Oedip. Colon. verſ. 131. idem fere ac ἀφώνως ſonat. De re confer Appian. ibid.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 1 ſq. *Verſ.* 1 *ſq.* Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας &c. — Caſaubonus, hoc fragmentum, cum Vrſino, in Polybianis referens, titulum ei inſcripſit: *Phameas, ſive Phaneas, dux contra Scipionem.* Inde porro REISKIVS: „Fragmentum, inquit, de *Phœnea* (ſic enim legendum) pertinet ad bellum Aetolicum cum L. & P. Scipionibus geſtum, pergentibus in Aſiam ad bellum Antiochicum. vid. Liv. XXXVII initio. *Phœneas* ille erat celeber Aetolorum dux.“ — At non de Aetolo Phœnea, ſed de *Hi-*

mil-

milcone, cognomento *Phamea* vel *Phamæa, equitum præfecto Carthaginienſium*, hic agi, multum incommodare ſolito Romanorum ſtationes, unum vero Scipionem adgredi numquam auſo, perſpicue intelligitur ex Appiani Punic. c. 97 & 100. Verſ. 1 ſq.

Verſ. 2. Καί ποτε συνεγγίσας &c. Neſcimus an hoc pertineat ad id quod loc. cit. cap. 107. narrat Appianus, de Phamæa cum Scipione colloquio. Verſ. 2.

Verſ. 3. Αἱ δὲ σημεῖαι τῶν Ῥωμαίων &c. Fragmento huic Caſaubonus titulum fecit hujuſmodi: *Conſilium Scipionis: cavendi, quam nocendi hoſti, potior cura eſſe debet.* Rem, qua de hoc loco egerat Polybius, narrat Appianus Pun. c. 103 ſq. Verſ. 3.

Verſ. 5. Nil utique mirum, ſi res a Scipione ſuo geſtas, quarum majori parti ipſe etiam interfuit, præ ceteris rebus *diligenter & enucleate* (id eſt enim, μετὰ διαστολῆς) expoſuit. Fortaſſe vero verba hæc ſcripſerat Polybius, ubi dictum illud Scipionis retnlit, cujus ex Polybio Appianus meminit Punic. c. 132. Vide Reliq. libri XXXIX. c. 3, 5 ſq. Verſ. 5.

Verſ. 6. Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον &c. Diſerte ex Polybio hæc citavit Suidas. Eadem Plutarchus habet in Apophthegm. p. 200. & Livius in Epit. lib. XLIX. *Virtutem Scipionis*, inquit, *& Cato, vir promtioris ad vituperandum linguæ, in ſenatu ſic proſecutus eſt, ut diceret, reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare, Scipionem vigere.* *Ibid.* Οἷος πέπνυται &c. Homer. Odyſſ. Κ'. 495. In verbis πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον, quæ apud Suidam vulgo inſeruntur, latet fortaſſe hæc ſententia, Catonem iſta poëtæ verba *ad illum* (ſc. Scipionem) *retuliſſe;* ut duæ voces πάλιν ἄλλον ex aliquo participio neſcimus cujus verbi corruptæ ſint. Suidas in Κάτων, neſcimus ex quo auctore eamdem rem ita refert: Λέγεται, Κάτωνα τὸν πρεσβύτερον, ἐρομένου τινος, ἣν ἔχει γνώμην περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πραγμάτων καὶ περὶ τοῦ Σκιπίωνος, εἰπεῖν· Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Verſ. 6.

ADNO.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVII.

LIBRI XXXVII.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Μουσεῖον, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ. Πολύβιος τριακοστῇ ἑβδόμῃ. Liber XXXVI. complectebatur res A. V. 605 geſtas, & liber XXXVIII. pertinet ad A. V. 607, ut docuimus ad init. lib. XXXVI. Reſtat igitur, ut intelligamus, libro XXXVII. perſecutum eſſe Polybium res A. V. 606 geſtas. Eo anno cum aliæ res geſtæ ſunt, tum *bellum Macedonicum III. contra Andriſcum Pſeudophilippum*, cujus mentio ſit in epitome libri quinquageſimi Livii, his verbis: *Thaſſalia, quum & illam invadere armis atque occupare Pſeudophilippus vellet, per legatos Romanorum auxiliis Achæorum defenſa eſt.* In illius igitur belli hiſtoria mentionem fecit Polybius, *Muſei, loci ad Olympum qui in Macedonia eſt.* Cujus *Muſei* nulla quidem apud alium auctorem, præter Stephanum Byzantinum, diſerta mentio ſupereſt: attamen ex eis, quæ Pauſanias prodidit lib. IX. c. 30. p. 769. collatis cum Strab. lib. IX. p. 410. intelligitur, fuiſſe haud longe ab Olympo, qua is in Macedoniam ſe demittit, Orphei monumentum, Muſarum amici, aliaque loca Muſis ſacrata, ejuſdem nominis cum illis, quæ in Helicone, Bœotiæ monte, celebrata erant.

CAPVT

CAPVT II.

Cap. II. Verſ. 1.

Verſ. 1. Προυσίας ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad narrationem *de morte Pruſiæ*. Confer Diodor. Sic. T. II. p. 523." REISKIVS. — Adde eumdem Diodor. T. II. p. 591. in Eclogis de Virt. & Vitiis. De eodem Pruſia in epitome Livii lib. L. poſt ea verba, quæ modo ad cap. præcedens citavimus, hæc leguntur: *Pruſias, rex Bithyniæ, omnium humillimorum vitiorum, a Nicomede filio, adjuvante Attalo rege Pergami, occiſus eſt.* Copioſe eam rem perſecutus eſt Appianus in Mithridat. c. 4 - 7. De eodem Pruſia eſt HENRICI VALESII ad hunc locum prolixa Adnotatio, quam pro noſtro inſtituto huc tranſcribere non gravabimur: „Hic eſt *Pruſias*, inquit, cognomento Κυνηγὸς, qui devicto Perſeo, cujus ſororem in matrimonio habebat, Romam venit, ac ſe libertum populi Romani profeſſus eſt, [Polyb. XXX. 16.] tandemque a Nicomede filio interfectus eſt. Fuit autem, ut opinor, Pruſiæ filius, Zielæ nepos. Neque enim aſſentior Carolo Sigonio viro doctiſſimo, qui in lib. I. de antiquo Iure Provinc. cap. 13. eum cum altero confundit Pruſia, Zielæ filio, qui Phrygia cedere Attalicis regibus juſſus eſt a Romanis, ut tradit Livius & Strabo lib. XII. Sed hunc ab illo diſtingui debere, his argumentis vincam. Etenim noſter hic Pruſias Κυνηγὸς cognominatus eſt, teſte Appiano in Mithridatico; [cap. 2.] at alter ille dictus eſt Χωλὸς, ut tradit Memnon lib. XV. Et hic quidem deceſſiſſe dicitur ex vulnere, quod in obſidione Heracleæ acceperat, teſte ibidem Memnone. Noſter, ut dixi, a Nicomede filio eſt occiſus, ut eſt apud Diodorum, Iuſtinum, Appianum & Zonaram. Et Pruſias quidem ὁ Χωλὸς fortiſſimus vir fuit ac bellicoſiſſimus, ut teſtatur Memnon, & Polybius in fine libri V. [c. 111.] Noſter vero Κυνηγὸς effeminatus & imbellis proditur ac regio nomine indignus a Polybio in Leg. 97. [XXX. 16.] & Livio. [XLV. 44.] Priori Philippus Perſei pater, filiam copulavit, teſte Polybio lib. XV. [c. 22, 1. coll. cum cap. 23, 10. & XVII. 4, 7.]

Poſte-

Verſ. 1. Poſteriori poſtulanti Perſes ſororem dedit, ut præter Appianum in Mithridat. refert Livius lib. XLII. [Appian. Mithrid. c. 2. Liv. XLII. 12. Dubitationem tamen nonnullam injicere id ipſum poteſt, quod adeo & pater Pruſias, & filius, uterque filiam ejuſdem Philippi in matrimonio habuiſſe perhibeatur. Quæ res & nobis fraudi fuit, ut in Adnotatione ad XV. 22, 1. priorem Pruſiam, de quo ibi agitur, cum filio, de quo agitur apud Livium & Appianum locis modo citatis, confunderemus. Videndum vero, an XV. 22, 1. κηδεστὴς intelligendus fortaſſe ſit *adfinis*, id' eſt *fororis maritus*, ut Pruſias pater matrimonio junctus fuerit cum Philippi ſorore.] Poſtremo, prior ille Pruſias ante Olymp. CXL. regnare cœpit, ut intelligitur ex Polybii libro IV. [c. 47 ſeqq. Et jam multo quidem ante Olymp. CXL. id eſt ante annum ab V. C. 534. regnare cœpiſſe illum Pruſiam intelligitur ex Polyb. IV. 49, 1.] Poſterior vero L. Marcio & Manilio Coſſ. eſt occiſus, ut ponit etiam Sigonius in Faſtis ex Livii epitome, id eſt anno 3. Olymp. CLVII. [Rectius ex ejuſdem Livii præſcripto ad inſequentis anni conſules, qui eſt annus ab V. C. 606, cædem Pruſiæ retulit Freinſhem. in Supplem. Livii lib. LI. cap. 3 ſqq.] Quod ſi hic annus idemque eſt ac prior, ſequitur ut plus quam 60 annos regnaverit. Regno autem tam diuturno quomodo convenire poſſunt ea, quæ de Pruſia hic Polybius dicit, *tantopere alienatos ab eo atque infenſos fuiſſe ſubditos?* Ceterum illud etiam obiter moneo, male apud Strabonem loc. cit. [lib. XII. p. 563.] legi Προυσίᾳ τῷ Ζήλᾳ. Scribendum enim eſt Ζιήλᾳ, ex Arriano in Bithynicis apud Euſtathium in lib. III. Iliad. & Tzetzem Chil. III. hiſt. 115. & ex Stephano in Ζῆλα & Προῦσα, ac Suida. Hic Zielas a Gallis in convivio interfectus eſt, quos ad convivium invitarat, cum iis inſidiaretur, ut ſcribit Phylarchus apud Athenæum lib. II. [p. 58.] ubi male Ζηλᾶ ſcribitur. Ex quibus emendandus eſt prologus libri XXVII Trogi Pompeji, in quo ſic habetur: *utque Galli Pergamo victi ab Atoloziæ Lambitunum occiderint*

derint. Lego: *victi ab Attalo Zielam Bithynum occiderint.* In fragmentis Memnonis ſemper Ζυήλας exaratur." — Vaillantius in Achæmenidarum Imperio Tom. II. p. 321. ex Memnone probabile fecit, Pruſiam patrem obiiſſe filioque Pruſiæ τῷ Κυνηγῷ reliquiſſe regnum circa annum ab V. C. 564, quo anno Antiochus Magnus a Romanis eſt devictus. Verſ. 1.

Ibid. καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων. Adjiciendam *particulam negantem* adnotaverat Salmaſius ad oram ſui exempli Excerptorum Valeſianorum; quam Salmaſii conjecturam, cum aliis nonnullis ad eadem Excerpta ab eodem viro adnotatis, communicavit nobiſcum Ruhnkenius vir clariſſimus. Intelligimus vero, ſatis futurum fuiſſe, ſi in ſcholio eam conjecturam adnotaſſemus; ac veremur, ne præpropere in contextum receperimus. Suidas, qui totam hanc Eclogam in Lexicon ſuum (vocab. Προυσίας) tranſtulit, nihil hic diſcedit a codicis Peireſciani lectione.

Ibid. ἥμισυς ἀνὴρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Valeſius: *corporis ſpecie dimidiato homini ſimilis.* Suidas: Ἥμισυς interpretatur ὁ βραχύς, eumdem Polybii locum reſpiciens.

Verſ. 2. πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀπλότριος. Suidas in Προυσίας nil mutat; ſed in vocab. Ἀλλοπρόσαλλος (quod exponit per εὐμετάβλητος, id eſt, *mutabilis, inconſtans,* & ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος, *qui nunc hujus, nunc alterius partibus ſe adjungit.*) verba iſta Polybiana ſic citavit, πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος. Mendoſe quidem utique; ſed ita, ut ſuſpicari quis poſſit, intercidiſſe nonnulla verba, & ab ἀπλότριος, quod recte cum πρὸς τὰς κακοπαθείας conſtruitur, oculis aberraſſe librarium ad ἀλλοπρόσαλλος, cujus vocabuli vis & notio pariter in Pruſiæ ingenium atque mores optime convenire videtur. Verſ. 2.

Verſ.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Σαρδαναπάλου cum Suida ſcripſimus. Vulgo Σαρδαναπάλλου erat editum. *Verſ.* 7. Τοιγαροῦν. Emendationem iſtam præivit Reiſkius. *Ibid.* ἀμετάκλητον ὁρμὴν &c. Rurſus citavit iſta verba Suidas in Ἀμετάκλητος.

Cap. III. ## CAPVT III.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Μασανάσσης &c. — „Ad locum de *Maſaniſſa* vide Diodorum Sic. ibid. [T. II. p. 523. Eclog. 3. ex lib. XXXII.] & Plutarchi Opuſc. p. 1417. qui locum hunc integriorem profert.“ REISKIVS. — Eſt *Maſiniſſæ encomium*, occaſione obitus hujus regis a Polybio, pro more celebratum. conf. verſ. 9. Plutarchi locus exſtat in libello, An Seni ſit gerenda Reſpublica, p. 791 ſq. ed. Wechelii, ubi etiam diſerte Polybium citat auctorem. Quod vero integriorem proferri a Plutarcho hunc Polybii locum Reiſkius ait, eatenus verum eſt, quod verba nonnulla Plutarchus habet, quæ prætermiſſa ſunt a compilatore eclogarum de Virtutibus & Vitiis: ceterum breviſſimus apud eumdem Plutarchum locus eſt, ſed librariorum culpa defectus, & ſubito abruptus. Exhibuimus eum hoc ipſo cap. verſ. 11. De argumento vero hujus eclogæ Polybianæ inprimis conſulendus Appianus in Punic. c. 105 ſq. Adde epitomen Livii lib. L.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐγίγνετο δέ. ἐγένετο δὲ Suidas, apud quem exſtat tota hæc ecloga in Μασανάσσης. Particulam δὲ, quam agnoſcunt veteres Suidæ editiones cum codice Peireſciano, perperam apud Suidam omiſit Küſterus. *Ibid.* ὅτε μὲν στῆναι δέοι. In vulgatum ὅτε μεταστῆναι cum cod. Peireſc. conſentit Suidas. Reiſkius corrigendum cenſuit ὅτε μὴ μεταστῆναι; & particula δὲ poſt καθεζόμενος, quam & Suidas ignorat, haud incommode abeſſe poſſe putavit.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Στέμβανον. — „*Methymnatum* appellat Valerius Maximus VIII. 13. ubi locum hunc pæne verbotenus vertit.“ REISKIVS. — *Ibid.* υἱοὺς πέτταρας. — „Tres tantum Maſiniſſæ filios in hiſtoriis patri ſuperſtites repe-

reperio, Micipſam, Guluſſam, Maſtanabalem: ſic enim apud Saluſtium in Iugurthino habent mssti codices, non Manaſtabalem; & Appianus in Libyco [Pun. c. 106 & 111.] Μανασταβαν eum appellat: Zonaras Μανασταμαν; ita enim edidit Wolfius, mendoſe, ut opinor, ob affinitatem inter μ & υ, quomodo in mssstis codicibus τὸ βῆτα ſcribi ſolet. Invenio & Maſgabam & Miſagenem, Maſiniſſæ filios, apud Livium: ſed ii aut nothi ſuere, aut certe ante patrem mortui. Mirum tamen, in Eclogis libri XXXII Diodori, παῖδες δέκα poni Maſiniſſæ ſuperſtites, in Eutropio quadraginta quatuor." VALESIVS. Verſ. 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

Lib. XXXVIII.

LIBRI XXXVIII.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Παραγενομένων ἐκ Πελοπονν. &c. — „Hoc Fragmentum *ex Libro Polybii XXXVIII.* deſcriptum eſt, ut ad oram libri manuſcripti notatum animadvertimus.“ VRSINVS. — Conſer quæ notavimus ad initium Libri XXXV. & ad XXXVI. 1, 1. *Ibid.* τῶν περὶ τὸν Αὐρήλιον πρεσβευτῶν. — „Eſt idem *Aurelius Oreſtes*, qui p. 1300. [XXXI. 12, 9.] una cum Cn. Octavio in Syriam miſſus eſſe dicitur. vid. Pauſan. [lib. VII. c. 14.] p. 556.“ REISKIVS.

Ibid. διασαφούντων τὰ συμβεβηκότα περὶ αὐτούς. — „Livius in epitoma libri LI. ita de hac re: *Belli Achaici ſemina referuntur hæc, quod legati populi Romani ab Achaicis pulſati ſunt.*“ VRSINVS. — Quod *pulſatos eſſe legatos* ſcribitur apud Livium, id eo pertinet quod mox Polybius ait, λεγόντων μετ' αὐξήσεως, *verbis rem auxiſſe legatos.* Non enim ipſi violati fuerant ab Achæis, ſed Lacedæmonii, qui in eorum diverſorium confugerant, ut docet Pauſanias loco modo citato; quo loco levem errorem, qui vulgo ibi orationem turbat, facile ſic corriget diligens lector: τοὺς δὲ αὐτῶν (ſcil. Λακεδαιμονίων) καὶ καταφυγεῖν ἔνθα Ὀρέστης ᾤκει Φθάνοντας, ὅμως καὶ ἐντεῦθεν ἐβιάζοντο ἕλκειν.

Verſ.

Verſ. 2. ἐπὶ τῷ παραδειγματίζειν αὐτούς. — „τῷ eſt in texto editionis Plantinianæ. τὸ in Notis Vrſini. Poteſt utrumque defendi; ſed hoc malim.“ REISKIVS. — Si ἐπὶ τὸ prætuleris, quod & nobis ſatis placet, fuerit *comma delendum poſt* Ἀχαιῶν, ut cohæreant verba ὁρμητικότων ἐπὶ τὸ παραδειγματίζειν. Verſ. 2.

Verſ. 3. ἡ σύγκλητος ἠγανάκτησεν. Tacite hoc correxit Caſaubonus. ἠγανάκτησαν Vrſin. in plurali numero, qui, quamquam quoad ſenſum referri ad nomen collectivum ἡ σύγκλητος poterat, tamen in tam arcta vicinia vix ferri potuiſſe videtur. Sed paulo poſt, nonnullis interjectis verbis, haud male apud eumdem Vrſinum πρεσβευτὰς κατεστήσαντο ſcribitur, quod teneri debuiſſe arbitramur, licet ἠγανάκτησεν in ſing. præceſſerit. Caſaubonus utrobique ſingularem numerum requiri putavit. Verſ. 3.

Ibid. τοὺ περὶ τὸν Ἰούλιον. — „Significatur *Sex. Iulius Cæſar*, qui cum eodem L. Aurelio Oreſte A. V. 596. [597] conſul fuit.“ REISKIVS. —

Verſ. 4. διεμπεσόντας. Cur in διεκπεσόντας mutatum hoc voluerit Reiſkius, nullam ſatis gravem cauſſam nos quidem perſpicimus. *Verſ.* 5. ἀπερεισαμένους correxit Vrſinus, cum mendoſe ἀπειρασαμένους daret mſtus liber. *Verſ.* 6. οὐ διασπᾶσαι βουλομένη. — „οὐ particula deeſt in exemplari, quæ tamen neceſſaria videtur.“ VRSINVS. — Invitis nobis διασπάσαι irrepſit, pro διασπᾶσαι. — *Verſ.* 7. καθ' ὑπόκρισιν τοὺς Ῥωμαίους. — „Videtur deeſſe τοῦτο ποιεῖν, vel tale aliquid.“ VRSINVS. — „ταῦτα ποιῆσαι, vel ſimile quid videtur deeſſe.“ REISKIVS. — „Forte ταῦθ' ὑποκρίναι τοὺς Ῥωμαίους, ſine defectu.“ GRONOVIVS. *Verſ.* 8. ἀνασοβῆσαι μὲν ἔκριναν correxit Caſaubonus. Corrupte ἀνασοβήσαντες ἔκριναν ex codice ſuo ediderat VRSINVS, interſerto aſteriſco, & adjecta adnotatione hujuſmodi: „Hic quoque videtur deeſſe verbum καταπλήττειν, vel aliquid tale, quod ſenſum expleat.“ Verſ. 4 ſqq.

CAPVT II.

Cap. II. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σέξτον &c. Vide cap. præced. verſ. 3. Satis arcte hæc cum præcedentibus cohærere facile intelligitur. Sed compilator eclogarum ab iſtis verbis novam veluti Eclogam incipiens, uſitatam ſuam particulam Ὅτι præpoſuit. Quare duarum ſequentium vocum ordinem invertere coactus, ſic ſcripſit: Ὅτι δὲ οἱ περὶ τὸν Σέξτον. Nos, deleta, pro more noſtro, illa particula, nihil ad Polybium pertinente, naturalem verborum ſeriem, Οἱ δὲ περὶ τὸν, reſtituimus. *Ibid.* Θεαρίδαν. Sic rurſus infra verſ. 11. Conf. XXXI. 17, 1. Apud Pauſaniam vero p. 556. vulgo Θερίδαν edunt hujus hominis nomen. Monuit ad initium hujus capitis VRSINVS: „Totus hic locus, *de Achaici belli feminibus*, ex Polybio, ut opinor, a Pauſania ſumtus, peti poteſt ex libro rerum Achaicarum.“ — Totam rem a prima origine expoſuit prædictus ſcriptor lib. VII. c. 12 ſeqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. παραστησόμενοι καὶ διδάξοντες τὴν σύγκλητον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρ. γενομ. ἀσελγημάτων. — „Corrupte ἀλγημάτων in exemplari ſcriptum erat. ἀσελγήματα enim, hoc eſt, *piacula* commiſſa ab Achaicis ſunt, cum populi Romani legatos pulſarunt.“ VRSINVS. — Verbum παραστησόμενοι, ſi bene habet, & integra ſi eſt oratio, eamdem fere vim habere videtur ac διδάξοντες. Sicut παριστάναι τινὶ γνώμην aut παράληψιν, eſt *adferre alicui ſententiam* vel *notionem*, *adducere aliquem in alicujus rei notitiam*; & παρίσταταί μοι, ſcil. ἡ γνώμη, *hæc mihi ſtat opinio*, *ita ſentio:* (vide V. 65, 9. & Adnot. ad V. 9, 6.) ſic παρίσταθαί τινα (ſcil. πρὸς τὴν ἀληθῆ γνώμην vel διάληψιν) uſurpari potuit pro *in veram ſententiam adducere*, *edocere aliquem*, aut *in noſtram ſententiam perducere*, intelligendo πρὸς τὴν ἡμετέραν γνώμην.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. καὶ σχεδὸν οὐδὲ προσδεομένων δικαιολογίας. προσδεομένων ſua auctoritate Caſaubonus edidit. προσδεόμενον habet Vrſinus; unde malimus, καὶ τὸ περὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἔγκλημα παραπεμπόντων, ὡς σχεδὸν (vel ὡς καὶ σχεδὸν)

σχεδὸν) οὐδὲ προσδεόμενον δικαιολογίας, ut προσδεόμενον referatur ad ἔγκλημα, & hæc ſit ſententia: *& crimen objectum de violatis legatis ſilentio prætereuntes, tamquam fere non indigens excuſatione.* Quæ ratio magis etiam convenire videtur cum vi & uſu verbi προσδεῖσθαι. Verſ. 5.

Verſ. 8. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον. — „Ita legendum, cum ex Pauſania [loc. cit. p. 556 extr.] tum ex Livio, cujus verba ſunt hæc in epitoma libri LII. *Dux eorum Critolaus ſibi mortem conſcivit; in cujus locum Diæus, Achaici motus primus auctor, ab Achæis dux creatus*, &c. Oroſius lib. V. cap. 3. Polybii locum deſignat, cum inquit: *Valerius Antias in Achaia pugnatum, & viginti millia Achæorum cum duce ſuo Diæo, cecidiſſe confirmat. Polybius Achivus, quamvis tunc in Africa cum Scipione fuerit, tamen quia* &c.“ VRSINVS. — Nec Livii, nec Oroſii verba, ab Vrſino citata, in hoc tempus & ad hunc locum pertinent; niſi quatenus valebant ad corrigenda duorum virorum nomina, quæ in Vrſini codice corrupta fuiſſe videntur. Oroſii verba ſuo loco protulimus, in Spicilegio Reliquiarum ex Polybii libro XL. Tom. V. hujus edit. p. 50. Ad præſcripta verba, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον, REISKII adnotatio hæc eſt: „Aut deeſt aliquid, aut expungendum eſt δὲ, & ſic diſtinguendum, διεφθαρμένον, οἱ περὶ τὸν Δίαιον.“ — Nempe, ut οἱ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον &c. ſint illud ipſum πλῆθος, quod paulo ante dixit. Quod ſi ita ſtatueris, poſſis οἱ δὴ περὶ τὸν Δίαιον &c. ſuſpicari. At non eſt veriſimile, *plebis* vel *multitudinis* nomine deſignare Polybium voluiſſe *Diæum* & *Critolaum*, qui ducebant quidem ſuis artibus multitudinem, ſed ipſi erant prætorii viri & principes per id tempus Achæorum. Quod ſi in fine verſus legeris καὶ λοιμῶν αἴτιοι τῷ ἔθνει, reſpondebit deinde nominativis illis, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον, verbum ἐδέχοντο *verſ.* 9. & ſatis commode cohærebit oratio; licet ne ſic quidem difficultas omnis levata ſit. Lacunæ ſignum poſt λοιμῶν αἴτιοι inſeruit Caſaubonus. Ac ſane, niſi emendationem Verſ. 8.

Verſ. 8. iſtam noſtram probaveris, hiulca atque pendens manebit oratio, cui vel ſuſtentandæ vel explendæ non ſatis fuerit, ſi pro λοιμῶν αἴτιοι cum eodem Reiſkio legendum ſuſpicemur καὶ λοιμοὶ, καὶ πάντων τῶν κακῶν αἴτιοι, quamquam ceteroquin per ſe non diſplicet hæc conjectura.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστίν. VRSINVS in Notis, poſtquam verba iſta ex msto codice ſic citavit, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἔφη, — „Locus, inquit, ut videtur, mendoſus, poteſt corrigi, ſi ita legatur, καθάπερ ἡ παροιμία ἔφη.“ — Eaque conjectura & in Vrſini contextum recepta eſt, & a poſterioribus editoribus ſervata. Sed eamdem improbans REISKIVS quærit: „Cur ἔφη, & non potius φησί? Videtur (inquit) ita legendum eſſe, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐφυμνοῦμεν, τὰ διδόμενα &c.“ — Nobis ſimpliciori ratione res confici poſſe viſa eſt, ſcribendo καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστί. Eodem prorſus modo latine dicere conſuevimus, *ut eſt in proverbio.*

Ibid. οὐ μόνον τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο τῇ λαιᾷ χειρί. In Vrſini codice τῇ δὲ μιᾷ χειρὶ erat; quod & ille in contextu ſic edidit, ſed ad oram, pro μιᾷ, λαιᾷ adſcripſit, & in Notis ſic utique corrigendum monuit; paulo vero ante, pro μόνον, ad marginem μέντοι poſuit; denique verbum ἐδέχοντο ad præcedentia verba retulit, οὐ - - τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο, & interpoſito commate a ſequentibus ſeparavit. In totum autem locum ſic commentatus eſt idem VRSINVS: „Proverbium extat apud Ciceronem in Epiſt. 5. lib. VI. & in Epiſt. 17. lib. XV. ad Atticum, ſed mutilum & mancum. Omnino apud Polybium adverbium μόνον expungendum ſuſpicor, & pro eo μὲν, facili lapſu in μένον a librario mutatum, reponendum; quod ſequenti adverbio δὲ reſpondeat; ut proverbii ſententia ſit: *dextra manu ſolere accipi, quæ dentur ſine fuco & fallaciis; læva, quæ contra.* Achæos igitur, quibus perſuaſum eſſet, Romanos non vere & ex animo, ſed metu Carthaginienſis belli, quod imminebat, & Hiſpanienſis, quod nondum confectum erat, ſimulate ſecum

Verſ. 9.

ſecum agere, accepiſſe quæ dabantur, non dextra, ut dicitur, manu, ſed ſiniſtra; in quo falſam eos de Romanis opinionem habuiſſe queritur Polybius, cum inquit καθόλου δὲ συλλήβδην &c." — CASAVBONVS, λαιᾷ in contextum recipiens, οὐ μόνον tenuit, ad quod refertur deinde καθόλου δὲ, ſed particulam δὲ ante λαιᾷ delevit; inſigni cum veri ſpecie, immo certa ratione, ut nobis videtur, integritati ſuæ reſtituens locum. Quo fit, ut proverbium tale ſit, τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρά τινος, τῇ λαιᾷ χειρὶ δέχεσθαι, *quæ ab aliquo dantur dextra manu, ſiniſtra accipere;* id eſt, *quæ ingenuo animo & bona fide offeruntur danturque, ea non eodem animo accipere*, ſed *ſuſpecta habere*, ac nonniſi *cunctanter & nulla cum gratia accipere.* Sic τῇ λαιᾷ δέχεσθαι poterit vel ita dictum videri, ut latine dicimus *in ſiniſtram partem accipere;* vel ita, ut, quemadmodum, qui eximia cum lætitia atque gratia accipit oblatum, *ambabus manibus* illud *accipere* dicitur, ſic, qui libenter & cum gratia accipit, *dextra manu accipere;* qui vero ſuſpectum habet oblatum, adeoque cunctanter, invitus, & nulla cum gratia id accipit, is *læva manu accipere* dicatur. Ceterum, idem proverbium in animo habuiſſe Ciceronem eis in locis, quæ ſunt ab Vrſino citata, ubi nonniſi hæc verba leguntur, τὰ μὲν διδόμενα; id quidem, in brevitate illa & obſcuritate ſtyli, quo de induſtria ibi uſus Tullius eſt, veremur ne non certo confirmari poſſit. De græca vero apud Polybium ſcriptura poſſit etiamnum dubitatio cuipiam oboriri, ſatiſne cauſſæ Caſaubonus habuerit, quod Vrſini conjecturam λαιᾷ, pro μιᾷ, recta in contextum adoptavit; quandoquidem τῇ μιᾷ idem valeat ac τῇ ἑτέρᾳ, adeoque, quoniam opponitur τῇ δεξιᾷ, nil differat a τῇ λαιᾷ. At, qui conſideraverit, quam facile vocem ΛΑΙΑι cum ΜΙΑι commutare potuerit librarius, is lubens in recepta emendatione, quæ & reliqua commoditate commendatur, adquieſcet.

Verſ. 9. *Ibid.* παρέπαιον perſpecte correxit Caſaubonus. παραπᾶον Vrſinus, cum in contextu, tum in notis; corrupte haud dubie.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. ἵνα γένηταί τις. — „Ante ἵνα deeſſe videtur ἐπιμελήσεσθαι, aut προνοηθήσεσθαι, aut ſimile quid.“ REISKIVS. — *Ibid.* — „περὶ videtur delendum, & poſt πολέμου nil deeſſe.“ IDEM.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. διὰ ἀπειρίαν. Oportebat, opinamur, διὰ τὴν ἀπειρίαν.

Cap. III. ## CAPVT III.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. — „In exemplari erat Καρχηδονίους, pro τοὺς Ἀχαιοὺς, corrupte prorſus. Quis enim hic Carthaginienſibus eſt locus?“ VRSINVS. *Ibid.* καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχήν. — „Poſt κατὰ τὸν πόλεμον excidit vocab. ἐποχὴν ex omnibus editionibus, e Notis Fulvii Vrſini reſtituendum.“ REISKIVS. — Scilicet verba iſta in Notis ſic citans Vrſinus, ut nos edidimus, καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχήν, de vocabulo ἐποχὴν nihil prorſus monuit, ſed „Copula καὶ, ait, deerat in exemplari poſt vocem δικαιοδοσίαν.“ Ex quo adparet, particulam καὶ ex editoris emendatione in contextu eſſe adjectam, vocem ἐποχὴν vero typographi errore omiſſam. Quem errorem mireris non obſervatum a Caſaubono, cujus verſio latina hujus loci ſic habet: *ut pactum aliquod cum Achæis inirent ſuper ſatiſfactione, tum pro ceteris injuriis, tum pro iis quas bello acceperant.* Oportuerat ſic ſaltem in græco καὶ τῶν κατὰ τὸν πολ. pro καὶ τήν. De re, quæ hic agitur, conferre Vrſinus juſſit Pauſaniæ verba, (loc. cit. p. 556 ſq.) quæ ſic habent: καὶ (ἔτυχον γὰρ τότε ἤδη οἱ παρὰ Ῥωμαίων ἥκοντες τὰ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀχαιῶν δικάσαι) ἀφίκετο μὲν ἐν Τεγέᾳ τῇ Ἀρκάδων τοῖς ἀνδράσιν ἐς λόγους ὁ Κριτόλαος &c. Vbi bene Vrſinus ἔτυχον γὰρ τότε legit, pro ἔτυχον γάρ ποτε, quod Kuhnii quidem habet editio. *Ibid.* ἐπισκεψομένους correxit Caſaub. ἐπισκεψαμένους Vrſinus.

Verſ.

Verſ. 3. ἔκριναν, πλείστους μὲν ἄλλους. ἔκριναν τοὺς μὲν ἄλλους corrigere juſſit Reiſkius. Potueras & πλείστους μὲν τοὺς ἄλλους ſuſpicari. De re ſic Pauſanias, citante Vrſino: ἰδίᾳ δὲ τοῖς συνέδροις ἐπέστελλεν ἐς τὰς πόλεις ἀπολείπεσθαι σφᾶς τοῦ συλλόγου &c. Verſ. 3.

Verſ. 5. ἐπανοίσειν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τὴν ἐξῆς, ἔφη, σύνοδον, ἥτις ἔμελλε γενέσθαι μετὰ μῆνας ἕξ. — „Ita hunc locum emendavimus ex Pauſania, cum in exemplari corrupte prorſus ſcriptum eſſet, ἐφ' ᾗ σύνοδον αὐτῇ γενέσθαι &c. Pauſaniæ verba ſunt hæc: ὃς ἄλλην ἐκέλευεν ἀναμένειν αὐτοὺς Ἀχαιῶν σύνοδον, ἐς μῆνα ἑσομένην ἕκτον· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἰδίᾳ διαλέξεσθαι σφίσιν ἄνευ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔφασκε. Καὶ οἱ μὲν ἐπεὶ ἀπατώμενοι συνῆκαν, ἀπηλάσσοντο ἐς Ῥώμην, Κριτόλαος δὲ &c." VRSINVS. Verſ. 5.

Verſ. 7. καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Τεγέᾳ. — „Aut verba καὶ πρὸς delenda ſunt, aut legendum πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους παρὰ τῶν ἐν τῇ Τεγέᾳ, ſcilicet παραγενομένων παρὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ῥωμαίων." REISKIVS. — At, licet ceteri Achæorum legati abfuiſſent, quos exſpectaverant legati Romani, tamen conſentaneum eſt, alios ex Achæis, præter Critolaum, colloquio illi interfuiſſe. Verſ. 7.

Verſ. 10. τοὺς ἀπαγομένους εἰς Φυλακὴν πρὸς τὰ χρέα. Vide Adnot. ad V. 27, 4. *Ibid.* καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμένους ποιεῖν. Conjunctionem καὶ, quam ignorat Vrſinus, ſua auctoritate Caſaubonus adjecit. Poterat pariter τοὺς δ' ἐράνους, vel τούς τε ἐράνους ſcribere. Poterat etiam prorſus omittere copulam, quandoquidem haud raro aſyndeto utitur Polybius. Græca verba his latinis expreſſit doctus interpres, *debitorum ſolutione dilata;* quam & nos verſionem tenuimus, cum certior ratio non eſſet in promtu. Eodem modo Erneſtus in Lexic. Polyb. ἐράνους ἐπιμένους ποιεῖν interpretatus eſt *debitorum ſolutionem differre*, ſcil. *neceſſitatem ſolvendi.* De uſu vocabuli ἔρανος conferenda inprimis loca e Demoſthene a Reiſkio noſtro in Indice græcitatis Demoſthenicæ congeſta. Eſt ſcilicet *ἔρανος pecunia abſque fœnore mutuo data pauperibus & ob-* Verſ. 10.

æratis e fiſco ex collationibus ditiorum congeſto. Quare ἐπιμόνους ποιεῖν τοὺς ἐράνους eſt *prorogare uſum gratuitum illius pecuniæ, & repetitionem ejus differre.*

Verſ. 11. *Verſ.* 11. παρ' αὐτά. — Ad vulgatam ſcripturam παρ' αὐτοῦ ſic monuerat REISKIVS: „Imo vero παρ' αὐτὰ, vel παραυτὰ uno vocabulo, *conſeſtim.*"

Cap. IV. CAPVT IV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ὁ δὲ Κόϊντος ὁ Καικίλιος ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τάδε πυνθανόμενος, καὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ &c. — „Ita legendum; & videndus Livius in epitoma lib. LII." VRSINVS. — Nil huc facit epitoma Livii lib. LII. niſi quod *Cæcilii Metelli* nomen ibi occurrit, quod corrupte videtur ſcriptum fuiſſe in Vrſini codice. Cæcilius Metellus per id tempus bellum in Macedonia victo Andriſco compoſuit, de quo Livius lib. L. egit. Vox τάδε, in contextu Vrſini, errore typographi, ut videtur, prætermiſſa, ex Notis Vrſini in contextum recepta a Caſaubono eſt.

Ibid. καὶ τὸν νεώτερον * *. — „καὶ τὸν νεώτερον Σκιπίωνα Ἀφρικανόν. Ita emendavimus ex corruptis verbis ἀλίωνα μᾶνον, quæ ſunt in exemplari; in quo ταραχὰς, pro πρεσβευτὰς, ſcriptum erat paulo ſupra." VRSINVS. — „Dubito de *Scipione Africano.* Nomen hoc non fuit in codice Vrſini, cujus ea conjectura eſt. In msto fuit αλιωνα μαινον. Quidquid in illa lectione latet, Scipio Africanus tum in Græcia non erat, ſed in Celtiberis." REISKIVS. — Non quidem in Celtiberis, ut Reiſkius ait, at ſane non in Græcia, ſed vel in Africa tunc verſabatur Scipio, bello Punico intentus, vel Romæ, ubi, ædilitatem petens, Conſul eſt a populo creatus, & ad conficiendum bellum Punicum miſſus. Vide XXXVII. 3. XXXIX. 2 ſq. & Appianum in Punicis. Quare utique alienum prorſus videri debet illud Vrſini inventum, precario prorſus ſumtum, & mirum quantum a codicis ſcriptura diſcedens, de *Scipione Africano*, Metelli legato, Macedoniæ proprætoris: quamquam & Caſaubonus cum in græcis, tum in latina

tina verſione, Vrſinum eſt ſecutus; & doctus editor Hiſtoriæ Vniverſalis ex Anglico ſermone in Germanicum converſæ, Sigiſm. Iacob. Baumgarten Tom. V. Adnotat. 104. ſpeciem aliquam veri, ſed admodum illam debilem, & temporum rationi repugnantem, conciliare eidem conjecturæ ſtuduit. (Conſer Valeſii Adnot. ad Polyb. XL. 10, 2. & Teſtimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis collecta, Tom. V. hujus edit. pag. 11. num. VI. 3. & p. 12. num. VII. 2.) Iam Freiuſhemii ratio, qui in Livii Supplementis lib. LI. cap. 60 & 65. (conf. Polyb. hoc libro cap. 5, 9.) pro *Scipione Africano*, Vrſini auctoritate invecto, *Aelium Lamiam juniorem* nominat; aliquantulo quidem propius abit illa a veſtigiis manuſcripti codicis; ſed ceteroquin nihil habet, quo commendetur. Neque enim uſquam alibi in horum temporum hiſtoria *Aelii* alicujus *Lamiæ*, nedum duorum mentio occurrit, quorum alter *major*, *minor* alter fuiſſet appellatus; & omnino docuit Pighius in Annalib. Roman. T. III. p. 104. ante annum fere ab V. C. 535. *Lamiarum* cognomen atque familiam in *Aelia* gente nuſquam memorari. Quare quidnam ſani lateat ſub illo monſtro, ex inſcitia & ſocordia librariorum prognato, adhuc diſceptandum viris doctis relinquitur. Nobis quidem, ſtudioſe omnia diſpicientibus, nihil non modo certum, ſed ne probabile quidem occurrit: ac veremur, ne deſperandum ſit de medicina fœdo ulceri invenienda, niſi ex meliore codice, ſi quis alicubi ad hunc diem ſupereſt, lux aliqua adfulſerit. Verſ. 1.

Verſ. 2. λόγους παραπλησίους τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον. Sic in contextu Vrſini eſt editum, idque tenuere poſteriores editores. In Notis vero locum iſtum ita citat VRSINVS, quaſi editum eſſet τοῖς παρὰ τοῦ Σέξτου, monetque: „Ita legendum; vel, ſi τὸν Σέξτον retineamus, quod eſt in exemplari, τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον legendum erit.“ — Si τῶν, ut videtur, non fuit in exemplari; poſſis, omiſſo illo articulo ſic legere, παραπλησίως τοῖς περὶ τὸν Σέξτον; quæ nobis veriſſima lectio videtur. Terminationes Verſ. 2.

Verſ. 2. nes ως & ους ſæpe a librariis, ſæpe etiam ab editoribus, ad ſcripturæ compendia non ſatis advertentibus animum, inter ſe commutatas vidimus. Accedit, quod ipſe Vrſinus h. l. ſibi non conſtat in ejuſdem vocis terminatione: in contextu παραπλησίους ſcripſit, in Notis παραπλησίοις.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ἐργαστηριακῶν. Poteſt quidem haud illegitime formatum videri vocabulum ἐργαστηριακὸς ab ὁ ἐργαστὴρ, *operarius*, vel τὸ ἐργαστήριον, *officina*. Sed inuſitatum ceteroquin eſt. ἐργαστικοὺς dicit Noſter X. 16, 1. *Ibid.* καὶ πᾶσαι μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις. — „ἐκορύζων, a verbo κορυζᾶν, quod eſt, *temere, ſine cauſa, ruſticorum more, ſtolide ſuperbire, ferocire, inſoleſcere*. Deinde malim πᾶσαι μὲν οὖν aut καὶ πᾶσαι μὲν ἐκορύζων.“ REISKIVS. — Commodius fortaſſe fuerit πᾶσαι μὲν γάρ. Scriptura vero ἐκόρυζον ne præciſe damnetur, vetat (quemadmodum ad Luciani Dialogos Select. p. 27 ſq. monuit Hemſterhuſius) illud Heſychii Κορύζει· μαραίνει. & Κορύζων· μεμωραμμένος. cum quo conſentit Suidæ vetus editio Mediolanenſis, quæ ſic habet: Κόρυζα· καὶ κορύζων, μεμωραμένος ἢ μυξάζων. καὶ κορυζῶντα. Pro quibus in Küſteri quidem editione nihil aliud legitur, niſi Κόρυζα· καὶ κωρυζῶν, μεμωραμμένος, ἢ μυξάζων. De notione verbo iſti ſubjecta copioſe differuit Hemſterhuſ. l. c.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ὑποθέσεως ἐπειλημμένος. Poſterius verbum correxit Erneſtus, monitus a Reiſkio, cum mendoſe ἐπιλημμένος ante eſſet editum. ὑπόθεσιν Caſaubonus *occaſionem* eſt interpretatus; non male: commode vero REISKIVS adnotavit: „ὑπόθεσις eſt *argumentum fabulæ* agendæ ab hiſtrionibus: recte ergo de *theatro* ſubjicit.“

Verſ. 8. *Verſ.* 8. φάσκων, βούλεσθαι μὲν Ῥωμαίους φίλους ὑπάρχειν, δεσπότας δ' οὐκ ἂν εὐδοκῆσαι κτησάμενος. Tenuimus id quod inde ab Vrſino editum invenimus. Eſt autem ad illa verba, hæc VRSINI adnotatio: „In exemplari erat Ῥωμαίων. Omnino aliquid mendi hæret huic loco; &, pro κτησάμενος, κτησαμένους fortaſſe legendum.“ — Perſpecte vero REISKIVS: „Ῥωμαίους, ait, eſt

eſt ab Vrſino, cujus in codice fuit Ῥωμαίων, recte. Lege ergo βούλεσθαι μὲν Ῥωμαίων φίλος ὑπάρχειν. Ita legendum eſſe, φίλος, non φίλους, patet ex inſequente κτησάμενος." — Vellemus viro docto obtemperaſſemus: *velle ſe*, ait Critolaus, *amicus Romanorum, dominos nolle habere.* Verſ. 8.

Verſ. 9. Καθόλου δὲ παρήνει. — „καθόλου δ' ἐπαρῴνει λέγων." REISKIVS. — Specioſa utique, & tam docta, quam ſagax emendatio. Nam & nimis debile h. l. verbum παρήνει videri debet, & per ſe ſolum in iſta connexione vix ſtare poteſt. Percommoda vero ἐπαρῴνει de iſto homine dixerit Polybius, id eſt, *bacchatus eſt;* veluti *temulentus, proterva, injurioſa, contumelioſa verba jactavit.* Cum aliis ſcriptoribus, tum Demoſtheni & Plutarcho frequentatum iſta notione verbum. Recte vero ἐπαρῴνει attica forma, cum duplici augmento, Reiſkius ſcripſit; non παρῴνει, quemadmodum in ſcholio noſtro ſub contextu expreſſum eſt. Quodſi παρήνει ſcripſit Polybius, non dubitamus verba nonnulla hic intercidiſſe. Verſ. 9.

Ibid. ἐὰν δ' ἀνδρόγυνοι. Particulam adverſativam ſua auctoritate adjecit Caſaubonus, cum abeſſet ab Vrſini editione, ac fortaſſe non magnopere deſideraretur.

Verſ. 10. πολλὰ δή τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος. — „Forte ἐμπειρεύων, ſimili traducto a medicis, quorum alii erant empirici, alii methodici. Sententia hæc eſt: prolatis argumentis diverſi generis, quorum alia ex uſu vitæ (τῇ ἐμπειρίᾳ) petita, alia ex arte topica vel logica, ſubtiliter excogitata, ἐκ τῆς μεθόδου vel τέχνης, ſcil. ῥητορικῆς, quæ inprimis ſic nnde ſolebat τέχνη appellari." REISKIVS. — At hæc quidem interpretatio nimis frigida: ut taceamus, nuſquam in græco ſermone verbum ἐμπειρεύειν inveniri. Neque vero omnino cauſſa ſubeſt ſatis idonea, cur vulgata ſcriptura ſolicitetur. Licet enim ipſum etiam verbum ἐμπορεύειν activa iſta forma vix uſquam alibi occurrat; nihil tamen impedit, quo minus credamus, dictionem hanc πολλά Verſ. 10.

τινα

Verſ. 10. *τινα ἐμπορεύειν* uſurpaſſe Polybium tali quadam notione, *multa proprii lucri cauſſa jactare*, ut interpretatus eſt Caſaubonus, vel *multa fraudulenter dicere ad conſequendum propoſitum*, ut Erneſtus: nempe ut *mercatores* ſolent, qui, merces ſuas venum exponentes, multis & fraudulentis verbis eas commendant, aut qui, e peregrinationibus domum redeuntes, multa vana gloriantur, multaque mendacia effutiunt. Quam in ſententiam in paſſiva ſive media forma accipitur idem verbum in II. Epiſt. Petri Apoſtoli, cap. 2, 3. *πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται*, *fictitiis verbis vos decipient*. Eodem pertinent *ἐμπορικὰ διηγήματα* apud Polybium noſtrum IV. 39, 11.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. *τῶν πολιτευμάτων. πολιτευομένων* ſi ſervatum cupis, intelliges eos *qui rebuſpublicis præſunt*. Sed magis placet *πολιτευμάτων*, cum quo & convenit *ἔνια*, quod erat in codice.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *περισπασάμενος τοὺς στρατιώτας*. — „*περισπασάμενος* bene habet: *cum juſſiſſet milites*, quorum manu ſeptus erat, *a ſe diſcedere*, ut, quicunque vellet, ad ſe libere accedere poſſet: aut, *cum ſubito*, *violenter*, *diſjeciſſet*, *diſtraxiſſet globum militum*, qui prætorem verba facientem honoris & præſidii ergo circumſtabant, & ex eo repente velut furioſus prorupiſſet, exſiliiſſet. Caſaubonus ita vertit, ac ſi *περιστησάμενος* legiſſet, cui non aſſentior.“ REISKIVS. — Nempe Caſaub. interpretatus erat, *manu militari ſuccinctus*, cui adſenſus eſt Erneſtus in Lexic. Polyb. & in eamdem ſententiam Freinſhem. in Supplem. Livii lib. LI. c. 64. *armatis advocatis*. Sed *avocare*, *abſtrahere*, *nudare*, non *advocare*, *adſciſcere*, ſignificat verbum *περισπᾶν*: itaque *περισπᾶσθαι* eſt *a ſe avocare*, *a ſe abſtrahere*, *ſeſe nudare*. Quare Reiſkii interpretationem illam probavimus, quam priori loco poſuit, quam & res ipſa requirere videbatur. Poſterior Reiſkii ratio non

non convenit, quoniam prætor eo tempore ipſe erat Critolaus, ut docet Pauſanias p. 536 ſq. Conf. ad verſ. 7.

Verſ. 3. *συνεργοῦντας τοῖς ἐχθροῖς.* — „Ita videtur legendum ex emendatione ad oram exemplaris notata, cum in contextu *τοῖς αὐτοῖς* ſcriptum ſit.“ VRSINVS. — Ad quæ REISKIVS, non ſatis quidem adcurate: „*τοῖς ἐχθροῖς*, inquit, eſt ab Vrſino, cujus in codice fuit *τοῖς αὐτοῖς*, quod rectum eſt, ſi articulus omittitur.“ Verſ. 3.

Verſ. 4. *Αἰγιέα* correxit Vrſinus, cum *Αἰγέα* eſſet in exemplari. *Ibid. τὸν Τριτταιέα Στρατήγιον.* Et hæc ſcriptura Vrſino debetur, cujus codex habebat *τὸν τριταῖον στρατήγιον*, ad quæ verba monuit VRSINVS: „Opinor legendum *τὸν Τριταιέα Στρατήγιον. Τριταῖα* enim *πόλις Ἀχαΐας* Stephano, a qua *ὁ πολίτης Τριταιεύς.*“ — Sæpius illud gentile cum apud Polybium, tum apud alios ſcriptores occurrit, ubi recte per ſimplex *τ* in medio ſcribitur, quemadmodum in Notis h. l. etiam ſcripſit Vrſinus: eademque ratione in contextu correctum velimus, *Τριταιέα.* Pariter tamen XXVIII. 6, 2. *Τριτταιεὺς* duplici *ττ*, ſed nonniſi ex uno Vrſini codice, (ſi modo in codice ita fuit) editum eſt. Quem vero *Στρατήγιον* hic nominavit Vrſini codex, idem utique videtur eſſe, qui aliâs cum in eiſdem his Eclogis de Legationibus, tum in illis de Virtutibus & Vitiis *Στράτιος* nominatur, Tritæenſis, unus ex principibus Achæorum Romam evocatis, cum quibus ad extremum ſenex in patriam eſt reverſus. vide XXVIII. 6, 2 & 6. XXXII. 7, 14. XL. 4, 4. Verſ. 4.

Ibid. τοῖς περὶ τὸν Γναῖον. — „*Cnæus* ille eſt Paprius, de quo p. 1356 & 1359.“ REISKIVS. — Vide cap. 4, 1. & c. 5, 9.

Verſ. 6. *ἀνηγγελκέναι δὲ ὁρκιζόμενος μηδέν.* Caſaubonus: *ſed renunciaſſe quicquam jurejurando negante.* Quæ ſi eſſet ſententia, debebat (ut recte Reiſkius monuit) Polybius Verſ. 6.

Verſ. 6. lybius dicere, *ἀνηγγελκέναι δ' ὀμνύντος* vel *ὀμνύοντος μηδέν*. Quod vero ſuſpectum idcirco verbum *ἐρκιζόμενος* habuerit idem Reiſkius, nulla idonea cauſſa fuit. Plana & commoda eſt ſententia: *dicente Stratio, ſe, juratus cum eſſet, nihil Romanis renunciaſſe.*

Verſ. 7. *Verſ. 7. προσεμέτρησεν* correxit Caſaub. *προσεμέτρισεν* Vrſin. mendoſe. *Ibid. ὥστε κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἂν ἐπὶ στρατηρίᾳ αἱρήσωνται.* — „Forte *ὥστε πάντων κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρ. οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγίᾳ αἱρήσ. omnium rerum arbitros & dominos in hoc bello fore, quicunque ejus eſſent imperatores deligendi:* aut, *imperatores hujus belli futuros, quicunque illi deligerentur, habituros ſummam rerum omnium poteſtatem, neque neceſſe ipſis fore, ut ulla de re ad ſenatum & populum Achaicum referrent.*“ REISKIVS. — Nobis ſatis eſſe viſum erat, ſi ad *κυρίους* intelligeremus, ex præcedentibus, verba *τοῦ πολέμου, dominos belli futuros*, id eſt, *ſupremam poteſtatem belli pro ſuo arbitrio adminiſtrandi habituros.* Illam vero ejuſdem viri emendationem, *ἐπὶ στρατηγίᾳ*, pro *ἐπὶ στρατοπεδείᾳ*, tam neceſſariam, quam perſpicacem, judicavimus; ſed nimirum ea ſententia, quam in verſione expreſſimus, quæ & planiſſima & unice vera nobis viſa eſt, ut quæ ſola convenit cum eo quod ſequitur, *δι' ἃ τρόπον τινα* &c. Scilicet: *decretum confici curavit, ut belli ejus ſupremam & abſolutam poteſtatem haberent ii viri, quoſcumque ad præturam elegiſſent. Quare* (quoniam nunc ipſe Critolaus prætor erat, ut monitum eſt ad verſ. 1.) *per id decretum monarchicam aliquam poteſtatem* (in reliquum ſuæ præturæ tempus) *nactus eſt.* Caſaubonus, quum intelligeret, in vulgata ſcriptura *οὓς ἂν ἐπὶ στρατοπεδείᾳ αἱρήσονται* non ineſſe eam ſententiam, quam in verſione expreſſit, aſteriſcum ante verba *οὓς ἂν* poſuit. Gronovius in ora ſui exempli, pro *οὓς ἄν*, forte *ἂν ἄν* legendum adnotavit. Sed, ne id quidem ſatis eſſe, facile adparet. Cæterum ipſa Caſauboni ſententia, ſi quid videmus, a

mente

mente Polybii, quæ ex reliqua orationis connexione ſatis intelligitur, prorſus aliena eſt.

Verſ. 8. πραγματοκοπεῖν. — „Ita legendum, cum in exemplari corruptum ſit hoc verbum.“ VRSINVS. Verſ. 8.

Verſ. 9. ὁ δ' Αὖλος εἰς Ναύπακτον. Caſaubonus, Vrſini lectionem, ὁ δ' ἄλλος, expreſſit: *alius Naupactum abiit.* Perſpecte vero REISKIVS: „Immo vero Αὖλος, inquit. Quis enim dicit ὁ δὲ ἄλλος? Dici ſolet ἄλλος δὲ ſine ὁ. Et quam hoc infinitum, ὁ ἄλλος? Significatur *Aulus Gabinius.* vid. p. 1356.“ — Nempe cap. 4, 1. Mendum ineſſe vulgatæ ſcripturæ jam olim intelligens Freinſhemius in Supplem. Liv. LI. 65. Αἴλιον legendum cenſuit, eumdem *Aelium Lamiam* dicens, quem ſupra cap. 4, 1. nominatum a Polybio ſtatuerat. Verſ. 9.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXIX.

LIBRI XXXIX.

RELIQVIAS.

Conſer Adnotata ad initium Libri XXXV.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀσδρούβας ὁ στρατηγὸς Καρχηδονίων. De hoc homine conſulendus omnino Appianus in Punicis, eis locis quæ ſunt a nobis in Indice rerum apud Appianum occurrentium indicata, ad vocem Aſdrubal Boëtharchus. *Deſcriptionem* hanc *ingenii morumque Aſdrubalis* ſubjeciſſe Polybius videtur narrationi fœdi finis, quem fecit ſuæ jactantiæ ac feritatis vaniſſimus idemque nequiſſimus homo; quæ res tangitur in brevi illo fragmento, quod infra poſuimus, cap. 3, 1. & uberius exponitur ab Appiano Punicorum cap. 130 ſeq. Partem hujus eclogæ habet Suidas in Ἀσδρούβας, a verſ. 1-5. tum cap. 2, 7 & 10.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Γολοσσῆ. *Guluſſæ*, Maſiniſſæ filio, qui cum auxiliis aderat Romanis. vide Appian. c. 106 ſq. & 111. *Ibid.* πορφυρίδα θαλαττίαν. Valeſius, *chlamydem ex purpura Tyria:* ad quæ verba SALMASIVS in ora ſui libri notavit: „*non eſt purpura Tyria, ſed marina.*“ Contra REISKIVS θαλαττίαν, *cæruleam, violaceam*, interpretatur, qualis eſt color undarum maris e longinquo ſpectati.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ. Valeſius: *ut erat ſimplici ingenio, more gentis Numidarum;* veremur, ne non ſatis adcurate. Reſcribe, *ſimplici cultu, Numidarum*

midarum more. Non enim de ingenio nunc agitur, ſed de exteriore cultu habituque. Haſdrubal purpurea chlamyde indutus, & lorica reliquiſque armis tectus progreſſus eſt: Guluſſa, ſimplici cultu, & vel ſine armis vel leviſſime armatus. Verſ. 4.

Ibid. ἤρετο ex Suida recepimus. Minus recte vulgo εἴρετο.

Verſ. 5. οὐκ ἄν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολοσσῆς, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. — „Haſdrubal enim prius militaribus copiis extra urbem profectus fuerat, cum alter Haſdrubal, Guluſſæ conſobrinus, [immo, Guluſſæ ex ſorore, Maſiniſſæ ex filia nepos, Appian. Punic. c. 93 & 111.] urbanis copiis præeſſet. Poſtea prior Haſdrubal cum in prælio adverſus Manilium ſuperior fuiſſet, victoria elatus, etiam urbanum exercitum ſibi adjungere conatus eſt. Itaque urbem ingreſſus, alterum Hannibalem calumniari cœpit, quo abdicato ipſe univerſis copiis ſolus præfuit. Eſt autem hujus loci ſenſus ambiguus. Dubium eſt enim, an id velit dicere Guluſſa, *ſi Romanos metuiſſes*, an illud potius, *niſi Romanos metuiſſes.*" VALESIVS. — In verſione idem Valeſius ſic poſuit: *ſi ita eſſet, inquit Guluſſa, numquam te in urbem incluſiſſes, nulla præſertim neceſſitate impulſus.* — REISKIVS: „Videtur hæc, ait, ſententia eſſe: *ſi tu vere, quod ais, timeres Romanos, nunquam te urbe concluſiſſes, quam certo noſti ab iis brevi poſt capiendam.*" — Nobis vero græca iterum relegentibus, hæc videtur haud dubia ſententia: Aſdrubal cum, *Romanos ſe metuere*, dixiſſet; reſpondit Guluſſa: *ſane non in urbem te conjeciſſes, niſi neceſſitas te eo compuliſſet.* Id eſt: hoc quidem recte ais, & id tibi facile credo, rectequc etiam facis, quod Romanos metuis: ſane, ſi illi tibi non metuendi eſſent, ſi tu neceſſitate non fuiſſes coactus, non relictis caſtris, quæ extra urbem erant, in urbem te conjeciſſes, & muris te incluſiſſes. At nimirum nunc quidem in hoc congreſſu non eſt, cur Romanos timeas, & idcirco armatus & foſſa valloque Verſ. 5.

munitus mecum colloqui velis, cum ego ſolus & nudus prodeam, neque Romanis militibus ſim cinctus.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *πᾶν ἀναδέχεσθαι, διότι ποιήσομεν τὸ προστατ-τόμενον. omnia recipere*, id eſt, quæcunque proponatur conditio, ſpondere ac polliceri pro nobis, *imperata nos facturos*. De phraſi *πᾶν ἀναδέχεσθαι* diximus ad XIII. 5, 3. ſed veremur, ne hoc loco non ſatis integra vel emendata ſit oratio.

Ibid. μόνον ἀπόσχεσθε. Sic eſſe in codice monuit Valeſius in ora. Hinc REISKIVS: „Nil erat cauſæ, ait, cur *ἀπόσχεσθε* mutaretur. Alloquitur Aſdrubal Guluſſam, &, *Vos*, ait, *Numidæ atque Romani, qui eſtis amici & ſocii, & cauſam communem contra nos geritis, abſtinete vos ab hac miſera urbe.*“

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *σχεδὸν ἅπαξ* &c. Per ſe quidem minime diſplicet *ἅπαξ*, ſed ad *τὰς ἐλπίδας* utique vox *ἁπάσας* requiri videtur.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. *Μαυρουσίους.* — „Valeſius in erratorum indice annotavit, in codice ſuo *Μαύρους* legi, pro *Μαυρουσίους*, quod itaque ei debetur.“ REISKIVS. — Quod Strabo obſervavit lib. XVII. p. 825. quos *Mauros* Romani & indigenæ vocant, eos *Mauruſios* fuiſſe a Græcis adpellatos, eum morem conſtanter aliàs Polybius tenuit; quare & nunc tenuiſſe probabile eſt, quum præſertim facile *Μαυρουσίους* vel compilator eclogarum, vel librarius aliquis, neglecta terminatione, quæ ſuperne adſcripta erat, in *Μαύρους* mutare potuerit, quod nomen illi fuit familiarius. Ceterum quod de *Mauris* & de *copis Pœnorum, quæ in caſtris erant*, hoc loco Polybius ait, pertinet haud dubie ad id, quod Appianus cap. 126. ait, *ineunte hyeme Scipionem ſtatuiſſe, Carthaginienſium copias & auxilia, quæ foris habebant, primum tollere, a quibus commeatus in urbem ſubmittebatur;* quo loco deinde ingentem iſtarum copiarum cladem exponit. Ibi licet *Maurorum* non diſerta fiat mentio, facile credi poteſt, fuiſſe illos in auxiliis Pœnorum.

Ibid.

Ibid. καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων. Aut imperite adjecta fuiſſe verba ὅτι σώζονται, aut intercidiſſe nonnihil in eam ſententiam, quam in ſcholio ſignificavimus, cum ex tota orationis connexione adparet, tum ex Appiani loco modo citato. Valeſius nonniſi priora verba οὐ γὰρ τὰ περὶ τοὺς Μαυρ. ἠγνόει tamquam in parentheſi poſita intellexit, & verba ὅτι σώζονται ad præcedens ἔφη retulit, ut ſic procedat oratio: καὶ γὰρ ἔφη - - καλὰς ἐλπίδας ἔχειν, καὶ τὰ περὶ - - ὅτι σώζονται, &c. Ex quo eadem fere ſententia, quam nos expreſſimus, enaſcitur: *Haſdrubal falli eum* (hæc Valeſii eſt hujus loci verſio) *reſpondit: nam & foris ſociorum auxiliis plurimum ſe confidere, (quippe nondum audierat ea, quæ in Mauritania evenerant) & copias ſuas, quæ regioni præſiderent, adhuc ſalvas eſſe: neque porro ſe ipſos de rebus ſuis deſperare.* Atque hæc unica ratio eſt, qua defendi utcumque ſervarique illa verba ὅτι σώζονται poſſint. Cui rationi illud quidem non repugnat, quod ab oratione infinita, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν, in eadem ſermonis conſecutione tranſit ad finitam, καὶ ὅτι σώζονται; neque enim infrequens, apud Polybium præſertim, iſtud genus tranſitionis ab una conſtructionis forma ad aliam: ſed parum convenire videtur, quod continuo rurſus ad infinitivum recurrit, καὶ οὐκ ἀπελπίζειν. Vtcumque tamen id ſit, ſi quis tenendam ſuiſſe editori eam rationem contendat, nec temere abjicienda duo verba, quæ codex habet, non pertinacius nos quidem repugnabimus: dicemuſque, ne a nobis quidem prorſus deleta eſſe illa verba, ſed ad oram infra contextum adnotata. In contextum ſi quis reſtituta cupiat, facile patiamur, ſed ita, quemadmodum Valeſius & Gronovius fecerunt, ut uno tenore currant verba καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων ὅτι σώζονται, non quemadmodum Erneſtus, qui, comma interſerens poſt δυνάμεων, prorſus turbavit connexionem orationis, & ſententiam plane contrariam effecit, quaſi hoc dixiſſet Polybius, *& de copiis caſtrenſibus nondum audiverat Aſdrubal, ſalvas eas eſſe.* Verſ. 9.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. *οὐ γὰρ περιόψεσθαι σῴζας προφανῶς παραστουδουμένους.* Scilicet, quod, datis obſidibus, non ſolum arma omnia Romanis tradere, verum etiam urbem ſuam & lares atque penates in alium locum juſſi ſunt tranſferre.

Cap. II. ## CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τοιαύτην καὶ τηλικαύτην ἀσέβειαν* &c. — „Significat trucidatos in mœnibus Carthaginis & oculis Romanorum captivos Romanos. vide Appian. p. 72." REISKIVS. — Appian. Pun. c. 118.

Ibid τὰς ἐλπίδας ἔχοις. — „*ἔχειν* poteſt ſervari. Infinitivus adhiberi ſolet in interrogationibus cum admiratione indignabunda; & ſubauditur *ἄξιον ἦν*, vel *ἐρχῆν* vel ſimile quid; ut ad Theophraſti Charact. exemplis teſtatum feci, ad illud *εἶτα ἀκολουθεῖν τῷ ἀργύριον οὐκ ἔχοντι.* Sed probo tamen h. l. Valeſii correctionem." REISKIVS.

Ibid τοὺς θείους. Videri fortaſſe potiore jure poterat, *τοὺς τῶν θεῶν* ſcriptum reliquiſſe Polybium; a quibus verbis in ſequentia aberravit librarius.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *διότι δεῖ συντέλειαν ἐπιτίθεσθαι.* — „Forte, *διότι συμφέρει τέλος ἐπιτιθέναι*, *ejus intereſſe, quamprimum bello finem imponere.*" REISKIVS. — Vocabulum *συντέλεια* pro *τέλος* uſurpare amat Polybius. *συντελεῖ* Valeſius interpretatus erat, *utile eſſe ejus rationibus:* quam interpretationem etiamſi uſus comprobaret, vel ſic tamen defecta foret oratio, niſi vocem *τέλος* adjiceres.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *τῶν οἰκετῶν ἐξ ἀνάγκης.* — „Legendum puto *ἐξ*, abſque *ἀνάγκης*, idque in verſione latina ſum ſecutus." VALESIVS. — At, quoniam *οἰκέται*, quemadmodum cum Ariſtophanis Scholiaſta Suidas obſervavit, vocantur *οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν*, non ſolum *famuli*, ſed etiam omnes *domeſtici*, percommode *οἰκέτας ἐξ ἀνάγκης ſervos* dixerit Polybius. De differentia, quæ ſit lib. XL. 2, 5. inter *τοὺς παιδαγωγοὺς* & *τοὺς ἄλλους οἰκέτας* hoc quidem loco cogitari non debet.

Verſ.

Verſ. 6. ὥστε καὶ τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι ὀφείλειν. — „Sententia eſt: *ut ab ejus affectatione majeſtatis multum abeſſent illi tragici reges, quamvis faſtuoſiſſime & vultuoſiſſime incederent.* Integre ſic eſſet dictum: ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν ἐπιδιδόναι πρὸς τὸ ὁμοίως αὐτῷ σεμνῶς καὶ σιβαρῶς προϊέναι." REISKIVS. Verſ. 6.

Verſ. 7. τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει. — „In cod. msto erat καὶ λείαν, id eſt, καὶ λίαν, (nam librarii λείαν & λίαν promiſcue habent) quæ eſt vera lectio. Subauditur τὴν σάρκα, *tum etiam carnem vehementer auxerat in molem ingentem.* ἀναλαμβάνειν vel ſic nude ita uſurpatur, & de rebus omnibus quæ *accumulantur* & *coacervantur* & *exſtruuntur magnam in molem:* ſed & hic poteſt τὴν σάρκα latere in proxima ſuperiori σάρκινος." REISKIVS. — Non λείαν, ut ait Reiſkius, ſed hoc ipſum λίαν habuit codex Peireſc. teſte Valeſio in ora ſuæ editionis: quum vero κοιλίαν offerrent Suidæ codices, rectiſſime haud dubie fecit Valeſius, quod horum auctoritatem eſt ſecutus. καὶ κοιλίαν, adjecta conjunctione, legendum monuit Toupins, locum hunc citans in Notis ad Longin. de Sublim. ſect. 43. ubi σιτευτοὺς βοῦς (quæ dictio mox ſequitur) docet idem eſſe ac πιαινομένους. *Ibid.* τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. — „*colore præter naturam* (ſeu *ſolitum*) *ardente, florido, rubicundo.*" REISKIVS. Verſ. 7.

Verſ. 10. ὅτε μὲν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψειε. ὅταν requirebat conjunctivum modum; ὅτε potentialem vel optativum, quem vocant grammatici, amat; & mox in ὅτε δὲ cum Suidæ codicibus conſentiebat Peireſcianus. Deinde αὐτοῦ τι mendoſe quidem habet Suidas Küſteri; ſed recte αὐτοῦ τις editio Mediolanenſis cum codice Peireſc. Verſ. 10.

Verſ. 13. καὶ ἐν δυστυχηκυίᾳ πατρίδι. — „Aut loco καὶ legendum eſt ἐν, aut καὶ οὐ. *Tenuit auctoritatem in patria calamitoſa, quam tyrannus vix teneat in civitate proſperis rebus utente.*" REISKIVS. — In voce δυστυχηκυίᾳ deſideratur argumentum, & δεδυστυχηκυίᾳ videtur Verſ. 13.

legendum: certe, licet etiam careant interdum augmento verba compoſita, a verbo δυστυχέω prolatum in lexicis aoriſtum ἐδυστύχησε videmus, & præteritum δεδυστυχηκώς.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τότε - - ὑπαρξάντων. Cum ὑπάρξαντας vulgo legeretur, malle ſe ὑπαρξάντων ait Reiſkius. Nos, neceſſariam iſtam emendationem ducentes, in contextum recipere non dubitavimus.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. τὸν ὑπὲρ ἐκείνων ποιησώμεθα λόγον. ὑπὲρ revocavimus ex manuſcripto, cum in marginem eſſet relegatum a Valeſio, qui περὶ ſua auctoritate in contextu poſuit. Quod in edit. Gronov. & Erneſt. reſertur, in codice Peireſciano ſcriptum fuiſſe ὑπὲρ ἐκποιώμεθα, ex perperam accepta nota marginali Valeſii ortum eſt: nihil aliud dicere voluerat Valeſius, niſi in msto fuiſſe ὑπὲρ ἐκείνων ποιώμεθα, & compendioſe ἐκ. ſcripſerat, pro ἐκείνων.

Cap. III. ## CAPVT III.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Vide Appiani Punic. c. 31. *Ibid.* συνέπεσε. Sic editiones omnes Suidæ, cum ſub voc. Σεμνὸς, tum ſub voc. Συνέπεσε, ubi diſerte ait: συνέπεσε τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰ γόνατα, ἀντὶ τοῦ προσέπεσε. Sua ex conjectura προσέπεσε edidit Valeſius in Polybii Fragmentis.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Φιλανθρωπηθείς. Polybianum verbum eſt φιλανθρωπεῖν τινα, *humaniter, benigne excipere aliquem*, I. 81, 8. & alibi.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Confer XXXVI. 6, 5.

ADNO-

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XL. Lib. XL.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

Verſ. 1. Πυθέας. — „Hic *Pytheas* Bœotarches Thebis fuit, altera poſt Critolaum fax Achaici belli, teſte Pauſania in Achaicis, [lib. VII. c. 14. p. 557.] ubi bellum Achaicum elegantiſſime & graviſſime refert Hujus etiam meminit Polybius infra. [cap. 3, 10.] Occiſus eſt a Q. Cæcilio Metello, ut refert Pauſanias.“ [ibid. c. 15. p. 560.] VALESIVS. Verſ. 1.

Ibid. δοκῶν ἑαυτῷ παραχεχωρῆσθαι τὴν πρώτην ἡλικίαν. — „Aut ἑαυτοῦ aut ἑκάστῳ, quod malim.“ REISKIVS. — Recte, ſi quid videmus. Certe, Valeſii interpretatio, *primam illam ætatem ſibi condonatam eſſe exiſtimabat*, nec per ſe ſatis apta eſt connexioni orationis, nec in græci ſermonis uſu habet præſidium. Hoc dixit haud dubie Polybius, *famam de illo homine obtinuiſſe, cuivis proſtituiſſe olim eum ſuam juventutem.* Sed in hanc ſententiam videtur παραχεχωρηκέναι ſcribendum fuiſſe.

Verſ. 2. δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου σωματοποιησάμενος τὰς προειρημένας αἰτίας. Valeſius: *quæ vitia Eumenis & Philetæri favore & gratia aluit.* Sed αἰτίαι non tam ſunt *vitia*, quam *culpæ* vel *inculpationes.* Quare σωματοποιησάμενος τὰς αἰτίας ſignificare utcumque poſſet *confirmavit* vel *auxit culpam;* ſed ſic non adparet, quænam ſit h. l. vis verborum δι' Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου. Erneſtus Verſ. 2.

Verſ. 2. in Lexico Polyb. σωματοποιεῖσθαι τὰς αἰτίας interpretatus eſt *alere & augere cauſſas:* quod quid hoc loco valeat, non videmus. Veremur ne nec emendata ſatis, nec integra ſint verba: ſuſpicamurque, ſic ſcripſiſſe Polybium, σεσωματοποιημένος vel σωματοποιηθεὶς διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας, *per Eumenem & Philetærum opibus & auctoritate auctus propter prædictas cauſſas.*

Cap. II. CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τοῦ Κριτολάου - - μετηλλαχότος. Vide Pauſaniam loc. cit. cap. 15. ubi docet, poſt pugnam prope Thermopylas, qua victi cæſique a Metello ſunt Achæi, duce Critolao, nuſquam amplius comparuiſſe Critolaum, & de morte ejus incertam fuiſſe famam, variamque opinionem. Veneno ſibi mortem conſciviſſe Livius tradidit lib. LII. Quod vero Oroſius IV. 3. (cujus verba retulimus in Spicileg. Reliquiar. ex Polybii libro XL. Tom. V. p. 50.) ſcribit, *adſeruiſſe Polybium, in Achaia pugnatum eſſe Critolao duce;* id quale ſit, non ſatis liquet. Certe, de clade ad Thermopylas Critolao duce accepta, Livius cum Pauſania conſentit. Contra, quod ex Polybio Oroſius refert, id confirmare Florus videtur, II. 16. his verbis: *Critolai manum Metellus (conſul) per patentes Elidis campos toto cecidit Alpheo:* quod tamen eo magis mirum atque etiam incredibile videri debet, quoniam in Peloponneſum deſcendere Romanus exercitus non potuerat, niſi capta Corintho; captam autem Corinthum demum a Mummio Conſule eſſe, poſtquam imperio deceſſit Metellus, conſentiunt omnes. Quare, quod Elidis campos & Alpheum fluvium huc traxit Florus, id quidem prorſus alienum eſt: Oroſius vero *Achaiam* generaliori ſignificatu pro univerſa *Hellade* vel *Græcia* accepiſſe videtur, ex uſu qui apud Romanos poſt confectum Macedonicum bellum Achaicumque obtinuit. Ceterum extremum tempus præturæ Critolai, (quod tempus complevit Diæus, Critolao ſuffectus,) incidit in initium anni conſularis Romani 608.

Cn.

Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Coſſ. qui conſules pro more, inde ab A. V. 601. recepto, (vide Interpretes Livii ad Epit. libri XLVII.) Kalendis Ianuariis magiſtratum inierunt. De ſucceſſione prætorum Achæorum his poſtremis temporibus, vide quæ mox notabimus ad cap. 4, 1. Verſ. 1.

Ibid. ἕως ἂν ἡ καθήκουσα σύνοδος. Neceſſario adjiciendus viſus eſt articulus ἡ, qui aberat vulgo. Vide IV. 14, 1. & cap. 26, 7. Legitimum tempus comitiorum eligendo prætori Achæorum erat poſt æquinoctium vernum. Conf. ad c. 4, 1.

Verſ. 3. ἐκπέμψας εἰς τὰ Μέγαρα. — „Diæus præſidium militum Megara miſit, qui urbem cuſtodirent, & Metellum cum legionibus, ſi ulterius progredi vellet, arcerent, ut ait Pauſanias.“ VALESIVS. Verſ. 3.

Ibid. τῶν οἰκογενῶν καὶ παρατρόφων. — „Παρατρόφους *alumnos* verti. Sunt enim παράτροφοι, οἱ παρὰ τοῖς τῶν εὐπόρων υἱοῖς τρεφόμενοι. Tales erant apud Spartanos ii, qui *Mothaces* dicebantur, ſeu *Mothones*, quos παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις exponit Harpocration & Heſychius; Phylarchus lib. XXV. hiſt. apud Athenæum συντρόφους, quod idem eſt. Gloſſæ veteres: *Alumnus*, οἰκοτραφής, τρόφιμος, τρεπτός. Item σύντροφος, *collactaneus.*“ VALESIVS. — „παράτροφοι ſunt *ſervi*, emti quidem illi, neque domi nati, ſed admodum pueri emti, & *domi una cum filiis familias educati atque adulti.*“ REISKIVS.

Verſ. 9. προσκατεκλαίοντο πάντες. — „προκατέκλαιον, *prius deplorabant* quam perierant; *ante fata eos lugebant.*“ REISKIVS. — Nobis percommode teneri poſſe vulgata viſa eſt, hac ſententia, *omnes inter ſe collacrimabantur.* Verſ. 9.

Verſ. 10. τὴν δὲ τῶν οἰκετῶν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμόν. — „Si ἀνάστασιν bene habet, ἐπισυρμὸν debet ita accipi, ut Valeſius accepit, ſcil. de *abductione.* Sed videtur ἐπισυρμὸς, hic loci dici *ſupinatas*, *neglectus præceptorum herilium*, *ſocordia in obeundis muniis*, *domeſticis*, *pertinax detrectatio parendi*, quæ magna ſolet eſſe in turbis Verſ. 10.

Verſ. 10. bis reipublicæ. Quæ ſignificatio ſi obtinet, legendum eſt *ἀνάτασιν*, *ferociam*, *minacitatem*, *audaciam heris obloquendi & minitandi.*" REISKIVS. — At *ἀνάτασις* ſæpius quidem apud Polybium pro *comminatione* vel *minis accipitur*, certo quodam & definito loco ac tempore prolatis, ut IV. 4, 7. XXX. 4, 2. ſed pro *minacitate* nuſquam quod ſciamus. Nec ſatis idonea adeſt cauſſa, cur vulgatam damnemus. Poteſt autem duplici ratione vocab. *ἀνάστασις* intelligi. Nobis viſum erat, *ἀνάστασιν* idem eſſe ac *στάσιν* & *ἐπανάστασιν*, *motum*, *turbas*, *ſeditionem*, *inſurrectionem*. In aliam partem interpretatus Toupius eſt in Epiſt. Crit. p. 17. *promotionem*, vel *exaltationem* intelligens, ſcilicet ipſam *manumiſſionem ſervorum*, & receptionem vel elevationem in numerum militum reipublicæ adeoque in civium numerum. *ἐπισυρμὸν* idem Toupius ibidem, ſicut Reiſkius, de *ſocordia in domeſticis muniis* accepit: de quo vocab. diximus ad IV. 49, 1. Valeſius in latina verſione utrumque vocabulum, *τὴν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμὸν*, uno verbo *abductionem* interpretatus erat.

Cap. III. CAPVT III.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *προσδοκῶντες τὸν ἀπὸ τοῦ στόλου κίνδυνον.* — „Interpretatio hujus loci habetur p. 1481, 25. [c. 5, 10.] Significatur enim claſſis Romana, cujus adventus ex Africa a Græcis Peloponneſi formidabatur." REISKIVS. —

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *Πατρεῖς δὲ καὶ τὸ μετὰ τούτων συντελικὸν - - ἐπταίκει κατὰ τὴν Φωκίδα.* Achæos Bœotioſque primo apud Thermopylas, iterum in Phoceis devictos a Metello Oroſius ſcribit loc. cit. Illos vero Achæos, qui in Phocide internecione deleti a Metello ſunt, ſelectos mille Arcades fuiſſe Pauſanias ſcribit, Patrenſium nullam faciens mentionem. conf. Polyb. XL. 6, 11. *Ibid. καὶ ἦν τὸ συμβαῖνον τοῦ πολλῷ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ἐλεεινότερον.* Neſcimus an abundet articulus *τῶν* & deleri debeat, ut ſententia ſit: *quamvis luctuoſa fuerit clades, quam in Phocide paſſi*

passi sunt Patrenses & qui eis erant contributi, multo tamen miserabiliora fuerunt ea quæ in Peloponneso acciderunt.

Vers. 7. ἀρχομένης Φαρμακείας. Non satis integra h.l. videtur esse oratio; quamquam nil mutat Suidas in Φαρμακείας & in Περιπέτεια, ubi eumdem locum protulit. *Ibid.* Pro τῆς Ἑλλάδος apud Suidam, in Περιπέτεια, τοῦ ἀνθρώπου legitur perperam. Vers. 7.

Vers. 8. ὑπὸ πραγμάτων. Immo ὑπὲρ πραγμάτων, *de republica dissentientes.* Sic cap. 4, 8. ὑπὲρ τῶν πραγμάτων παθεῖν τι, *pro republica aliquid pati.* Vers. 8.

CAPVT IV. Cap. IV.

Vers. 1. Cum Ecloga hæc vulgo, pro more, ab his verbis inciperetur, Ὅτι τοῦ Διαίου, Salmasius ad oram sui exempli editionis Valesianæ adnotavit, Ὅτι ἄρτι τοῦ Διαίου, nescimus qua conjectura ductus, vel quodnam indicium secutus. Vers. 1.

Ibid. Τοῦ Διαίου - - καθεσταμένου στρατηγοῦ διὰ τῶν πολλῶν. *Diæus* prius suffectus ex lege fuerat (cap. 2, 1.) mortuo Critolao; nunc legitimo comitiorum tempore (nempe τῇ καθηκούσῃ συνόδῳ, vide ibid. cap. 2, 1.) *a populo* (ὑπὸ τῶν πολλῶν) *denuo prætor est creatus*, vere anni 608. Nam circa Pleiadum ortum, id est primo vere, legitimum fuisse tempus docet Polyb. IV. 37, 2. & V. 1, 1. si modo ibi particula τότε ita accipienda est, ut *jam tum*, (Arati ætate) istud obtinuerit institutum, cum olim alio tempore comitia prætoria egissent Achæi; non, ut hoc dixerit Polybius, Arati quidem ætate id obtinuisse, posterioribus vero temporibus esse mutatum. Ceterum juvabit hoc loco notasse *seriem atque consecutionem prætorum Achæorum*, qualem his posterioribus temporibus fuisse reperimus. Scilicet *Menalcidas*, Spartanus, prætor fuit Achæorum A. V. 604. teste Pausania p. 551 sq. Huic successit *Diæus* A. V. 605. Pausan. 552 sq. Diæum excepit *Damocritus*, eodem anno, ut diserte Pausanias p. 554. docet, quo Metellus in Macedoniam prætor est missus, id

Verſ. 1. id eſt A. V. 606. Conf. Liv. Epit. libri L. Damocrito, in ipſa prætura proditionis damnato, ſucceſſit rurſus *Diæus*, teſte Pauſan. p. 555. quod factum intelligi debet ex eadem lege, quam Polyb. XL. 2, 1. commemoravit. Electus deinde in inſequentem annum 607 *Critolaus*, Pauſan. p. 556. cui in magiſtratu mortuo rurſus ſuffectus eſt *Diæus*. Polyb. XL. 2, 1 ſq. Denique vernis comitiis A. V. 608. denuo a populo prætor creatus eſt idem *Diæus*, cujus ſub prætura Corinthus eſt exciſa, & everſum Achaicum fœdus.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Ἀνδρωνίδαν. Andronidas, Callicratis ſocius, Achæus, jam olim cum Romanis ſenſerat, & proditor Achæorum habebatur. Miſſus autem hic nunc ad Metellum fuerat, ad deprecandam iram. conf. c 5, 2.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *παρέβαλε τοὺς ἀνθρώπους.* Citat hæc Suidas in *Παρέβαλε*, ubi perperam *ἀναδεχθῆναι* legitur, pro *ἀναχθῆναι*.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *Στράτιος.* Conf. ad XXXVIII. 5, 4. Vulgo *Στράττιος* duplici *ττ* h. l. erat ſcriptum hoc nomen: delevimus alterum *τ* cum ex aliorum locorum præſcripto, tum ex derivationis ratione.

Verſ. 5 ſq. *Verſ.* 5 *ſq. τοῖς μὲν ὑπὸ Φίλωνος.* Non ſatis adparet, ubinam ſit particula adverſativa, quæ iſti particulæ *μὲν* reſpondeat. Deinde *verſ.* 6. dubitare poſſis, utrum illud *σφέτερον συμφέρον*, *privatum commodum Philonis*, an *Diæi*, ſit intelligendum. REISKII ad hunc verſum ſunt breves adnotatiunculæ hæ: „Poteſt *διὰ* ferri, ſed malim plane abeſſe.“ — Tum ſimpliciter, nulla adjecta obſervatione, *τιθεμένους* legendum pro *τιθεμένων*, & ante *πρὸς τοῦτον* adjiciendam copulam *καί*. Denique: „*εἰ*, ait, ſatis bene poteſt locum tueri, *quamquam;* tametſi Valeſii *ἤ*, *quapropter*, etiam non eſt inconveniens.“

Verſ. 9. *Verſ.* 9. *Δίαιος καὶ Δαμόκριτος, ἄρτι τῆς καθόδου τετευχότες. Diæus & Damocritus, nuper ab exſilio revocati.* Quonam ab exſilio? An Romano? At in numero eorum, qui Romam evocati erant, hos nuſquam memoratos meminimus.

mus. Præterea non *nuper* demum, ſed quinto abhinc anno, domum remiſſi ex Italia erant Achaici exſules. vide XXXV. 6. Nec vero facile intelligitur, quo pacto omnino *nuper*, atque etiam *nuperrime* (id enim valet vox ἄρτι) *ab exſilio revocatus* dici *Diæus* potuerit, qui tribus proximis annis continuis prætor fuerat Achæorum, ut modo oſtendimus ad verſ. 1. Sed *Damocritus*, haud multo ante in ipſa prætura proditionis damnatus, Peloponneſo profugerat, ut docet Pauſan. p. 555. *Ex illo* igitur *exſilio nuperrime revocatum Damocritum* ait Polybius; quare corrigendum τετευχώς, pro τετευχότες. Verſ. 9.

Ibid. Ἀλκαμένης. Is copiis illis præerat, quæ ad tenenda Megara oppidum a Diæo erant miſſæ. c. 2, 2. Pauſan. p. 559.

CAPVT V. Cap. V.

Verſ. 2. Λάγιον. Suſpicati eramus Στράτιον, ex cap. 3, 4. coll. cum 3, 2. Certe nuſquam aliàs *Lagium* commemoratum meminimus. Sed mox rurſus Λάγιον nominatum videmus verſ. 4. Quare nil temere novandum. *Ibid.* ὑποστρατηγέν. Corrige ὑποστράτηγον, retracto accentu. *Ibid.* ἐπενέγκαντες correximus, moniti etiam a Reiſkio. Mendoſe vulgo ἐπηνέγκαντες. Verſ. 2.

Verſ. 4. ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Σωσικράτη παρανομίας. — „διὰ τὴν delendum. Fuit in aliis libris διὰ τὴν εἰς τὸν Σ. παρανομίαν, in aliis ὑπὲρ τῆς - - παρανομίας. Hinc conflata illa vulgata. Si quis ſervare διὰ velit, ſuaſerimus δι' αὐτοῦ legi: *plebe per ſemet, ſponte ſua deveniente ad cogitationem.*" REISKIVS. Verſ. 4.

Verſ. 5. ἐπὶ τοῦ σκάμματος ὤν. Valeſius: *in ipſo ſtadio poſitus.* Rectius fortaſſe fuerit, *ad ipſum ſulcum ſtans*, id eſt, *in limine certaminis, quo de vita erat pugnandum.* Eſt certe aliud ἐπὶ τοῦ σκάμματος, aliud ἐντὸς τοῦ σκάμματος. Eſt autem σκᾶμμα *ſulcus*, vel *foſſa, circa illud ſpatium ducta, intra quod pugnant athletæ.* Vide auctores laudatos ad Heſychium in Σκάμματα, quod exponitur ἀγῶνες, Verſ. 5.

ἀγῶνες, στάδια. Adde Guil. Budæum & Henr. Steph. hac voce.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. ὅτι διαπέμπεται πρὸς Μεναλκίδαν. Valeſius, ex codice Peireſciano πρὸς μὲν Χαλκίδα edens, notaverat in margine, fortaſſe πρὸς τὴν Χαλκίδα eſſe legendum, idque in verſ. latina eſt interpretatus, *quod Chalcidem clam nuntios mitteret.* Perſpecte vero REISKIVS: „Forte πρὸς Μεναλκίδαν. Et videtur ille *Menalcidas* ſignificari, qui p. 1285. [XXX. 11.] commemoratur, ut amicus Romanorum, & homo Spartanus. Vtrumque autem id criminoſum erat penes Achæos tum temporis.“ — De illo homine, qui etiam prætor ante aliquot annos fuerat Achæorum, plura vide apud Pauſan. VII. 11-13. p. 551 ſeqq. nec dubitabis de veritate emendationis a nobis adoptatæ. Conf. Adnot. noſtram ad cap. 4, 1. Eo minus vero huc conveniebat vulgata ſcriptura Χαλκίδα, quia *Chalcis* eo bello non cum Romanis, ſed cum Achæis fecit, ut intelligitur ex c. 11, 5. coll. Liv. epit. lib. LII.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. διό τι δοκεῖ μοι. Teneri utique nullo pacto potuit vulgatum διὸ, decurtatum per librarii errorem ex διότι, qua particula nihil apud Polybium frequentius, pro ſimplici ὅτι poſita.

Ibid. ἀντερεῖσαι. — „ἀντερίσαι bona eſt lectio & immerito damnata: *contendiſſe, certaſſe, pugnaſſe.*“ REISKIVS. — Quamquam ferri utcumque, ſi opus foret, ἀντερίσαι poſſet, ſolicitatam tamen nolimus commodiſſimam Valeſii emendationem, quæ nobis quidem certiſſima viſa eſt. ἀντερεῖσαι, *contra niti, obniti, contra moliri.* Similiter alia compoſita verbi ἐρείδειν paſſim a librariis corrupta vidimus. V. 84, 2. & Fragm. grammat. num. LXXXIV. Tom. V. p. 92.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. τὸ ταχέως σφῆλαι &c. Huc pertinet, quod III. 5, 6. dixit, ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἔσχε τὸ κοινὸν ἀτύχημα πάσης τῆς Ἑλλάδος. Confer notanda ad cap. 10, 3. — „καὶ ante ῥαδίως addidit Valeſius de ſuo. Præſtabat

meo

meo judicio, ῥᾳδίως ἡττῆσαι plane deleri, ut ſcholion verbi σφῆλαι." REISKIVS.

Verſ. 12. Εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. Verſ. 12
— „Hujus dicti auctor fuit Themiſtocles; vide Plutarchum in ejus vita. Zonaras quoque teſtis eſt, Græcos poſt excidium Corinthi, cum in majori felicitate quam antea eſſent, id dicere ſolitos, ὅτι εἰ μὴ ἧττον ἐκλώκισαν, οὐκ ἂν ἐσώσαντο." VALESIVS. — Themiſtoclis dictum habes apud Plutarch. p. 126. edit. Wechel. ἀπολώμεθα ἄν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα. *Perieramus, ni periiſſemus.* Polybii verba repetiit Suidas in Εἰ μὴ, ubi, quid ſibi velint verba in fine adſuta οἱ κρημνιζόμενοι, non magis mihi, quam doctiſſimo Küſtero, liquet.

CAPVT VI. Cap. VI.

Verſ. 1. Αὖλος Ποστούμιος. Vulgo Ποστόμιος & apud Verſ. 1.
Polybium h. l. edebatur, & apud Suidam in Αὖλος Ποστ. ubi totum fere hoc caput inſertum legitur. Non præciſe quidem damnatam velimus iſtam ſcripturam, ſed tenendam eam duximus, quæ alibi & in ejuſdem viri nomine, XXXIII. 1, 5. & c. 11, 4. & XXXV. 3, 7. & in aliorum ejuſdem familiæ, II. 11, 1. &c. conſentientibus mss. edita erat. — „De hoc *Aulo Poſtumio* extat Ciceronis judicium in libro, qui Lucullus inſcribitur: [Acad. Quæſt. IV. 45.] *Legi apud Clitomachum, cum Carneades & Stoicus Diogenes ad ſenatum in Capitolio ſtarent, A. Albinum, qui tum P. Scipione & M. Marcello Coſſ. prætor eſſet, eum, qui cum avo tuo, Luculle, conſul fuit, ſane doctum hominem, ut indicat ipſius hiſtoria ſcripta græce, jocantem dixiſſe Carneadi* &c. Ejuſdem meminit in lib. de claris Oratoribus, [Brut. c. 21.] & Plutarchus in M. Catone, [p. 343.] ac Gellius lib. XI." [c. 8.] VALESIVS. — Adde Macrob. in Proœm. Saturnal.

Verſ. 4. ἐὰν, Ῥωμαῖος ὤν, μὴ δύνηται &c. Sic vulgo Verſ. 4.
editum, perperam. Particula ἐὰν ſubjunctivum poſtulabat δύνηται, ſicut mox verſ. 5. Sed alia ratione hic ſuc-

currit Suidas, εἰ Ῥωμαῖος ὢν ſcribens, quod Polybio reſtitui debuerat, & reſtitutum velimus.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ἀπηντηκέναι ἐοικεῖ. Verte, *reſpondiſſe fertur*; non, *videtur*. Conf. Adnot. ad IX. 25, 1. Verba Catonis latino ſermone exhibet Cornelius Nepos apud Aulum Gellium l. c.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ἐθελοντὴν ἀπογράψασθαι. — „ἀπογράφεσθαι eſt *edere & profiteri* atque *deferre nomen ſuum inter conſortes alicujus ſtudii, quorum nomina indice quodam conſignantur*; ut e. c. qui ultro ſe offerunt ad contribuendum neceſſitatibus reip. aut ad contendendum de palma alicujus certaminis. Hic loci eſt, *ultro ſeſe ingerere contentioni laudis e conſcribenda græco ſermone hiſtoria rerum geſtarum.*“ REISKIVS. — Conf. verſ. 8.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. καὶ παραπλήσιον, ὡς ἂν εἴ τις. Sic edidit Valeſius, ut eſt apud Suidam in Αὖλος Ποστόμιος. Quod ſi vero ἄχρηστον accipi poteſt pro *vanum, leve, ineptum*; (quemadmodum apud Heſychium in Ἀχρήϊς pro ſynonymis ponuntur μάταιος, ἐλαφρὸς, ἄχρηστος) utique verba iſta, quæ Peireſcianus codex hic habuit, παραπλήσιον ὡς ἄχρηστον, per imperitiam librarii ex his corrupta videri debebunt παραπλησίως ἄχρηστον, id eſt, *perinde vanum, leve, futile, ineptum*. Literas ως, quæ ſuper terminatione ον in παραπλήσιον ſuperſcriptæ erant, & veram indicabant ſcripturam, pro particula ὡς acceperat librarius. *Ibid.* παραυτοῖτο in contextum recepimus, quod Valeſius ex Suida in Αὖλος & in Παραυτοῖτο ad oram notaverat. Perperam vulgo παραυτῆτο ex cod. Peireſc. *Ibid.* μήτε τὸν πόνον. τοὺς πόνους Suidas, & caret μήτε.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος. — „Aut πλέον τοῦ καλῶς ἔχοντος legendum, *ne plus auderent quam par eſſet*, aut τοῦ μὴ καλῶς ἔχοντος, *ne aggrederentur aliquid indecorum.*“ REISKIVS. — Immo vero, optime habet vulgata. κατατολμᾶν τοῦ καλῶς ἔχοντος idem valet

valet ac τολμᾷν κατὰ τοῦ καλῶς ἔχοντος vel παρὰ τὸ καλῶς ἔχον, id eſt, *temere audere*, ut interpretatus eſt Erneſtus in Lexic. Polyb. Verſ. 9.

CAPVT VII. Cap. VII.

Verſ. 2. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν παρὼν &c. *Ait enim, ſe præſentem vidiſſe* &c. Vide Valeſii Adnotationem ad cap. 10, 2. Adde Teſtimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis collecta Tom. V. hujus edit. p. 12. num. VII. 2. Verſ. 2.

CAPVT VIII. Cap. VIII.

Verſ. 4. Ἐπεβάλετο (γὰρ ὁ Πολύβιος) διδάσκειν &c. Vulgo ex codice Peireſc. omiſſis eis verbis, quæ uncis incluſa adjecimus, ita edebatur: Ἐπεβάλετο διδάσκειν διὰ πλειόνων &c. Et monuit præterea VALESIVS: „In msto exemplari hæc cum præcedentibus cohærebant; [nempe cum illis verbis μετεσχηκὼς αὐτὸς τῶν ἀγώνων, cap. 6, 12.] quæ nos merito diſtinximus. Pertinent enim ad ipſum Polybium, qui, cum poſt expugnationem & excidium Corinthi quidam ex Romanis Philopœmenem accuſaviſſet coram Mummio ac decem legatis, quod ſemper adverſatus eſſet cauſſæ populi Romani, contra Polybius pro Philopœmene peroravit, utque ejus memoria ſervaretur obtinuit, ut narrat Plutarchus in Philopœmene ad finem.“ — Nos, quoniam Plutarchi verba, ex Polybio haud dubie decerpta, proxime ante exhibuimus, cum illis nunc hanc Valeſianam eclogam inſertis verbis γὰρ ὁ Πολύβιος conjungi commodiſſime poſſe putavimus. Reiſkius ante vulgatam ſcripturam ἐπεβάλετο διδάσκειν intercidiſſe per librarii culpam ſuſpicatus erat verba Ὅτι Πολύβιος, a quibus hanc Eclogam fortaſſe inchoaverat compilator. Verſ. 4.

Ibid. τοῖς ἐν ἀρχαῖς εἰρημένοις περὶ τἀνδρός. — „Locus, ad quem hic ablegat, eſt p. 1439.“ [nobis XXV. 9.] REISKIVS.

Verſ. 5. In Scholio ſub contextu corrige operarum errorem, & ſcribe *vulgato* εἰκὸς, loco *vulgo* εἰκὸς. Verſ. 5.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Ad vulgatum *μετασχόντα δὲ* adnotavit idem REISKIVS: „Hæc non intelligo. Videtur ſententia poſtulare *αἴτιον ὄντα*. Sunt etiam alia in hoc fragmento minus expedita." *Ibid.* Ad vulgatum *τετραμμένῳ* notaverat VALESIVS: „Legendum videtur *τετραμήνῳ*." — id eſt, *quarto menſe ante*. Præſtare nobis utique viſa eſt Reiſkii emendatio. Facillimus librarii lapſus, ex Γ in Τ aberrantis.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. *τὴν Ἀχαιοῦ*. — „*Achæum* hic intelligo, principem atque auctorem generis Achæorum, qui fuit Xuthi filius, Hellenis nepos, de quo vide Pauſaniam, *ἐν περιηγήσει τῆς Ἑλλάδος*." VALESIVS. — Pauſanias initio libri VII.

Cap. IX. CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τῶν δέκα*. — „Sic Polybius & Dio ac Zonaras vocare ſolent *decem legatos*, qui, confecta a conſule aut prætore provincia, mittebantur a ſenatu, ut conſul prætorve ex eorum ſententia provinciam ordinaret, legeſque daret; quorum acta poſtea a ſenatu confirmabantur, ut docet Cicero Philippica XII. Qui autem fuerint decem legati tum a ſenatu miſſi ad res Græciæ componendas, ignotum eſt. Vnus quidem ex iis fuit L. Mummius, pater L. Mummii qui Corinthum ceperat, ut docet Zonaras ex Dione, *πεμφθέντος δὲ οἱ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ καταστάσει τῶν ἀλόντων*. ubi notandum eſt, patrem in decem legatis fuiſſe. Neque enim ſolebant veteres Romani legare in decem, qui eſſent imperatorum neceſſarii, ut ait Cicero in Epiſt. 6. lib. XIII. ad Atticum his verbis, quæ, quoniam ad hunc locum maxime faciunt, apponere non parcam. *Mummium fuiſſe ad Corinthum pro certo habeo: ſed non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque id etiam accepi, non ſolitos majores noſtros legare in decem, qui eſſent Imperatorum neceſſarii; ut nos, ignari pulcherrimorum inſtitutorum, aut negligentes potius, M. Lucullum & L. Murenam & ceteros conjunctiſſimos*

mos ad L. Lucullum miſimus. Idem in Epiſt. 30. *Sicunde potes, erues qui decem legati Mummio fuerunt; Polybius non nominat. Ego memini Albinum conſularem, & Sp. Mummium.*" VALESIVS. — Decem illos *legatos, quorum de ſententia* (ut Livius ait XLV. 17.) *imperatores componerent res*, percommode τοὺς συμβούλους vocare ſolet Appianus, de Rebus Hiſpan. c. 78 ſq. & Punic. cap. 32. ἡ βουλὴ συμβούλους ἔπεμψε τῷ Σκιπίωνι, μεθ' ὧν ἔμελλε κρινεῖν τε καὶ πράξειν ὅ τι δοκιμάσειε συνοίσειν. & de Rebus Macedon. Eclog. VII. c. 2. T. I. p. 514. noſtræ edit. συμβούλους δ' ἔπεμπον, καθάτερ εἰώθησαν ἐπὶ τοῖς λήγουσι πολέμοις, δέκα ἄνδρας, μεθ' ὧν αὐτὸν (τὸν Φλαμινῖνον) ἔδει τὰ εἰλημμένα καθίσταθαι. Apud Pauſaniam in ipſa rerum a Mummio geſtarum hiſtoria, VII. 16. p. 562. ἔμβουλοι vocantur iidem decem legati, niſi ibi συμβούλους pro vulgato ἐμβούλους legendum, quæ & Sylburgii fuerat conjectura. Verſ. 1.

Ibid. καὶ δόντα δωρεάν. Ad olim vulgatum δωρεὰ perſpecte Reiſkius, cui obtemperavit Erneſtus, monuerat, aut δωρεὰν ſcribendum, aut ἐν δωρεᾷ.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 2. Ἐνετείλαντο δὲ τῷ Πολυβίῳ. — „Polybium cum Scipione Africano ad Carthaginem fuiſſe conſtat, excidioque urbis interfuiſſe; ut teſtantur Appianus in Libyco, Ammianus Marcellinus lib. XXIV. & Oroſius lib. V. [Vide Reliquias lib. XXXIX. Polyb. c. 3, 6 ſq. & Spicileg. Reliquiar. ex lib. XXXIX. n. 1. Tom. V. p. 48 ſq. & Spicileg. Reliq. ex lib. XL. Tom. V. pag. 50.] Diruta eſt autem Carthago Cornelio Lentulo & L. Mummio Coſſ. eodemque anno Corinthus exciſa eſt, ut ſcribit Vellejus Paterculus lib. I. [c. 13.] Itaque non video, qui fieri poſſit, ut eodem anno ac tempore Polybius in Achaia & in Africa ſimul fuerit. Vnico Strabonis loco id confici Caſaubonus [in Synopſi chronologica Hiſtoriæ Polybianæ] exiſtimavit, qui ſic habet in lib. VIII. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα &c. [vide Reliq. lib. XL. Verſ. 2.

Verſ. 2. Polyb. c. 7.] Sed ex his verbis nego id conſequi, Polybium expugnationi interfuiſſe, ſed tantum poſt expugnationem ſuperveniſſe. Neque enim credibile eſt, milites Romanos inter urbis captæ excidium alea luſiſſe, quo tempore militaris diſciplina arctius cuſtodiri debet. Deinde, quis credat, Polybium, ea ſapientia hominem, eaque in patriam caritate, ſpectatorem expugnationis eſſe voluiſſe? ſtabat enim a parte populi Romani. Verius eſt igitur quod dixi, Polybium ſcilicet poſt Corinthi excidium celeriter ex Africa advolaſſe, ut opem aliquam ruenti patriæ afferret. Audeo enim de Polybii auctoritate id affirmare, ſi ante expugnationem adfuiſſet, non in tantam calamitatem Corinthum venturam fuiſſe. Accedit & Oroſius lib. V. [c. 3.] qui diſerte ſcribit ex T. Livio, ut ſolet, Polybium tum ad Carthaginem fuiſſe, cum Diæus a Metello eſt devictus. Eſt & alius error in Chronologia Caſauboni, qui Corinthi excidium confert in conſulatum Q. Fabii & Hoſtilii Mancini: quæ ſententia licet Plinio auctore firmetur, magis tamen placet Velleji & Oroſii opinio, ob mirabilem concurſum excidii duarum maximarum urbium. Accedit quod & Plinius hanc noſtram ſententiam tuetur: [XXXIV. 2, 3.] nam Corinthum ait captam eſſe Vrbis anno 608. in quem annum ex ſupputatione Varronis, quam ſequitur ubique Plinius cadit conſulatus Lentuli & Mummii." VALESIVS. — A Mummio Conſule exciſam eſſe Corinthum, auctorea conſentiunt omnes. At id non factum eſt ſub initium ejus anni, quo conſulatum Mummius geſſit, qui erat annus ab V. C. 608: nam ex quo cognoverat Metellus, Macedoniæ prætor, Mummio conſuli Achaicum bellum eſſe decretum, continuo ipſe initio ejus anni finem imponere bello properavit; moxque victo prope Thermopylas Critolao, & reliquis Achæorum copiis in Phocide cæſis, tum captis Thebis Megariſque, ad Iſthmum contendit. Vide Pauſan. VII. cap. 14 extr. & ſeq. Ibi tum demum Mummius Conſul ſupervenit; qui, ut quidem Pauſanias VII. 16. refert, (cum quo conſentit Liv. Epit.

Epit. lib. LII.) amandato in Macedoniam Metello, Diæum prætorem Achæorum ad Iſthmum prælio fudit, inde Corinthum captam diruit; ſed, ut Oroſius ex Polybio retulit, poſt victoriam demum de Diæo & Achæis ad Iſthmum ab eodem Metello reportatam in caſtra venit, moxque, dimiſſo Metello, Corinthum expugnavit. Eodem vero ipſo anno, quo conſul fuit Mummius, non inſequente demum anno captam eſſe Corinthum, non tam ex eo colligemus, quod tum non amplius Conſul, ſed Proconſul dicendus fuiſſet Mummius; (etenim in ea denominatione non nimis adcurati ſolent eſſe ſcriptores;) quam ex eo, quod celeriter atque raptim tunc omnia eſſe geſta ſatis ſignificat Polybius noſter XL. 5, 8 ſq. & III. 5, 6. & quod decem legati, quorum ex ſententia res Achaiæ Mummius ordinavit, qui mox poſt exciſam Corinthum in Græciam advenerunt, (Pauſan. p. 562.) exacto ſex menſium ſpatio, vere inſequentis anni, (ut docet Polyb. hoc cap. verſ. 1. coll. c. 9, 1.) Romam redierunt. Quibus ex rebus colligi poſſe videtur, poſt medium anni 608 captam eſſe dirutamque Corinthum. Iam Carthaginem quod adtinet, captam eam exciſanque eſſe vere ejuſdem anni 608, ex Appiani Punic. c. 127 ſeqq. diſcimus. Atque ita factum intelligi debebit, ut Polybius, quum ſtatim poſt captam Carthaginem in Græciam eſſet profectus, periclitanti patriæ ſuccurſurus, &, cum gratia apud Romanos, tum auctoritate apud populares, extremam ab his perniciem amoliri cupiens, ſero quidem & capta jam fortaſſe dirutaque Corintho advenerit, ſed ſatis adhuc in tempore, ut apud Mummium decemvir legatos pro popularibus ſuis deprecari, & majorem b eis calamitatem avertere poſſet. Verſ. 2.

Iid. συνήθειαν ἔχωσι τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς νόμοις. Cogitavramus *τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων.* Quod ſi ſcripſiſſet *συνήθεις ὦσι*, aptus utique fuiſſet dativus caſus, veluti III. 5, 6. V. 64, 5.

Vrſ. 4. τοῖς μεγίσταις τιμαῖς ἐτίμησαν αὐτόν. Vide Teſtimonia Veterum de Vita Polybii Tom. V. hujus edit. Verſ. 4.

Verſ. 4. p. 13 ſeq. *Ibid. καὶ ζῶντα καὶ μεταλλάξοντα,* — „Ex his verbis dubium oriri poteſt, an hæc a Polybio ſcripta ſint, an vero ab aliquo fortaſſe, qui opus annalium Polybii continuavit. Nam & ipſe Polybius in principio libri III. [c. 5.] orat, ut, ſi quid ſorte humanitus ſibi acciderit, adeo ut ſuſceptum opus detexere non potuerit, ſint qui illud ad exitum perducere ſtudeant.“ VALESIVS. — Pariter REISKIVS jam ad initium hujus verſus notavit: „Totus hic locus Polybii non eſt, ſed aut excerptoris, aut alicujus amici, vel lectoris, Polybiani nominis ſtudioſi; ut videatur ex iis, quæ Polybius de ſe modeſte ſcripſerat, adumbratus & in majus auctus.“ — Nobis ſatis viſum erat, ſi pauca illa verba ab aliena manu eſſe ſtatueremus, quæ uncis a nobis incluſa ſunt.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *γράψαντος τοὺς περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμους.* Conf. ad XXIV. 1, 2. — „Idem de Polybio teſtatur Pauſanias in Arcadicis: [VIII. 30.] *Ἑλλήνων δὲ ὁπόσαι πόλεις εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συνετέλουν, παρὰ Ῥωμαίων εὗρον αὐταὶ Πολύβιον σφίσι πολιτείας τε καταστήσαντα καὶ νόμους θέναι.* quæ non poſtrema Polybii laus eſt.“ VALESIVS. — Pauſaniæ verba exhibuimus in Teſtim. Vit. de Vita Polyb. p. 13.

Cap. XI. ## CAPVT XI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τὸν ἐν Ἰσθμῷ τόπον.* — „Templum Neptuni hic intelligi exiſtimavi cum luco & ſtadio, in quo Iſthmia olim Corinthii celebrabant, teſte Strabone; [lib. VIII. p. 380.] quæ omnia ab exercitu Romano vaſtata fuiſſe credibile eſt poſt victoriam de Achæis ad Iſthmon partam.“ VALESIVS. — *Ibid. ἐπεπορεύετο* correximus. Medoſe vulgo *ἐπεπόρευτο.*

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *καὶ γὰρ ἐγκρατῶς* &c. — „Idem ſcribitur in Epitome libri LII. Titi Livii: *Ipſe L. Mummius ſabſtinentiſſimum virum egit; nec quidquam ex iis opibus ornamen-*

mentiſque, quæ prædives Corinthus habuit, in domum ejus pervenit. Adde Aurelium Victorem in libro de Viris illuſtribus, & Frontinum [IV. 3, 15.]" VALESIVS.

Verſ. 5. ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππεῦσιν. Scabra omnino oratio: *in eis quæ fecit in equitibus contra Chalcidenſes.* Melius utique conveniret ἐν τοῖς τῶν Χαλκιδέων ἱππεῦσιν, deleta præpoſ. κατὰ, ut Reiſkius voluit; vel ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων ſcil. πεπραγμένοις. Certo vero ſtatui nil poteſt, quoniam de re ipſa nihil amplius compertum habemus, quam id quod ad hunc locum VALESIVS adnotavit: „*Thebæ & Chalcis, quia auxilio Achæis fuerat, dirutæ ſunt ex conſilio decem legatorum,* ut ait Livius lib. LII." Verſ. 5.

CAPVT XII. Cap. XII.

Verſ. 1. Πτολεμαῖος, ὁ τῆς Συρίας [καὶ Αἰγύπτου] βασιλεύς. — „*Ptolemæus* Philometor, *Aegypti rex*, in prælio adverſus Alexandrum Balam [*in caput graviter*] *vulneratus*, [*inter curationem*] *dum oſſa medici terebrare contendunt, expiravit*, ut ait Livius lib. LII. *Syriæ rex* hic dicitur, quia ab Antiochenis rex Syriæ erat ſalutatus, coactuſque geminum diadema accipere, ut narrat Ioſephus lib. XIII. cap. 8. [Adde 1 Maccab. 11, 13.] Deceſſit Olymp. CLVIII. anno 3. [vel anno 2, juxta Simſonum in Chronic. Vniv.] quo anno Polybius hiſtoriam ſuam terminaverat." VALESIVS. — Hoc fortaſſe loco ſcripſerat Polybius ea, quæ ex hoc ſcriptore Strabo refert lib. XVII. p. 797 ſq. quæ nos in Reliquiis libri XXXIV. cap. 14. poſuimus, ubi vide notata. Verſ. 1.

Verſ. 5. δόξας ἐκπεσεῖν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τἀδελφοῦ &c. Conf. XXXI. 18. & ibi notata. Adde XXXIII. 5. Verſ. 5.

Verſ. 6. ἐπιβουλεύσαντος τῇ Κύπρῳ. — „Vide græca excerpta ex Chronico Georgii Syncelli, quæ pro Euſebianis Verſ. 6.

Verſ. 6 bianis edidit Scaliger p. 54." VALESIVS. — *Ibid.* ἐν Λαπήθῳ. — „De amne Cypri *Lapitha* eſt locus Agathangeli Calliſtratidæ apud Allatium de Georgiis, in vita Georgii Lapithæ, T. X. Biblioth. Græcæ Fabric. p. 667, 6." REISKIVS. — At oppidum hoc loco, non fluvium, dici, ſatis adparet; de quo oppido conſuli poteſt Cellarius in Geogr. Antiq. lib. III. c. 7. p. 268. &, quem ille laudat, Stephanus Byz. in Λάπηθος, ejuſque Interpretes.

FINIS ADNOTATIONVM IN RELIQVIAS HISTORIARVM POLYBII.

SOLI DEO GLORIA!

INDEX

INDEX HISTORICVS

ET GEOGRAPHICVS

RERVM PERSONARVM LOCORVMQVE

QVAE IN RELIQVIIS

HISTORIARVM POLYBII

COMMEMORANTVR.

INDEX HISTORICVS ET GEOGRAPHICVS.

(Primus numerus, Romano more ſcriptus, Librum indicat; alter caput; tertius verſum. Adjecta paſſim litera n. *vel literæ* Not. *aut* Adn. *ſignificant, ſive in brevibus ſcholiis ſub contextu, ſive potiſſimum in uberioribus Adnotationibus Tom. V. ſeqq. de ea re, de qua agitur, amplius nonnihil diſputavi.)*

A

Abba, ἡ Ἄββα, urbs Africæ, haud procul Carthagine; in quam ſe recepit Syphax caſtris amiſſis. XIV. 6, 12. 7, 5.

Abia, ἡ Ἄβια, *rectius* Ἀβία, urbs Meſſeniae; a Meſſeniis avulſa, ſeparatim in fœdus Achaicum recipitur. XXV. 1, 2. *n.*

Abila, τὰ Ἄβιλα, urbs Galaaditidis, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 2. *n.* victo Scopa, recepta ab eodem. XVI. 39, 3.

Abilyx, Ἀβίλυξ, (*Livio* Abelux *vel* Abelox) nobilis Hiſpanus, obſides Hiſpanorum Sagunti cuſtoditos, decepto Boſtare, Scipionibus fratribus tradit. III. 98 *ſq.*

Abſtinentiæ exempla apud Romanos frequentia, rariora apud Græcos. XVIII. 17 *extr. et ſeq.* XXXII. 8.

Abydus, ἡ Ἄβυδος, ἡ τῶν Ἀβυδηνῶν πόλις, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. ſitus ejus, et portus. XVI. 29. Arisben, oppidum agri Abydeni, infeſtant Galli Ægoſagos, mox deleri a Pruſia. V. 111, 5.

Abydum a terra et mari oppugnat Philippus. XVI. 30. deſperatiſſima conſilia capiunt Abydeni, & fortiſſime pugnant; ſed quum propellere hoſtem non poſſent, perire omnes maluerunt, quam ei ſe tradere. 31-35.

Abydum M. Aemilius, legatus Romanorum, venit ad Philippum, & cum eo expoſtulat fruſtra. XVI. 34. Abydo excedere jubetur Philippus. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.

Academia. Atticam, usque ad Academiam, populatur Nicander, dux Philippi. XVI. 27, 1.

ex Academia Philoſophus Carneades, Romam legatus. *Spicil. ex libr.* XXXIII. *T. V. p.* 45.

Acarnanes, οἱ Ἀκαρνᾶνες *et* Ἀκαρνάνες. *vide Not. ad* IV. 5, 10. *item* Ἀκαρνανεῖς. IV. 30, 2. *n.* Acarnania, ἡ Ἀκαρνανία. Acarnaniam ab Epiro ſeparat ſinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Acar-

Acarnanes & Epirotæ fœdus faciunt cum Illyriis, & ab illo tempore adverſantur Ætolis et Achæis. II. 6, 9 *ſq.* Illyriis ſeptem naves auxilio mittunt adv. Ætolos & Achæos, Corcyræis opem ferentes. II. 10.

de dividendis Acarnanum oppidis ſocietatem cum Alexandro, Epiri rege, fecerunt Ætoli. II. 45, 1. IX. 34, 7, 38, 9.

Acarnanes fœdere Antigoni cum Achæis comprehenſi. IV. 9, 4. *n.* 15, 1 *ſq.* 25, 3. invitati ad bellum Sociale adv. Ætolos, generoſe bellum ſuſcipiunt; candidus inprimis & ingenuus honeſtiſſimusque, ſi quis alius, populus Græciæ. IV. 30, 1 *ſqq.*

Acarnanes claſſem jungere cum Philippo jubentur ad Cephalleniam. V. 3, 3. prætor eorum Ariſtomachus copias ſuas jungit Philippo, Ætoliam invadenti. V. 6, 1 *ſq.*

Acarnaniam incurſat & populatur Agetas, prætor Ætolorum. V. 96, 1. Acarnanes, in Serati agrum incurſionem facientes, panico territi, re infecta redeunt. V. 96, 3.

Acarnanis Lyſiſci oratio ad Lacedæmonios, pro Macedonibus adv. Ætolos et Romanos. IX. 32 *ſqq.*

Acarnanum deſperata conjuratio. IX. 40, 4 *ſqq.* XVI. 32, 1 *et* 3.

adverſus Ætolos, Romanos & Illyrios, opem Philippi implorant Acarnanes. X. 41, 3.

Oeniadæ urbs, Acarnanibus ademta ab Ætolis, (IX. 39, 2.) eisdem reſtituitur ex pacis lege Ætolorum cum Romanis. XXII. 15, 14.

ad Acarnanes legatus mittitur, belli Perſici cauſa, C. Popillius. XXVIII. 5. concilium gentis Thurii actum. *ibid. vſ.* 1.

Acatides, ſtadiodromus, frater Pytheæ. XL. 1, 1.

Acatium, genus navigii minoris. I. 73, 2.

Accuſationi fides non prius habenda quam omnia diligenter inquiſieris. IV. 85, 4 *ſqq.*

Acerræ, *αἱ Ἀχέρραι*, oppidum Inſubrium, obſeſſum & captum a Romanis. II. 34.

Aceſimbrotus, Rhodiorum navarchus & legatus ad colloquium inter T. Flaminin. & Philippum. XVII. 1, 4. 2, 3 *ſqq.*

Acetabulum: in ſola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quæſivit Timoleon. XII. 23, 7.

Acetum ex loti baccis. XII. 2, 8.

Achæi, *οἱ Ἀχαιοί*. Achaia, *ἡ Ἀχαΐα*.

Achæi ſuccurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. contra eosdem Achæos, Epirotæ & Acarnanes fœdus faciunt cum Illyriis. II. 6, 9 *ſq.* Achæi cum Ætolis decem navibus auxilio veniunt Corcyræis adv. Illyrios, ſed ab his navali pugna ad Paxos vincuntur. II. 9 *ſeq.* Achæis & Ætolis Romani res a ſe adv. Illyrios geſtas per legatos renunciant. II. 12, 4.

Achæi, ſociali fœdere junc-

ti,

ſti, eisdem legibus, ponderibus &c. eodemque magiſtratu utuntur. II. 37, 9 *ſqq.* ACHÆORVM nomen cunctis Peloponneſiis commune factum, cum Achæi per ſe non fuiſſent maximus Peloponneſi populus. II. 38. Nusquam obtinuit ſtatus magis popularis, major juris æquabilitas & libertas, quam apud Achæos. II. 38, 6. Achæorum inſtituta & leges adſciſcunt civitates Magnæ Græciæ. II. 39.

Achæorum primus rex Tiſamenus, poſtremus Ogygus. II. 41, 4 *ſq.* IV. 1, 5.

Primum Fœdus Achaicum, democratia XII urbibus conſtans; II. 41, 5 *ſqq.* oppidatim dirimitur a regibus Macedoniæ; II. 40, 5. 41, 9 *ſq.* IV. 1, 5. inſtauratur; II. 41, 1 *&* 11 *ſq.* ad totam paullatim Peloponneſum extenditur, auctoribus praeſertim Arato, Philopœmene & Lycorta. II. 40, 1 *ſq.* *Confer* Aratus, Philopœmen, Lycortas.

Achæi, inſtaurato fœdere, ſcribam communem habuerunt, & duos Prætores; dein nonniſi unum Prætorem, quorum primus Marcus Cerynenſis. II. 43. paulo poſt, Aratus. *ibid.*

a Romanis, pro præſtita eis opera, nihil umquam aliud, niſi libertatem civitatum Peloponneſi, petierunt. II. 43. 5 *ſqq.*

cum Ætolis fœdus jungunt, eisque in bello adverſus Demetrium ſtrenuam operam navant. II. 44, 1. 46, 1.

Achæorum fœderi accedunt Megalopolitani, Argivi, Hermionenſes, Phliaſii. II. 44, 5 *ſqq.*

Achæi Cleomenem & Lacedæmonios hoſtes declarant; hinc Bellum Cleomenicum. II. 46 *extr.* *&* *ſqq.* Eorum amicus Ptolemæus *Euergetes;* II. 47, 2. ſed is dein, ſpretis Achæis, Cleomenem juvat. II. 51, 2. Achæi vincuntur a Cleomene ad Lycæum montem, ad Ladocea, & ad Hecatombæum. II. 51, 3. 55, 2.

Achæorum *σύνοδος vel ἐκκλησία*, conventus *s.* concilium, Ægii agitur. II. 54, 3 *&* 13. IV. 7, 1. 26, 7 *ſq.* 82, 7. XVI. 27, 4. XXVIII. 3, 7 *&* 10. ex lege, Ægii agi debuit; V. 1, 6 *ſq.* *ſed* *&* *ſæpe* aliis in locis *eſt actum; velut* Clitore, XXIII. 5, 1. Corinthi, XXIX. 8, 8. XXXIII. 15, 2. XXXVIII. 4, 2. Megalopoli, XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12. Sicyone, V. 1, 9. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9. 6. *Semel* concilium *vel* conventum Achæorum *non σύνοδον aut ἐκκλησίαν vocat Polybius, ſed σύγκλητον,* XXIX. 9, 6. in quam non modo *τὴν βουλὴν* (*id eſt* magiſtratus) *ait* ſolere convenire, ſed & omnes cives, annis triginta majores. *Videri quidem poteſt* IV. 26, 7 *ſq.* *&* XXVIII. 3, 10. *coll. vſ.* 7. *idem eſſe βουλὴ, atque σύνοδος vel ἐκκλησία; ſed poterit ibi βουλὴ intelligi* conſeſſus magiſtratuum *ſeparatim habitus per*

per eoſdem dies, quibus ſimul totius gentis conventus agebatur. Conventus Prætori creando, *s.* comitia prætoria, τὰς ἀρχαιρεσίας, agebant Achæi circa Pleiadum ortum, *id eſt* æſtatis initio. IV. 37, 2 *ſq.* V. 1, 1. 30, 7. *adde* IV. 82, 7. *coll. vs.* 1. *Eodem pertinere videtur* ἡ καθήκουσα σύνοδος IV. 7, 1 *ſq. coll. vs.* 6 *&* 10. *Quo tempore acta fuerit* ἡ καθήκουσα σύνοδος *de qua* IV. 26, 7. *agitur, non peræque liquet. Illos* conventus, *qui* II. 54, 3. *& ibid. vs.* 13. *commemorantur, intelligitur actos eſſe* ſub hiemis initium.

Achæi Mantinenſes, qui ab ipſis defecerant, vi recipiunt & perhumaniter tractant. II. 57.

Prætor Achæorum Timoxenus. IV. 6 *ſq. conf.* Timoxenus. Achæi poſt Cleomenicum bellum exercitia militaria neglexerunt. IV. 7, 6 *ſq.* Meſſeniis auxilium decernunt adv. Ætolos. IV. 7. infeliciter cum his pugnant ad Caphyam. IV. 12.

decreta Achæorum de Bello Sociali adv. Ætolos. IV. 15. *&* 25. avita amicitiæ jura renovant Achæi cum Philippo. IV. 26, 7 *ſq.*

Achæi & Philippus ſocietatem ineunt cum Polyrrheniis Cretenſibus; auxilio his mittuntur 200 milites Achæi. IV. 55, 2.

in commune Achæorum nihil amplius contribuere decreverunt Dymæi, Pharæenſes & Tritæenſes, cum auxilium a prætore Achæorum adv. Ætolos nullum acciperent. IV. 66, 4 *ſqq.*

Achæos in ſervitutem redigere conatur Apelles. IV. 76. 82, 2 *ſqq.*

Prætor Achæorum Eperatus. IV. 82, 8. V. 1.

decretum de ſtipendio ſolvendo militibus Philippi. V. 1, 11 *ſq.*

Prætor Achæorum Aratus. V. 30, 7. 91 *ſeqq.*

Pacem cum Ætolis faciunt Achæi & Philippus, & Bello Sociali finem imponunt. V. 105.

Prætor rurſus creatur Timoxenus. V. 106, 1.

Prætor Euryleo; præfectus equitum Philopœmen. X. 24, 1. 25, 6.

Achæi adv. Ætolos (*qui cum Romanis & Attalo ſocietatem contraxerant,*) & adverſus Lacedæmonios opem implorant Philippi. X. 41, 2.

equites Achæorum exercet Philopœmen, præfectus equitum, prætore Euryleonte. X. 24 *ſeq. & cap.* 21 *ſeq. conf. Adn.* imperitiam ducum caſtigat, & diſciplinam omnem militarem apud Achæos reſtituit idem Philopœmen, prætor. XI. 8-10. eodem duce, Achæi Machanidam & Lacedæmonios acie vincunt, Tegeam capiunt, & Laconicam impune deprædantur. XI. 11-18.

Achæorum omnis juventus in unum diem Tegam a Philopœmene convocata, incurſionem

nem facit in Laconicam. XVI. 36 *ſeq.*

Achæis edicunt legati Romanorum, populum Rom. bellum indixiſſe Philippo, ni ab injuria in Graecos abſtineret. XVI. 27, 4.

Achæos Philippus conciat ad bellum cum Romanis; XVI. 38. ſed illi, decreto facto, a Macedonum partibus ad Romanos transeunt. XVII. 6, 7.

Achæi, in colloquio Philippi cum T. Quintio, Corinthum et Argos a Philippo repetunt. XVII. 2, 5. 6, 8. poſt bellum Philippicum, Romæ per legatos ſocietatem petunt Romanorum; ſed litem eis movent Eleorum, Meſſeniorum & Ætolorum legati. XVIII. 25, 6.

adverſus Achæos & Romanos Antiochum advocant irati Ætoli. III. 3, 3.

Eumeni auxilia mittunt Achæi adv. Antiochum. XXI. 7, 1 *ſq.*

M. Æmilius Lepidus conſul, literis ad commune Achæorum ſcriptis, increpat eos ob res Lacedæmone prave adminiſtratas. XXIII. 1, 1 *ſq. conf. cap.* 7, 5 *ſq.*

Romam legatos mittunt Achæi, prætore Philopœmene. XXIII. 1, 4. 7, 1. & ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6. 7, 1. Achæis Philopœmen prætor facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi; unde belli initium. XXIII. 2, 10 *ſqq.* Achæorum prætor Ariſtænus; & concilium gentis Megalopoli actum, quo conveniunt legati Roma & Alexandria redeuntes, tum legati regum Eumenis & Seleuci, dona pollicentes, & Cæcilius legatus Romanor. XXIII. 7-10. *conf. cap.* 4, 5 *ſq.* Achæorum magiſtratus, Argis congregati, Q. Cæcilio negant conventum gentis, eo quod ſcriptum Senatus mandatum non haberet. XXIII. 10, 10 *ſqq.* 12, 5 *ſqq.* *Sic* Tito Quintio. XXIV. 5, 16 *ſq.*

Achæos Romæ in ſenatu accuſat Q. Marcius; legatis eorum, auxilia adv. Meſſenios petentium, reſponſum dari curat, e quo patebat, non impedituros Romanos, ſi qui populi a ſocietate Achaeorum vellent discedere; legati ipſi Romæ retinentur. XXIV. 10, 1 & 8 *ſqq. conf.* XXV. 1, 3.

Achæis Ptolemæus Epiphanes decem naves dono offert, ad quas accipiendas nominantur legati, Lycortas, Polybius, Aratus junior; ſed morte regis praepeditur legatio. XXV. 7.

Prætor Achæorum Hyperbarus. XXVI. 1, 1.

exſulum Lacedæmoniorum cauſa legati Achæorum Romam mittuntur; in his Callicrates, adulator Romanorum, proditor ſuæ gentis & auctor malorum. XXVI. 1-3.

Prætor Achæorum Callicrates: XXVI. 3, 14. Archo: XXVII. 2, 11. rurſus Archo: XXVIII. 6, 9. 7, 6.

Achæi, prætore Archone, per Polybium conſuli Romano

auxilia offerunt adv. Perſeum, quæ ille non accipit. XXVIII. 10 *ſeq.*

auxilia ab Achæis petunt Ptolemæi fratres, & duces Lycortam & Polybium; ſed illi legatos mittunt ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliandam. XXIX. 8 - 10.

Achæi, absque ſuo incommodo, 30 aut 40 millia militum armare poſſunt. XXIX. 9, 8.

Achæi per legatos Romæ pro exſulibus ſuis (qui ob belli Perſici culpam Romam erant evocati, & per Italiæ municipia diſtributi; XXX. 10, 6 *ſqq. & ibi Adnot.* XXXII. 9, 5.) fruſtra deprecantur. XXXI. 8. rurſus, praecipue pro Polybio & Stratio; XXXII. 7, 14 *ſqq.* rurſus; XXXIII. 1, 3 *ſqq. & cap.* 2. rurſus; XXXIII. 13. ad extremum liberantur Exſules Achæorum, intercedente Catone. XXXV. 6.

Delios, qui imperium Athenienſium fugientes in Achaiam commigraverant, civitate donant Achæi. XXXII. 17.

ab Achæis & Rhodii & Cretenſes auxilia petunt ad bellum quod inter ſe geſſerunt: auctore Callicrate, neutri populo auxilia mittuntur. XXXIII. 15. Concilium Achæorum Corinthi habitum. *ibid. vs.* 3.

Belli Romanorum Achaici ſemina. XXXVIII. 1 - 5. Achæi controverſias et bellum habent cum Lacedæmoniis. *cap.* 2, 11. 3, 2 *ſqq.* XL. 2, 6. Fortuna, cum ſervatos Achæos vellet, fecit ut nullo negotio vincerentur, et celeriter ſubigerentur. XL. 5, 8 *ſqq. vincuntur* Achæi *a Mummio* pugna ad Iſthmum commiſſa. III. 32, 3. Ex mandato decem legatorum, Polybius res Achaiæ ordinat. XL. 10.

Achæorum *neſcio quis, ad prætoram (puto) nominatus,* deprecatur honorem. *Fragm. hiſtor.* 1.

Achæi Phthiotæ, *οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Φθιῶται,* liberi renunciantur ex SCto Romanorum. XVIII. 29, 5. & Theſſalis eos adtribuit T. Quintius cum decem legatis. 30, 7. *quibus ex locis intelligitur,* Phthiotas omnes *nomine* Achæorum *indigitari a Polybio.*

Gente Achæus *dicitur* Phaxidas V. 65, 3. *qui idem* Melitæenſis *perhibetur* V. 63, 11. *nempe ex Melitæa. Phthiotidis oppido. vide Adn. ad h. l.*

Achæus, *princeps & auctor gentis Achæorum.* Imaginem Achæi, e Peloponneſo in Acarnaniam a Romanis jam deportatam, a Mummio repetiit et obtinuit Polybius. XL. 8, 10. *n.*

Achæus, filius Andromachi, fratris Laodices, quæ uxor fuit Seleuci Callinici, patris Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11. ejus uxor Laodice, V. 74, 5. VIII. 21, 7. Mithridatis filia, regis Ponti, VIII. 22, 11. ſoror Laodices, uxoris Antiochi Magni. V. 43, 1 *ſqq.*

Achæus,

Achæus, Seleucum *Ceraunum*, Callinici filium, trans Taurum comitatus, cædem Seleuci ulciſcitur; & ſub Antiocho, Seleuci ſucceſſore, Aſiæ cis Taurum præfectus, Attalo quas ille ſibi ſubjecerat Aſiæ regiones eripit: mox diadema & regium nomen ipſe ſibi adſciſcit. IV. 2, 6. IV. 48. V. 40, 7. 57, 5. expeditionem adv. Antiochum in Syriam molitur, ſed eam ob ſeditionem in exercitu ortam omittit, & Piſidiam populatus domum redit. V. 57. Sardibus in Lydia ſedes habet. V. 57, 4. *conf.* Sardes.

ab Achæo auxilia contra Rhodios petunt Byzantii. IV. 48, 1 & 13. pater Achæi, Andromachus, Alexandriæ captivus, precibus Rhodiorum condonatur. IV. 51.

fictam Achæi epiſtolam Hermæas Antiocho offert, qua ſignificatur Ptolemæum cum Achæo facere. V. 42, 7 *ſq.* nuncios ad Achæum mittit Antiochus, accuſans eum, & fidem ejus obteſtans. V. 57, 1 *ſq.* Haud dubie cum Ptolemæo *Philopatore* conſilia communicat Achæus, V. 66, 3. intercedentibus Nicomacho & Melancoma Rhodiis. VIII. 17, 9 *ſq.* Achæum fœdere cum Antiocho comprehenſum vult Ptolemæus. V. 68, 12.

Achæus Pedleniſſenſibus, Piſidiam incolentibus, Garſyeridem cum exercitu auxilio mittit adv. Selgenſes. V. 72 *ſq.* deinde ipſe Selgam venit, proditione Logbaſis capturus urbem, ſed ſpe fruſtratus pacem cum Selgenſibus facit. 74-76, interim Milyadem & majorem Pamphyliæ partem ſibi ſubjicit. 77, 1. dum ad Selgas hæret Achæus, Attalus ei Æolidem & Myſiam eripit. 77, 2 *ſqq.*

ab Achæo timet Antiochus poſt pugnam ad Raphiam. V. 87, 2. Sardibus eum obſidet Antiochus et urbem capit. VII. 15 *ſqq.* arcem Achæus tenet. V. 17, 4. per Bolidem, a Soſibio ad ſe liberandum miſſum, proditur Antiocho; VI. 17 *ſqq.* & præter opinionem captus, *c.* 22. ſupplicio ab eo adficitur. *c.* 23.

Achaia, occupatur a Tiſameno. II. 41, 4. Achaiæ civitates XII. primum fœderatæ. II. 41, 6. *Confer* Achæi.

Ἀχαΐας *quod* IV. 77, 8. *erat in edd. & msstis, in* Ἀρκαδίας *mutavi cum Palmerio.*

Achelous amnis, ὁ Ἀχελῷος, *Acarnaniam ab Ætolia diſterminat. Adnot. ad* IV. 63, 7. Stratum urbem præterfluit. IV. 63, 11. *coll.* 64, 1. V. 13, 10. *De eodem vide* V. 6, 6. V. 7, 3 & 6.

Achradinam, τὴν Ἀχραδινὴν, partem urbis Syracuſarum, claſſe oppugnat Marcellus. VIII. 6, 1.

Achriana, Ἀχριάνη, Hyrcaniæ urbs. X. 31, 14.

Acies. acies navalis M. Atilii & L. Manlii, quatuor claſſibus con-

conſtans, triquetra, roſtri figura. I. 26. acies ad forcipis figuram, ἐν ἐπιπαμπύῳ. I. 27, 4. *n.* V. 82, 9. XII. 21, 6. *n.* acies bifrons Gallorum ad Telamonem. II. 28 *ſeq.* acies Hannibalis et Romanorum ad Trebiam. III. 72. acies lunata, μηνοειδής. III. 113, 8. *Conſer* Pugna.

equitum acies qua altitudine inſtruatur ad pugnam. XXII. 18, 3. quot equites in acie capiat ſtadium; XII. 19, 9. quot pedires. XII. 20 *ſeq.*

acici inſtruendæ ratio uſitata apud Romanos, paululum immutata a Scipione in pugna cum Hannibale. XV. 9, 7 *ſqq.*

aciei Romanæ comparatio cum Phalange Macedonica. XVIII. 11 *ſeqq.*

Acilius. Manius *Acilius Glabrio* conſul, capta Heraclea, Ætolos in fidem recipit, non intelligentes quid hoc eſſet, fidei Romanor. ſe permittere. XX. 9 *ſeq.* vincit Antiochum ad Thermopylas. *Spicileg. Reliquiar. ex lib.* XX. Amphiſſum obſidet, ubi ſucceſſor ei venit L. Scipio. XXI. 2. provincia decedit. XXI. 3, 13.

Acræ, Ἄκραι, Ætoliæ oppidum. V. 13, 8.

Acriæ, Ἀκρίαι, oppidum Laconiae. V. 19, 8.

Acrocorinthus, ὁ Ἀκροκόρινθος, cum præſidio Antigoni Gonatæ teneretur, prodirione capitur ab Arato. II. 43, 4. 45, 3. IV. 8, 4. Antigono *Doſoni* in pignus ſocietatis & amicitiæ offertur ab eodem Arato, & ab illo accipitur. II. 51, 6 *& cap.* 52. ſpatium inter Acrocorinthum & Oneos montes foſſa & vallo munit Cleomenes. II. 52, 5. Acrocorinthum & Ithomatham ſervare ſuadet Philippo Demetrius Pharius. VII. 11, 3. Acrocorinthum poſt bellum Philippicum præſidio tenent Romani. XVIII. 28, 12. *Conſer* Corinthus.

Acte *vel* Acta, ἡ Ἀκτή, orientalis ora Peloponneſi. V. 91, 8. *n.*

Actium, fanum Acarnanum, τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἄκτιον, *id eſt ad verbum,* locus qui Templum Litorale Acarnanum vocatur; ibi anguſtiſſimus eſt ſinus Ambracicus. IV. 63, 4.

Acuſilochus, Aſiæ dynaſta, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehenſus. XXVI. 6, 12.

Adæus, præfectus Bubaſti urbis. XV. 27, 6.

Adæus, Beroeenſis Macedo, Perſei legatus ad Genthium. XXVIII. 8.

Addua. *Vide* Adua.

Adherbal, Ἀτάρβας, dux Carthaginienſium, præfectus urbis Drepanorum. I. 46, 1. 49, 4. pugna navali ad Drepana vincit P. Claudium, & claſſem ejus disperdit. I. 49-52. Adherbalis tricrarchus et præcipuus amicus Hannibal, Amilcaris filius. I. 44, 1. *n.* ejusdem Adherbalis collega Carthalo, qui tamen ſub ejus fuit imperio. I. 53, 1.

Adiganes, Ἀδιγάνες, (*temere vulgo* Diganes, Διγάνες,) magiſtratuum nomen apud Seleu-

leucienſes ad Tigrim. V. 54, 10. *n.*

Adimantus, ephorus Lacedæmon. Philippo ſavens adv. Ætolos, per ſeditionem occiditur. IV. 22. deinde falſo accuſatur apud Philippum ut auctor tumultus. 23, 5 *&* 8.

Adis *vel* Adin, Adys *vel* Adyn, urbs non pœnitenda Africæ, capta a Regulo. I. 30, 5. *εἰς πόλιν* Ἀδῖν, *alii codd.* Ἀδύν.

Admetus, a Philippo necatus. XXIV. 8, 9.

Adrene *vel* Adrane, Ἀδρήνη, oppidum Thraciæ. XIII. 10, 6.

Adrianus ager. *vide* Hadrianus.

Adriaticum mare, Adriaticus ſinus, Adrias, ὁ Ἀδρίας, I. 2, 4. II. 17, 5. III. 86, 8 *ſq.* 87, 1. 88, 1. ὁ Ἀδρίας κόλπος, II. 14, 11. ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, II. 14, 4. οἱ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλποι, II. 16, 7. ἡ κατὰ τὸν Ἀδρίαν θάλαττα, II. 16, 4.

intimus Adriatici ſinus receſſus, ὁ τοῦ παντὸς Ἀδρίου (*vel* Ἀδρίᾳ) μυχὸς, II. 14, 6. III. 47, 4. ὁ Ἀδριατικὸς μυχὸς, II. 16, 7. XXXIV. 6, 10.

ad introitum ſinus Adriatici (*ſcil. e Ionio mari navigantibus*) ad dextram eſt Oricus, oppidum Epiri. VII. 19, 2.

Adrumetum, urbs Africae, (*metropolis Byzacenæ,*) ὁ Ἀδρύμης, τοῦ Ἀδρύμητος, τὸν Ἀδρύμητα. XV. 5, 3. Adrumeti caſtra habet Hannibal, ex Italia reverſus. *ibid.* eodem poſt pugnam ad Zamam fuga ſe recipit. XV. 15, 3.

Adua, (*vel* Addua,) ὁ Ἀδόας *vel* Ἀδούας, fluv. ſuperiotis Italiæ, *s.* Galliae Ciſalpinæ; exit e lacu Lario. XXXIV. 10, 21. (*Ibi* Ἀδούαν *ſcribe, pro* Ἄδουαν.) qua Adua in Padum influit, conſules intrarunt in Inſubrium fines. II. 32, 2.

Æacidæ bello gaudent veluti epulis, juxta Heſiodum. V. 2, 6.

Æcæ, Αἴκαι, oppidum Italiæ, *in* Apuliæ *& Samnii confinibus.* III. 88, 9. *n. Olim* τὰς Αἴγας *erat editum, minus recte; niſi* Γ *pro Romanorum* C *ſcripſit Polybius, quemadmodum uſus obtinuit in* Γάϊος, Γναῖος, *aliisque nonnullis.*

Ædilis, in Ædilium erario Romæ ſervantur tabulæ æneæ fœderum, in Iovis Capitolini templo. III. 26, 1.

ædilis creatur Scipio Afric. major ſimul cum fratre. X. 4 *ſeq.* Ædilitas maximus honos qui juveni patricio Romæ confertur. X. 4, 1.

Ædui (Αἴδυες) *fortaſſe legendum pro* Ἄρδυες III. 47, 3.

Ægæ. *Vide* Æcæ.

Ægæ, *oppidum Æolidis; cujus cives,* Ægæenſes, οἱ Αἰγαιεῖς, cum prius Achæo ſe tradidiſſent, tradunt ſe Attalo. V. 77, 4. *n.* damna eis inlata ſarcire tenetur Pruſias. XXXIII. 11, 8. *Ibi in lat. verſ. pro* Ægienſium *rectius ſcribetur* Ægæenſium.

Ægæum mare, τὸ Αἰγαῖον. XVI. 34, 1.

Ægates; *vide* Æguſa.

Ægeaten, Αἰγεάτην, *mendoſe (ut videtur) mssti vocant Teleclem,*

leclem, quod in Τεγεάτην *mutarunt editores.* XXXIII. 1, 3. *n.*

Ægeſta, ἡ Αἰγέση, opp. Siciliæ; obſidione liberatur a C. Duilio. I. 24, 2. *Cives* Ægeſtaſtani, *oi* Αἰγεσεῖς. *ibid.*

Ægienſes; *vide* Ægium.

Æginetæ, Αἰγινῆται, a P. Sulpicio in ſervitutem redacti ſunt, & ab Ætolis Attalo venditi, pretio 30 talentorum. XXIII. 8, 9 *ſqq.* XI. 6, 8. Ægineta Caſander. XXIII. 8, 9.

Ægira, ἡ Αἴγειρα, ἡ τῶν Αἰγειρατῶν πόλις, urbs Achaiæ, ex XII. primis fœderatis. II. 41, 8. ſita ad ſinum Corinthiacum, inter Ægium & Sicyonem. IV. 57, 5 *ſq.* per proditionem capta ab Ætolis, ſervatur virtute civium, & plurima pars Ætolorum occiditur. IV. 57 *ſeq.*

Ægiticus ager. Sic mendoſe olim edebatur. II. 54, 3. *pro* Ægyticus. *Vide* Ægys.

Ægitna, ἡ Αἴγιτνα, oppidum ad mare in finibus Oxybiorum Ligurum, XXXIII. 7, 2. vi capitur a Romanis. 8, 2.

Ægium, τὸ Αἴγιον, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. Ægienſes, *oi* Αἰγιεῖς, mox eis civitatibus ſe adjunxerunt quæ fœdus inſtaurarunt, ejecto præſidio Macedonico. II. 42, 13 *ſq.*

Ægii conventum agunt Achæi appetente hieme, eodem venit Antigonus Doſon. II. 54, 3. & rurſus anno ſequenti. *ibid. vs.* 13. rurſus Ægii legitimo tempore ſagitur, conventus Achæorum. IV. 7, 1. 26, 7 *ſq.* 82, 7. *adde* XVI. 27, 4. & XXVIII. 3, 10. *conf.* Achæi. Ex lege ſemper Ægii agi conventus Achæorum debuit; ſed Aratorum cauſa Sicyonem transtulit eum Philippus. V. 1, 6 *ſqq.*

Ægium tridui itinere abeſt a Megalopoli. II. 55, 1. inter Ægium & Sicyonem eſt Ægira. IV. 57, 5. Naves ſuas Ægium mittit Philippus; V. 101, 4. & ipſe eo cum exercitu venit. 102, 5.

Ægones, Αἴγωνες. *Mendoſe ſic vulgo legebatur, pro* Λίγγωνες, *quod vide.*

Ægos flumen, Αἰγὸς ποταμοί; pugna navalis ibi facta. I. 6, 1. *n.*

Ægoſages *vel* Ægoſagæ, Αἰσογάγαι. *ſic vulgo legebatur* V. 77, 2. *&* 78, 6. *ubi* Αἰγοσάγας *ex Caſauboni conjectura in* Τεκτοσάγας *mutavi, vereor ne præpopere. vide Adnot. Fortaſſe etiam* V. 53, 3. *pro* Ῥιγόσαγες, *quod dabant libri,* Αἰγόσαγες *erat ſcribendum.*

in Aſiam invitati ab Attalo, cum eo Æolidem & Myſiam Achæo eripiunt; dein eis ſedes aſſignantur ad Helleſpontum. V. 77 *ſeq.* effuſe depopulantur urbes ad Helleſpontum; hinc Troade ejecti ab Alexandrenſibus, Abydenorum fines infeſtantes, deleti ſunt a Pruſia. V. 111.

Ægoſthenenſe vinum dulce, τὸ Αἰγοσθένιον. VI. 2, 4. *n. Sed, Stephano Byzant. teſte, gentile*

tile Polybius ὁ Αἰγοσθενίτης uſurpavit. vide Fragm. hiſtor. 2.

Ægusa *vel* Ægussa inſula, ante Lilybæum ſita, una ex Ægatibus; *ἡ Αἴγουσα vel Αἴγουσσα.* I. 60, 4. *n.* ad eam pugna committitur navalis inter C. Lutatium & Hannonem, qua 50 naves Punicæ demerſæ ſunt, 70 captæ. I. 60 *ſeq.*

Ægusæ *vel* Ægussæ inſulæ, inter Lilybæum & Africam ſitæ, *αἱ καλούμεναι Αἴγουσαι vel Αἴγουσσαι, eædem quæ Ægates.* I. 44, 2. *n.*

Ægyptus; *&* Aegyptii. *Vide* Ptolemæi, Ægypti reges.

Ægyptiacas res ante Olymp. CXL. geſtas multi ſcripſere; quare nil opus fuit ut altius eas repeteret Polybius. II. 37, 6. res Ægyptiacas plurium annorum ſimul uno libro XIV. complexus eſt Polybius. XIV. 12.

Ægypti turbæ ſub finem regni Ptolemæi Philopatoris. III. 2, 8. *conf.* XIV. 12. optimates rebelles domiti ſub Ptolemæo Epiph. XXIII. 16. Ægypto manus injicit Philippus. III. 2, 8. *ſi ibi vera vulgaris ſcriptura.*

Ægypti reges, præter Ægyptum, tenuerant Cœleſyriam & Cyprum, tum & opportuniſſima loca per omnem Aſiæ oram a Pamphylia ad Helleſpontum, item Lyſimachiam, Ænum & Maroneam, aliasque Thraciæ urbes. V. 34, 7 *ſq.* & Ptolemæus etiamnum Philopator multas Sami naves habuit, & magnum militum numerum aluit Epheſi. V. 35, 11.

Ægyptii, victoria ad Raphiam inflati, arma capiunt contra Ptolemæum Philopat. V. 107, 1 *ſqq.* III. 2, 4. XIV. 12, 4. *n.*

ex Ægypto Romani frumentum petunt in annonæ inopia bello Hannibalico. IX. 44.

Ægypto, excepta Alexandria, potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 16. 1. XXIX. 1, 1. Ægyptum Ptolemæis ſervant Romani, exire juſſo per Popillium Antiocho Epiphane. XXIX. 11, 11.

Ægyptii, dum fervet ira, mirum in modum erudeles. XV. 33, 10.

Ægys, Αἴγυς, *oppidum Laconiae, in Arcadiae confinibus. Hinc* Ægyticus ager, *ἡ Αἰγῦτις χώρα,* II. 54, 3. *n.*

Æmilia, ſoror L. Æmilii, patris naturalis Scipionis minoris, uxor Africani majoris, avi adoptivi Scipionis minoris. XXXII. 12. ejus hæres Scipio minor pretioſum adparatum, quem moriens illa ei reliquerat, donat matri ſuæ, repudiatæ a L. Æmilio. *ibid.*

Æmilius, Αἰμίλιος. *Minus recte vulgo nonnumquam* Αἰμύλιος *vel* Αἰμύλιος *erat ſcriptum. vide* I. 36, 10. *n.* XVI. 34, 1.

L. Æmilius *Papus*, Coſ. Ariminum mittitur ad prohibendos Gallos. II. 23, 5. Arimino in Etruriam properat ad ſuccurrendum Romanis, qui a Gallis ibi premebantur. II. 26. dupliei acie cædit Gallos, cum

collega e Sardinia redeunte. 27-31.

L. Æmilius *Paullus*, Cos. mittitur in Illyricum, adv. Demetrium Pharium rebellem. III. 16, 7. IV. 37, 4. bellum ibi fortiter gerit. III. 107, 8. Dimalum et Pharum urbes vi capit, &, victo fugatoque Demetrio, Illyricum omne, quod sub Demetrio fuerat, recipit. III. 18 *seq.* IV. 66, 8. ex Illyrico triumphat. III. 19, 12 *sq.* IV. 66, 8.

consul iterum cum C. Terentio, III. 106, 1. V. 108, 10. omnium animos & spem in se convertit. III. 107, 8. 108, 1. hortatur milites. 108 *seq.* pugnandi consilium non probat, nec tamen impedire potest. 110. alternis diebus cum C. Terentio imperium habet. 110, 4. pugnam oblatam ab Hannibale detrectat. 112. dextrum cornu tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortissime pugnans cadit, optimus civis. 116,

L. Aemilius *Paullus, superioris filius*, Consul Perseum acie vincit. XXIX. 6. XVIII. 18, 4. stupet Macedonicam phalangem. XXIX. 6, 11 *sq.* hibernat in Macedonia XXIX. 8, 11. ad Cibyratas scribit de Polyarato Romam mittendo. XXX. 9. 18. civitates Graeciae obit. XXX. 15. *& Spicileg. Reliquiar. ex lib.* XXX. *T. V. p.* 44 *sq.* ludos celebrat in Macedonia XXXI. 3, 1. septuaginta oppida Epiri evertit. XXX. 15, 5 *sq.*

Charopem Epirotam Romae domo sua prohibet. XXXII. 22, 5. vir abstinentissimus. XVIII. 18, 4 *sqq.* XXXII. 8. moritur. XXXII. 8, 1. 14, 1.

ejus duo filii naturales, Fabius & Scipio XVIII. 18, 6. XXXII. 14.

Lucius *Æmilius Regillus*, classis Romanae praefectus bello Antiochico. XXI. 6, 1. *n.* 8, 3 *sqq.* pugna navali *ad Myonnesum* vincit Antiochum, 9, 13. 10, 1. *n.* XXII. 7, 16. triumphans Romam redit. XXII. 7, 17.

M. Æmilius *Paullus*, Cos. cum Ser. Fulvio, capit CIX naves Poenorum, I. 36. classem Rom. infando naufragio amittit. 37.

M. *Æmilius* Lepidus. Eo consule, Romani agrum Picenum, Gallis Senonibus ademtum, dividunt colonis. II. 21, 7.

M. Æmilius Lepidus, minimus natu e legatis ad reges Antiochum & Ptolemaeum missis, ad Abydum urbem expostulat cum Philippo, & ab eo ut juvenis ridetur. XVI. 34.

consul, deinde Pontifex Maximus, XXIII. 1, 2. idemque princeps senatus. XXXII. 22, 5.

ejus consilia sequitur legatus Ptolemaei. XXVIII. 1, 8. Charopem Epirotam Romae domo sua prohibet. XXXII. 22, 5.

Aemulatio imperita magnorum virorum. XI. 8, 4-7.

Aemus *sive* Haemus, ὁ Αἷμος *sive* Αἶμος, (*vide Cellar.* II. 15. *p.* 1296.) mons Thraciae; magnitu-

gnitudine et altitudine inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15. ex eo utrumque mare, Adriaticum et Pontum Euxinum, conſpici poſſe, *ait Polybius*, *negat Strabo*. XXXIV. 12, 1 *ſq.*

Ænæ (*ſive* Anææ) ſanum, τῆς Ἀΐνης (*s.* Ἀναίας) ναός, Ecbatanæ, auro & argento abundans. X. 27, 12 *ſq. n.*

Æneas *Tacticus*, ſcripſit Commentarios περὶ τῶν Στρατηγικῶν, *id eſt*, de Officio Imperatoris. X. 44, 1. *n.* ejus ratio ſigna dandi per Faces, emendata a Polybio. X. 44 *ſq.*

Æneis vaſis indagant Ambraciotæ cuniculos Romanorum. XXII. 11, 10 *ſqq.*

Ænian (*s.* Ænianum) ſinus, ὁ Αἰνιὰν *s.* Αἰνειὰν κόλπος, *aut* ὁ Αἰνιάνων *vel* Αἰνειάνων κόλπος, *idem qui* Maliacus, *inter Locros Epicnemidios et Theſſaliam*. X. 42, 5. *n.*

Ænus, Αἶνος, urbs maritima Thraciae. *conf.* Maronea. Ora Thraciæ, ubi ſunt Ænus & Maronea urbes, in regum Ægypti erat poteſtate. V. 34, 8. *conf.* Lyſimachia.

Ænii, *oi* Αἴνιοι, inter ſe diſſidenr, alii ad Eumenem, alii ad Macedonas inclinantes. *Fragm. hiſtor.* 4. *&* XXIII. 6, 7. *ubi jam inſertum eſt idem Fragmentum. Adde* XXIII. 13, 9. exſules Æni & Maroneæ apud ſenatum Rom. queruntur de Philippo. XXIII. 11, 2. Æno & Maronea præſidia deducere jubetur Philippus. XXIII. 11, 4. Ænum & Maroneam a ſenatu Rom. dono ſibi petit Attalus. XXX. 3, 3. promittit ſenatus; 3, 5. ſed mox revocato promiſſo liberas eas urbes declarat. 3, 7.

Æolia, Æolis, ἡ Αἰολίς. Æoliae urbes Achæo eripit Attalus. V. 77, 2. easdem dein occupavit Antiochus Magnus. XXI. 10, 4.

Æoliæ inſulæ; *vide* Liparææ. I. 25, 4. *n.*

Æolus, cur ventorum promus condus rexque ventorum fictus ſit ab Homero. XXXIV. 2, 4 *ſqq. & cap.* 11, 15-20.

Æpium *s.* Æpius, Αἴπιον *s.* Αἰπιός, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n. vbi minus recte vulgo* Αἰπυόν. In deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13. *n. ubi perperam vulgo* Ἔπειόν.

Æqualitas poſſeſſionum a Lycurgo inſtituta. VI. 48, 3 *ſqq.*

æquabilitatem juris oderunt tyranni. XXII. 5, 8. *Conf.* Libertas.

Æquator. de Habitatione ſub Æquatore libellum ſcripſit Polybius. *vide Tom. V. p.* 25 *ſqq.*

Aëris influxus in hominum naturam. IV. 21, 1 *ſq.*

Ærarium Rom. in poteſtate eſt Senatus. VI. 13, 1.

in ædilium ærario, in Iovis Capitolini templo, conſervantur æneæ tabulæ fœderum. III. 26, 1.

Ærenoſii, Αἰρηνόσιοι, populus Hiſpaniæ citerioris, ſubacti ab Hannibale. III. 35, 2.

Æſchrion, Αἰσχρίων, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.

Æſculapii fanum, Ἀσκληπιεῖον, prope

prope Agrigentum. I. 18, 2. Ambraciæ. XXII. 10, 2. Carthagine Nova. X. 10, 8. Pergami. XXXII. 25, 1.

Æſculapii ſtatua, Phyromachi opus, rapta a Pruſia. XXXII. 25, 4.

Æthale, Αἰθάλη, inſula Etrufcorum. XXXIV. 11, 4.

Æthalea, Αἰθάλεια. Sic vocatur Lemnus inſula. *ibid.*

Æthiopia; Æthiopes. Circa Æthiopiam ſeſe contingunt Aſia & Africa. III. 38, 1. utrum a meridie Æthiopiæ continens ſit terra, an mari ea ambiatur, nemo adfirmare poteſt. *ibid.*

Æthiopes Daratitæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7. Æthiopes Perorſi. *ibid.*

Ætna. Poſt Ætnam, maximus Siciliæ mons Eryx eſt. I. 55, 7.

Ætoli, Αἰτωλοί. Ætolia, Αἰτωλία.

Ætoli Medionem urbem Illyridis oppugnant, et jam de tirulo manubiarum inter ſe litigant. II. 2. ab Agrone, rege Illyriorum, magna clade adficiuntur. II. 3 *ſeq.*

gens ſuperbia ferox. II. 3, 3. 4, 6. cui innata eſt improbitas & prava cupiditas. II. 45, 1. 49, 3. neque pacis neque belli jura norunt Ætoli. IV. 67, 4. nil turpe putant, dummodo quæſtus adſit. II. 46, 3. IX. 38, 6. adſueti ex rapto vivere, & ferinam quamdam agere vitam. IV. 3, 1. eorumdem avaritiam odit T. Quintius. XVIII. 17, 1.

Ætoli ſuccurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. eis adverſantur Acarnanes & Epirotæ, fœdere icto cum Illyriis. 6, 9 *ſq.* Ætoli & Achæi ſuppetias veniont Corcyræis, obſeſſis ab Illyriis. II. 9 *ſeq.*

Ætolis & Achæis Romani per legatos renunciant victoriam ſuam de Illyriis, & pacem eis daram. II. 12, 4 *ſq.*

Ætolorum cupiditati ſe opponit Aratus. II. 43, 9. cum Ætolis fœdus jungunt Achæi, eosque juvant in bello adv. Demetrium, Philippi patrem. II. 44, 1. 46, 1. Ætoli, invidia acceſſionum tacti, quibus creverat respub. Achæorum, cum Antigono Philippi tutore & cum Cleomene ſocietatem contrahere adv. Achæos ſtudent; ſed conſilia eorum pervertit Aratus. II. 45 *ſeq.*

iidem antea cum Alexandro, Epiri rege, pactum fecerant de dividenda Acarnania; II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7. & cum Antigono Gonara, de diſſolvenda repub. Achæorum. II. 45, 1. IX. 34, 6. 38, 9.

Ætoli, cum Antigoni Doſonis metu quieti fuiſſent, ſpreta Philippi pueritia prætextum quæſivere tebus Peloponneſi ſe immiſcendi. IV. 2. *Hinc* Bellum Ætolorum & Lacedæmoniorum cum Achæis et Philippo; Bellum Sociale. III. 2, 3. IV. 3-37. 57-*fin.* & V. 1-30. 91-105.

Ætolici impetus & avaritiæ plenus juvenis Dorimachus. IV. 3, 5. Ætoli piratæ, e Meſſenia prædam agentes, Phigaliæ morantur, quæ ſocia erat & in poteſtate Ætolorum. IV. 3, 8.

79,

79, 6 *ſq.* Ætolorum prætor Ariſto; *vide* Ariſton. Ætolos ad bellum Meſſeniis inferendum hortatur Dorimachus. IV. 5.

Ætolorum ſocii & amici Elei. IV. 5, 4. Ætoli, duce Scopa, Meſſeniam incurſant. IV. 6. Ætoli magis habiles ad viritim pugnandum extra aciem, quam in acie. IV. 8, 10. ad Caphyas prælio vincunt Achæos. IV. 12. aſtutum & abſurdum decretum faciunt adverſus Achæos. IV. 15, 8 *ſqq.* inſolenter rident hos qui de eorum injuriis queruntur. 16, 4. cum Ætolis clam ſocietatem ineunt Lacedæmonii. 16, 5.

denuo, cum Illyriis, in Achaiam irrumpunt Ætoli, IV. 16, 11. & Cynætham proditione capiunt, IV. 18. & comburunt. 19, 6. Dianæ ſanum Luſis ſpoliant. 18, 9 *ſqq.* 19, 4. inde per Rhium domum abeunt, ſruſtra eos perſequente Demetrio Phario. 19, 6 *ſqq.*

Querelæ Sociorum de Ætolorum injuriis. IV. 25. Fit decretum de Bello inferendo Ætolis. *ibid.* Ætoli poteſtatem templi Delphici, Amphictyonibus ademtam, ſibi ſolis vindicaverant. 25, 8. Laconicam etiam populati erant, ducibus Charixeno & Timæo. IV. 34, 9. *conf.* IX, 34, 9.

Ætolorum prætor Scopas; IV. 27. creatus pro more comitiis autumnalibus. IV. 37, 2.

Ætoli, ex fœderis lege, mille milites auxilio mittunt Cnoſſiis Cretenſibus. IV. 53, 8. viciſſim mille Cretenſes accipiunt a Cnoſſiis. 55, 4.

per Epirum in Ætoliam intrat Philippus, & plura oppida capit. IV. 61 *ſeqq.* interim Ætoli, duce Scopa, Macedoniam devaſtant, et Dium diruunt cremantque. 62. dein, prætore Dorimacho, Epirum devaſtant, & templum Dodonæum cremant. 67. ſocios non minus quam hoſtes ſpoliant. 79, 3.

in Ætoliam denuo expeditionem ſuscipit Philippus, & Thermum devaſtat, ubi conventum agere Ætoli conſueverant. V. 6 *ſeqq.* Ætoli, per Rhodiorum & Chiorum legatos, Philippum ſociosque Rhium ad colloquium invitant, ſed ipſi ad diem non adſunt. V. 28 *ſeq.* Agetas, prætor Ætolorum, Acarnaniam & Epirum incurſat *&c.* V. 91, 1. *& cap.* 96. Naupactum congregati Ætoli, pacem faciunt cum Philippo ſociisque, et finis imponitur Bello Sociali. V. 103-105.

in Ætoliam profugit Lycurgus rex Spartan. V. 29, 8 *ſq.*

Ætolis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum legationibus differt. V. 63, 5. 91, 1.

Ætoli Lacedæmonios ad ſuas & Romanorum partes trahere ſtudent contra Philippum. IX. 28 *ſeqq.* Soli olim Ætoli contra Antipatrum oculos adtollere auſi erant; ſoli reſtiterant Brenno. IX. 30, 3.

Ætoli, Romani & Attalus arma

arma ſociant contra Philippum & Achæos. IX. 30, 7 *ſqq.* X. 41, 1. ejus ſocietatis conditiones: IX. 39, 3. XI. 6, 2 *ſqq.* XVIII. 21, 7. in ea ſocietate Ætoli ſe primos periculis objici queruntur, Romanos in ſubſidiis ſtare. X. 23. Ætolos legatus Rhodiorum, in plurium legatorum congreſſu, (*forſan in Achæorum conventu*) gravi oratione hortatur; ut bello adv. Philippum & Græcos abſiſtant, & Romanorum ſocietâti renuncient. XI. 5-7.

Ætoli, adſiduitate belli & luxu obærati, pace facta cum Philippo & Achæis, Dorimachum & Scopam nominant ad novas leges & novas tabulas conficiendas. XIII. 1. *Fragm. hiſtor.* 68. *De* pace cum Philippo facta *vide ibid. not. &* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *n.* XVIII. 21, 8.

Ætolorum ſocios, Lyſimachenſes, Calchedonios, Cianos, Philippus, poſtquam ipſe pacem cum Ætolis fecerat, ab Ætolorum ſocietate abſtraxit & ſibi adjunxit, Cianos etiam in ſervitutem redegit. XV. 23, 7 *ſqq.* XVII. 3, 11 *ſq.* 4, 7. *Priori loco* (XV. 23, 8 *ſq.*) *in græco contextu mutanda eſt orationis diſtinctio, ſcil. delendum comma poſt* Αἰτωλῶν, *et punctum delendum poſt* πρότερον. *Tum latina verſio ſic refingenda:* quum amicis & ſociis uterentur Ætoli Lyſimachenſibus, Calchedoniis ac Cianis; paulo ante hoc tempus primo civitatem Lyſimachenſium &c.

cum Ætolis Naupacti de bello adv. Philippum redintegrando agunt legati Romanorum. XVI. 27, 4. Ætolorum prætor Phœneas intereſt colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 3, 1. Ætolicam & theatralem orationem ibi habet Alexander Iſius Ætolus. XVII. 4, 1. Ætolorum mos lege ſancitus, SPOLIUM DE SPOLIO CAPIENDI; qui Ætoliam prius ex Ætolia erant ſublaturi, quam illam legem abrogaturi. XVII. 4, 8. 5, 1 *ſq.* Ætolorum plerosque non eſſe Græcos, contendit Philippus. XVII. 5, 8.

Ætoli, victo Philippo, non exſpectatis Romanis, caſtra Philippi ſpoliant. XVIII. 10, 4. Ætolorum avaritiam, dominandi libidinem, & jactantiam odit T. Quintius; Ætoli Quintium a Philippo corruptum ſuſpicantur. XVIII. 17. Philippum prorſus regno ejectum volunt Ætoli; & oppida ſibi petunt, quæ eis negat Quintius. XVIII. 19, 5 *ſqq.* 20, 11 *ſqq.* inde ſemina Belli Romanorum Ætolici & Antiochici. 22, 1 *ſq.* Ætolorum prætor Alexamenus. XVIII. 26, 11. Ætoli carpunt ſenatusconſultum de pace Philippo data. XVIII. 28. in conventu Thermico cum Ætolis agit Cn. Cornelius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 31, 5 *ſqq.*

Iiæ

Iræ ſuæ indulgentes Ætoli, Antiochum advocant adv. Romanos & Achæos. III. 3, 3. per Apocletos ſuos deliberant cum Antiocho. XX. 1, 1. *conf.* Apocleti.

Bellum Ætolorum cum Romanis, infelix Ætolis. III. 3, 6. capta a M? Acilio Heraclea, fidei Romanorum ſe permittunt; XX. 9. *ſed*, conſule durius cum eis agente, bellum continuant. 10. legatos Romam mittunt, quibus anceps reſponſum dat ſenatus. XXI. 1, 3 *ſqq.* pro Ætolis apud Scipiones intercedunt Athenienſes, & inducias ſex menſium impetrant. XXI. 2 *ſeq.* & 6, 2. cum non conveniſſet pax, mittitur adv. Ætolos M. Fulvius conſul; interim illi Amphilochiam, Aperantiam & Dolopiam recipiunt, a Philippo præreptas. XXII. 8. capta Ambracia urbe, Pacem Ætolis dat Fulvius; XXII. 9-13. quæ, intercedentibus Athenienſibus, Romæ confirmatur. 14. formula Fœderis. 15.

ad Ætolos legati mittuntur, belli Perſici cauſa, C. Popillius & Cn. Octavius. XXVIII. 3, 2. 4, 1 *ſqq.*

in Ætolia, poſt bellum Perſicum, civilium cædium omnia plena. XXX. 14. tranquillitas reſtituitur, mortuo Lyciſco, XXXII. 21, 1.

Afri, Λίβυες; *pro quo mendoſe, ut puto,* Λίβυνες *vulgo legebatur* XXXI. 26, 9 & 11.

Afri & Numidæ, ſemel victi, bidui aut tridui viam ſolent recedere. I. 74, 7. Afros Romano more armat Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. Afri Macedonico more armati, in exercitu Ptolemæi Philopat. V. 65, 8.

Africa, ἡ Λιβύη. (*Confer* Libyna, Λιβύνη.)

in Africam primum trajiciunt Romani, Regulo & Manlio Coss. I. 29. primi eorum in Africa ſucceſſus, tum clades. 29-34.

Africæ populi, Pœnis ſubjecti, ab eisdem deficiunt, et cum rebellibus mercenariis faciunt. I. 70. 9. duriſſime tractati a Pœnis tempore belli Siculi. I. 72.

ex Africa in Hiſpaniam, ex Hiſpania in Africam milites mutui præſidii cauſa trajecit Hannibal. III. 33, 8 *ſqq.*

res Africæ & Italiæ rebus Græcorum miſceri cœptæ. V. 104, 4.

Africa, una e tribus terræ partibus, inter Nilum & Columnas Herculis. III. 37, 2 & 5. in Æthiopia contingunt ſe Aſia & Africa. III. 38, 1. longitudo ditionis Pœnorum in Africa. III. 39, 2 *ſq.* Africae fertile ſolum. XII. 3, 1 *ſq.* omnem Africam arenoſam, ſiccam et ſterilem putaverat Timæus. *ibid.* animantium cum domeſticarum, tum ferarum copia. XII. 3, 3 *ſqq.* Africæ totius longitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 6. *Alia de* Africæ geographia, *ibid. num.* 7.

Afri-

Africanus *junior*. XXXV. 4, 7. *vide* Cornelius Scipio.

Africum Bellum, Λιβυκὸς πόλεμος. I. 70, 7. *vide* Mercenariorum bellum cum Pœnis.

Africus ventus, ἄνεμος Λίψ. X. 10, 1.

Agarhagetus, Rhodius, ſuadet civibus, ut jam inde ab initio belli Perſici Romanis ſe adjungant. XXVII. 6, 3. XXVIII. 2, 3.

Agatharchus, unus e filiis Agathoclis, Syracuſarum regis, interfectus (ut ferebatur) ab avo Hippocratis & Epicydis. VII. 2, 4.

Agatharchus, legatus Hieronymi regis, Carthaginem miſſus. VII. 4, 1.

Agathoclea, meretrix, in poteſtate habuit Ptolemæum Philopatorem. XIV. 11, 5. *conf. Adn. ad c.* 12, 3. ſoror Agathoclis, exoſa Alexandrinis poſt mortem Philopatoris. XV. 25. 8. & 26, 1-3. Macedonibus fruſtra ubera exſerit, quibus puerum regem aluiſſe ſe ait. 31, 13. ad ſupplicium quæritur. 32, 11. nuda cum ſororibus & cognatis adducitur, & a populo discerpitur. 33, 7 *ſqq.*

Agathocleæ nomen Ariſtomenes filiæ ſuæ dedit. XV. 31, 9.

Agathocles, e figulo rex Syracuſarum. XII. 15, 6. XV. 35, 2. ejus mercenarii, origine Campani, vi potiuntur Meſſana urbe. I. 7. Africæ partem ſibi ſubjicere eſt conatus. XV. 35, 5. ejus temporibus in fide Pœnorum manſerat Vtica. I. 82, 8. acerba maledicentia eum perſequitur Timæus, contra cujus calumnias eumdem defendit Polybius. VIII. 12, 12. XII. 15.

Siciliæ tyrannus, initio regni ſæviſſimus, dein clementiſſimus. IX. 23, 2. judice Scipione, in adminiſtratione rerum ſolertiſſimus, & cum judicio audaciſſimus. XV. 35. 6. ejus filius Agatharchus. *vide ſuo loco.*

Agathocles, Oenanthes filius, amicus Ptolemæi Philopatoris. XIV. 11, 1. cum Soſibio præeſt adminiſtrationi rerum. V. 63, 1. XV. 34, 5 *ſq.* ejus conſilio Antiochus M. in Cœleſyria legationibus differtur interim dum bellum parant Ægyptii. V. 63, 2 *ſqq.*

falſi nominis tutor Ptolemæi Epiphanis, crapula, laſcivia, & inſolentia, odium in ſe & ſeditionem concitat Ægyptiorum. XV. 25. fruſtra Macedonum opem implorat. 26-32. in vincula abductus, confoditur ab amicis, ne ab inimicis cruciaretur. 33. nulla virtute fuerat conſpicuus. 34.

Agathynus, Corinthius, Leucade cum navi in portu ſtans juxta Illyriorum naves, violata fide ab eis capitur. V. 95, 3.

Agathyrna, Ἀγάθυρνα, Siciliæ oppidum. IX. 27, 10 *ſq. n.*

Agelaus, Naupactius. Per eum Scerdilædas Illyrius ſocietatem facit cum Ætolis. IV. 16, 10. Dorimachus prætor Agelaum & Scopam Eleis ſuppetias mittit. V, 3, 1.

gravem

gravem orationem de Pace habet Agelaus; V. 103 *extr. & ſeq.* quæ oratio commovit Philippum & ſocios. 105, 1 *ſq.* 107, 5. Prætor creatur Ætolorum, mox vero ab eisdem reprehenditur ob pacem factam. 107, 5 *ſq.*

Agema Macedonicum, diſtinguitur a cetratis in exercitu Philippi. V. 25, 1. a cetratis pariter & a phalange diſerte diſtinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus conſtabat. V. 65, 1 *ſqq.* 84, 4. validiſſimum habebatur equitum corpus. XXXI. 3, 8.

Agepolis, (*perperam vulgo aliquoties* Ageſipolis) Rhodiorum legatus ad Q. Marcium *Philippum* coſ. & ad C. Marcium *Figulum*, claſſis præfectum. XXVIII. 14, 6. 15, 1 *ſqq.* Romam legatus. XXIX. 4, 4. *& cap.* 7. *&* XXX. 4, 2.

Ager. Flaminii lex de dividendis agris. II. 21, 7 *ſq.*

ager apud Lacedæmonios æquali modo inter cives diſtributus. VI. 45, 3. 48, 3. non item apud Cretenſes. 46, 1.

Agetander, *s.* Agetarchus, Megalopolitanus, pater Ptolemæi, præfecti Ægypti. XVIII. 38, 8. *n.*

Ageſias, Achæorum legatus in Macedoniam ad gratulandam ducibus Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Ageſilaus, rex Lacedæmoniorum; ejus in Aſiam tranſitus pateſecit ignaviam Perſarum. III. 6, 11. commode Spartæ auxilio venit, cum in eo eſſet ut caperetur ab Epaminonda. IX. 8, 6. quæcumque ab Ageſilao geſta ſunt, contraria erant ſociali Græcorum rationi. IX. 23, 7 *ſq.*

Ageſilaus *alius junior;* filius Eudamidæ, pater Hippomedontis. IV. 35, 13.

Ageſilochus *ſive* Hegeſilochus, Ἀγεσίλοχος, Ἀγησίλοχος *&* Ἡγησίλοχος, Rhodiorum prytanis, monet cives ſuos, ut cum Romanis ſpes ſuas jungant bello Perſico. XXVII. 3, 3 *ſqq. n.* Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5 *&* 8. *n.* legatus in Macedoniam ad L. Æmilium coſ. & ad Perſeum. XXIX. 4, 4.

Ageſipolis, Ἀγησίπολις, Ageſipolidis filius, Cleombroti nepos, puer admodum, rex creatur Spartæ poſt mortem Cleomenis; ei tutor datur Cleomenes, Cleombroti filius, patruus pueri. IV. 35, 10 *ſqq.* Romam legatus miſſus, capitur a piratis & occiditur. XXIV. 11. 1 *ſq.*

Ageſipolis, pater ſuperioris. *ibid.*

Ageſipolis, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4.

Ageſipolis (Rhodius) *temere vulgo & invitis libris ſcribebatur* XXVIII. 14 *ſq. &* XXIX. 4, 4. *pro* Agepolis, *quod vide.*

Agetas, prætor Ætolorum. V. 91, 1. Acarnaniam & Epirum incurſat. V. 96, 1 *ſq.* Phanotenſium urbem proditione capturus, ſuis artibus luditur. 96, 6.

Agminis

Agminis Romani ratio. VI. 40. agminis coactores, *οὐραγοί.* VI. 24, 2.

Agones, *Ἄγωνες*, populus Gallicus Ciſalpinus. II. 15, 8. *n. niſi mendoſa ſcriptura, legendumque Εὐγανεῖς vel* Lingones, *Λίγγωνες. Conf.* Ægones.

Agrai *vel* Agræi; *Ἀργαοί*, *Ἀγραῖοι*; populus Ætolicus, non græcus. XVII. 5, 8. *n. Conf.* Agrianes, *&* Agrii.

Agria. Mendoſa olim lectio Ἀγρίαν XXIX. 11, 8. *pro Συρίαν.*

Agrianes, *Ἀργιᾶνες vel Ἀργιάνες*; (*iidem qui* Agrai *vel* Agræi. *not. ad XVII.* 5, 8.) in exercitu Antigoni Doſonis. II. 65, 2. in Philippi exercitu Antiochi adv. Ptolemæum. V. 79, 6.

Agrigentum, *ὁ Ἀκράγας, ἡ τῶν Ἀκραγαντίνων πόλις*, urbs Siciliæ; arx et horreum belli Pœnorum. I. 17. obſidetur a Romanis. *ibid. & ſeqq.* urbem obſidentes Romani, obſidentur ipſi ab Hannone. I. 18 *ſq.* capitur Agrig. a Romanis. 19.

Pœni urbem quidem præſidio tenuerant, ſed cives libertate & legibus ſuis paſſi erant frui. II. 7, 7. *coll.* I. 43, 8. tunc Galli mercenarii Pœnorum, qui eam cuſtodiebant, diripere urbem conati erant, ſed eam ſervavit Alexo. *ibid. &* II. 7, 8.

Agrigentum receptum a Pœnis bello Punico tertio, proditur Romanis: *ea occaſione* ſitum urbis & præſtantiam *deſcribit Polybius* IX. 27. colonia erat Rhodiorum. *ibid. vs.* 8. Nominis origo. *Spicileg. Fragm. ex lib.* IX. *num.* 2.

Phalaridis taurum numquam Agrigenti exſtitiſſe contendit Timæus. XII. 25.

Agrigentus fluvius, *ὁ Ἀκράγας.* IX. 27, 5. *et Spicileg. ex lib.* IX. *num.* 2.

Agrii, *Ἄγριοι*; *iidem qui* Agrai *vel* Agræi, *ſi vera lectio* XXVI. 7, 1. *ubi Σάρδους vel Σαρδῴους fortaſſe ex Livio ſcribendum pro vulgato Ἀγρίους.*

Agrinium, *Ἀγρίνιον*, oppidum Acarnaniæ. V. 7, 7.

Agron, rex Illyriorum, Pleurati fil. II. 2, 4. pacta cum Demetrio, Philippi patre, mercede, Medionios ab Ætolis obſeſſos adjuvat, & magna clade adficit Ætolos. II. 2 *ſeq.* inde lætitia elatus, potui et comiſſationi indulget; unde in pleuritidem incidit, qua brevi tempore abripitur. II. 4.

mortuo Agroni, in regnum ſuccedit vidua Teuta. II. 4, 7.

Αἰγόσαγες; vide Ægoſages. *& ſic reliqua omnia nomina ab Αἰ in græco incipientia, vide in* Æ.

Ala. Alæ ſociorum in exercitu Romano. VI. 26, 9. ala *vel* cohors regia Philippi, *Ἴλη βασιλική.* X. 42, 6. *conf. Adnot. ad* X. 2, 5. amicorum ala; *vide* Hetæri.

Alabandenſes, *Ἀλαβανδεῖς, cives urbis Alabandæ* in Caria, comunecatus præbent Philippo. XVI. 24, 6. tamen eorum

rum agrum diripit Philippus. *ibid. vs.* 8. Orthoſiam invadentes, acie vincuntur a Rhodiis. XXX. 5, 15.

Alabandenſis Menedemus. V. 79, 6.

Albam usque penetrant Galli cum exercitu. II. 18, 6.

Albinus. vide Poſtumius.

Alcæus ſcite ridere conſueverat Iſocratem grammaticum. XXXII. 6, 5.

Alcamenes, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 22, 11.

Alcamenes, Diæi ſodalis, prætoris Achæorum. XL. 4, 9.

Alces in Alpibus. XXXIV. 10, 8 *ſq.*

Alcetas, Bœotorum prætor. XXIII. 2, 13.

Alcibiadis conſilio, Athenienſes, Chryſopolim tenentes, portoria exegerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4.

Alcibiades Spartanus, e veterum exſulum numero, Romam legatus, ingratus adv. Achæos. XXIII. 4, 8. 11, 7 *ſq.* 12, 2 *ſq.* XXIV. 4, 3.

Alcithus, Xenophontis filius, legatus Achæorum ad Ptolemæum Philometorem. XXVIII. 10, 9. *n.* 16, 3.

Aleator; veluti bonus aleator, Amilcar intercepit hoſtem. I. 84, 7.

Aletes, metallorum argenti in Hiſpania inventor, ut heros ab incolis colitur. X. 10, 11. tumulus prope Novam Carthag. ab eo denominatus. *ibid.*

Alexamenus, Ætolorum prætor. XVIII. 26, 11 *ſq. n.*

Alexander, Philippi filius, rex Maced.

usque ad Alexandri & Philippi regnum (*forte* Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου *legendum, pro* Ἀλεξ. καὶ Φιλ.) ſubſtitit fœdus priſtinum Achæorum. II. 41, 6 *&* 9. primi ſucceſſores Alexandri, Seleucus, Ptolemæus & Lyſimachus, circa unum idemque tempus omnes e vivis exceſſerunt. II. 71, 5. *cf.* 41, 2.

Alexandri trajectio in Aſiam non erat cauſa, ſed initium belli contra Perſas. III. 6, 14. ejus imperium in Aſia remotiſſimas & parum cognitas olim regiones pateſecit itineratoribus. III. 59, 3.

ejus ſeveritatem in Thebanos exercitam (*cf.* V. 10, 6.) non imitatus eſt Philippus in Lacedæmonios. IV. 23, 8. *&* *cap.* 24. Alexander, cum a Thebanis & Perſis pœnas ſumeret, a templis tamen & locis Diis ſacratis abſtinuit. V. 10. 6. Alexandri merita in Græcos. IX. 34, 1 *ſqq.*

ut de Alexandri genere prognatus videretur, ſolicite laboravit Philippus, Demetrii filius. V. 10, 10.

ab Alexandro neglecta fuerat Artabazanis dynaſtia. V. 55, 9. magna pars gloriæ Alexandri comitibus ejus ac miniſtris debetur. VIII. 12, 7 *ſqq.* ejus pugnam cum Dario in Cilicia pugnatam imperite deſcripſit Calliſthenes. XII. 17-22. Alexander cum Dario in aperto potiſſimum campo bel-

lum geſſit, urbes raro exſcidit aut perdidit. XVII. 3, 5.

Alexander, Acmeti filius, dux copiarum Antigoni in pugna adv. Cleomenem, Macedonibus chalcaſpidibus præfectus. II. 66, 5.

Alexander *alius*, in eadem Antigoni acie equitatui præfectus, II. 66, 7. minus perite rem gerit quam juvenis Philopœmen, 68, 1 *ſqq.*

hic idem videtur eſſe atque ille Alexander, quem ſatellitio & cuſtodiæ corporis præpoſitum Philippo reliquit idem Antigonus, Philippi tutor. IV. 87, 8 *ſq. n.* quem apud Philippum calumniatus eſt Apelles. 87, 5. idem a Philippo Thebas mittitur ad perſequendum Megaleam. V. 28, 6 *ſq.* ejus ſtudium & benevolentia in Philippum laudatur VII. 12, 6. *n.*

Alexander, Ætolus, per proditionem in Ægiram urbem irrumpit. IV. 57. in certamine occiditur. 58.

Alexander, Ætolus; *vide* Alexander Iſius, *&* Alex. Trichonienſis.

Alexander, Antigoni pater, legati Perſei ad Bœotos. XXVII. 5, 1.

Alexander, Attali legatus Romam. XVII. 10, 11.

Alexander *Balas*, qui Antiochi Epiphanis filius perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1. quamvis manifeſta fuerit fraus, impetrat tamen a ſenatu, ut in Syriae regnum reſtituatur; *ſic enim intelligenda eſt ἡ κάθοδος* XXXIII. 16, 9. *non (ut eſt in verſ. lat.) de ſolo* reditu in patriam. *conf. ibid. vs.* 13.

Alexander, Epiri rex. Cum eo ſocietatem jungunt Ætoli, de ſubigenda & dividenda Acarnania. II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7.

Alexander, Iſius cognomine, gente Ætolus, cum Phænea intereſt colloquio T. Quintii cum Philippo, & invectivam habet in Philippum, XVII. 3. quam ille Ætolicam et theatralem dicit. 4, 1. ab Ætolis legatus mittitur Romam. XVII. 10, 9.

rurſus cum Phænea intereſt colloquio Titi cum ſociis de pace Philippo danda. XVIII. 19, 5 *ſqq. coll.* 20, 11. 21, 3. rurſus Romam mittitur legatus cum Phænea, XXII. 8, 11. ſenex; 9, 14. ſed interceptus ab Epirotis, quum pretium redemtionis, ditiſſimus licet, ſolvere nollet, in cuſtodia ſervatus eſt, mox vero Romanorum juſſu absque pretio liberatus. XXII. 9.

Alexander, Molonis frater, Perſidi præfectus ſub Antiocho Magno. V. 40, 7. cum fratre, Mediæ ſatrapa, deficit ab Antiocho. V. 41, 1. 43, 5 *ſq.* victo Molone ab Antiocho, ſe ipſe jugulat. V. 54, 5.

Alexander *Pheræus*, Theſſaliæ tyrannus, in vincula conjicit Pelopidam Thebanum. VIII. 1.

Alexander, Phocidi præfectus a Philippo, decipit Ætolos, Phænotenſium arcem ſe eis traditurum pollicens. V. 69, 4 *ſqq.*

Alex-

Alexander Trichonienſis, dux Ætolorum, carpit extremum agmen Philippi, Thermo regredientis. V. 13, 3.

Alexandri Turris, ὁ Ἀλεξάνδρου πύργος, in Theſſalia. XVIII. 10, 2.

Alexandria Ægypti, ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Alexandriam fugit, ibique perit Cleomenes. *vide* Cleomenes. Alexandriam Ptolemæus Philopator contrahit milites mercenarios, quos extra Ægyptum aluerat. V. 63, 8 & 10. Alexandriæ & Carthagine in publicis tumultibus non minus pueruli quam viri tumultuantur. XV. 30, 10.

Alexandria pæne potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 18, 1. XXIX. 1, 1. Alexandriæ tria genera degunt hominum. XXXIV. 14.

Alexandria Troas, ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια. V. 111, 3. *n.* cives ejus urbis liberant Ilienſes ab obſidione Gallorum, & Gallos univerſa Troade ejiciunt. *ibid.* Alexandrenſes, Ἀλεξανδρεῖς, benigne compellantur ab Attalo, ob ſervatam fidem. V. 78, 6.

Alexandria (Troade) ſe ceſſurum pollicetur Antiochus Scipionibus. XXI. 10, 3. 11, 2.

Alexis, arcis Apameæ cuſtos; ejus opera utitur Hermeas ad perdendum Epigenem. V. 50, 10 *ſqq.*

Alexo, ὁ Ἀλέξων, gente Achæus, militans apud Pœnos, ſua fide impedit proditionem mercenariorum Agrigenti, & Lilybæi. I. 43, 8 *ſqq. coll.* II. 7, 7.

Aliena pro ſuis obtrudere, turpiſſimum in Scriptore. IX. 2, 2.

Alinda, Ἀλίνδη, *pro urbis Aſiaticæ nomine vulgo legebatur* XXII. 17, 11. *ex Vrſini conjectura, temere in contextum recepta. Vide* Temenopolis.

Aliphera, ἡ Ἀλίφειρα, ἡ Ἀλιφειραίων πόλις, urbs olim Arcadiæ & Megalopoli contributa, a Lydiada tyranno Eleis permutando conceſſa. IV. 77, 10. *n.* 78, 1 *ſqq.* eam oppugnat capitque Philippus. IV. 78, 6 *ſqq.*

Alipherenſes, Ἀλιφειρεῖς, IV. 78, 8. & Ἀλιφειραῖοι *cap.* 77, 10. *niſi ibi* Ἀλιφειρέων *pro* Ἀλιφειραίων *ſcribendum. quod tamen nil urget ut ſtatuamus.*

Alipta pro legato vel nuncio ad Rhodios utitur C. Lucretius. XXVII, 6, 1.

Alliadas, mendoſa olim ſcriptura IV. 77, 10. *vide* Lydiadas.

Alliorum capita. XII. 6, 5.

Allobroges, Ἀλλόβριγες, Galliæ populus inter Rhodanum & Alpes. III. 49, 13. infeſtant Hannibalem, Alpes conſcendentem. III. 50 *ſeq.*

Alorus, Ἄλωρος, *urbs Macedoniæ.* Alorita Cnopias, Ἀλωρίτης. V. 63, 12. 65, 7.

Alpes, αἱ Ἄλπεις. II. 14, 6 & 9. 15, 8. *&c.* τὰ Ἀλπεινὰ ὄρη. II. 14, 8.

Alpium juga (ἡ τῶν Ἄλπεων παρόρεια) incipiunt a Maſſilia & locis Sardoo mari ſuperjectis, pertinentque usque ad ultimum Adriatici ſinus receſſum, II. 14, 6. per 2200

ſtadia. II. 14, 9. XXXIV. 10, 17. Alpes & Apenninus mons coincidunt ſupra Maſſiliam, haud procul a Sardoo mari. II. 14, 8.

Hannibalis tranſitus per Alpes. III. 47-56. ante Hannibalem Galli plus ſemel cum magnis exercitibus Alpes erant transgreſſi. III. 48, 6. nono die ad ſumma Alpium juga pervenit Hannibal. III. 53, 9. Alpium cacumina perpetuis nivibus tecta. 55, 1 & 9. Alpes veluti arx ſunt univerſæ Italiæ. 54, 2.

Alpium magnitudo & memorabilia. XXXIV. 10, 8 *ſqq.* quatuor pet Alpes tranſitus. *ibid. vs.* 18.

Alpheus, ὁ Ἀλφειός, fluvius Peloponneſi, Hercæam urbem adluit. IV. 78, 2. pontem in Alpheo ad Heræam inſtaurat Philippus. IV. 77, 5. per decem ſtadia ſub terra occultatur. XVI. 17, 5 *ſqq. ubi & alia de* ejus curſu.

Althæa, Ἀλθαία, urbs princeps Olcadum in Hiſp. expugnata ab Hannibale. III. 13, 5 *ſq.*

Altitudo turris æſtimata ex numero ordinum lapidum. *Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom.* V. *p.* 32 *ſq.*

Alypus Ambracienſis, legatus Romam; *mendoſa vulgo lectio* XXII. 8, 11.

Amæocritus, prætor Bœotorum. XX. 4, 2.

Amanicæ Pylæ, αἱ Ἀμανίδες Πύλαι. XII. 17, 2. *n.*

Ambitio civium, origo & principium ruinæ reipublicæ. VI. 57, 5 *ſq.*

Ambracia, urbs & regio; *vide mox* Ambracus.

Ambracus, ὁ Ἄμβρακος, IV. 61, 7. & Ambracia, ἡ Ἀμβρακία, XVII. 10, 10. *n. (ubi quidem* Ἀμπρακία *per π literam habent codices;)* XXII. 9, 2 & 5. 13, 9. urbs bene munita Ætolorum, olim Pyrrhi regia. XXII. 13, 9. ejus ſitus. IV. 61, 7.

ad eam obſidendam Philippum hortantur Epirotæ, qui potiundæ Ambraciæ, (τῆς Ἀμβρακίας) *id eſt* ditionis Ambraciotarum (τῆς τῶν Ἀμβρακιατῶν χώρας) avidi erant. IV. 61. urbem capit Philippus, & Epirotis tradit. 63.

eamdem oppugnat Fulvius conſul. XXII. 9, 1-6. *et cap.* 10 *ſeq.* intercedente Amynandro, Ambraciotæ urbem Romanis tradunt. XXII. 12. ſtatuas & tabulas pictas ex urbe avehi curat Fulvius. 13, 9.

Ambraciæ exſulant Thurio profugi. XVII. 10, 10. *n.*

Ambracius *vel* Ambracicus ſinus, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος. Ejus deſcriptio. IV. 63, 4 *ſqq.* V. 6, 13. per eum ex Epiro in Acarnaniam trajicit Philippus. IV. 63, 4. pet eumdem redit. 66, 4. in eumdem rurſus anno ſequente invehitur, ex Cephallenia & Leucade veniens, & Limnæam portum petens. V. 5, 12 & 14.

Ambraciota Lamius; *vide ſuo loco.* Ambraciota *neſcio quis, cujus nomen corruptum*, ab Ætolis Romam miſſus. XXII. 8, 11.

Ambry-

Ambryſus, Ἄμβρυσος, urbs Phocidis, ab Æolis tentata. IV. 25, 2.

Amentia eſt cum malitia conjuncta, putare, ſi tu oculos claudas, ne alios quidem cernere. IV. 27, 7.

Amicitia. Regum inconſtantia in amicitia. *Fragm. gramm.* 81. reges amicitiam nonniſi utilitate metiuntur. II. 47, 5.

Amicorum delectus in regum adoleſcentia quantum valeat. VII. 14, 6.

amicorum ala; *vide* Hetæri. τὸ τῶν φίλων σύνταγμα. XXXI. 3, 7.

Amilcar *ſenior*, dux copiarum pedeſtrium Pœnorum in Sicilia, cædit auxiliares Romanorum, diſſidentes a Romanis. I. 24. *idem*, dux claſſis, ad Tyndaridem minus proſpere pugnat. I. 25. *coll. cum* 27, 6. *tum* in pugna navali cum Regulo cornu ſiniſtro præfectus, vincitur fugaturque. I. 27 *ſeq.* revocatur ex Sicilia in Africam adv. Regulum. I. 30. ejus filius Hannibal, *diverſus a Barcae filio.* I. 44, 1.

Amilcar, cognomine Barca, Ἀμίλκας ὁ Βάρκας ἐπικαλούμενος I. 56, 1. pater Hannibalis. I. 64, 6. II. 1, 6. dux claſſis Pœnorum, agrum Locrorum Bruttiorumque in Italia populatur; inde ad Erſten, inter Erycem montem & Panormum, caſtra poſuit, Romanis imminens, Panormum tenentibus. I. 56. multis ad Panormum certaminibus cum Romanis per tres annos continuos ſingulari fortitudine & mira induſtria defunctus eſt. 57. Erycem urbem in medio monte ſitam occupat, ubi rurſus per biennium certavit. 58.

Barcam, cujus audacia nil fuit terribilius, Eryce in claſſem recepturus erat Hanno, ad pugnam navalem cum Lutatio. I. 60, 3 & 8. Hannone, priusquam ad Erycem adpellere poſſet, victo, ſumma rerum Amilcari traditur; qui pacem petit a Romanis, prudentis ducis officio functus. 62.

dux conſilio & virtute omnium ſuæ ætatis præſtantiſſimus, I. 64, 6. icto fœdere cum Lutatio & Romanis, reliquiis copiarum Eryce Lilybæum deductis, (unde in Africam erant deducendæ) imperium deponit. 66.

ei infenſi ſunt mercenarii rebelles in Africa, quod ab eo ſe neglectos putarent. I. 68, 12. bello cum mercenariis præficitur, idque bellum probabili cum ſucceſſu gerit. 75-78. humanitatem ejus, qua in captivos utitur, ſuſpectam faciunt rebelles. 79, 8. ei collegam Hannonem dant Pœni, orantque ut graviter bellum perſequatur. 81. copias jungit cum Hannone; ſed, ob ducum diſcordiam, nil recte geritur. 82. Hannibalem collegam nanciſcitur, & cum eo bene rem gerit, juvante Navara Numida. 82, 12 *ſq.* 84 *ſeq.* Hannibale ab hoſtibus victo & in crucem acto, cum Hannone in gratiam redit Amilcar,

car, 87. & junctis cum eo viribus finem bello Pœnorum Africo imponit. 88.

in Hiſpaniam miſſus Amilcar, multis ibi populis imperio Pœnorum ſubjectis, nono anno fortiter pugnans occumbit. II. 1. Ejus in Romanos ira, præcipua cauſa fuit ſecundi belli Punici; III. 9, 6 *ſqq.* 10, 7. 12, 2 *ſq.* quum filium Hannibalem perpetuum odium Romanorum, jurare feciſſet. III. 12.

Amilcar *alius*, claſſi Asdrubalis præfectus in Hiſpania. III. 95, 2. (*pro quo Livius* Himilconem *nominat.*) *Adde* VIII. 3, 8.

Amilcar *alius*, legatus Pœnorum Romam miſſus initio tertii belli Punici. XXXVI. 3, 8.

Amiſus, *urbs Ponti.* εἰς Ἀμισὸν *temere ex Vrſini conject. editum erat* XXV. 4, 8. *pro* εἰς Παρνασσὸν; *et mox ibid. vs.* 9. Ἀμισέων, *pro* Μαντισέων. *vide Adnot.*

Ammonius, Barcæus, dux partis copiarum Ptolemei Philopat. V. 65, 8.

Amorgus, Ἀμοργὸς, inſula maris Agæi. *Fragm. hiſt.* 7.

Amphaxitis, ἡ Ἀμφαξῖτις, Macedoniæ regio. V. 97, 4. *n.*

Amphictyonibus Ætoli poteſtatem templi Delphici ademerunt; Amphictyonas in ſubjiciendo poteſtati eorum templo & in legum inſtauratione ſe adjuturos recipiunt Achæi eorumque ſocii. IV. 25, 8.

ſi Amphictyonum concilium juſſiſſet Albinum hiſtoriam græce conſcribere, excuſatio ejus locum erat habitura. XL. 6, 6.

Amphidamus, (*aliis* Amphidamas) dux Eleorum, a Philippo captus cum ſuis. IV. 75, 6. Olympiam captivus ductus, ſine pretio a Philippo Elidem dimittitur, pollicitus ſe Eleos ad Philippi partes traductum. IV. 84, 2-8. cum deſtinata perficere non potuiſſet, Elide elabitur & ad Philippum ſe confert, ubi Aratos contra Apellis calumnias defendit. 86.

Amphilochi, τὸ τῶν Ἀμφιλόχων ἔθνος, populus Ætolicus, non Graecus. XVII. 5, 8.

regio Amphilochia, ἡ Ἀμφιλοχία, recipitur ab Ætolis. XXII. 8, 3 *ſqq.*

Argos Amphilochicum; *vide ſuo loco.*

Amycæ campus, τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, prope Antiochiam; eum perfluit Orontes. V. 59, 10. *n.*

Amyclæ, αἱ Ἀμύκλαι, oppidulum prope Spartam. V. 18, 3. ejus ſitus & memorabilia. 19, 1 *ſq.* caſtra ibi habet Philippus. V. 20, 12. 23, 7.

Amynas, Ἀμύνας, (*rectius fortaſſe* Ἀμυνᾶς, *ut ſit nomen decurtatum ex* Ἀμύνανδρος, *et idem ſit vir qui* Amynander *alias & a Polybio & a Livio vocatur. conf. Adnot. ad* XX. 10, 5.) rex Athamanum, gener Scerdilædæ Illyrii. IV. 16, 9.

Amynander, Ἀμύνανδρος, (*idem qui* Ἀμυνᾶς *modo dictus eſt*) rex Athamanum. Ei per legatos

gatos ſignificant Romani, ſe Philippum bello petituros, ni Græcia abſtineat. XVI. 27, 4. cum T. Quintio intereſt colloquio cum Philippo. XVII. 1, 3. ingenio eſt flexili; Romam legatus mittitur a T. Quintio. XVII. 10, 7. rurſus intereſt colloquio Quintii cum Philippo, victo ad Cynosceph. XVIII. 19, 3 *ſq.* Quintius & decem legati, victo Philippo, Amynandro tenete permiſerunt caſtella, quæ ille belli tempore ademerat Philippo. XVIII. 30, 13.

Amynandrum dedi ſibi ab Ætolis poſtulat M? Acilius, cum a Romanis ille defeciſſet. XX. 10, 5. Amynander, *cum Antiocho ſe junxiſſet, & a Philippo Athamania eſſet pulſus*, reſtitutus in regnum per Ætolos, legatos Romam mittit & ad Scipiones in Aſiam, culpam deprecans, & Philippum accuſans. XXII. 8, 1 *ſq.* *Conf. Liv.* XXXVIII. 1-3.

hortatu Amynandri, Ambracienſes urbem ſuam tradunt Romanis. XXII. 12.

Amyntas, Philippi pater. II. 48, 2.

Amyricus campus, τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον, in Theſſalia. V. 99, 5. *n.*

Anacleteria, ἀναχλητήρια, *proclamatio & inauguratio ſolennis Regis, qui hactenus pupillus ſub tutoribus fuerat.* Anacleteria Ptolemæi Epiphanis, filii Philopat. XVIII. 38, 3. Ptolemæi Philomet. XXVIII. 10, 8. *ni ibi* minor Ptolemæus (*Phyſcon*) *intelligendus. Vide* Ptolemæus Philometor, *&* Ptolemæus Phyſcon.

Anææ fanum Ecbatanæ, τῆς Ἀναίας. *Sic legendum videtur* X. 27, 12. *pro* Ænæ.

Anagnia, *al* Ἀνάγνειαι, oppidum Latii, prope viam quæ Roma itur ad Circæum montem: eo ſervulos præmittit Demetrius. XXXI. 21, 6. 22, 2. 23, 2 *ſq.*

Anamares, Ἀναμάρες, populus Gallicus, Galliæ Cispadanæ, inter Boios & Inſubres, haud procul *Maſſilia, ut mendoſe vulgo legitur pro* Placentia, *ut videtur.* II. 32, 1. *n.* *Conf.* Ananes.

Ananes, Ἄνανες, Ἄνωνες *cod. Aug.* Ἀνίανες *cod. recentiſſ. Reg. B. (unde* Anianes *Caſaub.)* populus Gallicus Cispadanus, Boiis ab ortu. II. 17, 7. *n.* Idem qui Ἀναμάρες dicuntur II. 32, 1. *n.* & Ἄνδρες II. 34, 5. *n.* in eorum finibus erat Claſtidium oppidum. II. 34, 5.

Anariacæ. *Vide* Aniaracæ.

Anas, ὁ Ἄνας, Hiſpaniæ fluvius. XXXIV. 9, 12. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Anaxidamus, Achæus, in exercitu Philopœmenis adv. Machanidam. XI. 18, 1.

Anaxidamus *alius, (ſi vera ſcriptura)* amicus Machanidæ. XI. 18, 3. *n.* & *vs.* 5. *niſi fortaſſe* Archidamus *ibi legendum.*

Anaxidamus, legatus Achæorum, Romam miſſus ad deprecandum pro exſulibus. XXXI. 6, 1.

coll. cap. 8. rurſus eodem mittitur. XXXIII. 2. *Videtur* Megalopolitanus *fuiſſe.* XXXIII. 2, 2. *n.*

Ancara, Ἄγκαρα, oppidum Italiæ; civis Ἀγκαράτης. VIII. 38, 3.

Ancyra, ἡ Ἄγκυρα, urbs Galatiae. XXII. 22, 1.

Ancyra, oppidum Illyrici. XXVIII. 8, 11. ubi rectius ἐπ' Ἄγκυραν ſcribetur, *quam (ut vulgo)* ἐπ' Ἀγκύραν.

Anda, Africæ oppidum. XIV. 6, 2. *& ibi Adnot.*

Andania, ἡ Ἀνδανία, oppidum Meſſeniæ. V. 92, 6. *ubi, pro mendoſo* ἐνδειαν, *utique* Ἀνδανίαν *legendum.*

Ἀνδοβάλης. *vide* Indibilis.

Andoſini, Ἀνδοσῖνοι, *ſi vera lectio*, populus Hiſpan. cis Iberum. III. 35, 2. *n.*

Andranodorus ſuadet Hieronymo regi Syracuſarum, ut, relictis Romanis, Hannibalis partibus ſe adjungat. VII. 2. *& 5.*

Andreas, archiater Ptolemæi Philopatoris, in tentorio regis pro rege occiſus. V. 81, 6.

Andres vel Andri, (ἡ τῶν Ἀνδρων χώρα) *mendoſa ſcriptura, pro* Anamares *vel* Ananes. II. 34, 5. *n.*

Androlochus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6. *Ibi in lat. verſ. temere prætermiſſum eſt iſtud nomen.*

Andromachus, Achæi pater, frater Laodices, uxoris Seleuci Callinici, matris Antiochi magni; captivus Alexandriæ, liberatur deprecantibus Rhodiis. IV. 51. VIII. 22, 11.

Andromachus, Aſpendius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. V. 64, 4. 83, 3. in pugna ad Raphiam fortiter ſe gerit. V. 85, 9. prætor Cœleſyriæ & Phœniciæ relinquitur a Ptolemæo. 87, 6.

Andromachus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.

Andronicus, Attali legatus Romam. XXXII. 26, 2.

Andronidas, cum Callicrate nititur, ne Ptolemæis auxilia mittantur ab Achæis. XXIX. 10, 1. exoſus Achæis ſicut Callicrates. XXX. 20. a Metello ad Diæum miſſus bello Achaico, pacis conditiones Achæis offert, fruſtra. XL. 4, 1 *ſqq.* vinctus abducitur, & nonniſi ſoluto pretio dimittitur. *ibid. & cap.* 5.

Androſthenes, Cyzicenus, Antiocho M. gazam ex India devehit. XI. 34, 12.

Aneroëſtus, *vel* Aneroëſtes, rex Gæſatorum Gallorum. II. 22, 2. cum præda domum redeundum cenſet. II. 26, 5 *ſqq.* prælio victus a Romanis, ſibi & neceſſariis ſuis manus infert. II. 31, 2.

Anianes; *vide* Ananes.

Aniaracæ, Ἀνιαράκαι, populus a ſeptemtrione Mediæ incolens. V. 44, 9. *Mendoſe vulgo* Ἀριαράκαι. *Rectius fortaſſe* Ἀναριάκαι, Anariacæ.

L. Anicius, debellatis Illyriis, Genthium in triumpho ducens, ridiculos ludos edit. XXX. 13.

in

in Epiro nobiliſſimos viros condemnaverat. XXXII. 21, 6. *n.* legatus mittitur in Aſiam, ad vindicandam injuriam Attalo a Pruſia illatam. XXXIII. 6.

Anien *s.* Anio fluvius, ὁ Ἀνίων ποταμός; per eum copias trajicit Hannibal, Romam petens. IX. 5, 9. pontibus reſciſſis conſules hoſtem per alveum fluvii regredi cogunt. IX. 7, 4.

Animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *ſqq.* XVII. 15 *extr.* inter animantia, ducum munere funguntur fortiſſima. VI. 5, 8. animalis ἰδιομόρφου (*Alcis*) in Alpibus deſcriptio. XXXIV. 10, 8.

Animi moderatio res magna & præclara. VIII. 14, 6.

animi pugnantium, magnum ad exitum pugnæ momentum habent in utramque partem. *Fragm. gramm.* 91.

Annales in domorum parietibus deſcripti. V. 33, 5.

Annonæ omnis vile pretium in Gallia Ciſalpina. II. 15. in Luſitania. XXXIV. 8, 4 *ſqq.*

annonæ inopia & caritas Romæ. IX. 44.

Annus. *vide* Olympias.

annorum 53 res geſtas perſequitur principalis pars hiſtoriæ Polybii. I. 1, 5. III. 1, 9. 4, 2.

annus legitimus capeſſendi rempubl. apud Achæos, trieteſimus. XXIX. 9, 6. *conf.* XXV. 7, 4. *& Valeſii Adnot. ad XXIV.* 9, 3.

Antalcidas. Antalcidæ pax, pax Antalcidica, ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου γενομένη (*vel* λεγομένη) εἰρήνη. I. 6, 2. *n.* poſt illam Lacedæmonii ſedixerunt, ſe liberas dimittere Græcas civitates, nec tamen Harmoſtas revocarunt. IV. 27. 5. ea pace urbes Græcas (Aſiæ) Perſis tradiderunt, pro quarum libertate dimicantes vicerant Perſas. VI. 49, 5.

Antanor, Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Antenor, Perſei legatus Rhodum. XXVII. 4 & 11.

Antias populus Latii, ὁ Ἀντιατῶν δῆμος, primo fœdere Romanorum cum Pœnis comprehenſus. III. 22, 11. rurſus ſecundo fœdere. III. 24, 16.

Anticyra, ἡ Ἀντίκυρα, oppidum maritimum Phocidis, ad ſinum Corinthiacum: inde T. Quintius, Elatea Phocidis veniens, Corinthum transjicit. XVIII. 28, 7. *ubi verba* κατάρας εἰς τὴν Ἀντίκυραν *non verti debuerant*, quum Anticyram trajeciſſet; *ſed*, quum Anticyram deſcendiſſet, *aut*, quum Anticyram perrexiſſet, mox inde Corinthum trajecit. *Vide Lexic. Polyb.* in καταίρειν.

Anticyram ex Epiro navigat A. Hoſtilius, Theſſaliam inde petens. XXVII. 14, 6.

Antigonea, ἡ Ἀντιγόνεια, urbs Epiri. Per fauces ad Antigoneam in Epirum intrat Scerdilædas Illyricus. II. 5, 6. 6, 6, διὰ τῶν παρὰ τὴν Ἀντιγόνειαν στενῶν.

Antigonia ſolennia, τὰ Ἀντιγόνεια. XXVIII. 16, 3. *n.* celebrantur Sicyone. XXX. 20, 3.

Antigonus, Alexandri filius, legatus Perſei ad Bœotos. XXVII. 5.
Antigonus Cocles, ὁ Μονόφθαλμος, primus Syriam & Cœleſyriam obtinuit; quæ, eo devicto, Seleuco ceſſerunt. V. 67. XXVIII. 17, 7. cuncti ſucceſſores Alexandri bellum adv. eum geſſerunt. XVII. 3, 5.
Antigonus *Doſon*, rutor Philippi, Demetrii filii, nomine ejus adminiſtrat regnum Macedoniæ II. 45, 2. XX. 5, 7. Antigonus noviſſimus. IX. 29, 7. ejus amicitiam quærunt Ætoli, ob invidiam adv. Achæos. II. 45. profeſſus Achæorum inimicus eſt, ob intercepram ab Arato Acrocorinthum. II. 45, 3.
cum eodem clam ſocietatem molitur Aratus ad bellum Cleomenicum, & legatos ad eum mittit duos Megalopolitanos. II. 47-49. ſocietatem Arato promittit Antigonus. 50. in Peloponneſum advocatur ab Achæis, eique traditur Acrocorinthus in fidei pignus. 51 *ſeq.* in Achæorum conventu dux Sociorum nominatur adv. Cleomenem. 54, 3 *ſq.* ejus auſpiciis jurejurando ſancitur ſocietas inter Achæos, Epiroras, Phocenſes, Macedonas, Bœotos, Acarnanes & Theſſalos. IV. 9, 4.
multas Cleomeni urbes eripit. II. 54, 6 *ſqq.* de ejus crudelitate in Mantinenſes immerito queritur Phylarchus. II. 56. Macedonibus domum in hiberna dimiſſis, Argis quieſcit Antigonus, Cleomene interim in Megalopolitanos ſæviente & agrum Argivum populante, & querentibus de Antigono Achæis. II. 54 *extr.* 55. & 64.
æſtatis initio in Laconicam ducit exercitum, & prælio ad Sellaſiam ad Olympum & Evam colles vincit Cleomenem. II. 65-69. V. 24, 8 *ſq.* repentina invaſione Sparta potitur, Spartanos humaniter tractat, & priſtinam remp. eis reſtituit, (V. 9. 8 *ſqq.* IX. 36.) honoribusque ab Achæis cumulatus domum rediit. II. 70. communi pace omnibus Græcis præſtita. IV. 3, 8.
Illyrios, qui Macedoniam invaſerant, prælio vincit: in eo prælio nimia vocis contentione uſus, moritur ex rejectione ſanguinis, & regnum juveni Philippo relinquit. II. 70.
vivus ſapienter & regnum & pupillum Philippum rexerat; moriens, teſtamento rebus in poſterum prudenter providit. IV. 87. induſtrius, prudens, fidem colens. II. 47, 5. 70, 7. rei caſtrenſis magnum uſum habuit. II. 66. V. 35, 9. in prælio ad Sellaſiam Megalopolitanos æneis clypeis armavit. IV. 69, 5.
dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 89, 6. uxor ejus, Chryſeis. V. 89, 7. Antigonus Megalopolitanis Prytanin legumlatorem miſit. V. 93, 8.
ejus res adv. Lacedæmonios geſtas Lacedæmoniis in memoriam revocat Chlæneas Ætolus, ut eos a Macedonum amicitia ad Ætolos traheret; IX. 29,

29, 7 *ſqq.* viciſſim humanitatem Antigoni eisdem in memoriam revocat Lyciſcus Acarnan. IX. 36.

Antigonus in Aſiam proſecturus, ad Larymnam cum navibus in ſicco hæſit; ubi cum ab hoſtibus opprimi poſſet, ſervatus eſt benevolentia Neonis Bœoti. XX. 5.

Antigonus Gonatas, Ἀντιγ. ὁ Γονατᾶς, Demetrii *Poliorcetis* filius. IX. 34, 6. ab Ætolis incitatus, Achæorum concilia diſſolvit. II. 43, 9. 45, 2. IX. 34, 6. civitatibus Achæorum partim præſidia imponit, partim tyrannos præficit. II. 41. 43. 44, 1. IX. 29, 5 *ſq.* ejus conatibus ſe opponit Aratus. II. 43, 9.

Antilibanus. Ἀντιλίβανος. Inter Libani & Antilibani radices, eſt Marſyas campus. V. 45, 9. in Libani & Antilibani confinibus oritur Orontes fluv. V. 59, 10.

Antinous, Epirota Moloſſus, (XXX. 7, 2.) per Charopis calumnias bello Perſico cogitur ad Perſeum confugere, ne Romam inſons abduceretur. XXVII. 13. Moloſſorum gentem ad Perſeum abſtraxit; ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *ſq.* (*Videtur ſibi ipſe mortem conſciviſſe. cf. vs.* 8. *& cap.* 8, 3.)

Antiochia, Ἀντιόχεια, ad Orontem. V. 59, 10. princeps urbs Syriæ, ex quo Seleucia in Ptolemæorum venerat poteſtatem. V. 58, 4 *ſqq.* ſedes Antiochi M. qui ibi Laodicen ſalutari reginam jubet, & ad bellum ſe comparat. V. 43, 4. ſedes item Demetrii *Soteris.* XXXII. 4, 1. Antiochiam ex clade ad Raphiam accepta redit Antiochus Magnus. V. 87, 1.

Antiochenſes, Ἀντιοχεῖς; eorum agro imminet Coryphæus mons. V. 59, 5.

Antiochia Mygdoniæ, Ἀντιόχεια ἡ ἐν Μυγδονίᾳ. V. 51, 1. n.

Antiochicum bellum. III. 32, 7.

Antiochica tempora. XXV. 9, 3. *Vide* Antiochus Magnus.

Antiochis, ſoror Antiochi Magni, Xerxi regi Armoſatorum copulata. VIII. 25, 5.

Ἀντιοχίσται, Antiochi factio Phocææ in Æolide. XXI. 4, 2.

Antiochus Epiphanes; *vide poſt* Antiochus Magnus.

Antiochus Magnus, frater Seleuci *Cerauni*, filius natu minor Seleuci Callinici; fratri Seleuco ſuccedit in regnum Olymp. CXXXIX. *lib.* II. *c.* 70, 4 & 6. IV. 2, 7. 48, 10. V. 40, 5 *ſqq.* regnante fratre, ipſe in ſuperiori Aſia vitam egerat. V. 40, 5.

adverſus Molonem, Mediæ ſatrapam rebellem, Xenonem & Theodotum Hemiolium mittit. V. 41 *ſq.* nuptias celebrat cum Laodice, Mithridatis filia; V. 43, 1 *ſqq.* quæ filium ei parit. 55, 4. propter ætatem totus eſt in poteſtate Hermeæ. 45, 7.

Cœleſytiam invadit, cum Ptolemæo Philopatore de ea contendens. V. 45, 8 *ſqq.* 46, 1 *ſqq.* I. 3, 1. II. 71, 9. III. 1, 1. 2, 4.

V.

V. 1, 5, ſed ad nuncium victoriarum Molonis recedit. V. 46, 5. & ad bellum cum Molone per ſe gerendum ſeſe comparat. V. 49.

Molonem prælio vincit, & omnem rebellionem ſopit. V. 53 *ſeq.* Seleucienſes, ſæviente in eos Hermea, humaniter tractat 54, 9 *ſqq.* expeditionem ſuſcipit adv. Artabazanem. 55. monente Apollophane medico, Hermeam occidi curat. 56. ab expeditione adv. Moloncm ſuſcepta domum redit. 56, 14. nuncios ad Achæum mittit, deſectionem ejus accuſans, & fidem ejus obteſtans. 57, 1 *ſqq.* 58, 1.

Bellum Cœleſyriacum adv. Ptolemæum Philopatorem inſtaurat; Seleuciam ad mare oppugnat, & in deditionem accipit. V. 58-61. ſauces ad Gerra & Brochos, tum ad Berytum occupat; & Tyrum ac Ptolemaidem, a Theodoto traditas, accipit. V. 61 *ſq.* IV. 37, 5. legationibus Ægyptiorum, dum illi bellum parant, differri ſe patitur. V. 63 *ſeqq.* & induciis factis cum Ptolemæo, exercitum in hiberna reducit. 66. per hiemem legationibus agere cum Ptolemæo pergit. *ibid. & cap. ſeq.*

anno inſequenti, terra marique bellum inchoat, Nicolaum ex anguſtiis ad Platanum & Porphyreonem depellit; Philoteriam, Scythopolin, Atabyrium, Abila, Gadara, Rabbaramana capit, & majori parte Cœleſyriæ in poteſtatem redacta, Ptolemaidem hibernatum concedit. V. 68-71. *coll. cap.* 29, 8.

inſequente anno, Pugna ad Raphiam victus, pacem a Ptolemæo petit & accipit, tota rurſus Cœleſyria & Phœnicia Ptolemæo decedens. V. 79-87.

Antiochus ad bellum adv. Achæum rebellem ſe accingit, facta cum Attalo ſocietate. V. 87, 8. 107, 4. Achæum Sardibus oppugnat; VII. 15. & urbe potitur, Lagoræ audacia. 18. Achæum dolo capit & ſupplicio adficit, arceque Sardium potitur. VIII. 22 *ſq.*

Xerxem, Armoſatæ regulum in Meſopotamia, confirmat in regno, & ſororem ſuam ei in matrimonium dat. VIII. 25. per Mediam adv. Arſacen in Parthiam ducit exercitum; & inde, ſuperato Labo monte, in Hyrcaniam. X. 27-31. ex Hyrcania Bactrianam petit, Euthydemum regem acie vincit, & pacem ei dat. X. 48 *ſq.* XI. 34. in pugna cum Bactrianis inprimis fortiter ſe geſſit. X. 49, 9-14. inde Indorum fines ingreſſus, amicitia cum Sophagaſeno rege renovata, per Arachoſiam, Drangianam, Carmaniam, victor domum redit. XI. 34, 11 *ſqq.*

expeditionem ſuſcipit in Arabiam Felicem, & Gerræis libertatem confirmat; inde Seleuciam redit. XIII. 9. *fin.*

regnante in Ægypto pupillo Ptolemæo Epiphane, Antiochus cum Philippo conjurat de partiendo Ægypti regno. XV. 21.

21. III. 2, 8. ex fœderis lege, commeatus Philippo ſuppeditare tenetur Antiochus. XVI. 1, 8.

Scopa, Ptolemæi duce, ad Panium victo, potitur Antiochus Palæſtina & Hieroſolymis. XVI. 18 *ſeq.* 39, 3 *ſqq.* Gazam obſidet, XVI. 18, 2. & devaſtat. XVI. 40, 1. Duos Antiochi M. filios, utrumque Antiochum nomine, interfuiſſe pugnæ ad Panium ſtatuit Zeno hiſtoricus, cum unus tantum fuerit; XVI. 18 *ſeq.* *(ſcil. minor filiorum, qui Epiphanes cognominatus eſt: major fuit Seleucus, cognomine Philopator; eorum ſtatim hic, dein ille patri in regnum ſucceſſit.*

Bellum Romanorum Antiochicum, ὁ Ἀντιοχικὸς πόλεμος, III. 32, 7. ὁ κατ' Ἀντίοχον καὶ Ῥωμαίους, III. 7, 1. idem Aſiaticum, ὁ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἀχαιοῖς καὶ Ῥωμαίοις ἐκκαυσθεὶς πόλεμος, III. 3, 2. Antiochica tempora, οἱ Ἀντιοχικοὶ καιροί. XXV. 9, 3. Ejus belli cauſa, prætextus, & initium. III. 7, 1-3. occaſionem ei dedit bellum Philippicum & Ætolicum. III. 32, 7. XVIII. 22, 2.

Antiochus cum exercitu Syria egreſſus, verſus Europam tendere videbatur, & ſuſpectus erat Romanis. XVIII. 22, 3. 26, 2. 28, 10 *ſq.* ejus claſſem præternavigare ſe non paſſuros declarant Rhodii. 24, 11. *n.* Antiochi legatis, qui Corinthum venerant, mandata dat T. Quintius cum collegis. XVIII. 30, 1-4. Epheſo urbi inhiat Antiochus. 32, 1 *ſq.* eamque occupat, & inde Ætolis opem pollicetur. XX. 11, 2. *coll. c.* 10, 16. aliasque Æolidis & Ioniæ urbes occupat. XXI. 10, 4, 11, 2. in Thraciam abit, & Lyſimachiæ poſtulata legatorum Roſnanor. audit, jus ſuum in Cherſoneſum & Thraciæ oram defendit; &, cum Ptolemæo non ſolum amicitiam ſed & adfinitatem ſe contracturum, ait. XVIII. 32, 3 *ſq.* *& cap.* 33 *ſeq.*

ab Ætolis accitus Antiochus adv. Achæos & Romanos, trajicit in Europam; ſed e Græcia ejectus, & acie victus, cedit omni Aſia eis Taurum. III. 3, 3 *ſq.* Demetriadem cum claſſe adpellit. III. 6, 4. 7, 3. conſultat cum Ætolis. XX. 1. legatos mittit ad Bœotos. XX. 2. Chalcide legationes excipit Epirotarum & Eleorum. 3. Thebis eum non recipiunt Bœoti. 7, 5. Chalcide nuptias celebrat. XX. 8. *ad Thermopylas* vincitur *a M? Acilio. Spicileg. Reliq. ex lib.* XX. Antiochi claſſis *ad Chium* vincitur, *a C. Livio.* XXI. 1, 1. *n.*

Antiochus agrum Pergamenum incurſat, mox vero de Pace agere conatur cum L. *Æmilio*, claſſis præfecto; qui cum non audit, monente Eumene. XXI. 8. agrum Elæenſem & Thebes campum vaſtat. 8, 10 *ſqq.* Pruſiam fruſtra ad partes ſuas trahere ſtudet. 9. pugna navali *ad Myonneſum* vincitur

citur a Lucio *Æmilio Regillo*. 9, 13. & 10, 1. n. XXII. 7, 16. inde tardior factus, ad Scipiones de Pace legatos mittit, quæ tamen non convenit. XXI. 10-12. acie victus a Scipionibus, (XXII. 8, 8.) pacem petit, quæ ei datur. XXI. 13. Pacis leges. XXI. 14. confirmatæ a senatu populoque Rom. XXII. 7. formula Fœderis. XXII. 26.

Antiochus, cum initio ad res maximas suscipiendas idoneus visus esset, (XI. 34, 14 *sqq.*) processu temporis se ipso & hominum exspectatione inferior adparuit. XV. 37.

Antiochi M. filia Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolemæi Philomet. & Physconis. XXVIII. 17, 9.

Antiochus Epiphanes, Antiochi M. filius, frater minor Seleuci Philopatoris, rex Syriæ. XXXI. 12, 1 *sq.* ob male sanum ingenium Ἐπιμανὴς potius quam Ἐπιφανὴς cognominandus. XXVI. 10.

cum Ptolemæus Philometor ad Cœlesyriam ei eripiendam (*cf.* XXVIII. 1, 2 *sq.*) se compararet, prævenit eum, & Ægyptum invasit. XXVII. 17, 1 *sq.* n. ad Pelusium callido dolo usus est. 17, 3. n. legatos Romam mittit de eo bello. XXVIII. 1. Ægyptum occupat. XXVIII. 16, 1. legationibus Græcarum civitatum respondet, pro Ptolemæis fratribus apud ipsum deprecantibus. XXVIII. 16 *seq.* Memphi Naucratim, inde Alexandriam petit; XXVIII. 17, 11. eamque oppugnat & propemodum capit. 18, 1. XXIX. 1, 1. Romam rursus legatos mittit. XXVIII. 18.

ad belli societatem adv. Romanos invitatur a Perseo. XXIX. 3, 8 *seq.* liberalis in Græcos. XXIX. 9, 13. XXVIII. 18, 3.

magnificam Pompam ducit & ludos celebrat ad Daphnen in Syria; XXXI. 3 *seq.* ex eis opibus, quas Ptolemæo Philometori puero abstraxerat. 4, 9.

Ti. Gracchum legatum Rom. magna dexteritate excipit. XXXI. 5. Antiocho & Eumeni diffidit senatus Romanus. XXXI. 6, 5. 9, 6 *sqq.*

Dianæ templum in Elymaide spoliare frustra conatus Antiochus Epiphanes, moritur Tabis. XXXI. 11. regnum ejus, cum Demetrio Seleuci filio deberetur, puero Antiochi firmandum censet senatus Rom. XXXI. 12, 6.

Antiochus *Eupator*, Epiphanis filius, puer; cui regnum post patris obitum firmant Romani, cum tamen ad Demetrium potius pertineret. XXXI. 12, 7 *sq.* regnum ei administrat Lysias. XXXI. 19, 2.

Antipater, amicus Philippi Amyntæ filii; per eum Philippus ossa Athenienſium, in pugna Chæronensi occisorum, Athenas mittenda curavit. V. 10, 4.

prælio victis ad Lamiam Græcis, pessime accepit Atheniensis aliosque Græcos. IX. 29, 2. soli Ætoli oculos contra eum

eum adtollere auſi ſunt. IX. 29, 4. 30, 3.

in Antipatrum regem multa contumelioſe in ſua hiſtoria ſcripſit Democharcs. XII. 13, 8.

Antipater, Antiochi Magni fratris filius, equitum præfectus Antiochi. V. 79, 12. 82, 9. legatus de pace mittitur ad Ptolem. Philopat. poſt pugnam ad Raphiam. V. 87, 1 & 4. equitibus Tarentinis præeſt in pugna ad Panium. XVI. 18, 7. legatus de pace mittitur ad Scipiones. XXI. 13, 4. 14, 9. Romam. XXII. 7, 1 *ſqq.* & *vs.* 14.

Antipatria, ἡ Ἀντιπάτρια, oppidum Phœbatidis? in Daſſaretia, *in extremitate Macedoniæ.* Eam ſibi adjunxerat Scerdilædas, eandemque recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.

Antiphanes, Bergæus, *ſcriptor rerum incredibilium.* XXXIII. 12, 10. *ſed iſtud Fragmentum referri debuerat ad* XXXIV. 5, 10. *Conf.* Berga.

Antiphates, Telemnæſti filius, Gortynius, legatus Cretenſium ad Achæos, auxilia petens ad bellum cum Rhodiis. XXXIII. 15.

Antiphilus, Pruſiæ legatus Romam. XXXII. 26, 4.

Antipolis, Ἀντίπολις, Maſſilienſium urbs & *colonia*, obſeſſa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.

Antiſthenes Rhodius, particularis Hiſtoriæ Scriptor probatus, in quo tamen nonnihil reprehendit Polybius. XVI. 14, 2 *ſqq.* 15, 8.

Antitalces, Gortynius Cretenſis, pater Cydæ coſmi. XXIII. 15, 1.

Antium, oppidum maritimum Latii. III. 24, 16. *vide* Antias populus.

Antonius, tribunus plebis, legatos Rhodiorum in ſenatum introducit, poſtquam prætorem, de bello Rhodiis inferendo legem ad populum ferentem, de roſtris detraxerat. XXX. 4, 6,

Aous, Ἀῶος, (*mendoſe vulgo omnes* Λωΐος) Illyriæ amnis, prope Apolloniam in Ionium mare ſe exonerans. V. 110, 1. *n.* ad Aoum fluvium Moloſſi, ponte intercepto, progredi in Theſſaliam prohibent A. Hoſtilium coſ. XXVII. 14, 3.

Apamea, Ἀπάμεια, urbs Syriæ. Ibi coguntur copiæ Antiochi Magni. V. 45, 7. rurſus. V. 50, 1.

Apameam ab exercitu, poſtulante Hermea, remittitur Epigenes. V. 50, 6. *Sic nempe ibi, εἰς Ἀπάμειαν, ex uno recentiſſimo cod. edidit Caſaub.* pro *εἰς ἱμάτιον, quod ex εἰς χειμάδιον corruptum videri poteſt; niſi fortaſſe bene habet ἀναχωρήσαντος εἰς ἱμάτιον*, cum ad pallium rediiſſet, *id eſt*, quum bello exceſſiſſet; *quemadmodum Romani dicebant*, ad togam redire.

cuſtos arcis Apameæ, Alexis. V. 50, 10. Apameæ mulieres uxorem Hermeæ, pueri filios ejus, occidunt. V. 56, 15.

Apamea Phrygiæ. XXII. 24, 9 & 12. *n.* 25, 6 & 9. 26, 8. 27,

27, 1. elephantes Apameæ? XXII. 26, 11. *n.* *An intelligenda* Apamea Syriæ?

Apaſiacæ. *Vide* Aſpaſiacæ.

Apaturius, Gallus, occidit Seleucum, Callinici filium, in Aſia cis Taurum. IV. 48, 9.

Apraurus; mendoſa vulgo lectio, ut putavi. Vide Apelaurus.

Apega, Nabidis tyranni uxor. XIII. 7, 6. XVII. 17.

Apelaurus, τὸ Ἀπέλαυρον, mons imminens Stymphalo, Arcadiæ oppido. IV. 69, 1. *mendoſe vulgo* Apeaurus.

Apelles, unus e tutoribus Philippo ab Antigono *Doſone* relictis, IV. 87, 8. præcipua gratia apud Philippum valens, Achæos in ſervitutem redigere conatur, tenitente Philippo & Arato. IV. 76. olim in Antigoni caſtris cum Achæis verſatus erat. 76, 7. Aratos deprimere apud Philippum ſtudet, & malitioſe eos calumniatur. IV. 82. & 85.

calumniarum convictum, ſuſpectum habere cœpit Philippus, licet connivere ei in multis coactus. IV. 86, 8. Taurionem apud Philippum calumniatur, non obtrectando, ſed laudando. 87, 1 *ſqq.* in poteſtate ſua habet Leontium & Megaleam, & omnem prorſus poteſtatem ad ſe tapere ſtudet. 87, 9 *ſqq.*

conjurat cum Leontio & Megalea de impediendis regis conſiliis; ipſe Chalcidem ſe confert. V. 2, 8. 16, 9. ibi ſubvectionem commeatuum prohibere conatur, V. 2, 8. 28, 4. & omnia pro auctoritate agit. V. 26, 3 *ſqq.*

Chalcide a Leontio advocatur Corinthum. V. 26, 2. ubi magna cum pompa urbem intrat, ſed ad regem non familiariter admittitur. 26, 7 *ſqq.* ſtudioſe obſervatur a rege, qui eum ſequi ſe in Phocidem jubet. 26, 16. Corinthum in cuſtodiam mittitur, ubi mox vitam finivit. V. 28, 5 *ſqq.*

Apelles *alius, (fortaſſe filius ſuperioris)* amicus Philippi, filium Philippi Demetrium Romam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5.

Apenninus mons, ὁ Ἀπέννινος. II. 16, 1. *n.* III. 110, 9. *n.* τὰ Ἀπέννινα ὄρη. II. 14, 8. Apenninus & Alpes ſeſe contingunt ſupra Maſſiliam, II. 14, 8. 16, 1. mediam Italiam in longitudinem ſecat Apenninus, & ad fretum usque Siculum pertinet. II. 16, 4. Apenninum ſuperans Hannibal, ex Apulia in Samnium tranſit. III. 90, 7.

Aper. Aprum ferens, Tarentum Hannibali prodit Philemenus. VIII. 31. apri venationem adamavit Polybius. XXXI. 22, 3.

Aperantia, Ἀπεράντεια *vel* Ἀπεραντίς, urbs *& regio* Theſſaliæ; *quam, cum Ætolorum eſſet, recepit Philippus.* XX. 11, 12. *n.* eamdem Philippo rurſus eripiunt Ætoli. XXII. 8, 3 & 5.

Aphtheratus, a Maſaniſſa deficit. XXXII. 2, 7.

Apia. Apiæ campus, τὸ Ἀπίας πεδίον, in Myſia *vel Phrygia*. V. 77, 9. *n.*

Apis, ὁ Ἄπις, portus Ægypti. XXXI. 25, 8. 26, 3.

Apocleti, οἱ Ἀπόκλητοι, *ſanctius concilium* Ætolorum. IV. 5, 9. *n.* XX. 10, 13. cum triginta Apocletis conſultat Antiochus. XX. 1, 1. iidem οἱ ἄρχοντες *vocantur* XXI. 2, 7. *coll.* 3, 2.

Apodoti, Ἀποδοτοί, populus Ætolicus, non Græcus. XVII. 5, 8. *n.*

Apollinis templum; (*conf.* Pæanium.) Amyclis. V. 19, 3. Apollinis Carnei templum. V. 19, 4. *n.* Cynii Apollinis delubrum Temni. XXXII. 25, 12. Delphici Apoll. templum. XL. 11, 1. Thermi templum Apollinis a Philippo vaſtatum. XI. 4, 1.

coram Apolline ictum fœdus Philippi & Hannibalis. VII. 9, 2. Apollinis Hyacinthi tumulus Tarenti. VIII. 30, 2. ſacrum Apollinis agrum Sicyoniis redimit Attalus. XVII. 16, 1.

Apollodorus, Suſianæ præficitur ab Antiocho poſt Diogenem. V. 54, 12.

Apollodorus, tyrannus *Caſſandreæ*, Macedoniæ urbis, quæ olim Potidæa; *paſſim a Scriptoribus* cum Phalaride collatus. VII. 7, 2. *Diodor. Sicul. Excerpt. Vales. p.* 354. *Seneca de Ira* II. 5. *de Benefic. VII.* 19. *Adde quos laudavit Heinſius ad Ovid. Lib. II. ex Ponto, Epiſt.* 9. *vs.* 45.

Apollodorus, ſcriba Philippi regis, adeſt ei in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7.

Apollodorus, Bœotorum legatus ad Achæos. XXIV. 12, 5.

Apollonia, ἡ Ἀπολλωνία, ἡ τῶν Ἀπολλωνιατῶν πόλις, urbs *Illyriæ græcæ* ad mare Adriaticum, prope oſtia Aoi fluvii. V. 110, 1. XXXIV. 12, 6.

Apolloniatæ auxilium adv. Illyrios petunt ab Ætolis & Achæis. II. 9, 8. Romanis ſe tradunt. II. 11. ad Apolloniam Panicus terror invadit claſſem Philippi, ad nuncium claſſis Romanæ Apolloniam tendentis. V. 109, 6. 110, 1 *ſqq.*

in fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Apolloniam tenere ſinerentur. VII. 9, 13.

Apollonia, *Aſſyriæ* urbs, in Apolloniatide regione. Eo pervenit cum exercitu Antiochus M. in expeditione adv. Molonem. V. 52, 3 & 7. *Conf.* Apolloniatis.

Apollonia Cretæ. Sæva Cydoniatarum perfidia in Apolloniatas, fœderatos & amicos. XXVII. 16.

Apollonias *vel* Apollonis, uxor Attali, Cyzicena, honorata a quatuor filiis. XXIII. 18. *n.*

Apolloniatis regio, ἡ Ἀπολλωνιᾶτις χώρα, in Aſſyria, a meridie Mediæ; (*nomen habens a principe urbe*, Apollonia, *de qua* ſupra.) V. 44, 6. *Conf. Adnot. ad* V. 54, 7. ea potitur Molo, qui ab Antiochi imperio defecit. V.

43, 8. 51, 8. in ea Antiochus prælio vincit Molonem. 52 *ſeqq.*

Apollonidas *vel* Apollonides, Sicyonius, dona Eumenis aliorumque regum generoſe reſpuenda cenſet. XXIII. 8, 1. *n.* (*ubi mendoſe vulgo* Apollonius *legebatur.*) legatus Romam mittitur ad rationem reddendam eorum quæ Spartæ geſta erant ab Achæis & Philopœmene. XXIII. 11, 6, 12, 1. ejus ſententia moderata intuitu Romanorum, bello Perſico. XXVIII. 6, 2 & 6.

Apollonides, quæſtor Lacedæm. nefarie occiſus a Chærone. XXV. 8, 6.

Apollonides & Apollonius, Clazomeniorum legati in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.

Apollonius mendoſe vulgo legebatur XXIII. 3, 1. *pro* Apollonides.

Apollonius, Clazomeniorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.

Apollonius, familiaris Demetrii, Seleuci filii, Romæ obſidis; XXXI. 19, 6. 21, 2. filius Apollonii ejus, qui plurimum gratia valuerat apud Seleucum. 21, 3.

Apollophanes, Antiochi M. medicus, Seleucienſis, (V. 58, 3.) monet Antiochum de occidendo Hermea. V. 56. hortatur eumdem, ut, priusquam Cœleſyriam invadat, Seleuciam, imperii ſedem, Ptolemæo eripiat. V. 58, 3 *ſqq.*

Appius. *vide* Claudius.

Apron, Ἄπρων, fluvius Liguriæ XXXIII. 8, 2. *niſi pro* Ἄπρωνα *legendum* Οὔαρον, Varum. *vide Adnot.*

Apteræi, Ἀπτεραῖοι, Cretenſes. Eos Cnoſſiorum ſocietati renunciare coëgerunt Polyrrhenii & Lampæi. IV. 55, 4.

L. Apuleius, legatus Romanor. in Aſiam, ad inſpiciendas res Attali & Pruſiæ. XXXII, 26, 5.

Apulia; Apuli. ἡ Ἰαπυγία; οἱ Ἰάπυγες.

Apuli (Ἰάπυγες) & Meſſapii, in ſociis Romanor. bello Gallico Ciſalp. II. 24, 24, 11. Apulia (ἡ Ἰαπυγία) in tria nomina (*id eſt*, in tres partes) diſtincta, in Dauniam, Meſſapiam (*& Peucetiam: niſi forte tertia pars intelligenda eſt* Apulia proprie ſic dicta; *quod inde colligi poſſe videtur, quod* II. 24, 11. *diſtinguuntur* Ἰάπυγες & Μεσσάπιοι.) III. 88, 3 *ſq. n.*

Apulos *vel* Appulos *in lat. verſ. ſcripſerat Caſaub.* III. 91, 5. *ubi græca exempla mendoſe* (*ut videtur*) Δαύνιοι *habent, fortaſſe pro* Καυδίνοι.

Apuliam *in vers. lat. cum Caſaub. ſcripſimus* V. 108, 9. & Apuliam Dauniam *cum eodem* IX. 7, 10. *ubi græcum exemplar nonniſi* Δαυνίαν *habet.*

Apuliam *latine reddidi græcum.* Ἰαπυγίαν XXXIV. 11, 2 & 8. *cum debuiſſem ibi* Iapygium *ponere, ſcil.* Iapygium promontorium. *Intelligitur enim* ἡ Ἰαπυγία ἄκρα. *Vide* Iapygium.

P. Apu-

P. Apuſtius, Romanorum legatus ad juniorem Ptolemæum. XXXII. 1, 4.

Aquæ inopia capitur ab Antiocho M. urbs Rabbatamana. V. 71, 9 *ſq.*

aquam qui derivaſſet in terram incultam, eum per quinque generationes immunem eam terram colere ſiverunt Perſarum reges. X. 28, 3.

aqua intercute laborantibus ſimiles ſunt avari. XIII. 12, 6.

Aquilegia, ἡ Ἀκυλήϊα. divites in ejus vicinia venæ auri. XXXIV. 10, 10 *ſqq.* diſtantia urbis a Iapygio promontorio. *cap.* 11, 8.

Arabia, Ἀραβία. Arabiæ (*deſertæ & Petrææ*) populi partim ſponte ſe adjungunt Antiocho M. partim vi ab eo ſubiguntur. V. 71.

Arabes, in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 8. 82, 12. 85, 4.

in eam Arabiæ *Felicis* partem, quæ ſinui Perſico adjacet, expeditionem ſuſcipit Antiochus Magnus. XIII. 9. *n.* Populi ejusdem regionis, Chatteni, Gerræi *&c. ibid.*

Arachoſia, ἡ Ἀραχωσία, Aſiæ regio, inter Drangianam & Indiam. Per eam, ex India veniens, proficiſcitur Antiochus. XI. 34, 13.

Atachthus, Ἄραχθος, Epiri fluvius, Ambraciæ muros præterfluens. XXII. 9, 4. *n. Mendoſe* Ἄρατος *codd. noſtri.* τὸν Ἀράθοντα *ex Livio erat editum.*

Aradii, Ἀράδιοι, partim urbem inſulamque habitantes, partim oppoſitam continentem in Phœnicia; eos in ſocietatem accipit Antiochus Magnus. V. 68, 7. in eorundem dirione eſt Marathus oppidum. *ibid. n.*

Aranacæ, Ἀραναῖκαι. *Sic olim ex mſstis editum erat* XXXV. 2, 4 *& ſqq. pro* Ἀραναῖκαι, Aravacæ, *quod vide.*

Ἄραρος, Atar. Sic ex conject. ediderat Caſaubonus III. 49, 6. pro Ἰσάρχης.

Aratus, Sicyonius, ſenior.

ejus Commentarii hiſtorici ubi deſinunt, inde hiſtoriam incipit Polybius. I. 3, 2. IV. 2, 1 *ſq.* Sunt illi commentarii inprimis veri & dilucidi. II. 40, 5.

virtutes & vitia ingenii & indolis Arati. IV. 8.

Aratus dux & auctor inſtaurati fœderis Achaici & concordiæ Peloponneſiorum. II. 40, 2. viceſimo ætatis anno Sicyonem a tyranno Nicone liberavit, (IV. 8, 4. X. 25, 9.) & fœderi Achaico adtribuit; prætor iterum, Acrocorinthum cepit, & Corinthios moxque etiam Megalenſes fœderi Achaico adjunxit; tyrannis Peloponneſi, & Antigoni Gonatæ dominationi, Ætolorumque cupiditati fortiter ſe oppoſuit. II. 43.

Arati prudentia omnibus mederi novit difficultatibus, & conſilia hoſtium in contrarium vertere. II. 45, 5 *ſq.* 46. IV. 8, 1 *ſqq.* idem Aratus ad bellum aperte gerendum parum idoneus. IV. 8, 5 *ſqq.* πολι-

τικώτερος ἢ στρατηγικώτερος. IV. 19, 11.

molitur ſocietatem cum Antigono, Philippi tutore. II. 47 *ſeqq.* multa ſimulare & diſſimulare cogitur, neque omnia in Commentariis ſuis referre potuit. 47, 10 *ſq.*

Argos capit, quod Cleomeni ſe tradiderat. II. 53. *coll.* 59, 8. Aratum defendit Polybius contra Phylarchi calumnias de crudelitate ejus adv. Manrinenſes & Ariſtomachum Argivum. II. 56 *ſeqq.*

Aratus, prætor deſignatus poſt Timoxenum, IV. 6, 7. quinto die ante legitimum tempus init præturam, Meſſeniis contra Ætolos opem laturus. IV. 7, 8 *ſqq.* ad Caphyas ſua imprudentia infeliciter pugnat cum Ætolis. IV. 10-12. accuſatus apud Achæos, culpam deprecatur, & liberaliter abſolvitur. 14.

Philippo moderationem ſuadet in Lacedæmonios; IV. 24, 3. et alias ſemper meliora eidem ſuaſit. V. 12, 5 *ſqq.* VII. 11. & 13 *ſeq.* IX. 23, 9. cum Philippo, iterum in Peloponneſum veniente, deliberat Corinthi. IV. 67, 8.

Apelli, Achæos jugo ſubdere conanti, reſiſtit Aratus. IV. 76, 8 *ſq.* Aratum apud Philippum, merito maxime eum facientem, de ſtatu dejicere Apelles conatur. 82, 2 *ſqq.* Aratos apud Philippum denuo calumniatur Apelles, ſed illorum innocentiam patefacit Amphidamus Eleus. 85 *ſq.* præcipuam Aratorum rationem habet Philippus, cognito Apellis & Leontii delicto. V. 1, 8. Aratus reſiſtit Leontio, ſucceſſum expeditionis Thermicæ impedire conantem. V. 7, 4. poſt reditum Limnææ lapidibus petitur a Leontio & Megalea, & mox eos criminum admiſſorum convincit in confeſſu amicorum Philippi. V. 15 *ſq.*

apud Aratum Sicyone divertit Philippus. V. 27, 3. prætor rurſus creatur Aratus poſt Eperatum. 30, 7. 91 *ſeqq.* militiam inſtaurat. 91. protegit Achæos adv. Lacedæmonior. Eleor. & Æolorum incurſiones. 92. diſſidia Megalopolitanorum componit. 93. cum Ærolis agit de pace. V. 103.

Philippo rectum dat conſilium de Ithomata arce Meſſeniis reddenda. VII. 11. lento veneno necatur a Philippo, Taurionis opera. VIII. 14. poſt mortem, ut heros, cultus ab Achæis. *ibid. vs.* 7. Honores ejus apud Romanos, poſt Corinthi excidium, vindicat Polybius. XL. 8, 10.

Cynætham urbem proditione capturus, auſu exciderat, quod diei horam non obſervaverat. IX. 17.

Aratus junior, Arati filius.

a patre mittitur ad Antigonum *Doſonem*, firmandæ ſocietatis cauſa. II. 51, 5. Prætor creatur Achæorum. IV. 37, 1. cunctator & ſegnis ad bellum. IV. 60. copias conjungit cum Philippo. IV. 70, 2. prætura abit. V. 1, 1 *ſq.*

legatus

legatus Achæorum nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta & Polybio. XXV. 7. Romam legatus mittitur cum Callicrate, in cauſſa exſulum Spartanorum. XXVI. 1, 8.

Aravacæ, Ἀραυάκαι (*rectius* Ἀραουάκαι) populus Celtibericus; bello geſto cum Romanis legatos Romam mittunt. XXXV. 2 *ſeq. Vide Not. ad cap.* 2, 4.

Araxus, ὁ Ἄραξος, Elidis promontorium. IV. 59, 4. 65, 10.

Arbitrio Romanorum ſe permittere. *vide* Fides.

Arbo, ὁ Ἄρβων, urbs Illyrici. II. 11, 15. *niſi* Narbona *vel potius* Narona *legendum. vide Not.*

Arbucala, ἡ Ἀρβουκάλη, urbs magna Vaccæorum in Hiſpania, vi capitur ab Hannibale. III. 14, 1.

Arbuſticum vinum Capuæ. XXXIV. 11, 1.

Arcades, οἱ Ἀρκάδες, Cretæ civitas, cum aliis deſciſcit a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyctios. IV. 53, 6.

Arcadia, Ἀρκαδία. II. 54, 2. Arcades, Ἀρκάδες. (Ἀρκαδίας *cum Palmerio poſui* IV. 77, 8. *pro* Ἀχαΐας, *quod dabant edd. & mssti.*) ab occaſu hiberno Arcadiæ, eſt Triphylia. IV. 77, 8.

Arcades, major per ſe populus quam Achæi ſtricte ſic dicti. II. 38, 3. Arcades & Lacedæmonii, duo maximi populi Peloponneſi. IV. 32, 3. virtutis fama fruuntur Arcades, cum ob humanitatem, tum ob pietatem in Deos. IV. 20, 1 *ſq.* ab eorum inſtitutis deſciverunt Cynæthenſes, & efferati ſunt. 20, 2 *ſq.* 21, 5 *ſqq.* Muſicæ & ſaltationis ſtudium, ad molliendam morum auſteritatem Arcadibus neceſſarium. IV, 20, 3 *ſqq. &* 21. Arcadibus auctor fuerat Epaminondas condendæ Megalopoleos, & ſinceræ ſocietatis perpetuo cum Meſſeniis colendæ. 32, 10. *n.* pariter Arcadas & Meſſenios ad concordiam hortatur Polybius. *ibid. &* 33, 10 *ſqq.*

inſcriptio in honorem Arcadum in columna ad aram Iovis Lycæi Meſſenæ. IV. 33, 2 *ſq. n.* Arcadia, velut altera patria Meſſeniorum, ob fidem Arcadum in Meſſenios, a Lacedæmoniis inique habitos. 33, 4 *ſqq.*

Arcadica fabula, Ἀρκαδικὸς μῦθος, de hominibus in lupos verſis. VII. 13, 7.

Arcas; ejus filius Triphylus. IV. 77, 8.

Arceſilas Philoſophus. X. 25, 2.

Arceſilaus, legatus exſulum Spartanorum Romam, a piratis captus & occiſus. XXIV. 11, 1 *ſq.*

Arceſilaus, Megalopolitanus, bello Perſico tempori ſerviendum cenſet intuitu Romanorum. XXVIII. 6, 2. *n. & vs.* 8.

legatus Achæorum ad conciliandos inter ſe reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.

Arceſine, ὁ Ἀρκεσίνης. *Fragm. hiſt.* 7. *& ibi not.*

Archedamus, Ætolus, præfectus equitum in exercitu T. Quintii. XVIII. 4, 5. bello Ætolico ad M? Aciilium mittitur cum Pantaleonte, inducias petiturus. XX. 9, 1. ejus & Pantaleontis fidem Romanis ſuſpectam facit Lyciſcus. XXVIII. 4, 8. *ubi perperam (ut videtur)* Ἀρχιδάμου *vulgo legitur pro* Ἀρχεδάμου, *in quam ſcripturam conſentiunt ſuperioribus locis libri. Verumtamen memoratur &* Archidamus Ætolus, Pantaleontis filius, IV. 57, 7. *& is quidem ab hoc utique diverſus, at hujus fortaſſe avus, aut certe ex eadem familia. Ceterum parum inter utramque ſcripturam intereſſe videtur, & idem nomen utroque modo potuit efferri.*

Archedicus, Comicus, perſtringit Democharem hiſtoricum. XII. 13, 6.

Archias, Cypri præfectus Ptolemæorum nomine, inſulam Demetrio vult prodere; ſed deprehenſus, ſuſpendio vitam finit. XXXIII. 3.

Archicrates, ſodalis Diæi, Achæorum prætoris qui patriam perdidit. XL. 4, 9.

Archidamus, Eudemidæ filius, rex Spartæ, duos reliquit filios ex Hippomedontis filia, qui a Spartanis poſt mortem Cleomenis regis præteriti ſunt, quamquam ad eos jus regni pertinebat. IV. 35, 13 *ſq.* idem metu Cleomenis, Sparta aufugerat, & Meſſenæ exſulaverat; deinde, fiſta Cleomenis reconciliatione confiſus, cum Spartam repeteret, a Cleomene occiſus eſt. V. 37, 1 *ſqq.* VIII. 1, 3 *ſqq.*

Archidamus, Pantaleontis filius, Ætolus, (*vide ſupra in fine artic.* Archedamus.) cum Dorimacho & Alexandro in Ægiram, Achaiæ oppidum, per proditionem irrumpit. IV. 57, 7. mox cum ſociis urbe rurſus expulſus, perit. IV. 58, 9. *n.*

Archidamus *alius, ſi vera ſcriptura* XXVIII. 7, 8. *pariter* Ætolus. *vide* Archedamus.

Archidamus fortaſſe legendum XI. 18, 3 *&* 5. *pro vulgato ibi* Anaxidamus. *vide Adn.*

Archimedis ingenium, quavis multitudine manuum efficacius. VIII. 5, 3 *ſqq.* 9, 7. ejus machinæ. VIII. 7-9.

Archippus, Achæus, in carcerem conjectus a Diæo prætore, dimittitur ab eodem ſolutis 40 minis. XL. 5, 4. *cf. cap.* 4, 1.

Archo, (Ægirates, XXIX. 10, 6.) coram Cæcilio Metello defendit res Spartæ geſtas ab Achæis prætore Philopœmene. XXIII. 10, 8.

Ardaxanus fluvius, Ἀρδάξανος, prope Liſſum in Illyrico. VIII. 15, 2.

Ardeates, δῆμος Ἀρδεατῶν, civitas maritima Latii, antiquiſſimis fœderibus Romanor. cum Pœnis comprehenſa. III. 22, 11. 24, 16.

Ardiæi, *aliis* Ardyæi, populus Illyricus, a Romanis obiter ſubactus, dum a Dyrrhachio interio-

interiora Illyrici petunt. II. 11, 10. *n.* 12, 2.

Ardyes Galli, Ἄρδυες Κελτοί, a ſeptentrione convallis per quem decurrit Rhodanus fluvius. *Fortaſſe* Ἄδυες, Ædues. III. 47, 3. *n.*

Ardys, vir fortis, equitibus haſtatis præfectus in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 2. cum Diogneto navarcho eximiam operam præſtat in oppugnatione Seleuciæ Pieriæ. 60, 4 *ſqq.*

Ἄρειον πεδίον, *id eſt*, Martius campus, inculta Thraciæ regio. XIII. 10, 7.

Arethon invitis libris ex Livio editum erat, pro Arachthus, *quod vide.*

Aretium. *vide* Arretium.

Arcus & Alcibiades, Spartani, exſules veteres a Philopœmene in patriam reſtituti, ingrati legationem Romam obeunt adv. Achæos. XXIII. 11, 7 *ſq.* 12, 2 *ſq.* XXIV. 4, 3.

Argennum promontorium, τὸ Ἄργεννον, ad fretum quod eſt inter Chium & Aſiam. XVI. 17, 2. *n.*

Argenti metalla ad Carthaginem Novam. XXXIV. 9, 8 *ſq.* eorum inventor Aletes. X. 10, 11.

argenti excoctio e glebis amne devectis in Hiſpania. XXXIV. 9, 10 *ſq.* argentum æſtimatur decima pars auri ejusdem ponderis. XXII. 15, 8. argentum optimum Atticum. *ibid. & cap.* 26, 19. *cf.* Talentum.

argenteæ laminæ, Iovis aræ Thebis detractæ. XXIII. 2, 7. *conf.* Aurum, *&* Aureus.

Argolicus ſinus, ὁ Ἀργολικὸς κόλπος. V. 91, 8. juxta cum protenditur Acte, ἡ Ἀκτή. *ibid. n.*

Argos, Ἄργος, *gen.* Ἄργεος, *dat.* Ἄργει. *Sic* V. 16, 6. *cum Reiskio correxi* ἐν Ἄργει, *pro mendoſo* ἐναργῆ. *Rurſus* II. 54, 1. *perperam veteres libri* εἰς ἔργον *dabant, pro* εἰς Ἄργος. Argivi, Ἀργεῖοι; *inde ipſa urbs* ἡ τῶν Ἀργείων πόλις. II. 53, 5.

Argivis oppida nonnulla Laconica adtribuerat Philippus, Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.

Argivorum tyrannus Ariſtomachus tyrannidem abdicat, & Argos adtribuit Achæis. II. 44, 6. mox vero rurſus ab eis ſe ſeparat, & cum Cleomene facit. II. 60, 6. *conf.* 52, 2. Argos recipiunt Achæi, Ariſtotelis Argivi opera. II. 53. Argos ſe confert Antigonus, Peloponneſum intrans. II. 54, 1. rurſus, domum rediens. 70, 4.

Argivorum fines (τὴν Ἀργείαν) incurſat Lycurgus, & oppida nonnulla capit. IV. 36, 4 *ſq.* Argis hiemat Philippus. IV. 82, 1. 87, 13. Argis cædem patraverat Leontius, poſt Antigoni diſceſſum. V. 16, 6. *n.* Meſſenii per Argivorum fines Laconicam petunt. V. 20, 3. Argivorum finibus imminet Machanidas Lacedæmonius. X. 41, 2.

Argos a Philippo repetunt

Achæi in colloquio ejus cum T. Quintio. XVII. 2, 5. 6, 8. 8, 9. Argis conveniunt magiſtratus Achæorum. XXIII. 10, 2. XXVII. 2, 11. *Sic & pro* Αἴγιον, *quod eſt* XXVIII. 3, 10. *apud Livium eſt* Argos, *ubi pariter de* Achaicorum magiſtratuum conventu *agitur.*

Argis celebrantur Nemeorum ſolennia. *vide* Nemea. Iunonis ſacerdotes apud Argivos cum Olympiorum victoribus comparavit Timæus in ſua Hiſtoria. XII. 12, 1. *Argiæ ſacerdotis filii*, Cleobis & Biton. XXIII. 18, 7. *n.* Argivorum colonia, Iaſſus; XVI. 12, 2. item Rhodus & Soli Ciliciæ. XXII. 7, 11. urbis Argivorum opes miratur L. Æmilius Paullus. XXX. 15, 1.

Argos Amphilochicum, τὸ καλούμενον Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν, XXIII M. P. diſtans ab Ambracia. XXII. 13, 12.

Argyraſpides, argenteis clypeis inſignes, in exercitu Antiochi. V. 79, 4.

Ἀργύρασπα, *vide* Arpi.

Arianus, amicus Bolidis Cretenſis, cujus opera utitur Bolis ad decipiendum prodendumque Achæum. VIII. 18 *ſeqq.*

Ariaracæ. *Vide* Aniaracæ.

Ariarathes circa Olymp. CXL. ſuſcipit regnum Cappadociæ. IV. 2, 8. per legatos deprecatur apud Manlium, quod cum Antiocho feciſſet; & ſexcenta talenta pendit Romanis. XXII. 24, 4 & 7. *Conf. Spicileg.* T. V. p. 41 *ſq.*

cum ſocio Eumene adv. Pharnacem bellum gerit. III. 3, 6. XXV. 4 *ſeq. cf. c.* 2, 6. XXVI. 6, 3 & 15. *Fragm. hiſt.* 6. pacem facit cum Pharnace. XXVI. 6. controverſias cum Gallogræcis diſceptat coram M. Iunio legato Romanor. XXXI. 13. *cf. c.* 12, 13.

Ariarathes, Ariarathis filius, rex Cappadociæ, patri ſuccedit in regnum. XXXI. 14. amicitiam cum Romanis renovat, & diis ſacra facit ob Romanorum in ſe benevolentiam. XXXI. 14 *ſeq.* ad Lyſiam in Syriam mittit, ſororis & matris oſſa repetens. XXXI. 15. inſigne donum Romam mittit, & ſcipione & ſella eburnea a ſenatu donatur. XXXII. 3, 3. 5, 1 *ſqq.*

ab Oroſerne, ope Demetrii, pellitur regno. III. 5, 2. & Romam venit. XXXII. 20. in regnum reſtituitur, Attali opera. III. 5, 2. XXXII. 23. depoſitum Oroſernis repetit a Prienenſibus. XXXIII. 12.

Aribazus, Sardium præfectus. VII. 17, 9. 18, 7. VIII. 23, 9. *n. ubi vulgo* Ariobazus.

Aridices, Rhodiorum legatus ad Byzantios. IV. 52, 2.

Aries. In arietes libramenta plumbi & ſaxa & ſtipites e muris dejiciebantur. XXII. 10, 4.

Ariminum, Ἀρίμινον; *ſed ſuperiores editiones ante Erneſtum* Ἀρίμηνον *cum codd. noſtris, excepto Aug. qui* Ἀρίμινον *dat* II. 21, 5. & 23, 5. *ſed ex emend. ab antiqua tamen manu.* Ἀριμηνὸν *habet cod. Vat. & ejus ſocii* III. 86,

86, 1. *Ἀρίμινον corrigere juſſerat Vrſinus, cui obtemperavit Erneſtus; eodemque modo habet Steph. Byz.*

urbs ad Adriaticum mare, in confinibus Galliæ Ciſalpinæ & reliquæ Italiæ, haud procul a Padi oſtio. III. 61, 11. 86, 1 *ſq.* ad Ariminum usque progrediuntur Galli Transalpini, a Boiorum regibus conducti. II. 21, 5. L. Æmilius Coſ. cum legionibus Ariminum mittitur. II. 23, 5. Ariminum conveniunt legiones Ti. Sempronii ex Sicilia dimiſſæ. III. 61, 10. 68, 13 *ſq.* eodem mittitur Cn. Servilius Coſ. ad prohibendum Hannibalem. III. 77, 2. 86, 1 *ſq.* Arimino exercitum in Dauniam ducit idem ad Fabium dictatorem. III. 88, 8.

Ariobazus. VIII. 23, 9. *n. Vide* Aribazus.

Arisba, Ἄρισβη, oppidum agri Abydeni, a Gallis Ægoſagis occupatur. V. 111, 5.

Ariſtænetus Dymæus, Ἀριστα͡ίνετος, equitatui præfectus ſub Philopœmene, in pugna ad Mantineam. XI. 11, 7.

Ariſtænus, Ἀρίστα͡ινος, Megalopolitanus, *nonnumquam etiam* Ariſtænetus *vocatus in libris Polybianis*, Ἀριστα͡ίνετος; (*vide Adnot. ad* XVII. 1, 4.) legatus Achæorum ad colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 7, 2. immerito pro proditore habitus a nonnullis, quod Achæos ab Ætolis ad partes Romanorum traduxiſſet. XVII. 13, 7 *ſqq.*

prætor Achæorum, XXIII. 7, 2. arguit levitatem quam commiſerant Philopœmenes & Lycortas in renovatione fœderis cum Ptolemæo. XXIII. 9, 5 *ſqq.*

Q. Cæcilio, objurganti Achæos & Philopœmenem, tacens adſentitur; XXIII. 10, 3. inde ſuſpectus Achæis. 10, 14 *ſq.*

Ariſtæni & Philopœmenis comparatio. XXV. 9.

Ariſtarchus, Phocæenſium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Ariſtides & Pericles quamdiu reipublicæ Athenienſium præfuerunt, plurima Athenienſes benigne & graviter fecerunt. IX. 23, 6. ejus abſtinentiæ laudem ſuperavit L. Æmilius Paulus. XXXII. 8, 6.

Ariſtides, legatus Antiochi Epiphanis ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur.*) XXVIII. 17, 12.

Ariſtides, pictor, qui Bacchum pinxit. XL. 7, 3.

Ariſto. *vide* Ariſton.

Ariſtocrates, rex Arcadum, a ſuis occiſus ob perfidiam in Meſſenios admiſſam. IV. 32, 6. *n.*

Ariſtocrates, prætor Rhodiorum. XXXIII. 9.

Ariſtocratia, una e tribus reip. formis. VI. 3, 5. quænam ſit vera Ariſtocratia. VI. 4, 3. quomodo naſcatur. 4, 8. 8, 1 *ſqq.* mutatur in Oligarchiam. 8, 4 *ſqq.* a qua multum differt. 3, 11.

Ariſtodamus, Achæorum legatus ad gratulandam Romanis duci-

bus victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Ariſtodemus, tyrannus Megalopolitanorum. X. 25, 2. *n.*

Ariſtogiton, Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Ariſtomachus, Argivorum tyrannus, (tyrannis prognatus; II. 59, 1.) mortuo Demetrio, Philippi patre, tyrannidem abdicavit. II. 44, 3 *&* 6. 60, 4. mox vero ab Achæis ſe rurſus ſeparavit, & Cleomeni ſe adjunxit. II. 60, 6. Cum Aratus recipere Argos & ad Achæos reducere fruſtra tentaſſet, 80 primores cives, ut cum Achæis facientes, tortos jugulavit. II. 59, 7 *ſqq.* deinde captus ab Antigono & Achæis, Cenchreis mari demerſus eſt. 60, 9. *n.* de quo ſupplicio temere multas mendaces tragœdias fecit Phylarchus. 59.

Ariſtomachus, Corinthius, Hieronymum Syracuſium monet, ut in ſocietate Romanorum maneat. VII. 5, 3.

Ariſtomenes, rex Meſſeniorum, quo regnante geſtum eſt bellum cum Lacedæmoniis, Ariſtomenicum dictum. IV. 33, 2. *n. & vs.* 5.

Ariſtomenes, Acarnan, putidus Agathoclis adulator; pro eo orans Macedonas, male accipitur. XV. 31, 6 *ſqq.* dein regni adminiſtrator factus. *ibid. vs.* 7. Scopam & Dicæarchum occidi curavit. XVIII. 36 *ſq.*

Ariſton, Ætolorum prætor, corpore infirmus, belli curam Scopæ & Dorimachò permittit. IV. 5, 1. 9, 9. nullum eſſe cum Achæis bellum ſtulte contendit, quo tempore in Peloponneſum irruperant Æoli. IV. 17, 1 *ſqq.*

Ariſton, Megapolitanus, temporibus cedendum putat intuitu Romanorum, bello Perſico. XXXVIII. 6, 2 *&* 8. legatus Achæorum ad conciliandos reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.

Ariſton, Rhodiorum legatus ad Q. Marcium Philippum Coſ. in Macedoniam. XXVIII. 14, 6.

Ariſtonicus, eunuchus Ptolemæi Epiphanis, vir ſtrenuus & bellicoſus. XXIII. 17. mercenarios milites e Græcia adduxerat regi. 16, 6.

Ariſtophantus, Acarnanum prætor, copias ſuas jungit cum Philippo. V. 6, 1.

Ariſtoteles Argivus, Clemenis factioni ſe opponit; & Argos, a Cleomene occupatum, Achæis rurſus tradit. II. 53, 2.

Ariſtotelis *Philoſophi* traditio de Locrorum origine, verior quam Timæi. XII. 5, 5 *ſqq.* 6, 7 *ſq.* 8, 2 *ſqq.* 12, 5.

Ariſtotelem temere probris inſectatur Timæus. XII. 9. eum defendit Polybius. XII. 8 *ſq.* 23, 8.

Ariſtoteles, Rhodiorum legatus Romam de ſocietate. XXXI. 1, 2.

Arius, ὁ Ἄριος, fluvius Baſtrianæ, Tapuriæ *&* *Ariæ*. X. 49, 1. *n.* juxta quem Baſtrianos acie vicit Antiochus Magnus. 49, 4 *ſqq.*

Arma. *vide* Gladius, Scutum, Haſta *&c.*

armis

armis Romanis Afros inſtruit Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. arma peditum Romanor. VI. 23. equitum Rom. arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. VI. 25. armatura Macedonum & Romanorum inter ſe collatæ. XVIII. 11 *ſqq.*

armorum, non veſtium, cultum & elegantiam curare vir fortis deber. XI. 9.

Armeñas, Nabidis filius, Romæ obſes moritur. XX. 13, 4.

Armoſata, Ἁρμόσατα, urbs *Armeniæ*, inter Euphratem & Tigrim, in Pulcro qui dicitur Campo. VIII. 25, 1.

Aromata Arabiæ. XIII. 9, 5.

Arpi, (ἡ Ἀργύριππα) *oppidum* Daunie in Apulia. Ejus agrum, τὴν Ἀργυριππανὴν, populatur Hannibal. III. 88, 6. Arpani, οἱ Ἀργυριππανοὶ, advocant Hannibalem. III. 118, 3.

Arretium, urbs Etruriæ, ἡ τῶν Ἀρρητίνων πόλις. Eam obſidere conantur Galli, & ante urbem cædunt Romanos. II. 19, 7 *ſq.* ad Arretium cum exercitu conſidet C. Flaminius conſul. III. 77, 1. 80, 1.

usque ad Arretinum agrum, τὴν τῶν Ἀρρητίνων χώραν, pertinet Liguria. II. 16, 2. *n.*

Ars. Polybii ætate, omnium rerum in vita utilium Ars quædam inventa erat, certis præcepris conſtans, & certa ratione nirens. IX. 2, 5. X. 47, 12. *Conf.* Cognitio.

ars Imperaroria. *vide* Imperaror.

Arſaces, rex Parthiæ, ad Antiochi M. adventum corrupit puteos, & in Hyrcaniam ſe recepit. X. 28 *ſq.*

Arſinoë, Ptolemæi Philopatoris ſoror, (*eademque uxor*, *Adnot. ad XV.* 25, 2.) cum rege ad Raphiam hortatur milites. V. 83, 3. 84, 1. cum eodem Alexandriam redit. 87, 6. Berenices erat filia, mater Ptolemæi Epiphanis, occiſa auctore Soſibio, miniſtro Philammone. XV. 25, 2. 32, 7. 33, 11.

Arſinoë, Lyſimachi Thraciæ regis filia, uxor Ptolemæi Philadelphi, mater Lyſimachi, occiſi opera Soſibii. V. 25, 2. *n.*

Arſinoë, ἡ Ἀρσινόη, urbs Africæ; & urbs Ætoliæ. IX. 45, 1 *ſq. n.* (*Conf.* Arſinoia.) Arſinoënſis, Ἀρσινοεὺς, civis Arſinoës Ætolicæ. IX. 45, 2. XVII. 10, 9.

Arſinoia, Ἀρσινοΐα, *eadem cum* Arſinoë Ætolica. Cæde ibi patrata, guſtato cruore, efferantur Ætolorum animi. XXX. 14, 5. *Conf. Adnot. ad* IX. 45, 1.

Artabazanes, porenriſſimus dynaſtarum Aſiaticorum. V. 55, 2. cum Antiocho, quibus conditionibus ille voluit, pacem fecit. 55, 10. ejus regnum ubi ſitum. 55, 6 *ſqq. Conf. Adnot. ad* V. 44, 8.

Artaxerxi regi Perſarum in venatione occurrens leo, equum regis corripuit. *Fragm. hiſt.* 10. *Tom.* V. p. 56.

Artaxias, regulus majoris partis Armeniæ, pace comprehenſus inter Eumenem & Pharnacem confecta. XXVI. 6, 12.

Arte-

Artemidorus, prætor Syracuſanorum cum Hierone. I. 8.

Artemidorus, ſcriptor, corrigit Polybii errorem. XXXIV. 12, 11. *Conf. c.* 13, 1.

Artemiſium, locus Elidis. IV. 73, 4. *Conf.* Diana.

Arx absque muris, Ægiræ. IV. 58, 7. I. 30, 4. *Conf. Liv. XXIV.* 3. *de arce Crotonis.*

As Romanus, ejusque relatio ad obolum Græcorum. II. 15, 6. *n.* VI. 39, 12. *n.*

Aſcondas & Neo, Bœoti, Brachyllæ majores, Macedonibus faventes. XX. 5, 5 *ſq.*

Asdrubal *s.* Hasdrubal, Ἀσδρούβας. Hannonis fil. dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. I. 30. in Siciliam miſſus, Lilybæi milites exercet. 38. ad Panormum cæditur a L. Cæcilio Coſ. 40.

Asdrubal, gener Amilcaris Barcæ, & claſſis ejus præfectus, ſuccedit Barcæ in Hiſpaniæ imperio. II. 1, 9. III. 12, 3. 13, 3. Hiſpaniam prudenter adminiſtrat; Novam Carthaginem condit. II. 13. prope urbem exſtruxiſſe perhibetur regium palatium, monarchicum adfectans imperium. X. 10, 9.

fœdus facit cum Romanis de Ibero amne non transgrediendo. II. 13, 7. 21, 11. III. 27, 9 *ſq.* 29, 3, non tam armis, quam comitate ſua in regulos Hiſpaniæ, auxit Pœnorum imperium. II. 36, 2. interficitur a Gallo, privatas injurias ulciſcente. II. 36, 1.

ejus avaritiam & dominandi cupiditatem, cauſam fuiſſe ait Fabius ſecundi belli Punici. III. 8. eumdem, ait idem Fabius, pro lubitu omnia in Hiſpania geſſiſſe, & monarchicum adfectaſſe imperium. *ibid.*

Asdrubal, Hannibalis frater ſenior, *nempe e duobus minoribus.* IX. 22, 2. ei Hiſpaniæ imperium comittit Hannibal, expeditionem in Italiam ſuſcepturus. III. 33, 6 & 14 *ſqq.* IX. 22, 2. palantes claſſiarios Romanos cædit. III. 76, 8 *ſqq.* Carthagine nova hibernat. 76, 11. 95, 2. ad Iberi fluvii oſtia, prælio navali vincitur a Cn. Scipione. III. 95, 8. 96. urbem neſcio quam in Carpetanis obſidet, quo tempore Carthaginem Novam petit Scipio. X. 7, 5. a Scipione prælio victus ad Bæcula, ad Tagum ſe recepit, & inde' verſus Pyrenæum. X. 38 *ſq.* 40, 11.

ex Hiſp. in Italiam transgreſſus, prælio vincitur a Livio & Nerone Coſs. XI. 1. mors ejus & encomium. 2.

Asdrubal, miniſteriis militaribus in exercitu Hannibalis præfectus. III. 66, 6. *n.* 93, 4.

Asdrubal, *neſcio an idem cum præcedente,* rem labantem Hannibalis ad Gerunium ſuſtinet. III. 102, 6. lævo cornu præeſt in Pugna Cannenſi. III. 114, 7. in ea pugna prudenter fortiterque rem gerit. 116, 6 *ſqq.*

Asdrubal, Gesconis *vel* Gisconis filius, dux Pœnorum in Hiſpania; inſolenter ſe gerit; ab Indibili, amico Pœnorum, magnam pecuniæ vim & filias obſides

ſides exigit. IX. 11. X. 36, 6 *ſqq.* in Luſitania circa Tagi oſtium verſatur. X. 7, 5. 38, 3. pugna ad Ilipam vincitur a Scipione. XI. 20-24.

ejus filia *Sophonisba*, uxor Syphacis. XIV. 1, 4. *n.* 7, 6. ejus caſtra incendit Scipio, & magnam cædem edit. XIV. 1-5. cum reliquiis exercitus Carthaginem profugit. XIV. 6, 3. *coll. vs.* 13. unde ad novas contrahendas copias mittitur. *ibid.* victus acie in Magnis Campis, cum reliquiis copiarum Carthaginem redit. XIV. 8.

Asdrubal, præfectus claſſis Pœnorum, ad Vticam inſidiantis legatis Scipionis Carthagine redeuntibus. XV. 2.

Asdrubal, dux Pœnorum, Carthagini præfectus tertio bello Punico, per Guluſſam cum Scipione agit, multa ſtatim cum arrogantia; deinde ſupplex ad victoris genua provolvitur. XXXIX. 1-3.

Aſia, una e tribus terræ partibus, inter Nilum & Tanaum comprehenſa. III. 37, 2 *ſqq.* Aſiæ longitudo. XXXIV. 7, 9.

Aſiæ res geſtas ante Ol. CXL. multi ſcripſere, ut non opus habuerit Polybius, altius eas repetere. II. 37, 6. Aſia cis Taurum excedit Antiochus. III. 3, 4. Aſia, per Alexandri dominatum, patefacta eſt itineratoribus. III. 59, 3. Aſiæ ora maritima, a Pamphilia usque Helleſpontum, in regum Ægypti fuit poteſtate. V. 34, 7.

Aſiæ dynaſtæ, Lyſanias, Olympichus, Limnæus. V. 90, 1.

Aſina, *vel* Aſine, ἡ Ἀσίνη, oppidum munitum Laconicæ. IV. 19, 5. *n.*

Aſine, Ἀσίνη, Meſſeniæ oppidum. XVIII. 25, 7. *n. ubi quidem* Aſium, Ἄσιον, *dabant edd. & mssti.*

Aſinus in theatro traducitur Athenis. XII. 13. 11.

Aſium; vide Aſine Meſſeniæ.

Aſpaſiacæ, *ſive* Apaſiacæ, Ἀσπασιάκαι *ſ.* Ἀπασιάκαι, Nomades, ſedes inter Oxum & Tanaim habentes; ubi Oxus fluvius terram ſubit, ſicco pede cum equis eum ſuperantes, in Hyrcaniam tranſeunt. X. 48.

Aſpaſianus, Medus, Medis præfectus in exercitu Antiochi. V. 97, 7.

Aſpaſius, Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Aſpendus, (Ἄσπενδος) *urbs* Pamphyliæ.

Aſpendii (Ἀσπένδιοι) copias jungunt Garſyeridi pro Pedleniſſenſibus adv. Selgenſes. V. 73, 3 *ſq. n.*

Aſpendios ad obſequium redigit Cn. Manlius. XXII. 18, 4.

Aſpendius. Andromachus; *vide ſuo loco.*

Ἀσπίς. *vide* Clupea.

Aſſyriæ imperium everſum. XXXIX. 3, 4. Aſſyriorum reges quadraginta unus. *Fragm. hiſt.* 9.

Ἀσσυρίας *vulgo legebatur* X. 40, 7. *pro quo* Συρίας *reſcripſi.*

Aſtapa. In *Aſtapæ* urbis incendio dum fuſum aurum & argen-

argentum quærunt milites Romani, igne ipſi conſumuntur. XI. 24, 11.

Aſtrologiæ notitia quædam neceſſaria imperatori. IX. 14, 5. 20, 5. ejus inſcitia damno fuit Niciæ Athenienſi ad Syracuſas. IX. 19, 1 *ſqq.*

Aſtymedes, Rhodius, cum Romanis faciendum cenſet bello Perſico. XXVII. 6, 3. Romam legatus ad deprecandam Romanorum iram poſt bellum Perſicum. XXX. 4 *ſeq.* 19, 4 *ſq.* ejus orationem improbat Polybius. *cap.* 4, 10 *ſqq.*

iterum Romam legatus, impetrat tandem ſocietatem Romanorum. XXXI. 6, 1. *& cap.* 7. rurſus Romam legatus, de bello Cretico. XXXIII. 14, 3 *ſq.*

Atabyrii Iovis templum Agrigenti, ſicut Rhodi. IX. 27, 8.

Atabyrium, Ἀταβύριον, oppidum in monte Cœleſyriæ, (*Galileæ*) *alias Thabor & Itabyricum*; captum ab Antiocho Magno. V. 70, 6 *ſqq. n.*

Atella, Ἄτελλα, urbs Opicorum Italiæ, inter Capuam & Neapolim. Atellani, Ἀτελλανοί, Romanis ſe tradunt. IX. 45, 3.

Ates. Sic perperam vulgo editum erat, pro Atys *vel* Atis, quod *vide.*

Athamania, Ἀθαμανία, Macedoniæ finitima. XVIII. 19, 4. eam adeunt legati Romani, cum Amynandro acturi de bello Philippo inferendo. XVI. 27, 4.

Athamanes, Ἀθαμᾶνες. XVIII. 19, 4. *n.* eorum rex Amynander. *vide ſuo loco.* eorum pars cum Amynandro a Romanis ad Æolos deficit. XX. 10, 5. Athamaniam ab Ætolis ſibi ereptam queritur Philippus. XXII. 14, 4. *conf.* XXII. 8, 1. *adde Liv. XXXVIII.* 1-3.

Athamanes apud Romanos repetunt urbes, a Philippo per bellum Antiochicum ipſis ereptas. XXIII. 6, 3. XXIV. 1, 10.

Athenæ; Athenienſes; Attica.

ad Athenienſes legationem mittunt Romani poſt victoriam de Illyriis partam. II. 12, 8.

Attalum cum Romanis legatis magna pompa Athenienſes recipiunt per Dipylum intrantem in urbem, & tribum de nomine ejus nuncupant. XVI. 25. hortantibus Romanis & Attalo Rhodiisque, bellum contra Philippum decernunt. 26. Atticam vaſtat Nicanor, dux Philippi. 27, 1.

Athenienſes apud Scipiones per legatos intercedunt pro Ætolis. XXI. 2 *ſeq.* rurſus. XXII. 8, 10. *& cap.* 12, 1 *&* 9. 13, 7. 14 *toto.* Euclidæ & Micyonis conſilio recti, omni cura honeſti abjecta, turpiter blandiuntur regibus, & inprimis Ptolemæo Philopatori. V. 106, 7 *ſq.* legationem in Ægyptum ad Ptolemæum (*s. Philometorem s. Physconem*) mittunt, de *neſcio qua* donatione, & duas ſacras legationes. XXVIII. 16, 4. *neſcio quem* morem continuo ſervant. IX. 40,

40, 1. pro Haliartiis cum apud Romanos frustra deprecati essent, turpi consilio agrum eorum sibi petunt. XXX. 18. Delum & Lemnum petentibus dat senatus. *ibid. cf.* XXXII. 17, 2. Delii, qui in Achaiam commigrarunt, & ibi civitate donari sunt, res ab Atheniensibus repetunt ex formula juris quod Achæis cum Athen. intercedebat. XXXII. 17.

Cum veteres Athenienses ad bellum adv. Lacedæmonios pecuniam ex censu civium conferendam decrevissent, agrorum & omnium fortunarum totius Atticæ census non complevit sex millia talentorum. II. 62, 6 *sq.* olim cum Chrysopolin tenerent, ad ostium Bospori Thracici, portorium exigere primum instituerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4. Atheniensium cognati Lyttii Cretenses. IV. 54, 6. victi ad Chæroneam Athenienses clementissime habentur a Philippo Amyntæ fil. V. 10, 1 *sqq.* XVII. 14, 13 *sq.* nempe ut alios ille alliceret ad imperium ipsius libentius recipiendum. IX. 28, 4.

Atheniensium reipub. forma nihil præcipui habuit. VI. 43, 2 *sq.* similis fuit navi quæ gubernatore caret; & in ea maxime dominabatur turba hominum. VI. 44. floruerat præcipue Themistoclis virtute. 44, 2. eorumdem reipubl. Aristides & Pericles benigne & graviter, Cleo & Chares acerbe præfuerunt. IX. 23, 6.

Athenienses, prælium Lacedæmoniorum cum Thebanis participare properantes, prohibuerunt Epaminondam, ne Mantineam de improviso capere posset. IX. 8, 10 *sq.* Cassandro turpiter imperata faciunt, quapropter in theatro perstricti sunt a Demetrio Phalereo. XII. 13, 11. immodica adv. Philippum Amyntæ fil. contentione, in maximas calamitates delapsi sunt. XVII. 14, 13.

Athenæum, τὸ Ἀθήναιον, in agro Megalopolitano adv. Achæos communit Cleomenes, rex Lacedæm. II. 46, 5. illud (postquam Megalopolitanis ab Antigono esset traditum, II. 54, 3.) obsidet Lycurgus rex Lacedæm. IV. 37, 6. & capit, IV. 60, 3. evertitque. IV. 81, 11. *Conf. Not. ad* II. 54, 3.

Athenæus, frater Eumenis, Romam ab eo legatus mittitur adv. Philippum. XXIV. 1, 4 & 7. rursus legatus cum Attalo. XXXI. 9. rursus ab Attalo rege mittitur, conquestum de Prusia. XXXII. 26. classi præfectus, oram infestat Prusiæ imperio subjectam. XXXIII. 11.

Athenagoras, præfectus mercenariorum in exercitu Philippi. XVIII. 5, 2.

Athinis, dynasta Ægyptius, cum a Ptolemæo Epiph. defecisset, eique rursus se tradidisset, ab eo ad currum revinctus trahitur necaturque. XXIII. 16, 4 *sq.*

Athur-

Athurnus, mendoſa olim ſcriptura, pro Vulthurnus *vel* Vulturnus; *quod vide.*

A. Atinius *Calatinus*, Coſ. cum C. Sulpicio, Panormum fruſtra tentat, plures Siciliæ urbes capit. I. 24. conſul iterum cum Cn. Cornelio, capit Panormum. 38.

A. Atilius, legatus Roman. cum Q. Marcio in Græciam & Peloponneſum, initio belli Perſici. XXVII. 2, 11. *coll. Adnot. ad c.* 1, 1.

C. Atilius *Regulus* Coſ. ancipiti pugna navali defungitur ad Tyndaridem. I. 25. conſul iterum cum L. Manlio, I. 39, 13. oppugnat Lilybæum. 41-48.

C. Atilius *Regulus*, *M. F.* Coſ. in Sardiniam profectus; II. 23, 6. inde rediens cum exercitu Piſis expoſito, occurrit Gallis ab Etruriæ devaſtatione domum redeuntibus. II. 27. occiditur in pugna cum Gallis. 28, 10.

C. Atilius prætor, auxilio mittitur L. Manlio, cum quarta legione a Boiis obſeſſo. III. 40, 14. 11.

M. Atilius *Regulus* Coſ. cum S. Manlio. I. 26. ejus acies navalis triquetra, quadripartito diviſa. *ibid.* prælium navale triplex. 27. victoria. 28.

adpellit in Africam; Clupeam capit, & Tunes, aliasque urbes. I. 29 *ſq.* dura Pœnis imperat. 31. prælio ſuperatur, duce Pœnorum Xanthippo. 33 *ſq.* capitur a Pœnis. 34, 8.

(*de Supplicio ac morte Reguli nihil memorat Polybius: qua de re vide quæ ad Appiani Punic. cap.* 4. *monuit Palmerius, et alii, quos ibi laudavimus.*)

M. *Atilius* Regulus, conſul, ſuffectus Flaminio, in pugnam ad Trafimenum lacum occiſo. III. 106, 2. mediam aciem tenet in pugna Cannenſi. III. 114, 6. cadit in pugna. 116, 11.

Atintanes, Ἀτιντᾶνες, Epiri populus. II. 5, 8. tradunt ſe Romanis. II. 11, 11. Atintania, Ἀτιντανία. VII. 9, 13.

Atis *ſive* Atys, Boiorum rex, a ſuis occiſus. II. 21, 5.

Atlanticum mare, τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Oceanus a nonnullis adpellatum. XVI. 29, 6. ἡ ἐκτὸς θάλαττα, mare externum. III. 37, 9 & 11. XVI. 29, 9.

illud navigavit Polybius III. 59, 7. & de ejus natura & indole ex profeſſo ſe dicturum promittit. III. 57, 2 & 5. *vide Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Atlas mons, & alia geographica Africæ. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Atrata gens ad Eridanum fluv. II. 16, 3.

Atreus, ſolis curſum converſioni cœli contrarium docuit, eoque vates & antiſtes ſacrorum nominatus eſt. XXXIV. 2, 6.

Atropatios *probabiliter ſcripſit Caſaub. in vers. lat.* V. 44, 8. & 55, 2. *pro eis qui ibi* οἱ Σατράποιοι & αἱ Σατραπεῖαι

πεῖαι vulgo dicuntur. Vide Not. ad V. 44, 8.

Attalica tribus Athenis. XVI. 25, 9.

Attalus, pater Eumenis & Attali, rex Pergami.

mortuo Seleuco Callinico, omnem cis Taurum Aſiam ſibi ſubjecerat; quam ei Achæus, cum Seleuco *Cerauno* Taurum ſupergreſſus, rurſus eripuit, & intra paterni regni fines, id eſt, intra Pergamum eum concluſit. IV. 48. ludos celebrat Minervæ, ad quos Byzantii legatos mittunt. 49, 3.

Attalus cum Achæo continuum bellum gerit. V. 77, 1. eidem Æolidis & Myſiæ urbes eripit, Gallorum Ægoſagarum opera, quos ex Europa acciverat. 77, 2 *ſqq.* Pergami ſedem habet. 78, 6. Qui cum Attalo controverſias habebant poſt Olymp. CXL. non amplius Antiochum & Ptolemæum, ſed occidentem ſpectabant. V. 105, 7.

cum Attalo ſocietatem adv. Achæum contrahit Antiochus Magnus. V. 107, 4.

Attalus ſocius Romanorum & Ætolorum adv. Philippum & Achæos. IX. 30, 7 *ſqq.* X. 41, 1. Peparethum inſulam occupat. X. 41, 2. Æginam ab Ætolis emit triginta talentis. XXIII. 8, 10. agrum ejus Pergamenum & ſacra loca vaſtat Philippus. XVI. 1. ſociis Rhodiis, pugnam navalem ad Chium pugnat cum Philippo, ſatis felici eventu; XVI. 2-9. ipſe tamen naves ſuas in continentem ejicere coactus, ægre Erythras evadit. XVI. 6. *De* pugna ad Laden *vide* XVI. 14 *ſeq.* Poſt eas pugnas novos adparatus belli facit. XVI. 24, 1.

Athenas invitatur, & magna cum pompa ibi recipitur. XVI. 25 *ſeq.* Abydenis auxilia mittit adv. Philippum. 30, 7. ipſe Tenedum venit ſuccurſurus eis, fruſtra. 34, 1. ejus poſtulata per legatum in colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 2, 2. 6, 1 *ſqq.* 8, 10. ſummis honoribus ornatus a Sicyoniis ob beneficia in eos collata. XVII. 16.

mors Attali & encomium. XVIII. 24. *conf. Spicileg. ex lib.* XVIII. *T.* V. *p.* 40. ejus merita in Romanos commemorat filius Eumenes Romæ apud ſenatum. XXII. 3, 2 *ſqq.* mortuus eſt infirmitate contracta ex contentione, qua Bœotos ad ſocietatem Romanorum hortatus eſt. XXII. 3, 5. XVIII. 24, 9. *n.*

uxor Attali Apollonias *vel* Apollonis. XXIII. 18.

Attalus, Attali filius, Eumenis frater. Cn. Manlium Vulſonem Coſ. comitatur in expeditione in Galatiam. XXII. 22. honore matri Apollonidi habito magnam laudem conſequitur. XXIII. 18, 4 *ſqq.* Roma legatus redit, & Eumenem comitatur in bellum cum Pharnace. XXV. 4, 4 *&* 11. per Eumenis morbum inducias facit cum Pharnace, & rurſus legatus Romam abit cum minoribus fratribus. XXV. 6.

operam dat, ut honores Eumeni, in Peloponneſi urbibus ſublati, reſtituantur, eoque amorem ſuum in fratrem præcipuum teſtatur. XXVII. 15. XXVIII. 7. idque obtinet. XXVIII. 10, 7.

rurſus Romam Attalus legatur poſt bellum Perſicum, ubi ei blandiuntur Romani, & ad diſſenſionem cum fratre Eumene concitare ſtudent. XXXI. 1. a parum ſano impetu eum revocat Stratius medicus, ab Eumene ſubmiſſus. *cap.* 2 *ſeq.* rurſus cum fratre Athenæo Romam mittitur, ad reſpondendum querelis Pruſiæ. XXXI. 9. rurſus, XXXII. 3. & benigne accipitur. 5, 5 *ſqq.*

mortuo Eumene, regnum adminiſtrat pro pupillo filio fratris. XXXII. 23, 8. *conf.* XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1. ſtatimque Ariarathum in regnum Cappadociæ reſtituit. *ibid. Conf.* III. 5, 2. *n.* mox a Pruſia bello petitur, & acie vincitur. XXXII. 25. 26, 1 *ſq.* Athenæum fratrem Romam mittit; 26, 1. ſimul exercitum cogit, & auxilia ab Ariarathe & Mithridate ſociis adſciſcit. XXXIII. 10. claſſem ei adminiſtrat Athenæus. 11, 1 *ſqq.* mox, intercedentibus Romanis, pax conciliatur inter Attalum & Pruſiam. 11, 4 *ſqq.*

Attalus, Eumenis filius, (*conf.* XXX. 2, 6.) Romam venit, & benigne accipitur. XXXIII. 16, 1 *ſqq.*

Atticum argentum; *vide* Argentum.

Attis & Battacus, antiſtites templi Deæ Peſſinuntiæ. XXII. 20, 5.

Avaritia, animi morbus inſanabilis, hydropi ſimilis. XIII. 2, 6 *ſqq.* avaritiam e republ. tollens Lycurgus, omnium civilium diſſenſionum fontem ſuſtuliſſe putatur. VI. 46, 7.

Audacia nimia ſæpe in amentiam & in nihilum abit. IV. 34, 2.

Audire ſemper eadem nemo vult. XV. 36, 6. auditionem ex auditione ſcribere, parum tutum. IV. 2, 3. auditus & viſus, duo inſtrumenta ad rerum cognitionem a natura data. XII. 27. *Conf.* Aures.

Aves. Ex avibus Lagoras cognoſcit partem minus cuſtoditam murorum urbis Sardium. VII. 15,

Aufidus fluvius, ὁ Αὔφιδος, unus ex omnibus Italiæ fluviis, qui Apenninum montem permeat; fontes habet inter Apenninum & mare Etruſcum, exit in Adriaticum. III. 110, 8 *ſq.* juxta Aufidum committitur pugna Cannenſis. III. 110 *ſeqq.* IV. 1, 2.

Aviditas militum Romanorum punita. XI. 24, 11.

Aulici, ſimiles ſunt calculis in abacis; ad regis nutum modo beati, modo miſeri. V. 26, 13.

Aulus. *vide* Atilius, Hoſtilius, Poſtumius, &c.

Aurea ſigna bellica Inſubrium. II. 32, 6. aureis argenteisve laminis obductæ fuerant trabes, lacunaria, & columnæ in regia Ectabanæ. X. 27, 10 *ſqq.*

πλίν-

πλινθοι χρυσαι. *ibid.* 12. *quæ videntur esse* capita columnarum. *Conf.* Aurum.

Aurei signati. IV. 56, 3.

L. Aurelius *Orestes*, legatus Roman. in Aliam & Syriam. XXXI. 12, 9. legatus in Achaiam, Romam reversus queritur, in vitæ periculum se esse Achæorum culpa adductum. XXXVIII. 1, 1 *sqq.* *cf.* 2, 1.

Aures, testes male fidi. IV. 40, 3.

Auroræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Aurum amant cumulantque Galli Cisalpini. II. 17, 11.

de auri argentique metallis in Hisp. ex professo se dicturum *promittit Polybius.* III. 57, 3. auri metalla prope Aquileiam in Tauriscis Noricis ditissima. XXXIV. 10, 10 *sqq.*

aurum & argentum *in Astapæ urbis incendio* fusum. dum quærunt milites, igne ipsi consumuntur. XI. 24, 11.

libra una auri æquiparatur decem libris argenti. XXII. 15, 8.

C. Aurunculeius, legatus ad Prusiam & Attalum. XXXIII. 1, 2.

Ausetani, Αὐσσητανοι. *Sic fortasse scribendum* III. 35, 2. *pro* Andosini.

Ausones, Αὔσονες, ad sinum *Neapolitanum* incolunt: *eos* ab Opicis discretos *facit Polybius; eosdem esse statuit Antiochus.* XXXIV. 11, 5-7.

Ausonium mare, ultra Siciliam ad Salentinos. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 4.

Auspicium, ὀρνιθαλκα, apud Romanos excusatio legitima est eis qui sacramento tenentur ad conveniendum in armis. VI. 26, 4 *n.*

Auster, νότος; ei oppositi Etesii, *id est*, boreas. IV. 44, 6 *&* 10.

Autaritus, dux Gallorum in exercitu mercenariorum, bello Pœnorum Africo. I. 77, 1 *&* 4. 79, 8. sæva suadet rebellibus. 80. in potestatem venit Pœnorum. 85. e cruce suspenditur. 86, 4.

Autocheiria, pusili animi indicium. XXX. 7, 8.

Autololes Gætuli, in Africa. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Autolycus, gubernator quinqueremis Rhodiæ in pugna ad Chium. XVI. 5, 1 *sqq.*

Autonus, Thessalus, salutaria suadet Hieronymo Syracusano. VII. 5, 3.

Auxilia. *vide* Socii, *&* Legio.

auxilium tardum, inutile. IX. 40, 2 *sq.*

Azanis, ἡ Ἀζανὶς, pars Arcadiæ. IV. 70, 3. *n.* (*nomen habet ab Azane, Arcadis filio, cujus meminit Pausan. X. 9. p.* 819.)

Azorium, Ἀζώριον, urbs Perrhæbiæ. XXVIII. 11, 1. *n.*

B.

Babrantium, Βαβράντιον, locus prope Chium. XVI. 41, 3. *n.*

Babylonia, ἡ Βαβυλωνία. Ea poritur Molo. V. 48, 13. 52, 4.

οἱ περὶ Βαβυλῶνα τόποι. V. 51, 3.

Babyrtas, homo impurus Meſſenius. IV. 4, 5 *ſqq.*

Bacara, & Bacra, ὁ Βακάρας & ὁ Βάκρας. *Sic ſcripſi pro vulgato* Μακάρας *vel* Μάκαρ & Μάκρας, *quæ ſcriptura tamen ſervari fortaſſe debuerat. Vide Adn. ad* I. 75, 5.

fluvius Africæ, in mare exiens prope Carthaginem: pontem ei impoſitum cuſtodit Matho, & oppidum ibi exſtruit; eumdem amnem vado prope oſtium tranſit Amilcar. I. 75. *De* oppido *conf. c.* 76, 1 & 9 *ſq.* ad ejus oſtium caſtra metatur Amilcar. I. 87, 9. usque ad ejus oſtium legatos Romanos navibus comitantur Pœni. XV. 2, 8.

Βακκαῖοι *fortaſſe legendum* III. 33, 15. *id eſt* Vaccenſes, *pro* Μακκαῖοι *vel* Μάκιοι.

Bacchus, ab Ariſtide pictus; a quo ortum proverbium: Nihil ad Bacchum. XL. 7, 3.

Baſtriana, ἡ Βακτριανή. Eam perfluit Oxus fluv. X. 48, 4.

urbs Baſtrianæ, Zariaſpa, Ζαρίασπα. 49, 15.

regionis incolæ, Βακτριανοί, & Βάκτροι. X. 49, 8. contra quorum regem Euthydemum expeditionem ſuſcepit Antiochus Magnus. X. 49. XI. 34.

Badiza, Βάδιζα. oppidum Bruttiorum. XIII. 10, 1. *n. Livio* Beſidiæ.

L. Bæbius, legatus a Scipione Carthaginem miſſus. XV. 1 *ſeq. conf. Not. ad cap.* 1, 3. caſtris præficitur a Scipione. XV. 4.

M. Bæbius, legatus Roman. in Macedoniam. XXIII. 6, 6.

Bæcula, Βαίκυλα πόλις, urbs Hiſpaniæ, in *Oretanis*, haud procul Caſtulone & Caſtulonenſi ſaltu. X. 38, 7. *n.* Ibi Asdrubal, Hannibalis frater, vincitur a Scipione. X. 39. *Adde* XI. 20, 5.

Bætica Hiſpania, ἡ Βαιτική. XXXIV. 9, 1.

Bætis, ὁ Βαῖτις, Hiſpaniæ fluvius. *Reliq. libri* XIX. XXXIV. 9, 12.

Bagrada; *vide* Bacara; *& Adnot. ad* I. 75, 5.

Balacer *vel* Balacrus, pater Pantauchi, amici legatique Perſei. XXVII. 8, 5.

Balas. vide Alexander *Balas.*

Balauchus, Pantauchi filius, obſes datus Genthio a Perſeo. XXIX. 3, 6.

Baleares, Βαλιαρεῖς. Nomen proprie Funditores ſonat. III. 33, 11.

mercenarii Pœnorum. I. 67, 7. III. 33, 16.

ab Hannibale in Africam miſſi, ſecuritatis cauſſa. III. 33, 11.

junguntur in pugna cum jaculatoribus. III. 113, 6. *& paſſim alias.*

Balliſtis (λιθοβόλοις) lapides triginta atque etiam ſexaginta librarum jaculantibus uſus eſt Philippus. IX. 41, 8. *Conf. Lexic. Polyb. in* Πετροβόλος. *Adde* Talentum.

Balneum; in idem balneum poſt Calli-

Callicratem nemo Achæus deſcendit. XXX. 20.

Bantia, Βαντία, oppidum Illyrici in finibus Calicœnorum, captum a Philippo. V. 108, 8.

Barbara & mixta turba, quid differat hominibus qui legibus & civilibus inſtitutis innutriti ſunt. I. 65, 7.

barbari Græcis ſunt Romani. IX. 38, 5 & 7.

Barias, cognomen Amilcaris, patris Hannibalis. I. 56, 1.

Barce, mons Africæ, ad oceanum Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Barce, urbs Cyrenaicæ. Hinc Barcæus, Βαρκαῖος, Ammonius. V. 65, 8.

Barguſii, Βαργούσιοι, populus Hiſpaniæ citerioris; ſubacti ab Hannibale. III. 35, 2 & 4.

Bargylia, τὰ Βαργύλια, Cariæ urbs, capta a Philippo, qui ibi hiemat. XVI. 24, 1 *ſq.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 8, 9. XVIII. 27, 4. 31, 2. 33, 1.

ibi erat miraculoſum ſimulacrum. XVI. 12, 3.

cives, οἱ Βαργυλιῆται. XVI. 12, 3.

Bargylieticus ſinus, ὁ Βαργυλιητικὸς κόλπος, *idem qui ſinus Iaſſius.* XVI. 12, 1.

Barmocal, Pœnus, ſubſcripſit formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. VII. 8, 1.

Barnus, Βαρνοῦς, οῦντος, oppidum Macedoniæ, præter quod tranſit via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Baſtarni *vel* Baſtarnæ, Βαστάρναι; de eis Romæ queruntur Dardaniorum legati. XXVI. 9.

Batanæa, Βατανάια, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 38, 3.

Bathea, βαθεῖα, via in urbe Tarento. VIII. 31, 1. 35, 6.

Battacus & Attis, antiſtites templi Deæ Peſſinuntiæ. XXII. 20, 5.

Belli & Titti, Βέλλοι καὶ Τίττοι, populi Celtiberici Romanarum partium, legatos Romam mittunt. XXXV. 2, 3 *ſqq.*

Bellum, ἄσπονδον, implacabile, Pœnorum cum mercenariis rebellibus. I. 65, 6. Bellum nemo prudens eo ſolo conſilio ſuſcipit ut hoſte ſuperior diſcedat, &c. III. 4, 10.

bello Antiochico occaſionem præbuit Philippicum, Philippico Hannibalicum, Hannibalico Siculum. III. 32. 7.

belli jura quid permittant, quid vetent. V. 11, 3 *ſq.*

bella ſpirantes & numquam ab armis quieti: dictum Euripidis. V. 106, 4.

de Bello & Pace deliberat Populus Romanus. VI. 14, 10.

pauciora ſunt in bello quæ aperta vi perficiuntur quam quæ dolo. IX. 12, 1 *ſq.*

belli flamma, ſicut ignis, ipſum interdum auctorem incendii conſumit. XI. 5, 4 *ſq.* bellum morbo ſimile, pax ſanitati. XII. 26, 6 *ſq.*

bella olim aperte gerebantur, non dolo; priſtini moris veſtigia ſuperſunt apud Romanos. XIII. 3.

ante bella transmarina, in-

temerata erat omnium imperatorum Romanorum abſtinentia. XVIII. 18, 1.

In bello multa vana; πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. XXIX. 6, 10. bellum igneum XXXV. 1, 1 *ſqq.*

Bellum Ætolicum, Africum, Antiochicum *&c. Vide quodque* ſuo loco.

Belminas ager, (*forſan rectius* Belbinas) ἡ Βελμινᾶτις *f.* Βελβινᾶτις) χώρα, in Arcadia. Caſtella ibi a Cleomene exſtructa capit Antigonus, & Megalopolitanis tradit. II. 54, 3. *n.*

Benacus lacus, ἡ Βήνακος λίμνη, in Alpibus. XXXIV. 10, 19.

Beneventum, colonia Romana *in Samnio*. III. 90, 8. Beneventanum agrum incurſant Romani. *ibid.*

Berenice, (*nonnulli codd.* Bernice) Ptolemæi Philadelphi filia, Ptolemæi Evergetis ſoror, nupta Antiocho *Deo*, Syriæ regi. Ei aquam e Nilo bibendam mittere ſolebat pater. *Fragm. hiſt.* 54. ob ejus caſum Seleuco Callinico iratus Ptolemæus Evergetes, Syriam bello petit. V. 58, 10 *ſq. n.*

Berenice, (*nonnulli codd.* Beronice; *de qua ſcriptura conf. Criticos ad Juſtin. XXVI.* 3, 2. *& XXVII.* 1, 2.) Magæ filia, & Magæ mater, uxor Ptolemæi Evergetis, mater Ptolemæi Philopatoris, occiditur a Ptolemæo filio, Soſibii opera. V. 36. XV. 25, 2. *n.*

Berga, (ἡ Βέργη) *Macedoniæ oppidum*; *unde* Bergæus, Βεργαῖος, Antiphanes, *ſcriptor rerum incredibilium*. XXXIII. 12, 10. *n.*

Evemerum Eratoſthenes Bergæum adpellavit, *id eſt, fabuloſum ſcriptorem*. XXXIV. 5, 12. *n.*

Beræa, ἡ Βέροια, *urbs Macedoniæ*. *Hinc* Beroënſis, Βεροιεύς. Medon. XXVII. 8, 5. *n.* & Βεροαῖος *vel* Βεροιχῖος, Adæus, XXVIII. 8, 1. *n.*

Berytus, Βηρυτός, Phœniciæ *s.* Cœleſyriæ urbs. Fauces ad Berytum, pulſis Ptolemæi ducibus, occupat Antiochus. V. 61, 9 *ſq.*

Arado profectus, Theoproſopon promontorium prætergreſſus, Berytum venit Antiochus Magnus, capta in transitu Botry, & crematis Triere & Calamo. V. 68, 8.

Beſidiæ. vide Badiza.

Beſſi, Βεσσοί, populus Thracicus; quorum fines invaſit Philippus. XXIV. 6, 4.

Bethſan. vide Scythopolis.

Βία καὶ χειροκρατία; in eam degenerat Democratia. VI. 9, 7.

Bibliorhecarum commoditas. XII. 27, 4.

Bionidas, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 22. *n.*

Bippus, Argivus, Romam legatus. XXV. 2, 3. *n. &* 2, 11. *&* 3, 4.

Bithynia, Bithyni. *Conf.* Pruſias.

Bithyniæ regnum ad Tibœtem pari jure, ac ad Pruſiam, viſum eſt pertinere. IV. 50, 9. quæcumque loca Bithyni Byzantiis in Myſia ademerant, reſtituere eis coguntur ex pacis lege. IV. 52, 9.

Biton & Cleobis, *Argiæ ſacerdotis filii*, pietate in matrem inſignes. XXIII. 18, 7.

Bodencus, Βόδεγκος, ab indigenis nominatur Padus fluvius. II. 16, 12.

Bœarum agrum, τὴν τῶν Βοιῶν χώραν, in extrema Laconica, populatur Philippus. V. 19, 8.

Bœi, *ſive* Boii, οἱ Βοιοί, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8. *n. niſi* Βοιβίους *pro vulgato* Βοιοὺς *legendum, intelligendique cives oppidi, cui nomen* Bœbe, Βοιβή.

Bœorarcha, Brachyllas. XVIII. 26, 3.

Bœoti, Βοιωτοί.

ſocii Antigoni & Achæorum bello Cleomenico & Sociali. II. 65, 4. IV. 9, 4. 15, 1 *ſq.*

univerſæ Bœotorum gentis conventum (τὴν τῶν Παμβοιωτίων πανήγυριν) perfide violarunt Nicoſtratus Ætolus, Dorimachi pater, & Lattabus. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Bœoti, adverſus Ætolorum, Romanorum & Attali ſocietatem, opem implorant Philippi. X. 41, 3. *cf.* 42, 2. a T. Quintio impetrant, ut eis, qui contra Philippum militaverant, impune redire liceat; cui favori male reſpondentes, Brachyllam, Macedonibus faventem, Bœotarcham creant. XVIII. 26.

Bœotorum, poſt Leuctrica tempora, minuta & perdita gloria. XX. 4 *ſeqq.* mox cum Achæis faciunt, mox rurſus cum Ætolis; inde Macedonibus ſe tradiderunt; *cap.* 4 *ſeq.* inde ad convivia & crapulam converſi ſunt. 4, 7. *& cap.* 6, 1 *ſqq.* Ab eorum repub. Megarenſes ad Achæos redierunt. 6, 7 *ſqq.*

prætor Bœotorum Amæocritus. XX. 4, 2.

Antiochum Thebis recipiunt Bœoti. XX. 7, 5.

novæ Bœotorum turbæ; exſules ſuos Romanis faventes recipere nolunt; Macedonibus favere pergunt; Achæis jus reddere recuſant; inde Belli origo. XXIII. 2.

prætor Bœotorum Hippias, dein Alcetas. XXIII. 2, 3.

Commune Bœotorum diſſolvitur, & Bœoti abſtrahuntur a ſocietate Perſei. XXVII. 1.

mortuo Mnaſippo, tranquillitas Bœotiæ rediit. XXXII. 21, 2.

Boii, Βοῖοι, Βοιοί, Βόϊοι. II. 17, 7. *n.* 20, 1. *n. &c.*

Gallicus populus Cispadanus, inter Ananes *s.* Anamares & inter Lingones habitans. II. 17, 7. 28, 4. conterminus ditioni Romanorum. II. 21, 9. (*Cum his non confundendi* Bœi; *quos vide.*)

Boii, poſt Inſubres, potentiſſimi (μέγιστοι) inter Galliæ Ciſalpinæ populos. II. 21, 1. *coll. c.* 17, 4. adverſus Romanos profecti cum Etruſcis, cæduntur ad Vadimonem lacum. II. 20. ſuos reges Atin & Galatum occidunt, & mutuis cædibus in ſe ipſi graſſantur. 21.

Boii & Inſubres adv. Roma-

nos incitant Gæſatas. 22 *ſeq.* In Boiorum ditionem, Romanorum in gratiam, impreſſionem facturi erant Veneti & Cenomani. II. 24, 8. prælium committunt (*ad Telamonem*) cum L. Æmilio & C. Atilio Coss. II. 28 *ſeqq.* braccati pugnant & levi ſago induti. 28, 7. cominus fortiſſime pugnant, ſolo genere armorum victi. 30, 7. Romanis ſe tradunt. 31.

Boii & Inſubres deficiunt a Romanis; Mutinam, Romanorum coloniam, obſident; Romanorum triumviros agris dividendis perfidi prehendunt; Romanam legionem cædunt, reliquos includunt. III. 40. ad Boiorum fines accedit P. Scipio, Maſſilia rediens. 56, 6. Boii cum Hannibale amicitiam faciunt, eique Romanos triumviros vinctos tradunt, quos ille vero his cuſtodiendos reddit. 67, 6 *ſq.*

Bolax, Βῶλαξ, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Bolis, Cretenſis, a Soſibio Sardes mittitur ad liberandum Achæum. VIII. 17 *ſeq.* ſed is Cretica perfidia Achæum Antiocho prodit. VIII. 18 *ſqq.*

Bomilcar, Βοαμίλκας, rex Carthaginis, pater Hannonis ejus qui in Hannibalis fuit exercitu. III. 42, 6. *De eodem cf.* III. 33, 3.

Bomilcar, Βουμίλκας, claſſis præfectus Pœnorum, auxilio mittitur Tarentinis adv. Romanos. *Spicileg. Reliq. ex lib.* IX. *num.* 1. T. V. p. 36. *& ibi Not.*

Boodes, ſenator Carthag. ab Hannibale *ſeniore* in Liparam miſſus adv. Cn. Cornelium. I. 21, 6.

Bos, ἡ Βοῦς, locus in Aſia, ad Bosporum Thracicum. IV. 43, 6 *ſq.* 44, 3.

Bos, *pecus*. Qui utrumque cornu tenet, bovis eſt compos; *proverbialis locutio*. VII. 11, 3. cornibus boum accenſis, evadit Hannibal. III. 93.

Bosporus, Cimmerius, ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος, os Paludis Mæotidis. IV. 39, 3. XXXIV. 7, 14.

Bosporus Thracicus, Βόσπορος Θρᾴκιος, IV. 39, 4. ejus deſcriptio. 43 *ſeq.* Bosporum ponte junxit Darius. 43, 2.

Boſtar, ὁ Βώστωρ, τοῦ Βώστορος, dux Carthag. ab Hasdrubale ad Iberum fluv. miſſus adv. Romanos. III. 98, 5. deceptus ab Abilyce Hiſpano, tradit ei obſides Hiſpanorum, quì Sagunti erant, Romanis prodendos. 98 *ſeq.*

Boſtarus, ὁ Βώσταρος, dux Pœnorum in Africa adv. Atilium Regulum. I. 30, 1. auxiliorum præfectus in Sardinia, interficitur a rebellibus mercenariis. 79, 2.

Botrys, Βότρυς, Phœniciæ oppidum, captum ab Antiocho Magno. V. 68, 8. *De ejus ſitu conf.* Berytus.

Botrys, *Siculus*, ſcriptor obſcœnus. XII. 13, 1. n.

Bottia, Βοττία, (*alias* Bottiæa, Βοττιαία) Macedoniæ regio. V. 97, 4. n.

Brac-

Braccati Galli. II. 28, 7.
Brachylles, Bœotus, *puto Thebanus*; filius (*ut videtur*) Neonis, nepos Aſcondæ, Macedonibus faventium; victo Cleomene Spartæ præfectus eſt ab Antigono Doſone. XX. 5. comes Philippi in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. victo a Romanis Philippo, cum aliis Bœotis, qui Philippo militaverant, a T. Quintio incolumis remittitur, & Bœotarcha a ſuis creatur. XVIII. 26, 1-3.
permittente Quintio, occiditur a factione contraria, quæ cum Romanis faciebat. XVIII. 26, 5 *ſqq.* XX. 7, 3. XXIII. 2, 7.
Braſidas. *Fragm. hiſt.* 15.
Brennus. Pars Gallorum, qui cum Brenno patria exceſſerant, declinavit Delphicam cladem, & in Thracia ſedes cepit. IV. 46, 1. Galli cum Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contemtis Macedonibus, in mediam Græciam irruerant. IX. 35, 3. eorum impetui ſoli Ætoli reſtiterant. IX. 30, 3.
Britania, ἡ Βρεττανικὴ. Eam totam ſe peragraſſe ait Pytheas, & multa mira de ea narravit. XXXIV. 5, 2 & 8. *c.* 10, 7.
de Britannicis inſulis copioſe ſe commodo loco dicturum promittit Polybius. III. 57, 3. XXXIV. 1, 6.
de Britannia nemo mercatorum Maſſilienſium, nec Narbonenſium, nec Corbilonenſium, dicere quidquam inquirenti Scipioni potuerat. XXXIV. 10, 7.
Brochi, οἱ Βρόχοι, caſtellum in faucibus Cœleſyriæ. V. 46, 1. 61, 8. *Confer* Gerra.
Bruma. Circa brumæ tempus commiſſa eſt pugna ad Trebiam. III. 72, 3.
Brunduſium, Βρεντέσιον, & Βρεντήσιον, ἡ τῶν Βρεντεσινῶν πόλις. Brunduſio Apolloniam cum exercitu adpellit Poſtumius. II. 11, 7. *n.* priusquam conditum eſſet Brunduſium, Tarentinus portus celeberrimus erat. X. 1, 9. *n.* Brunduſium adpellit claſſis Rom. ex Aſia rediens. XXII. 7, 16. Eumenes, ex Aſia Romam petens, Brunduſium adpellit. XXX. 17, 7.
vir Brunduſinus Hannibali Claſtidium prodidit. III. 69, 1.
Bruta animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *ſqq.* XVII. 15 *extr.* *Conf.* homo.
Bruttia, ἡ Βρεττία; Bruttii, Βρέττιοι; in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.
per Dauniam & Bruttiam, Rhegium petit Hannibal. IX. 7, 10. res Bruttiæ Hannibali adminiſtravit Mago. IX. 25, 1. in Bruttiæ angulum concluſus eſt Hannibal. XI. 7, 1. *n.*
Bruttius ager, ἡ Βρεττιανὴ χώρα, ἡ Βρεττιανή. Eum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3. eundem Agathyrnæis populandum dat M. Valerius Lævinus. IX. 27, 11. *coll. Liv. XXXVI.* 40.
Bruttiorum oppida, Badiza & Lampetia. XIII. 10, 1 *ſq.*
Bubali pulcerrimi in Africa. XII. 3, 5.

Bubaſtus, ἡ Βουβαστὸς, urbs Ægypti; ejus præfectus Adæus. XV. 27, 6.

Bucaras, fluv. Africæ. *Sic ex Polyb. citavit Suidas; vide* Bacara, *& conf. Adn. ad* I. 75, 5. *T. V. p.* 324.

Buccina ſignum datur vigiliarum. VI. 35, 12.

buccina convocantur greges in Italia. XII. 4, 6 *ſqq.*

Buchetum, *vel* Buchetus; Βουχετὸς *vel* Βουχετὸν, oppidum Epiri: εἰς Βουχετὸν, XXII. 9, 8. *ubi perperam vulgo* εἰς Βουλετὸν, Buletum, *edebatur. Straboni* Βουχαίτιον.

Bumilcar. *vide* Bomilcar.

Bura, Βούρα, urbs Achæorum ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8.

Burii, οἱ Βούριοι, inſtaurato dein fœderi mox accedunt, occiſo tyranno. II. 41, 13.

Bylazor, Βυλάζωρ, urbs maxima Pæoniæ, occupatur a Philippo. V. 97, 1 *ſqq.*

Βυσσάτις. *vide* Byzacium.

Byttacus, Macedo, levi armaturæ præfectus in exercitu Antiochi in Cœleſyria. V. 79, 3. 82, 10.

Byzacium, ἡ Βυσσάτις (*ſive* Βυσσακῖτις) Africæ regio. III. 23, 2. *n.* XII. 1, 5. *n.*

Byzantium, Βυζάντιον, ἡ τῶν Βυζαντίων πόλις. IV. 39, 5. 43, 7. 44, 1.

ſitus urbis a mari opportuniſſimus. IV. 38. *&* 44. incommodus a parte continentis, unde perpetuis bellis Byzantii premebantur a Thracibus & Gallis, Tantaleum ſæpe ſupplicium patientes. IV. 45 *ſeq.*

Byzantiis gratiam debent Græci, quibus carendum foret omni fructu commercii e Ponto, ſi Byzantii eos prohibere vellent transitu per Bosporum. IV. 38, 6 *&* 10. Gallis graviſſima tributa pendunt, quare portoria a navigantibus in Pontum exigere coguntur. 46.

Bellum Byzantiis indicunt Rhodii. IV. 47. Byzantii auxilia petunt ab Attalo & Achæo, quorum mutuum inter ſe bellum dirimere iidem ſtatuerunt. 48, 1. 49, 2. eis iratus eſt Pruſias, quod ad Soteria ipſius legatos non miſiſſent. 49, 3. Myſiæ partem tenent in Aſia, quam eis eripit Pruſias, & Hieton caſtellum, magno ære emtum. 50, 2 *ſqq.* Tibœtem adv. Pruſiam excitant. 50, 1 *&* 8 *ſq.*

Pacem faciunt Byzantii cum Rhodiis & Pruſia, qua nulluni amplius vectigal a navigantibus in Pontum ſe exacturos promittunt. IV. 52, 5.

Byzantiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator legationibus differt Antiochum Magnum. V. 63, 5. eisdem, contra Thraciæ regulos, auxilia promittit Philippus. XXIII. 14, 12.

C.

Cabyla, Καβύλη, urbs Thraciæ. XIII. 10, 9.

Gentile Cabilenus, Καβυληνός. *ibid.*

Cadi, Κάδοι, oppidum Aſiæ, *in Phrygiæ, Myſiæ & Lydiae con-*

confinibus. XXXIII. 10, 2. Quadi *Caſaub.*

Cadmea, Καδμεία, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. *n.*

Caduceus apud Græcos, olivæ ramus apud Gallos aliosque barbaros, pacis ſignum & amicitiæ. III. 52, 3.

Haſtam ſimul & caduceum mittere; *proverbium*. IV. 52, 3.

Caduſii, Καδούσιοι, Aſiæ populus, a ſeptentrione Mediæ. V. 44, 9. Caduſii in exercitu Antiochi. V. 79, 9.

L. Cæcilius *Metellus*, Coſ. cum C. Furio, Thermam & Liparam capit. I. 39. ad Panormum cædit fugatque Asdrubalem. 40.

Lucius *Cæcilius Metellus*, *prætor*, cadit in pugna cum Gallis ad Arretium oppidum. II. 19, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, legatus Roman. ad judicandas Philippi cum finitimis populis controverſias. XXIII. 6, 6. 10, 1. 11, 1 *ſqq.* objurgat Achæos ob ea quæ Spartæ egerant prætore Philopœmene. 10, 2 *ſqq.* 12, 8. poſtulat concilium gentis Achæorum, quod ei negant magiſtratus, quod ſcriptum ſenatus mandatum non haberet. 10, 10 *ſqq.* 12, 5 *ſqq.* inique ab eo ſecum actum queritur Philippus. XXIV. 2, 7.

denuo legatus mittitur in Peloponneſum. XXIV. 4, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, prætor Macedoniæ, legatos mittit ad Achæos, ſed conditiones ejus temere reſpuuntur. XXXVIII. 4, 1 *ſqq. cf.* 5, 9. turſus. XL. 4. Diæum cum exercitu opprimit in Phocide. XL. 6, 11. *& Spicileg. ex lib.* XL.

Calabri, Καλαβροί, in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.

Calamæ, αἱ Καλάμαι, Meſſeniorum caſtellum, proditione captum a Lycurgo, tyranno Spartanorum. V. 91, 4. *n.*

Calamitatum recordatio incitat ad odium adverſus earum auctores. IX. 10, 10.

Calamus, Κάλαμος, Cœleſyriæ. *s. Phœniciæ* oppidum, crematum ab Antiocho. V. 68, 8. *n. De ejus ſitu conf.* Berytus.

Calamus odoratus, ὁ μυρεψικὸς κάλαμος, colligitur e paludibus quæ ſunt in Marſya Campo. V. 45, 10.

Calchedon, Καλχηδὼν, ἡ Καλχηδονίων πόλις. *Sic ſcripſi cum codd. noſtris, pro vulgato* Chalcedon, Χαλχηδών. *Vide Adnot. ad* IV. 39, 5. urbs ad oſtium Bospori Thracici a parte Propontidis, ex adverſo Byzantii. IV. 39. ejus ſitus multo incommodior, quam ſitus Byzantii. 43, 8 *ſqq.* & 44.

Calchedonios, quum Ætolorum eſſent ſocii, Philippus, ipſe licet Ætolis nuper reconciliatus, ab Ætolorum ſocietate abſtraxit, & ſibi adjunxit. XV. 23, 8 *ſq. ubi in Græcis mutanda diſtinctio orationis, & verſio latina corrigenda, ut dictum eſt ſupra in* Ætoli.

Calculis in abacis ſimiles ſunt aulici. V. 26, 13.

Calcla

Calela *vel* Calena, Καλήλη *ſive* Καλήνη, arx in agro Larinate. III. 101, 3. *n.*

Caleni, Καληνοί, *cives oppidi* Campaniæ, *cui Calas nomen*, a ſeptentrione Capuæ. III. 91, 5.

Calicœni, Καλίκοινοι, gens Illyrica, Macedoniæ vicinæ, cujus oppidum Bantiam præſidio occupavit Philippus. V. 108, 8.

Callias, Teſpienſium legatus Romam. XVII. 1, 1.

Callias, pancratiaſtes, legatus Athenienſium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4.

Callicrates, Leonteſius Achæus, humilis adulator Romanorum, Romam legatus in cauſſa exſulum Spartanorum, Achæos prodit. XXVI. 1-3.

prætor creatur Achæorum, commendatus a Romanis. 3, 7 & 14. Ptolemæis auxilia petita non mittenda cenſet, invidia Lycortæ maxime ductus. XXIX. 8-10. Romanis imperatoribus & X legatis gratulatur victoriam de Perſeo relatam, & populares ſuos calumniatur. XXX. 10, 3 & 9. inde reverſus, vulgo exoſus omnibus. XXX. 20.

reſponſo a ſenatu legatis Achæorum dato inflatur. XXXI. 8, 8 & 12. contendit, Achæis absque Romanorum voluntate nec bellum cuiquam inferre licere, nec opem ferre. XXXIII. 15, 7.

Callicritus, legatus Bœotorum Romam. XXIII. 2, 8.

Calligiton, Καλλιγείτων, pater Cothonis, hieromnemonis Byzantiorum. IV. 52, 4.

Callinicus; *vide* Seleucus.

Calliope, Καλλιόπη, urbs Parthorum. X. 31, 15.

Callipolis, Καλλίπολις, opp. Ætoliæ. XX. 11, 11.

Calliſthenes, refert epigramma in columna ad aram Iovis Lycæi Meſſenæ in honorem Arcadum. IV. 33, 2 *ſq.* rempubl. Cretenſium ſimilem eſſe contendit Laconicæ. VI. 45, 1.

Calliſthenis imperitiam in narrandis rebus ad militiam pertinentibus, præcipue in exponenda pugna Alexandri & Darii in Cilicia, *perſtringit Polybius*. XII. 17. Alexandrum Calliſthenes in Deorum numerum noluit referre. XII. 23, 4 *ſq.*

Calliſtratus, legatus Eleorum Chalcidem ad Antiochum. XX. 3, 1 & 5.

Callonitis. Καλλωνῖτις. *Sic vulgo græce editur* V. 54, 7. *pro* Χαλωνῖτις, *vel pro* Χαυωνῖτις, *quod voluit Weſſeling.*

Calpitus *ſ.* Calpitum, Κάλπιτος *vel* Κάλπιτον, *ſi vera ſcriptura*, Galatiæ oppidum. XXV. 4, 8. *n.*

Calumniandi novum genus, non obtrectando, ſed laudando. IV. 87, 3 *ſqq.*

Calycadnus, ὁ Καλύκαδνος, promontorium Ciliciæ; ultra illud belli cauſſa navigare prohibetur Antiochus. XXII. 26, 14.

Calydonia, Calydoniorum ager, ἡ Καλυδωνία, in Ætolia; eum populatur Philippus, & oppidum capit cui nomen Elæus. IV. 65, 6 *ſq.* eamdem Calydoniam

doniam populantur Achæi. V. 95, 11.

Calydonius Damocritus; *vide ſuo loco.*

Calynda, ἡ Κάλυνδα, urbs Cariæ; eam a Romanis ſibi petunt Rhodii. XXXI. 16, 1 *ſq. n.*

Calyndenſes, Καλυνδεῖς, Rhodiis ſe tradunt. XXXI. 17.

Camarina, ἡ Καμαρινάιων πόλις, in Sicilia, expugnatur a Romanis. I. 24, 2. prope eam tempeſtate perit claſſis Romanorum. I. 37, 1.

Camartes. *vide* Camers.

Cambylus, præfectus Cretenſium in exercitu Antiochi ad Sardes. VIII. 17, 4 *ſqq.* cum Bolide Cretenſi decipit Achæum, & Antiocho prodit. VIII. 18 *ſeqq.* utpote Cretenſis, natura varius & aſtutus. 18, 4.

Camers *vel* Camars ager, Camartium *vel* Camertium fines, ἡ τῶν Καμερτίων χώρα. Ibi Galli & Samnites magna clade adficiunt Romanos, *ad Cluſium oppidum in Etruria.* II. 19, 5. *n.*

Κάμησον χώραν *mendoſa ſcriptura codicis mſti* XXV. 4, 9. *pro* Μωνισσέων χώραν.

Cammani, Καμμανοί, a Ti. Graccho ſub imperium Rom. rediguntur. XXXI. 9, 1. *n.*

Campani, Καμπανοί. mercenarii Agathoclis, vi potiuntur Meſſana urbe Siciliæ. I. 7, 2 *ſqq.* Mamertinos ſe ipſi adpellant. I. 8. *conf.* Mamertini.

Campanorum numerus ad militiam inſcriptorum bello Gallico Ciſalpino. II. 24, 14. *n.*

Campanus Decius. *vide* Decius.

Campania, τὰ κατὰ τὴν Καπύην πεδία, ab Hannibale vaſtata. III. 91 *ſq.* ἡ Καμπανία. VII. 1, 1. *Conf.* Capua.

Campi Phlegræi; *vide* Phlegræi. Campi Magni; *vide* Magni. Campi circumpadani; *vide* Gallia Ciſalpina.

Campos Amycæ. Apiæ campus. Campus Marſyas, Campus Martius. Campus Pulcer. Thebes campus. *Vide* Amycæ, Apia, Marſyas, Ἄρειον πεδίον, Pulcer, Thebe.

Camus, *ſ.* Camum, Καμοῦς *ſive* Καμοῦν, (*alias* Καμὼν) oppidum Cæleſyriæ *in Decapoli trans Iordanem*, captum ab Antiocho. V. 70, 12. *n.*

Candaſa, Κάνδασα, caſtellum Cariæ. XVI. 41, 6. *Conf. Adn. ad c.* 11, 1.

Candavia, Καυδαουΐα, mons Illyrici, per quem ducta eſt via Ignatia. XXXIV. 12, 9.

Canes dicuntur galeotæ vel xiphiæ piſces. XXXIV. 2, 15.

canes & alia animantia ſæpe conciduntur a Romanorum militum furore, in urbibus vi expugnatis. X. 15, 5.

Canis ortus, ſignum nautis infeſtum. I. 37, 4. ſub canis ortum augetur Padus fluv. II. 16, 9. & Euphrates. IX. 43, 4.

Canna, ἡ Κάννα, τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν, oppidum Apuliæ. III. 107, 2. *n. Romanis in plur. num.* Cannæ, *& ſic in*

in plur. Κάνναι *apud Polyb.* XV. 7, 3. 11, 8.

oppido ſuperiori anno diruto, arcem Cannæ, ubi horreum erat Romanorum, motis Gerunio caſtris, cepit Hannibal. III. 107, 2.

Pugna Cannenſis, ἡ περὶ Κάννην μάχη, III. 117, 1. V. 105, 10. ad oppidum Cannam & Aufidum fluvium pugnata. IV. 1, 2. ejus deſcriptio. III, 115-117. poſt eam maxima Italiæ pars ad Pœnos defecit. V. 111, 8. XV. 7, 3. *coll.* III. 118. poſt eamdem captivos redimere nolunt Romani. VI. 58, 2.

Canopus, Κάνωβος, urbs Ægypti. V. 39, 1.

Canulejus, ſenator Romanus, qui legationem in Ægyptum obierat. XXXI. 18, 4.

Canuſium, Κανύσιον, oppidum Apuliæ. III. 107, 3.

Cap blanc, Argennum promontorium. XVI. 7, 2. *n.*

Caphyæ, αἱ Καφύαι, oppidum Arcadiæ, a Cleomene occupatur. II. 52, 2. in agro Caphyenſium, τῶν Καφυέων, cum Ætolis pugnant Achæi, duce Arato, fuganturque. IV. 11 *ſeqq.* Caphyas venit Philippus. IV. 68, 6. 70, 1. indeque Pſophidem. IV. 70, 3-5.

Capillamenta Hannibalis. III. 78, 2 *ſqq.*

Capilli præparati 300 talenta Sinopenſibus mittuntur a Rhodiis. IV. 56, 3.

Capita alliorum. XII. 6, 4 *ſq.*

Capitis reis Romanis poteſtas eſt in exſilium ſpontaneum ſecedendi. VI. 14, 7.

Capitolium, Καπιτώλιον, Καπετώλιον. Capitolio excepto, Roma capta a Gallis. I. 6, 2. *n.* II. 18, 2. *n.* Capitolium ornatur ſignis militaribus & maniacis Gallorum. II. 31, 5. in Capitolio inſtituitur quotannis delectus militum. VI. 19, 6.

Capitolinus Iupiter, Ζεὺς Καπιτώλιος *vel* Καπετώλιος. III. 22, 1. *n.*

Cappadociam invadit Pharnaces. XXV. 4. rex Cappadocum Ariarathes, τῶν Καππαδοκῶν, (a ſing. ὁ Καππαδόκης, Cappadox, XXXI. 13, 2. *n.*) XXV. 4, 9.

Cappadocia, a Tauro monte & Lycaonia usque ad Ponticum mare porrecta. *Fragm. hiſtor.* 10. Nomen eſt Perſicum, *de cujus* vi & origine *vide idem Fragm. hiſt.* 10. de finibus Cappadociæ ad Taurum montem, *conf.* XXXIV. 13, 4. *ubi verba* ἀπὸ τῶν ὄρων, τῆς Καππαδοκίας *non debuerant verti* a montibus Cappadociæ, *ſed* a finibus.

Cappadocia ad Pontum, Καππαδοκία ἡ περὶ τὸν Εὔξεινον. *Sic vocatur* regnum Mithridatis. V. 43, 1 *ſq.*

Captivi. Captivorum ſpectaculo milites ſuos hortatur Hannibal. III. 62 *ſeq.* captivos Gallos ſine pretio dimittit Hannibal; III. 77. pariter captivos Italos, ſocios Romanorum. III. 85, 3 *ſq.*

captivos ex pugna Cannenſi (III. 117, 7 *ſqq.*) redimere nolunt

Iunt Romani. VI. 58. captivos Hiſpanos fideliter curat Scipio; X. 17. & ſine pretio dimittit. X. 41, 10.

Capua, Καπύη. Campos circa Capuam olim poſſederant Etruſci. II. 17, 1. eosdem campos petit Hannibal. III. 90, 10. eorum ſitus & opulentia. 91.

Capuanorum *s.* Campanorum pars (Καπυανῶν τινες) Hannibalem advocarunt poſt pugnam Cannenſem. III. 118, 3. *Rurſus* Καπυανοὶ, Capuani IX. 9, 8. *ſed* Καπυηνοὶ IX. 5, 6.

Capuani in Campania (Καπυήσιοι οἱ ἐν Καμπανίᾳ) luxu ſuperantes Crotoniatas & Sybaritas, a Romanis ad Hannibalem defecerunt. VII. 1, 1 *ſq. Adde Spicileg. reliq. ex lib.* VII. *T.* V. *p.* 32.

Capuam obſidet Appius, obſeſſus ipſe ab Hannibale. IX. 3. Appium Hannibal, Romam petens, fruſtra ſtudet a Capua abstrahere. IX. 4, 8. 7, 7. Capuæ oppugnationem premunt Romani. IX. 9, 8.

vinum arbuſtivum Capuæ. XXXIV. 11, 1.

Carchi, Κάρχοι, (*an* Carduchi? Καρδοῦχοι?) Aſiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7. *n.*

Cardaces, Κάρδακες, *militum mercenariorum genus in Aſia.* mille Cardaces, duce Lyſimacho Gallo, in Antiochi acie ad Raphiam. V. 79, 11. *n.* 82, 11.

Caria, Cares. ἡ Καρία, οἱ Κᾶρες.

Cariam, cum regibus Ægypti pareret, invadit Philippus. III. 2, 8. *n.* (*conf. Not. ad XVII.* 2, 3.) XVI. 11 *ſeq.* & ibi hiemat. XVI. 24.

Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. non pro munere, ſed ut amici & ſocii. XXVI. 7. liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. *Conf.* XXXI. 7, 4.

Carico bello magnam olim cladem paſſi erant Iaſſenſes. XVI. 12, 2.

in Care faciendum periculum; *proverb.* ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν. X. 32, 1. *Sic* Carum militum per contemtum *meminit Cleomenes* V. 36, 5.

genere Car fuit Hermeas, princeps miniſter Antiochi. V. 41, 2.

Carmania, ἡ Καρμανία, Aſiæ ſuperioris regio.

ex Arachoſia, per Drangianam, in Carmaniam rediit Antiochus, ubi hiemavit. XI. 34, 13.

Carmani, Καρμανοὶ & Καρμάνιοι, in exercitu Antiochi. V. 79, 3 & 7. *n.* 82, 12.

Carneades Philoſophus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXIII. *T.* V. *p.* 45.

Carnium, Κάρνιον, locus Laconiæ, Apollini ſacer. V. 19, 4. *n.*

Carpetani, Καρπήσιοι, populus validiſſimus Hiſpaniæ; pæne opprimunt Hannibalem, mox ab eo ipſi oppreſſi. III. 14. *conf. Adn. ad vs.* 1. Καρπητανοί. X. 7, 5.

per

per eorum fines tranſit Tagus fluv. III. 14, 5. urbem in Carpetanis obſidet Asdrubal. X. 7, 5.

Carſenſes, Καρσεῖς, *forſan* Καρησεῖς, *a Careſo, Troadis oppido.* Eos terrens, ad obſequium redigit Attalus. V. 77, 7 *ſq. n.*

Carſignatus, regulus Galatiæ in Aſia, qui cum Pharnace fecerat, fruſtra legatos de pace mittit ad Eumenem & Attalum. XXV. 4, 6 *ſq.*

Carthæa, Καρθαία, una e quatuor urbibus Cei inſulæ. XVI. 41, 7. *n.*

Carthago, Καρχηδών. Carthaginienſes, Pœni Καρχηδόνιοι.

ſitus urbis, inter Vticam & Tunes. I. 73. ad Bacaram fluvium. 75.

Carthaginienſium ditionem in Sicilia carpunt Mamertini. I. 8, 1. ab Carthag. auxilium adverſus Syracuſanos petit pars Mamertinorum. I. 10. inde prima certamina Pœnorum cum Romanis, ab altera parte advocatis, *ibid. & ſeqq.* poſtquam olim fœdera Romanis ac Pœnis interceſſiſſent. III. 22 *ſeqq.*

ante primum bellum Punicum Pœni jam, præter Siciliæ partem, plurimas etiam partes Hiſpaniæ & inſulas omnes Sardoi & Etruſci maris in poteſtate habuerant. I. 10, 5.

Pœni ducem ſuum, arce Meſſanæ excedentem, cruci adfigunt. I. 11, 4 *ſq.* Meſſanam obſidentes, in fugam vertuntur ab Appio. I. 12.

Belli *Punici primi* initium. I. 16. *Conf.* Sicilia. Siciliæ plurimæ urbes deficiunt a Pœnis ad Romanos. I. 16, 3. capto Agrigento, Pœnos penitus Sicilia ejici poſſe ſperant Romani. I. 19, 2. Pœni maris tenent imperium. 20, 5. 39, 10. re nautica præſtant. VI. 52, 1. naves Romanor. cum duce Cn. Cornelio ad Liparas capiunt. I. 21. navali prælio a Duilio vincuntur. 23. claſſe 350 navium tectarum, ultra 150 millia hominum tenente, in altum evehunt; I. 25, 9. 26, 8. & tamen vincuntur a Romanis navali pugna ad Ecnomum. 27 *ſeq.* in Africa rurſus vincuntur fuganturque a Regulo. 30. non ſua, ſed ducum culpa. 32, 2. poſt varia belli facta, *quæ capp. ſqq. exponuntur*, Pœni Romanis Sicilia cedunt. I. 62. bello Siculo prorſus attriti. 71, 3.

Pœni bellum habent cum mercenariis ſuis & ſubditis rebellibus; Bellum Africum. I. 65 *ſqq.* 70 *ſqq.* duris tributis premebant ſubditos. 72. Sardinia cedunt Romanis. I. 88. III. 10, 3.

Carthaginenſium antiqua Fœdera cum Romanis. III. 22 *ſeqq.*

de *Secundo Punico* bello, *vide* Hannibal, & Hannibalicum bellum. In eo bello equitatu maxime valent Pœni. III. 110, 2. 117, 4. IX. 3, 9.

rex Carthaginis, Bomilcar. III. 41, 6. 33, 3. *n.* VI. 51, 2.

longi-

longitudo ditionis Carthaginienſium in Africa. III. 39, 1 *ſq.*

Carthaginienſes, victa a Cn. Scipione ad Iberi oſtia & magnam partem perdita Punica claſſe, aliam ſubmiſerunt; quæ, cum obiter Piſas adpellere & cum Hannibale communicare vellet, a Cn. Servilio repulſa eſt, & Africam repetere coacta. III. 96.

ſive Romani bello viciſſent, ſive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3.

Respublica Carthaginienſium, collata cum rep. Romana. VI. 51 *ſeq.* tempore ſecundi belli Punici jam conſenescebat Carthago, Roma cum maxime vigebat. VI. 51, 5.

cum Pœnis Hieronymus fœdus facit de dividenda Sicilia. VII. 4. Pœnorum fœdus cum Philippo. VII. 9. Carthaginiensium numen. *ibid. vs.* 2. *n.*

Seniorum collegium, γερουσία, γερόντιον; ſenatus, σύγκλητος. VI. 51, 2. X. 18, 1.

conſternatio Carthagine, poſtquam caſtra Syphacis & Asdrubalis incendit Scipio. XIV. 6. acie victi Pœni in Magnis Campis, varia conſilia capiunt. XIV. 8 *ſeq.* Poſtquam ſupplices pacem petierant, & confirmandarum conditionum pacis cauſſa a Scipione ſcriptarum Romam legatos miſerant; induciarum tempore commeatum intercipiunt Romanorum, & legatis inſidiantur Scipionis. XV. 2 *ſqq. cf.* 8, 7. Victo Hannibale a Scipione, XV. 9-16. pace Pœnis data a Romanis, finitur Bellum Punicum ſecundum. 17-19.

Carthaginienſes quotanni. Tyrum primitias frugum Diis patriis mittunt. XXXI. 20, 12.

Emporiis circa Syrtin minorem cedere Maſaniſſa cogunter iniquo Romanorum judicio. XXXII. 2.

Tertio bello *Punico*, miſſis Romam legatis, Romanorum fidei ſe tradunt Pœni. XXXVI. 1, 9. obſides poſcit ſenatus, quos illi mittunt. *c.* 2 *ſeq.* arma omnia tradere jubentur. 4 *ſeq.* ſedes mutare jubentur; dein funditus delentur. III. 5, 5. Carthaginis oppugnatio & excidium. XXXIX. 1-3. *& Spicilg. ex lib.* XXXIX.

Pœnis inſita avaritia & dominandi libido. IX. 11, 2.

Carthagine & Alexandriæ in publicis tumultibus pueruli non minus quam viri tumultuari ſolent. XV. 30, 10.

Carthago Nova, in Hiſpania, Νέα Καρχηδών, Καινὴ πόλις, ἡ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καρχηδών. II. 13, 1. III. 13, 7. 39, 6. *n.* X. 15, 11.

condita ab Asdrubale, Hamilcaris genero. II. 13. ſitus & deſcriptio urbis. X. 10. a freto Herculeo abeſt ſtadia 3000, ab Ibero fluv. ſtadia 2600. III. 39, 5 *ſq.*

ibi hiemare conſueverat Hannibal. III. 13, 7. 15, 3.

ſine certo conſilio eveniunt. IX. 12, 6. *Conf.* Fortuna.

Catabathmus magnus, ὁ Μέγας Καταβαθμὸς, locus acclivis in aditu Cyrenaicæ, ex Ægypto venienti. XXXI. 26, 9.

Cataphracti equites. XXXI. 3, 9.

Catapultæ Vticenſium, ante urbem locatæ ab Hannone, in hoſtium perveniunt poteſtatem. I. 74, 4 & 12.

Catarracta ad portam urbis Salapiæ. *Spicileg. lib.* X. *num.* 2. *T. V.* p. 38.

Catarractæ Oxi fluvii. X. 48.

Catenis oncrari M? Acilius jubet Ætolos, qui fidei Romanorum ſe permiſerant. XX. 9.

Catillones in legendis hiſtoriis. III. 57, 7.

catillonem & heluonem fuiſſe Ariſtotelem, ait Timæus. XII. 9, 4.

Cato. *vide* Porcius.

Cavarus, rex Gallorum Thraciam incolentium, cui tributum pendebant Byzantii. IV. 46, 3 *ſq.* pacem conciliat inter Byzantios & Pruſiam, Bithyniæ regem. IV. 52, 1 *ſq.* VIII. 24, 1 *ſq. Conf. Adn. ad IV.* 51, 8.

Caucaſus *Indicus*, Καύκασος; ex eo originem ducit Oxus fluvius. X. 48, 4. *n.* eo ſuperato, Antiochus M. in Indiam venit. XI. 34, 11.

Caudini, Καυδῖνοι. *Sic forte legendum* III. 91, 5. *pro* Daunii, Δαύνιοι.

Caulon, (ἡ Καυλωνία,) *urbs* Magnæ Græciæ. *Cives* Cauloniatæ, cum vicinis civitatibus Iovi Homorio *s.* Homario communem ædem ponunt. II. 39, 6.

Caunus, Καῦνος, urbs Cariæ; in eam confugit Polyaratus. XXX. 9, 12. eam a Ptolemæi ducibus emerant Rhodii. XXXI. 7, 6.

Caunii, οἱ Καύνιοι, Rhodiis contributi, XXX. 9, 13. deficiunt a Rhodiis. XXX. 5, 11. ab eis rurſus ſubiguntur *ibid. vs.* 13 *ſq.* Romam legatos mittunt; ſenatus Rhodios præſidia deducere Cauno jubet. XXX. 19, 3 *ſqq.* XXXI. 1, 2.

a Cauniis Calyndenſes deficiunt ad Rhodios. XXXI. 17.

Caupones Galliæ Ciſalpinæ recipiunt hoſpites ſemiſſe per diem. II. 15, 5 *ſq.*

Cauſſa. Diſtinguendum eſt inter cauſſam, initium, & prætextum rerum geſtarum. III. 6 *ſeq.*

cauſſæ eventuum maxime notandæ. III. 7, 7. 31, 11 *ſqq.* 32, 6.

Celtæ, Κελτοί. *vide* Galli & *Gallia.*

Celtiberi, Κελτίβηροι. Celtiberia, Κελτιβηρία.

In Celtiberiæ & Iberiæ confinibus erat urbs Saguntum. III. 17, 2. Celtiberiæ urbes 300 everſæ perhibentur a Ti. Graccho prætore. XXVI. 4. *eodem* Tiberio prætore Celtiberi Fœdus pepigerunt cum Senatu Romano; quod fœdus illi poſtea reſtitui ſibi petunt. XXXI. 2, 15. *ubi in lat. verſ. loco verborum* conſule Tiberio, *ſcribendum erat* prætore Tiberio.

Celtiberorum auxilia Carthaginem opportune adveniunt adv. Scipionem; XIV. 7, 5 *ſqq.* mox in pugna pereunt 8, 9 *ſqq.* Celtiberi equites, in pugna ex equis deſcendunt. *Fragm. hiſt.* 13. Celtiberorum gladii. *Fragm. hiſt.* 14.

Celtiberis bellum inferunt Romani. III. 5, 1. XXXV. 1-5. bellum illud, igneum. XXXV. 1. cum Celtiberis inducias paciſcitur M. Marcellus. *c.* 2. continuatur bellum. *c.* 3 *ſqq.* *Conf.* Titti, Belli, *&* Aravacæ.

Celtici, *οἱ* Κελτικοὶ, populus Hiſpaniæ, vicinus Turdetanorum. XXXIV. 9, 3.

Cenchreæ, Κεγχρεαὶ, Corinthi portus ab ortu. V. 29, 5. 101, 4. ibi cruciatur & mari mergitur Ariſtomachus, Argivorum tyrannus. II. 59, 1. 60, 7 *ſq.* *n.* Cenchreis lembos ſuos per Iſthmum transvehit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 *ſqq.* pariter Philippus. V. 101, 4. Attalus Sicyone Cenchreas abit. XVII. 16, 6.

Cenomani, Γονομάνοι, Κενομάνοι, populus Gallicus, juxta Inſubres incolens, ſecundum Padum fluv. II. 17, 4. *n.*

Cenomani & Veneti Romanorum partibus accedunt. II. 23, 2 *ſqq.* 24, 7. 32, 4. inter Inſubrium fines & Cenomanorum, interfluit Cluſius amnis. 32, 4.

Cenſores Romæ ſingulis luſtris magnas impenſas faciunt in reficienda & exſtruenda ædificia publica. VI. 13, 3.

locant opera publica & veſtigalia. VI. 17, 3.

Ceurauri, qui Pelium incoluere. VIII. 11, 13.

C. Centenius auxilio mittitur Flaminio ad Tarſimenum lacum cum 4000 equitibus, qui partim interficiuntur, partim vivi capiuntur. III. 86. *n.*

Cento. *vide* Claudius.

Centronius. *vide* Centenius.

Centum familiæ Locrenſium. XII. 5, 6 *ſqq.*

Centuriones, ordinum ductores, Κεντυρίωνες, ταξίαρχοι. VI. 24, 1 *ſqq.* eorum officium 24, 7 *ſqq.* locus in caſtris. 30, 5. centurio primi manipuli triariorum curam habet, ut ſignum buccina ſingulis vigiliis detur. VI. 36, 5. in itinere, centuriones nonnulli cum tribuno præeuntes deſignant caſtra. 41, 1 *ſq.*

Centuripa, Κεντόριπα, opp. Siciliæ, prope Cyamoſorum amnem. I. 9, 4.

Cephallenia inſula, ἡ Κεφαλληνία. Ejus ſitus V. 3, 9 *ſq.* *incolæ*, Cephalleni *&* Cephallenii, Κεφαλλῆνοι, Κεφαλληνοὶ, Κεφαλλήνιοι. III. 3, 6. XXII. 13, 5.

Cephalleniorum navibus commodato utuntur Ætoli ad populandas Epiri & Acarnaniæ oras. IV. 6, 2, *&* 8. V. 3, 7.

Cephalleniam invadit Philippus. V. 3 *ſeq.* oppidum Pronnos, expugnatu difficile, omittit. V. 3, 3 *ſq.* Paluntem oppugnat, ſed per Leontii perfidiam oppido non potitur. V. 3, 4 *ſqq.* *&* *cap.* 4. per Eteſias uno die ex Cephallenia

lenia in Meſſeniam trajici poteſt. V. 5, 3. ad Cephalleniam cum claſſe ſtans Philippus, claſſem Romanam obſervans, Panico terretur. V. 109, 5. 110, 1 *ſqq.* circa Cephalleniam deprehenſi legati Ætolorum, vincti abducuntur ab Epiroris. XXII. 9, 7.

Cephallenia excipitur a pace Romanor. cum Ætolis. XXII. 13, 5. 15, 12. Cephalleniam cum exercitu petit M. Fulvius Cos. XXII. 13, 13 *ſq.* & Samen urbem vi capit. XXII. 23, 1. *n. conf.* III. 3, 6.

ad Cephallen. cum claſſe ſtat C. Lucretius. XXVII. 6, 1.

Cephalo, familiaris Philippi famulus. VIII. 14, 5.

Cephalus, Epirota, Moloſſus, (XXX. 6, 8.) vir prudens & probus, in repub. adminiſtranda fidem ſervans Romanis, nec tamen humiliter eis obſequens; per calumnias Charopis cogitur ad Perſeum confugere, ne indicta cauſſa Romam abduceretur. XXVII. 13. Moloſſorum gentem ad Perſei partes abſtraxit, ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *ſq.* *(Videtur ſibi ipſe mortem conſciviſſe. Conf. vs.* 8. *& c.* 8, 3.

Cephiſodorus, Athenienſium legatus Romam. XVII. 10, 11.

Ceræas; *vide* Keræas.

τὸ Κέρας, Cornu; ſinus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.

Ceraunia, Κεραύνεια. *Sic mendoſe olim ſcribebatur* II. 41, 8. *pro* Cerynea, Κερύνεια, *quod vide.*

Ceraunii montes, τὰ Κεραύνια. XXXIV. 6, 12.

Cerax, Κέραξ, oppidum Illyricum, ad lacum Lychnidium, capitur a Philippo. V. 108, 8.

Cercidas, Κερκιδᾶς, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, de ſocietate acturus. II. 48, 4 *ſqq.* 50, 3. præeſt mille Megalopolitanis in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3.

Cercidas, Arcas, *(fortaſſe progenitor ſuperioris)* immerito a Demoſthene in proditorum numero relatus. XVII. 14, 2. *n. & vs.* 12.

Cercina, ἡ τῶν Κερκινητῶν νῆσος, Africæ inſula; *(contra Byzacium.)* Ex ea pecuniam facit Cn. Servilius Coſ. claſſem Punicam perſequens. III. 96, 12.

Cereris templum Alexandriæ. XV. 27, 2. Cereris & Proſerpinæ ædes, τὸ Θεσμοφορεῖον, Alexandriæ. XV. 29, 8.

Ceretæ, (*f.* Cereatæ,) Κερέται *(rectius fortaſſe* Κρεᾶται*)* Cretenſes, a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios transeunt. IV. 53, 6. *n.*

Cerne, mons Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Certaminum ſingularium uſus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27. Certamen ſingulare Scipionis. XXXV. 5. *conf. Fragm. gramm.* 12.

Cerynea, Κερύνεια, urbs Achaiæ ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. *n. ubi mendoſe vulgo* Κερανύνεια *&* Κερανυία *legebatur.*

Cerynenſes, οἱ Κερυνεῖς, cum dominatum poſſuiſſet Iſeas, Ceryneæ tyrannus, inſtaurato

Aehæorum fœderi ſe adjunxerunt. II. 41, 14.

Cerynenſis, Marcus, prætor Aehæorum. *vide* Mareus.

Cesbedium *s.* Cesbelium, Κεσβέδιον *s.* Κεσβέλιον, templum Iovis, prope Selgam Piſidiæ urbem. V. 76, 2 *ſqq. n.*

Ceſtrus, *vel* Ceſtroſphendone. XXVII. 9.

Cetrati Macedones, πελτασταὶ, *diſtinguuntur a phalange, & ab equitibus in exercitu Macedonico.* II. 65, 2. IV. 67, 6. 84, 9. X. 31, 13. *& paſſim alibi. diſtinguuntur ab Agemate.* V. 25, 1. *Mediam rationem ſervant inter levem & gravem armaturam.* V. 22, 9. 23, 3 *ſq. & vs.* 8.

Ceus inſula, Κέως; in qua Carthæa, unum e quatuor oppidis. XVI. 41, 7. *n. conf. cap.* 26, 10. *n.*

Chæreas, ſubleſtæ fidei ſcriptor. III. 20, 5.

Chæron, Laeo, Romam legatus, cauſſam agit exſulum Spartanorum, capitis damnatorum ab Achæis. XXIV. 4, 5. *n. Perperam ibi vulgo* Charon *edebatur.*

rurſus Romam mittitur. XXV. 2, 4. (*ubi pariter mendoſe vulgo Charon.*) infimæ ſortis juvenis, plebem Sparranam agrorum diviſione demeretur, pecuniam publicam diſſipat, Apollonidem quæſtorem occidit: ad extremum juſſu prætoris Achæorum in vinculis conjicitur. XXV. 8.

Chæronea, Χαιρώνεια. Athenienſes a Philippo ad Chæroneam victi. V. 10, 1. XVII. 14, 13 *ſq. n.*

Chæronenſes, Χαιρωνεῖς, Q. Marcio per legatos urbem ſuam tradunt. XXVII. 1, 4. *cf. vs.* 1.

Chalcalpides Macedonum. II. 66, 5. IV. 67, 6. Megalopolitani. II. 65, 3. IV. 69, 4 *ſq.* V. 91, 7.

Chaleea, ἡ Χάλκεια, Æoliæ oppidum maritimum. V. 94, 8. *n.*

Chaleea, τὰ Χάλκεῖα, in Africa; non urbs, ut Demoſthenes *Bithynus* perhibuit, ſed æris officina. XII. 1, 4.

Chalecdon, Χαλκηδών. *Sic vulgo invitis mſstis edebatur, e quibus nos* Καλχηδών, Calchedon, *reſtituimus; quod vide.*

Chalcidicus mons Sicilиæ, τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος. I. 11, 8. *n.*

ἡ Χαλκίοικος, *ſcil.* Ἀθηνᾶ. IV. 22, 8. *coll. c.* 35, 2. *Vide* Minerva.

Chalcis, urbs Eubœæ, ἡ Χαλκίς. X. 42, 2. 43, 7. Chalcidenſes, Χαλκιδεῖς.

Chalcidem ſe confert Apelles, impediturus ſubvectionem commeatuum. V. 2, 8 *ſq.* inde Corinthum advocatur. 26.

Chaleis, una e Græciæ compedibus a Romanis occupara retinetur. XVII. 11, 5 *ſeq.* XVIII. 28, 4 *ſqq.*

Chaleide hibernat Antiochus XX. 3, 1. & nuptias celebrat cum virgine Chaleidica, Χαλκιδικῇ. XX. 8.

Chalcide Q. Marcius legatus Rom. accipit legatos Bœotorum XXVII. 1 *ſq.*

Chaleidem quinque naves prætori Romano adv. Perſeum mittunt Rhodii. XXVII. 6, 14.

Chal-

Chalcidenſium equitum cædes, bello Achaico. XL. 11, 5.
Chalcis Ætoliæ, Χάλκεια *vocatur apud Polyb. Vide* Chalcea.
Chaldæi, Χαλδαῖοι, in honore apud ſuos. XXXIV. 2, 7.
Chaleſus, Ætolorum legatus ad M? Acilium, de pace. XX. 9, 2.
Chalonitis, Χαλωνῖτις, *regio Aſſyriæ. Sic ſcribendum pro vulgato* Καλλωνῖτις. V. 54, 8. *n.*
Charadra, ἡ Χαράδρα, urbs Epiri, juxta ſinum Ambracium. IV. 63, 4. *n.*
eadem Charadrus *vel* Charadrum. XXII. 9, 7. *niſi ibi* εἰς Χαράδραν *pro* Χάραδρον *legendum, ubi vulgo* εἰς Χάρανδρον *ediderant.*
Chares & Cleo peſſime præſunt reip. Athenienſium. IX. 23, 6. *n.*
Charimortus, homo a gratiis omnibus deſtitutus, ſcelerum ſocius Scopæ in Ægypto. XVIII. 38, 2.
Charixenus, dux Ætolorum Laconicam vaſtantium. IV. 34, 9.
Charon; *vide* Chæron.
Charops, Epirotarum legatus, cum Antiocho M. Chalcide *ita* agit, *ut nec regem nec Romanos offendere voluiſſe intelligatur.* XX. 3, 1. vir probus, amicus Romanorum, unus præcipue effeceræ, ut Philippus a Flaminino ex Epiri faucibus ejiceretur. XXVII. 13, 2.
nepotem ex Machata filio Charopem Romam mittit, ut & ſermonem & literas Romanorum perdiſceret. XXVII. 13. 3 *ſqq.*
Charops, Epirota, Machatæ filius, ſuperioris Charopis nepos; (*vide paulo ante*) Roma domum reverſus, Cephalum & Antinoum ut Perſeo faventes criminatur apud Romanos. 13, 6 *ſqq.*
legatus Epirotarum in Macedon. gratulatur ducibus Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 4. peſſimus & ſæviſſimus homo, civilium cædium auctor. XXX. 14, 7 *ſqq.* lætatur ſeveritate Romanorum inexorabili in exſules Græcos. XXXI. 8, 12. omnes qui aliena a Romanis ſentiebant, condemnari curat; & ipſe omne genus ſævitiæ exercet. XXXII. 21 *ſeq.* Romam profectus, domo honeſtiſſimorum virorum prohibetur. 22, 3 *ſqq.*
moritur Brunduſii XXXII. 21, 4.
Charopem ab Ætolis legatum Romam miſſum vulgo ſcribebatur XXII. 8, 11. *ex falſa Urſini conjectura, temere in contextum recepta, cum nullam ibi* Charopis *mentionem faciant codices.*
Chartas regias, quæ Lariſſæ cuſtodiebantur, ad hoſtis adventum cremari juſſit Philippus. XVIII. 16, 2 *ſq.*
Charybdis. XXXIV. 3, 10.
Chasmion, Cretenſis. XXIII. 15, 3.
Chattenia, Χαττηνία, regia Gerræorum in felici Arabia. XIII. 9, 1. *n.*
Chatteni, Χαττηνοί. XIII. 9, 4. Chatteniæ urbs, Laba, *ibid. vs.* 2.
Chauonitis, Χαυωνῖτις. *Sic* V. 54, 7. *legendum putavit Weſſeling. pro* Καλλωνῖτις *vel* Χαλωνῖτις.

Χειροκρατία, In eam degenerat democratia. VI. 9, 7.

Cherroneſitæ *vel* Cherſoneſitæ, Χερρονησῖται, XXVI. 6, 3. cives urbis Cherſoneſi *in Cherſoneſo Taurica, quæ colonia fuit Heracleotarum*; comprehenſi fœdere Eumenis cum Pharnace.

Cherſoneſus Thracica, ἡ Χερρόνησος ἡ ἐπὶ Θρᾴκης. eam ad Seleucidas belli jure pertinere contendit Antiochus. XVIII. 34, 3 *ſqq.* XXI. 12, 7. poſt bellum Antiochicum Eumeni datur. XXII. 5, 14 *ſq.* 27, 9. *Conf.* Lyſimachia Thraciæ.

Cheſuphus, rebellis Ægyptius. XXIII. 16, 4.

Chilon, Lacedæmonius, indigne ferens Lycurgum pro ſe regem creatum, res novas molitur, ephoros trucidat, & tamen nil proficit. IV. 81.

Chiomara, uxor Ortiagonis, regis Galatiæ, caput abſcindit centurionis libidinoſi & avari. XXII. 21, 5 *ſqq.* ejus prudentiam miratur Polybius, ipſe cum ea Sardibus collocutus. *ibid.*

Chironis villa, τὸ Χείρωνος (*alii* Χύρωνος) καλούμενον ἐπαύλιον, prope urbem Meſſenen, ſpoliatur a piratis Ætolicis. IV. 4, 1. *Niſi* Scyronis *legendum*, qui fuit ephorus Meſſeniorum. *vide Not.*

Chius inſula, Χῖος. Incolæ, *oi* Χῖοι.

Chium invadit Philippus, ſi vera eſt noſtra conjectura, III. 2, 8. *cum vulgo legatur* τοῖς κατ' Αἴγυπτον, *non* κατὰ Χῖον.

Chiorum & Rhodiorum legati ad Philippum miſſi de pace concilianda cum Ætolis; V. 24, 11. a Philippo in Ætoliam ire juſſi, redeunt inde, inducias pacti. 28, 1 *ſq.* Quum non conveniſſet pax, V. 29. rurſus legaros ad Philippum mittunt Chii. V. 100, 9.

ad Chium Pugna navalis Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 2-9. *vide cap.* 5, 9. 6, 13. 8, 1 *&* 5. XVII. 2, 2. illa pugna cum pugna ad Laden confertur. XVI. 14, 5 *ſqq.*

Chii agro donantur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 27, 6.

Chlæneas, Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 31, 7. 32, 6 *&* 10. ejus orario ad Lacedæmonios. IX. 28-31.

Chremetas, *idem* Chremas, *&* Chremes, (*vide Adnot. ad* XXVIII. 5, 1.) Acarnan, amicus Romanorum. XXVIII. 5, 1 *ſqq.* Romanis ducibus gratulatum it victoriam de Perſeo, & populares ſuos calumniatur. XXX. 10, 1 *ſqq.*

eo mortuo, tranquillitas Acarnaniæ rediit. XXXII. 21, 2 *ſq.*

Chryſeis, uxor Antigoni *Doſonis*, dona mittit Rhodiis. V. 89, 7.

Chryſogonus, Sami poëtæ pater. V. 9, 4. dux copiarum Philippi in Theſſalia. V. 16, 6. in Pæonia. V. 97, 3. ſingulari ſtudio & benevolentia complexus eſt Philippum. VII. 12, 6. quoties ejus conſilio uſus eſt Philippus, clementiſſimus rex fuit. IX. 23, 9.

Chry-

Chryſondion, Χρυσονδίων, urbs Phœbatidis? in Daſſaretia; eam ſibi adjunxerat Scerdilædus, & recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.

Chryſopolis, Χρυσόπολις, ad oram Aſiaticam Bospori Thracici, prope Bovem; eam olim tenuerant Athenienſes. IV. 44, 3 *ſq.*

Ciani; *vide* Cius.

Cibyra, ἡ Κιβύρα, Phrygiæ urbs, cujus tyrannus Moagetes Cn. Manlio ſe dedit. XXII. 17.

Cibyratæ, οἱ Κιβυρᾶται, Cauniis ſuccurrunt adv. Rhodios. XXX. 5, 14.

Cibyram confugit Polyaratus Rhodius, ſed Romanis eum tradunt Cibyratæ. XXX. 9, 13 *ſqq.*

Cibyræ tyrannus, Panecratius. XXX. 9, 14.

Cilicia, Κιλικία. Cilices, Κίλικες. inter Ciliciam & Phœnicem eſt urbs Seleucia ad mare. V. 59, 4.

Cilices expediti milites in exercitu Antiochi. V. 79, 3. 82, 10.

de pugna Alexandri cum Dario in Cilicia, abſurda multa narravit Calliſthenes. XII. 17 *ſqq.*

Cilicia Antiochum decedere jubet ſenatus Romanus; ſed id contra fœdus eſſe evincit legatus Antiochi. XXII. 70, 3.

Ciliciæ Pylæ, αἱ Κιλικίαι Πύλαι, αἱ λεγόμεναι ἐν τῇ Κιλικίᾳ Πύλαι. XII. 9, 3. 17, 2.

Cimmerius Bosporus, Κιμμερικὸς Βόσπορος, oſtium paludis Mœotidis. IV. 39, 3.

Cinædos magis quam equos curat Ptolemæus Philopator. V. 37, 10.

Cindyas Diana; *vide* Diana.

Cineas, miniſter Ptolemæi *minoris, ut videtur.* XXVIII. 16, 1.

Cineas, Theſſalus, immerito in proditorum numero relatus a Demoſthene. XVII. 14, 4.

Circæus mons Latii, τὸ Κίρκαιον; in eo apros venari conſueverat Polybius cum Demetrio Syro, Romæ obſide. XXXI. 22, 2 *ſq.* 23, 2 *ſq.*

Circeienſis populus *vel* Circæenſis, δῆμος Κιρκαιέων, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehenſus. III. 22, 11. *n.* 24, 16.

Circuitio caſtrorum nocturna. VI. 35, 8 *ſqq.* & 36.

Circumpadani campi. *Vide* Gallia Ciſalpina.

Circus. *Vide* Hippodromus.

Cirrha, ἡ Κίρρα, urbs Phocidis cum portu. V. 27, 3.

Cirta, ἡ Κίρτα, urbs Numidiæ, Maſiniſſæ regia. XXXVII. 3, 10.

Ciſſa, Κίσσα, oppidum Hiſpaniæ citerioris. III. 76, 5. *Sciſſis vel Sciſſum, apud Livium.*

Ciſſii, Κίσσιοι, *Aſiæ ſuperioris populus, in Suſiana.* Ciſſii, in exercitu Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.

Civitatum origo. VI. 5. civitas fortitudine adv. hoſtes & conſenſu civium continetur. VI. 46, 7. civitatum liberarum & regum res contraria. XXIII. 8, 6 *ſq.* in liberis civitatibus populus ad dimicandum promtior

tior quam mercenarii; ſecus in monarchia. XI. 13, 4 *ſqq.* *Conf.* Democratia.

Cius, urbs Bithyniæ, ad oram Propontidis (ἡ Κίος) ἡ Κιανῶν πόλις, urbs Cianorum. XV. 23, 9. *cf. Adnot. ad* XV. 21, 1. democratia olim uſa, ſed perdita per demagogum Molpagoram. XV. 21, 1 *ſq.* tum ſocia Ætolorum, & prætorem habens Ætolum, XV. 23, 8 *ſq.* expugnata & in ſervitutem redacta a Philippo, pro genero ejus & ſocio Pruſia. XV. 21-23. XVI. 34, 5. XVII. 3, 12. 4, 7. 5, 4. liberata a Romanis. XVIII. 27, 5.

Cius, Κίος, (*ſi vera ſcriptura* XVI. 26, 10.) *eadem quæ alias vulgatiore nomine* Ceos *inſula vocabatur, Ptolemæo vero* Κία. *vide* XVI. 26, 10. *n.* & XVI. 41, 7. *n.*

Clampetia; *vide* Lampetia.

Clarium, Κλάριον, caſtellum in agro Megalopolitano, captum ab Ætolis. IV. 6, 3. 25, 4. receptum ab Achæis. IV. 6, 4.

Claſſis. Claſſis prima Romanorum bellica, fuit 100 quinqueremium, 20 triremium. I. 20, 9. mox fuit 330 navium longarum tectarum. I. 25, 7. Pœnorum vero claſſis, 350 navium tectarum. 25, 9. Romana claſſis tenuit 140 millia hominum, Punica ultra 150 millia. I. 26.

claſſis Rom. 220 navium, ab ipſis ſtatuminibus intra tres menſes ædificatur. I. 38, 5 *ſq.* cum 120 navibus longis, onerariis 800 Syracuſas venit L. Iunius Coſ. I. 52, 6. ea claſſis naufragio perit. 54. claſſis Romana ducentarum quinqueremium, privatorum ſumtibus parata. 59.

maximis claſſibus & præſertim quinqueremibus, non triremibus, bellum geſſerunt Pœni & Romani. I. 63 *ſq.* Romani bello primo Pun. amiſerunt ad 700 quinqueremes, Pœni ad 500. *c.* 63, 6.

claſſis Punica, Piſas adpulſura, & cum Hannibale communicatura, a Cn. Servilio cogitur in Sardiniam & in Africam redire. III. 96.

Claſtidium, Κλαστίδιον, opp. Galliæ Cispadanæ, in ditione Anamarum vel Anamanum, obſidetur ab Inſubribus. II. 34, 5. ad Claſtidium Inſubres acie vincuntur a M. Marcello. II. 34, 6 *ſqq.*

Claudius. Appius Claudius *Caudex*, Coſ. Meſſanam in Siciliam auxilio mittitur Mamertinis. I. 11. fugat Hieronem. *ibid.* pellit Pœnos. 12. *Adde* 16, 1.

Appius *Claudius Pulcher, prætor*, cum 100 quinqueremibus in Siciliam mittitur. VIII. 3, 7. & Syracuſas oppugnat ad Hexapyla. VIII. 5, 1 & 6. ſed nihil proficit. *cap.* 9.

Capuam obſidens conſul, circumſedetur ipſe ab Hannibale. IX. 3. *conf. c.* 7, 1 *ſqq.*

App. Claudius Nero, trib. mil. XVII. 8, 6. a T. Quintio Romam miſſus, de pace Philippo danda. XVII. 10, 8. princeps legationis in Macedoniam & Græciam miſſæ poſt Metelli legationem. XXIII. 12, 4.

XXIV.

XXIV. 4, 8. *n.* expoſtulat cum Philippo ob ſcelus in Maronitas commiſſum. XXIII. 13 *ſeq.*

in Cretam abit, & arbitet eſt inter Cnoſſios & Gortynios. XXIII. 15.

Appii Claudii *nomen ſupplendum putavimus* XXIV. 4, 8. *ubi vide Adnot.*

App. *Claudius* Cento, ab Achæis poſtulat, ut ſibi 5000 milites in Epirum mittant: ſed, id ne fieret, vetuit Q. Marcius Coſ. per Polybium. XXVIII. 11. *Videtur idem eſſe App. Claudius, quem ab Hoſtilio Coſ. in Illyricum miſſum Livius ſcribit, ubi ad Iſcana oppidum cæſus fugatusque eſt ejus exercitus. Liv. XLIII.* 9 *ſq. Vide* Uſcana.

App. Claudius, legatus in Aſiam pacis concludendæ cauſſa inter Attalum & Pruſiam. XXXIII. 11, 4. (*Neſcio an idem cum ſuperiore.*)

C. Claudius Cento, legatus in Aſiam, qui Pruſiam prohiberet, ne cum Attalo bellum gereret. XXXIII. 1, 2.

C. Claudius *Nero* Coſ. cum Livio collega prælio vincit Asdrubalem, Hannibalis fratrem. XI. 1, 1 & 3.

C. Claudius *Pulcher*, Conſul, expeditionem adv. Iſtros ſuſcipit. XXVI. 7, 1. *n.* ex numero decem legatorum, in Macedoniam poſt bellum Perſicum miſſorum, mittitur ad gentem Achæorum. XXX. 10, 8.

M. Claudius *Marcellus* Coſ. Gallos Inſubres prælio vincit ad Claſtidium. II. 34.

M. Claudius *Marcellus* Coſ. pedeſtribus copiis in Sicilia præeſt. VIII. 3, 7. Syracuſas ſambucis oppugnat, VIII. 6. inani opera, ob artes machinasque Archimedis. 8. hinc oppugnationem in obſidionem mutat, & reliquam Siciliam infeſtat. 9. *Conf.* Syracuſæ.

bello Hannibalico incautus intercipitur ab hoſtibus, necaturque. X. 32. *& Spicileg. ex lib.* X. *num.* 1.

M. Claudius *Marcellus*, filius ſuperioris, ſauciatus in prælio. X. 32, 5. conſul, fruſtra impedire conatur pacem Philippo a T. Quintio datam. XVIII. 25.

M. Claudius *Marcellus* Coſ. in Hiſpania, bellum metuens, inducias paciſcitur cum Celtiberis. XXXV. 2, 1. expeditionem ſuſcipit adv. Luſitanos, & Nercobrigam capit. *c.* 2, 2. *Conf. Fragm. hiſt.* 27. *& ibi Adnot.*

P. Claudius *Pulcher* Coſ. ad Drepana pugna navali vincitur ab Adherbale, & 93 naves amittit. I. 49-51. ob temeritatem & imprudentiam Romæ infamis, & graviter multatus. 52.

Ti. Claudius. *Sic libri Polybiani dabant nomen* unius e legatis Romanorum in Græciam miſſis, qui de rebus Philippi cognoſcerent; XXIII. 6, 6. *ubi ex Livio Vrſinus* Ti. Sempronium *ſubſtituit.*

Ti. *Claudius* & A. *Poſtumius* mittun-

mittuntur ad inſpiciendas res inſularum & civitatum Aſiæ. XXVII. 3. *n.*

Clazomenæ, Κλαζομεναὶ, urbs Ioniæ, ex qua legatio adeſt Alexandriæ. XXVIII. 16, 5.

Clazomenii, Κλαζομένιοι, immunes renunciantur a Romanis. XXII. 27, 5.

Cleagoras, Rhodiorum legatus Romam. XXXI. 16, 1.

Cleander, Mantinenſis, educator & inſtitutor Philopœmenis. X. 25, 1.

Clearchus, Eleus, a Lyco prætore Achæorum bello captus. IV. 94, 6.

Κλεινὼ, puella, pincernæ munere fungens apud Ptolemæum Philadelphum: plures ei ſtatuæ erectæ ſunt Alexandriæ. XIV. 11, 2.

Cleo & Chares acerbe præſunt reip. Athenienſium. IX. 23, 6. *n.*

Cleobis & Biton, Argiæ ſacerdotis filii. XXIII. 18, 7.

Cleomachus Athenienſis, pater Xenophanis, legati Philippi ad Hannibalem. VII. 9, 1.

Cleombrotus, Spartæ rex, is qui cum Ageſilao regnavit, *& pugna Leuctrica cecidit*: quæcumque is geſſit, cuncta e ſociali conſilio ſunt profecta. IX. 23, 7. *Conf. Fragm. hiſt.* 15.

Cleombrotus, pater Ageſipolidis, avus Ageſipolidis ejus qui poſt Cleomenis mortem puer rex eſt creatus; in regnum ſucceſſit Leonidæ II. regno expulſo. IV. 35, 11. *n.*

Cleombrotus, Rhodiorum legatus, Romam miſſus. XXIX. 4, 4.

Cleomenes, rex Lacedæmoniorum; idem & rex optimus, & tyrannus ſæviſſimus, & in privata vita vir ſuaviſſimus. IX. 23, 3.

cum eo amicitiam contrahere parant Ætoli adv. Achæos. II. 45, 2 *ſqq.* Tegeam, Mantineam & Orchomenum intercipit Cleomenes, fœderatas Achæorum Æolorumque. 46, 2. *Conſer* Cleomenicum bellum.

formam reip. Laconicæ antiquat, & regnum in tyrannidem mutat. II. 47, 3. IV. 81, 14. novas diviſiones agrorum inſtituit. IV. 81, 2. juvatur a Ptolemæo Evergeta. II. 51, 2.

prælio vincit Achæos ad Lycæum montem & ad Ladocea. II. 51, 3. 55, 2. complures Peloponneſi urbes, partim vi, partim voluntate, in deditionem accipit. II. 52, 2 *ſqq.* in Iſthmo caſtra ponit. 52, 5. receptis Argis ab Achæis, relicto Iſthmo Argos petit, indeque depulſus domum redit. 53.

plura oppida Cleomeni eripiuntur ab Antigono. II. 54. Megalopolin Cleomenes proditione capit, & ſævit in cives. 55. tribus ante menſibus, cum urbem clam eſſet ingreſſus, virtute civium ejectus erat. *ibid.* & IX. 18, 1 *ſqq.* agrum Argivum populatur. II. 64. acie decernit cum Antigono ad Sellaſiam. II. 65 *ſeqq.* qua victus, Alexandriam profugit. 69, 10 *ſq.*

regnante etiamnum Ptolemæo Evergete Alexandriam venit Cleomenes, ſperans ejus ope

ope regnum ſe recuperaturum. V. 34, 11. 35, 1. mortuo Evergete, Philopator, Cleomenem ſuſpectum habens, Alexandriæ retinuit. V. 35 *ſeq.* ei per Nicanoram Meſſenium inſidiatur Soſibius miniſter Ptolemæi, & in cuſtodiam duci curat. 37 *ſeq.* e cuſtodia elabitur cum ſuis, ſed, cum nemo de populo ſe ei adjungeret, manus ſibi infert. 39.

Elogium Cleomenis. V. 39, 6. IX. 23, 3. 29, 10. XVIII. 36, 2 *ſq.* amatus & deſideratus admodum eſt a Spartanis, usque ad mortis nuncium ſemper ſperantibus incolumem eum rediturum. IV. 35, 6 *ſqq. conf.* IX. 23, 3.

ficta reconciliatione deceperat interfeceratque Archidamum regem. V. 37, 1 *ſqq.* VIII. 1, 3 *ſqq.*

Cleomenes, Cleombroti filius, patruus & tutor Ageſipolidis illius, qui poſt Cleomenis regis obitum puer rex eſt creatus Spartanorum. IV. 35, 12.

Cleomenes, Thebanus, pater Pytheæ ejus qui bellum Achaicum ex parte concitavit. XL. 1, 1. *n.*

Cleomenicum Bellum, ὁ Κλεομενικὸς πόλεμος. I. 13, 5. II. 46-69. id bellum, præter Aratum, deſcripſit Phylarchus. II. 56, 4. Cur id bellum Polybius pluribus expoſuerit? II. 70, 1. Cleomenico bello ſola Meſſenia immunis populatione hoſtili manſerat. IV. 5, 5. *Conſer* Cleomenes.

Cleonæ, Κλεωναὶ, oppidum Peloponneſi, *inter Argos & Corinthum*, a Cleomene occupatum. II. 52, 2.

Cleonæus, claſſi Rhodiorum præficitur a Theophiliſco, lethali vulnere ſauciato. XVI. 9, 1.

Cleonicus, Naupactius, captus ab Achæis, & ſine pretio dimiſſus. V. 95, 12. a Philippo ad Ætolos mittitur, ut de pace cum eis ageret. V. 102, 4 *ſqq.*

Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 37, 4. *n. ſi modo idem vir eſt cum ſuperiore.*

Cleonymus, Phliaſiorum tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.

Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolem. Philomet. & Phyſconis, filia Antiochi Magni, ſoror Antiochi Epiphanis. XXVIII. 17, 9. in dotem accepiſſe dicitur Cœleſyriam, quod negat Antiochus Epiph. *ibid.*

Cleptolemus, pater Eubœæ, quæ Antiocho nupſit Chalcide. XX. 8, 3.

Cleoſtratus, Athenienſium legatus Alexandriam, de myſteriis. XXVIII. 16, 4.

Cleoxenus, inventor rationis ſigna dandi per faces, correctæ a Polybio. X. 45, 6 *ſqq.*

Cletis, (Κλῆτις *ſive* Κλῆσις, *ſive* Κλῦσις *aut* Λῦσις,) Dictorius, Lacedæmoniorum exſulum legatus Romam. XXV. 2, 5. *n. Conſer* Lyſis.

Clientelæ Gallorum. II. 17, 12.

Climax, ἡ Κλῖμαξ, mons inter Lyciam & Piſidiam, cujus anguſtias

guſtias occupant Selgenſes, transitu prohibituri Garſyeridem, Achæi ducem. V. 72, 4. *n.*

Clitor, ἡ Κλεῖτωρ, (*gen.* Κλείτορος, ἡ τῶν Κλειτορίων πόλις, opp. Arcadiæ. Ab urbe Cynætha per agrum Luſiatarum Clitorem pervenitur. IV. 18, 9 *ſqq.*

Clitoriorum ager, ἡ Κλειτορία, IV. 10, 6. 11, 2. Caphyis per Clitoriorum fines Pſophidem pervenit Aratus. II. 70, 1 *ſq.*

Clitoriorum generoſum animum & libertatis amorem unus homo maculavit. II. 55, 9. *Ibi bis* Κλιτώριοι *mendoſe, ut puto, ſcribitur, pro* Κλειτόριοι *per ει in prima ſyllaba, & ο breve in ſecunda, ut eſt conſtanter alias, cum apud Polybium, tum apud alios ſcriptores.*

Clitorem fruſtra obſident oppugnantque Ætoli. IV. 18, 12. 19, 3. 25, 4. & IX. 38, 8. *ubi in verſ. lat. pro* expugnarunt, *quod ex Caſaub. verſione in noſtram temere propagatum eſt, corrigendum* oppugnarunt.

Clitore cogitur concilium Achæorum, cui interſunt legati Romani. XXIII. 5, 1.

Clupea, ἡ Ἀσπίς, urbs Africæ, a Romanis obſeſſa & capta. I. 29. Clupeam evadunt reliqui ex Reguli clade. I. 34, 11. eam fruſtra obſident Pœni. 36.

Cluſium, Etruriæ oppidum, tridui itinere diſtans a Roma. II. 85, 2.

Cluſinorum agrum *in lat. verſ. ſcripſerat Caſaubonus* II. 19, 5. ubi Polybius τὴν Καμερτίων χώραν dixit.

Cluſius fluvius Galliæ Cisalpinæ, ὁ Κλοῦσιος ποταμὸς, trans Padum, inter Inſubres & Cenomanos. II. 32, 4.

Clyſis; *vide* Cletis, & Lyſis.

Cnæus; *notum prænomen* Scipionum, *quos quære in* Cornelius Cnæus XXII. 16-27 ut Cn. *Manlius Vulſo, quem vide in* Manlius.

Cnidus, Cnidii. ἡ Κνίδος, οἱ Κνίδιοι. XXX. 8, 6. a Cnidiis Calyndenſes opem petunt adv. Caunios. XXXI. 17, 1.

Cnopias Alorita, armorum fabricæ & militum delectui in Ægypto præfectus. V. 63, 12. Cretenſes milites exercet V. 65, 7.

Cnoſſus, Κνωσσὸς, urbs Cretæ. IV. 54, 2.

Cnoſſii, οἱ Κνώσσιοι, naves a Rhodiis petunt & obtinent. IV. 53, 1. Cnoſſii cum Gortyniis dominantur tota Creta, excepto Lytto. IV. 53, 4. Polyrrhenii, Lampæi, aliique, a Cnoſſiis ad Lyttios deficiunt. 53, 6. Cnoſſii ab Ætolis pro ſocietate auxilia petunt & impetrant. 53, 8. 55, 1. Gortynam occupant, invitati a ſenioribus urbis. 53, 9. Lyttum urbem diruunt. 54.

Cnoſſiorum & Gortyniorum lites componunt legati Romani. XXIII. 15. Cnoſſii & Gortynii bellum gerunt cum Rauciis, & in eorum exitium conjurant. XXXI. 1, 1.

Cobulatus; vide Colobatus.

Cocles;

Cocles; *vide* Horatius, *&* Antigonus.

Cocynthus, ὁ Κόκυνθος, (*al.* Κόκινθος, Cocinthus) promontorium inferioris Italiæ, diſtinguens mare Siculum a Ionio. II. 14, 5. *n.*

Cocla (*i. e. loca concava, convallis*) agri Naupactii, τὰ Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. V. 103, 4. *n.*

Cœleſyria. ἡ Κοίλη Συρία, per totam Phœniciam & Palæſtinam pertinet usque ad Raphiam & fines Ægypti. V. 80, 3. *Alibi tamen a* Cœleſyria *diſſerte* Phœniciam *diſtinguit Polybius*, ut III. 2, 8. V. 67, 10. XXVIII. 1, 2.

Bellum de Cœleſyria *s.* Cœleſyriacum Bellum (ὁ περὶ Κοίλης Συρίας πόλεμος) Antiochi Magni & Ptolemæi Philopatoris. I. 3, 1. II. 71, 9. III. 1, 1. 2, 4. Cœleſyria in regum Ægypti erat poteſtate. V. 34, 6. eam adverſus primam Antiochi Magni invaſionem defendit Theodotus Ætolus. V. 40, 2. *c.* 45 *extr. & ſeq.* Altera ejusdem Antiochi expeditio in Cœleſyriam, & acre Bellum Cœleſyriacum; finitum Pugna ad Raphiam, qua victus a Ptolemæo Philopatore Antiochus M. pacem petiit, & tota Cœleſyria, quam occupaverat, rurſus ceſſit Ptolemæo. V. 58-87. jura ſua in Cœleſyriam Antiochus M. exponit. V. 67. Cœleſyriæ multitudo ad venerationem regum Ægypti mire inclinabat. V. 86, 10 *ſq.*

Per infantiam Ptolemæi Epiphanis Cœleſyria rurſus ab Antiocho M. cœpta eſt occupari. III. 2, 8. *& Adnot. ad* XVI. 39, 1. ſed a Scopa, Ptolemæi duce, rurſus in poteſtatem Ægyptiorum redacta. XVI. 39, 1. *& ibi Adnot.* tum victo ad Panium Scopa, Antiochus M. Cœleſyriam rurſus recepit. XVI. 39, 3 *ſqq. & ibi Adnot.*

Ægyptii ſub Ptolemæo Philometore ad Bellum pro recipienda Cœleſyria ſe comparant; quos præveniens Antiochus Epiphanes, Ægyptum invadit. XXVII. 17. XXVIII. 1. *& cap.* 15, 5 *ſq.* jura ſua in Cœleſyriam exponit Antiochus Epiphanes; & negat, quod urgebant Ægyptii, Cœleſyriam dotem datam eſſe Cleopatræ, Antiochi M. filiæ, uxori Ptolemæi Epiphanis. XXVIII. 17.

Cœli quatuor plagæ. III. 36, 6 *ſq.*

cœli influxus in hominum ingenia & mores. IV. 21, 1 *ſqq.* cœli imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Cœranus, Κοίρανος, Smyrnæorum legatus Lyſimachiam ad congreſſum Antiochi cum legatis Romanis. XVIII. 35, 2.

Cognitionis rerum via triplex: ex proprio uſu & experientia, ex hiſtoria & percunctatione aliorum, ex arte & juſta doctrina. IX. 14. *cf.* XI. 8, 1 *ſq.*

Ex libris absque periculo cognitio hauritur, & commodius quam proprio uſu & experientia. XII. 27, 4 *ſqq.*

Colæus, ὁ Κωλαιός, (*ni potius* Φωλεός,

Φωλεὸς, *i. e.* luſtrum, latibulum) locus ſic dictus Megalopoli. II. 55, 5. *n.*

Colchas, *vel* Colichas, regulus Hiſpaniæ, copias Scipioni contrahit. XI. 20, 3 *&* 5. potentia augetur a Romanis. XXI. 9, 7.

Colchi, Κόλχοι; inde rediens Iaſon. IV. 39, 6.

Collibus ſuperſtructæ urbes, non plures domos capiunt quam quæ in plano. IX. 21, 7 *ſqq.*

Colobatus, (*per operarum errorem* Colabatus *editum eſt,*) ὁ Κολοβάτος, Aſiæ fluvius, in Pamphyliæ vicinia. XXII. 18, 1. Cobulatus *vulgo apud Livium vocatur.*

Coloniæ Romanorum in Galliam Ciſalpinam ductæ, Placentia & Cremona. III. 40, 5.

Colophonii, Κολοφώνιοι, *cives Colophonis urbis* Ioniæ, per legatos Attalo ſe urbemque ſuam tradunt. V. 77, 5.

Colophonii Notium incolentes, immunes a tributo pronunciantur a Romanis. XXII. 27, 4. *n.*

Colorum varietas in hominibus, pro cœli varietate ſub quo habitant. IV. 21, 2.

Coloſſi Rhodii caſus. V. 88, 1. ad eum reficiendum Ptolemæus Philopat. architectos Rhodiis & pecuniam mittit. 89, 3.

coloſſus decem cubitorum Attalo poſitus Sicyone. XVII. 16, 2.

coloſſus 30 cubitorum in æde Minervæ Rhodi erectus in honorem pop. Rom. XXXI. 46, 4.

Columnæ Herculis; *vide* Herculis columnæ.

Achæi columnam icti fœderis cum Meſſeniis ponunt. XXV. 3, 3. *Idem inſtitutum tenuerunt Achæi, quoties nova civitas Fœderi acceſſit; ſolummodo* de quatuor illarum civitatum concordia, quæ primæ omnium inter ſe fœdus & ſocietatem inſtaurarunt, nulla columna exſtabat. II. 41, 12. *& ibi Adnot. Conf.* XXIV. 4, 14.

Comanus, miniſter Ptolemæi *minoris, ut videtur, qui Phyſcon eſt cognominatus.* XXVIII. 16, 1. ab eodem Ptolemæo Romam legatus cum fratre Ptolemæo. XXXI. 27, 20. XXXII. 1, 1.

Commagene, ἡ Κομμαγηνή. In ea urbs Samoſata. XXXIV. 13, 3.

Comontorius, Gallorum dux, qui in Thracia prope Byzantium conſederunt. IV. 45, 10. 46, 1 *ſqq.* regis titulum adſciſcit. 46, 2.

Compaſii (*vel* ad Compaſium,) ἐν τῷ Κομπασίῳ, cædes facta Lacedæmoniorum, auctore Philopœmene. XXIII. 1. *n.* 7, 5.

Compedes Græciæ. XVII. 11, 5. XVIII. 28, 6.

Concilium Achæorum, Acarnanum, Ætolorum. *vide* Achæi, Acarnanes, Ætoli.

Concolerus, idem qui Sardanapalus, Aſſyriæ rex. *Fragm. hiſt.* 9.

Concolitanus, rex Gæſatarum Gallorum. II. 22, 2. captus a Romanis in prælio ad Telamonem. II. 31, 1.

Con-

Conductitiorum militum multitudo periculosa. *vide* Mercenarii.
Conii, Cunei, οἱ Κόνιοι, Hispaniæ populus, extra Herculis columnas. X. 7, 5. *n.*
Conope, Κωνώπη, oppidum Ætoliæ. IV. 64, 3 *sq.* V. 6, 6. 7, 7. 13, 8 *sq.*
Conscientia cujusque, accusator maxime timendus, & gravissimus testis. XVIII. 26, 13.
Consilia bellica rarius vi aperta perficiuntur quam dolo. IX. 12, 1 *sq.* consilia ne exitum habeant, minimum sufficit momentum neglectum. IX. 12, 8 *sqq.* in consiliis ineundis non solum præsentis temporis, sed & futuri habenda est ratio. I. 72, 7.
Consul quid differat a dictatore. III. 87, 7 *sq.* consules ambo copias conjungunt quoties necessitas aliqua urget. III. 72, 12. (sic factum in pugna ad Trebiam. *ibid. coll. c.* 68, 13 *sq.* & ad Cannas. III. 107, 9 *sqq.*) & tum alternis diebus imperant. III. 110, 4. duorum consulum castra quo modo jungantur. VI. 32, 6 *sqq. n.*
Consulis potestas quodammodo monarchica in urbe, sed potissimum in bello. VI. 12. *conf. c.* 13, 2. attamen opus habet consul & populi ope & senatus. VI. 15. milites conscribunt consules. 19, 5 *sqq. & cap.* 26. uterque consul duas legiones habet, & auxiliorum partem. VI. 26, 3. *Conf.* Legio.
duo primi consules Romanorum. III. 22, 1.
Contoporia, ἡ Κοντοπορία *vel* Κοντοπορεία, via qua Corintho Argos ibatur. XVI. 16, 4 *sq. n.*
Corax, ὁ Κόραξ, mons Ætoliæ, inter Callipolin & Naupactum. XX. 11, 11.
Corbilo, ἡ Κορβίλων, nobilis urbs & emporium Galliæ super Ligeri. XXXIV. 10, 6 *sqq.*
Corbrenæ, (*f.* Corbieni) Κορβρῆναι, *f.* Κορβιῆνοι, Asiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7. *n.*
Corcyra insula, ἡ Κέρκυρα, obsidetur ab Illyriis. II. 9. frustra auxilio venientibus Achæis & Ætolis, dedit se Illyriis, & præsidium ab eis præfectumque Demetrium Pharium recipit. II. 10. Consentientes inter se Corcyræi, οἱ Κερκυραῖοι, & Demetrius Pharius, Romanis insulam tradunt. II. 11.
fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Corcyram tenere sinerentur. VII. 9, 13.
Corcyræ residet præfectus Romanus. XXII. 15, 6.
Corcyræi aspernantur Philippum. *Fragm. hist.* 42.
Corduba, ἡ Κορδύβα. Cordubæ hibernat Claudius Marcellus Cos. ex Lusitania veniens. XXXV. 2, 2.
Corinthiacus sinus, ὁ Κορινθιακὸς κόλπος. Ad eum sita est Ægira, opp. Achaiæ; IV. 57, 5. *item* Cephallenia insula. V. 3, 9.
Corinthus, ὁ & ἡ Κόρινθος. *Vide Adnot. ad* IV. 67, 8. *Confer* Acrocorinthus, & Isthmus.

Corinthii Romanos, qui legationem ad eos miſerant poſt bellum Illyricum, Iſthmici ludicri participes faciunt. II. 13, 8.

Corinthios liberat & reip. Achæorum adjungit Aratus. II. 43. Corinthii urbem ſuam, excedere juſſis Achæis, Cleomeni tradunt. II. 52, 2 *ſq.* mox Cleomene retrogredi coacto, arx cum urbe ab Achæis Antigono traditur, qui præſidio impoſito utramque tenet, neque poſt diſceſſum ex Peloponneſo, confecto bello Cleomenico, reſtituit Achæis. II. 52, 3 *ſqq.* & 54, 1. IV. 12, 4 *ſq.*

Corinthum primum cum exercitu venit Philippus. IV. 22, 2. eodem redit, & cum ſociis deliberat. 25, 1 *ſqq.*

Corinthum a Philippo repetunt Achæi in colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 2, 5. is deliberaturum ſe cum Tito ait. 6, 8. *cf.* 8, 9. & 11, 13. Eſt una e tribus Græciæ compedibus. XVII. 11, 4 *ſq.* XVIII. 28, 5 *ſq.*

Corinthii liberi renuncian-tur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5.

Corinthi agitur concilium Achæorum. XXIX. 8, 8. rurſus. XXXVIII. 4, 2. ibi proterve legatis Romanis inſultant Corinthii. *ibid. vs.* 5 *ſqq.* Corinthi adeſt Diæus, & rejicit pacis conditiones, a Metello oblatas. XL. 4, 1 *ſqq.*

excidium Corinrhi. XL. 7. contemnuntur tabulæ pictæ a militibus Romanis. *ibid.* Corinthi excidio interfuit Polybius, aut certe mox ſupervenit. *ibid. vs.* 2. *n. Conf. Teſtimonia veterum de vita Polyb. T. V. p.* 12. *VII.* 2. *Adde Adnot. ad Polyb.* XL. 10, 2.

Cornelius. Κορνήλιος. *Cornelios* Lentulos *vide* in Lentulus.

Cn. Cornelius *Scipio, Aſina*, Coſ. primo bello Punico, cum claſſe capitur ad Liparam. I. 21. VIII. 1, 9. Conſul iterum, Panormum Pœnis eripit. I. 38.

Cn. Cornelius *Scipio, Calvus*, Coſ. eum M. Claudio Marcello, bellum infert Inſubribus; Acerras & Mediolanum capit. II. 34.

Cn. Cornelius *Scipio*, frater Publii, patris Africani majoris; a fratre conſule cum legionibus in Hiſpaniam mittitur ad bellum ibi nomine ipſius gerendum. III. 49, 4. 56, 5. cum claſſe ad Emporias Hiſpaniæ adpellit; Hannonem acie victum & Indibilem capit; Hiſpaniam usque ad Iberum Romanis ſubjicit. III. 76. Asdrubalem ad Iberi oſtia pugna navali ſuperat, & plures e navibus ejus capit. III. 95 *ſeq.*

ad eum cum ſupplemento claſſis advenit frater Publius. III. 97. inde Cnæus pedeſtribus copiis præfuit, Publius nauticis. VIII. 3, 4. Cnæus vallum e clitellis facere jubet milites. *Spicileg. ex lib.* VIII. *num.* 3. perit in Hiſpania. X. 7, 1. 36, 3.

Cn.

Cn. Cornelius, (*neſcio qua de familia*) unus ex decem legatis T. Quintio adjunctis, ad Philippum regem mittitur. XVIII. 31, 3. & inde Thermum ad Ætolorum conventum. 31, 5 *ſqq.*

L. Cornelius Scipio, frater Publii Africani majoris; ædilitatem impetrat ope fratris. X. 4 *ſeq.*

conſul, mittitur ad Bellum Ætolicum & Antiochicum, legato utens fratre Publio; & victo Antiocho bellum componit. XXI. 2 *ſeq. & c.* 9-14. triumphans Romam redit. XXII. 7, 16 *ſq.*

L. Cornelius (*neſcio e qua familia*; *an* L. Cornelius Scipio, *de quo modo dictum?*) a ſenatu miſſus ad pacem inter Antiochum M. & Ptolemæum Epiphanem conciliandam, in Thracia convenit Antiochum una cum nonnullis e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 32, 3 *ſq. n.* 33, 5 *ſqq.* 35, 1.

P. Cornelius *Scipio*, pater Africani majoris, Coſ. cum Ti. Sempronio. III. 41, 2. IV. 66, 9. ei decernitur Hiſpania. III. 40, 2. V. 1, 4. exercitus ei decretus, mittitur in Galliam Ciſalpinam adv. Boios; ipſe novas legiones conſcribere jubetur. III. 40, 14.

Piſa cum claſſe & exercitu profectus verſus Hiſpaniam, Maſſiliam adpellit, & copias ibi exponit, contra Hannibalem ducturus. III. 41. ejus equites præmiſſi fugant Numidas Hannibalis. 45, 1 *ſqq.* Scipio eum exercitu verſus caſtra Hannibalis proficiſcitur. 45, 4. ſero veniens, redit ad naves, & Galliam Ciſalpinam repetit, fratre Cnæo in Hiſpaniam miſſo. 48, 1 *ſqq.* 56, 5.

accepto in Etruria a prætoribus exercitu, ad Padum properat. III. 56, 6. Padum transgreſſus, miratur Hannibalem ibidem præſentem. 61. inter Padum & Ticinum ſuperatur ab Hannibale prælio equeſtri. 65. in eo prælio e præſenti vitæ periculo eripitur a filio. X. 3, 3. ſauciatus cis Padum regreditur, & ad Placentiam caſtra ponit. III. 66, 9. monet collegam Sempronium, ne aciei diſcrimini ad Trebiam rem Romanam committat. 70, 3 *ſqq.*

poſt conſulatum, cum ſupplemento navium mittitur in Hiſpaniam, cum fratre Cnæo res ibi adminiſtraturus. III. 97, 1 *ſqq.* & maritimis copiis præfuturus. VIII. 3, 4. Iberum fluv. cum fratre tranſit, & Saguntum obſidet. III. 98, 5 *ſqq.* obſides Hiſpanorum, qui Sagunti a Pœnis cuſtodiebantur, domum ad ſuos quemque remittit. III. 99.

perit in Hiſpania. V. 7, 1. 36, 3.

Publius Cornelius Scipio, Publii filius, Africanus Major. *Apud Polybium pœne conſtanter nude* ὁ Πόπλιος *vocatur; paſſim tamen* Σκιπίων, *quod nomen interdum librarii pro ſuo more* Σκηπίων *ſcripſere, ut* XIV. 2, 1 *&* 6. XVI. 23, 1.

Integrum vero nomen Πόπλιος Κορνήλιος Σκιπίων *exſtat* XXIV. 9, 7. Africani *cognomen de hoc* Scipione *nusquam apud Noſtrum commemoratur; ſed ei æquivalet nota adjecta* XV. 35, 6. *nempe* Πόπλιος Σκιπίων ὁ πρῶτος καταπολεμήσας Καρχηδονίους; *qua nota etiam quodammodo cognomen* Majoris *s.* ſuperioris *continetur: alias vero ſuo ſermone Polybius non* Majorem, *ſed* Magnum, τὸν Μέγαν, cognominatum *ait, nec diverſa tamen (ut videtur) ſententia* XVIII. 18, 9. *n.* XXXII. 12, 1. 13, 1.

de ejus ingenio & inſtituto *ex profeſſo agit Polybius* X. 2 *ſeqq.* non felix ſolum fuit, ut vulgo ferunt, ſed & prudens. X. 2, 5-7. liberalis, magnificus, ſagax, ſobrius. X. 3, 1. comis, blandus, ſimulque induſtrius. 5, 5 *ſqq.* 7, 1 *ſqq.* conſilia ſua, ubi opus erat, tegens. 9, 1. Quod divino ſpiritu ſe adflatum ſimulavit, ſimile fuit Lycurgi inſtitutum. X. 2, 8 *ſqq. & cap.* 4 *ſeq. conf. c.* 11, 7 *ſq.* 14, 11 *ſq.*

juvenis patrem ſervavit, & ab eo Servator eſt ſalutatus. X. 3. ædilis creatur juvenis admodum, ſimul cum fratre. X. 4 *ſeq.*

annos natus XXVII, imperator in Hiſpaniam miſſus, Novam Carthaginem oppugnat capitque. X. 6-20. conſilium ſuum in oppugnanda Nova Carth. expoſuit in Epiſtola ad Philippum regem ſcripta. X. 9, 3. obſidum Hiſpanorum, Carthagine captorum, ſingularem curam habet. X. 18. continentiæ egregium ſpecimen edit. 19. nobiliſſimos captivos per Lælium Romam mittit. 18, 1 *ſq.* 19, 8. varia exercitia militaria inſtituit. 20, 1 *ſqq.* officinæ belli totam urbem ſimilem reddit, Tarraconem hibernatum redit. 20, 4 *ſqq.* 34, 1.

(Exercitia equeſtria, *de quibus* X. 21 *ſeq. agitur, non ad* Scipionem *pertinent, ad quem perperam vulgo referuntur in ſcriptis libris Polybianis editisque; ſed ad* Philopœmenem, *quemadmodum in Adnotationibus ad eum locum docuimus.*)

Edeconem, Mandonium, Indibilem, regulos Hiſpanorum, in fidem accipit. X. 34-38. Rex ab Hiſpanis ſalutatus, declinat id nomen; X. 38, 3. 40, 2 *ſqq.* magnitudine animi omnes mortales ſuperans. 40, 6 *ſqq.* Asdrubalem, Hannibalis fratrem, prælio vincit ad Bæcula. X. 39.

Asdrubalem, Giſconis filium, & Magonem & Maſiniſſam prælio vincit ad Ilipam, ubi ſolertes motus peragit. XI. 20-24. ſeditionem militum feliciter ſedat. 25-30. victo Indibili rebelle, Romam triumphans redit ex Hiſpania. XI. 31 *ſeqq.*

Scipio in Africa, Vticam obſidet. XIV. 1, 2. 7, 1. Syphacem legationibus ludit. XIV. 1, 3 *ſqq. & cap.* 2. Syphacis & Asdrubalis caſtra incendit.

dit. 4 *ſeq.* caſtra hiberna ad Vticam ab oriente habet in promontorio. 6, 7. Pœnis cum Syphace acie victis in Magnis Campis, plura Africæ oppida capit. 8 *ſeq.* caſtra ad Tunetum, fugientibus Pœnis, occupat, ſed mox Vticam ad ferendum ſuis auxilium redit. 10. *& Spicil. reliq. ex lib.* XIV. *T. V. p.* 39 *ſq.*

cum Pœnis de commeatu per inducíarum tempus intercepto expoſtulat per legatos, quibus redeuntibus inſidiantur Pœni. XV. 1 *ſeq.* plura Africæ oppida vi ſubigit; Maſiniſſam, domum profectum, revocat; legatos Pœnorum, Roma redeuntes in Romana caſtra, ſalvos Carthaginem mittit. XV. 4. ſpeculatores Hannibalis e caſtris ſuis incolumes dimittit. 5, 4 *ſqq.* poſitis ad Naragara caſtris, 5, 14. colloquio cum Hannibale fruſtra inſtituto, *c.* 6 *ſqq.* pugna ad Zamam vincit Hannibalem. *c.* 9-16. *conf. c.* 5, 3.

Pacem dat Pœnis. XV. 18 *ſeq.* triumphans ex Africa Romam redit Scipio. XVI. 23.

Scipione judice, ſolertiſſimi in rerum adminiſtratione viri & cum judicio audaciſſimi fuerunt Dionyſius & Agathocles Siculi. XV. 35, 6.

Lucio fratri, ad bellum cum Antiocho proficiſcenti, legatus datus Publius, Ætolos pacem petentes humaniter excipit, & fratri perſuadet ut inducias eis darct. XXI. 2 *ſeq.* Pruſiam per literas in amicitia Romanorum confirmat. XXI. 9. Salius cum eſſet, ***Anciliorum*** tempore non licebat ei Helleſpontum trajicere. 10. Publium privatim conveniunt legati Antiochi. *c.* 11 ***extr.*** *&* *ſeq.* filius ejus initio belli captus fuerat ab Antiocho. 12, 2 *ſq.* victo Antiocho, fert conditiones pacis 13 *ſeq.*

cum dies ei eſſet dicta, defendit ſe coram populo. XXIV. 9, 6 *ſqq.* mortuus eſt circa idem tempus cum Philopœmene & Hannibale. ***ibid. Conf. Adnot. ad c.*** 9, 1.

ejus uxor Æmilia; ***vide*** Æmilia. duæ filiæ, altera Ti. Graccho nupta, altera Scipioni Naſicæ. XXXII. 13.

ad eumdem Africanum Majorem ***pertinere videntur Fragmenta hiſtorica num.*** 58-62. *T. V. p.* 70 *ſqq.*

P. Cornelius Scipio, Africani majoris filius naturalis, ***pater adoptivus Africani minoris***, initio belli Antiochici captus eſt ab Antiocho. XXI. 12, 2 *ſq. n.*

P. Cornelius Scipio Æmilianus, Africanus minor; filius naturalis L. Æmilii Pauli, adoleſcentulus patrem in Macedoniam comitatur; ubi, confecto Perſico bello, venatione ſeſe exercuit. XXXII. 15, 3 *ſqq.* cum fratre majore, Fabio Æmiliano, impetrat a prætore, ut Polybio Romæ manere liceat, cujus inſtitutione & conſuetudine conſtanter inde uſus eſt. XXXII. 9 *ſeq.*

modeſtia, liberalitas, abſtinentia,

nentia, & continentia juvenis Scipionis. XXXII. 11-14.

ad bellum Celtibericum, cum omnes metu retinerentur, Scipio, juvenis admodum, operam ſuam obtulit, & *Lucullo conſuli legatus* in Hiſpaniam abiit. XXXV. 4. certamen ſingulare *init* cum provocatore Hiſpano. 5. *Neſcio an eodem pertineat Fragm. gramm.* 12.

eo deprecante apud Catonem, reditus conceditur exſulibus Achæis. XXXV. 6.

ejus virtus in Africa, initio tertii belli Punici, laudata a Carone. XXXVI. 6.

Cirtæ Scipio res Maſaniſſæ mortui ordinat. XXXVII. 3, 10.

Carthaginem oppugnans, Guluſſæ mandata dat ad Asdrubalem, urbis præfectum, de pace agentem. XXXIX. 2. *cf. c.* 3, 1. Expugnat Carthaginem. *Spicileg. ex lib.* XXXIX. *Tom. V. p.* 48-50. illacrymatur fortunæ Carthaginis. XXXIX. 3, 3 *ſqq.*

in celeberrima legatione nonniſi quinque ſervos ſecum habuit. *Fragm. hiſt.* 63. *T. V. p.* 72. *Confer Teſtimonia Veterum de vita Polybii, T. V. p.* 14 *ſq. num.* 2.

(Ad Achæos legatum fuiſſe miſſum Scipionem Africanum, vulgo ferebant editiones Polybii XXXVIII. 4, 1. *ex parum felici Vrſini conjectura, temere in contextum recepta.)*

P. Cornelius Scipio Naſica, Africani majoris gener, L. Æmilio bello Perſico egregiam operam navat. XXIX. 6, 2 *ſqq.*

in eum liberalitas Scipionis Æmiliani. XXXII. 13, 7 *ſqq.*

Cornu, τὸ Κέρας, nomen ſinus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.

Cornu dextrum & ſiniſtrum, *ſ.* Alæ Sociorum in exercitu Romano. VI. 26, 9.

Corona *dicitur* pecunia, muneris & honoris cauſſa, loco coronæ oblata. XXII. 17, 4. *n.* Sic XXII. 13, 10. *(ubi in lat. verſ. temere adjecta eſt vox* aurea, *cum in græco non niſi* στέφανος *ſit.) Rurſus* XXIV. 1, 7. XXVIII. 17, 3. *Conf. Dukerum ad Liv. XXXVIII.* 14, 5. *& Lexic. Polyb. in* στέφανος *&* στεφανόω.

corona aurea, præmium ejus qui primus murum urbis expugnatæ conſcendit. VI. 39, 5. X. 11, 8. corona civica a cive ſervato donatur is qui eum in pugna ſervavit. VI. 39, 6 *ſq.*

Coronea, Κορώνεια, urbs Bœotiæ. Contra eam cum exercitu proficiſcitur T. Quintius. XX. 7, 3.

Coronæi *vel* Coronenſes, οἱ Κορωναῖς, facto Thebas concurſu, in Perſei ſocietate manendum contendebant. XXVII. 1, 8. amicitiam cum Perſeo confirmant. 5, 2 *ſqq.*

Coronæus Olympichus. XXVII. 1, 9.

Corſica inſula, ἡ νῆσος ἡ προσαγορευομένη Κύρνος, XII. 3, 7. feræ quæ ibi generantur. XII. 3. greges boum & caprarum. 4.

Cortona,

Cortona, τὸ Κυρτώνιον, urbs Etruriæ. III. 82, 9.
Coruncanius. C. & L. Coruncanii, legati ad Teutam, Illyriæ reginam. II. 8. eorum alter occiditur. *ibid.*
Corvus, machina qua uſus eſt Duilius in pugna navali cum Pœnis. I. 22. ejus deſcriptio & uſus. *ibid. & cap.* 27, 12. 28, 11.
Corypheus mons, τὸ Κορυφαῖον ὄρος, in Ciliciæ & Phœnices confinibus, prope Seleuciam urben. V. 59, 4 *ſqq.*
Cos inſula, ἡ Κῶς, τῆς Κῶς, τῇ Κῷ, τὴν Κῶ. XVI. 15, 4. XXX. 7, 9.
(ἐν Κῷ XVI. 41, 7. *perperam ediderat Caſaub. in Fragm. Polyb. pro* ἐν Κέῳ.)
Civis ὁ Κῷος, Cous. XXX. 7, 10. *Rectius* Κῷος *cum ſubſcripto jota, ut editum* X. 30, 6. *Conf. Adnot. ad XVI.* 41, 7.
Coſerus, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.
Cosmopolis apud Locros, magiſtratus nomen. XII. 16, 6 *ſqq.*
Cosmus, magiſtratus apud Cretenſes. XXIII. 15, 1. κοσμεῖν, Cosmi magiſtratum gerere. *ibid.*
Coſſæi, Κοσσαῖοι, Aſiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7 *n.*
Coſyrus, νῆσος Κόσσυρος, inſula inter Siciliam & Carthaginem; quam occupat & oppido eius præſidium imponit Cn. Servilius. III. 96, 13.
Corhon, Calligitonis filius, hieromnemon Byzantiorum. IV. 52, 4.
Cotys, rex Odryſarum Thracum, Perſei ſocius, vir eximius. XXVII. 10. *n.* legatos Romam deprecatum mittit. XXX. 12.
Craſſus; *vide* Licinius.
Crater, Κρατὴρ, nomen ſinus *Neapolitani*, inter Miſenum & Minervæ promontorium. XXXIV. 11, 12 *ſq.*
Credere prorſus nemini, amittere eſt facultatem rerum gerendarum. VIII. 2, 2. Nemini temere credendum. *ibid. &* VIII. 23, 9. Quæ vehementer optavimus, ea accidiſſe ad primum nuncium parum credere ſolemus. XI. 3, 4.
Sobrius eſto; nemini crede: articuli hi prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.
Cremaſte Lariſſa, Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, urbs Theſſaliæ, quam a Philippo repetunt Ætoli; XVIII. 21, 3. *diverſa ab altera celebriori Lariſſa.*
Cremona, Κρεμώνη, *colonia Romanorum, trans Padum.* III. 40, 5.
Creonium, Κρεώνιον, oppidum Daſſaretidis in Illyrico, captum a Philippo. V. 108, 8.
Creta, ἡ Κρήτη. Ctetenſes, Κρῆτες, IV. 8, 11. 20, 6. 53, 5. V. 14, 1 & 4. 53, 3. 79, 10. *& alibi; præſertim de his qui mercede militant; aut ubi notatur levitas ingenii ei genti inſita: alias οἱ* Κρηταιεῖς, IV. 53, 3. 54, 6. VI. 45, 1. *n.* 46, 1 & 3. 47, 5. VII. 12, 9. XXXIII. 15, 1. *(Cretenſes recens ad militiam conducti, ſunt* Neocretes; *quod vocab. vide ſuo loco.)*

De Rebus Creticis *vide* IV. 53-55. XXVII. 16. XXVIII. 13. XXXIII. 9. *&c.*

Cretenſes ad inſidias & res cum dolo agendas aptiſſimi; minus habiles ad prælium inſtructa acie committendum. IV. 8, 11. tibia & rhythmo in bello non ſine cauſſa utuntur. IV. 20, 6.

Cretæ univerſæ ſtatus circa Olymp. CXL. & inteſtinæ diſcordiæ. IV. 53, 3 *ſqq.* urbs antiquiſſima, præſtantiſſimorum præ cæteris Cretenſibus civium procreatrix, Lyttus. IV. 54, 6. Cretenſes Polyrrhenii & Lampæi ſocietatem ineunt cum Philippo & Achæis, eisque 500 Cretenſes auxilio mittunt. IV. 55, 1-5. 61, 2.

Cretenſium Reſpublica laudatur a veteribus. VI. 43, 1. ſimilis a nonnullis auctoribus perhibetur reip. Spartanorum, cum tamen multum differat. VI. 45-47.

Cretenſium animis inſita eſt avaritia; nullum apud eos lucrum turpe ducitur; plurimas iidem inter ſe diſcordias agitant & inteſtinas cædes, leviſſimas ob cauſſas. VI. 46, 2 *ſq.* & *vs.* 9. IV. 53, 5. neque ingenia usquam magis veteratoria facile invenias, neque ineepta iniquiora. IV. 47, 4 *ſq.* *Quare* Antiphatam Cretenſem *laudaturus Polybius* XXXIII. 15, 4 *ſq.* *ait*, graviori & honeſtiori oratione eum uſum eſſe, ἢ κατὰ Κρῆτα, quam a Cretenſe exſpectaſſes: erat enim homo ingenio haudquaquam Cretico, οὐδαμῶς Κρητικὸς, & fugerat Creticam (perverſam) disciplinam, πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγὴν, *ſive* ἀγωγήν. *Eodem pertinet* Proverbium: Cretiſſare cum Cretenſe, πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. VIII. 21, 5. *Sic porro* Cretica deliberatio VII. 18, 5. *eſt* doloſa. *Et* Bolis, utpote Cretenſis, Κρὴς ὑπάρχων, (*ut ait Polyb.* VIII. 18, 4.) natura varius & aſtutus erat.

Philippum ad res ſuas conſtituendas elegerunt Cretenſes. VII. 12, 9. Cretenſes id bellum adverſos Rhodios incitat Philippus. XIII. 4, 2. 5, 1. Societatem prædationum maritimarum cum Nabide ineiunt Cretenſes. XIII. 8, 2.

Gortyniorum lites cum Cnoſſiis. *vide* Cnoſſus, *&* Gortyna.

Cydoniatarum perfida in Apolloniatas. XXVII. 16

cum Cretenſibus amicitiam renovant Rhodii. XXIX. 4, 6 *ſq.*

Bellum habent Cretenſes cum Rhodiis, ad quod conponendum ſenatus Romanus rogatu Rhodiorum legatum mittit. XXXIII. 9. 14, 3 *ſq.* *conf.* *c.* 11. 2. ad idem bellum Cretenſes ab Achæis opem fruſtra petierant. XXXIII. 15.

Cretenſis Lagoras. VII. 15, 2. *&* Bolis. VIII. 17, 1. *Vtrobique mendoſe libri* ὁ Κρῆτης *dederunt, pro* ὁ Κρὴς, *in quod conſentiunt omnes* VIII. 22, 2. *vel pro* ὁ Κρητεὺς, *quod habet Steph. Byz. nec tamen usquam apud Polybium occurrit:*

Creti-

Creticum vinum. VI. 2, 4.
Creticum Mare, τὸ Κρητικὸν πέλαγος, inter Cretam & Laconicam. V. 19, 5.
Cretopolis, Κρητῶν πόλις, in Milyade. V. 72, 5.
Crinon, ſocius Megaleæ, Aratum lapidibus inceſſit, & in vincula conijcitur a Philippo. V. 15, 7 *ſqq.* 16, 8.
Criticus & grammaticus, Iſocrates; *vide ſuo loco.*
Critolaus, Alexandriæ apud Macedones calumniatur Tlepolemum, Agathocli gratificaturus. XV. 26, 7.
Critolaus, Achæus, Diæi ſocius, peſtis ſuæ gentis. XXXVIII. 2, 8. impedit ne S. Iulius Cæſar legatus controverſias Achæorum cum Lacedæmoniis componere poſſet. 3, 1 *ſqq.* & Achæos concitat contra Romanos. 3, 8 *ſqq. & cap.* 4 *ſeq.* monarchicam propemodum poteſtatem inter Achæos obtinet. 5, 7. obiit prætor Achæorum. XL. 2, 1 *ſq.*
Critolaus, Philoſophus Peripateticus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *Tom.* V. *p.* 45.
Crocodili in fluminibus Darat & Bamboto in Africa. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.
Cropius Neſtor, Νέστωρ ὁ Κρώπιος, habitat ἐν τοῖς Φανοτεῦσιν. Apud eum divertit A. Hoſtilius conſul. XXIV. 14, 4. *n. Conf.* Phanotenſes.
Croton, Κρότων, græca urbs inferioris Italiæ. X. 1, 4.
Crotoniatæ, Κροτωνιᾶται, cum aliis vicinis civitatibus Iovi Homorio *s.* Homario communem ædem ponunt, & Achæorum inſtituta adſciſcunt. II. 39, 6.
Crotoniatas luxu ſuperabant Capuani. VII. 1, 1. eorum opulentia ex navium ſtatione. X, 1, 6.
Crucis pœna apud Carthaginienſes. I. 24, 6. 79, 4. 86, 4 & 6.
in crucem tolli cadaver rebellis Molonis ſublimi loco jubet Antiochus. V. 54, 6 *ſq.*
Cryphon, Perſei legatus ad Eumenem. XXIX. 3, 8.
Cteſiphon, ἡ Κτησιφὼν, *urbs Chalonitidis in Aſſyria* ad Tigrim; ibi caſtra habet Molo. V. 44, 4.
Cultus veſtium exquiſita cura mulieres decet, armorum viros. XI. 9, 7.
Cuma, Cyme, ἡ Κύμη, civitas Æolica, ab Achæi partibus tranſit ad Attalum. V. 77, 4.
Cumæi, Cymæi, Κυμαῖοι, immunes a tributo renuncjantur a Romanis poſt bellum cum Antiocho. XXII. 27, 4. iidem comprehenduntur fœdere Attali cum Pruſia. XXXIII. 11, 8.
Cumani, Κυμαῖοι, *qui Cumas habitant*, unam e celeberrimis pulcerrimisque urbibus in ora maritima Campaniæ. III. 91, 3 *ſq.* Cumanorum fines cum claſſe Punica populatur Amilcar Barca. I. 56, 10,
Cunei; *vide* Conii.
Cuniculi & leporis differentia. XII. 3, 9 *ſq.*
Cuniculi hoſtium indagantur ſuſpenſis æneis vaſis. XXII. 11, 10 *ſqq.* fumo e cuniculis pellun-

pelluntur Romani. *ibid. vs.* 15 *ſqq.* cuniculi per petroſum ſolum ligneis clavis perfecti. *Fragm. gramm.* 129. Cuniculis actis, muri urbis ſublicis inferne fulciuntur. *vide* Muri.

Manius Curius, Μάνιος ὁ Κόριος, ſubſtituitur L. Cæcilio prætori, in pugna cum Gallis cæſo. II. 19, 8.

Cuſtodia caſtrorum diurna. VI. 33, 7 *ſqq.* nocturna. 34, 7 *ſqq. & cap.* 35 *ſeq.*

Cyamoſorus, Κυαμόσωρος, fluvius Siciliæ, ad quem ſitum erat oppidum Centuripa. I. 9, 4.

Cyathus, Κύαθος, fluvius ad Arſinoën, Ætoliæ urbem. IX. 45, 1.

Cyclades inſulas, τὰς Κυκλάδας νήσους, incurſat Demetrius Pharjus. III. 16, 3. IV. 16, 8. 19, 7 *ſq.* rurſus Philippus, claſſis duce Dicæarcho. XVIII. 37, 8.

Cycliadas, Achæus, Philippi comes in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. a Philippo, poſt cladem ad Cynoſcephalas, ad Titum legatus mittitur. XVIII. 17, 4.

Cyclopum ſpelunca apud Homerum. XXXV. 6, 4.

Cydas, Gortynius, (*vulgo* Cydates *vel* Cydatas) Cosmus ſuæ civitatis. XXIII. 15, 1.

Cydoniatæ, Κυδωνιάται, cives *Cydoniæ*, urbis Cretæ.

eos Cnoſſiorum ſocietati renunciare cogunt Polyrrhenii eorumque ſocii. IV. 55, 4.

eorumque lites componunt legati Romani. XXIII. 15, 4. fœdam perfidiam committunt Cydoniatæ in Apolloniatas. XXVII. 16. metuentes ſibi a Gortyniis, opem petunt ab Eumene. XXVIII. 13. anno ſuperiori in præſentiſſimum periculum venerant, ne caperetur ipſorum urbs. *ibid.*

Cygneum cantum edere; *proverbium.* XXX. 4, 7. *n.* XXXI. 20, 1.

Cyllene, Κυλλήνη, Eleorum navale. IV. 9, 9. contra Philippi invaſionem munitur ab Eleis. V. 3, 1.

Cymæi. *vide* Cumæi.

Cyme. *vide* Cuma.

Cynætha, ἡ Κύναιθα, ἡ Κυναιθέων πόλις, oppidum Arcadiæ; proditione polemarchorum, qui nuper ab exſilio fuerant revocati, capitur ab Ætolis. IV. 16, 11. *& cap.* 17. Ætoli, occiſis proditoribus, urbem diripiunt; 18, 7 *ſqq.* reliquos cives in ſervitutem redigunt; *ibid. & cap.* 29, 6. IX. 38, 8. merita pœna. IV. 19, 3. Inter Cynætham & Clitorem eſt oppidum Luſi & Dianæ fanum. IV. 18, 10.

efferati ſunt Cynæthenſes, quod a muſicæ ſtudio & aliis ſalutaribus Arcadum inſtitutis deſciverant. IV. 20 *ſq.* Cynæthenſium legati, poſt patratam in urbe civium cædem Lacedæmonem miſſi, omnibus Arcadicis civitatibus horrori fuerunt. IV. 21, 8.

Aratus, Cynætham proditione recepturus, horam diei non obſervans, incepto excidit. IX. 17,

Cynius Apollo. XXXII. 25, 12.
Cynoſcephalæ, Κυνὸς Κεφαλαὶ, tumuli Theſſaliæ; XVIII. 5, 9. 10, 7. ubi Philippus prælio victus eſt a T. Quintio. XVIII. 3-10.
Cynus, Κῦνος, *emporium Locrorum Opuntiorum ex adverſo Eubœæ.* IV. 67, 7.
Cyparisſenſes, *οἱ* Κυπαρισσεῖς, *cives oppidi Meſſeniæ, cui nomen Cyparisſa, Cyparisſia, & Cyparisſiæ;* Pyrrhiam & Eleos prohibent aditu in Meſſeniam. V. 92, 5.
Cyparisſenſis Polyænus. XI. 18. 2.
Cyphanta, τὰ Κύφαντα, oppidum *cum portu ad ſinum Argolicum. Laconiæ accenſetur a Plinio, Ptolemæo & Pauſania; (vide Cellar. Geogr. Ant.* II. 13. *p.* 1198.) *ſed* ditionis Argivorum *fuiſſe ait Polybius,* IV. 36, 4 *ſq.* Argivis vero ademtum a Lycurgo rege Spartanorum. *ibid. Conſer* Praſiæ, *&* Zarax.
Cyprus inſula; in Ægypti regum eſt poteſtate. V. 34, 6.
mare quod eſt inter Cyprum & Phœniciam, adluit radices Coryphæi montis. V. 59, 4.
Cyprum Ptolemæo Epiphani adminiſtrat Polycrates. XVIII. 37, 1. 38, 6. dein Ptolemæus Megalopolitanus. 38, 6 *ſqq.*
Cypro exire copias Antiochi Epiphanis jubet Popillius, & Cyprum Ptolemæis ſervat. XXIX. 11, 9 *ſqq.* Cypri regnum a ſenatu Rom. petit Ptolemæus junior. XXXI. 18, 1 *ſqq.* quod ei promittit ſenatus. *vs.* 9. ſed illud omittere cogitur Ptolemæus. *cap.* 25.
Archias, Cypri præfectus, inſulam Demetrio prodere molitur. XXXIII. 3. *Pro* Demetrio, Seleucus *nominatur, qui pater erat Demetrii. Fragm. hiſt.* 64. *errore puto Grammatici.*
Cypſelus *vel* Cypſelum, Κύψελος *vel* Κύψελον, Thraciæ oppidum ad Hebrum fluvium. XXXIV. 12, 3. *Aliis* τὰ Κύψελα.
Cyrene, ἡ Κυρήνη, urbs, XV. 33, 10. & ipſa regio. XXXI. 18, 4 *ſq.*
Cyrenæorum reip. præſunt & eorum libertatem tuentur Ecdemus & Demophanes Megalopolitani. X. 25, 2 *ſq.*
Cyrenæ regnum Ptolemæus Philometor Phyſconi fratri dat, quo ille non eſt contentus. XXXI. 18. Cyrenæi ab eodem deſciſcunt, & acie victum repellunt. XXXI. 26.
Cyrmaſa, τὰ Κύρμασα, Piſidiæ urbs; *Cormaſa, Livio & Ptolemæo.*
Eam cepit Cn. Manlius. XXII. 19, 1. *n.* in ejus vicinia lacus eſt. *ibid. vs.* 2.
Cyrrheſtæ, *οἱ* Κυρρήσται, *Syriæ populus.* Eorum ſex millia, qui erant in Antiochi M. exercitu, facta ſeditione deſeruerunt ſigna. V. 50, 7 *ſq.* illis adjuvantibus, Achæus regnum Syriæ obtinere ſe poſſe ſperat. 57, 4.
Cyrtii, Κύρτιοι, funditores præſtantes in exercitu Molonis. V. 52, 5. *n.*

Κυρ-

Κυρτώνιον. *vide* Cortona.
Cyrhera, τὰ Κύθηρα, inſula *infra Laconicam.* Prope eam Ætoli piratæ capiunt navim Macedonicam. IV. 6, 1.
Cyzicus, Κύζικος, urbs Myſiæ ad Proponridem, patria Apollonidis, uxoris Attali, quo matrem comitantur filii. XXIII. 18.
ager Cyzicenorum, τῶν Κυζικηνῶν, multum prominet in mare. IV. 44, 7. Cyzicenis intercedentibus, miniſtri Ptolemæi Philopatoris agunt de pace cum Antiocho. V. 63, 5.
Cyziceni, fœdere inrer Eumenem & Pharnacem icto comprehenſi. XXVI. 6, 13. viginti naves mittunt Attalo adv. Pruſiam. XXXIII. 11, 2. triremis Cyzicena Abydi. XVI. 31, 3.

D.

Daæ, Δάαι, *populus Scythicus ad Caſpium mare*, in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.
Dalmatæ, Δελματεῖς, XXXII. 18 *ſq.* & Δαλματεῖς. XII. 5, 2. olim Pleurato & Genthio ſubjecti, a Genthio deficiunt; & finitimis populis Illyricis bellum inferentes, tributa imponunt. XXXII. 18. bellum eis indicunt Romani. 19. ad bellum Dalmaticum quum copias maritimas ex fœdere conferre tenerentur Locri, immunitatem eis impetravit Polybius. XII. 5, 1 *ſq.*
Damaſippus, Macedo, Phaci conſeſſores publici concilii occiderat, dein a Ptolemæo Phyſcone adſumitur. XXXI. 25, 2 & 8.
Damippus, Lacedæmonius, Hieronymum Syracuſarum regem monet, ut in ſocietate Romanorum maneat. VII. 5, 3.
Damis, Iceſiæ fil. Athenienſium legatus, apud ſenatum Roman. deprecatur pro Ætolis. XXII. 14, 6 *ſqq.*
Damiurgi; *vide* Demiurgi, & *Adnot. ad* XXIV. 5, 16.
Damocles, callidus miniſter (*neſcio cujus,*) miſſus ad ſpeculanda conſilia Romanorum. XIII. 5, 7.
Damocritus, Calydonius, Ætolorum legatus Romam de pace cum Philippo. XVII. 10, 9. idem deinde Ætolos concitat adv. Romanos. XXII. 14, 13. *n.*
Damocritus, Diæi ſodalis, cum eo perdit Achæos. XL. 4, 9.
Damon, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXVIII. 1, 1.
Damon, Rhodiorum legatus ad Æmilium Paulum Coſ. & ad Perſeum. XXIX. 4, 4.
Damoteles, Ærolus, Romam legatus. XXII. 8, 9. *coll.* XXI. 3, 11. rurſus. XXII. 9, 18. rurſus ad M. Fulvium Coſ. XXII. 12. 4. *n. cf. vs.* 10 & *cap.* 13, 7.
Damoxenus, Ægienſis, Achæorum legatus Romam poſt bellum Philippicum. XVIII. 25, 6.
Damuras, ὁ Δαμοῦρας, fluvius Phœniciæ. V. 68, 9. *n.*
Danaë, ſoerus Tlepolemi, in carcerem conjecta a Soſibio. XV. 27, 1 *ſqq.*

Danaus

Daneus Argis aquarum recepracula inſtituit. XXXIV. 2, 6.

Daochus, Theſſalus, immerito proditor vocatus a Demoſthene. XVII. 14, 4.

Daorſi, Δαορσοὶ, populus Illyricus; apud Romanos queruntur de Dalmatis. XXXII. 18, 2.

Daphne, ἡ Δάφνη, *vicus cum luco, Dianæ & Apollini ſacro, prope Antiochiam Syriæ:* pompam & ludos ibi celebrat Antiochus Epiph. XXX. 3 *ſeq.*

Darat, fiumen Africæ, crocodilos alens. *Spicileg. ex libro* XXXIV. *num.* 7.

Daratitæ Æthiopes. *ibid.*

Dardanii, *vel* Dardani, οἱ Δαρδανεῖς, & Δαρδάνιοι. IV. 66, 1 & 6 *ſq.*

Dardania, ἡ Δαρδανικὴ. V. 97, 1.

pars Illyriorum, qui ſub Teuta ſunt, deficiunt ad Dardanios. II. 6, 4.

Dardani, abſente Philippo, Macedoniam invadere parant; ſed cognito ejus adventu retrocedunt. IV. 66. Pylazore occupata, Pæoniæ urbe, tutus erat Philippus a Dardaniorum incurſionibus in Macedoniam. V. 97, 1.

Dardanii Romæ queruntur de Baſtarnis & de Perſeo. XXVI. 9, 2 *ſqq.* *De* rebus a Perſeo adv. Dardanos geſtis *conf.* XXVIII. 8, 2 *ſq.*

Darius *Hyſtaſpes*, Scythas bello petens, Bosporum Thracium ponte junxit prope Hermæum. IV. 43, 2.

majoribus Mithridatis tributi dominatum Cappadociæ ad Pontum. V. 43, 2. *Conf. Fragm. hiſt.* 10.

Darius *Codomanus.* Pugna ejus cum Alexandro in Cilicia. XII. 17 *ſqq.* cum Dario Alexander in aperto campo potiſſimum bellum geſſit, urbes raro excidit. XVII. 3, 5.

Daſſaretæ, Δασσαρῆται, (*ſic enim ſcribendum* VIII. 38, 4. *pro vulgato* Δασσαρῖται, Daſſaritæ;) populus Illyricus.

Regio Daſſaretis, ἡ Δασσαρῆτις; cujus urbes Scerdilædas ſibi adjungit. V. 108, 2. easdem cum aliis ſibi ſubjicit Philippus. 108, 8.

Daulium, Δαύλιον, oppidum Phocidis, ab Ætolis tentatum. IV. 25, 2.

Daunia, Daunii; ἡ Δαυνία, οἱ Δαύνιοι; una e tribus partibus, in quas diſtinguitur Apulia, ἡ Ἰαπυγία. III. 88, 3 *ſqq.* *Græcum nomen* Δαυνίαν *cum Caſaubono* Apuliam *verti* V. 108, 9. & Apuliam Dauniam. IX. 7, 10.

Daunii, ad ortum planitiei circa Capuam. III. 91, 5. *Fortaſſe* Caudini *legendum.*

Dauniorum, Δαυνίων, *cum Gronovio ſcripſi* X. 1, 3. *pro vulgato* Σαυνίτων, *ubi agitur de ora maritima inferioris Italiæ.*

Deceates; *vide* Deciatæ.

Decem viri *vel* decem legati, exacto bello in provincias miſſi a ſenatu Rom. ad res ſimul cum imperatore ordinandas. οἱ δέκα. οἱ δέκα ἄνδρες. XL. 9, 1. ιι. δέκα πρεσβεύοντες, δέκα

δέκα πρεσβευταί. XXII. 7, 5 *ſq.* 25, 6.

miſſi in Siciliam, poſt primum Punicum bellum. I. 63, 1. in Græciam, poſt bellum Philippicum. XVIII. 25, 7. 27, 1. 28, 7. in Aſiam, poſt bellum Antiochicum. XXII. 7, 5 *ſq. & cap.* 27. in Græciam, poſt bellum Perſicum. XXX. 10, 6. in Achaiam. poſt bellum Achaicum. XL. 9, 1. *n.* 10, 1.

Deceris Philippi, navis prætoria, in pugna navali ad Chium deprimitur. XVI. 3, 3 *ſqq.*

Deciatæ, *vel* Deciates, *οἱ Δεκιῆται*, populus Liguriæ. XXXIII. 7, 8. *n. & cap.* 8, 9.

Decimatio, VI. 38.

Decius Campanus, præfectus legionis Romanæ, quæ, cum Rhegio urbi præſidio eſſet miſſa, ſibi urbem adſeruit & oppreſſit. I. 7, 7.

Decuriones. VI. 25, 2.

Decurſiones militares a Scipione ad Novam Carthag. inſtitutæ. X. 20, 1 *ſqq.*

decurſiones equeſtres Philopœmenis. X. 21 *ſeq. quæ duo capita perperam a nobis cum Caſaubono ad Scipionem relata ſunt.*

Dei Facies; *vide* Theoproſopon.

Δεῖγμα Rhodiorum; *vide* Digma.

Delectus militum apud Romanos. VI. 19 *ſq.*

Delicta caſtrenſia quomodo puniantur. VI. 37. eadem ubi a pluribus admiſſa ſunt, quid fiat. 38.

delicta publica in Italia commiſſa, pertinent ad cognitionem ſenatus Romani. VI. 13, 4.

Delphi, *Δελφοί.* Edictum quo exſules in Macedoniam revocavit Perſeus, Delphis publice ſuſpenſum eſt. XXVI. 5, 2.

Delphica Gallorum clades; Galli ad Delphos internecione deleti. I. 6, 5. *n.* II. 20, 6. 35, 7. IV. 46, 1.

Delta Ægyptiorum; ei ſimilem figuram habet regio Galliæ, cui Inſula nomen, Rhodano & Iſara fluviis circumfuſa. III. 49, 7.

Delus, *Δῆλος.* Deli *in Apollinis templo* publice ſuſpenſum eſt Perſei edictum, quo exſules Macedones domum revocabantur. XXVI. 5, 2. Statuæ ibi poſitæ ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.

Delus & Lemnus Athenienſibus dantur a ſenatu Romano. XXX. 18. XXXII. 17, 2. Delii, *Δήλιοι*, qui ea occaſione in Achaiam migraverant, & ibi civitate erant donati, res repetunt ab Athenienſibus ex formula pacti quod inter Athenienſes & Achæos intercedebat. XXXII. 17.

Demaratus, Corinthius, pater L. Tarquinii, regis Romanor. VI. 2, 10.

Demaratus, legatus Athenienſium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4. 17, 3.

Demetrias, *ἡ Δημητριὰς*, urbs Magneſiæ in Theſſalia. V. 99, 3. Cenchreis profectus per Euripum Philippus, Demetriadem adpellit, per Theſſaliam domum hibernatum rediturus. V. 29,

V. 29, 5. in ea moratur Philippus, conatus hoſtium obſervans. X. 42, 6. XVII. 1, 1.

una e tribus compedibus Græciæ; XVII. 11. Philippo ademta, Romanis cuſtodienda relinquitur. XVIII. 28, 5 & 10 *ſqq*.

Antiochi ad Demetriadem cum claſſe adpulſio, non eſt cauſſa belli Antiochici, ſed initium. III. 6, 4. 7, 3.

Demetrienſium agro, *τῇ τῶν Δημητριέων χώρᾳ*, opportune imminent Thebæ Phthioticæ. V. 99, 3.

Demetrius, Ariarathis filius, regis Cappadociæ, dux copiarum Attalo auxilio miſſarum ab Ariarathe. XXXIII. 10, 1.

Idem (ut videtur) Romam legatus. XXXIII. 16, 5. *n. quem Caſaubonus Demetrii filium, Syriæ regis, fecit.*

Demetrius, Athenienſis, legatus Ptolemæi Epiphanis ad Achæos, renovandæ ſocietatis cauſſa. XXIII. 1, 5.

Demetrius, Euthydemi filius, Bactrianiæ regis, ad Antiochum mittitur a patre de pace; patri regnum confirmat Antiochus, ipſi filiam ſuam deſpondet. XI. 34, 8 *ſqq*.

Demetrius Phalereus. Ejus dictum, quo acies militaris cum ædificio confertur. X. 22, 7. eum non leviter in ſua hiſtoria perſtrinxit Democharcs. XII. 13, 9 *ſqq*.

Demetrius Pharius, Corcyræ inſulæ a Teuta, Illyrici regina, præficitur. II. 10, 8. Romanis Corcyram prodit, & ad alia ducem ſe eis præbet. *cap.* 11. a Romanis præficitur populis Illyricis, quos illi ſub poteſtatem ſuam redegerant. 11, 17. dux Illyriorum auxiliarium in exercitu Antigoni Doſonis & Achæorum adv. Cleomenem. II. 65, 4. 66, 5.

Poſtquam Teuta regno ſe abdicaſſet, tutor fuit regii pueri Pinnæ. Adnot. ad II. 5. 6.

Deficit a Romanis, regibus Macedoniæ confiſus, & oppida Illyrica, quæ in poteſtate Romanorum erant, diripit ſubigitque. III. 16, 2 *ſq*. cum Scerdilæda Ætolis ſe jungit, & claſſem ducit adv. Achæos bello Sociali, Cycladasque populatur. IV. 16. cf. III. 16, 3. perſequentes fugiens Rhodios, perſuaſus a Taurione, Achæis auxilio venit, & Ætolos perſequitur lembis per Iſthmum transductis, ſed fruſtra. IV. 19, 7 *ſq*.

Bello Illyrico victus a L. Æmilio, profugit ad Philippum, a quo benigne accipitur. III. 18 *ſq*. IV. 37, 5. 66, 4. XXXII. 19, 5.

vir intrepidus & audax, ſed nullius judicii. III. 19, 9.

ejus ſuaſu Philippus in bello Ætolico impia facinora patrat. V. 12, 5 *ſqq*. VII. 14. hortatus Philippum, ut pace facta cum Ætolis, & firmatis rebus a parte Illyrici, in Italiam trajiciat. V. 101, 6 *ſqq*. 105, 1. 108, 4 *ſq*.

recuperare ſtudet dominationem, quam in Pharo inſula habuerat.

habuerat. V. 108, 6 *ſq.* comprehenditur ſœdere Philippi cum Hannibale. VII. 9, 14.

De arce Meſſeniorum & Corinthi ſuadet Philippo, det operam, ut utrumque cornu tenens, bovis fiat compos. VII. 11. peſſima quæque ſemper ſuaſit Philippo. V. 12. VII. 13 *ſq.* IX. 23, 9.

Perit Meſſenæ. III. 19, 11. *n.*

Demetrius, Philippi pater, Perſei avus, Antigoni Gonatæ filius, rex Macedoniæ. I. 3, 1. IV. 25, 6. Agroni Illyriorum regi, mercede pacta, perſuadet, ut Medionios juvet adv. Ætolos. II. 2, 5.

in bello adv. Demetrium Ætolos juvant Achæi. II. 44, 1. Demetrius Peloponneſii tyrannos ſuis opibus & mercede ſuſtentat. II. 44, 3. eo mortuo, reliqui tyranni abdicant tyrannidem. *ibid. cf.* II. 60, 4. Demetrio, cum Ætolis bellum gerenti, tradunt ſe Bœoti, relicta Ætolorum ſocietate. XX. 5, 3.

decimo regni anno moritur Demetrius, eodem fere tempore quo Romani primum in Illyricum trajecerunt. II. 44, 2.

Demetrius, Philippi filius minor, Perſei frater; obſes datur T. Quintio. XVIII. 22, 5 *ſq.* patri a ſenatu remittitur. XX. 13, 3.

a patre Romam mittitur ad purganda crimina & ad veniam petendam. XXIII. 14. XXIV. 1, 5. benigne habetur a ſenatu, qui in ejus gratiam veniam dat Philippo. XXIV. 2. hinc favent Demetrio Macedones, ſed eidem invident Philippus & Perſeus. XXIV. 3 *&* 7. inde mutuæ fratrum inſidiæ. XXIV. 8, 12 *ſqq.*

Demetrius *Poliorcetes*, *Antigoni I. filius, rex Macedoniæ poſt Caſſandrum;* urbes Achaicas præſidiis occupat. II. 41, 10. IX. 29, 5 *ſq.* ejus filius erat Antigonus Gonatas. IX. 34, 6.

Demetrius, Ptolemæi *Philometoris* amicus; cui Polyaratus Rhodius Rhodum transvehendus traditur. XXX. 9, 3 *&* *vs.* 10 *ſq.*

Demetrius *Soter*, filius Seleuci *Philopatoris*, Syriæ regis.

obſes Romæ, juvenis 23 annorum, fruſtra petit a ſenatu, ut per pop. Rom. in regnum Syriæ, ſibi debitum, reſtituatur. XXXI. 12. cum Polybio de fuga deliberat, XXXI. 19 *ſeqq.* & ejus conſilio clam Roma profugit. 22 *ſeq.* potui indulget. 21, 8. *&* XXXIII. 14, 1. *n.*

ad ejus conatus obſervandos Roma legati mittuntur. XXXI. 23, 9.

Syriæ regno potitus, & patrocinante Ti. Graccho Rex a ſenatu adpellatus, inſigne donum Romam miſit, & interfectorem Cn. Octavii. XXXII. *cap.* 4. *&* 6. Accuſatus ab Ariarathe, quod ejus opera Oroſernes Ariarathem regno expuliſſet, legationem Romam mittit ad ſe purgandum. XXXII. 20, 3. III. 5, 2. Cypri regno per proditionem potiri ſperat, ſed

ſed deprehenditur proditor Archias. XXXIII. 3.

Demetrio opponitur Alexander *Balas*. XXXIII. 14, 1 *ſq.* 16, 6 *ſqq.* poſtquam 12 annos in Syria regnaſſet, vitam cum regno amiſit, conſpirantibus in eum ceteris regibus. III. 5, 3. *conf.* XXXIII. 16, 8 *ſqq.*

Demiurgi *vel* Damiurgi, magiſtratus Achæorum. XXIV. 5, 16. *n.*

Democharis, hiſtoricus, ſororis filius Demoſthenis. XII. 13, 1 *ſqq. n.* eum contra Timæi calumnias defendit Polyb. XII. 13 *ſeq.*

Democletus, Δημόκλειτος, inventor cum Cleoxeno rationis ſignorum per faces dandorum, correctæ a Polybio. X. 45, 6.

Democrates, Philippi claſſis præfectus, perit in pugna ad Chium. XVI. 3, 6.

Democratia nusquam verior quam apud Achæos. II. 38, 8. una e tribus ſummis formis reipub. VI. 3, 5. quænam ſit vera Democratia. VI. 4, 4 *ſq.* quomodo oriatur. 9, 1 *ſqq.* degenerat in ὀχλοκρατίαν & χειροκρατίαν. 4, 6 & 10. 9, 5 *ſqq.* democratia apud Meſſenios. VII. 10, 1. *Conf.* Civitates liberæ.

Demodocus, equitum præfectus Achæorum. V. 95, 7.

Demophanes & Ecdemus, Megalopolitani, Arceſilai Philoſophi ſectatores, patriam ab Ariſtodamo tyranno liberarunt; Arati ſocii in tollendo Sicyoniorum tyranno; reipublicæ Cyrenenſium præclare præfuerunt; horum conſuetudine & victu adoleſcens uſus eſt Philopœmen. X. 25, 2 *ſqq.*

Demoſthenes, *Athenienſis orator*, multos immerito in proditorum numero retulit. XVII. 14 *ſq.* ejus ſororis filius, Democharis hiſtoricus. XII. 13, 4.

Demoſthenes *Bithynus, qui* Κτίσεις *ſcripſit*. XII. 1, 4. *n.*

Demoſthenes, Philippi ſcriba & comes in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7. ab eodem, poſt pugnam ad Cynoſcephalas, mittitur ad Titum. XVIII. 17, 4.

Dentheleti, Δανθηλῆτοι, Thraces; *Livio & aliis* Denthelethæ, Δανθηλῆται. XXIV. 6, 4.

Deſertores ſignorum capite plectunt Romani. I. 17, 11. *n. conf.* VI. 37, 11. III. 84, 7.

Deſertum, inter Perſidem & Parrhaſiam (*f.* Parthiam) interjectum. V. 44, 4. *n.*

Deſperatio Abydenorum. XVI. 31 *ſqq.* Acarnanum, Phocenſium. 32, 1. *n.*

Deum ex machina, deos & deorum filios, ſcriptores nonnulli introduxerunt in hiſtoriam trajectionis Hannibalis per Alpes. III. 47, 8. 48, 8.

dii inter ſe pugnant de Campis Phlegræis. III. 91, 7.

erga deos non eſſe mendacem, fomes eſt veracitatis adverſus homines. VI. 59, 4.

deorum heroumque genetationes. IX. 1, 4.

Diactorius, Διακτόριος, vocatur Κλῆτις *ſive* Κλῆσις *aut* Κλύσις. XXV. 2, 5. *n.*

Diæus, poſtis gentis Achæorum;

quæ Romani dextra manu dabant, ſiniſtra accepit. XXXVIII. 2, 8 *ſqq.* prætor fuit Achæorum ante Critolaum, & Critolao in prætura mortuo rurſus ſuffectus. XL. 2, 1 *ſq.* nuper ab exſilio fuerat revocatus. XL. 4, 9. omnes puberes Achæorum cum vernis & alumnis Corinthum convenire jubet, & ingentem pecuniæ ſummam imperat. XL. 2, 3 *ſqq. cf.* 4, 1. rejicit pacis conditiones a Metallo oblatas. *cap.* 4 *ſeq.* bona ejus ſub haſta venduntur a Romanis. 9.

Dianæ fanum aſylum cum luco, Luſis in Arcadia, diripitur ab Ætolis. IV. 18, 9 *ſqq.* 25, 4. IX. 34, 9. qui ſacrum deæ pecus inde abegerunt. IV. 19, 4.

Dianæ Cindyadis ſimulacrum Bargyliis in Caria, licet ſub dio poſitum, nec ningitur umquam, nec pluitur. XVI. 12, 3. *n.* *An Ἐστιὰς Diana intelligenda* XVI. 12, 4? *Vide not.*

matronas omnes in Dianæ templum congregant Abydeni. XVI. 31, 2.

Dianæ templum in Elymaide ſpoliare fruſtra conatur Antiochus Epiph. XXXI. 11.

Dianæ templum in Hiera-Come ſpoliat Pruſias. XXXII. 25, 11.

Diaconium, *Διακόνιον*, (*ſi vera ſcriptura*) Cretæ oppidum *ſive* ager, Cnoſſiis adimitur a Gortyniis, & Lyctiis datur. XXIII. 15, 1. *n.*

Δικαιάρχεια. Vide Puteoli.

Dicæarchus, Philippi claſſis præfectus, Cycladibus inſulis bellum faciens, Impietati & Iniquitati aras ponere conſuevit. XVIII. 37, 8 *ſqq.* necatur Alexandriæ. *ibid. vs.* 7.

Dicæarchus Trichonienſis, legatus Ætolorum Romam miſſus poſt colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 10, 9. ab Antiocho ex Aſia veniens, Ætolos ad bellum adv. Romanos concitat, XXII. 14, 13. *n.* eum ab Ætolis repetit M? Acilius Conſul. XX. 10, 5. *n.*

Dicæarchus, hiſtoriarum ſcriptor. Ejus errores nonnullos in rebus geographicis notat Polybius. XXXIV. 5, 1. *cap.* 6 *toto.* 9, 4.

Dicetas, legatus Thebanorum & Coronæorum ad Q. Marcium, excuſans ſocietatem Perſei. XXVII. 1, 10. revera etiam tum Perſeo favens, in carcerem conjectus, mortem ſibi conſciſcit. 2.

Dictator, quid differat a conſule. III. 87, 7 *ſq.*

dictator Q. Fabius Maximus. III. 87, 6. res inaudita, duo ſimul dictatores, qui legiones inter ſe partiuntur. III. 103. 106, 1.

Didaſcalondas, Cretenſis, copiis Achæorum præfectus ſub Philopœmene. V. 37, 3.

Didyma-Tiche, *Δίδυμα τεῖχη, caſtellum prope Cyzicum*, Attalo traditur a Themiſtocle, Achæi præfecto. V. 77, 8. *n.*

Diei tempora qua ratione inveſtigentur. IX. 15, 6. ea ſcientia neceſſaria imperatori. IX. 14, 6 *ſqq.* 15, 5 *ſq.*

Diei

Diei imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 16.
Difficilia, immo quæ impoſſibilia videbantur, tempore & uſu facilia fiunt. X. 47, 5 & 11.
Diganes; *vide* Adiganes.
Digeri, Δίγηροι, populus Thracicus. XIII. 10, 8.
Digma Rhodiorum, τὸ τῶν Ῥοδίων δεῖγμα. V. 88, 8. *n.*
Dignitates apud Carthaginienſes palam largitionibus redimuntur. VI. 56, 4.
Diligentia quantum ignaviæ præſtet. V. 88, 5.
Diluvia, humano generi interitum inferentia. VI. 5, 5.
Dimalus, ἡ Δίμαλος, & ἡ Διμάλη *vel* Διμάλλη, Dimale *vel* Dimalle, munitiſſima urbs Illyriæ, vi capta a L. Amilio Conſule. III. 18, 1 *ſqq. vide Adnot. ad vs.* 1.
Videtur eſſe in Parthinis. VII. 9, 13. Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Dimalles domini maneant. *ibid.*
Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 2. *n.* VI. 59, 3.
Dino, Δίνων, *rectius* Δείνων, (*vide Not. ad* XXVII. 6, 4.) Rhodius, cum Polyarato fruſtra Rhodios ad Perſei partes trahere conatur adv. Romanos. XXVII. 6. *cf. c.* 11. 2. XXVIII. 2, 3. 15, 4. XXIX. 5, 2. XXX. 7, 10. per nuncios & arcanas literas cum Perſeo egerat; cujus criminis licet convictus, tamen Romam traduci, quam e vita ſe ipſe generoſe educere, maluit. XXX. 8.
Dinocrates & Dionyſodorus fratres, præfecti claſſis Attali. XVI. 3, 7 *ſqq.*
Dinocrates, Meſſenius, Romam legatus, Meſſenios a ſocietate Achæorum abſtrahere fruſtra conatus eſt, T. Quintii ſtudio in eam rem uſus. XXIV. 5. levis ingenii homo. *ibid.* ad Philopœmenis adventum, cedit neceſſitati. XXIV. 12, 3. ſe ipſum e vita educere cogitur. *ib. vs.* 13.
Diocles, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. *n. Vulgo olim & in græco contextu, & in Caſauboni lat. verſ.* Megacles *legebatur, quod in verſione noſtra temere ſervatum eſt.*
Diocles, Parapotamiæ præfectus, partem exercitus ducit Antiochi, in ora Phœniciæ. V. 69, 5.
Diodorus, educator Demetrii, Romæ obſidis. XXXI. 20, 2 *ſqq.* a Demetrio Roma profugituro præmittitur in Syriam. 21, 1.
Diogenes, Acarnan, deprecatur præſidium Romanum, Acarnanibus imponendum. XXVIII. 5.
Diogenes, Orcſernis legatus Romam. XXXII. 20, 4.
Diogenes Stoicus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *T.* V. *p.* 45.
Diogenes, Suſianæ præfectus. V. 46, 7. arcem Suſorum contra Molonem defendit. 48, 14. Mediæ præficitur. 54, 12.
primum agmen ducit Antiochi, per Labum montem ex Parthia in Hyrcaniam proficiſcentis. X. 29, 5. & bene rem gerit. 30, 6 *ſqq.*

Diognetus, navarchus Antiochi Magni, Laodicen ſponſam Antiocho adducit Seleuciam ad Zeugma. V. 43, 1. inſignem Antiocho operam præſtat in oppugnatione Seleuciæ ad Mare. 59 *ſeq.* ei traduntur naves Ptolemæi, Tyri & Ptolemaide repertæ. 62, 3. Antiochum, per Phœniciæ oram exercitum ducentem, cum claſſe a latere comitatur. V. 68, 9. 69, 7. *rurſus cap.* 70, 3. *ubi verba* πάλιν ἔχοντι τὰς ναῦς ἀποπλεῖν εἰς Τύρον *vertenda erant*, cum claſſe rurſus abire & Tyrum proficiſci, *vel* cum claſſe porro Tyrum abire; *non*, redire.

Diomedon, Cous, cives ſuos ad Perſei partes trahere fruſtra conatur. XXX. 7, 10.

Diomedon, Seleuciæ ad Tigrim præfectus, fugit adveniente Molone. V. 48, 12.

Διονυσιακοῖς αὐληταῖς. IV. 20, 9. *n. Confer* Liberalia.

Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis ſcenicis agendis, Alexandriæ. XV. 30, 4.

Dionyſius, præfectus fatellitum Antiochi. VII. 16, 2. cum Lagora primus muros Sardium eſcendit, & urbem occupat. V. 16-18.

Dionyſius, Syracuſarum tyrannus, ſenior; Græcos Italiam incolentes ſuperat ad Ellepotum *ſive* Elorum fluvium, & Rhegium obſidet. I. 6, 2. cogit Græcos Italiam incolentes valedicere inſtitutis Achæorum. II. 39, 6 *ſq.* ſolertiſſimus in rerum adminiſtratione judicatur a Scipione Majore. XV. 35, 6. *Conf. ibid. vs.* 1 *ſqq.* obiter commemoratur a Timæo. XII. 11, 8. lectos diligenter ornavit, & veſtium boniratem ſtudioſe inquiſivit. XII. 24, 3.

Dionyſius Thrax, dux Thracum & Gallorum in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 10.

Dionyſius, amicus Antiochi Epiph. XXXI. 3, 16.

Dionyſodorus, frater Dinocratis, navarchus Attali. XVI. 3, 7 *ſqq. c.* 6, 11. legatus Attali ad colloquium T. Quintii cum Philippo. XVII. 1 *ſq.*

Dionyſodorus, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5.

Diophanes Megalopolitanus, copiis auxiliaribus præfectus Eumeni miſſis. XXI. 7. ſtrenuus bellator adv. Nabidem, ſub Philopœmene. *ibid.* infenſus Philopœmeni, accuſat apud Cæcilium Philopœmenem & Achæos, quod iniquius egiſſent cum Spartanis & cum Meſſeniis. XXIII. 3. exſulum omnium Spartanorum patrocinium ſuſcipit adv. Lycortam. XXV. 1, 12. Ptolemæis auxilia petita non mittenda cenſet. XXIX. 8, 2.

Diophanes *alius*, Perſei legatus ad Antiochum Epiphanem, pæne captus a Rhodiis. XXVII. 6, 15. 11, 1.

Diopithes, Διοπείθης, Rhodius, judex inter Achæos, honores Eumeni ab Achæis decretos evertit. XXVIII. 7, 9. *n.*

Dioptra. X. 46, 1 *ſq. n.*

Dio-

Dioryctus, ὁ Διόρυκτος, fretum manu perfoſſum, Leucadem ab Acarnania ſeparans. V. 5, 12. n.

Dioſcurium, τὸ Διοσκούριον, (*id eſt* Caſtorum ædes) locus Phtiaſiæ in Peloponneſo; ibi caſtra habet Philippus. IV. 67, 9. 68, 2. 73, 5.

Dioſcurium ad Seleuciam *Pieriam*. V. 60, 4.

Dipylum, Δίπυλον, porta Athenarum, qua ex Piræo in urbem adſcenditur. XVI. 25, 7. *coll. vs.* 6 *ſq.*

Diſcendarum rerum via triplex. *Vide* Cognitio.

Diſciplina militaris ſaluti eſt Romanis. I. 17, 11 *ſqq.*

eam apud Achæos reſtituit Philopœmen. *Vide* Philop. diſciplina caſtrenſis Romanor. VI. 33 *ſqq.*

Diſſenſio de repub. a Lycurgo ſublata. VI. 46, 7.

diſſenſio inter duces periculoſiſſima. III. 110. diſcordia ducum Pœnorum bello Africo. I. 82. ducum Punicorum in Hiſpania. IX. 11.

Diſſipare res. Qui paratas res acceperunt, ad eas diſſipandas ſunt proniores, quam qui ipſi eas pararunt. VI. 59, 5.

Dium, τὸ Δῖον, Macedoniæ urbs, diruitur & incenditur a Scopa cum Ætolis. IV. 62. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id ſacinus ulciſcitur Philippus anno ſeq. in Ætolia. V. 9. *ubi valuit illud.* Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο.

ad Dium, Perſeus occurrit legatis Genthii. XXIX. 3, 4.

Dodona, Δωδώνη, urbs Epiri.

Dodonæum templum (τὸ περὶ Δωδώνην ἱερὸν) evertunt cremantque Ætoli, prætore Dorimacho. IV. 67, 3. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id factum dein ulciſcitur Philippus in templo Thermico Ætoliæ. V. 9. *conf.* V. 11, 2.

Doliche, ἡ Δολίχη, oppidum Perrhæbiæ. XXVIII. 11, 1.

Dolio, tenui pluma referto, fumum in cuniculis Romanorum excitant Ambraciotæ. XXII. 11, 15 *ſqq.*

Dolopes, Δόλοπες, Græciæ populus, *inter Epirum & Theſſaliam;* libertate donati a Romanis poſt bellum Philippicum. XVIII. 30, 6. *tamen ſive vi, ſive voluntate,* in fide Philippi manſerunt. XXII. 8, 6.

Dolopia, ἡ Δολοπία; eam Philippo eripiunt Ætoli. XXII. 8, 5 *ſq.* 14, 4.

Dolus. Non dolo, ſed aperte olim gerebantur bella. XIII. 3.

doloſi ſæpe ſuis artibus capiuntur. XVIII. 23. *quo pertinet illud,* πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. VIII. 21, 5.

Cn. Domitius *Ahenobarbus* Coſ. cum T. Quintio. XXII. 15, 13.

unus e clariſſimis ex decem legatis poſt bellum Perſicum in Græciam miſſis, ad gentem mittitur Achæorum. XXX. 10, 8.

Dora, ἡ καλουμένη πόλις Δῶρα, urbs Phœniciæ munita, fruſtra obſidetur ab Antiocho. V. 66, 1. n. *Minus recte vulgo* Dura, Δοῦρα.

Dorimachus, Δορίμαχος, (*ſemel*

Δορύμαχος *dant codd.* XVIII. 37, 4. *minus recte*, Dorymachus. *Conf. quæ de vocabulis ex ἐορὶ compositis adnotavimus ad Appian. Tom.* I. *pag.* 54. *lin.* 40.) Trichonienſis Ætolus, Nicoſtrati filius. IV. 3, 7. XVIII. 37, 4.

Ætolici impetus plenus juvenis, Phigaleam in Peloponneſum miſſus, piratis favet adv. Meſſenios; Scopam, ducem Ætolorum, ad bellum incitat Meſſeniis inferendum. IV. 3 *ſeqq.* cum Scopa Meſſeniam incurſat, & Achæos prælio ad Caphyas fugat. IV. 16, 12. proditione capit Ægiram 57. ſed turpiter rurſus expellitur, & ægre evadit. 58. *immo* periit, ſi quidem græcos noſtros codices audias, *ibid. vs.* 9. *ſed id quidem ad* Archidamum *referendum.*

Prætor creatus Ætolorum, (*conf.* V. 1, 2.) Epirum devaſtat, & Dodonæum templum cremat. IV. 67, 1 *ſqq.* V. 11, 1. auxilia mittit Eleis adv. Philippum. IV. 77, 6. V. 3, 1. in Theſſaliam irrumpit. V. 5, 1 & 9. 6, 4. redit, Ætoliæ ſuccurſurus, ſed ſero venit. 16, 5 *ſqq.* Echino urbi, oppugnatæ a Philippo, fruſtra conatur ſuccurrere. IX. 42.

leges novasque tabulas ſcribit Ætolis. XIII. 1.

legatus ab Ætolis in aulam Ægypti pacis conciliandæ cauſſa miſſus, fruſtra excuſare conatur Scopam, capitis reum. XVIII. 37, 4.

Dorymenes Ætolus, juſſu Nicolai, ducis Ptolemæi, fauces ad Berytum occupat, qua adventurus erat Antiochus. V. 61, 9.

Dos. Ut ex bonis L. Æmilii Paulli dos reddi poſſet viduæ, vendendi nonnulli erant Æmilii fundi. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 3 *ſq.*

dos apud Romanos ſolvebatur annua bima trima die. XXXII. 13, 5.

Drachma, ſtipendium per ſingulos dies equitis Romani. VI. 39, 12. *n.*

Drangiana, ἡ Δραγγιανή, Aſiæ regio, quam Antiochus M. ingreditur, ex Arachoſia veniens, ſuperato Erymantho fluvio; tum inde in Carmaniam tranſit. XI. 34, 13.

Drepana, τὰ Δρέπανα, (*perperam paſſim* τὸ Δρέπανον. *vide Not. ad* I. 46, 1.) urbs Siciliæ cum portu præſtanti, millia paſſuum XV. a Lilybæo. I. 46, 3. exceptis Drepanis & Lilybæo, totum Siciliam tenent Romani anno decimo quarto belli Siculi. I. 41, 6.

Dromichætes, Odryſarum Thracum rex. *Fragm. gramm.* 14.

Drymuſſa, ἡ Δρύμουσσα, Ioniæ inſula, Clazomeniis data a Romanis. XXII. 27, 5.

Duces belli. *vide* Imperatores.

Ductores ordinum. *vide* Ordo.

Duelli uſus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27.

Duilius. C. Duilii victoria navalis de Pœnis reportata, corvorum ope. I. 22 *ſeq.*

Dunax, Δοῦναξ, mons Thraciæ, magnitudine non conferendus

dus cum Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Dura, τὰ Δοῦρα, urbs *Aſſyriæ. (conf. Cellar. Geogr. Ant. lib. III. c. 17. p. m. 722.)* Antiochus ex Meſoporamia veniens, trajecto Tigri, verſus Dura pergit, eamque urbem obſidione Molonis liberat. V. 52, 2. (*conf.* Dura Meſopot.)

Dura, τὰ Δοῦρα, urbs *Meſopotamiæ.* Meſoporamiam usque ad Dura occupar Molo. V. 48, 16. *n. Niſi intelligendum,* usque ad eam Meſopotamiæ partem, cui ab altera Tigridis ripa oppoſita eſt urbs Dura Aſſyriæ.

Dura, urbs munita Phœniciæ. V. 66, 1. *n. rectius* Dora, *quod vide.*

Dux belli. *vide* Imperator.

Dyme *vel* Dyma, ἡ Δύμη, urbs Achaiæ, e XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. IV. 83, 5. Dymæi, οἱ Δυμαῖοι, cum Patrenſibus incipiunt inſtaurationem fœderis Achaici. II. 41, 1 & 12.

Dymæorum agrum populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59 *ſeq.* caſtellum Dymæorum, Tichos, occupant Elei. 59, 4. *conf.* 83, 1 *ſqq.* nihil amplius in commune Achæorum conferre decernunt Dymæi. 60, 4 *ſqq.*

Dymæ validum præſidium relinquit Philippus. V. 3, 2. Dymæorum fines, τὴν Δυμαίαν, rurſus incurſant Elci. V. 17, 3. oram ad Dymen navibus cuſtodiunt Achæi. V. 91, 8.

Hecatombæum in Dymæorum agro. II. 51, 3.

Dymæus, Miccus, proprætor Achæorum. IV, 59, 2.

Dyrrhachium *vel* Epidamnus, ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις, ἡ Ἐπίδαμνος, XXXIV. 12, 6. urbs cum porta ad Ionium mare; ab Illyriis per aquationis ſpeciem capta; ſed mox Illyrii rurſus urbe ejecti. II. 9. ab Æolis & Achæis auxilium adv. Illyrios petunt Dyrrhachini. II. 9, 8. Dyrrhachium rurſus obſidetur ab Illyriis. 10, 9. obſidio ſolvitur a Romanis, quorum fidei ſe tradunt oppidani. 11, 8 *ſqq.*

fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani tenere Dyrrhachium ſinerentur. VII. 9, 13.

E.

Ebrietas, pernicioſa imperatori. ebrietati deditus Demetrius, Romæ. XXXI. 21, 8. in regno. XXXIII. 14, 1. Genthius. XXIX. 5, 7.

Ἔβρος, Hebrus, fluvius Thraciæ XXXIV. 12, 3.

Eburnea ſella, donum regibus ſingularis honoris cauſſa miſſum a ſenatu Romano. XXXII. 5, 3.

Ecbatana, τὰ Ἐκβάτανα, caput & regia olim Mediæ; ejus ſitus & deſcriptio. X. 27, 3 *ſqq.*

Ἐκκαιδεκήρης, navis 16 verſuum remorum. XXXVI. 5, 3.

Ecdemus, Megalopolitanus, Arceſilai philoſophi alumnus, &c. Ejus conſuetudine utitur Philopœmen juvenis. X. 25, 2 *ſqq.* *Conf.* Demophanes.

Echecrates, Theſſalus, centuriationi militum Alexandriæ præficitur. V. 63, 11. equitibus Græcis & aliis mercenariis præeſt. 65, 6. pugnat in dextro cornu ad Raphiam. V. 82, 5. 85, 1.

Echecrates *alius*, cujus auctoritate in diſputatione de origine Locrenſium temere uſus eſt Timæus. XII. 11, 7 *ſq.*

Echedemus, legatus Athenienſium ad Scipiones, de pace Ætolis concedenda. XXI. 2 *ſeq.*

Echetla, ἡ Ἐχέτλα, (*rectius puto* Ἔχετλα, *retracto accentu*) Siciliæ oppidum, medium inter ditionem Syracuſiorum & Pœnorum. I. 15, 10.

Echinus, Ἔχῖνος, ἡ Ἐχιναίων πόλις, urbs Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, in poteſtate Ætolorum; oppugnata a Philippo, fruſtra ſuccurrentibus P. Sulpicio procoſ. & Dorimacho Ætolo, dedit ſe regi. IX. 41 *ſeq.* & ab eo in ſervitute tenetur. XVII. 3, 12. XVIII. 21, 3.

Echinenſes, οἱ Ἐχινεῖς & Ἐχινεσῖς. IX. 41, 11. 42, 1 & 3.

Ecnomus, Ἔκνομος, collis Siciliæ, in quo caſtra habent Pœni. I. 25, 8. *n.* Prope eum committitur pugna navalis inter Regulum & Amilcarem. I. 26 *ſeqq.*

Edeco, Hiſpaniæ regulus, Tarraconem ad Scipionem cum amicis venit, eique ſe tradit. X. 34. regem eum ſalutat. 40, 3. benevole eum recipit Scipio, & uxorem liberosque captivos ei reddit. 35.

Edeſa *vel* Edeſſa, ἡ Ἔδεσσα *vel* Ἔδεσα, Macedoniæ oppidum; *alias Ægе vel Ægæa.* V. 97, 4. *n.* ad viam Ignatiam. XXXIV. 12, 7 *ſq.*

Edetani, *populus Hiſpaniæ. Fortaſſe* Ἐδητανῶν δυνάστην *legendum* X. 34, 2. *n. pro* δυνατὸν δυνάστην, de Edecone.

Ἐγνατία ὁδός, via Ignatia. XXXIV. 12, 3 *ſqq.*

Elæa, ἡ Ἐλαία, urbs Æolidis, *navale Pergamenorum regum.* Ad eam poſitis caſtris, de pace cum Romanis & Eumene agit Antiochus. XXI. 8. quam ubi non impetravit, agrum populatur Elæenſium, τῶν Ἐλαϊτῶν. *ibid.*

Elææ obſidionem fruſtra tentat Pruſias. XXXII. 25, 9 *ſq.*

Ἐλαία *haud dubie legendum pro vulgato* Ἔλλα *apud Stephanum Byz. & Polyb.* XVI. 41, 5.

Elæus, Ἔλαιος, caſtellum agri Calydonii in Ætolia, captum a Philippo. IV. 65, 6.

Elatea, (*Livio Elatia*) ἡ Ἐλάτεια, urbs Phocidis. V. 26, 16.

Elateæ hibernat T. Quintius. XVIII. 26, 1 & 7. *niſi ibi intelligenda* Elatea Theſſaliæ.

ibidem hibernat Attalus. XXVII. 15, 2.

Elea, (ἡ Ἐλέα) urbs inferioris Italiæ; *cujus cives* Eleatæ, οἱ Ἐλεᾶται, Romanis naves commodato præbent initio primi belli Punici. I. 20, 14.

Eleatæ, Ἐλεᾶται, *in Peloponneſo*

neſo vulgo olim V. 17, 1. *commemorabantur ex mendoſa ſcriptura,* Ἐλεατῶν, *pro* Τεγεατῶν, *quod ibi reposuimus.*

Elea, ἡ Ἠλεία, ἡ τῶν Ἠλείων χώρα, regio Peloponneſi, *quæ latine* Elis, *& græce* ἡ Ἦλις *alias adpellatur. Fortaſſe latius patet* Ἦλις, *quam* Ἠλεία; *ut hæc ſit* ager ad Elidem urbem pertinens, *illa* regio omnis, *quæ* Elidis *nomine vulgo cenſetur; quod tamen confirmare nolim.*) *Conſer* Elis, *&* Elei.

Ἠλεία ſæpe incurſata olim ab Illyriis. II. 5, 1 *ſq.*

Pheias inſula τῆς Ἠλείας, Elidis. IV. 9, 9. *mendoſe vulgo* τῆς ἰδίας.

Philippum hortantur Achæi, ut Elidem, τὴν Ἠλείαν, bello invadat. IV. 64, 2. eam populatur Philippus. IV. 73. *&* 77, 6 *ſq. &* 83, 5.

Elea olim ſacroſancta, & nulli populationi obnoxia. IV. 73, 10.

Achaiæ partes, in Eleam vergentes, protegit Aratus. V. 92, 10.

Elea, Ἠλεία, *apud Polybium eſt etiam nomen* Elidis urbis. IV. 73, 7. *n. niſi ibi pro* Ἠλείαν *legendum* Ἦλιν.

Elei, οἱ Ἠλεῖοι, incolæ Elidis, *ſive* Eleæ regionis. (*Conf.* Elea, ἡ Ἠλεία.)

ſocii ſunt & amici Ætolorum. IV. 5, 4. 6, 11. 9, 10. eis Cynætham urbem, a ſe captam, tradere volunt Ætoli, ſed non accipiunt Elei. IV. 19, 5. ad inferendum Achæis bellum perſuadentur a Machata, Ætolorum legato. 36, 6. Duce belli utuntur Euripida Ætolo; 59. a quo turpiter deſerti, cum Sicyoniam invadere vellent, partim capiuntur, partim cæduntur, a Macedonibus & Megalopolitanis. 68 *ſeq.* tamen rurſus eumdem ducem ab Ætolis petunt. V. 94, 2.

Vitæ ruſticæ amantiſſimi ſunt; ager eorum opulentiſſimus. IV. 73.

Eleorum propugnaculum & arx belli adv. Achæos, Pſophis, capta a Philippo. IV. 71. eorum dux Amphidamus, captus a Philippo. 75. ſine pretio dimiſſus, fruſtra perſuadere conatur Eleis, ut ab Ætolis ad Philippi amicitiam tranſeant. 84. Eleis Ætoli auxilia mittunt, duce Philida. 77 *ſeqq.* Eleorum præſidia excedere coguntur Lepreo, Samico, & aliis Triphyliæ oppidis. 80.

Eleis Agelaus & Scopas duces mittuntur ab Ætolis. V. 3, 1. in Dymæorum fines incurſionem faciunt. V. 17, 3. rurſus Dymæorum, Pharæenſium, Patrenſium agrum populantur, duce Pyrrhia Ætolo. 30, 2 *ſqq.* Meſſeniam eodem duce incurrentes, repelluntur. 91, 3. 92, 5 *ſq.* rurſus, Euripida iterum duce, Achaiam populantur. 94, 2 *ſqq.*

Elei Achæis coram ſenatu Rom. lites movent de Triphylia. XVIII. 25, 7. per legatos Chalcide agunt cum Antio-

cho. XX. 3. domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.

Elephanti; & Eleuthernæi; *vide mox, poſt* Elis.

Ἑλία, Laconicæ. V. 19, 7. 20, 12. *Vide* Helia.

Elis, ἡ Ἦλις, *eadem* regio *quæ alias* ἡ Ἠλεία *vocatur a Polybio; de qua vide paulo ante in* Elea. οἱ ἐκ τῆς Ἤλιδος. V. 17, 3. ἐξελθὼν ἐκ τῆς Ἤλιδος. V. 92, 5. 95, 7. *Poteſt tamen utrobique &* urbs Elis *intelligi. Conf. artic. ſeq.*

Elis, Ἦλις, urbs *præcipua Elidis regionis. Conf.* Elea, ἡ Ἠλεία. & Elea, Ἠλεία.

Amphidamum Olympia Elidem (εἰς Ἦλιν) liberum dimiſit Philippus. IV. 84, 4. *Mox idem* Archidamus ex eadem Elide, (ἐκ τῆς Ἤλιδος) cum deſtinata perficere non potuiſſet, ad Philippum elabitur. 86, 5.

Elephanti: eorum multitudo in Africa. XII. 3, 5. eorumdem nullus uſus in locis montanis. I. 30. centum elephanti in exercitu Pœnorum adv. Regulum. 32, 9. adverſus eos Romani prudenter minus ſolito in longum, magis in altum aciem inſtruunt. 33. ab eisdem tamen plurimi Romani conculcati pereunt. 34. ſauciati eleph. ſæviunt, & converſi in ſuos ruunt. 40, 12 *ſq.*

elephantum rectores Indi, in Pœnorum exercitu. I. 40, 15. III. 46, 7 & 11. XI. 1, 12. elephantis Pœnorum aliis occiſis, aliis captis, mire gaudent Romani. I. 41, 1. centum eleph. habet Hanno in bello Africo. I. 74, 3.

elephantorum trajectio per Rhodanum. III. 46. eorum terror disjicit Gallos, Hannibalem in Alpium trajectione infeſtantes. III. 53, 8. belluæ fere omnes fame conſumtæ in Alpibus. 55, 8. reliquæ omnes, una excepta, imbrium & nivis vi pereunt in Gallia Ciſalpina. 74, 11. illa vectus eſt Hannibal, per paludes Etruriam petens. 79, 12.

elephantorum inter ſe pugnandi ratio. V. 84. Libyci elephanti timent Indicos. *ibid. vs.* 5 *ſq.*

adverſus 70 elephantos Hannibalis quo pacto aciem inſtruxerit Scipio. XV. 9, 7 *ſqq. cf. c.* 12, 2 *ſqq.*

elephanti curribus juncti in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 11.

elephantum dentes eximia magnitudine. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 10. elephantum θωράκια? *Fragm. hiſt.* 22.

Elephas, cognomen Nicanoris, ducis Philippi. XVIII. 7, 2.

Eleuthernæi, Ἐλευθερναῖοι, Cretenſes, bellum Rhodiis indicunt. IV. 53, 9. eos Polyrrhenii & Lampæi intra mœnia includunt, et renunciare Cnoſſiorum ſocietati cogunt. IV. 55, 4.

Elia Laconiæ. *vide* Ælia.

Elinga olim legebatur XI. 20, 1. *pro quo* Ilipa *reſtitui, quod vide.*

Elis. *vide ſupra in* Elea, ἡ Ἠλεία; *& rurſus poſt* Elei.

Elis-

Elisphaſiorum ager, ἡ τῶν Ἐλισφασίων χώρα, in Peloponneſo prope Mantineam. XI. 11, 6. *n. ubi* τῶν Ἐλικασίων ſuſpicatus eſt Gronov.

Ἔλλα, *mendoſa (ut videtur) ſcriptura* XVI. 41, 5. *pro* Ἐλαία.

Elleporus, *vel* Elorus, Ἑλλέπορος *ſive* Ἔλωρος, fluvius inferioris Italiæ. I. 6, 2. *n.*

Ellopium, τὸ Ἑλλόπιον, Ætoliæ oppidum. XI. 4, 3.

Elorus. *vide* Elleporus.

Elymæi, Ἐλυμαῖοι, populus Aſiæ, a ſeptemtrione Mediæ. V. 44, 9.

Elymais regio, ἡ Ἐλυμαΐς, ubi Dianæ templum ſpoliare conatus eſt Antiochus Epiph. XXXI. 11.

Emathia, ἡ Ἡμαθία, olim Pæonia dicta. XXIV. 8, 4.

Emporia *vel* Emporiæ, τὰ Ἐμπορεῖα, τὰ Ἐμπόρια, αἱ Ἐμπορίαι; Africæ regio circa minorem Syrtin, ſoli ubertate præſtans, Pœnis ſubjecta, unde hi præcipue alimenta & commeatus capiunt. I. 82, 6. *n.* III. 23, 2. ea regione Maſaniſſæ cedere coguntur Pœni. XXXII. 2.

Emporium, τὸ Ἐμπορεῖον, (*Romanis Emporiæ*) in Hiſpania. III. 39. 7. ad Emporium Cn. Scipio cum claſſe, a Rhodano veniens adpellit. III. 76, 1.

Enchelanes, Ἐγχελάνες, gens & urbs Illyrica, ſubacta a Philippo. V. 108, 8. *n.*

Enipeus, ὁ Ἐπινεύς, Theſſaliæ fluvius. V. 99, 1. XXIX. 3, 4.

Enna, ἡ Ἔννα, oppidum Carthaginenſium in Sicilia, captum a Romanis. I. 24, 12.

Enneris, in claſſe Philippi. XVI. 7, 1.

Enſis Gallorum; *vide* Gladius.

ὁ Ἐνυάλιος, *Quirinus, Gradivus pater.* Per Martem & Quirinum (*Caſaub.* per Martem & Gradivum patrem) jurarunt Romani in proximo fœdere cum Pœnis ante primum Punicum bellum. III. 25, 6.

Eordæa, Ἐορδαία, regio Macedoniæ. XVIII. 6, 3.

Eordi, Ἔορδοι. XXXIV. 12, 8.

Epænetus, Bœotorum legatus ad Achæos. XXIV. 12, 5.

Epaminondas Meſſenios & Arcades hortatur, ut perpetuo ſinceram ſocietatem colant. IV. 32, 10. *idem Arcadibus auctor fuerat condendæ Megalopoleos. Adnot. ad l. c.*

victoria pugnæ Mantinenſis anceps ob mortem Epaminondæ. IV. 33, 8. Epaminondæ præſertim & Pelopidæ virtuti gloriam ſuam debuit reſp. Thebana. VI. 43. Epaminondæ Pelopidas perſuaſerat, ut propugnandam libertatem Græcorum ſuſciperet. VIII. 1, 6.

cum Lacedæmonem & dein Mantineam de improviſo capturus, boni imperatoris partes omnes expleſſet, a fortuna victus eſt, ſere ut Hannibal ad Capuam & Romam. IX. 8, 2 *ſq.*

abſtinentiæ laude clariſſimus. XXXII. 8, 6. *De ejusdem viri laude conf. Fragm. hiſt.* 15.

Ἔτειόν. *vide* Æpium.

Eperatus, Pharæenſis, prætor Achæorum creatur, Apellis opera, invito Arato. IV. 82, 8. magiſtratum init. V. 1, 2. a Philippo opem ferre jubetur Meſſeniis. V. 5, 11. contemnitur a militibus. 30, 1. focordia ejus & imbecillitas, multorum cauſſa eſt malorum. 30, 5 *ſq.* 91, 4. magiſtratu abit. 30, 7.

Epetium, Ἔπέτιον, opp. Illyricum, ditionis Iſſiorum. XXXII. 18, 1 *ſq.*

Epheſus, Ἔφεσος. Epheſi magnum numerum militum alebant reges Ægypti. V. 35, 11. ibi habitat Melancomas. VIII. 17, 9.

Epheſo inhiat Antiochus Magnus. XVIII. 32, 1. eamque tenet. XX. 11, 2. *coll. c.* 10, 16. XXI. 9, 10. Epheſus Eumeni datur a Romanis. XXII. 27, 10.

Epheſi Heraclides pro Alexandro *Bala*, Antiochi Epiphanis filio, bellum parat adv. Demetrium *Soterem*. XXXIII. 16, 15.

Ephorus, hiſtoriæ univerſalis ſcriptor; V. 33, 2. de origine urbium, & de cognitione migrationeque gentium optime expoſuit. XXXIV. 1, 3. *cf.* IX. 1, 4.

Muſicam ad fraudem hominum ait inventam. IV. 20, 5. laudat remp. Cretenſium, & cum Spartanorum repub. confert, diſſentiente Polybio. VI. 45 *ſeq.*

Ephori errores ex profeſſo notaverat Polybius libro XII. *ſed ea pars intercidit. Vide* XII. 22, 7. *& conf. Adnot. ad XII.* 17. *ſub initium.* Eumdem contra Timæi reprehenſiones defendit Polyb. XII. 23, 1 *&* 3.

Ephori dictum: optimam Hiſtoriam eam fore, cujus ſcriptor ipſe rebus geſtis interfuerit. XII. 27, 7.

Ephorus Meſſeniorum, Sciron *vel* Scyron. IV. 4, 3. Eorumdem ephori, Oenis & Nicippus. IV. 31, 2. *n.*

Ephori Spartanorum diſſident inter ſe de ſocietate ſive cum Philippo & Achæis, ſive cum Ætolis facienda. IV. 22 *ſeq.* Adimantus ephorus occiditur a factione Ætolica. 22, 11. novi ephori, Philippo faventes, trucidantur dum ſacra faciunt. 34 *ſeq.* Chilo trucidat ephoros, qui Lycurgum regem creaverant. 81.

ephoros Spartanorum omnes, ſimul cum regibus, in hiſtoria ſua adnotaverat Timæus. XII. 12, 1.

ephororum curia, τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον. IV. 35, 9.

Epichares, præfectus navis Rhodiæ. XXX. 9, 9.

Epicharmi dictum: Sobrius eſto *&c.* XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Epicydes, origine Syracuſius, Carthagine lares habens, cum fratre Hippocrate ab Hannibale mittitur ad Hieronymum, Syracuſarum regem. VII. 2, 3 *ſq.*

Epidamnus. XXXIV. 12, 6. *Vide* Dyrrhachium.

Epi-

Epidaurus, oppidum Argolicum, a Cleomene occupatum. II. 5, 2. *Adde* XXX. 15, 1.

Epi-cretes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἰρκτῆς λεγόμενος τόπος. I. 56, 3. *n.*

Epigenes copias reduxit, quas Seleucus, Antiochi M. frater, in Aſiam cis Taurum duxerat; eum, ſuadentem Antiocho ut expeditionem adv. Molonem ipſe ſuſciperet, calumniatur Hermeas. V. 41 *ſeq.* & 49. dolo Hermeæ amandatur Epigenes ab exercitu, denique ficto crimine occiditur. 50 & 51, 5.

Epigramma in honorem Arcadum, in columna ad aram Iovis Lycæi Meſſenæ. IV. 32, 2 *ſq.*

epigramma Sami poëtæ. V. 9, 5.

Epipolæ, αἱ Ἐπιπολαί, pars urbis Syracuſarum, capta a Romanis. VIII. 37, 2. & *Spicileg. ex lib.* VIII. *T. V. p.* 35. *num.* 5.

Epirus, Epirotæ. Ἤπειρος, Ἠπειρῶται. Epirum ab Acarnania ſeparat ſinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Epiri urbs Phœnice ab Illyriis proditione capta. II. 5. Epirotæ, auxilio venientes cæduntur fuganturque ab Illyriis. *ibid.* ab Ætolis & Achæis opem petunt Epirotæ, & quamquam illi cum auxiliis advenerunt, tamen pacem & fœdus faciunt cum eisdem Illyriis. 6.

cum Epiri rege Alexandro, Acarnanum oppida partiti erant Ætoli. II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7.

Epirotæ arma ſociant cum Antigono & Achæis adv. Cleomenem. II. 65, 4. IV. 9, 4. Epiri oram populantur Ætoli. IV. 6, 2.

Epirotæ ab Achæis invitantur ad Bellum Sociale adv. Ætolos. IV. 15, 1 *ſq.* initio inconſtanter & parum ingenue ſe gerunt. 16, 1. 30, 6 *ſq.* dein copias ſuas Philippo jungentes, perſuadent ei, ut Ambraciam obſideat. 61.

Epirum devaſtant Ætoli, & Dodonæum templum cremant. IV. 67.

Epirotæ claſſem jungere cum Philippo ad Cephalleniam jubentur. V. 3, 3.

adverſus Ætolos, Romanos & Illyrios opem Philippi implorant. X. 41, 4.

cum Epirotis legati Romani Phœnicæ agunt de bello Philippo inferendo. XVI. 27, 4. ex Epiri faucibus propere recipere ſe cogitur Philippus, & earum potitur T. Quintius. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Epirotæ per legatos Chalcide agunt cum Antiocho. XXI. 3. cum M. Fulvio coſ. conſultant de bello Ætolico. XXII. 9, 1 *ſqq.* & *vs.* 19. legatos Romam mittunt contra Philippum. XXIV. 1, 10,

A. Hoſtilius Coſ. per Epirum in Theſſaliam adv. Perſeum profecturus, parum abeſt quin hoſtibus proderetur. XXVII. 14. in Epiro poſt Bellum Perſicum, civilium cædium omnia plena. XXX. 14, 7 *ſqq.* XXXII. 21 *ſeq.* Epirotarum urbes 70 evertit L. Æmilius

Æmilius Paullus. XXX. 15, 5. Legatio Epirotarum Romam miſſa. XXXII. 24.

Epirota, Charops; *item* Cephalus; *quos vide ſuo loco.*

Epiri populus, Moloſſi; *quos vide.*

Epiſtola Scipionis Afric. maj. ad Philippum. X. 9, 3. ejusdem ad Pruſiam. XXI. 9.

epiſtola Scipionis Naſicæ ad aliquem ex regibus. XXIX. 6, 4.

Epiſtratus, Acarnan, dux equitum & levis armaturæ Achæorum in pugna ad Caphyas. IV. 11, 6.

Epiralium, Ἐπιτάλιον, opp. Triphyliæ, in deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.

Epium. Vide Æpium.

Epoſognatus, regulus Gallogræcorum, amicus Romanorum, officia ſua illis apud alios etiam reges pollicetur. XXII. 20, 1 *ſqq. & vs.* 8 *ſqq.*

Equi Hannibalis, e puppibus nantes trahuntur per Rhodanum. III. 43, 4. amiſſi in Alpibus, ſponte redeunt in caſtra. 53, 3. in Etruriæ paludibus plurimi pereunt, aliis ungulæ excidunt. 79, 7 *ſqq.* equos Alexandriam advehit Nicagoras Meſſenius. V. 37, 7.

equorum armenta regum Syriæ, commiſſa ſunt Medorum curæ. V. 44, 1. X. 27, 1 *ſq. Conf.* Equites.

Equiſo Nabidis. XIII. 8, 3.

Equites Niſæi; *vide* Niſæi.

Equites Romani decem annua ſtipendia facere renentur. VI. 19, 2. *n.* Equitum numerus in legione; *vide* Legio. equitum turmæ, ἴλαι; earum præfecti, ἰλάρχαι, decuriones. VI. 25, 1 *ſq.* arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. 25, 3 *ſqq.*

equites Romani, agiles ad deſiliendum de equis, & rurſus inſidendum. VI. 25, 4. XI. 21, 4. *n.*

Celtiberi equites, ubi opus eſt, pedibus pugnant, equis immotis ſtantibus. *Fragm. hiſt.* 13.

in equitatu præcipuum robur fuit Hannibalis. IX. 3, 9 *ſqq. cf.* III. 110, 2. 117, 4.

equitum variæ converſiones & decurſiones. X. 21. equitum acies qua altitudine locetur ad pugnam, & quot equites capiat ſtadium. XII. 18, 3 *ſqq.*

Eratoſthenes, noviſſimus ante Polybium geographica tractavit, & ſuperiores ſcriptores reprehendit, ipſe tamen Pytheæ fabulis adhibens fidem. XXXIV. 5. *De eodem conf. c.* 4, 4. 13, 1.

Erbeſſus, Ἔρβησσὸς, ἡ τῶν Ἐρβησσέων πόλις, oppidum Siciliæ prope Agrigentum. I. 18, 5. captum ab Hannone Pœno. *ibid. vs.* 9.

Ercobriga, mendoſa olim ſcriptura pro Nercobriga *vel* Nertobriga, urbe Luſitanorum.

Erete, *vel* Epi-Erctes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἱρκτῆς λεγόμενος τόπος, (*quaſi* ſupra carcerem, *interprete Caſaub.*) locus ad mare inter Erycem montem & Panormum,

mum, occupatus ab Amilcare Pœno. I. 56, 3. *n.* deſcriptio ejus loci. *ibid. vs.* 3 *ſqq.*

Eretria, ἡ Ἐρέτρια, ἡ τῶν Ἐρετρίων πόλις, urbs Eubœæ inſulæ.

eam Romanis tradi poſt bellum Philippicum queruntur Ætoli. XVIII. 28, 5. ſed ei ſenatus Rom. libertatem tribuit. 30, 10 *ſq.*

Eretria Phtiotidis in Theſſalia, ἡ Ἐρέτρια τῆς Φθιώτιδος, XVIII. 3, 5.

Eribanus. Via ab Eribano (ἀπὸ τοῦ Ἐριβανοῦ, *ſi modo vera lectio*) Capuam. III. 91, 9. *n.*

Eribianus mons, ὁ Ἐριβιανὸς καλούμενος λόφος, per cujus anguſtias Hannibal ex Samnio in Campaniam tranſiit. III. 92, 1. *n.*

Eridanus, Ἠριδανός, poëticum nomen Padi fluvii. II. 16, 6.

Erycinæ Veneris templum, in ſummo monte Eryce, occupatum a Romanis. I. 55, 6. 58, 2. ſpoliatum a Gallis, Pœnorum mercenariis, qui ad Romanos transierant. II. 7, 9. *Conf.* Eryx.

Erymanthus, Ἐρύμανθος, fluvius & mons Arcadiæ. IV. 70, 8 *ſq. n.* 71, 4.

Erymanthus, Aſiæ fluvius, inter Arachoſiam & Drangianam. XI. 34, 13. *n.*

Erythræ, αἱ Ἐρυθραί, urbs maritima Ioniæ, in quam ex prælio navali ad Chium evaſit Attalus. XVI. 6, 5 & 8.

Erythræi, οἱ Ἐρυθραῖοι, pro fide Romanis bello Antiochico præſtita, agro donantur. XXII, 27, 6.

Erythræum *s.* Rubrum mare, ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα, *ſinus Perſicus.* IX. 43, 2. *conf. Adnot. ad* V. 46, 7.

provincia vel præfectura regni olim Perſici, dein Syriaci, ad Perſicum ſinum a parte Arabiæ. V. 46, 7. *Paulo pleniori dictione,* ἡ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, *ſcil.* χώρα. V. 48, 13. & οἱ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τόποι. V. 54, 12.

item, pars Arabiæ Felicis ad Perſicum ſinum ſita. XIII. 9, 1 & 5.

Eryx mons, ὁ Ἔρυξ, in eo Siciliæ latere, quod Italiam ſpectat, inter Drepana & Panormum, maximus poſt Ætnam. I. 55, 7. ejus verticem & radices præſidio occupant Romani. 58, 2.

Conf. Erycinæ Veneris templum.

Eryx oppidum, (ἡ) Ἔρυξ, II. 7, 8. ἡ πόλις τῶν Ἐρυκινῶν, I. 58, 2. in medio monte Eryce; a Romanis primum, dein a Pœnis occupatum. I. 55, 6. & 58, 2. inde a Romanis obſeſſum. I. 58 *ſeqq.* & II. 7, 8. oppidum Romanis prodere moliti ſunt Galli, Pœnorum mercenarii. II. 7, 8 *ſq.*

Ἑστία, *vide* Veſta.

Ἑστίαι. τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα. IV. 43, 5. *Vide* Heſtiæ.

Etennenſes, Ἐτεννεῖς, montana Piſidiæ ſupra Sidam incolentes. V. 73, 3.

Eteſii

Eteſii venti, a ſeptentrione flantes; eis e Ponto Euxino verſus Helleſpontum feruntur naves; oppoſitus his auſter. IV. 44, 6. *n. coll. vs.* 10. eorum vis inter Cephallenian & Meſſeniam. V. 5, 3 *&* 6.

Etruria, ἡ Τυῤῥηνία. *Confer mox* Etruſci.

Etruriæ ſitus & fines. II. 16, 2 *ſq.*

in Etruria geritur bellum Gallicum Ciſalpinum. II. 23 *ſeqq.*

in Etruriam P. Scipio ex Gallia navibus redit, ut inde Hannibali ad Alpes occurrat. III. 49, 4. 56, 6. in eam commeatus conferunt Romani ad bellum adv. Hannibalem. III. 75, 6. eam per paludes petit Hannibal. 78 *ſeqq.* cladem in ea patiuntur Romani; III. 108, 9. V. 101, 3 *&* 7. 105, 3. nempe ad Traſimenum lacum. III. 84.

Etruriæ longitudo. XXXIV. 11, 3.

Etruſci, οἱ Τυῤῥηνοί. *Conf.* Etruria.

Etruſcorum ſedes. II. 16, 1. olim coloniis tenuerant campos circa Padum, (e quibus dein a Gallis ejecti ſunt) ſimulque Campaniæ campos. II. 17, 1 *ſqq. n.* cum Gallis Transalpinis & Ciſalpinis in ditionem Romanam irrumpunt. II. 19. cæduntur a Romanis ad Vadimonem lacum, ſubigunturque. I. 6, 4. II. 20. ſocii Romanorum bello cum Gallis Ciſalpinis. II. 24, 5.

Etruſcum mare, Tuſcum, Tyrrhenum, τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος. I. 10, 5. ab occaſu Italiæ. II. 14, 4. 16, 1. XXXIV. 6, 6.

Eua, ὁ Εὖας, collis prope Sellaſiam in Laconica, ubi comittitur pugna Antigoni cum Cleomene. II. 65, 8 *ſq.* 66, 5.

in eo ſacra facit Philippus rex. V. 24, 9.

Euagoras, Ægienſis, accuſatur a Critolao ut qui ſecreta Achæorum prodat Romanis. XXXVIII. 5, 4.

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Eubœa inſula, ἡ Εὔβοια.

per Eubœam Antigonus cum exercitu e Theſſalia ad Iſthmum proficiſcitur, Thermopylis interceptis ab Ætolis. II. 52, 7 *ſq.*

Eubœam incolentes opem Philippi implorant adv. Ætolos eorumque ſocios, Attalum & Romanos. X. 41, 3. *conf.* 42, 2 *&* 7.

totam Eubœam præſidiis tenet Philippus. XVII. 11, 6.

Conf. Chalcis, *&* Eretria.

Eubœa, puella Antiocho Chalcidi nupta. XX. 8, 4.

Euboicum talentum, Εὐβοϊκὸν τάλαντον. I. 62, 9. XV. 18, 7. XXI. 14, 4. *conf.* Talentum.

Eubulides, Chalcidenſis; eum Romanis tradere jubetur Antiochus. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

Eucampidas, Areas, immerito proditor dictus eſt a Demoſthene. XVII. 14, 2. *n. & vs.* 12.

Eucli-

Euclidas, Εὐκλείδας, frater Cleomenis, præeſt parti copiarum in pugna ad Sellaſiam. II. 65, 9. 67, 3. imperite rem gerit. 68.

Eudamidas, rex Spartæ, pater Ageſilai, avus Hippomedontis. IV. 35, 13.

Eudamidas, pater Archidami, regis Spartæ, gener Hippomedontis. *ibid.*

Eudemus *vel* Eudamus, claſſis præfectus Rhodiorum cum Pamphilida. XXI. 8, 5. *Conf. Adn. ad c.* 5, 5.

Eudemus, Mileſiorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 15. 17, 3.

Eudoxus de rebus Græciæ bene ſcripſit. XXXIV. 1, 3.

Euemerus *vel* Euhemerus, Meſſenius, ſcriptor hiſtoriarum. XXXIV. 5, 9. *n.* eum Bergæum adpellat Eratoſthenes, *i. e.* fabularorem. *ibid. vs.* 10. *Eodem referendus locus* XXXIII. 12, 10.

Euergetes Phyſcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.

Eulæus, ſpado in aula Ægyptiaca, cauſſa belli Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 17, 15.

Eumenes, Artali filius, rex Pergami. (*conf.* Artalus.)

Eumenis bella cum Pruſia & Gallogræcis, &, ſocio Ariarathe, adv. Pharnacem. III. 3, 6.

Poſt bellum Philippicum, Oreum & Eretriam Eumeni dare voluerunt decem legari Romani; ſed prohibet T. Quintius. XVIII. 30, 10 *ſq.*

Eumeni auxilia mittunt Achæi, bello Antiochico. XXI. 7, 1 *ſq.* per legatos domum inſigne offert Achæis, quod reſpuunt illi. XXIII. 7 *ſeq. conf. c.* 4, 5 *ſq.* honores ejus ab Achæis ſublati reſtituuntur, regante Attalo; XXVII. 15. XXVIII. 7. *&* 10, 7. qui ſingulari amore fratrem complectebatur. XXVII. 15, 4. *n.*

Ab Antiocho Pergami aliquanriſper includitur Eumenes. XXI. 8, 1. XXII. 3, 10. L. Æmilio ſuadet, ut non audiat Antiochum de pace agentem ante Scipionum adventum. XXI. 8, 4 *ſqq.* fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenditur. XXI. 14, 6. XXII. 26, 7 *& vs.* 20 *ſq.* Romam proficiſcitur eum legatis Romanis, qui a ſenatu peterent confirmationem Pacis cum Antiocho. XXI. 14, 12. honorifice excipitur. XXII. 1. ejus oratio ad ſenatum, qua ſua & patris in Romanos merita prædicat. XXII. 2-5. cum decem legatis Romanis Epheſum ſedit, & inde Apameam ad Cn. Manlium venit. XXII. 25, 6 *ſqq.*

Eumeni a Romanis dantur omnes eis Taurum populi, qui Antiocho paruerant, excepta Lycia & Caria; Græcæ civitates, quæ Attalo tributum pependerant, eidem idem tributum pendere jubentur. XXII. 7, 7. tum eidem datur Cherſoneſus, Lyſimachia, & alia Thraciæ loca. XXII. 27, 3 *ſq.* *& vs.*

& vs. 9 *ſqq.* matrimonium filiæ Antiochi ſibi oblatum reſpuerat. XXII. 3, 9.

de Thraciæ urbibus contendit cum Philippo. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. fratrem Athenæum legatum Romam mittit. XXIV. 1, 4. 3, 1 *ſqq.*

Bellum cum Pruſia geſſerat; XXIII. 18, 8. *cf.* III. 3, 6. ad quod auxilia Pruſiæ miſerat Philippus. XXIV. 1, 4. 3, 1. *n.*

Bellum cum Pharnace gerit, & ea cauſſa legatos Romam mittit, in his Attalum fratrem. III. 3, 6. XXIV. 10, 1 *ſqq.* XXV. 2, 6 *ſqq.* 4, 4. induciis factis cum Pharnace, omnes fratres ſuos Romam legatos mittunt. XXV. 6. Pax & formula fœderis, quo ab una parte nominantur Eumenes, Pruſias & Ariarathes; ab altera Pharnaces & Mithridates. XXVI. 6.

invitatus a Rhodiis ad bellum adv. Lycios, adcurrit. XXV. 5, 13. ſed offendit Rhodios & ſuſpectum ſe eis reddit. XXVII. 6, 5 *ſq.*

Cydoniatis Cretenſibus ex fœdere præſidium mittit adv. Gortynios. XXVIII. 13.

inſidiarum Eumeni factarum crimen Romæ apud ſenatum per legatos defendit Perſeus. XXVII. 7, 2. ad eumdem Eumenem legatos mittit Perſeus de bello adverſus Romanos. XXIX. 3, 8.

ab Eumene alienati Romani, quod oblique in bello Perſico ſe geſſerat, Attalum, Romam a fratre legatum, incitare ſtudent, ut pro ſe contra fratrem apud ſenatum loquatur. XXX. 1. Eumenis cauſſa ſenatus conſulto prohibent Romani, ne Reges ulli ad ſe Romam venirent. XXX. 17.

Eumenis regnum a Gallis invaditur. XXX. 1, 1 *& 3.* 2, 8. 3, 2. 17, 11 *ſq.* ab ejus imperio Gallogræcos liberant Romani. XXXI. 2. *& cap.* 6, 2 *& 6.* accuſatus a Pruſia & Gallis, Attalum & Athenæum fratres Romam ad ſe purgandum mittit. XXXI. 6 *& 9.*

Ad accuſandum Eumenem omnes, qui vellent, Sardes invitat Sulpicius Gallus, legatus Rom. XXXI, 10. rurſus Attalum Romam mittit Eumenes. XXXII. 3 *& 5*, 5 *ſqq.*

mors Eumenis & elogium. XXXII. 23. ei ſuccedit frater Attalus; *ibid. vs.* 8. regnum adminiſtrans pro Attalo puero, Eumenis filio. XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1 *ſqq.*

tres habuit fratres caros, & regni ſalutisque ſuæ cuſtodes. XXXII. 23, 6. *n.* XXII. 1, 6. 5, 7. 27, 9. *Conf. Adn. ad* XXIII. 18, 1. pius fuit in matrem. XXIII. 18.

Eumenes & Philetærus ſuo favore aluerant vitia Pythæ Thebani. XL. 1, 2.

Eumenes, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5.

Evocati, in exercitu Romano, qui ultro in gratiam conſulis militant. VI. 31, 2 *ſq.*

Evocati Romam Achæi; vide Achæi.

Eupha-

Euphanes, Cretenſis, dux militum auxiliarium ab Antiocho Eleis miſſorum. XX. 3, 7.

Euphrates fluv. ὁ Εὐφράτης. V. 51, 1. &c.

ejus origo, curſus, natura, & alvei in quos ſciſſus eſt. IX. 43. inter Euphratem & Tigrim eſt Pulcher qui vocatur Campus. VIII. 25, 1.

Eupolemus, præfectus equitum Ætolorum in exercitu T. Quintii. XVIII. 2, 9 *ſqq.* 4, 5.

Eupolemus, *neſcio an idem cum præcedente*, Romam abductus. XXVIII. 4, 6.

Eureas, Achæorum legatus Romam. XXXI. 6, 1. 8, 3.

Euripidas *vel* Euripides, Εὐριπίδας & Εὐριπίδης, (*eſt enim haud dubie unus vir idemque,*) Ætolus; Cynethæ oppido præfectus ab Ætolis. IV. 19, 5. dux ab Ætolis miſſus Eleis ſociis, fines Achæorum populatur. IV. 59. rurſus Sicyoniam populatur, ſed turpiter ſuos deſerit adveniente Philippo, & Pſophidem evadit. 69, 2. 70, 11. inde, urbe a Philippo capta, & arce per pactionem dedita, ex pacto incolumis in Ætoliam redit. IV. 72.

denuo eumdem ducem ab Ætolis petunt Elei, in locum Pyrrhiæ. V. 94, 2 *ſqq.* 95, 6 *ſq.*

Euripides, *Tragicus* poëta. Dictum ejus (*ex Antiopa:*) ἓν σοφὸν βούλευμα &c. I. 35, 4. *n.* VIII. 5, 3. *ex incerta tragœdia:* αἰεὶ πρασίμοχθοι &c. V. 106, 4. *e Cresphonte:* Εἰρήνα βαθύπλουτε &c. XII. 26, 5.

Euripus, fretum Eubœæ. ὁ Εὔριπος.

Cenchreis Philippus per Euripum Demetriadem navigat. V. 29, 5. per eumdem Euripum cum navibus Cenchreas redit. V. 101, 2 & 4. rurſus per Euripum cum claſſe navigat. V. 109, 5.

Euromus, Εὔρωμος, ἡ Εὐρωμέων πόλις, Cariæ opp. unde præſidia deducere jubetur Philippus. XVII. 2, 3. XVIII. 27, 4.

Mylaſſenſes occupant τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις, Euromenſium urbes. XXX. 5, 11 *ſqq. n.*

Europa; una e tribus terræ partibus, inter Tanaim & Herculis columnas comprehenſa. III. 37, 2 *ſqq.* Europæ longitudo. XXXIV. 7, 8 *ſq.* latitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 1. *T. V. p.* 45 *ſq.*

Macedonum regnum in Europa, minimam Europæ partem complexum eſt. I. 2, 4. Europæ gentes occidentales pugnaciſſimæ. I. 2, 6. Antiochi in Europam trajectio. III. 3, 4.

Europus, Εὔρωπος, urbs Paropotamiæ ad Tigrim. V. 48, 16. *n.*

Eurotas, ὁ Εὐρώτας, Peloponneſi fluvius, Spartam ab ortu præterfluens. V. 21, 2. 22, 2 *ſqq.* 23, 8 *ſqq.* VIII. 35, 8. IX. 8, 7. XVI. 16, 2.

Eurotas, Italiæ inferioris fluv. prope Tarentum, idem qui alias Galæſus. VIII. 35, 8.

Euryclidas & Micyon, rhetores, conſiliis ſuis regunt Athenienſes, & turpiter blandiuntur regibus. V. 106, 7. *n.*

ryleo, prætor Achæorum ignavus. X. 24, 1.

Eurylochus, præeſt Cretenſibus

Euin exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.

Eurylochus, Magnes, centuriat milites Ptoiemæi Philopatoris. V. 63, 12. agemati præſt. 65, 2.

Euthydemus, origine Magnes, Baſtrianæ regno potitur. XI. 34, 1 *ſq.* eum prælio vincit Antiochus Magnus. X. 49. pacem ei dat Antiochus, & filio ejus Demetrio ſuam filiam deſpondet. XI. 34.

Euxinus Pontus. *vide* Pontus.

Exercitationes militares Scipionis Afric. majoris, capta Nova Carthagine. X. 20, 1.

Philopœmenis exercitatio equitum. X. 21 *ſeq. qui locus perperam a nobis cum Caſaub. ad Scipionem eſt relatus.*

remiges primæ claſſis Romanorum exercitati in terra. I. 21, 1 *ſq.*

Exitus conſilii in omni incepto quis ſit futurus cogitandum. *Fragm. gramm.* 14.

Expugnata urbe, mos eſt Romanorum ſævam ſtatim edere cædem. X. 15, 4 *ſq.* tum agitur præda, quæ æqualiter dividitur. 15, 8 *ſqq. & cap.* 16 d *ſeq.*

Exſequiarum celebratio apud Romanos. VI. 53 *ſeq.*

Exſilio voluntario effugere capitis pœnam licet civibus Romanis. VI. 14, 7 *ſq.*

Exſules Lacedæmonii, Achæi *&c.* *Vide ſuo loco.*

Exta victimæ de more oſtenduntur regi, VII. 11, 1.

Extraneorum ſociorum ſedes in caſtris Romanis. VI. 31, 9.

Extraordinarii, ſelecti e ſociis in legione Romana. VI. 26, 7 *ſqq.* eorum locus in caſtris. 31, 6 *ſqq.*

ex equitibus extraordinariis ſelecti in caſtris prope conſulem tentoria habent, & conſuli quæſtorique præſto ſunt. VI. 31, 2 *ſq.*

Extremum curſum currere. XVIII. 35, 6. *n.* I. 87, 3,

F.

L. Fabius, legatus Scipionis Carthaginem miſſus. XV. 1, 3.

Q. Fabius *Pictor*, Hiſtoriarum ſcriptor, partium Romanar. nimis ſtudioſus in primi belli Punici hiſtoria. I. 14. 15, 12. 58, 5. ejus ſententia de cauſis belli Hannibalici. III. 8. licet vixerit Hannibalis ætate, & ſenator fuerit Romanus, tamen non in omnibus fides ei haberi debet. III. 9.

Q. Fabius, Maximus cognominatus ob rerum ſeliciter geſtarum magnitudinem; Dictator creatur. III. 87, 6. imperium ſuſcipit. 88, 9 *ſqq.* cunctatur prudenter, eoque laudatur ab his, culpatur ab illis. 89 *ſeq.* 92, 3 *ſqq.* 94, 8. 103, 3. in montium anguſtiis inſidias ſtruit Hannibali, quas ille ſtratagemate facum

in

in cornibus boum accenſarum eludit. 92, 10 *ſqq.* 93 *ſeq.*

Romam ad ſacrificium proficiſcens, fruſtra monet Minucium, magiſtrum equitum. III. 94, 9 *ſq.* Fabio dignitate par conſtituitur Minucius; duo dictatores inter ſe dividunt legiones. 103. Minucio, pet ſuam temeritatem laboranti, ſuppetias venit Fabius. 104 *ſeq.* ei reconciliatur Minucius, & legiones ſuas rurſus cum eo conjungit. 105, 8 *ſqq.* dictatura abit Fabius. 106, 1.

oppugnationi Tarenti intentus eſt. X. 1, 10. urbs ei proditur. *Fragm. hiſt.* 18.

Q. Fabius, uxori T. Quintii ſororis filius, Romam legatus a T. Quintio. XVII. 10, 8. *An idem cum ſequenti?*

Q. Fabius *Labeo*, *prætor*, præfectus claſſis, Pataris naves Antiochi accipit crematque. XXII. 26, 30.

Q. Fabius Maximus, L. Æmilii Pauli filius naturalis, frater natu major Scipionis Africani minoris; cum fratre apud prætorem effecit, ut Polybio Romæ manere liceret. XVIII. 18, 6. XXXII. 9, 5. 10, 3. ex bonis patris mortui, dotem matri ægre reſtituere poteſt. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 4. a Polybio inſtituitur ſimul cum fratre. XXXII. 9, 9, 10, 3. in eum liberalis eſt frater. XXXII. 14.

ſub patre Æmilio Paullo cum laude militat bello Perſico. XXIX. 6, 3. in decem legatis mittitur ad dirimendum bellum Attali & Pruſiæ. XXXIII. 6, 3. Siciliæ prætor præeſt. XXXVIII. 3, 8.

Faces in boum cornibus accenſæ aſtu Hannibalis. III. 93.

faces e ſpeculis accenſæ ſignis dandis. X. 43 *ſeqq.* De *eisdem conf. Fragm. gramm.* 76.

Fæſula *vel* Fæſulæ, oppidum Etruriæ, τὰ Φαίσολα, & ἡ Φαισόλα. II. 25, 6. *n.* ad Fæſulas a Gallis cæduntur Romani. II. 25. circa Fæſulas primum caſtra habuit Hannibal, poſtquam paludibus eſt egreſſus. III. 82, 1. *coll.* 80, 1.

Falernus, ὁ προσαγορευόμενος Φάλερνος τόπος, & *nude* ὁ Φάλερνος, mons & ager Campaniæ. III. 90, 10. 92, 6. 94, 7. *Conf. Liv. XXII.* 13 *ſq.*

Faliſci, οἱ καλούμενοι Φάλισκοι. Romanorum civile bellum cum Faliſcis. I. 65, 2.

Fames, Carthaginienſium Agrigenti obſeſſorum. I. 65, 2. fame ſe mutuo devorare coguntur mercenarii rebelles Pœnorum. I. 84, 9. 85, 1. dira fame expugnantur Petelini ab Hannibale. VII. 1, 3.

C. Fannius, legatus Rom. ad res Illyriorum & Dalmatarum inſpiciendas. XXXII. 18 *ſeq.* ad coërcendas Pruſiæ injurias in Attalum. XXXIII. 6. ad Achæos. XXXVIII. 4, 1.

Ferentani, Φρεντανοὶ, Φρεντάνοι, Romanorum ſocii bello Gallico Ciſalp. II. 24, 12. agrum eorum, τὴν Φρεντανήν, devaſtat Hannibal. III. 88, 3.

Feri! βάλλε. verbum ſolenne mercenariorum rebellium bello Africo. II. 69. 12 *ſq.* 80, 9.
Feriæ novem dierum, ſupplicatio. XXI. 1, 1 *ſq.*
Ficus Philippo ſuppeditarunt Magnetes in Aſia, cum frumentum non haberent. XVI. 24, 9.
Fides hiſtorica non tam ex ſcriptoris auctoritate æſtimanda eſt, quam e rebus ipſis quæ narrantur. III. 9, 3 *ſqq.*
Fide violata ſolvuntur ſocietates etiam latronum. IV. 29, 4.
Fidei pignora inter homines maxima. IV. 17, 9 & 11. idonea fidei pignora ſunt: jusjurandum, liberi, uxores, maxime vero vita ante acta. VIII. 2, 3.
Fidei Romanorum ſe permittere, idem valet ac arbitrio victoris ſe permittere. XX. 9 *ſeq. conf.* XX. 1, 4 *ſq.* 2, 10 *ſqq.* XXXVI. 2.
in fide ſervanda Græcos longe antecellunt Romani. VI. 56, 13 *ſqq.* fidei a Romanis ſervatæ luculentum exemplum in captivis ab Hannibale dimiſſis. VI. 58. fide erga legatos ſervanda nihil antiquius eſt Romanis. XV. 4, 9 *ſq.*
fide, ſed cui vide! *Vide* Credere.
Finis quem quærunt homines in omnibus quæ ſuſcipiunt, aut voluptas eſt, aut decus, aut utilitas. III. 4, 11.
C. Flaminius, *tribunus plebis*, legem fert de dividendo agro Piceno. II. 21, 7 *ſq.*
conſul cum L. Furio, Inſubribus infert bellum. II. 32. temere agit, aciem ad ipſam fluminis ripam inſtruens. 33, 7 *ſq.*
conſul iterum cum Cn. Servilio, III. 75. in Etruria ad Arretium cum exercitu conſidet. 77 *ſeq.* popularem auram captans, dicendo valens, ad bellum ineptus. 80. temere intrat anguſtias ad Traſimenum lacum. 82 *ſeq.* & ibi cadit in pugna. 84. in ejus locum ſufficitur M. Regulus. 106, 2.
Flaminius, legatus Romanor. ad Ligures, ab his violatur vulneraturque. XXXIII. 7.
Titus *Flamininus*. *Vide* T. Quintius.
Fœderum a Romanis cum aliis gentibus ictorum Tabulæ æneæ ſervantur Romæ in Iovis Capitolini templo, in ærario ædilium. III. 26, 1.
Fœderum formulæ; conditiones pacis:
C. Attali cum Pruſia XXXIII. 11.
Byzantinorum cum Rhodiis, & cum Pruſia. IV. 52.
Carthaginienſium cum Philippo. VII. 9.
Eumenis & Pharnacis ſociorumque. XXVI. 6.
Romanorum, cum Ætolis. XI. 6, 5. XXII. 15. cum Antiocho. XXI. 14. XXII. 26. cum Carthaginienſibus: antiqua fœdera ante primum bellum Punicum. III. 22-25. poſt primum bellum Punicum vel Siculum. I. 62 *ſeq.* III. 27. poſt bellum Africum, fœdus de Sardinia Romanis concedenda.

cedenda. I. 88. III. 27, 8. cum Asdrubale in Hiſpania, de Ibero non transgrediendo. II. 13, 7. III. 27, 9 *ſq.* poſt bellum Punic. II. victo Hannibale in Africa. XV. 18. cum Hierone. I. 16, 9. cum Philippo. XVIII. 27. cum Teuta. II. 12.

Fons mirabilis in Herculis templo Gadibus. XXXIV. 9, 5 *ſqq.*

Formæ reip. *Vide* Respublica.

Fortitudine adverſus hoſtes, & conſenſu civium, continetur respublica. VI. 46, 7. fortitudo & temperantia ubi vigent in republica, ibi nec vis extrinſecus, nec vitium intrinſecus facile perdere eam poteſt. VI. 48, 3 *ſq.* VI. 59, 1. *cf.* 48, 3. ad fortitudinem Scipio Africanus minor ſe exercuerat venando. XXXII. 15.

Fortuna in rebus ludit humanis, & quotidie novi aliquid molitur. I. 4, 5. *n.* mutabilis fortuna; cui non fidendum, præſertim in rebus proſperis. I. 35, 2. II. 4. VIII. 22, 10. XV. 6, 8. maximas quasque res inopinato ſæpe fine terminat. II. 70, 2.

fortuna veluti bonus brabeuta egit cum Pœnis & Romanis ad Erſten. I. 58, 1. *ſed* interdum virorum fortium inceptis fortuna ipſa & caſus reſiſtit. XV. 16, 6. *Sic* Epaminondas, cum omnes partes boni imperatoris impleſſet, fortuna eſt victus. IX. 8, 13. per fortunam lapſis parata eſt miſericordia & auxilium, ſtultitiam opprobrium ſequitur. II. 7, 3.

qui Fortunæ adminiſtrationem rerum humanarum accuſavit, in gratiam redibit cum ea, ubi conſideraverit, quo pacto illa a multis (veluti a Philippo & ab Antiocho) pœnas patratarum injuriarum exegerit. XV. 20, 5 *ſqq.*

non fortuna, ſed conſilio ac virtute ſuperiores ceteris gentibus evaſerunt Romani. I. 63, 9. *Sic* Scipio Afric. major non fortunatus modo, ſed & fortis prudensque fuit. X. 2, 5 *ſqq.* 9, 2. Fortunam, *id eſt* caſum fortuitum, pro cauſſa citare, putidum eſt. II. 38, 5. id faciunt ii qui rerum veras cauſſas ignorant. X. 5, 8. XVIII. 11, 5. Fortunæ multa temere tribuuntur. *Fragm. gramm.* 130 *ſq.*

fortuna recte uti, majus eſt quam proſpere rem gerere. X. 36, 1.

Forum in caſtris Romanorum. VI. 31, 1.

Foſſa. Pugnam ad Foſſam, ἡ μάχη ἡ καλουμένη περὶ Τάφρον. IV. 33, 6. *n.*

Foſſa regia, ἡ βασιλικὴ Διώρυξ, ex Euphrate in Tigrim ducta, in Babylonia. V. 51, 6.

Foſſa, qua Leucas a continente diremta eſt. *Vide* Dioryctus.

Fratres Galli, in Inſula inter Iſaram & Rhodanum, de regno contendentes. III. 49.

Frentani; *vide* Ferentani.

Frenum non ſolum, ſed & ſeſſorem accepit Antiochus. XXI. 12, 9.

Frumenti copia in Gallia Ciſalpina. II. 15, 1. inopia & cari-

tas Romæ, bello Hannibalico. IX. 44. *conf.* Medimnus.
ex Ægypto frumentum petunt Romani. IX. 44, 1. e Sicilia frumentum petunt Rhodii.
Fugitivi ſervi, ex legibus Romanorum cruciati necantur. I. 69, 5.
Fulvius, Φολούϊος, Φουλούϊος, Φούλβιος, *pro quo mendoſe vulgo* Οὔρβιος *legitur apud Suidam in* Πραξικοπήσας. *Vide Adnot. noſtr. ad Polyb.* XXII. 23, 1.
Cn. Fulvius *Centumalus* conſul, claſſi præeſt bello Illyrico cum Teuta. II. 11 *ſeq.* conſul iterum, quo tempore Hannibal ad Romam erat. IX. 6, 6 *ſqq.* 7, 1.
M. Fulvius *Nobilior, (plerumque nude* Marcus *dictus apud Polyb.)* Conſul, adverſus Ætolos mittitur. 8, 9. *& cap.* 10. oppugnat Ambraciam. 9. 10. pacem dat Ætolis. 12 *ſeq.* capit Samen, urbem Cephalleniæ. 23, 1. *n. coll. c.* 13, 13 *ſq.* ejus frater uterinus eſt C. Valerius Lævinus. XXII. 12, 10 *ſq.*
in Peloponneſum venit ad dijudicandam controverſiam Lacedæmoniorum & Achæorum. XXIII. 10, 14. *n.*
Q. Fulvius Cos. cum T. Manlio, Boios in deditionem accipit. II. 31, 8.
Q. Fulvius, a T. Quintio Romam legatus de pace Philippo danda. XVII. 10, 8.
Q. Fulvius *Nobilior* Coſ. bellum in Hiſpania gerit. XXXV. 4, 2.
Servius Fulvius Cos. cum M. Æmilio, claſſem Punicam capit, infando naufragio ſuam claſſem amittit. I. 36 *ſeq.*
Fumo ſignificatur adventus. III. 43, 6. fumo Romani Ambraciam oppugnantes pelluntur e cuniculis. XXII. 11, 15 *ſqq.*
Funeris curatio apud Romanos, mortuo viro illuſtri. VI. 53.
Fures in caſtris Rom. fuſte percutiuntur. VI. 37, 9.
C. Furius *Pacilus* Coſ. cum L. Cæcilio in Siciliam mittitur. I. 39, 8. (*ubi vulgo* Cn. Furius *pro* Caio *legebatur, contra Faſtorum Capitol. auctoritatem, aliorumque ſcriptorum teſtimonium.*) cum collega Thermam & Liparam capit. I. 39, 13. cum dimidio copiarum in Italiam redit. I. 40, 1.
P. Furius Coſ. cum C. Flaminio bellum infert Inſubribus. II. 32.
Fuſtuarium, ſupplicium militare apud Romanos. VI. 37.
Futura prædicere conjectura ex eis quæ jam acciderant, non difficile. VI. 3, 2. futuri ſpes incerta. II. 4, 5. III. 31, 3.

G.

A. Gabinius, ad Achæos legatus. XXVIII. 4, 1. 5, 9.
Gadara, τὸ Γάδαρα, Cœleſyriæ urbs egregie munita, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 3. *n.* victo Scopa, recepta ab eodem Antiocho. XVI. 39, 3.
Gades, τὰ Γάδειρα. XXXIV. 7, 7. a Gadibus usque ad Tanaim, omnem oram maritimam ſe percurriſſe gloriatus eſt Pytheas.

theas. XXXIV. 5, 8. Gadibus, in templo Herculis, fons eſt mirabilis. XXXIV. 9, 5 *ſqq.*

Gades inſula; ejus magnitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 3.

Gæſatæ *vel* Gæſati, Γαῖσατοι & Γαισάται, Galli, inter Alpes & Rhodanum incolentes, ab Inſubribus & Boiis concitantur adv. Romanos. II. 22 *ſeq.* *οἱ ἐκ τῶν Ἄλπεων Γαισάτοι dicuntur* II. 28, 3. *quos Caſaubonus* Inalpinos Gæſatos *interpretatus eſt.* nomen habent ab eo quod mercede militant. II. 22, 1. *n.* eorum reges, Concolitanus & Anetoëſtus. *ib. vs.* 2.

nudi pugnant in acie. II. 28, 8. cæduntur a Romanis. II. 30. novus eorum exercitus conducitur. 34, 2.

Gætuli Autololes, populus Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Gæzotoris, Γαιζότορις, Galatiæ regulus in Aſia. XXV. 4, 6.

Galadræ, Γαλάδραι, oppidum Macedoniæ. *Cives*, Galadræi. *Fragm. hiſt.* 19.

Galæſus, Γαλαῖσος, fluvius prope Tarentum; idem Eurotas dictus. VIII. 35, 8.

Γαλάται, Galatæ. *Sic Polybio promiscue dicuntur Galli omnes, cum Europam incolentes, tam cis, quam trans Alpes, (qui alias* Κελτοὶ*) tum Aſiam habitantes, qui & Gallogræci. Conf.* Galli, Gallia, Ægoſages, Tectoſages, Toliſtobogii, Trocmi.

Γαλατία, Galatia Aſiæ, *s.* Gallogræcia. XXV. 4, 1 & 6. 5, 6. XXVI. 6, 4.

Γαλατία, Gallia Ciſalpina. II. 24, 8. III. 40, 3. 118, 6.

Γαλατία, Gallia Transalpina. II. 22, 6.

Galatis, *rectius* Galaditis *vel* Galaaditis:) Γαλάτις, *ni potius* Γαλαδῖτις *vel* Γαλααδῖτις, *aut* Γαλαδηνή; Aſiæ regio, *trans Iordanem*, Arabiæ finitima: eam intrat Antiochus cum exercitu, & Abila urbem ſubigit. V. 71, 2. *n.*

Galatus, Boiorum rex, a ſuis occiſus. II. 21, 5.

Galea, nuda velitum Romanor. VI. 22, 3. criſtata, gravis armaturæ. 23, 12 *ſq.*

Galeotæ vel Xiphiæ piſcis venatio. XXXIV. 2, 15 *ſq.* & *cap.* 3.

Galli gallinacei, majoribus animis (*id eſt, majori ira*) decertant, quam viribus: ſic Romani & Pœni ſub finem belli Siculi. I. 58.

in Pace, galli cantus excitat dormientes; in Bello, tubæ ſonus. XII. 26, 1.

Galli, ſacerdotes Magnæ Matris, *οἱ* Γάλλοι. XXII. 20, 5.

Galli, populus, *promiscue οἱ* Γαλάται & *οἱ* Κελτοί; ſive Europam incolentes, cis aut trans Alpes, ſive Aſiam. *Conf.* Γαλάται, Γαλατία, & Gallia.

Galli Romam vi capiunt. I. 6, 2. II. 18, 2. Gallorum clades Delphica. I. 6, 5. *n.* II. 20, 6. 35, 7. IV. 46, 1.

Galli mercenarii Pœnorum, multiplicem comittunt perfidiam.

diam. II. 7. hi olim Autaritum habuerant ducem. I. 77, 5. initio patria fuerant ejecti ob perfidiam in propinquos & cognatos ſuos commiſſam. II. 7, 6. Illyriis Phœnicen produnt, Epiri urbem. II. 5.

Galli Italiam incolentes, *ſ.* Ciſalpini; ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτοί. I. 13, 4. Κελτοὶ οἱ τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία κατοικοῦντες. III. 48, 6. braccati. II. 28, 7. Cum eis bellum gerunt Romani; Bellum Gallicum Ciſalpinum. I. 13, 4. II. 13, 7. II. 23-35. *De eisdem ex profeſſo agit Polybius* II. 14 *ſeqq.* eorum frequentia, pulcritudo, proceritas. II. 15, 7. vitæ rario. II. 17, 9. *Conf.* Gallia Ciſalpina.

Galli Transalpini. II. 15, 8 *ſqq. cap.* 19, 1. 21, 5. Inalpini, οἱ τὰς Ἄλπεις κατοικοῦντες, bella movent Ciſalpinis. II. 18, 4. *Conf.* Inalpini populi.

Galli Etruſcos ſuperiori Italia pepulerunt. II. 17.

Galli Transpadani: Lai *ſ.* Lævi, Libicii, Inſubres; tum Veneti, ſermone quidem diverſo utentes. II. 17, 4 *ſqq.* Cispadani: Ananes, Boii, Lingones, Senones. II. 17, 7.

Gallorum variæ irruptiones in ditionem Romanorum. II. 18-22. legatos, a M? Curio de redimendis captivis miſſos, necant Galli. 19, 9.

Bellum Gallicum Ciſalpinum: Galli Inſubres & Boii adv. Romanos coneitant Gallos Gæſatos. II. 22. (*conf.* Gæſatæ *vel* Gæſati.) populantur Etruriam. 25, 1 *ſqq.* exeunt Romanos ad Fæſulam. 25, 7 *ſqq.* Redeuntes, ſimul a fronte & a tergo invaduntur a Romanis; *cap.* 27. & acie bifronte pugnant, braccati Inſubres & Boii, nudi Gæſati. 28. cæduntur a Romanis ad Telamonem. 28 *& ſeqq.*

fortiſſime pugnantes Galli, ſolo genere armorum vincuntur. II. 30, 7. gladius eorum ad cædendum ſolum valet. 30, 8. 33, 5. III. 114, 2 *ſq.* ſcutum Gallicum, virum non tegit. II. 30, 3.

Gallorum omne genus in fervore animorum & primo impetu atrociſſimum. II. 33, 2. in omnibus actionibus ira & impetu, non conſilio, tegunntur. 35, 3. Galli molles & laborum impatientes. III. 79, 4. leves, & inconſtantes in fide ſervanda. II. 32, 8. III. 70, 4. Gallis familiare eſt, poſtquam aliena rapuerunt, ut inteſtinis tumultibus de præda capta inter ſe deeertent, præſertim ubi mero ciboque ſe ingurgitarunt. II. 19, 4. de temulentia *adde* XI. 2, 1.

Ad Gallos Ciſalpinos ex Hiſpania legatos mittit Hannibal. III. 34. Magilus regulus ex Gallia Ciſalp. ad Hannibalem venit ad Rhodanum. III. 44. Galli Ciſalpini ad partes Hannibalis tranſeunt. III. 66, 7. 68, 8.

Galli, duce Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contemris Macedonibus, in mediam irruunt

ruunt Græciam. IX. 35, 4. eis tunc ſoli reſtirerunt Æoli. IX. 30, 3. Galli, qui Græciam invaſerunt, partim ad Delphos internecione deleti ſunt, partim in Aſiam trajecerunt. I. 6, 5.

Galli, pars eorum qui cum Brenno patria exierant, qui Delphicam declinaverunt cladem, ubi ad Helleſpontum pervenerunt, in Thracia haud procul Byzantio conſederunt cum rege Comontorio, regiam condiderunt Tulen, Byzantios bello fatigarunt, & graviſſima ab eis tributa expreſſerunt. IV. 45, 10. 46, 5 *ſqq.* illud Gallorum regnum, ſub poſtremo eorum rege Cavaro, cum ipſa gente exſtinctum a Thracibus eſt. IV. 46, 4. *cf.* 38, 6.

Gallos (Ægoſagas, Αἰγοσάγας, IV. 77, 2. *n.*) Attalus ex Europa accivit ad bellum adverſus Achæum. V. 78, 4. 111, 2. eorum ope Æolicas & Ionicas urbes, quæ Achæo ſe tradiderant, recepit Attalus. V. 77. eos in bellis ſequebantur uxores & liberi, plauſtris vecti. 78, 1. eosdem Attalus, quum lunæ defectum pro oſtento habentes progredi ulterius nollent, ad Helleſponti oram remiſit, & ſedes ibi eis adſignavit. 78. eosdem Pruſias, quum effuſa licentia civitates ad Helleſpontum depopularentur, bello petens, internecione delevit. V. 111.

Galli mille (*equites*) in exercitu Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 2. Gallici equites (Γαλατικοὶ ἱππεῖς) in exercitu Philippi & Achæorum bello Sociali. V. 3. 2. 17, 4. Galli *s.* Galatæ Rigoſages (*ſive* Ægoſages, *aut* Tectoſages) in exercitu Antiochi contra Molonem. V. 53, 3. Galli *s.* Galatæ in Molonis exercitu. V. 53, 8. in exercitu Ptolemæi Philopatoris, mixti Thracibus. V. 65, 10.

Gallorum & Scytharum ſacinora patrare; IX. 34, 11. *proverbialiter dictum*, ex metu Gallorum, qui ſæpe Græcos non ſolum priſtinis temporibus ſed etiamnum Polybii ætate auxios tenuit. II. 35, 9. XXVI. 9, 3.

Galli in Asdrubalis caſtris temulenti, in modum victimarum jugulantur a Romanis. XI. 2, 1.

in Galliam mittuntur ambo Conſules quo anno T. Quintio prorogata eſt Macedonia provincia. XVII. 11, 1 *ſq.* 12, 1.

Bellum cum Gallogræcis *s.* Gallis Aſiam incolentibus a Cn. Manlio Coſ. geſtum, poſt bellum Antiochicum. XXII. 16-24. III. 3, 5. victoriam de Gallis relatam græcæ omnes civitates per Aſiam lætæ gratulantur Cn. Manlio. XXII. 24, 2 *ſq.* res in Gallogræcia conſtituunt decem legati cum Cn. Manlio. 27, 12.

Galatiam, *quæ ſub Eumene erat*, populatur Pharnaces, ſociis utens duobus Galatarum regulis,

regulis, Carſignato & Gæzotori. XXV. 4, 1 & 6. *adde c.* 5, 6. Pace cum Eumene facta prohibetur Pharnaces Galatiam ingredi, & fœdera ejus cum Gallis irrita declarantur. XXVI. 6, 4.

Perſeus ſocietatem init cum Gallis. XXVI. 9.

Galli (*Gallogræci*) Eumenis regnum invadunt. XXX. 1, 1 *ſq.* 2, 8. 3, 2. legatos ad eos mittunt Romani; 3, 7 *ſq.* qui tamen lubentes patiuntur, ut Eumenes ab eis prematur. 15, 12 *ſq.* eisdem Gallis, Aſiam incolentibus, libertatem ſuis legibus vivendi, & Eumenis imperio ſe ſubtrahendi, dat ſenatus Romanus. XXXI. 2. *cf. cap.* 6, 2 *ſqq.* Rutſus per legatos queruntur Galli de Eumene, incitati etiam a Pruſia. XXXII. 5, 5. *Conf.* Tectoſages, Toliſtobogii, Trocmi.

Gallia, ἡ Γαλατία, ἡ Κελτική, (*vide mox;*) & ἡ Κελτία. VII. 9, 6. *Conf.* Γαλατία, & *Galli.*

Gallia Ciſalpina, ἡ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτῶν χώρα. II. 13, 7. *coll.* 14, 3. ἡ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ περὶ τὸν Πάδον χώρα. III. 34, 2. τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία. III. 39, 10. 47, 4. 56, 3. *coll.* 14, 7. ἡ Κελτική (*ſcil.* τῆς Ἰταλίας, *cf.* III. 86, 2. *vel* κατὰ τὴν Ἰταλίαν.) II. 32, 1. III. 77, 3. ἡ Γαλατία. II. 21, 8. 24, 8. III. 87, 2. 118, 6. Galliæ Ciſalpinæ figura, ubertas, hominum frequentia. II. 14 *ſeq.* de ejus ubertate *conf.* III. 87, 1 & 3. in ea eſt Apenninus mons, & Padus fluvius. II. 16. Ejus populi; *vide* Galli Transpadani & Ciſpadani. Galliam Ciſalpinam ingreditur Hannibal. III. 56.

Gallia Transalpina, ἡ Γαλατία. II. 22, 6.

Gallogræci. *vide* Galatæ, & Galli, Toliſtobogii, Tectoſages, Trocmi, Ægoſages, Rigoſages.

Garſyeris, exſul, hortatur Achæum ad ſumendum regium nomen & diadema. V. 57, 5. *n.* ab Achæo cum exercitu miſſus ad Pedleniſſenſes obſidione liberandos, repellit Selgenſes a Pedleniſſo, & ipſam Selgam capit. V. 72-74.

Gatalus, dynaſtes Sarmata, pace inter Eumenem & Pharnacem facta comprehenditur. XXVI. 6, 13.

Gaza, ἡ Γάζα, urbs Cœleſyriæ maritima, ab Ægypto venientibus proxima poſt Rhincoluram & Raphiam. V. 80, 3 *ſq.* eo commeatus convehuntur a Ptolemæo Philopatore ad bellum adv. Antiochum Magnum. V. 68, 2.

Gazenſes *vel* Gazæi, οἱ Γαζαῖοι, ſicut olim Perſis & deinde Alexandro, ſic dein Antiocho Magno, urbem oppugnanti, fortiter reſtiterunt, & fidem regibus Ægypti ſervarunt. XVI. 40. *cf.* 18, 1. Zeno hiſtoricus in hiſtoria obſidionis Gazæ verba magis, quam res, curavit. XVI. 18, 1.

Gelias, legatus Phocæenſium ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Gelo,

Gelo, Hieronis filius, Syracuſarum regis, liberalis in Rhodios. V. 88, 5. pius in patrem, ante quem vira deceſſit, annos 50 natus. VII. 7, 7. 8, 9. *Particeps regni paterni fuiſſe videtur; vide Adnot. ad V.* 88, 5.

Γενεαλογικὸς τρόπος hiſtoriarum ſcribendarum, *i. e.* de deorum heroumque generationibus. IX. 1, 4.

Genthius, Pleurati filius, rex Illyrici. XXXII. 18, 4. *& Adnot. ad II.* 5, 6. *Tom. V. p.* 357. *In ſcripturam Γένθιος per Θ conſtanter conſentiunt libri noſtri manuſcripti; pro quo temere vulgo Γέντιος ediderunt. Vide Adnot. ad XXVIII.* 8, 1. *& XXIX.* 5, 7.

eum per legatos ad ſocietatem invitat Perſeus. XXVIII. 8 *ſeq.* & Genthius ad extremum perſuaderi ſe patitur ad fœdus adv. Romanos eum Perſeo faciendum. XXIX. 2 *ſeq.* legatos cum Perſeo ad Rhodios mittit. XXIX. 2, 9. 3, 7. *& cap.* 5.

ebrioſus & crudelis, fratrem Pleuratum occidit. XXIX. 5, 7 *ſq.* in triumpho ducitur a L. Anicio. XXX. 13.

Geographia cum hiſtoria jungenda. III. 36. præſertim in rerum bello geſtarum hiſtoria. V. 21, 4 *ſqq.*

res ad Geographiam pertinentes in unum maxime librum congeſſit Polybius. III. 37, 1-6. *is eſt* liber XXXIV hiſtoriarum Polybii, *cujus vide Reliquias & Spicilegium, & Adnot. ad* XXXIV. 1.

de diſtantiis variorum locorum *vide XXXIV.* 6 *ſeq.*

extremarum terræ partium cognitio veteribus difficillima. III. 58. per Alexandri imperium in Aſia, & per Romanorum imperium in aliis terræ partibus, multo facilior reddita eſt ea cognitio itineratoribus. III. 59.

Geometria, imperatori ſcitu neceſſaria. IX. 14, 5. *& cap.* 19-21. *Conf.* Scalarum commetiendarum ratio.

Geometriæ elementa quæ in ſcholis pueri addiſcunt, ἡ παιδικὴ μέτρησις. XXXIV. 6, 8. *n.*

Gephrus, Γεφροῦς, oppidum Cœleſyriæ, *in Decapoli trans Iordanem, ut videtur;* in dedirionem ab Antiocho accipitur. V. 70, 12. *n.*

Gerra, τὰ Γέρρα, Cœleſyriæ caſtellum, contra Brochos caſtellum; (ad fauces quæ ſunt inter Libani & Antilibani radices, in exitu Marſyæ campi;) utrumque in poteſtate Ptolemæi Philopat. & ejus nomine occupatum a Theodoto Ætolo. V. 46, 1 *ſqq. coll.* 45, 8 *ſq.* utrumque obſidetur ab Antiocho Magno. 61, 7 *ſq. Addenda hæc loca Polybii ad Cellarii Geogr. Antiq. III.* 12. *p.* 431. *& conferendus Strabo lib. I. p.* 50. C. *& p.* 55. *D. qui* Gerra *in Syria ponit.*

Gerræi, Γερραῖοι, cives urbis Arabiæ *felicis, cui nomen Gerra.* XIII. 9. *n.* dona mittunt Anti-

Antiocho M. qui libertatem eis confirmat. *ibid.*

Gertus, Γερτοῦς, (*gen.* Γερτοῦντος) oppidum Rhœbatidis in Daſſaretia, captum a Scerdilæda, receptum & præſidio occupatum a Philippo. V. 108, 2. *n.* & *vs.* 8. *Conf.* Gerces.

Gerunium, Γερούνιον, (*Livio* Geryon *ſive* Geronium) Dauniæ oppidum in Apulia, XXV. M. P. diſtans a Luceria, captum ab Hannibale. III. 100, 1 *ſqq. n.*

ad Gerunium Minucius, magiſter equitum, velitatione ſuperat Hannibalis copias. III. 101. caſtra ad Gerunium poſita (III. 101, 2.) ægre defendit Hannibal. III. 102, 6 & 10. in eisdem caſtris hibernat. III. 107, 1. V. 108, 9. *n.*

Gerus, Γεροῦς, οῦντος, oppidum Daſſaretidis, præſidio occupatum a Philippo. V. 108, 8. *n. Conf.* Gertus.

Geſcon, Geſco, Gisco, ὁ Γέσκων, dux Pœnorum, Lilibæo præfectus, finito bello Siculo milites Carthaginienſium in Africam trajici curat. I. 66. ei bene voluerunt mercenarii rebelles. 68, 13. cum pecunia Tunetem mittitur ad ſolvenda mercenariis ſtipendia. 69. adverſus eum commilitones ſuos concitant Spendius & Matho. *ibid.* prehenſus in carcerem detruditur a rebellibus. 70, 5. 79, 10 & 13. cum aliis captivis mutilatus, cruribus fractis, in foveam conjicitur. 80.

Gesconis (*ejusdemque* Giſconis) filius, Hasdrubal. IX. 11, 3. *Conf.* Giscon.

Gillicas, legatus Carthag. ad Romanos bello Punico tertio. XXXVI. 1, 8. *n.*

Giſcon, Γίσκων, (*idem nomen cum* Γέσκων) cognomine Strytanus, legatus Carthaginienſium Romam. XXXVI. 1, 8. *Conf.* Geſcon.

Gitta, Γίττα, oppidum Palæſtinæ. XVI. 41, 4. *n.*

Gladiatorii muneris ſumtus, triginta talenta. XXXII. 14, 6.

Gladius Romanus præſtat Gallico. II. 30, 8. ad pungendum æque valet ac ad cædendum, quemadmodum Hiſpanienſis; Gallicus non niſi ad cædendum valet, & vel ſic mox inutilis redditur. II. 33, 5 *ſq.* III. 114, 2 *ſq.* VI. 23, 6 *ſq.* gladiorum fabrica excellunt Celtiberi. *Fragm. hiſt.* 14.

neque haſtis neque gladiis rem gerebant Romani in pugna Scipionis cum Hannibale, *ſed umbonibus atque alis.* XV. 13, 1. *n.*

Glandium copia in Gallia Ciſalpina. II. 15, 2.

glandibus ad mare creſcentibus pinguefiunt thynni. XXXIV. 8, 1 *ſqq.*

Glaucia; *vide* Servilius.

Glaucias, Perſei legatus ad Genthium. XXVIII. 8, 9.

Glaucides, Abydenus, Abydum Philippo tradit, uxores liberosque civium ſervaturus. XVI. 33, 4 *ſq.* 34, 8.

Glaucus, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.

Glympes, Γλύμπεις *ſive* Γλυμπεῖς, caſtellum ditionis Argivorum, in confinio agri Argivi & Laconici. V. 20, 4.

fruſtra

fruſtra invaditur a Lycurgo, rege Lacedæmon. IV. 36, 4 *ſq.*

Gonatas; *vide* Antigonus Gonatas.

Gonni, *οἱ* Γόννοι, Theſſaliæ oppidum in aditu Tempium. XVIII. 10, 2.

Γονομάνοι; *vide* Cenomani.

Gordieum, (*i. q.* Gordium) Γορδιεῖον, Phrygiæ oppidum. XXII. 26, 8.

Gorgus, Meſſeniorum legatus ad Philippum. V. 5, 4 *ſq.* athletica laude clarus, genere nobilis, *a Philippo concitatus adv. plebem.* VII. 10, 2 *ſqq. n.*

Gorgus Thelphyſiæ; *mendoſa ſcriptura* IV. 60, 3. *Vide* Gortyn *vel* Gortyna, Arcadiæ oppidum.

Gorgylus, *ὁ* Γόργυλος, Laconiæ fluvius, prope Sellaſiam. II. 66, 1 & 10.

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν, *ἡ* Γόρτυνα, Arcadiæ oppidum in agro Telphuſio. IV. 60, 3. *n. Mendoſe vulgo omnes, & nos ipſi,* Γόργον τὸν τῆς Τελφουσίας, *pro* Γόρτυναν τῆς Τελφουσίας.

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν *vel ἡ* Γόρτυνα, τῆς Γορτύνης, urbs Cretæ. XXIII. 15, 1. *n.*

Gortynii, *οἱ* Γορτύνιοι, cum Cnoſſiis ſociis tota dominantur Creta. IV. 53, 3 *ſq.* mox orto Gortynæ diſſidio ſeniorum juniorumque, ſeniores cum Cnoſſiis facientes, ejectis junioribus, urbem Cnoſſiis tradunt. 53, 7 *ſqq.* juniores, urbe ejecti, Phæſtiorum portum, & ipſorum etiam Gortyncnſium portum occupant, indeque eis qui in urbe erant bellum inſerunt. 55, 6.

Gortynii Cnoſſiorum vires quovis modo attenuare ſtudent. XXIII. 15. eorum lites componunt legati Romani. *ibid.*

adv. Gortynios Cydoniatæ præſidium ab Eumene petunt. XXVIII. 13.

Gortynii cum Cnoſſiis bellum inferunt Rhauciis, & conjurant in eorum exitium. XXXI. 1 *ſeq.*

Gortyniorum Cosmus, Cydas. XXIII. 15, 1. Gortynius, Zelys. V. 79, 10.

Gorza, *ἡ καλουμένη* Γόρζα, oppidum Africæ. I. 74, 3.

Gracchus; *vide* Sempronius.

Graculus, *κολοιὸς*, *convicium* a Timæo in Agathoclem uſurpatum. XII. 15, 2.

Græcia Magna, in inferiori Italia. II. 39, 1. III. 118, 2. *vide* Magna Græcia.

Græci, Græcia.

Græcorum in gratiam, hiſtoriam ſuam ſcripſit Polybius. I. 3, 7 *ſq.* III. 59, 8.

communis calamitas univerſæ Græciæ (*bello Achaico*) principium ſimul & finem habuit. III. 5, 6.

res Græcorum Olymp. CXL. geſtas libro IV. & V. exponit Polybius. III. 118, 11. IV. 1, 3. Græciæ imminet nubes ab Occidente. V. 104, 10. Græcis rebus anno 3. Olympiadis CXL. miſceri cœperunt res Italicæ & Libycæ. IV. 28, 5. V. 105, 3 *ſq.*

Græcorum ratio caſtra metandi, & vallo ea muniendi, minus

minus commoda quam Romanorum. VI. 42. XVIII. 1. equitum arma Romani ad morem Græcorum in melius mutarunt. VI. 25, 8 *ſq.*

apud Græcos non tanta fides & religio jurisjurandi, quam apud Romanos. VI. 56, 13 *ſq.* ſordida apud eos obtinet munerum captatio. XVIII. 17, 7.

Græci omnes, cum Aſiam tum Europam incolentes, uno præconio T. Quintii liberi pronunciati. XVIII. 29, 15.

græco ſcribere ſermone ridicule adſectavit Poſtumius Albinus. XL. 6.

Γραικὰ γερόντια, Græci ſenes (exſules ob belli Perſici culpam) parum intereſt, Romæ an in Achaia ſepeliantur; dictum Catonis. XXXV. 6, 2.

Grammaticus Iſocrates; *vide ſuo loco.*

Gravis armatura Romanorum. VI. 23.

Guluſſa, Maſiniſſæ filius, cum Scipione intereſt oppugnationi Carthaginis, & agit cum Asdrubale, urbis præfecto. XXXI. 1 *ſeq. De eodem vide Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 10.

Gyges, *mendoſa vulgo ſcriptura, orta ex confuſione noti nominis regis Lydiæ cum obſcuriori nomine vetuſti regis Achaiæ. Vide* Ogygus.

Gymnaſio Abydi incluſi infantes civium cum nutricibus. XVI. 31, 2.

Gyridas, unus e Senibus (τῶν Γερόντων) Lacedæmoniorum, occiſus a factione Æolica. IV. 35, 5.

Gyrton, Theſſaliæ oppidum. Gyrtonius, Heraclides; *quem vide ſuo loco.*

Gythium, τὸ Γύθιον, portus & navale Lacedæmoniorum. V. 19, 6. *n.* Gythio Alexandriam ſolvit Cleomenes. II. 69, 11.

H.

Hadrianus ager, *in Piceno*, ἡ Ἀδριανὴ χώρα. Prætutianum Hadrianumque agrum populatur Hannibal. III. 88, 3.

Hæmus mons; *vide* Æmus.

Haliartus, Ἅλιαρτος, urbs Bœotiæ. XXVII. 5, 3.

Haliartii, Ἁλιάρτιοι, favent Perſeo adv. Romanos. XXVII. 1, 8. 5, 3. urbs eorum antiquiſſima, Perſico bello everſa. XXX. 18, 4. pro Haliartiis quum fruſtra deprecati eſſent Athenienſes apud Romanos, turpi conſilio agrum eorundem ſibi depoſcunt. XXX. 18.

Hamilcar; *vide* Amilcar.

Hannibal, præfectus præſidii Pœnorum, quod Agrigenti obſidetur a Romanis. I. 18. noctu elabitur cum ſuis. 19.

idem (*vide* I. 23, 4.) præfectus claſſis, Panormi verſatur. I. 21, 6. per imprudentiam plures naves amittit. 21, 9 *ſqq.* Pugna navali vincitur a Duilio. 22 *ſeq.* ægre elabitur, capta navi. 23, 7.

haud multo poſt in Sardinia, multis navibus amiſſis, in crucem actus eſt a ſuis. I. 24, 5 *ſqq.*

ejus filius, Hannibal. I. 43, 4.

Hanni-

Hannibal, filius ſuperioris, ab Himilcone mittitur ad Gallos mercenarios in fide continendos. I. 43, 4.

Hannibal, Amilcaris filius, (*diverſus ab eo qui bellum Punicum ſecundum geſſit*) trierarchus Adherbalis, cum ſubſidio militum intrat Lilybæum, a Romanis obſeſſum. I. 44. inde cum vacuis navibus ad Adherbalem Drepana abit. I. 46, 1.

Hannibal, (*fortaſſe alteruter e duobus præcedentibus*) collega datur Barcæ bello Africo, poſtquam Hannoni demtum eſt imperium. I. 82, 12. caſtris exutus ad Tunetem a Mathone, captusque, cruci eidem adfigitur e qua ſuſpenſus fuerat Spendius. 86.

Hannibal, cognomine Rhodius. I. 46, 4. confidenter portum Lilybæi intrat, obſeſſum a Romanis, exitque; idque ſæpius fecit. I. 46. ad extremum, obſtructo a Romanis introitu portus, capitur. 47.

Hannibal, Amilcaris Barcæ filius, novennis puer cum patre in Hiſpaniam abit. II. 1, 6. & perpetuum jurat Romanorum odium. III. 11.

quibus viris quibusve locis fretus Hannibal imperium Romanorum conatus ſit evertere. II. 14, 2. vix viginti millia militum habens, adgreſſus eſt populum qui habuit militiæ aptos pedites ultra 700,000; equites ad 70,000. II. 24, 16.

in Hiſpaniæ imperio ſuccedit Asdrubali, & ſtatim bellum animo molitur Romanis inferendum. II. 36. III. 13, 4. Hannibalem in Hiſp. præter Carthaginienſium voluntatum geſſiſſe omnia, ait Fabius. III. 8, 6. Olcades, Vaccæos, Carpetanos, aliosque trans Iberum populos ſubigit. III. 13 *ſeq.* legatos Romanos, de Sagunto admonentes, ſuperbe accipit. 15. Saguntum oppugnat expugnatque. 17. Hannibal ut ſibi dedatur, petunt a Pœnis legati Romani. 20, 8. Hiſpaniæ proſpicit præſidiis, fratri Asdrubali relinquendis, & legatos mittit ad Gallos Ciſalpinos. 33 *ſeq.*

Iberum fluvium tranſit, tum Pyrenæum montem. III. 35. Rhodanum ſuperat. III. 41-47. Rhodanum relinquit triduo ante Scipionis cum exercitu adventum. 49, 1 *ſq.*

Alpes ſuperat. III. 47-56. quinque menſibus iter a Carthagine Nova in Galliam Ciſalp. confecit. III. 56, 3. longitudo viæ, quæ a Nova Carthag. usque in Galliam Ciſalp. conficienda erat Hannibali. III. 39, 5 *ſqq.* dimidium fere copiarum in itinere, præſertim in Alpium trajectione amiſit. 60, 5.

in Gallia Ciſalpina Taurinos ſubigit. III. 60, 8. *n.* captivorum ſpectaculo, ad fortiter pugnandum hortatur ſuos. III. 62 *ſeq.* ad Padum caſtra caſtris Romanis oppoſita habet. V. 29, 7. equeſtri prælio inter Padum & Ticinum ſuperat P. Scipionem. III. 65. (*& ibi*

Adn. adv. 1.) poſt anceps prælium equeſtre ad Trebiam, III. 69. collatis ſignis ingenri pugna vincit Ti. Sempronium. 70-75.

in Gallia Ciſalpina hibernans, captivos Gallos ſine pretio dimittit. III. 77. & ad ſallendos inſidiatores in varias formas ſe mutat. 78. naturali inclinatione pronus ad audacia conſilia. 78, 7.

Etruriam per paludes petit. III. 78 *ſeqq.* ad Traſimenum lacum ingenti clade adficit Romanos. 82 *ſeqq.* V. 101, 3 & 6. ad oram Adriatici maris reficit copias. III. 86, 8 *ſqq.* 87, 1 *ſeq.* Afros Romano more armat. III. 87. 3. 114, 1. XVIII. 11, 6 *ſqq.*

ſuperato Apennino, in Samnium tranſit. III. 90, 7. vaſtat Campaniam. 92. inſidias a Fabio in anguſtiis ſtructas, eludit ſtratagemate. 93. caſtra ad Gerunium ægre defendit ab irruptione Minucii. 102. a Gerunio caſtra movet Cannas. 107, 1 *ſq.*

Cannenſi pugna clade ingenti adfecit Romanos. III. 111-117. Hannibalem propediem ad Romæ portas adfuturum putant Romani. 118, 5. legatos captivorum Romam mittit. VI. 58.

Capuam invitatur; Petelinos fame expugnat. VII. 1. cum Hannibale per legatos agit Hieronymus rex Syracuſ. VII. 2 & 4. Hannibalis fœdus cum Philippo. VII. 9.

Tarentum proditione capit Hannibal. VIII. 26-32. Tarentinos benigne tractat, urbem ab arce interſepit, arcem obſider. 33-36.

Appium, Capuam obſidentem, obſidet Hannibal. IX. 3. relicta Capua, Romam petit; ſed inde repulſus, Rhegium abit. IX. 4-7. *conf. c.* 9.

Hannibalis maximum robur in equitatu. IX. 3, 9 *ſqq.* illius unius mente & conſilio omnia geruntur. IX. 22. Romani ſupra modum crudelem, Pœni avarum perhibuerunt Hannibalem. 23, 8. 26, 11. *de* avaritia *conf. cap.* 25. varius fuit, pro temporum varietate. IX. 24. 26, 1. Capua a Romanis recepta, multa durius facere coactus eſt. 26, 2 *ſqq.*

ſæpe hoſtem decepit, numquam ipſe ab hoſte deceptus. X. 33, 2 *ſq.* ingenio & arte imperatoria præſtans, e plurimis gentibus mixtum exercitum per 16 annos ita continuit, ut nulla umquam ſeditio oriretur. XI. 20.

in brevem angulum Bruttii agri, ad Lacinium, a Romanis concluditur. XI. 7, 1. XV. 1, 11.

ex Italia in Africam revocatur a Pœnis; XIV. 9, 8 & 11. *cap.* 10, 1. & redit; XV. 1, 10, ad Adrumetum caſtra ponens. XV. 5, 3. a Tychæo Numida auxilium 2000 equitum impetrat. XV. 3. Adrumeto Zamam caſtra transfert. 5, 3. colloquio cum Scipione fruſtra inſtituto; XV. 6-8. acie ab eo vincitur. 9-16. Pacem ſuadet Pœnis in conditiones a Scipione latas. XV. 18.

Hanni-

Hannibalem ab Antiocho expoſcunr Romani. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

moritur eodem anno cum Philopœmene & Scipione *Adn. ad* XXIV. 9, 1. Elogium Hannibalis. XXIV. 9, 5.

Hannibal, Carthaginienſis, triremium præfectus, ab Hannibale *Magno* ad Hieronymum Syracuſas miſſus, & ab hoc Carthaginem. VII. 2, 3 & 6.

Hannibal, *cognom.* Monomachus, ſævorum conſiliorum auctor Hannibali *magno.* IX. 24, 5 *ſqq.*

Hannibalicum Bellum; ὁ Ἀννιβιακὸς πόλεμος, *Bellum Punicum ſecundum.* I. 3, 2. *n.* II. 37, 2. 71, 9. III. 1, 1. 2, 1. 32, 7. 95, 7. VI. 51, 3. *Vide* Hannibal, Amilcaris filius. Belli illius ſcriptor Fabius. III. 8.

de Cauſſis ejus belli *diſputatur* III. 6-12. *conf.* I. 65, 8. & II. 36. diſceptantur Iura Romanorum Pœnorumque in ſuſcipiendo eo bello. III. 28-30. finitum bellum pace a Scipione Pœnis data, victo Hannibale. XV. 18 *ſq.* poſtquam per annos XVII duraſſet. XXIV. 9, 5.

Hanno, Ἄννων, dux copiarum Punicarum in Sicilia, Erbeſſum opp. capit. I. 18. obſidet Romanos, Agrigentum obſidentes. *ibid.* & *ſeq.* prælio profligatur. 19.

in pugna navali cum Regulo ad Ecnomum, præeſt dextro cornu. I. 27, 5. in altum fuga ſe recipit. 28, 1 & 9.

claſſi præfectus, commeatum Erycem erat devecturus, Amilcaremque cum militibus recepturus ad pugnam navalem; I. 60. ſed præventus a C. Lutatio, ad pugnam cogitur ad Æguſam, qua claſſis ejus partim capta eſt, partim depreſſa. 60 *ſeq.*

in Sardiniam miſſus adv. rebelles mercenarios, ab his prehenſus, cruci adfigitur. I. 79.

Hannonis hujus filius Asdrubal, dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. I. 30, 1.

Hanno *alius*, qui nulli rei in Sicilia geſtæ interfuerat. I. 67, 2. regionem Africæ circa Hecatompylon ſubjecerat Pœnis. 73, 1. cum Numidis & Aſtis pugnare ſolitus. 74, 7.

imperator Pœnorum in Africa, ſedirionem mercenariorum & Afrorum ſedare fruſtra ſtudet. I. 67. ſubditos Pœnorum dure tractare ſolitus, eoque nomine Pœnis carus. 72, 3. ignave ſe gerit bello Africo. 74. Vticenſes propemodum perdit, dum vult eos adjuvare. *ibid.* tametſi Amilcari deinde ſumma imperii commiſſa eſt, tamen & Hannoni continuatum imperium. 81, 1. Copias conjungit cum Amilcare, ſed ob ducum diſcordiam nil recte geritur. 82. hinc imperium deponit Hanno. 87, 3. rurſus vero illud accipit, & cum Barca redit in gratiam. 87. cum eoque finem imponit bello Africo. 88.

Hanno, Hiſpaniæ citeriori præfectus ab Hannibale. III. 35, 4 *ſq.*

bello capitur a Cn. Scipione. III. 76, 5 *ſq.*

Hanno, Bomilcaris filius, dux partis copiarum Hannibalis, præmittitur trans Rhodanum, ad tutandam trajectionem exercitus. III. 42, 6 *ſq.*

Hanno, *puto idem cum ſuperiori*, dextro cornu præeſt in pugna Cannenſi. III. 114, 7.

Harmoſtas ſuos Spartani e Græciæ civitatibus non revocarunt, licet edixiſſent, ſe liberas eas dimiſſuros. IV. 27, 5.

Harpyia, Ἅρπυια, urbs Italiæ. *Gentile* Ἁρπυιήτης. *Fragm. hiſt.* 23.

Hasdrubal; *vide* Asdrubal.

Haſta velitaris, ὁ γρόσφος, τὸ τῶν γρόσφων βέλος. VI. 22, 4. haſtas, δόρατα, triarii loco pilorum habent. VI. 23, 16. haſtæ equitum Romanorum, olim inutiles, dein ad Græcorum morem mutatæ. VI. 25, 5 *ſqq.*

haſta, γαῖσος, præmium militis qui hoſtem vulneravit. VI. 39, 3.

haſtam ſimul & caduceum mittere, *proverb.* IV. 52, 3.

Haſtati in legione Romana. VI. 22, 7 *ſqq.* eorum armatura, gravis. 23. ſedes in caſtris. 29, 8. miniſterium caſtrenſe. 33, 3 *ſqq.*

haſtati, principes & triarii, in acie Scipionis adv. Hannibalem. XV. 9, 7.

Hebrus, Ἕβρος, fluvius Thraciæ. XXXIV. 12, 3.

Hecatodorus, (*ni potius* Hypatodorus) artifex ſtatuæ æneæ Minervæ, Aliphereæ poſitæ. IV. 78, 5. *n.*

Hecatombæum, τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον, in agro Dymæorum; ubi magna clade a Cleomene adfecti ſunt Achæi. II. 51, 3.

Hecatompylos, ἡ Ἑκατονταπυλος, urbs Africæ, quam Pœnis ſubjecerat Hanno. I. 73, 1. *n.*

Hecatompylos Parthiæ, ἡ Ἑκατόμπυλος; eo venit Antiochus. X. 28, 7. 29, 1.

Ἑκατονταπυλος; *vide* Hecatompylos, *paullo ante.*

Hecatontodorus, (*rectius fortaſſe* Hecatodorus,) princeps civitaris Byzantiorum. IV. 47, 4 *ſq. n.*

Hegeſianax, Antiochi M. legatus Corinthum ad T. Quintium & decem legaros Romanos. XVIII. 30, 1 *ſqq.* 33, 3.

Hegeſilochus; *vide* Ageſilochus; *eſt enim unius ejusdemque viri nomen.*

Hegias, Phocæenſium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium, XXI. 4, 4 *ſq.*

Helia, Ἑλία, Laconicæ ager ampliſſimus & præſtantiſſimus. V. 19, 8. 20, 12. *Nomen puto habet ab oppido Helos,* Ἕλος, *unde Helotæ denominati. Confer Strabonis locum, quem ad artic.* Leucæ *adferimus.*

Helicaſii. Ἑλικασίων *legendum conjectaverat Gronov.* XI. 11, 6. *pro vulgato* Ἑλισφασίων.

Helice, Ἑλίκη, una ex XII civitatibus Achaiæ primum olim fœderaris, mari dein hauſta. II. 41, 7 *ſq. n.*

Helicranon, Ἑλίκρανον, Epiri caſtel-

caſtellum, quo ſuppetias Epirotis venere Ætoli & Achæi adv. Illyrios. II. 6, 2. 4. *in montanis; nam ibi propter τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων prœlium committi non poterat.*

Heliotropium, Ἡλιοτρόπιον (*quaſi dicas* Solarium *vel* Horologium) locus prope Thebas Phrhiotidas. V. 99, 8.

Hella, Ἕλλα, Aſiæ oppidum, Attali regis emporium. XVI. 41, 5. *niſi* Ἕλαια, Elæa, *legendum.*

Helleſpontus, Ἑλλήσποντος.

curſus ab Helleſponto ad Bosporum Thracicum. IV. 44, 6 *ſqq.* ad Helleſponti oſtium ſunt Seſtus & Abydus. *ibid.* & IV. 50, 6.

Galli, qui cum Brenno patria exierant, & eladem Delphicam declinaverant, ubi ad Helleſpontum venerunt, non in Aſiam trajecerunt, ſed in vicinia Byzantii conſedetunt. IV. 46, 1. Gallis Ægoſagis, in Aſiam a ſe invitatis, ſedes ad Helleſpontum adſignat Attalus. V. 78, 5 *ſq.* iidem Galli urbes ad Helleſpontum effuſe depopulantur. V. 111. 2.

adverſus Helleſponti urbes veluti aream ſitam Epheſum putat Antiochus. XVIII. 32, 2. Helleſpontum trajiciunt Scipiones cum exercitu. XXI. 6, 2. 10, 2.

Phrygia ad Helleſpontum. XXII. 5, 14. 27, 10.

Helleſpontum navibus obſidet Eumenes, ne cui navi transitus in Pontum pateret. XXVII. 6, 5.

C. Helvius a Cn. Manlio Coſ. ad Moagerem mittitur, Cibyræ tyrannum. XXII. 16, 3 *ſqq.*

Hemiolia, genus navigii. V. 101, 2. *n.*

Hemiolius, cognomen Theodoti. *Vide* Theod. Hemiol.

Hephæſtia, Ἡφαιστία, urbs Lemni inſulæ, liberata a Romanis. XVIII. 31, 2.

Hepteris. Hepteri, quæ olim Pyrrhi fuerat, vehitur Hannibal, dux claſſis Punicæ in pugna navali cum Duilio. I. 23, 4.

hepteres in claſſe Philippi. XVI. 3, 7. 7, 1.

Heraclea, Ἡράκλεια, opp. Siciliæ, haud procul Agrigento. I. 18 *ſeq.* 30, 1. cognomento Minoa. I. 25, 9. ibi ſtatio claſſis Punicæ. *ibid.* prope Heracleam Carthalo inſidiatur claſſi Romanæ. I. 53, 7.

Heraclea *Trachinia*, opp. Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, in poteſtate Ætolorum. X. 42, 4. captum a Romanis. XX. 9, 1. 11, 2.

Heraclea, Macedoniæ oppidum in Lynceſtis. XXXIV. 12, 8. *Conf.* Heracleum.

Heracleotæ, Ἡρακλεῶται & Ἡρακλειῶται, ſuis legibus utentes, comprehenſi fœdere Eumenis cum Pharnace. XXVI. 6, 13. *ſunt cives Heracleæ Ponticæ; de qua conf. quæ habet Strabo lib. XII. p. 542. d.*

eis Pruſias damna illata farcire tenetur. XXXIII. 11, 8.

Heracleum, Ἡράκλειον; (*vulgo* Ἡρά-

Ἡράκλεια, Heraclea, *edebatur.*) oppidum Perrhæbiæ in Macedoniæ confinibus. XXVIII. 11, 3. *n.* & 15, 3. capitur a Romanis teſtudine faſtigiata. XXVIII. 12.

Ἡρακλεῖον, Herculis templum Gadibus. XXXIV. 7, 5.

Heraclidæ Tiſamenum Sparta ejiciunt. II. 41, 4. *Inde* Heraclidarum regnum Spartæ ad poſteros propagatum. IV. 34, 5. 35, 14.

Heraclides, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1. Romam venit cum Laodice & Alexandro *Bala*, quem pro filio Antiochi Epiphanis venditat, & Demetrio Soteri opponit. XXXIII. 14 & 16.

Heraclides, Byzantius, ab Antiocho M. ad Scipiones legatus mittitur de pace. XXI. 10 *ſeq.* privarim cum P. Scipione agit. XXI. 11 *extr.* & *ſeq.*

Heraclides, Gyrtonius, Theſſalici equitatus præfectus in exercitu Philippi. XVIII. 5, 2.

Heraclides, Tarentinus, perditus homo, Tarentum Romanis prodiderat; inde novæ proditionis compertus, ad Philippum profugit. XIII. 4, 4 *ſqq.* a Philippo præficitur claſſi. XIII. 4, 8. *n.* XVI. 15, 6. Rhodum a Philippo miſſus ad claſſem Rhodiorum perdendam, aſtute rem exſequitur, & claſſem incendio corrumpit. XIII. 4 *ſeq.* *conf.* *Adnot. ad cap.* 5, 1.

Heraclitus. Ejus dictum: aures parum fidos eſſe rerum ſponſores. IV. 40, 3. *n.* certiores reſtes eſſe oculos. XII. 27, 1.

Heræa, Ἡραία, ἡ τῶν Ἡραιέων πόλις, urbs Arcadiæ prope Elidem regionem, XVIII. 25, 7 *n.* ad Alpheum fluvium. IV. 77, 5. (*ubi* ἐφ' Ἡραίας *ſcripſi pro vulgato* ἐπὶ Φαραίαν. *Vide Adnot.*) Lepreo Triphyliæ Heræam caſtra movet Philippus, inde Megalopolin. IV. 80, 15 *ſq.*

tradit ſe Antigono Doſoni, (ab Ætolis, *ut videtur*, præreptа Achæis. *cf.* XVIII. 25, 7.) II. 54, 12. de Heræa cum Achæis apud Romanos contendunt Ætoli. XVIII. 25, 7. (*ubi mendoſe codices* Κρεῶν *pro* Ἡραιέων *habent.*) Heræam Achæis reddunt Romani XVIII. 30, 10. *n.*

Hercules. Herculis propago, *i. e.* rex Spartæ, declaratur Lycurgus, licet non eſſet ex regia ſtirpe. IV. 35, 14. (*conf.* Heraclidæ.)

Hercules, bellum gerens cum Eleis, condidit Tichos caſtellum. IV. 59, 4. neminem umquam ſponte læſit; ludos Olympicos & illas belli ferias inſtituens, animi ſui ſenſum declaravit. XII. 26, 2.

coram Hercule ictum Fœdus Pœnorum cum Philippo. VII. 9, 2. Herculi ſacra facit Perſeus. XXIX. 6, 17. Herculis templum Gadibus, τὸ Ἡρακλεῖον. XXXIV. 7, 5.

Hercules Deianiræ tunica cruciatus, pictura. XL. 7, 3.

Herculeum Fretum; *vide mox* Hercules Columnæ.

Her-

Herculis Columnæ, *αἱ Ἡρακλειοι στῆλαι, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι. Vide loca citata ad* II. 1, 6. *adde* III. 37, 10.

ad eas in Hiſpaniam trajecit Amilcar. II. 1, 6. *n.*

Ad ipſum Fretum, quod Africam ab Hiſpania dividit, Herculis Columnas poſuit Polybius. XXXIV. 9, 4. *Ea ratione* Fretum Herculeum *vocat τὸν κατ' Ἡρακλείους στήλας πόρον.* III. 39, 4. *& τὸ κατ' Ἡρακλείους στήλας στόμα.* III. 57, 2. XVI. 29, 6 *&* 12.

de illo Freto ex profeſſo ſe dicturum promittit Polybius III. 57, 2. *& habet nonnulla* XVI. 29. ubi fretum illud cum Helleſponto confertur. *Alia haud dubie libro XXXIV. collegerat.*

ab Herculis Columnis usque ad Tanaim extenditur Europa; usque ad Nilum, Africa. III. 37, 3 *&* 5. diſtantia Freti a Nova Carthagine, ab Ibero &c. III. 39, 5 *ſqq.* ab eodem freto usque ad Philæni aras pertinebat ditio Pœnorum in Africa. III. 39, 2. X. 40, 7.

Conii in Hiſpania *ἐντὸς (niſi ἐκτὸς legendum) Ἡρακλείων στηλῶν* habitant. X. 7, 5. *n.*

Hermæum, ad Bosporum Thracicum. IV. 43, 2 *ſqq. Vide* Mercurii Fanum.

Hermæum Promontorium, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11. *Vide* Mercurii Promont.

Hermeas, (Hermias Caſaub.) *Ἑρμείας*, genere Car, regni adminiſtrator conſtitutus a Seleuco, Antiochi M. fratre, & deinde etiam ipſius Antiochi princeps miniſter; homo invidus, ambitioſus & crudelis. V. 41, 1 *ſqq.* in poteſtate habet Antiochum, ob ætatem. V. 45, 7. fingit literas tamquam ab Achæo ſcriptas, quaſi Achæi defectioni faveret Ptolemæus. V. 42, 7 *ſqq.*

adverſatur Epigeni, Antiocho ſuadenti, ut ipſe contra Molonem proficiſcatur; Antiochum ſtimulat ad bellum pro Cœleſyria cum Ptolemæo ſuſcipiendum. V. 41, 4 *ſqq. & cap.* 42. *adde* 45, 6. *&* 49. ficto crimine occidendum curat Epigenem. 50. lævo cornu cum Zeuxide præeſt in pugna adv. Molonem. V. 53, 6. ſperat, ſi quid Antiocho accidiſſet, tutorem ſe filioli ejus futurum. V. 55, 3 *ſqq.*

monente Apollophane medico, occidi eum curat Antiochus, ſummo omnium gaudio. 56, 1 *ſqq.* uxor & liberi ejus ab Apameenſibus mulieribus & pueris obruuntur lapidibus. 56, 15.

Hermion, (*& Hermione,*) *Ἑρμιών*, oppidum Argolidis, occupatur a Cleomene. II. 52, 2.

tyrannus Hermionenſium, *τῶν Ἑρμιονέων*, tyrannidem abdicat. II. 44, 6.

Hermippus, tibicen. XXX. 13, 3.

Hermogenes, unus e ducibus Antiochi in oppugnatione Seleuciæ. V. 60, 4.

Heroëm quemdam Hannibali viam per

per Alpes monſtraſſe, ſcripſerunt nonnulli. III. 47, 9. 48, 7.

heroës apud Arcadas hymnis vulgo celebrari ſoliti. IV. 20, 8. *Conf.* Deus.

Heſiodus, Æacidas inducit bello gaudentes. V. 2, 6. Ejusdem ſententiola: dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 1 *ſq. n.* VI. 59, 3.

Heſperium Promontorium Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Heſtiæ, Heſtiarum Promontoria, τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα, in ora Europæa Bospori Thracici. IV. 43, 5.

Heræri, Ἕταιροι, equites in exercitu Antiochi Magni. V. 53, 4. *n.* in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 7. ἑταιρικὴ ἵππος. XVI. 8, 7.

Herruria; *vide* Etruria.

Hexapyla, τὰ Ἑξάπυλα, porta Syracuſarum. VIII. 5, 6. *conf. Adnot. ad vs.* 2.

Hexeres duæ prætoriæ, in claſſe Reguli & Manlii. I. 26, 11. hexeres in claſſe Philippi. XVI. 17, 1.

Hexerium menſuram, (τῶν ἑξηρικῶν πλοίων τὰ μέτρα) quibus ubi ſunt Romani & Carthaginienſes, expoſuit Polybius. *Fragm. hiſt.* 35.

Hiacynthi tumulus, vel Apollinis Hiacinthi, prope Tarentum. VIII. 30, 2. *n.*

Hiceſius *ſive* Iceſius, Mileſius. XXVIII. 16, 5. *n.*

Hiera inſula, *una ex Ægatibus, Plinio* Hieroneſus, ἡ Ἱερὰ καλουμένη νῆσος, *niſi forte rectius* Ἱέρα *ſcribatur, retracto accentu, ad diſtinguendum a nomine adpellativo nomen proprium. Conf. Kühn ad Pauſan. p. 824. & Weſſeling. ad Diodor. T. I. p. 335 ſq.*

Hieræ portum tenet Hanno, Carthagine Erycem navigaturus. I. 60, 3. *n.* 61, 7.

Hiera Vulcania *vel* Vulcani, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου, una ex Æoliis. Crateres tres in illa inſula. XXXIV. 11, 12 *ſqq.*

Hiera-come, Ἱερὰ κώμη, oppidum *Lydiæ*, ditionis Pergamenæ, haud procul Thyariris. XVI. 1, 8. *n.* Ibi Dianæ fanum ſpoliatur a Pruſia. XXXII. 25, 11.

Hieram fecerunt invicti ad Erycem Pœni; ἱερὸν ἐποιήσαντο τὸν στέφανον. I. 58, 5. *n.*

Hiero, Ἱέρων. prætor Syracuſanorum. I. 8. rex nominatur. I. 9. bellum infert Mamertinis, Meſſanam tenentibus. *ibid.* unde bello parum felici irretitur cum Romanis. I. 11. & fœdus facit cum Pœnis. *ibid.*

victus ab Appio Coſ. fœdus facit cum Romanis. I. 16 *ſeq.* neceſſarios Romanis commeatus ſuppeditat. 18, 11. cum eo bellum gerere vetantur Pœni, fœderis formula, cum Romanis icti. 62, 8.

Hiero Pœnos commeatibus juvat bello Africo, cavens ne nimis illi debilitentur, & ne ſoli Romani præpotentem poteſtatem obtineant. I. 83.

auxilia

auxilia mittit Romanis bello Punico ſecundo. III. 75, 7.

gratiam Græcorum captat, rex prudens. I. 16, 10 *ſq.* VII. 8, 6. multa donat Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 88, 5 *ſqq.*

ejus filius Gelo regnat cum patre. V. 88, 5. *n.* de morte ejus falſo nuncio accepto, Romani verſus Syracuſas navigant. VII. 3, 5 *ſqq.* nepos ejus & ſucceſſor Hieronymus. *ibid.* Laus Hieronis; vixit annos amplius 90, ſenſus omnes integros conſervans; regnavit annos 54. VII. 8.

Hieronis regnum everſum (*nempe ſub ſucceſſore ejus Hieronymo.*) III. 2, 7.

Hieromnemon Byzantiorum, Cothon. IV. 52, 4. *n.*

Hieron, τὸ Ἱερὸν, caſtellum in ora Aſiatica Boſpori Thracici, ubi Iaſon e Colchide rediens duodecim diis ſacra fecit. IV. 39, 6. 43, 1. Byzantiis Hieron, magno pretio ab illis emtum, eripitur a Pruſia; IV. 50, 2 *ſq.* qui ligna, marmora, tegulas inde auſert, ſed ex pacis lege reſtituere ablata tenetur. IV. 52, 7 *ſq.*

Hieroneſus; *vide* Hiera Vulcania.

Hieronymus, rex Syracuſarum, Hieronis nepos *ex Gelone.* VII. 3, 5 *ſq.* & *cap.* 4, 5. Pyrrhi nepos ex Nereide, Pyrrhi filia. 4, 5. in ejus caput conjurat Thraſo. VII. 2, 1.

Hieronymus legationem mittit ad Hannibalem. VII. 2. fratres mittit Alexandriam, 2, 2. legatis Romanis illudit, & fœdus reſpuit Romanor. VII. 3. Pœnis proponit fœdus de dividenda Sicilia. 4, 1 *ſqq.* nova legatione miſſa, totam ſibi Siciliam poſtulat. 4, 7 *ſqq.*

novæ legationi Romanor. abſurdas conditiones proponit. VII. 5. bellum parat adv. Romanos. 5, 8. *Occiditur* in urbe Leontinorum. VII. 6, 1. *n.* ejus vitia a nonnullis ſcriptoribus exaggerata. VII. 7.

Hieronymus, Areas, partes Philippi Amyntæ filii amplexus erat, eoque proditor dictus eſt a Demoſthene, temere. XVII. 14, 2.

Hieroſolyma, Ἱεροσόλυμα, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 39, 4. celeberrimum ibi templum. 39, 5.

Himera, Siciliæ fluvius, ὁ Ἱμέρας, τοῦ Ἱμέρου, mediam fere inſulam dividit. VII. 4, 2. 5, 7.

Himerenſes Thermæ; *vide* Thermæ.

Himilco, Lilybæi præfectus, ſtrenue urbem defendit adv. Romanos. I. 42. 45. 53.

Himilconem Livius XXII. 19. *vocat claſſis præfectum Asdrubalis in Hiſpania, qui in Polybianis codicibus* Amilcar *vocatur,* III. 95, 2.

Hippacritæ, οἱ Ἱππακρῖται, *cives urbis Africæ cui* Hippo Diarrhytus *nomen;* obſidentur a mercenariis Pœnorum rebellibus. I. 70, 9. *n.* 73, 3. 77, 1. deficiunt ad rebelles I. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. I. 88.

Hippagines. I. 26, 24. remulcis adligati. I. 28, 2.

Hippana, ἡ Ἱππάνα, (*apud Steph. Byz. vero ex eodem Polybii loco* τὰ Ἵππανα *citatur*) Siciliæ oppidum, vi captum a Romanis. I. 24, 10. *n.*

Hipparchus, legatus Ilienſium ad decem legatos Romanos. XXIII. 3, 3.

Hippias, prætor Bœotorum. XXIII. 2, 12 *ſq.* ejus auctoritate ſocietatem cum Perſeo contraxerant Bœoti, quare ille Thebis ejicitur ab eis qui Romanis favebant. XXVII. 1, 9 *ſqq.* Chalcide pæne opprimitur ab exſulis Thebanis, Romanorum amicis. *cap.* 2, 3 *ſq.*

legatus Romam miſſus a Perſeo, iram ſenatus in regem deprecari fruſtra laborat. XXVII. 7, 2 *ſqq.* ad Genthium legatus mittitur ab eodem. XXVIII. 9, 3.

Hippitas, (*Plutarcho* Hippotas) amicus & fugæ comes Cleomenis Alexandriæ. V. 37, 8. *n. Forſan* Ἱπποίτας.

Hippo *Diarrhytus*, urbs Africæ, ἡ τῶν Ἱππακριτῶν πόλις. I. 82, 8. *Vide* Hippacritæ.

Hippo *Regius*, urbs Africæ. XII. 1, 1. *n.*

Hippo, poſitum a Caſaub. in vers. lat. III. 88, 6. *pro* Vibonium, Ἰβώνιον.

Hippocrates, Carthaginienſis, frater Epicydis, origine Syracuſius, ab Hannibale ad Hieronymum mittitur, regem Syracuſ. VII. 2, 3 *ſq.* inſinuat ſe apud Hieronymum, eique bellum ſuadet adv. Romanos. VII. 4, 4 *ſqq.* 5, 5. per eum Hannibal res in Sicilia regit. IX. 22, 4. *Adde Scholion infra context. ad* VIII. 5, 1.

Hippocritus, Cous, cives ſuos ad Perſei partes traducere fruſtra conatur. XXX. 7, 10.

Hippodromus, *i. e.* Circus, prope Seleuciam Pieriam. V. 59, 1. prope Sardes. VII. 17, 2.

Hippolochus, Ætolus, bello Perſico ut ſuſpectus Romam abductus eſt. XXVII. 13, 14.

Hippolochus, Theſſalus, equitum præfectus, a Ptolemæo deficit ad Antiochum. V. 70, 11. Samariæ præſidere jubetur ab Antiocho. 71, 11. Græcis mercenariis præeſt in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 9. *coll.* 82, 10.

Hippomedon, Ageſilai filius, nepos Eudamidæ, *regis Spartanorum*, præteritur in ſucceſſione regni poſt mortem Cleomenis. IV. 35, 13 *ſq.* ejus filia, uxor Archidami regis, quem interfecerat Cleomenes. *ibid.*

Hippopotami, in Ramboto, Africæ flumine. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Hippoſthenes, Hieronymi Syracuſii regis legatus Carthaginem. VII. 4, 1.

Hippotas; vide Hippitas.

Hirpini, Ἱρπινοί, *ni legendum* Ἱρπινοί *vel* Ἱρπινοί. Via ex Hirpinis Capuam per Apenninum. III. 91, 9.

Hiſpania & Hiſpani. Ἰβηρία, Ἴβηρες. nomen & ſitus. III. 37, 10 *ſq.* 39, 4.

Hiſpaniæ major pars Pœnis ſubjecta, ante primum Punicum bellum. I. 10, 5. Hiſpanorum

norum militum maximum numerum in Siciliam mittunt Pœni. I. 17, 4.

in Hiſpaniam cum copiis mittitur Amilcar Barca, ad Pœnorum imperium ibi inſtaurandum. II. 1. ei ſuccedit Asdrubal. II. 1, 9. II. 13. Asdrubali Hannibal. II. 36. III. 13 *ſqq.* in Hiſpania res ſuas in tuto conſtituunt Pœni, dum Romani bello Gallico Ciſalpino continentur. II. 22, 9 *ſqq.*

Hiſpani montani, III. 33, 9. *ὀρεῖται Ἴβηρες*; *niſi ibi Ὧρῆται vel Ὧρητανοὶ*, Oretani, *intelligendi.*

Hiſpanorum arma. III. 114, 1 *ſqq.*

De rebus in Hiſpania poſt Hannibalem geſtis, *vide* Asdrubal, Hannibalis frater; Asdrubal Giſconis filius; Cn. & Publii Scipionis, *in* Cornelius; *& alios. Tum* Carthago Nova; Iberus; Herculis columnæ; Celtiberi, *&c. Adde Indicem Reliquiarum Polybii, in fine Tom. III. & IV.*

Hiſpaniæ memorabilia *nonnulla.* XXXIV. 9. Hiſpaniæ regis cujusdam luxuria. *ibid. vs.* 14 *ſq.*

Hiſtoria; (*& præcipue* Polybii hiſtoria.)

Hiſtoriarum varia genera: de Deorum Heroumque generationibus; de Coloniis antiquis & urbium gentiumque Conditoribus; rerum a populis, civitatibus & earum rectoribus geſtarum. Duo priora genera ad oblectationem magis & curioſitatem ſpectant; tertium, quod unum præ ceteris ſectatus eſt Polybius, ad utilitatem. IX. 1 *ſeq.*

Hoc poſtremum genus Pragmaticam Hiſtoriam, *πραγματικὴν ἱστορίαν, τὸν πραγματικὸν τῆς ἱστορίας τρόπον, vocat Polybius, id eſt,* rerum geſtarum expoſitionem. I. 2, 8. I. 35, 9. VI. 5, 2. IX. 2, 4. *Ad eamdem pertinent ea quæ de* laude & fructu Hiſtoriæ *paſſim præcipit.* I. 1. I. 35. II. 35, 5 *ſqq.* III. 31. V. 75.

Hiſtoria pragmatica, ut uſum vere habere poſſit, Cauſſas & Adjuncta & Conſequentia rerum geſtarum exponere debet. III. 7, 7. 31, 11 *ſq.* 32, 6. quæ momenta ubi uberiori ratione exponuntur omnia, *ἀποδεικτικὴ* (*id eſt*, demonſtrativa) *vocatur* Hiſtoria; qualis eſt pars præcipua Hiſtoriarum Polybii, quæ libro III & ſeqq. continetur. II. 37, 3. *n.* III. 1, 3. *Confer Introitum ad Adnotationes noſtras in Polybium, Tom. V. p.* 105 *ſqq.* Breviori ratione res ſuperiores (ab Olymp. CXXIV. usque ad Olymp. CXL.) duobus prioribus libris expoſuit *ſcriptor noſter. Conf.* Præparatio.

Polybii hiſtoria Vniverſalis eſt, *id eſt*, omnium cognitarum gentium, quæ paullo notabiliores ſunt, res geſtas complectitur. I. 4. II. 37, 4. V. 31, 6. quæ multo majorem uberioremque fructum habet, quam Particulares hiſtoriæ. III. 32. VIII. 4. præſertim quoniam ſub

ſub Polybii ætatem omnis omnium populorum hiſtoria in unum veluti corpus coire cœpit. I. 3, 4 *ſqq.* IV. 28, 3 *ſqq.* V. 105, 4 *ſqq.* Hiſtoriam univerſalem primus & ſolus ante Polybium Ephorus ſcripſerat. V. 34, 1.

Propria & principalis Polybii hiſtoria incipit a rebus Olymp. CXL. geſtis; (*conf.* Olympias;) quibus partim ipſe interfuit, alias ab oculatis teſtibus accepit. IV. 2, 2. Res Olymp. CXL. apud quemque populum geſtas, ſeorſim quasque continuo fere filo deſcripſit libro III - V. ſed deinde libro VII & ſeqq. res Olymp. CXLI & ſeqq. ita deſcripſit, ut in cujusque anni hiſtoria per vices res in omnibus orbis terrarum partibus geſtas perſequeretur. *Vide* IV. 28. V. 31. *&* 105. *Adde Adnot. ad initium libri* III.

Hiſtoriæ lumen Veritas. I. 14, 6. XII. 7. princeps finis, Vtilitas eſſe debet; in Tragœdiis admiratio quæritur & præſens oblectatio. II. 56. XV. 36, 3 *ſqq.* in hiſtoria, non ſolum delicta hominum adnotanda ſunt, ſed magis etiam præclare facta. II. 61.

cum rerum ab hominibus geſtarum hiſtoria conjungenda Geographia eſt. III. 36. neque prorſus negligenda rerum in natura memorabilium enarratio. III. 57.

in legenda hiſtoria catillonem non eſſe oportet. III. 57, 7.

licet magis laudentur vulgo ſermones ad oſtentationem compoſiti, quam nuda Hiſtoria ad uſum comparata, multo tamen elaboratu difficilius hoc genus, quam illud eſt. XII. 28, 7 *ſqq.* XVI. 20, 2 *ſqq. Confer* Hiſtoticus.

Hiſtoriarum Polybii brevis conſpectus. III. 1, 8. *& cap.* 2-5. *Conf.* Polybius.

Hiſtoricus, amicitiarum & inimicitiarum debet oblivi ſci. I. 14. fides ejus non tam ex ipſius per ſe auctoritate, quam ex rebus ipſis, quas narrat, æſtimari debet. III. 9, 3 *ſqq.* non negligere debet rerum in Natura memorabilium expoſitionem. IV. 40, 1 *ſq.*

optime tunc Hiſtotiæ conſultum fucrit, ſi non niſi viri uſu rerum valentes hiſtoriam ſcripſerint. XII. 28, 3 *ſqq.* hiſtoriam recte ſcribere, difficilius eſt quam ſermones ad oſtentationem comparatas. XII. 28, 8 *ſq.*

Holcades; *vide* Olcades.

Holophernes; *vide* Oroſernes.

Homarius Iupiter, Ζεὺς Ὁμάριος. *Sic legendum videtur* II. 39, 6. *ubi vulgo* Ὁμόριος, Homorius, *habent. Vide Adn.*

Homarium, τὸ Ὁμάριον, *lucus Iovi Homario vel Homagyrio conſecratus*, prope Ægium. V. 93, 10. *n.*

Homerus, ſcite inducit Vlyſſem, ex aſtris plurima quæ & mari & terra accidunt conjectantem. IX. 16, 1. in Vlyſſis perſona oſtendit, qualis eſſe debeat vir politicus. XII. 27. 10.

heiluo-

helluonem ſe ipſe prodidit ſcriptis ſuis, judice Timæo. XII. 24, 1.

Res veras poëtice exprimit, & res fictas cum veris connectit. XXXIV. 2. in Navium Catalogo, quæ adtributa dat urbibus, vere eis conveniunt. 4, 2. ejus poëſis eſt ſcriptio philoſophica. 4, 4.

Homeri verba citata: *οἴσασάμενος δόλον εἶναι.* III. 94, 4. *n.* *μὴ μὰν ἀσπουδεί γε* V. 38, 10. *n.* *ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ &c.* Iupiter tratus Marti. XII. 26. *& Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος &c. ibid. n.* *Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα &c.* XII. 27. *ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα &c.* XV. 12, 9, *n.* *ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις &c.* XV. 16, 3. *n.* *ἀσπὶς δ' ἄρ' ἀσπιδὶ ἔρειδε &c.* XVIII. 11, 6. *οἷος πέπνυται &c.* XXXVI. 6, 6. *n.* *ἔσσεται ἦμαρ &c.* XXXIX. 3, 5. *n.*

Plura Homeri loca ex Odyſſea *citantur & illuſtrantur* XXXIV. 2-4.

Homericus Iupiter a Phidia in templo Olympico expreſſus. XXX. 15, 4.

Homo, animal omnium crudeliſſimum. I. 81. corpore & animo maxime omnium formidabile, quando ſemel efferatus eſt. XXXII. 7, 7. cum omnium animalium verſutiſſimum putetur, omnium tamen deceptum eſt facillimum. V. 75, 2 *ſqq.* incautiſſimum & ſtolidiſſimum. XV. 21, 5 *ſqq.* XVII. 15, 15 *ſq.* XVIII. 23.

hominum natura e variis mixta formis inter ſe diſſidentibus. IV. 8, 7 *ſqq.* XVI. 28, 7. pro cœli varietate, ſub quo habitant, varii ſunt homines. IV. 21, 1 *ſqq.*

homo omnia exſpectare, *(nihil humani a ſe alienum judicare)* debet. VIII. 23, 11.

propter Virtutem laudantur homines, propter Fortunam felices prædicantur. X. 2, 6. homines bene merendo de hominibus, opes & beatam vitam ſibi parant. X. 36, 6.

Homorium; *vide* Homarium, *ſub artic.* Homarius.

Honeſtate nihil quidquam, nec privatim, nec publice, pluris facit vir probus. IV. 30, 4.

Honeſti & juſti notio quo pacto oriatur in hominibus. VI. 6.

Honores Romæ confert populus. VI. 14, 9.

Hoplites, *ὁ Ὁπλίτης*, rivus Peloponneſi. XVI. 16, 2. *n.*

M. Horatius, primus Coſ. Romanus; eo coſ. fit primum fœdus Romanor. cum Pœnis. III. 22, 1.

Horatii Coclitis præclare factum. VI. 55.

L. Hortenſius, legatus Roman. in Aſiam ad Pruſiam & Attalum. XXXIII. 1, 2.

A. Hoſtilius Coſ. dum per Epirum Theſſaliam petit, Perſeo eum prodere conantur Theodotus & Philoſtratus; relicto per Epirum itinere, Anticyram navigat, & inde in Theſſaliam pervenit. XXVII. 14. proconſul in Theſſalia hibernans, legatos ad Græciæ civitates mittit,

tit, belli Perſici cauſſa. XXVIII. 3 *ſqq.*

Hyacinthi, *s.* Apollinis Hyacinthi tumulus prope Tarentum. VIII. 30, 3. *n.*

Hyanthenſes; *vide* Oeanthe.

Hybridæ græci, *μιξέλληνες*, in mercenariis Pœnorum. I. 67, 7.

Hydriæ, Rhodi dedicatæ ab Hierone & Gelone. V. 88, 5.

Hymnos & pæanes canere adſuefiunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.

Hypana, ἡ Ὑπανα, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. a civibus Philippo traditur. 79, 4.

Hypata, ἡ Ὑπάτα, Theſſaliæ oppidum, in poteſtate Ætolorum. XX. 9, 6 *&* 13. *cap.* 11, 5 *&* 8. XXI. 2, 7. 3, 7.

Hypatodorus. *Vide* Hecatodorus.

Hyperbaſis, ex librorum nonnullorum ſcriptura, eſt nomen ducis Antiochi in Hyrcania. X. 31, 12.

Hyperbatonus mendoſe vulgo legebatur, pro Hyperbatus. XXIX. 8, 2.

Hyperbatus, prætor Achæorum. XXVI. 1, 1. voluntatis Romanorum potiorem rationem habendam cenſet quam aliarum rerum omnium. XXVI. 1, 6. cum Callicrate & Diophane contraria ſentit Archoni, Polybio & Lycortæ, de ope ferenda Ptolemæis fratribus. XXIX. 8, 2. *n.*

Hypſas, ὁ Ὕψας, Siciliæ fluvius, Agrigentum adluens. IX. 27, 5.

Hyrcania, ἡ Ὑρκανία. Ex Parthia in Hyrcaniam per Labum montem exercitum ducit Antiochus Magnus. X. 29-31. Aſpaſiacæ Nomades, qua Oxus fluvius ſub terram labitur, per ſiccum cum equis in Hyrcaniam tranſeunt. X. 48, 2 *ſqq.*

Hyrcanum *s.* Hyrcanium mare, ἡ Ὑρκανία θάλασσα. Haud procul ab eo ſunt Tapyri montes, ad ortum Mediæ. V. 44, 5. ad illud pertinet regnum Artabazanis; (*i. e. Atropatene. Adnot. ad* V. 44, 8.) V. 55, 7. in mare Hyrcanum influit Oxus fluvius. X. 48, 4.

Hyrtacus, Ὕρτακος, urbs Cretæ. *Fragm. hiſt.* 24.

Hyſcana, τὰ Ὕσκανα, opp. Illyrici. VIII. 38, 5. *Vide* Vſcana.

I.

Iapyges; *vide* Apuli.

Iapygium promontorium, *idem quod Salentinum*, ἄκρα Ἰαπυγία, X. 1, 8. XXXIV. 11, 11. *&* *ſimpliciter* ἡ Ἰαπυγία, XXXIV. 11, 2 *&* 8. *ubi in lat. vers. minus recte* Apuliam *ſcripſi, cum debuiſſem* Iapygium promontorium.

Iaſon, Colchis rediens, duodecim diis ſacra fecit in Aſiatico Bospori Thracici litore; unde locus Hieron adpellatus. IV. 39, 6.

Iaſon, urbi Phanotenſium præfectus nomine Philippi; ejus opera prætorem Ætolorum decipit Alexander, Phocidis præfectus. V. 96, 4 *ſqq.*

Iaſſus, Ἰασσὸς, ἡ τῶν Ἰασσέων πόλις, Cariæ; partim Argivorum colonia, partim Meſſeniorum.

rum. XVI. 12, 2. obſeſſa & capta a Philippo. XVI. 12. ejus ſitus & memorabilia. *ibid.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 8, 9. XVIII. 27, 4.

Iaſſius ſinus, Ἰάσσιος κόλπος, idem qui Bargylieticus. XVI. 12, 1.

Iaxartes fluvius Aſiæ, a Macedonibus Tanais *adpellatus.* X. 48, 1. *n.*

Iberia; *vide* Hiſpania.

Ἰβηρία vocatur regio, a Pyrenæo monte ad fretum Herculeum pertinens; partes eæ Hiſpaniæ quæ Oceano adjacent, commune nomen non habent. III. 37, 10 *ſq.*

Iberus amnis Hiſpaniæ, ὁ καλούμενος Ἴβηρ ποταμός.

De Ibero amne non transgrediendo fœdus facit Asdrubal cum Romanis. II. 13, 7. 22, 11. III. 27, 9 *ſq.* 29, 3. Hannibalem, ne Iberum transeat, per legatos monent Romani. III. 15, 5. Hannibalis transitio Iberi, initium fuit belli Punici ſecundi. III. 6, 2 *ſq.* ad Iberi oſtia, pugna navali Hasdrubalem vincit Cn. Scipio. III. 95, 5 *ſqq.* 96.

Iceſias, Ἰκησίας, Athenienſis, Damidis pater. XXII. 14, 6. *coll. vs.* 16.

Iceſius s. Hiceſius, Ἰκέσιος. Mileſiorum legatus in Ægyptum XXVIII. 16, 5. *n.*

Idæus Iupiter. XXVII. 16, 3.

Ignatia via, ἡ Ἐγνατία ὁδός. XXXIV. 12, 3 *ſqq.*

Ignaviæ quantum præſtet induſtria, exemplo Rhodiorum intelligitur. V. 88, 3. ignaviæ delicta in militibus Romanis quænam cenſeantur. VI. 37, 10.

Ignes accenſi; *vide* Faces, & Pyrſiæ.

ignis noctu in caſtra Romana ab hoſtibus immiſſus, ad tentoria pertingit. VI. 31. 14.

ignis ſæpe auctorem incendii primum invadit. XI. 5, 4 *ſeq.* Igni comparatur Bellum. *ibid.* Igneum bellum. XXXV. 1.

igniferæ trullæ in navibus Pauſiſtrati Rhodii. XXI. 5. Ignorantia lapſis ſcriptoribus venia danda. XII. 8, 6.

Ilattia, Ἴλαττία, urbs Cretæ. XIII. 10, 4.

Ilergetes, Ἰλουργῆται, *juxta Codices Polybianos,* populus Hiſpaniæ citerioris, ſubactus ab Hannibale. III. 35, 2. *n.*

Ilergetum rex Indibilis. X. 18, 7. *n. ſed ibi* Ἰλεργγητῶν *ex Livio correctum; plerique codices* Λεχητῶν, *unus* Λεγγητῶν.

Ilergetes. Ἰλεργγητῶν *præeunte Livio ſcripſi* III. 33, 15. *ubi codices* Λεργγητῶν *habent, quod teneri fortaſſe debuerat. Agi utique videtur de* Africæ populo.

Iliberis, Ἰλίβερνις, *rectius* Ἰλίβυρρις, fluvius & oppidum Galliæ, *ad Pyrenæum montem.* XXXIV. 10, 1.

Ilienſes, Ἰλιεῖς, in fide manent Attali. V. 78, 6. obſidentur a Gallis Æſogoſagis; obſidione eos liberant Alexandrenſes Troadis. V. 111, 2 *ſqq.* pro Lyciis

Lyciis intercedunt apud Romanos. XXIII. 3, 3.

Ilipa, urbs Hiſpaniæ, ad quam a Scipione victus eſt Asdrubal, Giſconis filius. XI. 20, 1. *n.*

Iliturgis; *vide* Ilurgia.

Illyricum, Illyria, Illyris; ἡ Ἰλλυρίς. Illyrii, Ἰλλυριοί.

Prima Romanorum in Illyriam trajectio. I. 13, 4. II. 2 *ſqq.* II. 12, 7. Illyriorum reges, Pleuratus, Agron, Teuta, Pinnes vel Pineus, Scerdilædas, Pleuratus, Genthius. *Vide quemque ſuo loco, & conf. Adnot. ad* II. 5, 6. Illyrii maria infeſtant, omnes populos pro hoſtibus habenres. II. 4, 8 *ſq.* 12, 6. Eleorum & Meſſeniorum fines perpetuo invadunt. II. 5, 1 *ſq.* Phœnicen, Epiri urbem, proditione Gallorum mercenariorum capiunt, agrum populantur, pacem & fœdus cum Epirotis & Acarnanibus faciunt. II. 5 *ſeq.* pars Illyriorum qui ſub Teuta ſunt, deficiunt ad Dardanos. II. 6, 4. Illyrii ſpoliant mercatores Italicos, & captivos abducunt. II. 8. ad eos Romani legatos mittunt C. & L. Coruncanios. *ibid.* Dyrrachium capiunt, mox rurſus expulſi. II. 9. Corcyram obſident, & in deditionem recipiunt. II. 9, 7 *ſqq. & cap.* 10, 8. claſſem auxiliarem Achæorum profligant. II. 10. bellum Illyriis inferunt Romani, & majore parte Illyrici ſibi cedere cogunt Teutam, addita pacis conditione, ne Illyrii amplius duobus lembis ultra Liſſum navigent. II. 11 *ſq.* Illyriorum proprium navigiorum genus, lembi. V. 109, 3. Illyriis victis a Romanis, magno metu liberantur Græci. II. 12, 5 *ſq.*

Illyriorum ratio aciem inſtruendi pugnandique κατὰ σπείρας, manipularim vel catervatim. II. 3, 2. *n. Conf.* II. 65, 5. III. 19, 5.

Illyrii 6000, duce Demetrio Phario, in auxiliaribus Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 4. eorum manipuli alternatim locati cum Macedonibus chalcaſpidis. 66, 5.

Bellum Romanorum Illyricum cum Demetrio Phario, a L. Æmilio Coſ. geſtum. III. 18. *Confer* Demetrius Pharius.

Illyrii, duce Scerdilæda, cum 90 lembis ultra Liſſum navigant, & Pylum Meſſeniæ fruſtra tentant; IV. 16, 6 *ſq.* dein cum Ætolis Achaiam invadunt, 16, 11. & Megalopolin tentant. 25, 4.

Illyrios quadringentos Cretenſibus ſubſidio mittit Philippus. IV. 55, 2.

Philippo Scerdilædas plures quam 15 lembos mittere impeditur turbis a variis Illyriorum dynaſtis excitaris. V. 4, 3. Illyricas civitates, quæ Philippi ſociæ fuerant, ſibi adjungit Scerdilædas; easdem mox cum aliis recipit Philippus. V. 108. *ubi plura* Illyricarum genrium & oppidorum nomina *commemorantur.*

Capta Liſſo & Acroliſſo, plures Illyriæ urbes Philippo ſe tradunt. VIII. 16, 10 *ſq.*

Illyrii, auxiliares Achæorum ſub Philopœmene. XI. 11, 4 *ſq.* 14, 4. 15, 5.

loca Illyrici quæcumque Philippus poſt pacem in Epito factam occupaſſet, Romanis ille tradere jubetur. XVII. 1, 14. *n.* 8, 10.

Illyria deſerta, ἡ Ἔρημος καλουμένη Ἰλλυρίς. XXVIII. 8, 3.

de Illyriis & de Genthio triumphat L. Anicius. XXX. 13.

in Illyticum legatus mittitur Fannius. XXXII. 18 *ſq.* ex quo Demetrium Pharium ejecerant Romani, neglexerant Illyrici oram ad Adriaticum mare. *ibid. c.* 19, 5.

Ilurgia, Ἰλούργεια, Hiſpaniæ oppidum. XI. 24, 10. *n. Illiturgis Livio.*

Imagines majorum apud Romanos, in celeberrima ædium parte poſitæ, & prælatæ in exſequiarum pompis. VI. 53, 4 *ſqq.*

imagines noctis, diei, cœli, auroræ *&c.* prælatæ in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Imitatio abſurda rerum ludicrarum, neglectis præclare factis. XI. 8, 7.

Imperatores & belli duces.

imperatoria ars & petitia, ratione nitens, multum præſtat temeritati & uſui militari absque doctrina. I. 84, 6. id cognitum eſt exemplo Fabii Dictatoris & Minucii Magiſtri equitum. III. 105, 9. *Ceterum* Imperator optimus eſt, qui plurimis præliis interfuit. XII. 27, 8.

in præcipuis Virtutibus Imperatoris eſt, explorare ingenium ducis hoſtium, &, qua parte is peccat, ea eum adgredi. III. 81. XI. 14, 3. varia Imperatorum Vitia, quibus res perduntur. III. 81, 4 *ſqq.* diſſidium ducum, res damnoſa. III. 110, 3. IX. 11, 1. X. 6, 5.

cautionem & providentiam in molitionibus numquam ſine damno negligit imperator. V. 98. XI. 16, 5 *ſqq.* adverſum pariter exitum atque proſperum cogitare ſecum debet; XI. 2, 5. ne, re initio parum proſpere cadente, animum amittat, ſed mente conſiſtere poſſit. XI. 14, 3. non temere in periculum ſe dare debet; & turpe ei eſt, dicere, *non putaram.* X. 32. duæ præcipuæ Imperatoris virtutes, prudentia & fortitudo. *Fragm. gramm.* 95.

Imperatore occiſo, exercitus velut navis eſt absque gubernatore. X. 33, 4 *ſq.* III. 81, 11.

variæ partes Artis Imperatoriæ: ſilentium ſervare; temporum rationes noſſe; itinerum rationes exploratas habere; teſſeris & ſignis non ſolum ſimplicibus uti, ſed & duplicatis; geometriam noſſe. IX. 12-21.

imperatoris officium in dividenda præda. X. 16 *ſeq.*

dux exercitus ubique adeſſe debet. X. 22.

plurima in bello ſive peritia ſive

five imperitia ducum eveniunt. XI. 14, 2.

imperatoria ars tribus modis addiſcitur, exemplis, præceptis, ipſo uſu. XI. 8, 1 *ſq.*

imperatoria arte præſtantiſſimus Hannibal. XI. 19.

Imperitia aliena, peritis maximum eſt viaticum ad ea quæ parant. IX. 19, 4.

Imperium in ceteros quis natura obtinere debeat. VI. 6. imperium bene merendo partum, eadem ratione ſervari debet. X. 36, 5 *ſqq.*

imperium unius; *vide* Monarchia.

imperium Romanum; *vide* Romana Respublica.

quatuor ſumma veterum imperia everſa, Aſſyriorum, Medorum, Perſarum, Macedonum. XXXIX. 3, 4.

Impietatis & Iniquitatis ara poſita a Dicæarcho. XVIII. 37, 10.

Imprudentia quantum differat a prudentia. V. 88, 3.

Inalpini populi. II. 18, 4. *τοὺς ἐκ τῶν Ἀλπεων Γαισάτους*, inalpinos Gæſatos *interpretatus eſt Caſaub.* II. 28, 3. *quos* inter Alpes & Rhodanum incoluiſſe *docet Polybius* II. 22, 1.

Incantatio. omnis incantationis, præſtigiarum & amuletorum periculum fecerunt *neſcio qui. Fragm. Gramm.* 63.

Inceptis cur multi deſiſtant. XVI. 10.

Indi, rectores elephantorum, apud Pœnos. I. 40, 15. III. 46, 7 *&* 11. XI. 1, 12.

Indiam, *τὴν Ἰνδικὴν*, petit Antiochus Magnus. XI. 34. Indorum rex, *τῶν Ἰνδῶν*, Sophagaſenus, amicus Antiochi. *ibid.*

Indibilis, *Ἀνδοβάλης*, regulus Ilergetum, populi Hiſpaniæ mediterraneæ. X. 18, 7. *n.* (*conf. Livii Interpretes ad XXVIII.* 24.) ſingularis amicus Pœnorum, IX. 11, 3. dux Hiſpanorum in pugna Hannonis cum Cn. Scipione, captus a Scipione. III. 76, 6.

licet a Pœnis, ob fidem in eos, in regnum fuiſſet reſtitutus, tamen Asdrubal Giſconis fil. magnam pecuniæ vim ei imperavit, & filias obſides exegit. IX. 11. eæ filiæ & uxor Mandonii, fratris Indibilis, in poteſtatem veniunt Scipionis Africani, quarum liberalem & honeſtam curam ille habet. X. 18. 7 *&* 13 *ſqq.*

Indibilis, exacerbatus adv. Asdrubalem, ad Scipionem tranſit, & in fidem ab eo recipitur. X. 35-38. regem ſalutat Scipionem. 40, 3. a Romanis honoratur & potentia augetur. XXI. 9, 7. *cf.* X. 40, 10.

rurſus deficit a Romanis. XI. 26. 29, 3. acie vincitur a Scipione. XI. 31-33.

Indoles animi in nonnullis hominibus diſſidens ipſa ſecum. IV. 8, 7 *ſqq. Interdum nonniſi videtur ita, quoniam* multa etiam contra inſtitutum ſuum facere coguntur. IX. 23, 10. *& cap.* 24.

Inertia ducum, magnorum malorum

rum cauſſa. III. 81, 4 *ſqq.* IX. 12, 4.

Ingenium unum efficacius, quam plurimæ manus. I. 35, 4. VIII. 5, 3. *Confer* Indoles animi; & Homo.

Initium. Differt cauſſa facti, & ejus initium. III. 6 *ſeq.*

Injuriæ a magiſtratibus illatæ ſubditis, inſanabilium in animis ulcerum cauſſæ ſunt. I. 81, 10. Injurias privatim illatas, publice perſequuntur Romani. II. 8, 10. Injuriæ privatæ a publicis non differunt, niſi multitudine & magnitudine delictorum. IV. 29, 4. Injuriæ continuæ facilius ignoſci ſolet, quam raræ & inopinatæ pravitati. IV. 16, 3.

Inſcitia ducum plurima peccantur in bello. IX. 12, 4.

Inſcriptio armorum. II. 2, 9 *ſqq. n. & cap.* 4.

Inſidiis apta quæ ſint loca. III. 71.

Inſtrumenta duo ad rerum cognitionem, viſus & auditus. XII. 7.

Inſubres, Ἴσομβρες, Ἴσομβροι, Ἰνσόβρες, Ἴνσοβροι, Ἴνσομβρες, Ἴνσομβροι. II. 17, 4. *n.* 28, 3. *n.* XVI. 41, 1. maximus Gallorum Ciſalpinorum populus, trans Padum. II. 17, 4. 21, 1.

Inſubres & Boii concitant Gallos Gæſatos adv. Romanos. II. 22. prælio vincuntur *ad Telamonem* a L. Æmilio & C. Atilio Coſſ. II. 28 *ſeqq.* braccati pugnant & leviori ſago induti. 28, 7. cominus fortiſſime pugnant, & ſolo genere armorum vincuntur, 30, 6 *ſq.*

Inſubribus bellum inferunt L. Furius & C. Flaminius Coſſ. II. 32. Claſtidium obſident Inſubres trajecto Pado, ſed ibi cæduntur a Romanis. 34. Mediolanum, princeps urbs Inſubrium; Acerræ, oppidum eorumdem. 34, 10 *ſqq.* Romanis ſe dedunt Inſubres. 35.

a Romanis rurſus deficiunt Inſubres & Boii. III. 40. Inſubrium fines, ſuperatis Alpibus, ingreditur Hannibal. 56, 3. Inſubres cum Pœnis faciunt, & diſſident a Taurinis, qui Pœnis diffidebant. 60, 8.

Mendoſe codices nonnulli Ἴσομβροι *dant* II. 16, 3. *pro* Ὄμβροι.

Inſula, ἡ καλουμένη Νῆσος, regio Galliæ, inter Rhodanum & Iſaram fluvios. III. 49, 5 *ſq.*

Intercatia, Ἰντερκατία, urbs Vaccæorum Celtiberorum. XXXIV. 9, 13.

Invidiam conflant illuſtria facta, præſertim peregrinis. I. 36, 3.

Io, poſtquam Bosporum Thracicum trajecit, ſubſtitit ad locum Aſiæ cui Bos nomen eſt. IV. 43, 6.

Iolaus; coram eo ictum eſt fœdus Carthaginienſium cum Philippo. VII. 9, 2. *n.*

Ionia, ἡ Ἰωνία. XVIII. 32, 2. XXI. 10, 4. XXXIII. 10, 8. *n.*

Ionium mare, ὁ Ἰόνιος πόρος, contiguum ſinui Adriatico; a Siculo mari ſeparatur Cocyntho promontorio. II. 14, 4 *ſq. n.* Apollonia venienti (*ex Adriatico mari,*) ſub introi-

tum Ionii maris ſita eſt Saſo inſula. V. 110, 2. *Pari ratione* Oricus, Epiri urbs, ſita *dicitur* ad ingreſſum in Adriaticum ſinum, *ſcilicet e Ionio mari navigauti.* VII. 19, 2.

Iordanes fluv. ὁ Ἰορδάνης, in lacum influit. V. 70, 4. *n.*

Iphiades, Abydenus, ad Philippum de pace miſſus a ſuis. XVI. 30, 7.

Iracundia præceps, multorum malorum cauſſa. III. 81, 9.

Irobaſtus, rebellis Ægypriacus, victus a Ptolem. Epiph. & e curru revinctus. XXIII. 16, 4.

Iſara, ὁ Ἰσάρας, (*mendoſe* Σκάρας *&* Σκώρας *codices*) fluvius Galliæ, cum Rhodano circumfuſus regioni quæ Inſula vocatur. III. 49, 5. *n. Arar,* Ἄραρος, *ex conject. ediderat Caſaub.*

Iſeus, Cerynæ tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 41, 14.

Iſionda s. Iſinda, Ἰσιόνδα *vel* Ἰσινδα, oppidum *Piſidiæ, ut videtur.* XXII. 18, 1. *n. Cives* Iſiondenſes, Ἰσιονδεῖς. *ibid. vs.* 5. *Vide quæ habet Cellarius Orb. Ant.* III. 4. *p. m.* 198.

Iſius, Ἴσιος, cognomen Alexandri Æroli. XVII. 3, 3. *A patria ductum eſſe cognomen, intelligi videtur ex cap.* 10, 9. (*Iſum oppidum Strabo habet, ſed in Bœotia.*)

Iſmenius, Neonis, prætoris Bœotorum, legatus ad Q. Marcium. XXVII. 1, 1 *ſqq.* in carcerem conjectus, mortem ſibi conſciſcit. 2, 9.

Iſocrates, criticus & grammaticus, cum publice probaſſet cædem Cn. Octavii, a Demetrio Romam miſſus eſt, feræ ſimilis. XXXII. 4, 5. *& cap.* 6 *ſeq.*

Iſſa, ἡ Ἴσσα, urbs Illyriæ, obſeſſa ab exercitu Teutæ reginæ, a qua defecerant Iſſii. II. 8, 5. *n.* Iſſæi, Ἰσσαῖοι, Romanis ſe tradunt. II. 11, 11 *ſq.* Iſſii, οἱ Ἴσσιοι, de Dalmatarum incurſione queruntur apud Romanos. XXXII. 18, 1. oppida dirionis Iſſiorum, Epetium & Tragurium. *ibid. vs.* 2.

Iſter fluvius, ὁ Ἴστρος, terminus regni Macedonici. I. 2, 4. limi molem in Pontum invehit, quæ Srerhe dicitur. IV. 41, 1 *ſqq.* Intervallum a Malea promont. ad Iſtrum. XXXIV. 12, 11.

Iſthmici ludicri participes fiunt Romani. II. 12, 8. in Iſthmiorum panegyri T. Quintius SCrum de libertate Græcis reddita a Romanis recitandum curar. XVIII. 29. *conf.* 27, 3.

Iſthmus Carrhaginienſis. I. 73, 5.

Iſthmus Corinrhiacus. Ad eum ſunt Onei montes. II. 52, 5.

caſtra in Iſthmo muniriſſima deſerit Cleomenes. II. 52 *ſeq.* per Iſthmum ex Peloponneſo domum redeunt Æroli. IV. 13, 5. per Iſthmum lembos ſuos trajecit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 *ſqq. &* Philippus. V. 101, 4. *Fragm. gramm.* 132.

ad Iſthmum pugnatur pugna Romanorum cum Achæis, *qua Achæi a Mummio debellati ſunt.* III. 32, 3. templum & lucum

lucum in Iſthmo inſtauravit Mummius. XL. 11, 1.
Iſthmus Tarentinus. Per eum naves transvehendas curat Hannibal. VIII. 26.
Iſtri. Adverſus Iſtros mittitur C. Claudius Conſul. XXVI. 7, 1. *n.*
Itabyrium. V. 70, 6. *n. Vide* Atabyrium.
Italia primum cum exercitu egrediuntur Romani. I. 5, 1. 12, 5. Italiæ oræ olim ſæpe a Carthaginienſium claſſibus vaſtatæ. I. 20, 7. 56, 2. Italiæ incolis ignotus navium bellicarum uſus ante primum bellum Punicum. I. 20, 10.

Italiæ figura triangularis. II. 14. ejus pars maxime borealis ſunt campi Circumpadani *vel* Gallia Ciſalpina. II. 14, 7. ubertate præſtans regio. II. 15. III. 44, 8.

in Italia plurimi porci mactantur, quos Gallia Ciſalpina maxime ſubminiſtrat, & maritima Italiæ ora, ab Etruſcis & Gallis habitata. II. 15, 3. XII. 4, 8.

Italia vetus; Ἰταλία παλαιὰ; *mendoſa vulgo ſcriptura pro* παραλία, ora maritima Italiæ. XII. 4, 8. *n.*

Italiæ populi omnes, ad nuncium adventus Gallorum perterriti, pro Romanis, non ut ſocii, ſed ut pro ſua ſalute erant dimicaturi. II. 23, 13.
Italici populi omnes, πάντες Ἰταλιῶται, robore & virtute bellica præſtant, cum natura, tum uſu. VI. 52, 10. *conf.* XVIII. 11, 10.

Italiæ inferioris ora maritima, Magna Græcia dicta. II. 39, 1. III. 118, 2. *n. quo loco pariter* παραλία *correxi, cum mendoſe vulgo* παλαιὰ, *id eſt*, Antiqua Italia *legeretur. Confer* Magna Græcia. Italiæ inferioris ora, a Freto Siculo ad Tarentum, importuoſa. X, 1. Populi illam oram habitantes: Bruttii, Lucani, Daunii &c. Civitates Græcæ celeberrimæ in eadem ora. *ibid.*

Italiæ imperium poſt cladem Cannenſem obtinere ſe poſſe deſperant Romani. III. 118, 5.

Res Italicæ immixtæ rebus Græcorum inde ab Olymp. CXL. & inde ab eodem fere tempore omnes populi ad Italiam, ceu communem ſcopum, oculos convertere cœperunt. V. 105, 4 *ſqq.* Res in Italia geſtas, τὰ Ἰταλικὰ, τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, in cujusque anni hiſtoria primas omnium expoſuit Polybius. XXVIII. 14, 9 *ſqq. coll.* 2, 8.
Ithomates, ὁ Ἰθωμάτης *vel* Ἰθωμάτας, arx Meſſeniorum Peloponneſi. VII. 11, 3. *n.*
Ithoria, ἡ Ἰθωρία, Acarnaniæ locus munitiſſimus. II. 64, 9. *n.*
Iudæorum gens, τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος, ſubigitur a Scopa, Ptolemæi Epiphanis duce. XVI. 39, 1.
Iudicia Romæ in cauſſis criminalibus exercet populus. VI. 14, 6 *ſqq.* 15, 10. 16, 2. XXIV. 9, 6 *ſqq.* in controverſiis civilibus judicia exercent, ci-

ves e ſenatorio ordine. VI. 17, 7.

Sextus Iulius Cæſar, Conſul. XXXII. 20, 2.

legatus Romanorum ad Achæos, perquam lenia & humana proponit Achæis; ſed horum duces male ei reſpondent, eumque decipiunt. XXXVIII. 1-3.

L. Iunius Brutus & M. Horatius, primi Coſſ. Romani; in quorum conſulatu ictum eſt primum Fœdus Romanor. cum Pœnis; ab eisdem conſecratum eſt templum Iovis Capitolini. III. 22, 1.

L. Iunius *Pullus* Coſ. Lilybæum navigans, claſſem omnem naufragio amittit. I. 52-54. Erycem occupat. 55.

M. Iunius *Silanus*, Scipioni majori adjutor datus ad res gerendas in Hiſpania. X. 6, 7. XI. 20, 3 *ſqq.* 23, 1. 26, 6. 33, 8.

M. *Iunius Penna?* ad Ariarathem legatus. XXXI. 13, 1.

Iunonis ſacerdotes Argis cum Olympiorum victoribus contulit Timæus in ſuis hiſtoriis. XII. 12, 1. *n.* *Adde* XXIII. 18, 7. *n.* Iunonis templum Argis diripuit Pharycus. IX. 34, 10.

Iunonis templum Lacinii. XXXIV. 11, 9.

Iunonis templum prope Cynætham. IX. 17, 1. *ſi vera conjectura* ὡς ἐπὶ Ἡραίου *vel* ὡς ἐφ' Ἡραίου, *pro vulgato* ὡς ἐπὶ Πραεσίου.

Iupiter, Marti ſuccenſens apud Homerum. XII. 26, 3. Iupiter Homericus a ſolo Phidia recte expreſſus eſt. XXX. 15, 4.

Iovem lapidem jurant Romani ex veteri ritu. III. 25, 7 *ſqq.*

Iovis templum ἄβατον in Arcadia, in quo corpora reduntur umbræ expertia. XVI. 12, 7. Iovis menſæ (*Thebis*) aureas laminas detraxit Zeuxippus Bœotus. XIII. 2, 7.

Iovis Atabyrii templum Agrigenti & Rhodii. IX. 27, 7.

Iovis Capitolini templum, conſecratum a L. Iunio Bruto & M. Horatio Coſſ. III. 22, 1. in eo, in Ædilium ærario ſervantur tabulæ fœderum. III. 26, 1.

Cesbedium, Iovis templum prope Selgam. V. 76, 2. *n.*

Iovi Homorio (*ſ.* Homario) communem ædem poſuerunt Crotoniatæ, Sybaritæ, Cauloniatæ, quemadmodum Achæi. II. 39, 6. *n.* V. 93, 10. *n.*

in Iovis Idæi templo in Creta ſervantur tabulæ fœderum. XXVII. 16, 3.

Iovis Lycæi ara Meſſenæ, & columna ad eum poſita cum inſcriptione in honorem Arcadum. IV. 33, 2. *n.*

Iovis Olympii templum Agrigenti. IX. 27, 9. Iovis Olympii templum (τὸ Ὀλυμπιεῖον) Athenis, ornatum ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.

Iovis Olympiaci ſtatuam Olympiæ miratur L. Æmilius Paullus Coſ. XXX. 15, 3 *ſq.* Iovis Olympiaci templum ornat Mummius. XL. 11. 1.

Ius-

Ius, belli. II. 58, 10. V. 11, 3 *sq.*

jus gentium violatum a Teuta. II. 8, 12. a Mantinensibus. II. 58, 6 *sq.*

juris repetendi formulæ. *Fragm. gramm.* 39. *Adnot. ad XXIV.* 1, 2.

juris æquabilitas; *vide* Libertas.

Iusjurandum; *vide* Sacramentum.

ejus religio summa apud Romanos, minor apud Græcos. VI. 56, 13 *sq.* exemplum religionis jurisjurandi in legatis captivorum post pugnam Cannensem. VI. 58, 3 *sq.* & *vs.* 12.

Iusti & honesti notitia quomodo oriatur. VI. 5 *extr.* & *seq.*

Iustitiæ initium & finis est Officii notitia & vis. VI. 6, 7.

Iustitiæ oculus, quem homines impune non spernunt. XXIV. 8, 3. justitia caussæ spondet victoriam. III. 10, 1.

Iustitium per XXV annos in Bœotia. XXIII. 2, 2.

Iuvenes Romæ in judiciis & in salutationibus magnam partem temporis terebant. XXXII. 15, 8. juvencs Romani quo pacto ad subeunda pericula & ad fortitudinem exercitari consueverint. VI. 39.

K.

Keræas, (*f.* Chæreas,) unus e ducibus Ptolemæi, ad Antiochum M. transit. V. 70, 10. *n.* & ab eo Samariæ præficitur. 71, 11.

Cetera nomina in Græco sermone a K incipientia vide sub litera C.

L.

Labæ, Λάβαι, urbs Chattenia in Arabia. XIII. 9, 2.

Labbana. Vide Adn. ad V. 51, 2.

Labcatis, ἡ Λαβεᾶτις, regio Illyriæ in qua urbs Meteon *vel* Medeon. XXIX. 2, 5. *n.*

Labryna, Λαβρύνα, *vitiosa vulgo scriptura, pro* Larymna, Λάρυμνα. XX. 5, 7. *n.*

Labus, (*sive* Labutas) Λάβος (*s.* Λαβούτας) mons ingens, quem trajiciens Antiochus ex Parthia in Hyrcaniam venit. X. 29, 3. *n.* 31, 1.

Lacedæmon, Sparta; Lacedæmonii, Spartani. Laconia, *s.* Laconica regio, ἡ Λακωνική.

Perperam passim in codd. Polybianis Λακεδαιμονία *scribitur pro* Μακεδονία. IV. 1, 5. 29, 1. XXIII. 10, 1. *Sic* Λακεδαιμόνων *pro* Μακεδόνων. IX. 28, 1.

De Rebus Lacedæmoniorum *confer* Cleomenes, Lycurgus, Machanidas, Nabis, *&c.*

Spartæ situs. V. 22, 1 *sqq.* urbs duplo major Megalopoli. IX. 21, 2. Lacedæmonii major populus, quam Achæi proprie sic dicti. II. 38. 3.

Lacedæmoniorum principatus brevis. I. 2, 3.

Lacedæmonii per Antalcidam pacem fecerunt cum Persarum rege; I. 6, 2. turpem pacem, qua illi Græcas Asiæ civitates Persis prodiderunt. VI. 49, 5. & suum dominatum in

Græciæ civitates firmarunt. *ibid. &* IV. 27, 5. Capta per dolum Caduca, auctorem doli puniverunt, nec tamen Cadmeam reddiderunt Thebanis; liberas renunciarunt Græcas civitates, nec tamen Harmoſtas ſuos inde revocarunt. IV. 27, 4.

poſt Leuctricam pugnam arbitrium contentionis cum Thebanis permiſerunt Achæis. II. 39, 8 *ſqq.* poſt eamdem pugnam Meſſenios fœdere excluſos volunt; ſed Achæorum opera comprehenduntur fœdere Meſſenii, excluduntur Lacedæmonii. IV. 33, 8 *ſq.*

Tiſamenus, Oreſtis filius, poſt reditum Heraclidarum Sparta ejectus. II. 41, 4. *inde* Heraclidarum regnum Spartæ ad poſteros propagatum. IV. 34, 5. 35, 14.

Colonia Lacedæmoniorum, Lyttus Cretæ. IV. 54, 6. *item* Tarentum. VIII. 35, 9. eorumdem cognati Selgenſes. V. 76, 11.

Lacedæmoniorum rempubl. e variis formis mixtam voluit Lycurgus. VI. 3, 8. *& cap.* 10. ei ſimilem eſſe remp. Cretenſium contendunt nonnulli auctores; *a quibus diſſentit Polybius*, diſſimilia utriusque reip. inſtituta *exponens* VI. 45 *ſeq.* Forma reip. a Lycurgo deſcripta, ad tuendam patriæ libertatem idonea erat; ſimulac vero extrinſecus voluerunt imperium proferre Spartani, deferenda erant Lycurgi inſtituta. VI. 48-50. Pulcerrima repub. uſi ſunt a Lycurgi tempore usque ad Leuctricam pugnam; deinde a tyrannis oppreſſi. IV. 81, 12 *ſqq.*

Tibiam & rhythmum non ſine cauſſa Lacedæmonii & Cretenſes, loco tubæ, ad bellum adhibuerunt. IV. 20, 6. *μόρα* Lacedæmoniorum nongentis viris conſtabat, *auctore Polybio. Fragm. hiſt.* 25. Lacedæmoniorum reges, ex veteri inſtituto, prædæ bello captæ tertiam partem accipiunt. II. 62, 1.

Spartanorum regum, Cleombroti & Ageſilai contraria conſilia. IX. 23, 7 *ſq.* Spartam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8 *ſeq.*

Spartanorum agrum vaſtavit Philippus, Amyntæ filius, & oppidorum agrique partem Argivis adtribuit, partim Tegeatis, aliam Megalopolitanis, aliam Meſſeniis. IX. 28, 5 *ſqq. cf. cap.* 33, 8 *ſqq.* Iſti populi, Spartanorum finitimi, præ ceteris ſemper impetui eorumdem expoſiti fuerunt. V. 92, 10.

Lacedæmonius, & Laconica diſciplina imbutus, Xanthippus, is qui Regulum vicit. I. 32, 1.

In Laconicam cum exercitu intrat Antigonus *Doſon;* II. 54, 8. II. 65. &, victo ad Sellaſiam Cleomene, Sparta potitus, avitam Lacedæmoniis remp. reſtituit. II. 70, 1. (*conf.* Cleomenes.) ſociali fœdere eos comprehendit. IV. 9, 4 *ſqq.* 15, 4 *&* 6. 16, 5. Brachyllam

chyllam Bœotum curatorem urbis relinquit. XX. 5, 12. Lacedæmoniis ad commune bellum Sociorum contra Ætolos copias imperat prætor Achæorum; IV. 15, 4 & 6. ſed illi clam fœdus & ſocietatem cum Ætolis ineunt. IV. 16, 5. 23, 8. & imperaras mittere copias negligunt. 19, 10. regem non habentes, internis ſeditionibus agitantur; alii Ætolis favent, alii Philippo, qui cum exercitu in propinquo eſt. Adimantus ephorus cum aliis, qui Macedonibus favent, occiditur. IV. 22.

Philippus, turbis internis ſe non immiſcens, ſocietatem cum Lacedæmoniis firmat. IV. 24. Lacedæmonii, ad copias conſcribendas ad bellum Sociale denuo ex decreto Achæorum invitati, IV. 26, 2. ſine reſponſo dimittunt legatos, & legatum arceſſunt ab Ætolis. 34.

Novi motus Spartæ; trucidantur ephori Philippo faventes; fit fœdus cum Ætolis; novi creantur reges, accepto nuncio de Cleomenis morte. IV. 35. duce Lycurgo rege, Argivis & Achæis bellum inferunt Lacedæmonii, & plura oppida capiunt. 36. ex fœdere auxilia mittunt Eleis. 80, 4 *ſqq.* Philippi præſentia territi, omnes rure copias convehunt. 81, 11. duce Lycurgo rege, Meſſeniam invadunt, ſed re infecta redeunt. V. 5, 1. 17, 1 *ſq.*

Philippus, ex Ætolia reverſus, Spartam petit, & Laconicam usque ad Tænarum populatur. V. 18 *ſeq.*

Lacedæmonios ad ſocietatem Ætolorum, Romanorum & Attali trahere ſtudent Ætoli; contra ad Philippi ſocietatem invitant Acarnanes. IX. 28-39. Illi præferunt Ætolorum partes adv. Philippum & Achæos. X. 41, 2. Laconicam, victo Machanida, impune deprædantur Achæi. XI. 18, 8 *ſqq.* eamdem rurſus, regnante Nabide, per Philopœmenis ſtratagema incurſant Achæi. XVI. 36 *ſeq.*

Romam legatos mittunt Lacedæmonii de obſidibus, de vicis Laconiæ, & de veteribus Exſulibus. XX. 12. *n.* obſides remittit ſenatus, excepto Nabidis filio. XX. 13, 4.

Spartanos 80 occidit Philopœmen, muros urbis dejicit, & veteres exſules in urbem reducit. XXII. 23, 2. XXIII. 1, 1 *ſq.* 7, 5 *ſq.* 11, 7. iidem Veteres Exſules mox legatis Romam miſſis, eosdem Achæos & Philopœmenem ingrati accuſant. XXIII. 11, 7 *ſq.* 12, 2 *ſq.* XXIV. 4. *conf. c.* 10, 11. Alii legati Lacedæmoniorum a piratis occiſi. XXIV. 11.

Sparta in Fœdus Achæorum recipitur. XXV. 1. & *cap.* 2, 1 *ſq.* De variis generibus Exſulum Spartanorum deliberant Achæi. XXV. 1, 8 *ſqq. n.* & *cap.* 3. rurſus de eisdem deliberant Achæi. XXVI. 1. & novam legationem utrique Romam mittunt. XXVI. 2. &

cap. 3, 1. Romanorum reſponſum. 3, 2 *ſqq.*

Lacedæmonii de agro litigant cum Megalopolitanis, arbitris Romanis. XXXI. 9, 7.

controverſias & bellum habent cum Achæis, quod componere fruſtra tentat S. Iulius Cæſar, legatus Romanorum. XXXVIII. 2 *ſeq.* XL. 2, 6.

Lacinium, Λακίνιον, promontorium Italiæ *in Bruttiis*, cum celebri Iunonis templo. XXXIV. 11, 9 *ſq.* circa Lacinium fere per biennium hæret Hannibal. XV. 1, 11. eodem loci in columna æneis tabulis inſcribi curavit numerum copiarum, quas partim in Hiſpania reliquit Asdrubali fratri, III. 33, 18. partim quibus ipſe in Italia uſus eſt. III. 56, 4.

Lacus in Alpibus plures. XXXIV. 10, 19 *ſqq.*

Lacus Mæoticus, Traſimenus *&c. vide ſuo loco.*

Lade, Λάδη, *inſula Ioniæ ante Miletum.* XVI. 14, 5. *n.* ubi pugnata eſt pugna navalis inter Philippum & Rhodios. *ibid. & ſqq.*

Ladicus, Acarnan, Triphyliæ a Philippo præfectus. IV. 80, 15.

Ladocea, τὰ Λαδόκεια, locus in agro Megalopolitano, ubi acie victi ſunt Achæi a Cleomene. II. 51, 3. *n.* 55, 2.

C. Lælius, a puero ſodalis & comes Scipionis Afric. majoris. X. 3, 2. ex eo multa cognovit Polybius ad Scipionem pertinentia. *ibid.* ſolus conſiliorum Scipionis erat conſcius. X. 9, 1 *&* 4. claſſi præfectus. *ibid. &* 12, 2. eidem Scipio tradit nobiliores captivos Romam ducendos. X. 18, 2.

Roma ad Scipionem redit. X. 37, 6. pugnat ad Bæcula 39, 4. intereſt pugnæ cum Indibili. XI. 32 *ſeq.* cum Scipione Romam redit. XI. 33, 8.

in Africa, cum Maſiniſſa, caſtra Syphacis incendit. XIV. 4. victum acie Syphacem perſequitur. XIV. 8 *ſeq.* equitatui præeſt in pugna Scipionis cum Hannibale. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. *c.* 12. *&* 14, 7 *ſq.*

Lænas, Λαινάτος. *vide* Popillius.

Læſtrygones, Λαιστρυγόνες, Leontinum campum in Sicilia habitantes. VIII. 11, 13.

Lævi; *vide Lai.*

Lagius, a Diæo in carcerem conjectus, mox rurſus dimiſſus. XL. 5, 2 *ſeqq. conf.* 4, 1.

Lagoras, Cretenſis, Nicolai juſſu, ducis Ptolemæi, fauces prope Berytum occupat, contra Antiochi adventum. V. 61, 9.

ejus conſilio capitur urbs Sardes. VII. 15 *ſeqq.* primus ipſe murum conſcendit. 17, 3. & urbem occupat. *c.* 18.

Lagus, Ptolemæi pater. II. 41, 1. V. 67, 10.

Lai, (*s.* Lævi) Λάοι, *forte* Λαῖοι, populus Gallicus, ad Padi fontes habitans. II. 17, 4. *n.*

Lamia, Λαμία, *Theſſaliæ oppidum.* XX. 11, 2 *ſq.*

pugna

pugna ad Lamiam. IX. 29, 2.

Laminis aureis & argenteis veſtita omnia in regia Ecbatanæ. X. 27, 10. laminas aureas Iovis aræ detraxit Zeuxippus. XXIII. 2, 7.

Lamius, Ambraciota, Ætolorum legatus Romam miſſus. XVII. 10, 9.

Lampæi, Λαμπαῖοι, (*al.* Λαπταῖοι) Cretenſes, a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. urbe ſua excipiunt Lyttios, quorum urbs, civibus in expeditionem profectis, diruta & incenſa fuerat a Cnoſſiis. IV. 54, 5. Lampæi & Polyrrhenii cum Achæo & Philippo ſocietatem ineunt. 55, 1.

Lampetia, Λαμπέτεια, urbs Bruttiorum. XIII. 10, 2.

Lampſacus, ἡ τῶν Λαμψακηνῶν πόλις, occupata ab Antiocho. XXI. 10, 3. 11, 2.

Lampſacenorum legati Lyſimachiæ coram Antiocho cum legatis libere agunt. XVIII. 35.

Landamis, *mendoſa ſcriptura codicis Bav.* XXXI. 16, 2. *pro* Κάλυνδα.

Laodice, ſoror Andromachi, patris Achæi, uxor Seleuci Callinici, mater Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11.

Laodice, Mithridatis filia, Ponti regis, Antiochi M. uxor. V. 43, 1 *ſqq.* filium parit Antiocho. V. 55, 2. (*Neptis fuit Seleuci Callinici ex filia, quæ Mithridati nupſerat, ut diſcimus ex Iuſtini lib. XXXVIII. c.* 5, 3. *adeoque Antiochi mariti neptis ex ſorore.*)

Laodice, Mithridatis filia, (*ſoror, ut videtur, natu major ſuperioris*) Achæi uxor. VIII. 21 *ſeq.* educata a Logbaſi Selgenſi. V. 74, 4.

Laodice, Perſei ſponſa, magna pompa a Rhodiis ad regem deducta. XXVI. 7, 7 *ſqq.*

Laodice, filia Antiochi Epiphanis, cum Alexandro, qui ejus frater perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1 *ſq.* 16, 6 *ſqq.*

Laodicea *ad mare*, Λαοδίκεια, *una e quatuor principibus Syriæ urbibus.* V. 45, 8. (*niſi ibi intelligenda* Laodicea ad Libanum, *quam ad introitum Campi Marſyæ ſitam Strabo ait; cf. Cellar.* III. 12. p. 443. *At Polybius*, Antiochum, Laodicea profectum, *nonniſi* trajecto deſerto Marſyam Campum ingreſſum eſſe *ſcribit.*

Laodiceæ Syriæ Cn. Octavium occidit Leptines. XXXII. 7, 2. Laodicenſes, Λαοδικεῖς. XXXII. 7, 3.

Laodicea Phrygiæ, Λαοδίκεια ἡ ἐν Φρυγίᾳ. Ibi diadema & regium titulum ſumſit Achæus. V. 57, 5.

Laodicii campi. Sic ex vitioſa lectione vulgo editum erat, pro Ladocea, *quod vide.*

Lapateni, Λαπατηνοί; cum eis de deditione per legatos agit Lucius *neſcio quis. Fragm. hiſt.* 26. *& ibi Not.*

Lapethus, Λάπηθος, *ſ.* Λάπιθος, *Lapithus*; urbs Cypri. XL. 12, 6.

Laqueo

Laqueo de collo pendente verba facere jubebat lex Zaleuci. XII. 16, 9 *ſqq.*

Largitiones Romæ infames, & pro capitali crimine habitæ; apud Pœnos ne turpes quidem habebantur. VI. 56, 3 *ſq.*

Larinas ager, ἡ Λαρινᾶτις χώρα, in Apuliæ confinibus. In eo eſt arx Calela *vel* Calena. III. 101, 3. *n.*

Lariſſa, ἡ Λάρισσα, Theſſaliæ urbs, in poteſtate Philippi. IV. 66, 7. 67, 6. V. 97, 4. 99, 1 *ſqq.* IX. 18, 6. XVIII. 2, 3. victo Philippo, eam petit T. Quintius. XVIII. 10, 5. 17, 8. chartophylacium ibi habuerat Philippus. XVIII. 16, 2.

Lariſſæi, Λαρισσαῖοι. V. 99, 4.

Lariſſa Cremaſte, Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, *in Theſſalia, prope Echinum, haud procul a mari.* Eam a Philippo repetunt Ætoli. XVIII. 21, 3. *quo e loco adparet, eamdem* Lariſſam Cremaſten intelligendam eſſe. XVII. 3, 12. & 8, 9. *quamquam ibi non adjectum cognomen.*

Larius lacus, in Alpibus; ἡ Λάριος λίμνη. XXXIV. 10, 21.

Larymna, ἡ Λάρυμνα, opp. Bœotiæ. XX. 5, 7. *n. Mendoſe vulgo* Λαβρύνα.

Laſion, ὁ Λασιών, urbs Eleorum, capta a Philippo, Achæis traditur. IV. 72, 7. 73, 1 *ſq. Videtur* in Piſatide *fuiſſe.* IV. 74, 1. Prope eam eſt Pyrgus, caſtellum Eleorum ἐν τοῖς Περιπτοίοις, captum a Philippo. V. 102, 6. *n.*

Laſys, *s.* Laſes, Theſpienſium legatus Romam. XXVII. 1, 1.

Latina lingua vetus, multum diverſa ab ea, qua utebantur Romani ætate Polybii. III. 22, 3.

Latini, a Romanis ſubacti. I. 6, 3. Latini nominis ſocii in tabulas militares relati bello Gallico Ciſalp. 80,000 pedites, 5000 equites. II. 24, 10.

Latium, ἡ Λατίνη χώρα. Latii oppida maritima antiquis fœderibus Romanorum cum Pœnis comprehenſa. III. 22, 11. 23, 6. 24, 5 & 16. in Latio caſtellum ædificare vetantur Pœni fœdere cum Romanis. III. 22, 13.

Latronum ſocietas perit, ubi fidem ipſi inter ſe non ſervant. IV. 29, 4.

Lattabus, Ætolus, conventum Bœotorum violat. IX. 34, 11.

Laurentinus populus, δῆμος Λαυρεντίνων, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehenſus III. 22, 11. *n.* 24, 16.

Lebadenſes legati ad Q. Marcium, Λεβαδεῖς, *ex Lebadia* Bœotiæ, urbem ſuam Romanis tradunt. XXVII. 1, 4.

Lebecii, *s.* Libicii, Λεβέκιοι, populus Gallicus, circa Padi fontes. II. 17, 4. *n.*

Lechæum, τὸ Λέχαιον, Corinthi portus ab occidente. (*Nonnumquam* Λέχεον *dant codd. noſtri omnes*, ut V. 24, 12. 25, 4.) Eo conveniunt naves Philippi & Achæorum. V. 2, 4. in portum redeunt. 17, 8. 24, 12. *Adde* V. 28, 3.

Lechetæ. Λεχητῶν regulum *faciunt*

ciunt Indibilem *codices noſtri*; *unus* Λεγγητῶν, *pro* Ἰλεργγητῶν. X. 18, 7. *n.*

Lectio. *Vide* Legendi uſus.

Legati decem ordinandis provinciis. *Vide* Decem legati.

Legati regum populorumque in ſenatum Romæ introducuntur a Conſulibus. VI. 12, 2. &, *his abſentibus*, a prætore. *Not. ad* XXIII. 1, 3. *& ad* XXIV. 1, 8. interdum a tribunis plebis invito prætore. XXX. 4, 6.

legati populorum ſociorum in urbem ſtatim intromittuntur; legati populorum quibuscum bellum eſt Romanis, ultra Tiberim tendere jubentur. XXXV. 2, 3 *ſq.* Perſei legati Roma & Italia jubentur excedere. XXVII. 7. pariter legatus Ptolemæi Philomet. XXXII. 1, 3.

Legationes *diverſorum populorum regumque, a Polybio commemoratæ:*

Achæorum; in Ægyptum deſtinata. XXV. 7. in Ægyptum miſſæ. XXVIII. 10, 8 *ſq. & cap.* 16, 3. *&* 17, 3. XXIX. 9, 6. ad Antiochum Epiphanem. XXIX. 9, 6. ad Attalum. XXVIII. 10, 7. ad Philippum regem. IV. 15, 1 *ſq.* 64, 1 *ſqq.* Rhodum. XVI. 35. Romam. XVII. 10, 11. XXIV. 10. XXV. 2, 3 *&* 11. XXVI. 1 *ſeqq.* XXXI. 6, 1. *& cap.* 8. XXXII. 2. XXXIII. 13. ad Romanum Coſ. Q. Marcium. XXVIII. 10 *ſeq.* in Syriam. XXIX. 9, 6. *Conf.* Achæi.

Ætolorum; ad Rhodios & Athenienſes. XXII. 8, 10. Romam. XVII. 10, 9. XXI. 1. XXII. 8, 11. *& cap.* 9, 7 *ſqq.* XXII. 9, 18 *ſq.* XXII. 13, 15 *ſq. & cap.* 14. *Conf.* Ætoli.

Amynandri regis, Romam. XVII. 10, 7.

Antiochi Magni; ad Scipiones. XXI. 10 *ſeqq.* XXI. 13. Romam. XXII. 8. Antiochi Epiphanis, Romam. XXVII. 17. *&* XXVIII. 1. XXVIII. 18.

Aravacarum, Romam. XXXV. 2.

Ariarathis, ad Cn. Manlium procoſ. XXII. 24, 4 *ſqq.* Ariarathis filii, Romam. XXXI. 14. XXXII. 3.

Aſiæ civitatum, Romam adv. Eumenem. XXXI. 6, 4.

Attali, Romam. *Vide* Attalus, Attali filius.

Athenienſium, ad Attalum. XVI. 25. in Ægyptum. XXVIII. 16. Romam, pro Ætolis. XXII. 14. pro Haliartiis & pro ſe. XXX. 18. ad Scipiones, pro Ætolis. XXI. 2. pro ſe ad deprecandam mulctam, propter Oropi vaſtationem impoſitam. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *conf.* Athenienſes.

Bœotorum, ad T. Quintium. XVIII. 26. Romam. XXIII. 2, 9.

Carthaginenſium. *Vide ſuo loco, in* Carthago *&* Carthaginienſes. *Et ſic de ceterorum ſive populorum ſive regum legationibus, quæ hoc titulo in Indice Caſauboniano commemorantur, vide nomina ipſorum populorum regumque, de quorum legationibus agitur;*

agitur; nec opus eſt eadem hoc loco repetere. Conſule etiam, ſi lubet, Indices Argumentorum ad calcem Tomi III. & IV. noſtræ hujus Editionis.

Romanorum Legationes ad exteras gentes decernuntur mittunturque a Senatu. VI. 13, 6 *ſq.* Legatus Romanus per inſidias necatur a Teuta regina. II. 8, 12. legati Romani occiduntur a Gallis. II. 19, 9. violantur ab Oxybiis. XXXIII. 7. a Pœnis. XV. 2. Cn. Octavius, legatus Romanus, occiditur in Syria. XXXI. 19, 1. Æmilio legato Romano feſtive illudit Philippus. XVI. 24. *Celebris* legatio C. Popillii in Ægyptum ad Antiochum Epiphanem. XXIX. 11. Scipio Africanus, legatus ad regna terrarum orbis componenda, nonniſi quinque ſervos ſecum habuit. *Fragm. hiſt.* 63.

Legendi uſus & exercitario vim habet admirabilem. X. 47, 6 *ſqq.*

Leges; *vide* Lex.

Legio Romana, στρατόπεδον. Quatuor legiones conſulares quotannis legunt Romani, (VI. 19, 6 *ſq.*) peditum quamque 4000, equitum 300. I. 16, 2. *n.* interdum ped. 4200, interdum 5000; equitum vero alias 200. III. 107, 10 *ſq.* VI. 20, 8 *ſq.* Bello Gallico Cifalpino, quatuor legiones in Etruriam miſſæ ſunt, quæque peditum 5200, equitum 300. II. 24, 3. *n.* cum 4 legionibus illis Romanis, erant Sociorum pedites 30,000; equites 2000. *ibid. vs.* 4.

Bello Punico ſecundo, in pugna ad Trebiam, junctæ erant quatuor legiones conſulares, continentes 16,000 pedites Romanos, ſocios 20,000; equites Romanos ſociosque 4000. III. 72, 11 *ſq.* in Pugna Cannenſi, octo junctæ erant legiones Romanæ, quarum cuique adtributus erat ſuus numerus ſociorum. III. 107, 9.

Sociorum numerus, legioni Romanæ adtributorum, peditum par, equitum plerumque triplex. III. 107, 12. *n.* VI. 26, 7. *n. conf.* VI. 30, 2. Legio Romana, στρατόπεδον Ῥωμαϊκὸν, diſtinguitur a ſociis, συμμάχοις. II. 24, 3 *ſq.* III. 107, 12. & X. 16, 4. *ubi* δύο στρατόπεδα Ῥωμαϊκὰ & δύο στρατόπεδα συμμάχων conficiunt duas integras legiones conſulares.

Quatuor legiones quatuor complent claſſes; prima legio dicitur prima claſſis, & ſic porro; cum quibus M. Regulus & L. Manlius Coſſ. Africam petunt. I. 26.

Quarta legio a Boiis obſeſſa in Tannetis vico. III. 40, 13.

Lembus, λέμβος, Illyriorum proprium genus navigii. V. 109, 3.

ante primum Punicum bellum, lembum nullum habuerant Romani. I. 20, 13. lembi, claſſem Romanam in Siciliam navigantem præire ſoliti. I. 53, 9.

Lembi centum vehunt 5000 Illyrios. II. 3, 1. lembis duobus,

bus, non amplius, Liſſum prætervehi licet Illyriis ex lege fœderis cum Romanis. II. 12, 3.

lemborum magnum numerum Galli in Rhodano habebant, quibus negotiationem maritimam exercebant. III. 42, 2. lembis Rhodanum trajicit exercitus Hannibalis. 43, 2.

claſſem lemborum centum parat Philippus ad transportandum militem. V. 109. lembi per Iſthmum Corinthiacum transvehuntur. *vide* Iſthmus.

Lemnus inſula, ἡ Λῆμνος, cum Delo, Athenienſibus petentibus datur a ſenatu Romano. XXX. 18.

Æthalia etiam nominantur. XXXIV. 11, 4.

Lentulus, Λέντλος & Λέντουλος. XVIII. 31, 1. *n.*

C. *Cornelius* Lentulus, legatus Romanorum ad Ptolemæum juniorem Cyrenen. XXXII. 1, 4.

L. Lentulus, legatus ad res Græciæ & Aſiæ inſpiciendas. XXXI. 23, 9.

P. *Cornelius* Lentulus, unus ex decem legatis T. Quintio a ſenatu miſſis poſt bellum Philippicum; navigat in Aſiam, & Bargylia urbem liberat. XVIII. 31, 1. revertitur Selymbriam in Thraciam, & inde Lyſimachiam abit ad colloquium cum Antiocho. XVIII. 33, 1 *ſq. coll.* 32, 3.

P. *Cornelius* Lentulus, frater Servii. XXVII. 2, 12. *n.* legatus Roman. ad Attalum & Pruſiam. XXXII. 26, 1. XXXIII. 1, 1.

Servius *Cornelius Lentulus*, Chalcidi præficitur a Q. Marcio legato Romanor. XXVII. 2, 8. *n.*

Leo. *vide* Leon, & Leones.

Leocritus, ad devaſtandam Galatiam mittitur a Pharnace. XXV. 4, 1 & 6.

Leon, præfectus equitatus Macedonici in prælio ad Cynoſcephalas. XVIII. 5, 2.

Leon, dux copiarum ab Eumene auxilio miſſarum Cydoniatis Cretenſibus adv. Gortynios. XXVIII. 13, 2 *ſq.*

Leones nonniſi ſenio confecti invadunt homines; capti e cruce ſuſpenduntur. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 11. leonum multitudo in Africa. XII. 3, 5.

leonem, qui Perſarum regis equum invaſerat, occidit homo Perſa, cui rex omnem regionem dono dat, quæ Cappadocia inde denominata eſt. *Fragm. hiſt.* 10.

Leonidas, Λεωνίδης, ad mortem voluntariam proficiſcitur. IX. 38, 3.

Leonidas, *ſecundus ejus nominis*, Λεωνίδης, ſocer Cleombroti, regno Spartæ excidit. IV. 35, 11. *n.*

Leontini, Leontinorum oppidum, Leontium, in Sicilia, ἡ τῶν Λεοντίνων πόλις, *ubi occiſus eſt Hieronymus rex Syracuſanorum.* Situs & partes urbis. VII. 6.

Leontium, Λεόντιον, urbs Achaiæ, ex XII primum olim fœderatis. II. 41, 8. cum præda e Pharæenſium agro facta, Leontium ſe recipit Euripidas Ætolus,

Ætolus, dux Eleorum. V. 94, 5.

Civis Leonteſius *vel* Leontenſis, Λεοντήσιος. XXVI. 1, 8.

Leontius, comes Philippi regis, cetratorum præfectus relinquitur ex teſtamento Antigoni, tutoris Philippi. IV. 87, 8. V. 27, 4. totus eſt in poteſtate Apellis, qui ad ſe omnem poteſtatem trahere molitur. IV. 87, 9. Leontii & Apellis malas artes intelligit Philippus. V. 1, 8. Leontius conjurat cum Apelle & Megalea, de impediendis conſiliis regis. V. 2, 8.

Per Leontii perfidiam Palus oppidum Cephalleniæ, muro jam ſubruto, non capitur. V. 4. & 100, 7. conſilium Philippi Thermum pergendi impedire conatur Leontius. V. 7. rebus lætis Philippi dolet Leontius cum Megalea. V. 14, 11. poſt cœnam Aratum in via publica lapidibus inceſſit, mox vero e tumultu ſe ſubducit. V. 15. deprehenſo Megalea, cum regem minus terrere non poſſet Leontius, ſponſorem ſe dat pro mulcta Megaleæ dicta. 16. Argis cædem patravetat poſt diſceſſum Antigoni. 16, 6.

ſeditionem militum concitat adv. Philippum, & Apellem advocat. V. 25 *ſeq.* poſtquam Megaleas aufugit, ſponſor ejus Leontius in vincula conjicitur, moxque necatur juſſu Philippi. 27. merito. V. 100, 7.

Leontius, præfectus præſidii Ægyptiaci Seleuciæ, coactus proditione minorum ducum, urbem Antiocho M. tradit. V. 60, 9 *ſq.*

Lepidus; *vide* Æmilius.

Leporis & cuniculi differentia. XII. 3.

Lepreum, Λέπρεον, oppidum Triphyliæ in Peloponneſo. IV. 77, 9.

Cives Lepreatæ, Λεπρεᾶται, excedere coacto præſidio Eleorum & Ætolorum, Philippo urbem tradunt. IV. 79, 2. 80 *toto.*

Leptines, Syracuſanus, ſocer Hieronymi. I. 9, 2 *ſq.*

Leptines, αὐτόχειρ Cn. Octavii legati Rom. in Syria. XXXII. 4 *extr.* homo fanaticus, Romam miſſus a Demetrio fotere, remiſſus a ſenatu. 6 *ſeq.*

Leptis, opp. Libyæ, ubi pugnat Matho, dux rebellium, cum Amilcare. I. 87, 7.

Lergetæ, Λεργῆται, *ex codicum noſtrorum ſcriptura* III. 33, 15. *ubi ex Livio* Ilergetes *ſcripſimus.*

Leucæ, Λεῦκαι, oppidum Peloponneſi, ditionis Argivorum, *ad ſinum Argolicum* inter Praſias & Cyphanta portum; Argivis eripitur a Spartanis. IV. 36, 5. *Confer* Praſiæ & Cyphanta.

Leucæ, Λεῦκαι, locus Laconicæ, inter Acrias & Bœarum agrum, *ad oram ſinus Laconici.* V. 19, 8. *& ibi Adnot. Hunc locum Strabo, lib. VIII. p.* 363. *inter vicum vel oppidulum, cui Helos nomen & inter Cyparifſiam ponit, hisque verbis deſignat:* ἔστι

ἔστι δὲ καὶ πεδίον καλούμενον Λεύκη. *Confer Liv. XXXV.* 27. *& Polyb.* V. 19, 7.

Leucas *vel* Leucadia, *peninſula cum urbe cognomine*, Acarnaniæ *contigua*, *& ab ea nonniſi* Dioryſto *ſeparata*, *id* eſt canali manu facto. *vide* Dioryſtus.

Leucadem ex Cephallenia navigat Philippus; inde in Ambracicum ſinum. V. 5, 11 *ſq.* eodem redit. V. 16, 5. & inde Corinthum repetit. 17, 8. *Adde* XXII. 9, 19.

Scerdilædi lembi Leucadem adpellunt, & ibi piraticam exercent. V. 95, 1 *ſqq.* 101, 1. 108, 1.

Philippus ibi cum claſſe ſtans, Romanam claſſem obſervat. V. 109, 9.

Leucadem ſibi a Romanis, poſt bellum Philippicum, poſtulant Ætoli. XVIII. 30, 8.

Leuctra, τὰ Λεῦκτρα, oppidum Laconiæ.

Leuctrica pugna, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. I. 6, 1. Poſt Leuctricam pugnam conventionum ſuarum arbitrium Thebani & Spartani Achæis permittunt. II. 39, 8. a Lycurgo usque ad Leuctricam pugnam pulcerrima repub. uſi ſunt Lacedæmonii. IV. 81, 12. Leuctricis temporibus, ἐν τοῖς Λευκτρικοῖς καιροῖς, ſummam gloriam & potentiam adepti ſunt Bœoti. XX. 4, 2.

paulo ante Leuctricam pugnam, πρὸ τῶν Λευκτρικῶν, mari hauſta eſt Helice, urbs Achaiæ. II. 41, 7.

ad Leuctrica tempora poſtquam in hiſtoria ſua pervenit Theopompus, ſubito abrumpit filum, & ad res Philippi transſilit. VIII. 13, 3.

Lex apud Romanos ſervum necat fugitivum. I. 69, 5.

lex de dividendis agris, a C. Flaminio lata, magnorum cauſſa malorum. II. 21, 7 *ſq.*

legum ſanciendarum apud Romanos arbiter erat Populus. VI. 14, 10. 16, 3.

Lycurgi, Zaleuci leges. *Vide* Lycurgus, Zaleucus.

Liba *vel* Libba, ἡ Λίβα *vel* Λίββα, urbs Meſopotamiæ ad Tigrim; *forte eadem cum Lambana vel Labbana.* V. 51, 2. *n.*

Libanus mons, ὁ Λίβανος. Marſyas campus, inter Labani & Antilibani radices. V. 45, 9. in Libani & Antilibani confinibus oritur Orontes, per Amyces Campum Antiochiam fluens. V. 59, 10.

Libani montis radices oram maritimam Phœniciæ, circa Platanum & Porphyreonem, in anguſtum ſpatium cogunt. V. 69, 1 *ſqq. coll.* 68, 6.

Libera civitas; *vide* Civitas, & Democratia.

Liberalia, ab Arcadibus ſolennibus ludis celebrata, Διονυσιακοῖς αὐλητικοῖς. IV. 20, 9.

Liberi patris theatrum, τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis ſcenicis agendis Alexandriæ. XV. 30, 4. *Conf.* Theatrum.

Liberi, pignus fidei. VIII. 2, 3.
pro liberis & patria pugnantes Romani, iræ modum ponere neſciunt. VI. 52, 7.
Libertas & juris æquabilitas nulla usquam magis perfecta quam in Achæorum republica. II. 38, 6.
de Libertate cogitare non poſſunt quibus Pax ſine exceptione ſummum bonum videtur. IV. 31, 4.
libertas ex Lycurgi legibus diutius Lacedæmoniis, quam ulli alii populo, conſervata eſt. VI. 10, 11.
Liberti habitu incedens Pruſias, libertum populi Romani ſe eſſe profitetur. XXX. 16.
Libicii; *vide* Lebecii.
Libra Romana. Talentum optimi argenti Attici non minus 80 libris Romanis pendit. XXII. 26, 19.
Libri multi uno filo contexti, faciliores ſunt lectu, quam qui ſeparatim res easdem perſequuntur. III. 32, 2.
e Libris commodius & minori periculo diſcitur, quam proprio uſu rerum. XII. 27, 4 *ſqq.*
Liburnus mons, *τὸ Λίβυρνον.* III. 100, 2. *n. Fortaſſe mendoſa ſcriptura, pro τὸ Τάβυρνον,* Taburnus mons.
Libya. *Vide* Africa. Libycum bellum; *vide* Africum bellum.
Libyna, Λιβύνη. Sic vulgo legebatur XXXI. 25, 8. & 26, 3. *mendoſe, ut putavi, pro* Libya, Λιβύη. *Pariter* Libynes, *Λίβυνες, vulgo* XXXI. 26, 9 & 11. *pro* Libyes, *Λίβυες.*
Libyphœnices, *Λιβυφοίνικες,* in præſidiis Pœnorum in Hiſpania. III. 33, 15.
L. Licinius Lucullus, Coſ. cum A. Poſtumio. XXXV. 3, 7.
P. Licinius *Craſſus* Coſ. prælio victus a Perſeo, pacem petenti hoſti negat, niſi penitus ſe in poteſtatem tradat Romanorum. XXVII. 8. princeps legatorum ad Gallogræcos. XXX. 3, 7.
Ligeris amnis, *ὁ Λείγηρ;* ſuper eum eſt Corbilo emporium. XXXIV. 10, 6.
Ligures, *Λιγυστινοί;* & *Λίγυες* XXXIV. 10, 18. habitant utrumque latus Apennini montis in ſuperiori Italia. II. 16, 1. eorum fines. *ibid.* mercenarii Pœnorum. I. 17, 4. 67, 7. III. 33, 16. Ligures contra Magonem pugnantes, *neſcio ubi. Fragm. hiſt.* 31.
Ligures bello vexant Maſſilienſes. XXXIII. 4. populi Ligures, Oxybii & Deciatæ, legatos violant Romanorum; bello cos domat Q. Opimius conſul. XXXIII. 7 *ſeq.*
Liguria, *ἡ Λιγυστικὴ* & *ἡ Λιγυστίνη.* II. 31, 4. III. 41, 4. *n.* VII. 9, 6 *ſq.*
Liguſticum ſcutum, *Λιγυστικὴ βύρσα.* XXIX. 6, 1. *n.*
Ligyrgus mons, mendoſa ſcriptura, pro Oligyrtus *vel* Olygyrtus. IV. 70, 1.
Lilybæum, *τὸ Λιλύβαιον,* promontorium Siciliæ, ad occaſum hibernum, dividens mare Africum a Sardoo. I. 42, 6.
Lilybæum, *τὸ Λιλύβαιον,* urbs &

& portus Siciliæ, in poteſtate Pœnorum. I. 25, 9. 42, 7. pertinaci ſtudio & labore fruſtra obſidetur oppugnaturque a Romanis. I. 41-48. & 53 *ſeq.* 55, 3 *ſeq.* Lilybæo præfectus Himilco. I. 42, 12. 53, 5.

ad Lilybæum claſſis Romana, in ancora ſtans, partim capitur, partim crematur. I. 53. Lilybæum navigans L. Junius, omnem claſſem naufragio amittit. 54. Finito primo bello Punico, reliquas ſuas copias Lilybæum contrahunt Pœni, & inde in Africam trajiciunt. I. 66, 1.

Lilybæi magnos adparatus ad ſecundum bellum Punicum in Africam transferendum facit Ti. Sempronius. III. 41, 3. 61, 8 *ſq.* Lilybæi claſſem Romanam in ſtatione locat Cn. Servilius. III. 96, 13. V. 109, 6. ea claſſis in Italiam reducitur. III. 106, 7. de eadem claſſe decem naves Rhegium miſſæ, Scerdilædæ ſuccurſuræ, Panicum pavorem incutiunt Philippo. V. 110, 2 *ſq.* & *vs.* 9.

Lilybæum Pœni, tertio Punico bello, obſides mittunt Romanis. XXXVI. 2, 6. 3, 6 *ſqq.*

Lilybætanus ager, ἡ Λιλυβαιῖτις χώρα. I. 39, 12.

Limax, vi interioris mechaniſmi gradiens & ſalivam exſpuens, producitur in theatro Athenis. XII. 13, 11.

Limnæa, Λιμναία, urbs Acarnaniæ cum portu, in ſinu Ambracico. V. 5, 14. 6, 5. 14, 2.

Limnæus, Aſiæ dynaſta, dona mittit Rhodiis. V. 90, 1.

Limnæus, Philippi legatus de pace ad T. Quintium. XVIII. 17, 4.

Limnæus, Polemocratis filius, obſes a Perſeo mittitur Genthio. XXIX. 3, 6.

Limopſoros, ὁ λεγόμενος λιμόψωρος, morbus caſtrenſis, *quaſi dicas* ſcabiem e fame ortam. III. 87, 2.

Lingones, populus Gallicus, cis Padum habitans, ad Adriaticum mare, ab oriente Boiorum, ſupra Senones. II. 17, 7. *n.* Λίγγωνες *cum Cluvero ſcripſi, cum mendoſe vulgo legeretur* Λίγωνες, Ægones.

Lingua; *vide* Latina lingua.

linguarum varietas tumultum excitat in Pœnorum exercitu. I. 67, 3 *ſqq.* ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα *&c.* in exercitu Hannibalis. XV. 12, 9.

Linteum ſublatum, pugnæ inchoandæ ſignum in exercitu Antigoni. II. 66, 10.

Lintres ex una arbore in Rhodano, μονόξυλα πλοῖα. III. 42, 2. eis levem armaturam trans fluvium trajicit Hannibal. 43, 2.

Lipara urbs, ejusdem cum inſula nominis, ἡ Λιπάρα, ἡ τῶν Λιπαραίων πόλις, οἱ Λιπαραῖοι. Oppugnatur a Romanis. I. 24, 13. capitur. 39, 15. *n.* ad eam capitur Cn. Cornelius conſul. I. 21, 5 *ſqq.*

Liparæ inſulæ, αἱ Λιπαραῖαι καλούμεναι νῆσοι, *eædem quæ Æoliæ & Vulcaniæ, quarum una eſt Lipara.* I.

25, 4. *n.* Pugna navalis ibi commiſſa. I. 25.

Liparæ, *αἱ Λιπάραι.* XXXIV. 11, 19.

Liſſus, Λίσσος. III. 16, 3. *n.* urbs Illyriæ; *de cujus* ſitu & arce, Acroliſſo, *vide* VIII. 15, 3 *ſqq.*

ultra Liſſum pluribus quam duobus lembis navigare vetantur Illyrii ex fœdere cum Romanis. II. 12, 3. contra illud fœdus facit Demetrius Phatius cum Scerdilæda. III. 16, 13. IV. 16, 6.

Liſſum & Acroliſſum capit Philippus. VIII. 15 *ſeq.* Liſſi verſatur Genthius, rex Illyriæ. XXVIII. 8, 4.

Liſſios vulgo perperam & invitis libris ediderant XXXII. 18, 1. *pro* Iſſiis.

Liſſus, Λίσσος, Siciliæ fluvius, Leontinos præterfluens. VII. 6, 5.

Literæ; *vide* Epiſtola.

Literæ Alphabeti in quinque tabellas relatæ, in uſum ſignorum facibus dandorum. X. 45 *ſeq.*

C. Livius, Tarenti præfectus, ſua incuria & luxuria commiſit, ut urbs Hannibali proderetur. VIII. 27, 7 & 11. 29, 1 *ſqq.* in aream evadit. 32, 6.

C. Livius *Salinator*, vincit claſſem Antiochi. XXI. 1, 1. *n.* legatus ad Pruſiam mittitur. XXI. 9, 12.

M. Livius *Salinator* Coſ. cum Claudio Nerone Asdrubalem, fratrem Hannibalis, acie vincit. XI. 1 & 3.

Lixus, Afriæ fluvius. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Lochagus, *nomen pr.* viri Ætoli Romam abducti. XXVII. 13, 14.

Locri *vel* Locrenſes, (*cogn. Epizephyrii*) civitas Magnæ Græciæ. X. 1, 4. *οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροί.* XII. 10, 5. 11, 2 & 7. Locri Siculos, inferiorem Italiam incolentes, ſedibus ejecerunt; XII. 5, 10. doloſo fœdere cum eis facto. XII. 6.

Romanis naves commodato præbent, primum in Siciliam trajicientibus. I. 20, 14. Locrorum agrum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3.

de Locris bene meritus eſt Polybius. XII. 5, 1 *ſqq.* eorum origo. XII. 5, 4 *ſqq.* nobilitas apud eos a feminis derivatur; centum familiæ; virgines quotannis Ilium miſſæ; Phialephori; *&c. ibid.* de Locrenſium origine ſententiam Ariſtotelis temere infectatus eſt Timæus. XII. 8 *ſeqq.* Servos alere non licuiſſe Locris, contendit Timæus. XII. 6, 7 *ſq.*

Leges Locrenſium, auctore Zaleuco. XII. 16.

Locri Græciam habitantes, *οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα Λοκροί.* XII. 10, 2. duplices. XII. 11, 2 *ſq. n.* 12, 5.

Locri tuti non ſunt quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5. ita tamen, ut Ætolorum concilio ſint adtributi. 30, 9.

regio Locris, *ἡ Λοκρίς.* Ex ea Philippus deducere præſidia jube-

jubetur a T. Quintio. XVII. 10, 4.

Logbaſis, Selgenſis, patriam Achæo prodit. V. 74 *ſeq.* deprehenſus occiditur. 76. hoſpes fuerat Antiochi illius qui in Thracia eſt mortuus; & educaverat Laodicen, Achæi uxorem 74, 4 *ſq.*

Loius fluvius; mendoſa olim ſcriptura. vide Aous.

Longanus, fluvius Siciliæ, per Mylæum campum decurrens; *ὁ Λογγανὸς καλούμενος ποταμός.* I. 9, 7. *n. οἱ Λοιτανὸς apud Diodorum, mendoſe, ut videtur.*

Lorgitæ, mendoſa olim ſcriptura, pro Lergetes *vel* Ilergetes. III. 33, 15. *n.*

Lorica peditum Romanor. VI. 23, 15. Equites olim loricas non habuerant. 25, 3 *ſq.*

Lotophagorum inſula, Meninx. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.

Lotus arbor, & ejus fructus. XII. 2. *n. & Appendix Adnotat. ad* XII. 2. *poſt Adnott. ad lib.* XXXIV. *Tom.* VIII. *p.* 121.

Lous fluv. *mendoſa olim ſcriptura* XXVII. 14, 3. *pro* Aous.

Lucani, *Λευκανοὶ*, oram infetioris Italiæ incolentes. X. 1, 3. ſocii Romanor. II. 24, 12.

Luceria, *Λουκερία*, Romanorum colonia in Daunia. III. 88, 5. ejus agrum populatur Hannibal. *ibid.* abeſt XXV. M. P. a Gerunio. III. 100, 1 *&* 3.

Lucius; *vide* Æmilius, Cæcilius, Cornelius, Tarquinius, Valerius *&c.*

Lucius *neſcio quis* cum Lapatenis de deditione agit. *Fragm. hiſt.* 26.

Lucius, *neſcio quis*, Romanus, imprudens, receptum ſibi nullum reliquum fecit. *Fragm. gramm.* 14.

C. Lucretius, prætor, cum claſſe ſtans ad Cephalleniam, naves petit a Rhodiis, quas illi mittunt Chalcidem, quo & ipſe venerat. XXVII. 6, 1 *&* 13 *ſqq.*

Sp. Lucretius, legatus Romanus cum Cn. Octavio ad res Sytiæ & aliorum regum inſpiciendas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *ſqq.*

Lucri cupiditas in bello magnorum cauſſa malorum. X. 17, 2 *ſqq.*

Lucullus, *Λεύκολλος. Vide* Licinius.

Ludi; *vide* Olympia ludicra; Nemea; Iſthmia.

Ludi Circenſes L. Anicii. XXX. 13. ludi a L. Æmilio Paulo in Macedonia celebrati. XXXI. 3, 1. ab Antiocho Epiphane, ad Daphnen. XXXI. 4. *Confer mox* Ludicra.

Ludicra puerilia, & ludicra virorum, quotannis celebrata apud Arcades. IV. 20, 9. Ludicrum ſolenne Minervæ celebravit Attalus. IV. 49, 3.

Lunæ defectus Gallis, qui cum Attalo erant, loco oſtenti. V. 78, 1 *ſq.* lunæ defectu territus Nicias ad Syracuſas, inceptum omittit. IX. 19, 1 *ſqq.* Lunæ defectus, Perſei regno interitum ſignificat. XXIX. 6, 8 *ſq.*

Lupus ex homine, ut eſt in fabula Arcadica. VII. 13, 7.

luporum ritu vivit Philippus in Caria. XVI. 24, 4.

Luſi *vel* Luſa, *οἱ* Λουσοὶ, vel *τὰ* Λοῦσα, (Luſſi *Caſaub. invitis mſstis*) oppidum Arcadiæ, inter Cynætham & Clitorem; ibi lucus & fanum Dianæ, direptum ab Ætolis. IV. 18, 9 *ſqq.* 19, 4. 25, 4. IX. 34, 9.

Luſiatæ, *οἱ* Λουσιᾶται, partem ſacrorum vaſorum dant Ætolis. IV. 18, 11.

Luſitania, *ἡ* Λυσιτανὴ *&* Λυσιτανία. In ea moratur Asdrubal Gisconis fil. circa Tagi oſtium. X. 7, 5. ejus ubertas. XXXIV. 3, 4 *ſqq.* ibi thynnorum copia, glande veſcentium. 8, 1 *ſqq.*

in Luſitanos, Λυσιτανοὺς, expeditionem ſuſcipit M. Marcellus, & urbem Nercobricam capit. XXXV. 2, 2. *Conf. Fragm. hiſtor.* 27.

Luſius, *ὁ* Λούσιος, rivus Megalopolitidis Arcadiæ, influit in Alpheum haud procul Lycoa oppido. XVI. 17, 7. *n.*

Luſſi; *vide* Luſi.

Luſtratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 1. *Tom. V. p.* 42 *ſq.* exercitus Romani. XXII. 24, 9.

luſtrationem urbis ſuæ inſtituunt Mantinenſes poſt transitum legatorum Cynæthenſium. IV. 21, 9.

Luſtrum, Φωλεός. Locus ſic dictus (*ut videtur*) Megalopoli. II. 55, 5. *n.*

C. Lutatius (*Catulus*) Coſ. cum claſſe in Siciliam abit. & Drepana urbem oppugnat. I. 59. ad Æguſam inſ. cum claſſe Romana adgreditur Punicam, commeatu onuſtam Erycem devehendo, duce Hannone. I. 60. victor, 50 naves hoſtium demergit, 70 capit. 1. 61. Pacem facit cum Pœnis, duce Amilcare. I. 62. III. 21, 2 *ſqq.* 29, 3. 30, 3.

C. Lutatius, vir conſularis, (*ſuperioris filius. Coſ. A. V.* 534.) triumvir dividendis agris, prehenditur & captivus tenetur a Gallis Boiis. III. 40, 9.

Luxus, ſtatum reip. in deterius mutat. VI. 57, 5 *ſqq.* de peregrino luxu Romam introducto queritur Cato. XXXI. 24. eum fugit Scipio Æmilianus. XXXII. 11, 3 *ſqq.*

Lycæus Iupiter; *vide* Iupiter.

Lycaonia, *ἡ* Λυκαονία. In ea ſeditionem movet exercitus Achæi, contra Syriam proficiſcentis. V. 57, 6.

Lycaoniam a Romanis poſt bellum Antiochicum Eumeni dari, conſentiunt Rhodii. XXII. 5, 14. & datur ei. XXII. 27, 10.

Lycaſtium, *τὸ καλούμενον* Λυκάστιον, regio (*ut videtur, non urbs*) Cretæ, Cnoſſiis ademta a Gortyniis, & Rauciis adtributa. XXIII. 15, 1. *n.*

Lychnidium, Λυχνίδιον, urbs Illyrici, per quam tranſit via Ignatia. XXXIV. 12, 7. *Neſcio an eadem cum Lychnide. Conf. Adnot. ad* XVIII. 30, 12.

Lychnidius lacus, *ἡ* Λυχνιδία λίμνη,

Digitized by Google

λίμνη, in Illyria; circa eum ſunt civitates Enchelanes, Cerax, Sation, Boei. V. 108, 8.

Lychnis, Λυχνίς, urbs Illyriæ; (*alias* Lychnidus, Λυχνιδός.) XVIII. 30, 12. *n. Conf.* Lychnidium.

Lycia, ἡ Λυκία. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. Sed Lycii, intercedentibus apud Romanos Ilienſibus, ut ſocios ſe adtributos Rhodiis, non ut ſubditos, autumant; inde gravis contentio. XXIII. 3. & bellum, ad quod Eumenem advocant Rhodii, qui tamen male de Rhodiis in eo bello meretur. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 66.

Lycii a Rhodiis ſubiguntur; interim legati Lyciorum Roma redeunt, & Romanorum adveniunt legati, ſignificantes, non pro munere, ſed ut ſocios & amicos Rhodiis adtributos fuiſſe Lycios. XXVI. 7. *Denique* prorſus liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. XXXI. 7, 4.

Lyciſcus, Acarnanum legatus ad Lacedæmonios pro Philippo adv. Ætolos & Romanos; ejusdem oratio. IX. 32-39.

Lycoa, ἡ Λυκόα, Arcadiæ oppidum. XVI. 17, 5 & 7.

Lycophron, Rhodiorum legatus Romam adv. Lycios. XXVI. 8, 4.

Lycopolis, ἡ Λύκων πόλις, Ægypti urbs, in qua magnates rebelles obſedit Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 16, 1.

Lycopus, Ætolorum legatus Romam, interceptus ab Epirotis. XXII. 8, 11. 9, 7 *ſqq.*

Lycortas, Polybii pater, XXIII. 1, 6. confirmavit & aliquantiſper durare fecit Fœdus Achaicum. II. 40, 2. proximus virtute poſt Philopœmenem. XXIV. 9, 2.

legatus ab Achæis mittitur ad Ptolem. Epiph. cui jusjurandum fœderis daret & ab eo acciperet. XXIII. 1, 6. 7, 1 *ſq.* in eo negotio levitatem committit, notatam ab Ariſtæno prætore. XXIII. 9.

coram Cæcilio Metello defendit ea quæ Spartæ geſta ſunt ab Achæis, prætore Philopœmene. XXIII. 10, 8.

cædem Philopœmenis ulciſcitur prætor Achæorum, & Meſſenios in fidem recipit. XXIV. 12. XXV. 1, 1. *Conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 3. *T. V. p.* 44.

Lycorta auctore, Spartani in ſocietatem Achæorum recipiuntur. XXV. 1, 6 *ſqq.*

rurſus legatus nominatur Lycortas ad Ptolemæum Epiphanem, ſed morte regis præpeditur legatio. XXV. 7. in deliberatione de Exſulibus Spartanis, non temere cedendum mandato Romanorum cenſet. XXVI. 1, 2 *ſqq.* ſuſpectus videtur Romanis. XXVIII. 3, 7. Perſeo Romanisque pariter nec opem ferendam, nec reſiſtendum, cenſet. XXVIII. 6, 3.

Ptolemæis auxilia mittenda cenſet. XXIX. 8, 2. 9, 1. dux copiarum auxiliarium, aut ſaltem

tem Ægyptiacarum, petitur a Ptolemæis. XXIX. 8, 5. 10, 7.

Lyctus & Lyctii; *vide* Lyttus & Lyttii.

Lycurgus, Lacedæmoniorum rex & nomotheta, pulcerrimam inſtituit reipub. IV. 81, 12. quam e variis miſcuit reiumpub. formis. VI. 3, 8. & *cap.* 10 *ſeq.* avaritia e repub. ſublata, omnem ſimul diſſenſionem civium ſeditionemque ſuſtuliſſe perhibetur. VI. 46, 6 *ſq.* varia ejus inſtituta. VI. 48-50. Lycurgi ratio, ad Pythiæ oracula referendi ſua inſtituta, confertur cum Scipionis Africani majoris ratione. X. 2, 8.

Lycurgus, Lacedæmoniorum tyrannus; poſt mortem Cleomenis, quamvis non eſſet ex regia ſtirpe, corruptione Ephororum rex eſt creatus, & Herculis propago declaratus. IV. 2, 9. 35, 14.

inita ſtatim cum Ætolis ſocietate, Argolidem incurſans, plura Argivorum oppida capit, & jus prædam de Achæis capiendi edicit. IV. 36. Athenæum Megalopolitidis obſidet; IV. 37, 6. capitque. 60, 3. Chilonis vim, in domum ipſius irruentis, effugit. IV. 81, 6 *ſq.*

in Meſſeniam irrumpit. V. 5, 1. re infecta redit, & Tegeam urbem occupat; ſed, arce fruſtra obſeſſa, domum redit. V. 17, 1 *ſq.* Philippo, Laconicam cum exercitu percurrenti, fruſtra inſidiatur prope Spartam. V. 21 *ſqq.* falſo crimine apud Ephoros delatus, quaſi res novas moliretur, concurſu ad domum ipſius facto, in Ætoliam profugit. V. 29, 8 *ſq.*

in patriam revocatur ab eisdem ephoris, reditque. V. 91, 1 *ſq.* incurſionem in Meſſeniam fruſtra molitur. 92.

Lycus fluvius Aſiæ minoris, ὁ Λύκος, quo trajecto Attalus ex Æolide in Myſiam tranſiit. V. 77, 7. *n.*

Lycus fluvius Aſſyriæ, in Tigrim incidens. V. 51, 4. *n.*

Lycus fluvius Phœniciæ. Anguſtiæ ad Lycum fluvium. V. 68, 9. *n.*

Lycus Pharæenſis, proprætor ditionis patriæ, contra Euripidem Ætolum, ducem Eleorum, feliciter pugnat, & plures nobiles Eleos vivos capit. V. 94. Eleos ex inſidiis petens cædit fugatque. V. 95, 7 *ſqq.*

Lycus, Rhodiorum dux, Caunios ſub imperium redigit. XXX. 5, 14.

Lydia, Λυδία. *Confer* Sardes. In Lydia ſedem habet Achæus. V. 57, 4. Lydiæ Satrapa Zeuxis. XXI. 13, 4. Lydiam, poſt bellum Antiochicum, Eumeni dant Romani. XXII. 27, 9.

Lydi, Λυδοί, jaculatores in acie Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 11. 82, 11.

Lydiadas, Megalopolitanorum tyrannus, ſponte deponit tyrannidem. II. 44, 5. *n.* *Vulgo* Lyſiadas *edebatur.* (In *Nota citata, pro* XXV. 1, 8. *ſcribi debuerat* XXVI. 1, 8.)

perit bello Cleomenico. II. 51,

51, 3. oppidum Aliphera Eleis tradiderat. IV. 77, 10. *n.*

Lydiadas, Megalopolitanus, Achæorum legatus Romam. XXVI. 1, 8. *n.*

Lygdamis, nomen ab Vrſino fictum. Vide XXXI. 16, 2. *n.*

Lynceſtæ, *οἱ Λυγκηστὰι*, populus Macedoniæ, per cujus fines transibat Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Lyſanias, dynaſta Aſiaticus, munera mittit Rhodiis terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Lyſiadas. *Vide* Lydiadas.

Lyſias, Antiochi legatus ad T. Quintium & decem legatos Romanorum. XVIII. 30, 1-4. 33, 3.

Lyſias, *adminiſtrator regni Syriaci ſub Antiocho Eupatore, Epiphanis filio.* Ab eo Ariarathes repetit recipitque ſororis & matris oſſa. XXXI. 15, 2 *ſqq. n.* per legatos Romam miſſos excuſare conatur cædem Cn. Octavii. XXXI. 19, 2.

Lyſimachia Ætoliæ, *ἡ Λυσιμαχία*. V. 7, 7.

Lyſimachia Thraciæ, in Iſthmo Cherſoneſi Thracicæ, *Λυσιμαχία & Λισιμάχεια. (Sed in priorem ſcripturam fere conſtanter conſentiunt noſtri codices omnes. Vide Var. Lect. ad* V. 34, 7. *& Adnot. ad* XVIII. 33, 2.)

Cives Lyſimachenſes, *οἱ Λυσιμαχεῖς*. XV. 23, 8 *ſq.* XVIII. 34, 7.

Victo Lyſimacho Thraciæ rege a Seleuco, Lyſimachia belli jure cum Cherſoneſo & Thracia Seleuci facta eſt; ſed eam deinde reges Ægypti ſibi vindicarunt tenueruntque. XVIII. 34, 4 *ſq.* V. 34, 7 *ſq.* dein ſocii Ætolorum erant Lyſimachenſes, & prætor ab Ætolis miſſus reſidebat Lyſimachiæ, qui publicis rebus præerat. XV. 23, 8 *ſq. (ubi corrigenda latina verſio quemadmodum ſupra dictum in artic.* Ætoli.) XVII. 3, 11. *coll.* XV. 23, 9. tum ab Ætolorum ſocietate, ejecto prætore Ætolo, abſtracta eſt a Philippo, & præſidio Macedonico occupata. XV. 23, 8 *ſq.* XVII. 3, 11. XVIII. 34, 5. inde relicta a Philippo, & mox vaſtata ac pæne deleta a Thracibus. XVII. 4, 5 *ſq.* XVIII. 34, 7. tum inſtaurata ab Antiocho, qui eam ſibi vindicavit ut ad ſe ex Seleuci jure, progenitoris ſui, pertinentem. XVIII. 34, 3 *ſqq.* XXI. 12, 7.

Lyſimachiæ cum Antiocho congrediuntur legati Romani. XVIII. 33 *ſeq.* Poſt bellum Antiochicum, Lyſimachia Eumeni datur a Romanis. XXII. 5, 14 *ſq.* 27, 9.

Lyſimachus, rex Thraciæ, mortuus circa Olymp. CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. 71, 5 *ſq.* Lyſimachus, Caſſander & Seleucus, victo Antigono, Syriam univerſam Seleuci eſſe decreverunt. V. 67, 8. bello victus eſt a Seleuco, Syriæ rege; quare totum ejus regnum ad Seleucum & ejus ſucceſſores pertinere contendit Antiochus Magnus. XVIII. 34, 4.

pater fuit Arſinoës, uxoris Ptolemæi Philadelphi. XV. 25, 2. n. incaute ſe geſſit in expeditione adv. Dromichæten, Odryſarum Thracum regem. *Fragm. gramm.* 14.

Lyſimachus, Gallus, Γαλάτης, mille Cardacibus præeſt in exercitu Antiochi. V. 79, 11.

Lyſimachus, filius Ptolemæi Philadelphi, nepos Lyſimachi Thraciæ regis ex Arſinoë, necatur. XV. 25, 2. n.

Lyſimachus, tibicen. XXX. 13, 3.

Lyſinoë, Λυσινόη, Piſidiæ oppidum, fidei Cn. Manlii ſe tradit. XXII. 19, 2. n.

Lyſis, *οἱ περὶ Λύσιν*, (*ſic missti*) legatus Romam, nomine veterum exſulum Lacedæmoniorum. XXIV. 4, 2. n. *cf.* XXV. 2, 5. n.

Lyttus, Λύττος, (Lyctus, Λύκτος, XXIV. 53, 3. n. 54, 6. n.) urbs Cretæ.

Lyttii, Λύττιοι, & Lyctii, Λύκτιοι, XXIII. 15, 1.

Lyttus, colonia Lacedæmoniorum, & cognata Athenienſium. IV. 54, 6. cum Lyttiis bellum gerunt Cnoſſii, Gortynii & alii Cretæ populi. IV. 53. Lyttus, dum in expeditione abſunt cives, capitur & incenditur a Cnoſſiis. 54. Lyttii, cives haud dubie optimi omnium Cretenſium. 54, 6.

Gortynii Diatonium, Cnoſſiis ademtum, Lyctiis contribuunt. XXIII. 15, 1.

M.

Macar *vel* Macara fluvius. *Vide* Bacara.

Maccæi, Μαχχαῖοι, Africæ populus, præſidio relicti in Hiſpania ab Hannibale. *Forte* Vaccenſes, Βαχχαῖοι. III. 33, 15. n.

Macedones, Macedonia. (*Perperam paſſim codices noſtri* Λακεδαιμονία *habent, pro* Μακεδονία. *Vide* Lacedæmon.)

Macedonum imperium cum Imperio Romano collatum. I. 2, 4 *ſqq.* Macedoniæ reges diſſolvunt antiquum fœdus Achaicum. II. 40, 5. 41, 9 *ſq.* IV. 1, 5. in Macedonici regni everſione deſinit principalis pars hiſtoriæ Polybianæ. III. 1, 9. III. 3, 8. Macedoniæ partes nonnullas incurrit Scerdilædas. V. 108, 2. Macedoniæ accolæ omnes Romam legatos mittunt, accuſantes Philippum. XXIV. 1, 3 & 8 *ſqq.* Macedones omnes Italia pelluntur. XXVII. 7.

Macedones milites, firmi fortesque in acie; ad inſidias, ad nocturnas invaſiones, & ad res per dolum gerendas, minus habiles. IV. 8, 11. ad omnia belli munia terra & mari obeunda idonei, & laboris patientiſſimi. V. 2, 4 *ſq.* *cf.* III. 6, 12. fariſſas in altum erigunt, in ſignum dedirionis. XVIII. 9, 10. Macedonum militia, armatura, acies & pugna, cum Romanorum more collata. XVIII. 11-15. Macedonici exercitus luſtratio, *Spicileg. ex lib.* XXIV. *T. V. p.* 42 *ſq.* *Conf.* Phalanx.

Macedones, imperiis regum &

& regiorum miniſtrorum obnoxii. IV. 76, 2. habent tamen aliquam poteſtatem libere loquendi cum ſuis regibus. V. 27, 6. Macedones Græcis civitatibus, inde a Philippi Amynthæ filii temporibus, cauſſam fuiſſe ſervitutis, *contendit* Chlæneas Ætolus, in oratione ad Lacedæmonios. IX. 28 *ſeqq.* eorumdem Macedonum laudes & in Græcos beneficia prædicat Lyciſcus Acarnan. IX. 32 *ſeqq.* Macedones Græcis pro munimento ſunt adv. barbaros. IX. 35, 2 *ſqq.* Macedonum reges venationi plurimum ſtuduerunt. XXXII. 15, 3. *Adde Fragm. hiſtor.* 28-30. *& Fragm. gramm.* 84.

Macella, ἡ Μάκελλα, Siciliæ oppidum, vi expugnatur a C. Duillio. I. 24, 2.

Machanidas, Lacedæmoniorum tyrannus, Argivorum finibus imminet. X. 41, 2. pugna ad Mantineam victus a Philopœmene; XI. 11-16. XIII. 6, 1. ab eodem occiditur. XI. 17 *ſeq.*

Machatas, Μαχατᾶς, Ætolorum legatus Lacedæmonem, Lacedæmonios ad ſocietatem publice cum Ætolis ineundam & ad bellum cum Achæis hortatus, primum re infecta redit; IV. 34. mox reverſus, rem conficit. 36, 1 *ſqq.* & Eleis idem perſuadet. 36, 6.

Machatas, Epirota, filius Charopis. XXVII. 13, 3.

Machatas, Epirota, pater Charopis. *ibid.*

Machinæ Romanor. crematæ a Pœnis ad Lilybæum. I. 48.

Archimedis machinæ. VIII. 7 *ſeqq.*

Adde Corvus, Sambuca, *& ſimil.*

Macii, mendoſa ſcriptura III. 33, 15. *Vide* Maccæi, *&* Vaccenſes, *&* Βαχχαῖοι.

Macra; *vide* Macar, *&* Bacara.

Mæander fluvius, Μαίανδρος. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7.

Mæander Alexandriæ. XV. 30, 6.

Mædi, Μαιδοί, Thracicus populus, Macedoniæ imminens. X. 41, 4.

Mæoticus lacus, Mæotis palus, ἡ Μαιῶτις λίμνη. IV. 39. olim mare, nunc lacus vadoſus, cujus aqua dulcis. 40, 8 *ſq.* olim prorſus complebitur terra adgeſta. 40, 4.

latus Mediæ ſeptemtrionale imminet eis partibus Ponti, quæ ad Mæotidem pertinent. V. 44, 10.

Maga, filius Ptolemæi Evergetæ, & Berenicæ, Magæ filiæ, frater Ptolemæi Philopatoris, a fratre regnum ſuſcipiente occiſus opera Sofibii. V. 34, 1. 36, 1. XV. 25, 2. *n.*

Maga, pater Berenicæ, uxoris Ptolemæi Evergetæ. XV. 25, 2. *n.*

Magi, ſummo in honore habiti apud ſuos. XXXIV. 2, 7.

Magilus, regulus, ex Callia Ciſalpina Hannibalem convenit ad Rhodanum. III. 44.

Magiſter equitum, dictatori adjunctus pari dignitate. III. 87, 9.

Magi-

Magiſtratus Romæ omnes Conſulibus obnoxii ſunt, exceptis tribunis plebis. VI. 12, 2. urbanum magiſtratum capiendi nemini jus eſt priusquam dena ſtipendia emerita habeat. VI. 19, 4. *n.*

Magiſtratus variorum populorum. *Vide* Adiganes; Bœotarcha; Cosmopolis, Cosmus; Demiurgi; Hieromnemon; Polemarchi; Prytanes.

Magna Græcia, in Italia. II. 39, 1. variæ ejus civitates. X. 1, 4. tumultus in ea, ob incenſa Pythagoreorum collegia. II. 39, 1. Tota fere illa Italiæ ora (*παραλία correxi, pro mendoſe παλαιὰ*) Hannibali ſe tradit poſt Cannenſem pugnam. III. 118, 1. *n.*

Magneſia, regio Theſſaliæ, ἡ Μαγνησία; ei imminent Thebæ Phthiæ. V. 99, 3. & Demetrias. XVII. 11, 7.

Incolæ Magnetes, Μάγνητες, liberati a Romanis. XVIII. 29, 5. 30, 6.

Magneſia, urbs Ioniæ ad Mæandrum; cujus cives, pariter Magnetes, Μάγνητες, commeatus & præſertim ficus ſuppeditant Philippo in Caria verſanti, qui eis dein Myuntem urbem donavit. XV. 25, 6 & 8.

Magnes, Μάγνης, Eurylochus, dux Ptolemæi. V. 65, 2. *ex Magneſia Ioniæ, quæ olim ſub regum Ægypti fuerat poteſtate.*

Magni Campi, τὰ Μεγάλα πεδία, in Africa, ubi Pœnos acie vicit Scipio major. XIV. 7 *extr.* & *ſeq.* in ea quintis caſtris eum exercitu pervenit Scipio. 8, 2.

Magnitudo urbium & caſtrorum ex ſolo circuitu æſtimari non poteſt. IX. 21.

Magnus, Μέγας, cognomen Scipionis Africani ſuperioris. *Vide* P. Cornelius Scipio Afric. major.

Magnus Catabathmus; *vide* Catabathmus.

Mago, frater Hannibalis, juvenis ſtrenuus, intereſt concilio & pugnæ ad Trebiam. III. 71, 5 *ſq.* agmen claudit in itinere per paludes Etruriæ. 79, 4. mediæ aciei eum Hannibale præeſt in pugna Cannenſi. 114, 7.

res in Hiſpania adminiſtrat poſt Asdrubalem. IX. 22, 2. *n. Conf. Adnot. ad Appiani hiſtor. Annibalicam cap.* 20. in Coniis (*vel* Cuneis) cum exercitu verſatur ultra Herculis columnas. X. 7, 5. 38, 10. Hasdrubali, Giſconis filio, junctus in caſtris ad Ilipam, Scipionem caſtra ponentem adgreſſus eum Maſiniſſa, repellitur. XI. 21.

Neſcio an hic ſit Mago, contra quem Ligures pugnaſſe *legimus in Fragm. hiſt.* 31.

Mago, *qui commemoratur* in formula Fœderis Hannibalis cum Philippo, VII. 9, 1. *videri poterat eſſe idem* frater Hannibalis, *de quo modo dictum; in quam ſententiam inclinavimus in Adnot. ad loc. cit. Sed ex Liv. XXIII.* 11 *ſeq.* & *XXIII.* 32. *coll. cum* 34. *intelligi par eſt, fuiſſe*

fuiſſe alium. (conf. Adnot. ad Appiani Annibal. cap. 20.) *Fuerit igitur fortaſſe* Mago *is qui* Samnis *eſt cognominatus, ut dixi in Adnot. ad* IX. 25, 1.

Mago, *cognomine* Samnis, Μάγων ὁ Σαυνίτης. IX. 25, 4. res in Bruttiis adminiſtravit. IX. 25, 1. *n.* Hannibalis amicus, *ibid.* & dignitate ei fere æqualis, ſed æmulus ob avaritiam. *ibid. vs.* 4 *ſqq.*

Idem videtur eſſe qui commemoratur in formula Fœderis Philippi cum Pœnis. VII. 9, 1. *Conf. Not. ad* IX. 25, 1. *Adde mox* Mago Bruttius.

Mago, præfectus Novæ Carthaginis. X. 12, 2 *ſqq.* capta a Scipione urbe, arcem eidem tradit. 15, 7. captivus Romam ducitur. X. 18, 1 *ſq.* 19, 8.

Mago, legatus Pœnorum, Romam miſſus initio tertii belli Punici. XXXVI. 1, 8. *An idem qui Bruttius cognominatus eſt? de quo mox. vide Adnot. ad* XXXVI. 3, 1.

Mago Bruttius, prudentem orationem habet in ſenatu Carthaginienſi. XXXVI. 3. *Neſcio an idem cum præcedenti. Eumdem hunc putavit eſſe Reiskius cum eo quem res* Pœnorum in Bruttiis adminiſtraſſe *legimus* IX. 25, 1. (*vide ſupra*, Mago Samnis;) *ſed vetare videtur ratio temporis, & poterit intelligi illius filius.*

Magus, rex Perſarum, a ſeptem Perſis occiſus. V. 43, 2.

Maharbal, Μαάρβας, dux Hiſpanorum & haſtatorum in exercitu Hannibalis, in deditionem accipit 6000 Romanos poſt pugnam ad Traſimenum lacum. III. 84. ſed fuiſſe rem in poteſtate Maharbalis negat Hannibal. 85, 2.

Mahatbal 4000 equites C. Centenii partim interfecit, partim vivos capit. III. 86.

Majorum præclare facta tueri, vetus proverbium. XV. 4, 11. Majorum imagines. VI. 53, 4 *ſqq.*

Mala majora, quæ timentur, leviorum caſuum oblivionem inducunt. XXX. 5, 3.

Malea, promontorium Laconicæ, ἡ Μαλέα & αἱ Μαλέαι XXXIV. 7, 12. ſpatium inde ad Columnas Herculis. 4, 6. ad Iſtrum. 12, 11.

Ad Maleam, piraticam exercent lembi Scerdilædi. V. 95, 4. 101, 1. naves ſuas tectas eo mittit Philippus, lembis per Iſthmum transvectis. 101, 4. rurſus circa Maleam flectit claſſis Philippi. 109, 5.

Maliacus ſinus, ὁ Μηλιεὺς κόλπος. Ad eum ſita urbs Echinus. IX. 41, 11. ad eum colloquium habet T. Quintius cum Philippo. XVII. 1, 1. ad eumdem eſt urbs Phalara. XX. 10, 16.

Mamertini, Campani, mercenarii olim Agathoclis, Meſſanam urbem per vim & proditionem tenuerunt. I. 7 *ſeq. de* origine nominis *vide* I. 7, 8. *n.* ſocii

cii & adjutores legionis Romanæ, quæ per vim ac perfidiam Rhegium urbem ſibi ſubjecit. I. 7, 8. III. 26, 6.

eis contra Syracuſanos auxilium ferunt Romani. I. 10 *ſeq.* haud immerito reprehendendi eo nomine. III. 26, 6.

Q. Mamilius Coſ. cum L. Poſtumio Agrigentum obſidet & capit. I. 17-19.

Mandonius, Hiſpaniæ regulus, frater Indibilis. X. 18, 7. ejus uxor, inter obſides quos ab Hiſpanis exegerant Pœni, in Scipionis venit poteſtatem. *ibid.* Mandonius cum Indibili ad Scipiones & Romanos tranſit. X. 35 *ſeqq.* rurſus a Romanis deficit. XI. 29, 2.

Maniacæ Gallorum. II. 29, 8. 31, 5.

Manipulus, *στεῖρα*, ordo, vexillum. VI. 24, 5. *n.* tres manipuli faciunt cohortem. XI. 23, 1. *n.* manipulatim pugnant Illyrii. II. 3, 2 II. 66, 5. III. 19, 5.

Manius. *Vide* Acilius, Curius, Octacilius, Valerius.

Cn. *Manlius Vulſo* Conſul. Bellum gerit cum Gallogræcis, & aliis Aſiæ populis qui cum Antiocho fecerant. XXII. 16-25. propemodum dolo circumvenitur a Gallis Tectoſagis. XXII. 22. Epheſi cum decem legatis conſtituit res Aſiæ. XXII. 7, 9. 25, 6 *ſqq. & cap.* 27.

L. Manlius *Vulſo Longus*, Λεύκιος Μάλλιος, Conſul cum M. Regulo, poſt victoriam navalem in Africam adpellit. I. 26 *ſeqq.* cum majore parte claſſis domum redit. 29, 10.

Conſul iterum eum C. Atilio, I. 39, 15. oppugnat Lilybæum. 41-48.

L. Manlius, prætor, fugatur a Boiis, & cum quarta legione in Tannetis vico includitur. III. 40, 11 *ſqq.*

L. Manlius *Vulſo*, frater & legatus Cnæi Conſulis. XXII. 25, 7. 26, 28.

T. Manlius *Torquatus*, Conſul cum Q. Fulvio, Boios in deditionem accipit. II. 31, 8.

Mantinea, ἡ Μαντίνεια; *cives* Mantinenſes, Μαντινεῖς.

Antiquiſſima & maxima urbs Arcadiæ. II. 56, 6. Argis per Mantineam Spartam redit Cleomenes. II. 53, 6.

Fœderata cum Achæis Mantinea, ſponte deſeruerat fœdus, & Ætolis primum, dein Cleomeni ſe tradiderat; ſed quarto anno ante adventum Antigoni *Doſonis* in Peloponneſum per vim capta ab Arato, (IV. 8, 4.) & benigne habita ab Achæis, lubens volens Achæis ſe jungere viſa eſt; II. 57. & præſidium ab Achæis petentes Mantinenſes obtinuerunt adv. Cleomenis & Ætolorum conatus. II. 58, 1 *ſqq.* Mox vero rurſus prærepta urbs eſt a Cleomene, II. 46, 2. non invitis civibus, ſed invitantibus regem, & præſidium Achæorum obtruncantibus. II. 58, 4 *ſqq.* Inde recepta urbe ab Antigono, advocato ab Achæis. II. 54, 11 *ſq.* bona civium direpta ſunt, & libera capita ſub haſta vendita

vendita; 58, 12. pœna inflicta minore quam pro meritis; 58, 8 *ſqq.* quam pœnam immerito & mendaciter exaggeravit Phylarchus hiſtoricus. II. 56.

Mantinenſes luſtratione purgarunt urbem ſuam poſt transitum legatorum Cynæthenſium. IV. 21, 9. ad Mantineam a Philopœmene acie victus eſt Machanidas. XI. 11 *ſeqq.*

olim Mantineam Lacedæmonii (*duce Ageſipolide I. rege, Pauſaniæ filio*) vi captam everterunt, & cives per vicos diſperſerunt. IV. 27, 6. *Conf. Pauſan. VIII.* 8. *p.* 614 *ſq.* Mantineam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8. Pugna ad Mantineam, victoria ancipiti, ob mortem Epaminondæ. IV. 33, 8.

vetus Reſpublica Mantinenſium. VI. 43, 1. *n.*

Mantua, Μάντυα, *colonia* Romanorum. XVI. 41, 2. *Gentile* Mantuanus, Μαντυανός. *ibid.*

Manus ferrea, machina Archimedis, qua naves Marcelli in altum erectæ ſubvertebantur. VIII. 8.

Manuum plurimarum opera minus efficax, quam unum præſtans ingenium. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Marathus, Μάραθος, oppidum Cœleſyriæ s. Phœniciæ, in finibus Arcadiorum. V. 68, 7.

Marcellus. *Vide* M. Claudius.

Marcius. Ancus Marcius rex Oſtiam condidit. VI. 2, 9. cum eo regnum adminiſtravit L. Tarquinius Priſcus. VI. 2, 14.

C. Marcius *Figulus*, claſſi præeſt ſub Q. Marcio Philippo. XXVIII. 14, 3. 15, 10. Conſul, in Illyricum mittitur. XXXII. 24, 2.

L. Marcius, Scipionis legatus in pugna ad Ilipam in Hiſpania. XI. 23, 1.

Q. Marcius *Philippus*, legatus populi Rom. in Macedoniam & Peloponneſum. XXIV. 4, 16. excedere tandem maritimis Thraciæ locis cogit Philippum. 6, 1. in rebus Meſſeniacis nihil inconſultis Romanis agi vult ab Achæis, ſed nil efficit. XXVI. 2, 12 *ſq.* legationem renunciat, & Achæos accuſat. XXIV. 10, 4 *ſqq.*

denuo legatus, cum A. Atilio, ad explorandum animum populorum Græciæ intuitu belli Perſici. XXVII. 1 *ſeq.* *Conf. Adnot. ad* XXVII. 1, 1.

Conſul (*iterum*) ad bellum Perſicum miſſus, auxilia Achæorum per Polybium legatum oblata recuſat. XXVIII. 10 *ſeq.* per Polybium verat, ne Achæi Appio Centoni poſtulata auxilia mittant. 11, 7. Rhodiorum legationem accipit in urbe Heracleo Macedoniæ. *cap.* 14 *ſeq.* Achæos per literas horatur, ut pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliare tentent. XXIX. 10, 2 & 5. eidem ſenatus mandaverat, ut ad Ptolemæum Philomet. ſcriberet de bello cum Antiocho Epiph. pro Cœleſyria. XXVIII. 1, 9.

Marcus

Marcus Cerynenſis *vel* Carynenſis, Achæus, tyrannum Buræ occidit, & Ceryneæ tyrannum abdicare tyrannidem cogit. II. 41, 14. primus Prætor creatur Achæorum poſt inſtauratum fœdus Achaicum. 43, 2. perit in pugna navali Achæorum, Coryræis auxilio profectorum, cum Illyriis, ad Paxos; vir de communi Achæorum optime meritus. II. 10, 5. *n.*

Marcus, *prænomen Romanum. Vide* M. Atilius Regulus, M. Claudius Marcellus, M. Fulvius Nobilior, *& alia nomina, quæ in latina verſione plerumque adjecimus, ubi ſolo prænomine uſus eſt Polybius.*

Marcus *ille qui ſit, qui* XXV. 2, 7. *commemoratur, non liquet.*

Alius Marcus *neſcio quis,* bello cum Luſitanis liberatus, alio transfert bellum ubi minus fuit periculi. *Fragm. hiſt.* 27. *Videtur autem* M. Claudius Marcellus *fuiſſe, de quo vide* XXXV. 2, 1 *ſq. & cap.* 3, 4.

Mare ingredi (*id eſt*, armatam claſſem parare) primum cogitant Romani. I. 20. *conf.* Claſſis.

mare nemo trajicit eo ſolo fine ut trajiciat. III. 4, 10. mari ſimile vulgus. XI. 29, 9 *ſqq.* XXII. 14, 9 *ſqq.* maris imperium penes Pœnos. I. 7, 6. 16, 7. 20, 5 *&* 13. 39, 10.

Mare Ægæum, Atlanticum, Etruſcum *&c. vide ſuo loco, in* Ægæum, Atlanticum *&c.*

Mare externum & magnum, ἡ ἔξω καὶ μεγάλη θάλαττα. III. 37, 9 *ſqq.* 59, 7. *idem quod* Atlanticum & Oceanus. XVI. 29, 6.

Mare *Inferum; vide* Etruſcum.

Mare Internum, ἡ ἔσω θάλαττα. III. 39, 2. *id eſt Mediterraneum. Confer* Mare Noſtrum.

Mare Magnum. III. 37, 11. *idem quod* Externum, *&* Atlanticum.

Mare mediterraneum; *vide* Mare Internum, *&* Mare Noſtrum.

Ejus longitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 2. *T.* V. *p.* 46.

Mare noſtrum, *id eſt* Mediterraneum, ἡ καθ' ἡμᾶς θάλαττα. III. 37, 9 *ſq.* 39, 4. XVI. 29, 6 *ſqq.*

Mare *Superum; vide* Adriaticum.

Margarum, Μάργαρον, *mendoſa, ut videtur, ſcriptura;* XV. 5, 14. *pro* Ναράγαρα, Naragara, *quod ex Livio reſtituimus.*

Margites, *pro* indocto & imperito homine. XII. 25, 9.

Marmora, *τὴν λιθείαν*, ex Hiero, Byzantiis ademto, aufert Pruſias. IV. 52, 7. *n.*

Maronea, Μαρώνεια, urbs maritima Thraciæ. *Conf.* Ænus.

Maronitæ, Μαρωνῖται, & Ænii, alii ad Eumenis partes inclinant, alii ad Philippi. XXII. 6, 7. 13, 9.

Thra-

Thracicas civitates (*in his Maroneam & Ænum*) tributa ſibi pendere cogit Philippus. XXIII. 6, 1. Exſules Maronitæ (Μαρωνῖται) de Philippo queruntur, ut exſilii ſui auctore. 6, 2. 11, 2. poſtquam Æno & Maronea deducere præſidia juſſus eſt Philippus a ſenatu Romano; 11, 4. iram in Maronitas effundens rex, ingentem cædem Maroneæ edit. XXIII. 13 *ſeq.*

dono ſibi a Romanis Ænum & Maroneam petit Attalus; cui indulget ſtatim ſenatus, ſed mox, revocato promiſſo, liberas eas urbes pronunciat. XXX. 3.

Marrucini, Μαρρουκῖνοι, populus Italiæ, ſocii Romanorum bello Gallico Ciſalp. II. 24, 12.

eorum agrum, τὴν Μαρρουκίνην, devaſtat Hannibal. III. 88, 3.

Mars. Marti ſuccenſet Iupiter apud Homerum. XII. 26, 3.

per Martem & Quirinum jurarunt Romani in fœdere cum Pœnis. III. 25, 6.

Marſi, Μάρσοι, ſocii Romanorum. II. 24, 12.

Marſyas campus *s.* convallis, ὁ Μαρσύας αὐλὼν, inter Libani & Antilibani radices. V. 45, 8 *ſqq.* 61, 7. in magnam longitudinem extenditur illa vallis, & plura in ea ſunt oppida; in exitu ſunt duo caſtella, Gerra & Brochi. V. 46, 1 *ſq.*

Martius Campus. XIII. 10, 7. *Vide* Ἄρειον πεδίον.

Maſæſyli; *vide* Maſſæſyli.

Maſatat, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Maſari, populus Africæ. *ibid.*

Maſſaniſſa, Maſiniſſa; Μασσανάσσης, Μασανάσσης, & Μασσανίσσης. III. 5, 1. *n.* XI. 21, 1. *n.* rex Numidarum *Maſſylorum* in Africa. XXXVII. 3, 1. *Adnot. ad* III. 33, 15. *& ad VII.* 19, 1.

cum Numidarum auxiliis adeſt Asdrubali, Giſconis filio ad Ilipam in Hiſp. ubi Scipionem caſtra ponentem adgreſſus cum Magone repellitur. XI. 21.

in Africa ſocius Scipionis, cum Lælio caſtra Syphacis incendit. XIV. 3 *extr. & ſeq.* & victum acie Syphacem perſequitur. XIV. 8 *ſeq.* copiis Romanor. adjutus, regnum paternum recipit, & Syphacis regnum ſuo adjicit. XV. 4, 4. 5, 13. revocatur a Scipione adverſus Hannibalem, XV. 4, 3. & ad eum venit. 5, 12. Numidis ſuis præeſt in pugna Scipionis cum Hannib. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. 12, 2 & 6. 14, 7 *ſq.*

comprehenditur formula Pacis Romanorum cum Pœnis. XV. 18, 5. a Romanis augetur. XXI. 9, 7. XXII. 4, 2. contendens cum Pœnis de Emporiis circa Syrtin, juvatur a Romanis. XXXII. 2.

obitus, filii, & elogium Maſiniſſæ. XXXVII. 3.

e Maſiniſſa Polybius didicit avaritiam Hannibalis & Magonis Samnitis. IX. 25, 4.

Maſſæſyli *vel* Maſaſyli, Μασσαιαύλιοι

σύλιοι vel Μασσαισύλιοι, Africæ populus. In præſidiis Hiſpaniæ relicti Asdrubali a fratre Hannibale. III. 33, 15. n.

eorum rex, Syphax. XVI. 23, 6.

Maſſilia, ἡ Μασσαλία, urbs Galliæ nobiliſſima, commercium exercens in remotiſſimas terras & inſulas. XXXIV. 6, 7.

a Maſſilia incipiunt Alpes & pertinent usque ad mare Adriaticum. II. 14, 6. n. Supra Maſſiliam Apenninus mons cum Alpibus coincidit. II. 14, 8. & 16, 1.

prope Maſſiliam (ni potius Placentiam) ſedem habent Anamares. II. 32, 1.

quinto die P. Scipio Piſis Maſſiliam cum claſſe pervenit. III. 41, 4. cf. 61, 2. Maſſilienſe oſtium Rhodani, τὸ Μασσαλιωτικὸν στόμα. 41, 5. Maſſilienſes naves (ναῦς ταχυλοοῦσαι Μασσαλιωτικαὶ vel Μασσαλιητικαὶ) viæ duces erant Cn. Scipioni ad oram Hiſpaniæ. 95, 6.

Maſſilienſes, οἱ Μασσαλιῶται, cum ſæpius alias, tum præſertim bello Hannibalico, fidelem Romanis operam præſtiterunt. III. 95, 7. per legatos Romæ queruntur de Liguribus, Antipolin & Nicæam colonias ſuas obſidentibus. XXXIII. 4. eis conſulunt Romani, miſſis legatis, & domitis Liguribus. c. 7 ſeq.

Maſſyli, Μασσυλεῖς, Africæ populus. VII. 19, 1. Eorum rex Maſſaniſſa. Adnot. ad III. 33, 15. Maſſyli in Pœnorum auxiliis, quæ Hannibal fratri Asdrubali reliquerat ut Hiſpaniæ eſſent præſidio. III. 33, 15.

Maſtia, Μαστία, Africæ (ut videtur) oppidum, Carthagini ab occidente, ultra quod ex fœdere navigare non debuerunt Romani. III. 24, 2 & 4. n.

Maſtiani, Μαστιανοί, Hiſpaniæ populus, ex Hiſpania in Africam translati ab Hannibale. III. 33, 9. n.

Matho, ὁ Μάθως, Afer, mercenarius Pœnorum, belli Africi præcipuus dux & incentor. I. 69 ſeqq. 77. 79. ad Tunetem capit Hannibalem & cruci adfigit. 86. prælio victus ab Amilcare, capitur, & omni cruciatus genere necatur. 87 ſeq.

Matiani, Ματιανοί, Aſiæ populus, a ſeptemtrione Mediæ. V. 44, 9.

Matris Magnæ ſacerdotes, Galli, Γάλλοι. XXII. 20, 5.

Matronæ; vide Mulieres.

Maturius venire, in uno rerum genere, gravius peccatum eſt, quam tardius. IX. 14, 10.

Maurirani, Oceani accolæ, Μαυρούσιοι οἱ παρὰ τὸν ὠκεανὸν, in Hiſpaniam præſidii cauſſa transducti ab Hannibale. III. 33, 15.

Μαυρουσίους ex conject. edidit Valeſius XXXIX. 1, 9. pro Μαύρους quod erat in cod.

Maximorum cognomen unde obtinuerint Fabii. III. 87, 6. n.

Medeon. Vide Medion, & Meteon.

Media,

Media, ἡ Μηδία; *mendoſe nonnumquam* Μήδεια *in codd. noſtris. Vide* V. 40, 6. *n.* Medi, οἱ Μῆδοι. Mediæ deſcriptio, præſtantia regionis, & fines. V. 44. equis potiſſimum excellit. *ibid. &* X. 27, 1 *ſq.* regia olim, Ecbatana. X. 27, 3 *ſqq.*

τὰ Μηδικὰ (*id eſt* Medicum bellum) *dicitur* bellum Græciæ a Perſis illatum. IV. 31, 5. *n.*

Mediæ ſatrapa, Molo. *Vide* Molo. Mediæ, victo Molone, præficitur Diogenes. V. 54, 12.

Medi, in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.

Medicus, niſi cauſſas adfectionum corporis noverit, recte curare eas non poteſt. III. 7, 5.

medicum occidit Theodotus Ætolus, Ptolemæum Philopatorem occiſurus. V. 81.

medicus Stratius; *vide ſuo loco.*

Medimnus Atticus. VI. 39, 13. medimnus Siculus frumenti in Gallia Ciſalp. conſtat quatuor obolis. II. 15, 1. Romæ conſtat 15 drachmis. IX. 44, 3.

Mediolanum, τὸ Μεδιόλανον, urbs præcipua Inſubrium. II. 34, 10. per vim capta a Cn. Scipione. 34, 13. (*Ibi erant* ſigna militaria aurea, in Minervæ templo ſuſpenſa. II. 32, 6. *n.*)

Medion *vel* Medeon, (*mendoſe vulgo* Mydionia;) ἡ Μεδίων *vel* Μεδεών; urbs Acarnaniæ, prope Ætoliam. Gentile, οἱ Μεδιώνιοι, Medionii. XVIII. 23, 5. II. 2, 5. *n.*

urbem oppugnant Ætoli, & jam de titulo manubiarum inter ſe litigant. II. 2. Medioniis ſuppetias fert Agron, rex Illyriæ, & magna clade adficit Ætolos. II. 3.

Mediterraneum mare; *vide* Mare Internum, & Mare Noſtrum.

Medo, Berœenſis, Perſei legatus ad Licinium Coſ. XXVII. 8, 5.

Megades Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. *n. Sic nempe vulgo ex uno cod. Bav. editum erat, idque in verſione lat. imprudentibus nobis ſervatum, cum in Græco ex aliis plerisque codicibus* Διοκλέα, Dioclem, *ediderimus.*

Megaleas, regiorum ſcribarum præfectus relictus Philippo, ex Antigoni teſtamento. IV. 87, 8. in poteſtate eſt Apellis. 87, 9. cum Apelle & Leontio conjurat de impediendis Philippi conſiliis. V. 2, 8. felici ſucceſſu Philippi dolet, Aratum lapidibus inceſſit, & in vincula conjicitur a Philippo. V. 14, 11 *ſq. & cap.* 15. dimittitur, ſponſore pro mulcta ſe offerente Leontio. 16, 8. cædem Argis patraverat poſt diſceſſum Antigoni. 16, 6.

ſeditionem excitat militum adv. Philippum. V. 25. nil ſibi opis amplius in Apelle eſſe videns, profugit Athenas, indeque Thebas, de relicto ſponſore Leontio. 26, 14. 27, 1 *ſq.* Ætolos per literas hortatur, ut in bello cum Philippo pergant.

28, 4. Thebis accuſatus apud magiſtratum a Philippo, manus ſibi infert. 29, 6 *ſq.*

Megalopolis, urbs Arcadiæ; (*cujus condendæ auctor Arcadibus fuerat Epaminondas. Adnot. ad IV.* 32, 10.) *Græce conſtanter* ἡ Μεγάλη πόλις, *ſemel* Μεγαλόπολις, IV. 77, 10. *ſit ibi vera lectio; certe* II. 55, 1. *ubi* τῆς Μεγαλοπόλεως *editum eſt, vetuſtiſſimi noſtri codices* τῆς Μεγάλης πόλεως *dant, ut alias.* Megalopolitani, *οἱ* Μεγαλοπολῖται. Megalopolitanorum ager, ἡ Μεγαλοπολῖτις. II. 51, 3. IV. 25, 4. Urbs tridui via abeſt ab Ægio. II. 55, 1. Duplo minor urbs eſt quam Lacedæmon, licet circuitum habeat paulo majorem. IX. 21, 2.

Megalopolitanorum tyrannus, Lydiadas, tyrannidem ſponte abdicat. II. 44, 5. Megalopolitani præ ceteris periculo a Lacedæmoniis expoſiti ſunt. 48, 1. Macedonum amici, inde a Philippo Amyntæ filio. 48, 2. *conf.* IX. 28, 7. XVII. 14, 6 *ſq.* Auxilium ab Antigono, Philippi tutore, petunt adv. Cleomenem. II. 48. 50. eis Antigonus tradit caſtella, a Cleomene in agro Ægytico & Belminate adv. Achæos exſtructa. 54, 3.

In Megalopolin, per exſulum Meſſeniorum proditionem, irrumpit Cleomenes, & ſævit in cives. II. 55. 64, 1. V. 93, 2. Megalopoli locus eſt, Culæus dictus, *ni potius* Φωλεὸς, *id eſt* latibulum. II. 55, 5. qua parte urbem jam antea clam ingreſſus Philippus virtute civium ejectus erat. *ibid.* Apud Megalopolitanos numquam amicum aut proditorem invenerat Cleomenem. 55, 8. Megalopolitani, qui capta urbe Meſſenam ſe receperant, generoſe aſpernantur & repellunt invitationem Cleomenis, domum eos revocantis. 61. prædam Megalopoli a Cleomene captam mirum quantum exaggerat Phylarchus. 62.

Megalopolitani mille, Macedonum more armati, chalcaſpides, in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3. IV. 69, 4 *ſq. adde* V. 91, 7.

Megalopolin Achæos in ſarmis convocat Aratus, ad auxilium Meſſeniis ferendum adv. Ætolos. IV. 7, 10. 9, 1. eamdem tentant Ætoli cum Illyriis. 25, 4.

Megalopoli & Arcadiæ contributum olim fuerat Aliphera oppidum, quod Lydiadas tyrannus Eleis conceſſit. IV. 77, 10.

Megalopolitanorum diſſidia de inſtauranda urbe componit Aratus. V. 93. eis leges ſcripſit Prytanis Peripateticus, miſſus ab Antigono. 93, 8.

eis iratus eſt Nabis, tyrannus Laced. XIII. 8, 4 *ſqq.*

Megalopoli agitur concilium Achæorum. XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12.

Megalopolitani de agro contendunt cum Lacedæmoniis. XXXI. 9, 7.

eorum

eorum tyrannus, Lydiadas. *vide ſuo loco.*

Megalopolitanus fuit Polybius noſter, & alius Polybius, XI. 15, 5. *commemoratus.*

Megara, τὰ Μέγαρα, ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, Achæis contribuitur ab Arato prætore. II. 43, 5. dein, conſentientibus Achæis, Bœotis ſe junxere Megarenſes; ad extremum vero rurſus a Bœotis ad Achæos tranſierunt; quare oppugnata eorum urbs a Bœotis eſt, ſed fruſtra. XX. 6, 7 *ſqq.*

Megarenſes inhibent bellum, inter Achæos & Bœotos erupturum. XXIII. 2, 17.

Megara præſidium mittit Diæus, prætor Achæorum. XL. 2, 3.

Megaris, *id eſt* ager Megaricus, ἡ Μεγαρίς. (*cod. Aug.* Μεγαρῖτις.) IV. 67, 7.

Megiſtus, ὁ Μέριστος, Myſiæ fluvius, *alias Rhyndacus.* V. 77, 9. *n.*

Melambium, τὸ Μελάμβιον, locus in agro Scotuſæo. XVIII. 3, 6. *n.*

Melancomas, Epheſius, cujus opera Achæus cum Ptolemæo conſilia communicaverat, Achæum ex aere Sardium liberare ſtudet. VIII. 17, 9. 18, 9 *ſqq.* 20, 1. 21, 4.

Meleager, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1. frater Apollonii, amicus Demetrii. XXXI. 20, 2.

Melitea, Μελίτεια, (& Melitæa, Μελιταία) urbs Phthiotidis in Theſſalia, quam oppugnaturus Philippus, ſcalas adplicuit juſto breviores. V. 97, 5. IX. 18, 5 *ſqq.*

Cives Melitæenſes, Μελιταιεῖς. *ibid.* Melitæenſis Phoxidas. V. 63, 11. *n.*

Melituſſa, Μελίτουσσα, urbs Illyriæ. XIII. 10, 3.

Memphis, ἡ Μέμφις. V. 61, 4. XXIX. 8, 4. Memphi cum legatis Antiochi M. agunt miniſtri Ptolemæi Philopat. V. 63, 7. 66, 8.

Menalcidas, Lacedæmonius, captivus Alexandriæ, dimittitur in gratiam C. Popillii. XXX. 11, 2. domi Romanis favet. XL. 5, 6.

Mendacii duplex genus. XII. 7, 4 *ſq.*

Meneus, *ſive* Menneus, *aut* Mennæus, *Arabiæ (ut videtur) regulus.* V. 71, 2. *n.*

Menedemus, Alabandenſis, dux partis copiarum Antiochi in Cœleſyria. V. 69, 4. 79, 6. 82, 11.

Menelaium, τὸ Μενελάϊον, locus & mons prope Lacedæmonem, *nomen habens a* Menelai templo. V. 18. 3. *n.* 18, 10. 21, 1. 22, 2 & 8.

Meneſtas, vide Meneſtratus.

Meneſtheus, Apollonii filius, amicus & fugæ comes Demetrii, Seleuci filii. XXXI. 21, 2.

Meneſtratus, Epirota, (*idem qui* Meneſtas; *vide Adnot. ad* XX. 20, 5.) plebem Ætolorum ad bellum cum Romanis ineitaverat. XXII. 14, 13. eum ſibi ab Ætolis dedi poſtulat M? Acilius Conſul. XX. 10, 5.

Meninx, Μήνιγξ, Lotophagorum inſula. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.

Menippus a Philippo mittitur ad defendendam Chalcidem & Eubœam. X. 42, 2.

Menithyllus vulgo invitis codicibus edebatur, pro Menyllus, *quod vide.*

Menochares, a Demetrio Sotere ad Ti. Gracchum miſſus ad explorandam Romanorum voluntatem. XXXII. 4, 1. ab eodem Romam mittitur. *cap.* 6.

Menœtius, Phalaſarnenſis ex Creta, a civibus ſuis occiditur. XXIII. 15, 6.

Mens una ſapiens, plurium vincit manus; Euripidis dictum. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Menuncii filiam, Pleurato deſponſatam, occiſo fratre ducit Genthius. XXIX. 5, 8. *n.*

Menyllus, Alabandenſis, Ptolemæi majoris legatus Romam. XXXI. 18. fugam Demetrii, Seleuci filii, adjuvat. 20, 8 *ſqq.* 22, 8 *ſqq.* Rurſus Romam legatus, urbe excedere jubetur. XXXII. 1. *Vulgo* Menithyllus *edebatur, invitis mss tis.*

Mercatores Romani, qui Afris commeatus advexerant, in vincula conjecti a Pœnis, liberantur. I. 83. III. 28, 3.

mercatores Italicos ſpoliant & captivos abducunt Illyrii. II. 8, 2.

Mercatus ſolennis Thermi. V. 8, 5.

Mercenarii Agathoclis; *vide* Mamertini.

mercenarios Syracuſios hoſtibus objicit Hiero. I. 9.

Mercenariorum bellum cum Pœnis in Africa, Bellum in Africa, I. 13, 3. I. 65-87. Mercenariorum periculoſa turba. I. 67. quid cavendum ſit eis qui mercenario milite utuntur, docuit bellum Pœnorum Africum. I. 65, 7. *conf. c.* 68. Mercenarii Pœnorum, Sardiniam præſidio tenentes, deficiunt a Pœnis. I. 79.

Mercenariorum Gallicorum perfidia in cives Phœnices, Epiri oppidi. II. 5. & in alios. II. 7.

mercenarios ex omnibus gentibus mixtos, in ordine continuit Hannibal. XI. 19.

Mercenariæ Pœnorum copiæ pro alienis pugnant; Romani milites pro rebus ſuis. VI. 52, 4 *ſqq.* Mercenarii milites liberarum Civitatum minus fortiter pugnant, quam Tyrannorum mercenarii. XI. 13.

Mercurii Fanum, Ἑρμαῖον, ad oram Europœam Boſpori Thracici, ubi fretum eſt anguſtiſſimum, ponte olim junctum a Dario. IV. 43, 2 *ſqq.*

Mercurii Promontorium, Hermæum promont. ἡ Ἑρμαία ἄκρα, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11.

Mergana, ἡ Μεργάνη, Siciliæ oppidum. I. 8, 3. (*aliis* Margantia. *vide Adnot.*)

Meridiei imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Cn. Merula, Μερόλας *vel* Μερολᾶς, legatus cum T. Torquato ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. *n.* cum Ptolemæo

mæo in Cretam, inde in Africam trajicit. XXXI. 25. ab eodem Alexandriam mittitur ad Ptolemæum ſeniorem. 26, 3. te infecta Romam redit. 27. Romæ efficit, ut Ptolemæo ſeniori fœdus renuncietur XXXI. 1, 2 *ſq.*

Meſembriani, Μεσημβριανοὶ, libera civitas Thraciæ, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehenſa. XXVI. 6, 13. *n.*

Meſopotamia, ἡ Μεσοποταμία, a meridie Mediæ, juxta Apolloniatidem. V. 44, 6. occupat eam Molo, usque ad Dura oppidum. V. 48, 16. *n.*

Meſſana, Μεσσήνη *vel* Μεσήνη, ἡ τῶν Μεσσηνίων πόλις, III. 26, 6. urbs Siciliæ ad fretum. I. 7, 1. a Campanis, mercenariis Agathoclis, occupatur. I. 7. qui Mamertinorum nomen ſibi adſciverunt. I. 8, 1. Hi adverſus Syracuſiorum vim, partim a Carthaginienſibus, partim a Romanis opem petierunt. I. 10, 1 *ſq.* Pœnis traditur arx; ſed illi mox a factione contraria rurſus expelluntur. 11, 4. & Appius Claudius, Conſul Romanus, in urbem recipitur. II, 4 *& 9 ſqq. Inde*, fugato Hierone Syracuſio, & acie victis Pœnis, qui Meſſanam obſederant, 11, 5 *ſqq.*]*& 12, 1 ſqq. conſtanter in Romanorum poteſtate permanſit Meſſana.*

Meſſanæ L. Iunius Conſul in Siciliam profectus, incrementum claſſis accipit. I. 52, 6 *ſqq.*

Meſſapii, *οἱ* Μεσσάπιοι, partem habitant Apuliæ. III. 88, 4. *n.* Apuli & Meſſapii, (*corrupte olim Meſapyges*) ſocii Romanorum. II. 24, 11.

Meſſena *vel* Meſſene, urbs Peloponneſi, ἡ Μεσσήνη *vel* Μεσήνη. Cives Μεσσήνιοι & Μεσήνιοι. *Per σ ſimplex fere conſtanter hæc nomina ſcribit codex Bav. & inde edit.* 1 *&* 2. *ut monui cum ad IV.* 3, 6. *tum paſſim alibi. Sic vero &* II. 62, 10. Μεσήνην *habet idem Bav. & edit.* 1. *&* 2. *ubi adnotare in ſcholio oblitus ſum. Sed* II. 5, 1. *in* Μεσσην. *cum duplici σσ conſentiunt omnes.*)

Meſſeniorum priſtinæ calamitates, bello Ariſtomenico; & Arcadum in eosdem fides. IV. 33. Meſſeniis oppida nonnulla, a Spartanis ademta, reſtituit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.

Meſſenia regio, ἡ Μεσσηνία, ſæpe incurſata ab Illyriis. II. 5, 1 *ſq.*

Arx Meſſenæ; *vide* Ithomata.

Meſſenii exſules, Megalopoli degentes, Cleomenem clam in urbem introducunt. II. 55, 3. Meſſenam ſe receperunt Megalopolitani, urbe eorum capta a Cleomene. 61, 4.

ad Meſſenen occiſus eſt Demetrius Pharius, cum in eo eſſet ut urbe per ſubitam impreſſionem potiretur. III. 19, 11. *n.*

prope Meſſeniæ fines eſt Phigalia, urbs Arcadica, ſocia

Ætolorum, ſedes prædonum Meſſeniam infeſtantium, quos protexit Dorimachus Ætolus. IV. 3, 5 *ſqq.* 31, 1. 76, 6 *ſq.* Chironis villam, prope urbem Meſſenen, ſpoliant prædones. IV. 4, 1. cum Dorimacho expoſtulant Meſſenii. IV. 3, 11 *ſqq.* 4, 2 *ſqq.* Meſſenia ſola ex omnibus Peloponneſi regionibus bello Cleomenico ab hoſtili populatione immunis manſerat. IV. 5, 5. eamdem incurſat Scopas cum multitudine Ætolorum. 6.

Meſſenii opem ab Achæis petunt adv. Ætolos. IV. 7, 2. 9, 2. intercedentibus Achæis, in ſocietatem recipiuntur ab Epirotis & Philippo. 16, 1. parum digne reſpondent ſtudio Achæorum. IV. 31, 1 *ſq.*

Duorum maximorum Peloponneſi populorum vicini, nimio pacis ſtudio, numquam neque cum Lacedæmoniis inimicitias ſaris generoſo animo exercuerunt, nec amicitiam cum Arcadibus recte coluerunt; unde multæ eorum calamitates. IV. 32. Meſſeniis Epaminondas auctor fuit ſinceræ amicitiæ perpetuo cum Arcadibus colendæ; pariter eosdem admonet Polybius. IV. 32, 10. 33, 11 *ſq.*

Meſſenii claſſem jungere Philippo jubentur ad Cephalleniam, V. 3, 3. iique morem gerunt. 4, 4 *ſq.* Philippum invitant in Meſſeniam & in Laconicam; ſed is morem non gerit, auxilia vero Achæorum eis mittit. 5. Tegeam cum Achæis invitati ad expeditionem Laconicam, ſero veniunt; per Argivorum fines Laconicam petunt, ſed ad Glympes caſtris exuuntur a Lycurgo. V. 20, 3 *&* 5. rurſus per Argos domum redeunt. 20, 10. Meſſeniorum caſtellum, Calamas, proditione capit Lycurgus, ceterum fruſtra invaſionem Meſſeniæ tentat, cum jungere ſe non poſſet Pyrrhiæ, Eleorum prætori. 92.

Apud Meſſenios democratia obtinuit; & bona clariſſimorum virorum, in exſilium pulſorum, civibus diviſa ſunt. VII. 10, 1.

de Meſſeniorum arce, Ithomata, cum Arato & Demetrio Phario deliberat Philippus. VII. 11. in eosdem ſævit idem. VIII. 10, 1 *ſqq. coll.* VII. 12. violata fide. IX. 30, 2. nec tamen inſigni damno adficere illos potuit, licet agrum eorum populatus. VIII. 14, 1. *conf.* III. 19, 11 *n.*

Meſſenii coram ſenatu Romano litem Achæis movent de Aſine & Pylo oppidis. XVIII. 25, 7.

cum Meſſeniis inique egerunt Achæi, prætore Philopœmene. XXIII. 10, 5 *ſq.* Meſſenios a ſocietate Achæorum abſtrahere conatur Dinocrates, favente T. Quintio. XXIV. 5. *n.* adverſus eos fruſtra opem a Romanis petunt Achæi. XXIV. 10, 12 *ſqq. cf. vs.* 9.

Meſſenæ cædem Philopœmenis ulciſcitur Lycortas, & Meſſenii rurſus tradunt ſe Achæis. XXIV. 12. XXVI. 2,

12 *ſq.* in Fœdus Achaicum rurſus recipiuntur, avulſis tamen nonnullis civitatibus. XXV. 1, 1 *ſq.* 3, 3.

Meſſenii domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.

Metagonia, τὰ Μεταγώνια, Africæ tractus, in quem Hannibal varios Hiſpaniæ populos transduci curavit. III. 33, 12. *n.*

Incolæ ejus tractus, *oi* Μεταγωνῖται. 33, 13.

Metapa, ἡ Μέταπα, urbs Ætoliæ, ad Trichonium lacum, 60 ſtadiis a Thermo. V. 7, 8. evertitur a Philippo. V. 13, 8.

Metapontus, τὸ Μεταπόντιον; inde præſidium ſubmittitur Romanis in arcem Tarentinam. VIII. 36, 1. *Cives*, Metapontii, *oi* Μεταπόντιοι. X. 1, 4.

Metellus; *vide* Cæcilius.

Meteon *s.* Medeon, Μετέων, urbs Labeatidis in Illyria. XXIX. 2, 5. *Conf. Adnot. ad* II. 2, 5.

Methydrium, Μεθύδριον, oppidum agri Megalopolitani. IV. 10, 10. 11, 3. 13, 1.

Methymnæi, Μηθυμναῖοι, *cives Methymnæ, urbis Lesbi inſulæ.* XXXIII. 11, 8.

Metrodorus, Philippi dux, cujus dolo Thaſam cepit tex. XV. 24, 2 *ſq. Conf. Fragm. hiſt.* 32.

Metrodorus, Perſei legatus ad Rhodios. XXIX. 3, 7. 5, 1.

Metropolis, Μητρόπολις, urbs Acarnaniæ, ditionis Ætolorum, ad Acheloum, haud procul Conope. Ætoli cum in arcem ſe recepiſſent, urbem cremat Philippus. IV. 64, 4.

Micipſa, Maſaniſſæ filius, adoptat fratrem quadriennem Stembalem. XXXVII. 3, 5.

Miccus, Dymæus, proprætor Achæorum. IV. 59, 2.

Micion, Micyon, *s.* Micon, cum Euryclida conſiliis ſuis regit Athenienſes, & turpiter blanditur regibus. V. 106, 7. *n.*

Miletus, Μίλητος, Ioniæ urbs, condita a Neleo. XVI. 12, 2. *n.*

Mileſiorum (Μιλησίων) colonia ex parte eſt Iaſſus. *ibid.* Mileſiorum ager, ἡ Μιλησία; in eo eſt Neptuni templum ad Sinum Bargylieticum. XVI. 12, 1.

Mileſii, poſt prælium ad Laden Philippo coronam offerunt. XVI. 15, 6. Mileſiis ſacer ager reſtituitur a Romanis. XXII. 27, 5. Mileto legati miſſi Alexandriam. XXVIII. 16, 5.

Milites. *Vide* Legio.

Militum Romanorum conſcriptio. VI. 19 *ſq.* eorum cupiditas punita in *Aſtapæ* urbis incendio. XI. 24, 11. *n.* eorum incuria circa artis opera poſt oppugnationem Corinthi. XL. 7.

Militia Romana. VI. 19-42.

Milium. milii magna copia in Gallia Ciſalp. II. 15, 2.

Milliaria ſigna, per octona ſtadia poſita. III. 39, 8.

Milo, dux copiarum Perſei. XXIX. 6, 6.

Miltiades, Demetrii *Soteris* legatus Romam adv. Ariarathem. XXXII. 20, 3 *ſqq.*

Milyas, ἡ Μιλυάς, Aſiæ minoris regio, *inter* Piſidiam & Lyciam.

Lyciam. Eam invadit Garſyeris, dux Achæi; in eadem eſt urbs Cretopolis. V. 72, 5.

Milyadem Eumeni dant Romani. XXII. 27, 10.

Mincius amnis, Μίγκιος, e lacu Benaco effluens, in Gallia Cisalpina. XXXIV. 10, 19.

Minervæ templum, apud Inſubres *Mediolani*, in quo ſuſpenſa aurea ſigna militaria, quæ loco movere nefas. II. 32, 6.

Minervæ templum in agro Megalopolitano. *Vide* Athenæum.

Minervæ Chalciœcæ fanum (ὁ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλκιοίκου νεὼς, τέμενος, ἱερὸν) Lacedæmone, ſecuritatem præſtans omnibus ad illud confugientibus, etiamſi capitis fuiſſet aliquis condemnatus. IV. 35, 3. ad illud convenire in armis jubetur juventus omnis Lacedæmoniorum. IV. 22, 8. ad idem templum, in ſolenni pompa ad aram Deæ trucidantur ephori omnes. IV. 35, 2 *ſq.*

Minervæ ſolenne ludicrum celebravit Attalus. IV. 49, 3.

Minervæ ſtatua ænea in arce Alipheræ. IV. 78, 3.

Minervæ Itoniæ templum (τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας) in Bœotia; (*vide Adnot. ad* XXVI. 5, 2.) ſpoliatum ab Ætolis. IV. 25, 2. in eo publicum edictum ſuſpendit Perſeus, quo exſules in patriam revocat. XXVI. 5, 2. *n.*

Minervæ templum in ſumma arce Agrigenti. IX. 27, 7.

in Minervæ templo Rhodi, in honorem populi Romani dedicatur coloſſus 30 cubitorum. XXXI. 16, 4.

Minervæ Promontorium Campaniæ, τὸ Ἀθήναιον. XXXIV. 11, 5.

M. Minucius, Magiſter equitum Q. Fabii Dictatoris. III. 87, 9. obtrectat cunctatori Fabio. 89, 6. fruſtra ab eodem admonetur. 94, 9 *ſq.* ad Gerunium ſuperior velitatione, propemodum captis Hannibalis caſtris, lætitia & ſpe exſultat. 101 *ſeq.* & laudibus tollitur Romæ. 103.

dignitate & poteſtate par Fabio conſtituitur, & cum eo dividit legiones. III. 103, 3 *ſqq.* Minucii legionibus, per ducis temeritatem in ſummum periculum adductis, ſuppetias venit Fabius. 104 *ſeq.* Fabio reconciliatur Minucius, & legiones ſuas rurſus cum eo conjungit. 105, 8 *ſqq.*

Q. Minucius Thermus, a Cn. Manlio procoſ. in Syriam mittitur ad accipiendam ab Antiocho fidem. XXII. 26, 28.

Miraculoſæ res; in eis narrandis modum utique tenere debet ſcriptor. XVI. 12, 5 *ſqq.* *Conf.* Portentum.

Misdes, legatus Pœnorum Romam initio tertii belli Punici. XXXVI. 1, 8.

Miſenum promontorium Campaniæ, τὸ Μισηνόν. XXXIV. 11, 5.

Mithridates, rex Cappadociæ ad Pontum, genus repetens ab uno e ſeptem Perſis qui Magum occiderant. V. 43, 1 *ſq.*

ejus

ejus filia Laodice nubit Antiocho Magno. *ibid.* alia filia, pariter Laodice nomine, nupta erat Achæo. V. 71, 4. VIII. 22, 1.

Mithridates bellum infert Sinopenſibus. IV. 56. dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Mithridates; ſororis filius Antiochi Magni. VIII. 25, 3. *neſcio an filius ſuperioris. Sic fuerit ſimul ſororis filius, ſimul uxoris frater Antiochi. Confer* Laodice.

Mithridates, *Pharnacis filius, (ut nobis quidem viſum erat,) Ponti regis;* comprehenſus pace inter Eumenem & Pharnacem conclufa. XXVI. 6, 3. *n.* ex fœdere auxilia mittit Attalo adv. Pruſiam. XXXIII. 10, 1. *n.*

Mithridates, Armeniæ *minoris* præfectus. XXVI. 6, 11. *n.*

Mitylenæi, Μιτυληναῖοι; eis curæ eſt ut pax concilietur Ætolos inter & Philippum. XI. 5, 1.

Mnaſiades, Argivus, plurimarum palmarum athleta, pater Polycratis. V. 64, 6.

Mnaſias, Argivus, immerito in proditorum numerum relatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.

Mnaſilochus, Acarnan; quem ab Antiocho ſibi tradi poſtulant Romani. XXI. 14, 7. *n.* XXII. 26, 11.

Mnaſippus, Coronæus Bœotus, Romanis imperatoribus gratulatur victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Mneſis, tibicina Alexandrina. XIV. 11, 3.

Moagetes, Cibyræ tyrannus, in Phrygia magna, ad deditionem compellitur a Cn. Manlio. XXII. 17, eidem ſubjecta erant oppida Syllium & Temenopolis. *ibid. vs.* 11.

Mochyrinum *vel* Mochyrinus, Μοχύρινος *ſive* Μοχύρινον, *pro* oppidi nomine Cyrenaicæ *habuit Caſaubonus; nos cum Reiskio* Μοχυρῖνος viri nomen *eſſe ſuſpicati ſumus.* XXXI. 26, 13. *n.*

Mociſſus, Μώκισσος, *urbs* Cappadociæ. *Cives* Μωκισσεῖς. XXV. 4, 9. *n.*

Moderatio animi res præclara. VIII. 14, 6.

Modius; *vide* Medimnus.

Mœnia; *vide* Muri.

Mœragenes, corporis cuſtos Ptolemæi Epiphanis, Agathoclis juſſu flagris cædendus, miro modo nudus evaſit. XV. 27 *ſeq.*

Molo, Mediæ ſatrapa, potentiſſimus ſub Antiocho Magno. V. 40, 7. 43, 8. cum fratre Alexandro, Perſidis ſatrapa, defectionem molitur a juvene Antiocho. 41, 1. 43, 5 *ſq.* de illa defectione quid faciendum deliberat Antiochus cum Epigene & Hermea. 41 *ſeq.*

adv. Molonem mittuntur cum exercitu Xeno & Theodotus Hemiolius; V. 42, 5. quos terret Molo, & Apolloniatide potitur. 43, 8. Tigrim trajicere non poteſt: contra eum mittitur Xenœtas; 45 *ſeq.* quem ſimulata fuga decipit, & miſera

miſera adficit clade. 47 *ſeq.* mox, trajecto Tigri, Seleucia & Suſis captis, Meſoporamia, Babylonia & regione ad Erythræum mare potitur. 48, 10 *ſqq.*

pugna cum Antiocho victus Molo, ſibi ipſe manus infert; cadaver ejus cruci adfigitur. V. 53 *ſeq.* ejus mater & liberi a Neolao fratre occiduntur. 54, 5.

Moloſſi, Μολοττοί, Μολοσσοί, populus Epiri, pontem Aoi fluvii intercipiunt ad retardandum iter Perſei adv. Aulum Hoſtilium Coſ. in Epiro. XXVII. 14, 3. ad Perſei partes traducuntur ab Antinoo, Theodoto & Cephalo. XXX. 7, 2. urbes eorum evertuntur a L. Æmilio. XXX. 15, 5 *ſq.*

Molpagoras, demagogus Cianorum, monarchicam uſurpat poteſtatem. XV. 21, 1 *ſq.*

Molycria, Μολυχρία. V. 94, 7.

Monarchia, a volentibus conceſſa, & conſilio magis quam vi & metu adminiſtrata, Regnum eſt; quæ contra, Tyrannis. VI. 3, 9 *ſq.* 4, 2. & 4, 7 *ſq.* ex Monarchia, accedente juſti honeſtique notione, oritur Regnum. VI. 5 *extr.* & 6 *ſeq.*

Monarchia, ſua natura æquabilitatem juris odit, & quamplurimos ſibi ſubjectos vult habere. XXII. 5, 8.

Monarcharum ſecuritas, in peregrino milite poſita. XI. 13, 8.

Monoxyla, μονόξυλα, lintres. III. 42, 3.

Montani Hiſpani, ὀρεῖται Ἴβηρες; *mendoſa (ut videtur) ſcriptura, pro* Oretani.

Mora. Nullum mortalibus tempus longius atque moleſtius, quam ubi mora nobis nectitur. III. 112, 5.

Mora, μόρα, Lacedæmoniorum, 900 viris conſtabat, auctore Polybio. *Fragm. hiſt.* 25.

Morbus, caſtrenſis; *vide* Limopſorus. *Conf.* Medicus.

morborum cauſſæ externæ prævidentur & curantur facile, internæ difficilius. XI. 25, 2.

Morcus, Genthii legatus ad Rhodios. XXIX. 2, 9. 5, 1.

Mores & leges continent reſpublicas. VI. 47, 1 *ſqq.*

morum diverſitas, pro vario cœli influxu. IV. 21, 2.

Mortem ſibi conſciſcere, nullius conſcium culpæ, pusilli animi eſt. XXX. 7, 8. ſed, deplorata omni ſpe ſalutis, tamen vitæ ſtudio teneri, turpe 8, 3. *Conf. Fragm. gramm.* 75.

Mortem contemnere docet vis doctrinæ & rationis. *Fragm. gramm.* 11.

Mortuorum laudatio apud Romanos pro Roſtris. VI. 53 *ſeq.* mortuorum imagines. VI. 53, 4 *ſqq.*

Morzias, *rex Paphlagoniæ.* XXVI. 6, 9. *n.*

Motieni, Μοτιηνοί, oppidum Hiſpaniæ, Romanorum colonia? *Fragm. hiſt.* 33. *n.*

Motus varii equitum & exercitationes, a Philopœmene equitum præfecto Achæorum inſtitutæ. X. 21. *n.*

motus ſolertes Scipionis in pugna

pugna ad Ilipam adv. Asdrubalem, Gisconis fil. XI. 23.

Mulelacha, Africæ oppidum in promontorio ad mare Atlanticum, *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Mulieres civitatum Africæ Pœnis ſubjectarum, mundum ſuum conferunt in ſtipendium militum adverſus Pœnos. I. 72, 5 *ſq.*

mulieribus Alexandrinis dira quæque imprecatur Oenanthe, & illæ viciſſim huic. XV. 29, 10 *ſqq.*

mulieres Apamenſes uxorem Hermeæ lapidibus obruunt. V. 56, 15.

mulieres Hiſpanæ captivæ, liberaliter habitæ a Scipione. X. 18, 7 *ſqq.*

mulieribus Romanis vinum bibere non licet. VI. 2, 3 *ſqq.* mulieres Romæ in publico terrore per rempla diſcurrunt, eorumque pavimenta paſſis crinibus verrunt. IX. 6, 3 *ſq.*

mulieris formam habuit machina, qua Nabis uſus eſt ad torquendos divites cives. XIII. 7. mulieres ſpoliare Charops Epirora conſuevit matris opera. XXXI. 21, 13 *ſq.*

muliebris ſexus natura garrulus. XXXII. 12, 10.

L. Mummius, Μόμμιος, *Achæos debellat* pugna ad Iſthmum. III. 32, 3. non patitur deleri Philopœmenis honores. XL. 8, 3. integrum & humanum ſe præſtitit ergo Achæos. XL. 11.

Mundi quatuor plagæ. III. 36, 6 *ſq.*

Munerum captatio graſſatur inter Græcos. XVIII. 17, 7.

Munitionum anceps uſus. *Fragm. gramm.* 9.

qua parte munitiſſimæ ſunt urbes, ea facillime nonnumquam capiuntur, negligentia oppidanorum. VII. 15, 2 *ſq.*

Murgantia, Siciliæ oppidum, *apud Polybium vulgo* ἡ Μεργάντη. I. 8, 3. *n.*

Murorum urbis menſura capienda, priusquam ſcalas adplicare adgrediaris. V. 98. ea menſura quomodo capiatur. IX. 19.

muros urbis obſeſſæ, cuniculis ſubfoſſos, ſublicis ſuffulciebant oppugnatores, deinde incenſis ſublicis ſubruebant. V. 4, 6 *ſqq.* 100, 4. XVI. 11, 5.

Muſæus, Antiochi caduceator ad Scipiones miſſus. XXI. 13, 1. ab eodem legatus ad Cn. Manlium procoſ. Epheſi hibernantem. XXII. 24, 3 & 8 & 11 *ſq.*

Muſeum, Μουσεῖον, locus circa Olympum in Macedonia. XXXVII. 1. *n.*

Muſeum Tarenti, ubi convivium de die celebrat Livius, urbis præfectus. VIII. 27, 11, 29, 1.

Muſicæ ſtudium & exercitium conſuetum Arcadibus, neceſſarium ad molliendum ingenium & mores. IV. 20 *ſeq.*

Murina, ἡ Μυρίνη, Romanorum colonia; obſidetur a Boiis & Inſubribus, & in ea triumviri agris dividendis. III. 40, 8 *ſq.* *Conf. Fragm. hiſtor.* 33. & *ibi Not.*

Mycenæ, Μυκῆναι. XVI. 16, 4.

Mydonia & Mydonii, mendoſa olim ſcriptura, pro Medon

dion *vel* Medeon, *&* Medionii. II. 2-4. *Vide* Medion.

Mygdonia, ἡ Μυγδονία, *regio Meſopotamiæ*, Antiochia Mygdoniæ, *alias* Niſibis, V. 51, 1. *n.*

Myiſcus, unus e ducibus copiarum Antiochi M. ad Raphiam. V. 82, 13.

Mylæus campus, τὸ Μυλαῖον πεδίον, in Sicilia, per quem decurrit Longanus amnis. I. 10, 7. *Ab eo non differt* Mylaites ager, ἡ Μυλαΐτις *vel* Μυλαιῖτις χώρα. I. 23, 2. *n.*

Mylaſa *vel* Mylaſſa, urbs Cariæ, ἡ Μυλασέων *vel* Μυλασσέων πόλις. Mylaſenſes Philippo commearum ſuppeditant; urbi fruſtra inſidias ſtruit Philippus. XVI. 24, 6 *ſq.* *De nominis ſcriptura vide ibi not. & ad* XXII. 27, 4.

poſt bellum Antiochicum, immunes a tributo Mylaſenſes pronunciantur a Romanis. XXII. 27, 4. urbes Euromenſium cum occupaſſent, acie vincuntur a Rhodiis. XXX. 5, 11 *&* 15.

Myndus, urbs Cariæ, ἡ Μυνδίων πόλις, ad ſinum Bargylieticum. XVI. 12, 1. Myndiorum ager, ἡ Μυνδία. XVI. 15, 4.

Myrcal, Pœnus, *ſubſcripſit* formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. VII. 9, 1.

Myrina, ἡ Μύρινα, urbs Æolidis, e qua præſidium ſuum deducere jubetur Philippus. XVIII. 27, 4. *n.* *Diſtinguenda a Myrina Lemni, de qua in Adnot. ad l. c. agitur; quæ huc non ſpectat.*

Myrrichus, Bœotus, cujus pecus abigitur ab Achæis. XXIII. 2, 15.

Myrtis, Argivus, immerito proditor vocatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.

Myrtium, proſtibulum Alexandriæ. XIV. 10, 3 *ſq.*

Myrto, & ejus filius Nicanor, ſocii Charopis. XXXII. 21, 9 *ſq.* 22, 3.

Myſia, ἡ Μυσία. Myſi, οἱ Μυσοί. Ex Æolide, trajecto Lyco amne, ad Myſorum habitationes pervenit Attalus; ἐπὶ τὰς τῶν Μυσῶν κατοικίας. V. 77, 7.

Myſiæ pars, quam in Aſia poſſidebant Byzantii, adimitur his a Pruſia. IV. 50, 4. ſed eis reſtituitur pace facta. 52, 9. Myſi a Romanis Eumeni dari, quos ipſe ſibi ſubjecerat. XXII. 27, 10.

Myſi, in exercitu Achæi. V. 76, 7. in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 3.

Myttiſtratum, τὸ Μυττίστρατον, Siciliæ oppidum munitum, captum a Romanis. I. 24, 11.

Myttonus, homo Afer, cujus opera res in Sicilia adminiſtravit Hannibal. IX. 22, 4.

Myus, Μυοῦς, *Ioniæ* oppidum, Magnetibus a Philippo donatum. XVI. 24, 9. *n.*

N.

Nabis, in Lacedæmoniorum regno ſuccedit Machanidæ, perditiſſimus ſæviſſimusque tyrannus. XIII. 6. XVI. 13. ad extorquendam civibus pecuniam, machi-

machina utitur forma muliebri, Apegæ uxoris ſimilitudine. XIII. 7. ejus latrocinia, & initium belli cum Achæis. 8.

cum Meſſeniis, ſociis, perfide egit. XVI. 13, 3. *n. conf. c.* 16 *ſq.* Argis per uxorem latrocinia & ſævitiam exercet. XVII. 17. *De eodem* Nabide *adde* XXI. 9, 10. *& Fragm. hiſt.* 34.

ejus filius Armenas, Romæ obſes moritur. XX. 13, 4. *Conf. Adnot. ad c.* 12, 2.

Nadagara, *mendoſa apud Livium ſcriptura, pro* Naragara, *quod vide.*

Namnetes *vel* Nannetes, Ναυνῆτες *s.* Ναυνῆται, Galliæ populus. XXXIV. 10, 6.

Naragara, τὰ Νάραγαρα, Africæ oppidum, ubi caſtra habuit Scipio, haud procul Zama. XV. 5, 14. *n. Mendoſe vulgo* Μάργαρον *legebatur.*

Narava, Numida, bello Africo ad Amilcarem & Pœnos tranſit. I. 78. (*De nomine vide Adnot. ad* I. 78, 1.) filiam ſuam ei deſpondet Amilcar. *ibid.* fidelem Amilcari & Pœnis operam præſtat. *ib. &* 82, 13. 84, 4. 86, 1.

Narbo, ὁ Νάρβων, fluvius Galliæ, ab occaſu Rhodani in mare exiens Sardoum. III. 37, 8 *ſq. n.* 38, 2. XXXIV. 10, 1.

Narbo, Νάρβων, *gen.* Νάρβωνος, nobilis urbs Galliæ, cujus cives cum remotiſſimis gentibus commercium exercent. XXXIV. 6, 3 *ſqq.*

Naſica. *Vide* P. Cornelius.

Naſus, Νῆσος, (*ni* Νᾶσος *dorica dialecto ſcripſit Polybius, quemadmodum Livius legit;*) oppidum Acarnaniæ, ademtum Acarnanibus ab Ætolis. IX. 39, 2. *ubi Caſaub. in verſione* Naxum *poſuit ex mendoſa apud Livium ſcriptura.*

Natura animi humani non minus, quam corporis, e rebus contrariis interdum compoſita eſt. IV. 8, 7.

Naturæ memorabilia adnotare etiam debet hiſtoricus. IV. 40, 1 *ſq.*

Navarchis, *i. e.* claſſis præfectis, pro legatis uti amant Rhodii. XXX. 5, 5. XVII. 1, 4.

Naucratis, ἡ Ναύκρατις, urbs Ægypti. XXIII. 16, 6. XXVIII. 17, 10.

Naufragium infandum claſſis Romanæ ad Camarinam, ex pertinaci audacia conſulum M. Æmilii & Servii Fulvii. I. 37. aliud Cn. Servilii & C. Sempronii Coſſ. inter Siciliam & Romam. I. 39. L. Iunius Coſ. inter Pachynum & Lilybæum totam claſſem naufragio perdidit, ut ne tabula quidem ſupereſſet. I. 54. eamdem tempeſtatem Punici gubernatores ſua peritia & providentia effugiunt. *ibid. vs.* 6 *ſq. Conf.* Tempeſtas.

Navis. *Vide* Acatium; Claſſis; Deceris; Ἑξακοντέρης. Enneris; Hepteris; Hexeris; Hippagines; Lembus; Linter; Monoxylon; Parones; Octeris; Piſtris; Quadriremis; Quinqueremis; Ratis; Triemioliæ; Triremis; *& ſimilia.*

Actuaria navis quinquaginta remo-

remorum, πεντηκόντορος. I. 20, 14. 73, 2. πεντηκοντορικὸν πλοῖον. XXV. 7, 1. cujus pretium æſtimatur talenti. *ibid. vs.* 2. actuaria navis triginta remis acta, τριακοντάκωπος. XXII. 26, 3.

δεκαναῖα, decem navium claſſis. XXIII. 7, 4. XXV. 7, 1.

naves longæ tectæ, νῆες μακραὶ κατάφρακτοι. I. 25, 7. navis roſtrata, ἐπίπλους ναῦς. I. 27, 5. *n.* oneraria, Φορτηγός. I. 52, 6. navis prætoria, ναυαρχίς, XVI. 3, 3. ſpeculatoria navis, *ex Caſauboni interpretatione*, ναῦς ταχυπλοοῦσα. III. 95, 6.

Naves bellicæ a Romanis primum fabricari cœptæ bello primo Punico, cum nullam antea neque tectam navem habuiſſent, neque longam omnino, (*id eſt*, ad bellum inſtructam,) & ne lembum quidem. I. 20. navis una Pœnorum, quæ litori impacta in poteſtatem venerat Romanorum, pro exemplo his fuit ad naves bellicas ædificandas. I. 20, 15. navis quæque in claſſe M. Reguli capiebat 300 remiges, & 120 milites. I. 26, 7. naves Romanorum ad motum minus habiles, quam Pœnorum. I. 22, 3. 51, 6.

naves per Iſthmum transductæ, ad Corinthum; IV. 19, 7 *ſqq.* V. 101, 4. Tarenti. VIII. 36.

Naupactus, Ναύπακτος, ἡ τῶν Ναυπακτίων πόλις, urbs Ætoliæ cum portu, ex adverſo Panormi, portus Peloponneſi. V. 102, 9. eo cum 40 lembis venit Scerdilædus, cum Ætolis ſe jungens. IV. 16, 9.

Naupacti agrum, τὴν Ναυπακτίαν, populantur Achæi. V. 95, 11. Naupacti congregati Æroli, de pace agunt cum Philippo & Achæorum legatis. V. 103 *ſeq.*

Naupactia Cœla, τὰ Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. V. 103, 4. inter Naupactum & Callipolin eſt mons Corax. XX. 11, 11. *De* Naupacto *adde* XX. 10, 5. XXIV. 5, 16. XXXVIII. 5, 9.

Naupactius, Ναυπάκτιος, Cleonicus. V. 95, 12. Agelaus. V. 103, 9.

Naurica militia apud Romanos legitur ex eis qui infra 4000 æris cenſi ſunt. VI. 19, 2.

Naxus. Sic ex mendoſa apud Livium lectione ſcripſerat Caſaub. in Polybii verſione, IX. 39, 2. *pro* Naſus, *quod vide. Conſer Gronov. ad Liv. XXVI.* 25.

Neapolis, ἡ Νεαπολιτῶν πόλις, ex celeberrimis & pulcerrimis urbibus in ora Campaniæ. III. 91, 4. in eam impune exſulatum abire licet civibus Romanis, criminis capitalis reis. VI. 14, 8.

Neapolitani naves præbuerunt Romanis, inirio primi belli Punici. I. 20, 4.

Νέα πόλις, & παλαιὰ πόλις; partes Panormi urbis. I. 38, 9.

(*Nova Carthago, eſt* Καινὴ πόλις. II. 31, 1. III. 39, 6. *niſi* II. 31, 1. *pro ſimplici* Καρχη-

Καρχηδόνα, Νέαν Καρχηδόνα *ſcripſit Polybius.*)
Neleus, Mileti conditor; cujus filius a Iaſſenſibus advocatur ad coloniam Iaſſum deducendam. XVI. 12, 2.
Nemea, Nemeorum ſolennia, ἡ τῶν Νεμέων πανήγυρις, ὁ τῶν Νεμέων ἀγών, Argis celebrata. Ad ea ſe confert Antigonus *Doſon.* II. 70, 4. Philippus. V. 101, 5. rurſus. X. 26, 1. Q. Cæcilius, legatus Romanorum. XXIII. 10, 1 *ſq. n.*
Neo; *vide* Neon,
Neocretes, Νεοκρῆτες. V. 3, 1. 65, 7. 79, 10.
Neolaidas, Ptolemæi ſenioris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.
Neolaus, Molonis frater, lævo cornu Molonis præeſt in pugna cum Antiocho. V. 53, 11. victus, in Perſidem abit, matrem & Molonis liberos obtruncat, tum ipſe ſe jugulat. 54, 5.
Neon, *vel* Neo, Philiadis filius, Meſſenius, immerito proditor vocatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.
Neon *ſ.* Neo, Aſcondæ filius, Brachyllæ pater, Bœotus, præfectus equitum, Antigoni *Doſoni* pepercit, cum is æſtu maris in ipſius poteſtatem veniſſet. XX. 5, 5 *ſqq.*
Neon *alius*, ex eadem familia, (XX. 5, 14) *forte nepos ſuperioris*, prætor decedens, per legatum Chalcidem ad legatos Romanos miſſum, commune Bœotorum fidei Romanorum tradit; mox domo ejectus, ad Perſeum confugit, cui magis quam Romanis favebat. XXVII. 1 *ſeq. n.*
Neptunus; coram eo ictum fœdus Philippi cum Hannibale. VII. 9, 2. Neptuni opem militibus ſuis ad Novam Carthaginem promittit Scipio. X. 11, 7. 14, 12. Neptuni fanum Mantineæ, XI. 11, 4 & 6. diripitur a Polycrito. IX. 34, 10. Neptuni fanum Mileſiorum, ad ſinum Iaſſenſem. XVI. 12, 1.
Nercobrica, Νερκόβριξα, urbs Hiſpaniæ. XXXV. 2, 2. *n.*
Nereis, Pyrrhi filia, mater Hieronymi, regis Syracuſarum. VII. 4, 5.
Nertobrica, Νερτόβριξα. *Sic fortaſſe Polybius ſcripſit* XXXV. 2, 2. *pro vulgato* Νερκόβριξα.
Nervi præparati. IV. 56, 3.
Neſtor Cropius. XXVII. 4, 4.
Nicæa, Νίκαια, urbs *Locridis* ad ſinum Maliacum, *haud procul Thermopylis*; ibi adpellit Attalus, cum Ætolis communicaturus. X. 42, 4. prope eam Philippus colloquitur cum T. Quintio. XVII. 1, 5. 7, 7.
Nicæa, Νίκαια, Maſſilienſium colonia in Liguria, obſeſſa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.
Nicagoras, Meſſenius, hospes olim & amicus Archidami, Spartæ regis, a Cleomene perfide occiſi, Alexandriam venit, equos venum advehens; ubi ejus opera Cleomeni inſidiatur Soſibius. V. 37 *ſeq.*
Nicagoras Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. *ubi in verſ. lat. imprudentibus nobis, e Caſauboniano exemplo*

Nicanor, *pro* Nicagoras, *in noſtram editionem irrepſit. Adde* XXVIII. 14, 5. *ubi perperam vulgo* Νικαγόρας Νικάνδρου, *pro* Νικαγόρας, Νίκανδρος, *inde ab Vrſino editum erat.*

Nicander, Ætolus, ad Antiochum miſſus, propenſum regis in Ætolos animum renunciat. XX. 10, 16. in reditu cum in manus Philippi incidiſſet, ſalvus ab eo dimittitur. 11, 1 *ſqq.*

prætor Ætolorum, Amphilochiam & Aperantiam recepit, Dolopiamque Ætolis adjunxit. XXII. 8, 3 *ſqq.* mox oppugnatæ a Romanis Ambraciæ opem ferre conatur, ſed parum proficit. XXII. 10, 7 *ſqq.*

Romam legatus cum Phænea. XXII. 13, 15. Poſt bellum Antiochicum legationem cum Pantaleonte obit ad Romam. XXVIII. 4, 11. *neſcio an eadem legatio, de qua modo dictum.*

bello Perſico favens Perſeo, Romanis ſuſpectus, Romam evocatur, ibique vitam finit. XX. 11, 9 *ſq.* XXVII. 13, 14. XXVIII. 4, 6. 6, 7.

Nicander Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5.

Nicanor, occidit Seleucum, Callinici filium, Antiochi M. fratrem, expeditionem in Aſiam cis Taurum ſuſcipientem. IV. 48, 8. occiditur ab Achæo. 48, 9.

Nicanor, dux copiarum Philippi, Atticam populatur; ei legati Romani, Athenis verſantes, minacia mandata dant ad Philippum. XVI. 27, 1 *ſqq.*

Nicanor, Elephantus cognomine, (*neſcio an idem cum ſuperiore*) præeſt ſiniſtro cornu in acie Philippi ad Cynoſcephalas. XVIII. 7, 2.

Nicanor, amicus & comes Demetrii Syri, Romæ obſidis. XXXI. 22, 4.

Nicanor, Epirota, Myrtonis filius, amicus Romanorum, ſocius & ſcelerum fautor Charopis. XXXII. 21, 9 *ſq.* 22, 3.

Nicanor perperam ſcriptum in verſ. Caſaub. XXVIII. 2, 1. *pro* Nicagoras; *idque imprudentibus nobis in noſtram etiam verſionem irrepſit.*

Nicarchus, dux copiarum Antiochi in Cœleſyria cum Theodoto (*Hemiolio, puto. Conf.* V. 79, 5.) V. 68, 9 *ſqq.* cum eodem præeſt oppugnationi urbis Rabbatamana. V. 71, 6 *ſqq.* phalangi præeſt cum eodem Theodoto Hemiolio, in pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur exercitum. 83, 3. acies ejus inclinatur. 85, 10.

Nicaſippus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Nicephorium, τὸ Νικηφόριον, prope Pergamum, vaſtatur a Philippo, & lucus exſcinditur. XVI. 1, 6. XVII. 2, 2. plantas & hortulanos ſe miſſurum ait Philippus, ad illud reſtituendum. XVII. 6, 4.

idem Nicephorium & templa ad Pergamum vaſtat Pruſias. XXXII. 25, 3.

Nicias, dux *olim* Athenienſium ad

ad Syracuſas, lunæ defectu turbatus, occaſionem rei bene gerendæ omittit. IX. 19, 1 *ſqq.*

Nicias, familiaris & cognatus Mennæi, *dux Ptolemæi*, ſuccurſurus urbi Abilis, vincitur ab Antiocho Magno. V. 71, 2.

Nicias, Epirotas, legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 4.

Nicippus, ephorus Meſſeniorum. IV. 31, 2. *n.*

Nico & Philemenus, Tarentini, Hannibali Tarentum produnt. VIII. 26 *ſeqq.*

Nico, cognatus Agathoclis, Alexandriæ ad ſupplicium rapitur. XV. 33, 7. *n.*

Nicocles, Sicyoniorum tyrannus, ab Arato everſus. X. 25, 3.

Nicodemus, Eleus, legatus a Philopœmene Romam miſſus. XXIII. 1, 4. legationem renunciat. 7, 5 *ſqq.*

Nicolaus, genere Ætolus, V. 68, 5. dux Ptolemæi, Theodotum Ætolum Ptolemaide obſeſſum tenet; ſed adveniente Antiocho diſcedit. V. 61, 8 *ſq.* ſubſidia mittit urbi Dora, ab Antiocho obſeſſæ. 66, 1.

ei ſumma rerum in Cœleſyria committitur a Prolemæo. 68, 2. anguſtias ad Platanum & ad Porphyreonem occupat. 68, 6 *ſqq.* ſed ex eis expulſus, fugam effuſam capeſſit. 69.

videtur inde ad Antiochum M. defeciſſe; certe in ducibus Antiochi, in Hyrcaniam cum exercitu proficiſcentis, *commemoratur* Nicolaus Ætolus. X. 29, 6. *Conf.* V. 70, 10.

Nicomachus, Acarnan, exſul Thurienſis, Ambraciæ habitans, Ætolorum legatus Romam. XVII. 10, 9. *n.*

Nicomachus, Rhodius, amicus Achæi, liberare Achæum ex arce Sardium ſtudet. VIII. 17, 9. 18, 9 *ſqq.* 19, 4 *ſqq.* ejus opem Achæus cum Ptolemæo conſilia communicaverat. VIII. 17, 10.

Nicomedes, Cous, dux Antiochi. X. 28, 6.

Nicomedes, Pruſiæ *frater* & legatus Romam. XXXII. 26, 4.

Nicophanes, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, Philippi tutorem, de jungenda ſocietate. II. 48 *ſqq.*

Nicoſtratus, Trichonienſis Ærolus, pater Dorimachi, cum Lattabo communem Bœotorum conventum violavit. IV. 3, 5. XXVIII. 37, 4. IX. 34, 11.

Nicoſtratus, ab epiſtolis Agathocli, regni Ægyptiaci adminiſtratori. XV. 27, 7 *ſqq.*

Nicoſtratus, quinqueremi Rhodiæ præfectus in pugna navali ad Chium. XVI. 5, 1. Rhodiorum legatus ad L. Æmilium Coſ. & ad Perſeum. XXIX. 4.

Nicoſtratus, legatus Xanthiorum ad Romanos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.

Nilus fluvius, ὁ Νεῖλος. Inter Nilum & Tanaim interjecta eſt Aſia; inter eumdem Nilum & Fretum Herculeum, Africa. III. 37, 3 *ſqq.*

Nili canales aperiri jubet Ptolemæus Philopator adv. adventum

ventum Antiochi Magni. V. 62, 4. *n.*

Nili aquam Berenicæ filiæ, Syriæ reginæ, bibendam mittere conſueverat pater Ptolemæus Philadelphus. *Fragm. hiſtor.* 54.

Nix plurium annorum in Alpibus, multas difficultates præbet Hannibali. III. 55.

Nobilitas apud Locrenſes a feminis derivabatur. XII. 5, 6 *ſqq.*

Nola, ἡ Νώλη. Campos circa Capuam & Nolam olim tenuerant Etruſci. II. 17, 1. *n. Stephanus Byz. & ex eo Suidas.* Νῶλα, πόλις Αὐσόνων, παρὰ Ἐκαταίῳ. Πολύβιος δὲ Νώλην αὐτὴν φησί.

Nolani, Νωλανοὶ, a meridie Capuæ. III. 91, 5.

Nomades Aſpaſiacæ. X. 48, 1 *ſqq.*

Nomades *Scythæ*, Bactrianiæ imminent. XI. 34, 5. *Conf.* Numidæ.

Nomina notorum locorum, a ſcriptore adpoſita, memoriam juvant; ignotorum nuda nomina adponere, nil juvat. III. 36, 2 *ſq.*

Non putabam dicere, turpe eſt imperatori. X. 32, 12.

Notici Taurifci, οἱ Ταυρίσκοι οἱ Νωρικοί. XXXIV. 10, 10.

Nothocrates, Gortynius Cretenſis, Cydoniam urbem adgreditur & pæne capit. XXVIII. 13, 1.

Notium, τὸ Νότιον, *oppidum Ioniæ*, Colophoni vicinum. XXII. 27, 4. *n.*

Nova urbs, Καινὴ πόλις, *id eſt* Nova Carthago in Hiſp. II. 13, 1. *Vide* Carthago nova.

Nova urbs, ἡ νέα πόλις, pars Panormi urbis Siciliæ. I. 38, 9.

Nox. Noctis tempora & partes in numerato habere debet imperator. IX. 18.

noctis ſimulacrum prælatum in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Nucerini, Νουκερῖνοι, in Campania ad mare. III. 91, 4.

Nudi in acie pugnant Galli Gæſati. II. 28, 8. 29, 7.

Numenius *vel* Numinius, a Ptolemæis fratribus Romam legatus. XXX. 11, 1.

Numidæ, οἱ Νομάδες.

equites in exercitu Pœnorum, retrocedendo fallunt hoſtes. I. 19, 2 *ſqq.* propria hæc eorum pugnandi ratio, retrocedere, & mox fronte converſa rurſus hoſtem petere. III. 72, 10.

Numidæ in Africa hoſtiliter invadunt Pœnos, non ſecus ac Romani. I. 31, 2. cum rebellibus mercenariis faciunt Numidæ & Afri; qui, ubi ſemel victi ſunt, bidui aut tridui viam ſolent recedere. I. 74, 7.

Numida Narava; *vide ſuo loco.*

Numidæ, præſidio Hiſpaniæ relicti ab Hannibale. III. 33, 15. Numidæ equites, ab Hannibale ad Rhodanum explotatum miſſi, III. 44, 3. fugantur ab equitibus Scipionis. 45. Numidis perſequendi permittuntur fugientes in pugna Cannenſi. 116, 7.

Numidæ equites Maſaniſſæ cum Asdrub. Giſc. XI. 21, 1. *Conf.* Maſaniſſa & Syphax.

Numi-

Numidia, ἡ Νομαδία, cum ſterilis & inculta fuiſſet, Maſaniſſæ arte & induſtria exculta eſt. XXXVII. 3, 7 *ſq.*

Numine divino adflati Romani. *Fragm. gramm.* 57. Scipio Africanus Major. X. 2, 12.

Numinius; *vide* Numenius.

T. Numiſius, Τίτος Νεμέσιος, legatus a ſenatu Romano in Ægyptum miſſus. ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum conciliandam. XXIX. 10, 3.

Nutria, Νουτρία, urbs maritima Illyrici, a Romanis per vim capta. II. 11, 13.

O.

Oblectatio & utilitas, duplex finis poëtæ & hiſtorici. XV. 36, 3.

Obolus. Oboli quarta pars, ſemiſſis. II. 15, 6. *n.* Oboli duo, ſtipendium quotidianum militis Romani; quatuor, ſtipendium centurionis. VI. 39, 12. *n.*

Obſidentes Romani Agrigentum, obſidentur ipſi. I. 18, 10. *Sic* ad Capuam. IX. 3. *Sic* Marho & Spendius ad Carthaginem. I. 84, 1.

Obſides Hiſpani, qui in poteſtate Pœnorum Sagunti fuerant, produntur Romanis, & ab his ſine pretio dimittuntur. III. 98 *ſeq.*

obſides Asdrubal exegerat filias Indibilis & uxorem Macedonii. IX. 11, 4. X. 35, 6. 38, 1 *ſq.* obſides trecentos Hiſpanorum, præmiis donat Scipio & conſolatur. IX. 18.

obſides a Pœnis exacti initio tertii belli Punici. XXXVI. 3, 5 *ſq.*

Occaſio, in omnibus rebus plurimum valet, maxime in bello. X. 43, 2. *conf.* Tempus.

Occidens, ἡ Ἑσπέρα. Ab occidente (*ſcil. ſive a Romanis, ſive a Pœnis*) nubes imminet Græciæ. V. 104, 10. Occidentem reſpiciebant populi Aſiæ. V. 105, 7.

Oceanus. III. 33, 15. XVI. 29, 6. *vide* Atlanticum mare.

Ochlocratia, ὀχλοκρατία καὶ χειροκρατία. In eam degenerat democratia. VI. 4, 6 & 10. *coll. c.* 9, 5 *ſqq.*

M? Octacilius *vel* Otacilius Coſ. in Siciliam mittitur cum M? Valerio. I. 16, 1. *n.* fœdus facit cum Hierone. *ibid.*

T. Octacilius *vel* Otacilius Coſ. cum L. Valerio Flacco, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.

Cn. Octavius, ab A. Hoſtilio procoſ. legatus cum C. Popillio mittitur ad populos Græciæ bello Perſico. XXVIII. 3-5.

a ſenatu in Macedoniam, Aſiam & Syriam mittitur poſt mortem Antiochi Epiphanis, ad regias Syriæ opes minuendas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *ſqq.* occiditur Laodicææ a Leptine. XXXI. 19, 1. XXXII. 7, 2. cædem ejus Romæ excuſant legati Antiochi & Lyſiæ, quos non audit ſenatus. XXXI. 19, 1 *ſqq.*

Octeres in claſſe Philippi. XVI. 3, 7 *ſq.*

Oculi teſtes certiores auribus. XII. 27, 1. IV. 40, 3.

Amentia eſt, cum malitia conjuncta, putare, ſi oculos claudas, ne alterum quidem videre. IV. 27, 7.

Oculus juſtitiæ; *vide* Iuſtitia.

Odryſæ, Ὀδρύσαι, populus Thraciæ mediterraneæ; in fidem accepti a Philippo, paullo poſt deficiunt, & præſidium regium Philippopoli expellunt. XXIV. 6, 4 *ſqq.*

Odryſarum rex, Dromichætes. *Fragm. gramm.* 14. Cotys, Romam legatos mittit. XXX. 12.

Oeanthia *vel* Oeanthea, Οἰάνθεια, oppidum Ætoliæ, ex adverſo Ægiræ. IV. 57, 2. *n. Mendoſe vulgo Oenanthia.*

Oeanthenſium agrum (*τῶν Οἰανθέων*) populatur Philippus. V. 17, 8. *ubi perperam vulgo* Ὑανθέων, Hyanthenſium, *legebatur.*

Oenanrhe, mater Agathoclis, regni Ægyptiaci adminiſtratoris. XIV. 11, 1. ſeditione adv. Agathoclem orta, mulieribus Alexandrinis dura quæque imprecatur. XV, 29, 8 *ſqq.* ad ſupplicium abripitur, & a populo diſcerpitur. XV. 33, 8 *ſq.*

Oeniadæ, *οἱ Οἰνιάδαι, & ἡ τῶν Οἰνιάδων πόλις*, oppidum maritimum in extrema parte Acarnaniæ ſitum, qua Ætoliam attingit Acarnania, *&c.* IV. 65, 9. illud ab Ætolis deſertum, occupat Philippus, & valide munit. IV. 65, 2 *ſqq.*

Acarnanibus ab Ætolis ademtum, IX. 39, 2. reſtituitur Acarnanibus ex conditione pacis Ætolis datæ a Romanis. XXII. 15, 14.

Oenis, ephorus Meſſeniorum. IV. 31, 2. *n.*

Oenus, *ὁ Οἶνους, gen. Οἰνοῦντος*, fluvius Laconicæ, Sellaſia Spartam fluens, inter Evam & Olympum colles. II. 65, 9. 66, 7.

Officii notio, unde ducta. VI. 6, 7.

Ogygus, rex Achaiæ poſtremus; cujus poſt mortem ſtatum popularem inſtituerunt Achæi. II. 41, 5. IV. 1, 5. *Priori loco mendoſe ἕως Γύρου truncato nomine vulgo edebatur ex mſstis; cum Gygen, celebrem Lydiæ regem, in animo habuiſſent librarii.*

Olana, Olane, Volane, Ὄλανα *&* Ὄλανα, alterum oſtium Padi fluvii. II. 16, 10 *ſq. n.*

Olcades, Ὀλκάδες, populus Hiſpaniæ ab Hannibale ſubactus. III. 13. eorum urbs princeps Althæa. *ibid.* Olcades Hiſpania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9.

Olcium, *rectius* Volcium, Ὄλκιον, oppidum Etruriæ. VI. 59, 7. *n.*

Olenus, Ὦλενος, una e duodecim primum olim fœderatis Achaiæ civitatibus; quæ inſtaurato deinde fœderi accedere noluit. II. 41, 7 *ſq. n.*

Oleorum odoratorum varia genera. XXXI. 4, 2.

Oligarchia, Ὀλιγαρχία, ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα. VI. 3, 11. *in pejorem fere partem accipitur id nomen,* ubi *non penes*

nes optimates, τοὺς ἀρίστους, ſed penes paucos haudquaquam optimos eſt ſumma poteſtas. VI. 4, 3-8.

Ariſtocratia quomodo in Oligarchiam degeneret. VI. 8, 4 *ſqq.* qua ratione Oligarchia in democratiam convertatur. VI. 9, 1 *ſqq.*

Oligyrtus *vel* Olygyrtus, mons Arcadiæ, haud procul Caphyis, inter Orchomenum & Caphyas. IV. 11, 1. *n. & IV. 70, 1. ubi mendoſe vulgo partim Λίγυργον partim Λύγυργον dabant libri. Vide ibid. Adn.*

In eo monte eſt prominens collis, qui Propus, Πρόπους, nominatur. IV. 11, 6.

Oliva, pacis & amicitiæ ſignum Gallis, & fere omnibus barbaris, ſicut caduceus Græcis. III. 52, 3.

Olygyrtus. *Vide* Oligyrtus.

Olympia, ἡ Ὀλυμπία, urbs Elidis. IV. 10, 5. *Diſtinguitur tamen, ab* Elide IV. 73, 3 *ſq. ubi ab* Olympia in Elidem (εἰς τὴν Ἠλείαν) progreſſus *dicitur* Philippus: *ſcil. quatenus* ager Piſæus, *id eſt, regio in qua eſt Olympia, peculiari nomine* Piſatidis (IV. 74, 1.) *ab* Elide ſtrictius dicta *diſtinguitur.*

Olympiæ caſtra habet Philippus. IV. 75, 8. 77, 5. 84, 2. Olympia Elidem a Philippo dimittitur Amphidamus. IV. 84, 8.

Olympiæ templum & ibi ſignum Iovis a Phidia factum miratur L. Æmilius. XXX. 15, 3 *ſq.* idem templum ornat Mummius. XL. 11, 1.

Olympia ludicra, τὰ Ὀλύμπια; ab Hercule inſtituta ut feriæ belli. XII. 26, 2. Ob Olympiorum ludicrum, ſacra & omnis belli expers olim fuerat Elis. IV. 73, 10.

Olympiorum victores, τοὺς Ὀλυμπιονίκας, in hiſtoria ſua diligenter adnotavit Timæus. XII. 12, 1.

Olympias, quatuor annorum ſpatium. IX. 1, 1. *Spicileg. Reliq. ex lib.* VI. *Quo pacto Olympiades numeraverit Polybius, & quo pacto annos Olympicos ad annos Conſulares Romanorum retulerit, expoſuimus in Adnot. ad IV. 14, 9. Tom. VI. p. 20 ſqq.*

Olymp. VII. ann. 2. condita urbs Roma. VI. 2, 1.

Olymp. CXXIV. inſtauratur fœdus Achaicum. II. 41. Circa eamdem Olymp. obierunt, eodem fere tempore, ſucceſſores Alexandri, Seleucus *Nicator*, Ptolemæus Lagi, Lyſimachus, & Ptolemæus Ceraunus. II. 41, 1 *ſq.* 71, 5 *ſq.*

ab Olymp. CXXIX. incipit Præparatio Hiſtoriæ Polybii. I. 5, 1.

circa Olymp. CXXXIX, eodem fere tempore, obierunt Antigonus, tutor Philippi; Ptolemæus Evergetes; Seleucus, Seleuci Callinici filius. II. 70, 6. 71, 3 *ſqq.*

ab Olymp. CXL. incipit Principalis pars Hiſtoriæ Polybii. I. 3, 1. III. 1, 11. quo tempore fortuna univerſis pæne

orbis terrarum partibus novam induxit faciem. IV. 2, 4 *ſqq.* Rerum ea Olymp. geſtarum ſumma. I. 3, 1 *ſq.* Res ea Olympiade in Italia & Hiſpania geſtæ, exponuntur libro tertio; res Græcanicæ, libro quarto & quinto. III. 118, 10 *ſq.* IV. 1, 3. Brevis ſumma rerum lib. IV. & V. deſcriptarum, exhibetur. IV. 2, 4 *ſqq.*

Olymp. CXL. ann. 1. initium capit Bellum Sociale. IV. 26, 1. exitus ejusdem anni notatur IV. 67, 11.

Olymp. CXL. ann. 3. rebus Græcis miſceti & connecti cœperunt res Italicæ & Libycæ. IV. 28, 5. V. 105, 3 *ſq.* eodem anno accidit clades Romanorum ad Traſimenum lacum, & Antiochi ad Raphiam in Cœleſyria, denique Philippi pax cum Æolis. V. 105, 5.

In hiſtoria Olymp. CXL. res Europæ & Aſiæ non in quoque anno per vices exponendas cenſuit Polybius; in ſequentibus vero Olympiadibus, omnium terræ partium hiſtoriam per ſingulos annos digeſſit. V. 31, 4 *ſq.* *Confer* XIV. 12. XXVIII. 14, 11. *& Argumentum librorum III-V. Tomo V. p.* 495.

Res duorum priorum annorum Olymp. CXLI. complectitur liber nonus. IX. 1, 1.

Olympiadis CXLVII. annus 4. *memoratur lib.* XXII. 24, 1.

Olymp. CXLVIII. *lib.* XXIII. 4, 1.

Olymp. CXLIX. *lib.* XXIV. 1, 1. Ejusdem Olymp. annus 2. lib. XXIV. 10, 1.

Quibus ex locis, quæ in Reliquiis Hiſtoriarum Polybii ſuperſunt, intelligitur, per totius hiſtoriæ curſum ſolligenter & Olympiades omnes & annos cujusque Olympiadis adnotatas a ſcriptore noſtro fuiſſe.

Olympichus, Aſiæ dynaſta, munera mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Olympichus, Coronæus, Romanis adhærendum eſſe contendit, non Perſeo, quod voluerant Coronæi. XXVII. 1, 9.

Ὀλυμπιεῖον, Iovis Olympii templum Athenis. XXVI. 10, 12.

Olympio, Genthii legatus ad Perſeum. XXIX. 2, 6. 3, 6.

Olympiodorus, princeps civitatis Byzantiorum. IV. 47, 4 *ſq.*

Olympius Iupiter; *vide* Iupiter.

Olympus, ὁ Ὄλυμπος, Galatiæ mons. XXII. 20, 9. in eo magna clade adficiuntur Galli. XXII. 21, 1. *n.*

Olympus, collis Laconiæ, ex adverſo Evæ, prope Sellaſiam, ubi Cleomenem Antigonus acie vicit. II. 65, 8 *ſq.* 66, 8 *&* 10. 69, 3. V. 24, 9.

Olympus, mons Theſſaliæ, cum Alpibus non conferendus. XXXIV. 10, 15. ejus altera pars ad Macedoniam pertinet. XXXVII. 1, 1.

Olynthus, ἡ τῶν Ὀλυνθίων πόλις, a Philippo Amyntæ fil. in ſervitutem redacta. IX. 28, 2 *ſqq.* 33, 2.

Omarius. *Vide* Homarius.

Omias, princeps legationis Spartanorum

tanorum ad Philippum. IV. 23, 5. 24, 8.
Oncheſtus, Ογχηστὸς, fluvius Theſſaliæ. XVIII. 3, 5.
Onei *vel* Onii montes, τὰ Ὄνεια ὄρη, prope Iſthmum Corinthiacum. II. 52, 5. *n.*
Oneſigenes, Hieronymi Syracuſii legatus Carthaginem. VII. 4, 2.
Onii montes. *vide* Onei.
Onomarchus & Philomelus Delphicum templum ſpoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 33, 4 *ſqq.*
Onomaſtus, Thraciæ præfectus, cujus opera Philippus cædem edit Maroneæ. XXIII. 13, 3.
Opheltas, Bœotus, multum confert ad perniciem Bœotorum. XX. 6, 4.
Opici, Ὀπικοὶ, ad Craterem habitant in Campaniæ ora. XXXIV. 11, 7.
Q. Opimius Coſ. bellum gerit cum Oxybiis & Decietis Liguribus, victosque in deditionem accipit. XXXIII. 5, 1. *& cap.* 7 *extr. & ſeq.*
L. Oppius, legatus Romanor. ad Attalum & Pruſiam. XXXIII. 11, 4.
Optata vehementer, parum credere initio ſolemus ubi quis ea accidiſſe nunciat. XI. 3, 4.
Optimatum principatus; *vide* Ariſtocratia.
Optiones *ſ.* Vragi, *id eſt*, agminis coactores, in legione Romana. VI. 24, 3.
Oraculum Tarentinis editum. VIII. 30, 7.
Oratio L. Æmilii Paulli ad milites. III. 108 *ſq.* Agelai Naupactii de Pacis commodis. V. 104. Chlæneæ Ætoli oratio ad Lacedæmonios contra Macedones. IX. 28 *ſqq.* Damidis Athenienſis, ad ſenatum Rom. pro Ætolis. XXII. 14. Eumenis, ad ſenatum Rom. XXII. 2-4. Lyciſci Acarnanis, ad Lacedæmonios pro Macedonibus. IX. 32 *ſeqq.* Scipionis ad ſeditioſos milites. XI. 28 *ſeq.* viri Rhodii, ad Ætolos, de pace. XI. 5 *ſeqq.*
oratio viri gravis, tempeſtive habita, quam vim habeat. XI. 10, 1 *ſq. & vs.* 6. Aſtymedis Rhodii orationem, in ſenatu Romano habitam, improbat Polybius. XXX. 4, 10 *ſqq.*
Orbis terrarum partes cognitæ omnes uni imperio & dominatui Romanorum ſubjecit fortuna. VIII. 4, 4. orbis terrarum annis LIII. ſub populi Rom. imperium redactus. I. 1, 5.
Orchomenus, ὁ Ὀρχομενὸς, ἡ τῶν Ὀρχομενίων πόλις, (IV. 11, 3.) urbs Arcadiæ, proditione capitur a Cleomene. II. 46, 2. pro Achæis recipitur ab Antigono. 54, 11. non vero reſtituitur Achæis, ſed præſidio occupata tenetur ab Antigono. IV. 6, 5 *ſq.*
de ſitu Orchomeni *conf.* IV. 11, 3. 12, 13.
Ordo, manipulus, vexillum. VI. 24, 5. *n.* ordinum ductores duo in quovis manipulo. 24, 1 *ſq.* cur duo, & quod eorum officium. *ibid. vs.* 7 *ſqq.*

Oreſtæ, *οἱ Ὀρέσται καλούμενοι*, populus Macedoniæ; libertate donati a Romanis. XVIII. 30, 6.

Oreſtes, pater Tiſamenis, primi regis Achæorum. II. 41, 4. IV. 1, 5.

Oretani *intelligendi videntur* III. 33, 9. qui cum aliis Hiſpaniæ populis in Africam transducti ſunt ab Hannibale, *ubi vulgo ὀρεῖται legitur, & alii codices Ὀρῆτες habent. Vide Adnot.*

Oreus, Ὠρεὸς, *urbs Eubœæ*. X. 43, 7. Romanos illam ſibi velle ſervare, immerito queruntur Ætoli. XVIII. 28, 5. 30, 10. *n.*

Oritarum (Ὠρειτῶν) calamitas. XI. 6, 8. *n.*

Orgyſus *vel* Orgyſſus, Ὄργυσος *ſive* Ὄργυσσος, Illyricum oppidum, in vicinia Macedoniæ, in finibus Piſſantinorum; præſidio occupatur a Philippo. V. 108, 8. *n. Orgeſſus* Livio; *fortaſſe* Ὀργησσὸς; *ſcripſerat Polybius.*

Oricum, τὸ Ὠρικὸν, mons *vel* regio montana inter Tigrim & Apolloniam Aſſyriæ. V. 52, 3. *n.*

Oricus, ὁ Ὠρικὸς, *oppidum Epiri*, in introitu ſinus Adriatici. VII. 19, 2. *n.*

Orii, Ὄριοι, (*ſive* Ὀρῖοι) populus Cretæ; a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. *n.*

Orionis ortus, ſignum nautis infeſtum. I. 37, 4. *n.*

Oritæ; *vide* Oreus. *Conf.* Oretani, *& Adn. ad* III. 33, 9.

Ornatus verus urbis, in civium virtute cernitur. IX. 10, 1 *&* 12.

Oroandenſes, Ὀροανδεῖς, *cives Oroandæ, urbis Piſidiæ*. XXII. 25, 7.

Orofernes, (*ſ. Holophernes; vide Adnot. ad* III. 5, 2.) a Demetrio Syriæ rege adjutus, Ariarathem Cappadociæ regem regno expellit. III. 5, 2. legatos Romam mittit adv. Ariarathem. XXXII. 20, 4 *ſqq.* bacchicam quandam & artificioſam invexit laſciviam. 20, 9. apud Prienenſes deponit 400 talenta. XXXIII. 12. breve tempus regnat. XXXII. 20, 9. *coll.* III. 5, 2. *n. &* XXXII. 23, 8. *n.*

Orontes, ὁ Ὀρόντης, Syriæ fluvius; ejus ortus, curſus, & oſtium. V. 59, 10 *ſq.* Antiochia ad Orontem; *vide* Antiochia.

Orontes, ὁ Ὀρόντης, mons Mediæ, prope Ecbatana. X. 27, 6. *n.*

Oropus; propter Oropi vaſtationem mulctam Athenienſibus imponunt Romani, quam illi deprecantur per legatos tres philoſophos. *Spicileg. ex lib.* XXXIII.

Orthoſia, ἡ Ὀρθωσία, *Cariæ pagus ad Mæandrum*. XXX. 5, 15.

Ortiago, rex Galatiæ, fortis vir & prudens. XXII. 21, 1 *ſqq.* ejus uxor, Chiomara. *ib. vs.* 5 *ſqq.*

Oſſa, Ὄσσα, mons Theſſaliæ, inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Oſtenta

Oſtenta ante pugnam Cannenſem. III. 112, 8. oſtenta in hiſtoria ſua referre aſpernatus eſt Polybius. *Teſtim. veterum de Polybio. Tom. V. hujus edit. p.* 21 *ſq.*

Oſtentatio. Scripta ad oſtentationem comparata, ἐπιδεικτικοὶ λόγοι. XII. 28, 8 *ſq.* τὸ πρὸς ἀλαζωνείαν καὶ φαντασίαν. XVI. 20, 4.

Oſtia. ἡ Ὥστία, *ab Anco Marcio* ad Tiberis oſtium condita. VI. 2, 9. XXXI. 22, 7.

Otium diuturnius, ſeditionis cauſſa militibus. I. 66, 10. XI. 25, 6 *ſq.*

Oves feræ in Corſica. XII. 3, 8 *ſq.*

oves pellitæ, *i. e.* delicatæ, πρόβατα μαλακά. IX. 17, 6.

Oxybii, Ὀξύβιοι, Liguriæ populus; bello vexant Maſſilienſes eorumque colonias; violant legatos Romanorum; ſubiguntur a Q. Opimio Coſ. XXXIII. 7 *ſeq.*

Oxus fluvius, ὁ Ὦξος. Ejus origo, curſus, & catarracta: ſub terra conditur, quo loco Aſpaſiacæ Nomades ſicco pede cum equis transeunt in Hyrcaniam. X. 48.

P.

Pachynus, ὁ Πάχυνος, promontorium Siciliæ in meridiem vergens, & in mare Siculum porrectum. I. 25, 8. 42, 4. Inter Pachynum & Heracleam naufragio perit claſſis L. Iunii Coſ. I. 54. Carthalo, circum Pachynum circumvectus, effugit tempeſtatem. *ibid.* Lilybæo Pachynum usque cum claſſe navigant Romani ad nuncium mortis Hieronis. VII. 3.

Padua *s.* Paduſa, Πάδοα, (*ſive* Πάδοσα *legendum, aut* Πάδουσα;) alterum ex Padi fluvii oſtiis. II. 16, 11. *n.*

Padus fluv. ὁ Πάδος, poëtis Eridani nomine celebratus; indigenæ Bodencum vocant: curſus & oſtia fluvii; fabula de Phaëtonte *&c.* II. 16. plures fluvii in Padum influentes. XXXIV. 10, 19 *ſqq.*

ab eo Galliam Ciſalpinam *Polybius vocat* τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία, *i. e.* Campos Circumpadanos. *Vide* Gallia Ciſalpina, *&* Galli Transpadani *&* Cispadani.

in Padum influit Adua, in ditione Inſubrium. II. 32, 2.

ad Padum duæ coloniæ Romanorum; cis Padum Placentia, trans eum Cremona. III. 40, 5.

Padum ſuperat P. Scipio. III. 56, 5. 64, 1. ad Padum (inter Padum & Ticinum) prælio equeſtri ab Hannibale fugatur Scipio. 56, 6. *&* *cap.* 64 *ſeq.* X. 3, 3. *conf. Adn. ad* III. 65, 1. cis Padum regreditur Scipio. III. 66, 1. Padum cum exercitu ſuperat Hannibal. III. 66.

Paduſa. *Vide* Padua.

Paduſa temere Caſaubonus ſcripſerat III. 32, 2. *pro* Addua *vel* Adua.

Pæanes canere adſuefiunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.

Pæanium, τὸ Παιάνιον, oppidum

dum Ætolicum, diruit Philippus, & materiam ac tegulas Oeniadas devehit. IV. 65, 3 *ſq. n. & vs.* 11.

Pæonia, ἡ Παιονία; ejus urbem Bylazorem occupat Philippus, opportune ſitam ad prohibendas Dardaniorum incurſiones in Macedoniam. V. 97, 1.

Emathia, olim Pæonia dicta. XXIV. 8, 4.

Palæenſes *vel* Palenſes; *vide* Palus.

Palæſtina; *vide* Cœleſyria, Iudæi, & XVI. 39 *ſeq.*

Palæſtra Alexandriæ. XV. 30, 6.

Palatium Romæ nomen habet a Palante, qui eo loci mortuus eſt. VI. 2, 2.

Palſus, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Paludamentum Punicum ſublatum, prælii inchoandi ſignum. II. 66, 11.

Paludes. Per paludes Etruriam petit Hannibal. V. 77 *ſeq.*

Palus, ὁ Παλοῦς, οῦντος, V. 5, 10. ἡ τῶν Παλαιέων πόλις, V. 3, 4. *n.* oppidum munitum Cephalleniæ. *Cives* Palæenſes & Palenſes. *ibid.* Oppugnatum oppidum & pæne expugnatum a Philippo, non capitur per Leontii perfidiam. V. 3 *ſeq. & cap.* 5, 1. 16, 6. 100, 7.

Palus Mæotis; *vide* Mæotis.

ἡ τῶν Παμβοιωτίων πανήγυρις. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Pamiſus, ὁ Πάμισος, fluvius Meſſeniæ Peloponneſi. XVI. 16, 3 & 8 *ſq.*

Pamphia & Pamphium, ἡ Παμφία & τὸ Πάμφιον, vicus Ætoliæ, haud procul Thermo. V. 8, 1. *n.* crematur a Macedonibus. V. 13, 8.

Pamphilidas, claſſis præfectus Rhodiorum, ſuccedit Pauſiſtrato. XXI. 5, 5 *ſqq.* intereſt deliberationi L. Æmilii *Regilli* cum Eumene, de pace Antiocho danda. XXI. 8, 4 *ſq.*

Pamphylia, Παμφυλία.

a Pamphylia usque ad Helleſpontum tota ora maritima Aſiæ in poteſtate regum Ægypti fuit. V. 34, 7.

Pamphyliam incolentes, ad ſocietatem Achæi invitat hortaturque Garſyeris, dux copiarum Achæi. V. 72, 9. majorem Pamphyliæ partem ſibi ſubjicit Achæus. 77, 1.

in Pamphyliam exercitum ducit Cn. Manlius Vulſo. XXII. 18. de Pamphylia coram X legatis Romanis diſceptat Eumenes cum Antiochi legatis; illo dicente, eſſe cis Taurum, his trans Taurum eſſe contendentibus. XXII. 27, 11.

Panachaicus mons, τὸ Πανάχαϊκὸν ὄρος καλούμενον, imminens Patræenſium urbi. V. 30, 4.

Panætolus, Theodoti Ætoli juſſu Tyrum occupat, Antiocho prodendam. V. 61, 5. & Antiocho urbem tradit. 62, 2. In pugna Antiochi adv. Euthydemum rebellem egregiam regi operam præſtat. X. 49, 11 *ſq.*

Panathenæorum feſtum; ejus cauſſa (ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων) legationem ad Ægypti reges mittunt Athenienſes. XXVIII. 16, 4.

Panchæa,

Panchæa, Παγχαία. XXXIV. 5, 9.
Pancrates, Rhodiorum Legatus ad Q. Marcium Philippum Coſ. XXVIII. 14, 6.
Pancrates, regulus Cibyræ, oppidi Phrygiæ. XXX. 9, 14.
Pancratiaſtes Callias. XXVIII. 16, 4.
Panicum, ἔλυμος. Panici copia in Gallia Ciſalp. II. 15, 2.
Panicus terror invadit Acarnanes Ætoliam incurſantes. V. 96, 3. claſſem Philippi. V. 110, 1.
Panius, τὸ Πάνιον, mons *Palæſtinæ vel* Cœleſyriæ, in quo eſt fons Iordanis fluvii. XVI. 18, 2. *n.*
prælio ad Panium Scopas Ætolus, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho Magno. XVI. 18 *ſeq. conf. c.* 39, 3. *Notantur* Zenonis hiſtorici errores in ejus prælii deſcriptione commiſſi. *ibid. De eadem* Pugna ad Panium *vide* XXVIII. 1, 3. *& Not. ad XVI.* 40, 1.
Panormus, ὁ Πάνορμος, Peloponneſi portus, adverſus Naupactum Ætoliæ. V. 102, 9.
Panormus, Siciliæ oppidum & portus. *Sic Stephanus Byz.* Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμήν. ὡς Πολύβιος. opulentiſſima Pœnorum urbs in Sicilia. I. 38, 7. dividitur in Novam & Veterem urbem. 38, 9.
ad Panormum ſtat claſſis Punica. I. 21, 6. ibidem hiemat exercitus. 24, 9. Panormum fruſtra tentant Romani. 24, 9 *ſq.* eam Pœnis eripiunt. 38, 7 *ſqq.* Panormum adpellit claſſis Romana, ex Africa rediens. 39, 5.
inter Drepana & Panormum eſt Eryx mons. I. 55, 7.
Panormitidem (τὴν Πανορμῖτιν) & ipſam urbem Panormum invadens Asdrubal, cæditur fugaturque. I. 40.
Pantacnotus, Abydenus, ad Philippum de pace mittitur. XVI. 30, 7.
Pantaleo, Ætolus, pater Archidami. IV. 57, 7.
Pantaleo, Ætolus, (*neſcio an filius aut nepos ſuperioris*) cum Archedamo ad M? Acilium Coſ. mittitur de pace. XX. 9, 2. poſt bellum Antiochicum legationem cum Nicandro obit ad Romanos; qua occaſione præter ſpem liberatur Thoas, Romanis traditus. XXVIII. 4, 11. ingratitudinem exprobrat Thoanti. 4, 9 *ſqq.*
Pantauchus, Balacri filius, amicus Perſei, legatus ad Licinium Coſ. XXVII. 8, 5 *ſqq.* ad Genthium. XXIX. 2 *ſeq.* pater Balauchi. XXIX. 3, 6.
Panteus, cum Cleomene Alexandriæ verſatur. V. 37, 8.
Paphlagonia, Παφλαγονία. Ea excedere jubetur Pharnaces. XXVI. 6, 5. Rex Paphlag. Morzias. XXVI. 6, 9. *n.*
Cn. Papirius, a Q. Cæcilio Macedoniæ præſide, legatus ad Achæos miſſus. XXXVIII. 4, 1. 5, 4 *&* 9.
Parapotamia, ἡ Παραποταμία, tractus ſecundum occidentalem Tigridis ripam; eo tractu potitur

titut Molo usque ad Europum urbem. V. 48, 16. *n.*

Parapotamiæ præfectus Diocles. V. 69, 5. *niſi ibi intelligenda* Parapotamia Euphratis, *ſecundum occidentalem Euphratis ripam. Conf. Adn. ad IV.* 48, 16.

Paraie res. Qui res ipſi pararunt, eis conſervandis ſtudent; qui paratas acceperunt, ad eas diſſipandas ſunt proniores. VI. 59, 5.

Paraſia; vide Parrhaſia.

Pardorum multitudo in Africa. XII. 3, 5.

in Parietibus domorum deſcripti Annales temporum. V. 33, 5.

Parma velitum Romanorum. VI. 22, 2. *n.*

Parmenio, Lampſacenorum legatus Lyſimachiam ad legatos Romanos. XVIII. 35.

Parmenio, Genthii legatus ad Rhodios. XXIX. 2, 9. 5, 1.

Parnaſſus mons, ὁ Παρνασσός. Eum ſpectat Ægira, urbs Achaiæ. IV. 57, 5. magnitudine & altitudine inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Parnaſſus, ὁ Παρνασσὸς, urbs Cappadociæ. XXV. 4, 8. *n. ubi perperam* εἰς Ἀμισὸν *editum erat, pro* εἰς Παρνασσόν.

Parones, πάρωνες, navigiorum genus. *Fragm. hiſt.* 65.

Paropus, ὁ Πάρωπος, Siciliæ oppidum. I. 24, 4.

Parrhaſia, Παῤῥασία, Aſiæ regio. Deſertum Periſidi & Parrhaſiæ interjectum, ab Oriente eſt Mediæ. V. 44, 4. *n. Niſi pro* Παῤῥασίας *ibidem* Παρθυαίας *legendum; quod utique ſtatuendum videtur.*

Partheni; *vide* Parthus.

Parthenius mons Peloponneſi, prope Tegeam, τὸ Παρθένιον ὄρος. IV. 23, 2.

Parthia, ἡ Παρθυηνή. In ejus medio ſita urbs Hecatompylos. Rex Parthiæ Arſaces. Ex Media in Parthiam transitur per regionem in cujus ſuperficie nusquam conſpicitur aqua, ſed rigatur ea ſubterraneis aquæductibus. Tranſit Antiochus Parthiam cum exercitu. X. 28 *ſeq.*

Parthi, Παρθυαῖοι. X. 31, 15.

Παρθυηνῆς *aut potius* Παρθυαίας *ſcripſiſſe videtur Polybius* V. 44, 4. *pro vulgato* Παῤῥασίας.

Parthini; *vide mox* Parthus.

Parthus, urbs Illyrici, ὁ Πάρθος. *Fragm. hiſt.* 36. Pleurato datur a Romanis. XVIII. 30, 12.

Ab ea nomen habent Partheni *vel* Parthini, Παρθενοὶ, Παρθηνοὶ, Παρθινοὶ, in fidem & amicitiam recepti a Romanis. II. 11, 11. *n.* De eisdem cavetur fœdere Philippi cum Hannibale, ne eos ſub poteſtate ſua tenere ſinerentur Romani. VII. 9, 13.

Paſidas *vel* Paſiadas, Achæorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 10, 9, 16, 3.

Paſiſtratus; *vide* Pauſiſtratus.

Paſſum vinum, potio mulierum Romanarum. VI. 2, 3.

Patara, τὰ Πάταρα, *urbs Lyciæ cum portu*, ubi ex fœderis lege cremantur a Romanis naves

naves Antiochi. XXII. 26, 30.

Πατρεὺς, *Patarenſis, quod olim legebatur* XXVIII. 6, 2. *in* Πατρεὺς, Patrenſis, *mutavi.*

Pater. Stultus, mactato ſobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10.

Patera, præmium peditis Romani, qui hoſtem proſtravit. VI. 39, 3. *n.*

Patræ, *αἱ* Πάτραι, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. ad mare. V. 91, 8. haud procul Rhio. V. 28, 2 *ſq.* Patris imminet mons Panachaicus. V. 30, 4.

Patras cum claſſe adpellit Philippus. V. 2, 11. inde exit cum claſſe. 3, 3. Patras ſocios convocat Philippus ad deliberandum de pace cum Ætolis. V. 28, 2 *ſq.* oram ad Patras navibus cuſtodiunt Achæi. V. 91, 8. rurſus naves ſuas Patras mittit Philippus. 101, 4.

Patræenſes & Patrenſes, Πατραιεῖς & Πατρεῖς. IV. 6, 9. *n.* XXVIII. 6, 2. cum Dymæis incipiunt inſtaurationem fœderis Achaici. II. 41, 1 & 12. eorum fines peragrantes populantur Ætoli. IV. 6, 9.

Patrenſium clades in Phocide bello Achaico, & conditio eorum maxime miſerabilis. XL. 3, 4 *ſqq. n. cf. c.* 6, 11.

Patræus, *vide* Petræus.

Patria. Pro Patria & liberis pugnantes Romani, iræ modum ponere neſciunt. VI. 52, 7.

Pavire in caſtris Romanis circa prætorium ſolitum. VI. 33, 6.

Pauſiras, rebellis Ægyptiacus, victus & ſupplicio adfectus a Ptolem. Epiph. XXIII. 16, 4.

Pauſiſtratus, *vulgo minus recte* Paſiſtratus, claſſis præfectus Rhodiorum, igniferis machinis in prælio navali uſus adv. hoſtiles naves. XXI. 5. audentior quam conſtantior. *ibid.*

Pax. De libertate tuenda cogitare non poteſt qui Pacem ſine exceptione pro ſummo bono habet. IV. 31, 4. Sicut pace juſta & honeſta nil pulcrius, nil utilius; IV. 74, 3. ſic turpis & noxia pax, quæ ignavia quæſita eſt, & cum ſervitute conjuncta. IV. 31, 8.

Pacis laudem canit Pindarus. IV. 31, 6. de Pacis commodis oratio Agelai Naupactii. V. 104. Pacis laudes, variis auctoribus. XII. 26.

Pacis & belli faciendi jus Romæ in poteſtate Populi fuit. VI. 14, 10. 15, 9. XXII. 7, 2 *ſq.* 15, 1.

Pax Antalcidica, Lutatiana, & *ſimil. vide* Anralcidas, C. Lutatius, *&c. Adde* Fœderum formulæ.

Paxi, *οἱ καλούμενοι* Παξοί, *duæ inſulæ haud procul Corcyra.* Ad Paxos Achæi & Ætoli, Corcyræis auxilio venientes, pugna navali vincuntur ab Illyriis. II. 10, 1.

Pectorale militum Romanorum, *καρδιοφύλαξ.* VI. 23, 14.

Pectorale Gallorum, ſacerdotum Idææ Matris, *προστηθίδιον, id eſt*, imaguncula e pectore ſuſpenſa. XXII. 20, 6. *n.*

6. n. & *Spicileg. ex lib.* XXI. *Tom. V. p.* 41.

Pecuniæ apud Lacedæmonios nulla æſtimatio. VI. 45, 4. ſecus apud Cretenſes. 46, 2 *ſq.* ferrea pecunia Lacedæmoniorum. VI. 49, 8.

pecunia, communis omnibus mortalibus poſſeſſio; honeſtas & virtutis decus, deorum proprium & hominum eis ſimilium. XXII. 6, 9.

Pedaſa, τὰ Πήδασα, Cariæ opp. quod liberum dimittere jubetur Philippus. XVIII. 27, 4.

Pedites Romani annua ſtipendia viginti, (*alii* ſedecim *legendum ſtatuunt*) facere tenentur. VI. 19, 2. n.

peditum quatuor genera in Legione. VI. 21, 7 *ſqq.* peditum numerus in legione. *vide* Legio.

Pedleniſſus, Πεδληνισσὸς, urbs Piſidiæ. V. 73, 6. *Conf. Adn. ad c.* 72, 1. Pedleniſſenſes, Πεδληνισσεῖς, obſidentur a Selgenſibus; eis Achæus auxilio mittit Garſyerim. V. 72 *ſeq.* eisdem captivi reddunturs a Selgenſibus. V. 76, 10.

Pelagonia, ἡ Πελαγονία, Macedoniæ (*Pæoniæ*) regio; cujus oppidum Piſſæum diripuit Scerdilædas. V. 108, 1.

Pelecas, *antis*, ὁ Πελεκᾶς, ἄντος, mons Myſiæ, inter Apiæ campum & Megiſtum (*s. Rhyndacum*) fluvium. V. 77, 9.

Pelius mons, τὸ Πήλιον, in quo Centauri habitarunt. VIII. 11, 13. inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Pella, urbs Macedoniæ. IV. 66, 6. XXIX. 3, 7. eo pergit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8

Pella, urbs Cœleſyriæ, *in Decapoli trans Iordanem*, capta ab Antiocho. V. 70, 12. n.

Pellene, ἡ Πελλήνη, (ἡ Πελληνέων πόλις. IV. 8, 4. n. 13, 5.) urbs Achaiæ, ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. occupatur a Cleomene. 52, 2. Ætolos ex ea ejicit Aratus. IV. 8, 4. (*Conf. Plutarch. in Arato, p.* 1041 *ſq.*) rurſus eum tentant Ætoli. IV. 13, 5.

Pellenenſis, Pythias, Πελληνεύς. IV. 72, 9.

Pellene, ἡ Πελλήνη *vel* Πελλάνα, oppidum Laconiae, in Tripoli Laconica. IV. 81, 7. n. XVI. 37, 5.

Pelopidas, Thebanus; hujus et Epaminondæ virtuti gloriam ſuam debuit resp. Thebana. VI. 43, 4 ſqq. *Conf. Fragm. hiſt.* 15. Epaminondæ ille auctor fuerat propugnandæ libertatis Graeciæ. VIII. 1, 6. temere fidem habens hoſtibus, ab eis captus eſt. VIII. 1, 6 ſqq.

Peloponneſus, ad reliquam Græciam, ſitum quod attinet, fere ſe habet ut Sicilia ad Italiam. I. 42, 1 ſq. ejus circuitus XXXIV. 12, 10. Peloponneſus per fœdus Achaicum ita conſtituta, ut veluri pro una urbe haberi poſſet. II. 37, 10 ſq. Peloponneſii omnes communi *Achæorum* nomine comprehenſi. II. 38, 4. IV. 1, 7. Peloponneſiorum concordiæ auctor Aratus, conſummator Philopœmen. III, 40, 1 ſq. Tyranni

ranni, qui in Peloponneſo reliqui fuerant, poſt Demetrii mortem tyrannidem depoſuerunt. II. 44, 3. Peloponnenſii omnes poſt bellum Cleomenicum curam armorum neglexerant. IV. 7, 7. Quies Peloponneſo reſtituta, finito Bello Sociali. V. 106, 2 *ſq.*

Peloponneſii natura manſuetiſſimi. V. 106, 4.

Peloponneſiorum concordia & conſtitutio poſt bellum Antiochicum & Ætolicum. III. 3, 7. *Conf.* XXV. 1-3.

Peloponneſi ſtatus miſerabilis initio belli Achaici. XL. 3, 4 *ſqq.*

Pelorias, Πελωριὰς, promontorium Siciliæ. I. 11, 6. *n.* ad ſeptemtrionem inſulæ, MD paſſus diſtans ab Italia. I. 42, 5.

Peluſium, Πηλούσιον, urbs Ægypti. Ibi congregatur exercitus Ptolemæi Philopatoris. V. 62, 4. 80, 1. Antiochi Epiphanis ſtrategemata ſive aſtutia, ad Peluſium adhibita. XXVII. 17, 3. *n.* Peluſii Antiochum Epiphanem Popillius circulo circumſcripſit. XXIX. 11.

Penicilli marini. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 12.

Peparethus, Πεπάρηθος, inſula Archipelagi, occupatur ab Attalo. X. 42, 1. *adde* 43, 7.

Cives Peparethii, Πεπαρήθιοι. X. 42, 7.

Peræa, ἡ Περαία, aget ditionis Rhodiorum in oppoſita continente. Eam Philippus ademtam Rhodiis reſtituere jubetur. XVII. 2, 3. 6, 3. 8, 9.

Peræa ſolicitatur ab eis qui ſub Eumene ſunt. XXVII. 6, 6. in ea hoſpitio excipitur Ptolemæus Phyſcon, Roma veniens. XXXI. 25, 3.

Perga, ἡ Πέργη, urbs Piſidiæ, occupata ab Achæi exercitu. V. 73, 9.

Pergam præfectus præſidii Antiochi tradit Cn. Manlio. XXII. 25, 1 *ſq.*

Pergamum, τὸ Πέργαμον, & ὁ Πέργαμος. *Vide Adnot. ad* XXI. 8, 1. Attali ſedes. V. 78, 6. & Eumenis. XXV. 6, 2.

Intra Pergamum, *id eſt*, intra paterni regni fines ab Achæo concluditur Attalus. IV. 48, 2 & 11. Pergamum urbem cum capere non poſſet Philippus, regionem, templa, & lucos vaſtavit. XVI. 1. Pergamum fruſtra invadit Antiochus; XXI. 8, 1. & intra muros concludit Eumenem. XXII. 3, 10.

Pergami legati Romani pacem conciliare inter Eumenem & Pharnacem ſtudent. XXV. 5, 12. Templa ad Pergamum ſpoliat & vaſtat Pruſias, victo Attalo. XXXII. 25.

Pergami *etiam mentio fit in Fragm. hiſt.* 37.

Pericles reipubl. Athenienſium præclare præeſt. IX. 23, 6.

Perigenes, claſſis præfectus Ptolemæi Philopatoris bello Cœleſyriaco. V. 68, 3 *ſq.* 69, 7 *ſqq.*

Perinthus, Πέρινθος, *urbs Thraciæ ad Propontidem;* eam deductis præſidiis liberare jubetur Philippus ex pacis lege. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.

Perinthii, Περίνθιοι. XVII. 2, 4.

Perioeci Spartanorum, *οἱ Περίοικοι.* II. 65, 9. *n.* IV. 34, 9.

Peripateticus, Pryranis; *vide* Prytanis. Critolaus; *vide ſuo loco.*

Perippii. ὁ ἐν τοῖς Περιππίοις πύργος, mendoſa ſcriptura. V. 102, 6.

Perorſi Æthiopes. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Perrhæbi, *οἱ Περῥαιβοί.* Perrhæbia, *Περῥαιβία.* Ex Theſſalia Q. Marcius Philippus per Perrhæbiam in Macedoniam proſectus eſt. XXVIII. 11, 1 *ſq.* Perrhæbiæ oppida, Azorium & Doliche. *ibid.*

Perrhæbi liberati a Romanis, XVIII. 29, 5. 30, 6. apud Romanos repetunt arces a Philippo ſibi ereptas per bellum Antiochicum. XXIII. 4, 2. 6, 3. XXIV. 1, 10.

Perrhæbiæ locis omnibus excedere tenetur Philippus. XXIII. 11, 3.

Perſæ, *οἱ Πέρσαι.* (*Mendoſe codices noſtri omnes τὰ περὶ ὧν,* IV. 31, 5. pro *τὰ Περσῶν.*) Perſia; *vide* Perſis.

Perſarum imperium, intra Aſiam concluſum. I. 2, 2. Perſæ cum Græcis bellum mari triremibus geſſerunt; non quinqueremibus, ut Pœni cum Romanis. I. 63, 8. Res Perſarum, *αἱ Περσικαὶ πράξεις.* II. 37, 1. *item τὰ Μηδικά, ſigillatim* bellum a Perſis Græciæ illatum. IV. 31, 5. *n.* Perſarum partes amplexi ſunt Thebani. IV. 31, 5. Perſis Lacedæmonii Græcas (in Aſia) civitates prodiderunt. VI. 49, 5. & Perſarum fores coluerunt. 49, 10.

Belli Græcorum adv. Perſas cauſſæ, prætextus & initium. III. 6, 4 *&* 9 *ſqq.* A Perſis Alexander injuriarum pœnas exigens, IX. 34, 2. tamen locis ſacris pepercit. V. 10, 8. Perſarum fugientium ex pugna ad Iſſum magnam partem periiſſe in terræ cavitatibus Ciliciæ, ait Calliſthenes. XII. 20, 4. *Proverbialiter dicitur*, ea auctoritate aliquem loqui, quaſi unus e ducibus fuiſſet qui Perſas ad Cilicias Portas vicerunt. XII. 9, 3.

Perſarum prudens Lex de Aquæductibus. X. 28, 2 *ſqq.* Mithridates genus repetiit ab uno e ſeptem Perſis, qui Magum occiderunt. IV. 43, 1 *ſq.* a Perſarum inde temporibus duravit Artabazanis dynaſtia. V. 55, 9.

Perſæ ſagittarii in exercitu Antiochi ad Raphiam. V. 79, 6.

Perſeus, Philippi filius major. I. 3, 1. XXIV. 7, 6. invidet & inſidias ſtruit minori fratri Demetrio. XXIV. 3, 6. 7, 4 *ſqq.* 8, 12 *ſqq.* Initia regni præclara, & ad captandam Macedonum & Græcorum benevolentiam comparata. XXVI. 5, 1. de Perſeo, & de ejus ſocietate cum Baſtarnis & Gallis, (*Γαλάταις*) Romæ queruntur Dardanii & Theſſali. XXVI. 9.

Bellum Perſicum, *ὁ Περσικὸς πόλεμος.* III. 3, 8. 5, 4. 32, 8. ejus initia. XXVII. 1 *ſqq.* Perſeus per literas Græcis civi-

civitatibus rationem reddit ſui cum Romanis colloquii; ad Rhodios de eadem re legatos mittit. XXVII. 4. legatum ad Bœotos mittit; quorum ceteræ civitates Romanis ſe tradiderant, Coronea & Haliartus in Perſei amicitia perſtabant. XXVII. 5. Perſei legatos Roma & Italia excedere jubet ſenatus. XXVII. 7.

Poſt victoriam de Romanis relatam, pacem ab eisdem petit Perſeus, nec impetrat. XXVII. 8. Genthium iteratis legationibus ad ſocietatem invitat; ſed pecuniam ab eo poſtulatam ſtolidus non mittit. XXVIII. 8 *ſeq.* denique fœdus cum eo facit. XXIX. 2 *ſeq.* Legatos mittit ad Rhodios, ad Eumenem, ad Antiochum. XXIX. 3, 7 *ſqq.*

Acie victus Perſeus a L. Æmilio *Paullo*, animum deſpondet. XXIX. 6. & fugit. 7, 1. Eclipſis lunæ interitum ejus præſagire viſa eſt. XXIX. 6, 8. *De* Perſeo *adde Fragm. hiſt.* 38-40.

Tria genera hominum qui bello Perſico in ſuſpicionem venerunt Romanorum. XXX. 6 *ſeq.*

Perſis *vel* Perſia, ἡ Περσίς. a meridie Mediæ verſus ortum. X. 44, 6. *coll. vs.* 4. Perſidis ſatrapa, Alexander, frater Molonis. V. 40, 7. inter Perſidem & Parrhaſiam (*f.* Parthiam) interjectum deſertum. V. 44, 4. *n.*

Perſis porta, Sardibus. VII. 17, 6.

Perſonæ, ad ſimilitudinem deſtorum virorum illuſtrium expreſſæ; imagines majorum. VI. 53, 5.

Peſſinus, Πεσσινοῦς, oppidum Galatiæ, ubi Deæ Matris templum. XXII. 20, 5.

Petelini, Πετηλινοί, fidem ſervantes Romanis, fame expugnantur a Pœnis. VII. 1, 3.

Petræus, Philippi amicus, Lacedæmonem ab eo legatus miſſus. IV. 24, 8. cum exercitu occurrit Dorimacho Ætolo in Theſſalia. V. 17, 6. *n. ubi vulgo mendoſe* Patræus *legebatur.*

Petratus, (*ſi vera ſcriptura*) pater Siberti *vel* Sibyrti, Epirotæ. XXII. 9, 7.

C. Petronius, Romanorum legatus in Aſiam, ad inſpiciendas res Pruſiæ & Attali. XXXII. 26, 5.

Phacus, ὁ Φακός, Macedoniæ oppidum. XXXI. 25, 2.

Phæacum luxus, τῶν Φαιάκων. XXXIV. 9, 15.

Phæneas, prætor Ætolorum, intereſt colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 1, 4 *&* 9. 3, 1. debilis oculis. 4, 3 *ſq.* Rurſus, victo Philippo, intereſt colloquio ad Tempe. XVIII. 20, 11 *ſq.* 21, 3 *ſqq.*

Rurſus prætor bello Ætolico, oratores de pace ad M? Acilium mittit. XX 9. & ex decreto Ætolorum ipſe ad Acilium mittitur, qui Ætolos in fidem Romanorum traderet. XX. 10. Romam legatus, intercipitur ab Epirotis, a quibus dimittitur ſolutis quinque talentis. XXII. 8, 11. 9, 7 *ſqq.*

ſqq. a Fulvio Coſ. per ejus fratrem C. Lævinum pacem impetrat Ætolis. XXII. 12, 10 *ſqq.*

Phæſtus, Φαιστὸς, urbs Cretæ. Portum Phæſtiorum, τῶν Φαιστίων, occupant exſules Gortynii. IV. 55, 6.

Phaëtontis caſus. II. 16, 13.

Phalanx Achæorum, duce Philopœmene, in τέλη diviſa, *id eſt*, cohortes, quæ ex intervallis locabantur in acie. XI. 11. 6. *n.* 15, 2. Pyrrhus, in bello cum Romanis, alternatim manipulos Romano more inſtructos in acie locavit, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11. 10.

phalangem decies mille militum habuit Antigonus *Doſon* in prælio cum Cleomene. II. 65, 2. viginti quinque millium Ptolemæus Philopator. V. 65, 4.

Phalanx Macedonica convertere ſe & viritim pugnare non poteſt. XVIII. 9, 4. commoda & incommoda Phalangis, & ejus comparatio cum acie Romanorum. XVIII. 12-15. Phalange Macedonica nihil terribilius umquam viderat L. Æmilius. XXIX. 6, 11 *ſq.*

Phalanx denſata. XVIII. 12, 5 *ſq.* Quodnam ſpatium capiat phalanx, ſive in itinere, ſive in acie. XII. 20 *ſeq.* Duplex, triplex phalanx; διφαλαγγία, τριφαλαγγία &c. II. 66, 9. *n.* XII. 20, 7.

Phalara, τὰ Φάλαρα, urbs Theſſaliæ ad ſinum Maliacum. XX. 10, 16. 11, 1. Intra 12 dies inde Nicander Epheſum navigat & redit. *ibid.*

Phalaris tyrannus; cum eo immerito confertur Hieronymus rex Syracuſ. VII. 7, 2. ejus taurus æneus, Agrigento Carthaginem translatus. XII. 25.

Phalaſarna, ἡ Φαλάσαρνα, Cretæ oppidum. XXIII. 15, 3 & 8.

Phaleræ, præmium equitis qui hoſtem proſtravit & ſpolia ei detraxit. VI. 39, 3.

Phameas, Φαμέας. XXXVI. 6, 1. *n.*

Phanotenſes, οἱ Φανοτεῖς, in Phocide.

In arcem eorum proditionem molientes Ætoli, decipiuntur ipſi a Philippi præfectis. V. 96.

οἱ Φανοτεῖς, *ponitur pro* ipſius urbis *nomine;* in qua diverſatur A. Hoſtilius apud Neſtorem Ctopium. XXVII. 14, 4. *n. Niſi ibi* Φανοτεῖς *ſunt incolæ caſtelli cui* Phanota *nomen, in Epiro; quod tamen non neceſſe videtur ut ſtatuamus.*

Phara; *vide* Pharæ Meſſeniæ.

Pharæ, αἱ Φαραί, urbs Achæorum, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8.

Pharæenſes, οἱ Φαραιεῖς, inter quatuor civitates quæ inſtaurare priſtinum fœdus Achaicum cœperunt. II. 41, 12. eorum fines peragrantes populantur Ætoli. IV. 6, 9. 7, 3. rurſus agrum Pharæenſium, τὴν Φαραϊκὴν, populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59. V. 94, 3. Pharæenſes, cum nil opis eis adveniret a prætore

prætore Achæorum, nil amplius in commune confetre decernunt. IV. 60, 5 *ſqq. Adde mox* Pharæa.

Pharæenſis Lycus, proprætor patriæ ditionis. V. 94, 1.

Pharæ & Pheræ, *αἱ Φαραὶ & Φηραὶ*, oppidum Meſſeniæ: ejus ſitus. XVI. 16, 3 & 8. *n.* a Meſſeniis divulſa civitas, concilii Achæorum fit particeps. XXV. 1, 2. *ubi pro Φαρὰ ſcribendum Φαραί.*

de Pheris Theſſaliæ, *vide infra.* Adde quæ poſt iſtum *artic. adnotamus de urbe Lib. XVIII.* 25, 7. *memorata.*

Pharæa. ἐπὶ Φαραίαν vulgo legebatur IV. 77, 5. *pro quo ἐΦ' Ἡραίας ſubſtituimus.*

Pharnaces, rex Ponti, bellum gerit cum Eumene & Ariarathe. III. 3, 6. Sinopen, liberam civitatem, expugnat; et de controverſiis ſuis cum Eumene legatos Romam mittit. XXIV. 10, 1 *ſqq. n.* XXV. 2, 6 *ſqq.* avarus & ſuperbus. XXV. 2, 7. bellum perſequitur cum Eumene & Ariarathe, invitis Romanis. XXV. 4 *ſeq.* inducias cum eo facit Attalus, Eumenis nomine. XXV. 6.

Pacem petit ab Eumene & Ariarathe. XXVI. 6. fœderis formula. *ibid.* Rex omnium iniquiſſimus. XXVII. 15, 1. *cf.* XXV. 2, 7. 5, 2.

Pharſalus, urbs Phtiotidis in Theſſalia, *ἡ Φάρσαλος.* XVIII. 30, 7 *ſq.* eam Ætolis eripuerat Philippus. XVII. 3, 12. eamdem ab eo apud Romanos repetunt Ætoli. *ibid.* & XVII. 8, 9. XVIII. 21, 3. 30, 7 *ſq.*

Pharſaliorum (*τῶν Φαρσαλίων*) agro opportune imminent Thebæ Phthiæ. V. 99, 3 *ſqq.*

Pharus, inſula maris Adriatici, prope Illyrici oram; *ἡ Φάρος*, (*& ὁ Φάρος, ſi vera lectio* V. 108, 7.) In ea dominatur Demetrius Pharius. V. 108, 7. *n.*

Pharii, *οἱ ἐν τῇ Φάρῳ*, in gratiam Demetrii impunes dimittuntur a Romanis. II. 11, 15.

Pharus, *ἡ Φάρος*, urbs munitiſſima, ejusdem cum inſula nominis, a Romanis capta & diruta, poſtquam ab eis defecit Demetrius Pharius. III. 18 *ſeq.* Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani domini maneant Phari. VII. 9, 13.

Pharuſii, populus Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Pharycus, ſpoliavit Iunonis templum Argis. IX. 34, 10.

Phaſelis, *Φασηλὶς*, urbs maritima *Lyciæ, s. Pamphyliæ.* XXX. 9, 4 *&* 9. Phaſelitæ, *Φασηλῖται. ibid. vs.* 7 *&* 10.

Phaſis, *ὁ Φάσις*, fluvius Colchidis. Qui ad Phaſin navigant, Sinopen ad dextram habent. IV. 56, 5. Ponto, ſupra regionem quæ Phaſi fluvio adluitur, imminet regnum Artabazanis. V. 55, 2.

Phayllus, dux copiarum Achæi ſub Garſyeride. V. 72 *ſeq.*

Pheias, *ἡ Φειὰς καλουμένη νῆ-*

σος, (*mendoſe vulgo* (Φλιὰς) inſula Elidis. IV. 9, 9.

Pheneus, Φενεὸς, *Arcadiæ oppidum*, occupatum a Cleomene. II. 52, 2.

Phenecnſium ager, ἡ Φενικὴ. Ex Pſophide per Pheneenſium agrum in Stymphaliam proficiſcitur Euripidas, inde Sicyoniorum agrum invaturus. IV. 68, 1.

Pheræ, urbs Theſſaliæ, αἱ Φεραὶ, ἡ τῶν Φεραίων πόλις. Prope eam acris incidit velitatio inter copias T. Quintii & Philippi, paucis diebus ante pugnam ad Cynoſcephalas. XVIII. 2.

Pheræorum & Pharſaliorum agro opportune imminet urbs Lariſſa. V. 99, 3. *cf.* XVIII. 2.

De Pherarum urbe *contendiſſe coram Romanis Ætolos cum Achæis, temere ſcripſit Caſaub. in verſ. lat. Legat. VI. nobis lib.* XVIII. 25, 7. *ubi in Græco tamen recte tenuit Vrſini lectionem* Ἡραιέων. *Intellexerat puto Caſaubonus* Pharas *vel* Pheras Meſſeniæ, *de qua vide ſupra in* Pharæ.

Phiala, præmium peditis qui hoſtem proſtravit, & ſpolia ei detraxit. VI. 39, 3. *n.*

Phialia; *vide* Phigalia.

Phialephoros, ἡ Φιαληφόρος, apud Locrenſes. XII. 5, 9 *ſqq.*

Phibotides urbes; *vide* Phœbatides.

Phidias Iovem Homericum expreſſit. XXX. 15, 4.

Phigalea, Phigalia, Phialia, Φιγαλέα, Φιγαλία, Φιαλία, ἡ τῶν Φιγαλέων *vel* Φιαλέων πόλις. IV. 3, 5. *n. & vs.* 8. *n.* IV. 80, 3. Peloponneſi urbs *in Arcadia*, prope fines Meſſeniorum, cum Ætolis faciens, & in eorum poteſtate. IV. 3, 5 *ſq.* 31, 1.

In ea reſidet Dorimachus nomine Ætolorum, bellum moliens Meſſeniis. IV. 3, 5 *ſqq.* 6, 10. in eamdem confluunt Ætoli piratæ, qui ex Meſſenia prædam faciebant. IV. 3, 8. 79, 6 *ſq.* in eadem ſedem belli figit Scopas cum Ætolis, incurſionem in Meſſeniam faciens. IV. 6, 10 *ſq.*

Phialenſes, deferentes Ætolos, urbem ſuam Philippo tradunt; IV. 79, 5 *ſqq.* præſidium urbi imponit Philippus. IV. 80, 3. poſt ereptam Ætolis Phialiam, non recuſant Meſſenii ſocietatem belli Socialis. V. 4, 5.

Philæni aræ, οἱ Φιλαίνου βωμοὶ, prope majorem Syrtin, terminus ditionis Pœnorum in Africa. III. 39, 2. *n.* X. 40, 7.

Philænis, femina, de rebus obſcœnis ſcripſit. XII. 13, 1. *n.*

Philammon, qui cædi Arſinoës reginæ præfuerat, occiditur a mulierculis cum filio & uxore. XV. 33, 11 *ſq. adde Adn. ad c.* 36, 1.

Philemenus cum Nicone Tarentum prodit Hannibali. VIII. 26 *ſeqq.* velut a venatione rediens cum apro, noctu urbem intrat. 31.

Philetærus, Eumenis frater, favet Pytheæ Thebano. XL. 1. *Adde Not. ad* XXXII. 23, 6.

Philia-

Philiades, Meſſenius, pater Neonis & Thraſylochi. XVII. 14, 3 & 12.

Philidas, (*vulgo minus recte* Phylidas) dux Ætolorum & Eleorum adv. Philippum, poſt Euripidam. IV. 77, 6. *n.* 78, 1. *n.* ipſos ſocios Eleos diripit. 79, 2. Lepreo, & mox etiam Samico, cedere cogitur Philippo. IV. 80.

Philinus, ſcriptor hiſtoriæ primi Belli Punici, effuſum favotem prodit in Pœnos. I. 14. *n.* Philini errores. I. 15. III. 26.

Philinus Corinthius, a Diæo, prætore Achæorum, virgis cæſus. XL. 5, 6.

Philippi, Φίλιπποι, urbs Macedoniæ. *Civis* Philippenus, Φιλιππηνός. *Fragm. hiſt.* 41.

Philippicum bellum, ὁ Φιλιππικὸς πόλεμος. III. 32, 7 *ſq.* natum ex bello Hannibalico; tum ex Philippico oritur Antiochicum. *ibid.* *Vide* Philippus, Demetrii fil.

Philippopolis, Φιλίππου πόλις, eadem quæ Thebæ Phthiæ in Theſſalia. V. 100, 8. *n.*

Philippopolis Thraciæ, Φιλίππου πόλις, in Odryſis, qui Philippi præſidium inde expellunt. XXIV. 6, 5 *ſqq.*

Philippenſes Φιλιππηνοὺς *a Polybio dici, monuit Stephanus Byzant. in* Φίλιπποι. *Conf. Not. ad V.* 100, 8, *Tom.* V. *p.* 284. (*ubi ſub finem pag. pro* XXVI. 6, 5. *ſcribi debuit* XXIV. 6, 5.)

Philippus, Amyntæ fil. rex Macedon. beneficia contulit Megalopolitanis, Meſſeniis, Tegeatis, Argivis, oppida eis reſtituens quæ Spartani eisdem ademerant. II. 48, 2. XVII. 14, 6 *ſqq.* *cf.* IX. 28, 7. 33, 8 *ſqq.*

multa præparaverat ad bellum adv. Perſas. III. 6, 5 & 12 *ſqq.* cum victis ad Chæroneam Athenienſibus humaniſſime egit. V. 10, 1 *ſqq.* XVII. 14, 13 *ſq.* in eum maledicentiſſimus eſt Theopompus. VIII. 11-13. Græcis cauſſa & principium fuit ſervitutis. IX. 29. defenditur ab iſta culpa. IX. 33.

Philippus Demetrii filius, Antigoni Gonatæ nepos, pater Perſei; ſub tutela eſt Antigoni *Doſonis patrui.* II. 45, 2. & ab eo præclare regitur. IV. 87, 6. Alexandri & Philippi Amyntæ filii genere prognatus videri ſtuduit. V. 10, 10.

ſuccedit in regnum, mortuo Antigono. II. 70, 8. etiam tum puer, annum ætatis ſeprimum decimum nondum egreſſus. IV. 2, 5. 5, 3. 24, 1. qui Apelles aliique tutores relicti erant ex Antigoni teſtamento. II. 87, 8.

ad Philippum legatos mittunt Achæi, de Ætolis conquerentes, & auxilia ab eo ex ſociali fœdere poſtulantes. IV. 15, 1 *ſq.* Ætolis, utpote pro mote agentibus, non nimis iraſcitur Philippus. 16, 2 *ſqq.* Ad Sociale bellum gerendum cum exercitu Corinthum venit; domum jam reverſis Ætolis, inde Tegeam movet, verſus Laconicam. IV. 22. non im-

miſcens ſe Lacedæmoniorum internis ſeditionibus, ſocietatem cum populo firmat; 23 *ſeq.* & Corinthum redit, ſociorumque de Ætolis querelas audit. 24 *extr. & ſeq.*

Ægii in concilio avita amicitiæ jura cum Philippo renovant Achæi. IV. 26, 7 *ſq.* hibernans Philippus in Macedonia, fœdus facit cum Scerdilæda. IV. 29. Philippus & Achæi fœdus de ſocietate ineunt cum Polyrrheniis & Lampæis Cretenſibus. IV. 55, 1 *ſq.*

Ætoliam, pet Theſſaliam & Epirum, petit Philippus. IV. 57, 1. & Ambraciam obſidet. 61. eamque & Phœtias capit. 63. Ad Stratum cum exercitu morantem invitant Achæi, ut trajecto Rhio Elidem invadat. 64, 2. captis nonnullis Ætolorum urbibus, cum ei nunciaretur Dardanioa invaſionem parare in Macedoniam, domum redit, dein Lariſſæ in Theſſalia hibernat. IV. 64-66. Oeniadas, oppidum & arcem cum portu, in Ætoliæ & Acarnaniæ confinibus, communit. 65, 7 *ſqq.* Demetrium Pharium, ad ſe confugientem, benigne recipit. 66, 4 *ſq.*

circa brumam, cum parte exercitus, in Peloponneſum venit. IV. 67, 6 *ſqq.* moxque Eleos ad Apelaurum montem vincit. 69. Pſophidem & alias eorumdem urbes capit. 70 *ſeqq.* Apellem prohibet, Achæos in ſervitutem redigere conantem. 76. & Aratum adv. Apellis calumnias tuetur. *vide* Aratus.

egregia & vere regia Philippi juvenis indoles. IV. 77. 82, 1. ex optimo principe dein in ferum tyrannum mutatus. IV. 77, 4. VII. 12 *ſeqq.* IX. 23, 9.

de ſolvendo ſtipendio exercitui Philippi fit decretum Achæorum. V. 1, 11 *ſq.* Bellum Sociale mari gerere adgreditur Philippus. V. 2 *ſeqq.* Cephalleniam petit, ubi per Leontii perfidiam Palunte urbe non potitur. V. 3 *ſq.* Thermum Ætoliæ petit, & templum ibi evertit & comburit, vindictæ nimis ferociter indulgens. V. 6 *ſeqq.*

ex Ætolia reverſus, mira celeritate in Laconicam rurſus irrumpit, eamque usque ad Tænarum populatur. V. 16 *ſeqq.* ex Laconica Corinthum redit. 24, 1 *ſqq.* Legatis Rhodiorum & Chiorum, ad pacem cum Ætolis faciendam invitantibus, paratum ſe eſſe, reſpondet, ſi velint Ætoli. 24, 11. in Phocide rei magnæ gerendæ ſpem habet; 24, 12. ſed ea ſpes irrita eſt. 26, 1 *&* 16. ex Elatea Phocidis revertens, Sicyonem devehitur, ibique apud Aratum divertit. 26, 16. 27, 3. Leontium proditorem occidi curat. 27, 4 *ſqq.* inducias facit cum Ætolis, ſed pax non convenit. 28 *ſeq.* hibernat in Macedonia. 30, 1.

Bylazorem urbem Pæoniæ occupat adv. Dardaniorum incurſiones. V. 97. Melitæam oppugnaturus, ſcalas juſto bre-

breviores adplicat. *ibid.* Thebas Phthias expugnat. 99 *ſeq.* in Peloponneſum cum claſſe & exercitu reverſus, accepto nuncio cladis Romanorum ad Traſimenum lacum, Pacem facit cum Ætolis, & Bello Sociali finem imponit. 101-105.

oppida Illyriæ, Macedoniæ vicina, capta a Scerdilæda, recipit & præſidiis firmat. V. 108. dein claſſe Illyriam petens, (& ipſi Italiæ inhians, inſtigatus a Demetrio Phario, V. 108, 4 *ſq.*) Apolloniæ Panico territus, re infecta, non ſine ignominia, in Macedoniam redit. V, 109 *ſeq.*

Fœdus facit Philippus cum Hannibale & Pœnis; III. 2, 3. cujus formula *exhibetur* VII. 9.

adverſus Meſſenios primum pravos mores nudavit. VII. 12, 1. *conf. Adn. ad c.* 10, 2. adamatus antea omnibus Græcis, 12, 4 *ſqq.* a Cretenſibus προστάτης inſulæ electus. 12, 9. deinde exoſus omnibus. 12, 10 *ſqq.* Natura bonus, procedente ætate in vitia incidit. X. 26, 7 *ſq.* quoties Demetrio Phario & Taurione conſultoribus uſus eſt, peſſimus fuit Philippus; quoties Arato aut Chryſogono, optimus. VII. 13 *ſeq.* IX. 23, 9. V. 12, 5 *ſqq.*

Aratum veneno necat. VIII. 14. Liſſum & Acroliſſum capit, & multas Illyriorum urbes in deditionem accipit. 15 *ſeq.*

Cum Ætoli, Romani & Attalus fœdus feciſſent contra Philippum & Achæos; IX. 30, 6 *ſq.* (ad quam ſocietatem etiam Lacedæmonios invitarunt Ætoli. IX. 28 *ſeqq.*) Philippus Echinum urbem, quæ in Ætolorum erat poteſtate, oppugnavit cepitque; IX. 41 *ſeq.* & Achæis aliisque ſociis, opem ejus contra illos implorantibus, ſtrenue providit. X. 41 *ſeq.* poſtquam Argis, ubi hiemavit, effrenatæ libidini indulſiſſet. X. 26.

iterum Thermum Ætoliæ & Apollinis ibi templum vaſtat. XI. 4. per legatos (*in concilio neſcio quo, fortaſſe Achæorum*) declarat, paratum ſe eſſe ad pacem cum Ætolis æquis conditionibus faciendam. XI. 7, 9 *ſq.*

Pacem cum Ætolis facit *Phœnicæ* in Epiro. *Adnot. ad XIII.* 1. *coll.* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *n.*

Heraclidis opera claſſem Rhodiorum in ipſorum portu incendio corrumpit. XIII. 4, 1-3. *& cap.* 5, 1-3. Cretenſes ad bellum adv. Rhodios concitaverat. XIII. 4, 2, 5, 1. Bellum in Thracia gerit. XIII. 10, 6-9. *n.*

Philippus, conjuratione facta cum Antiocho M. de partiendo Ptolemæi Epiphanis regno, Cariam, Chium & Samum ad ſe rapit. III. 2, 8. *n.* XV. 20. licet pacem feciſſet cum Ætolis, tamen Cium urbem, ſociam Ætolorum, copiis cum Pruſia genero junctis, expugnat capitque. XV. 21-23. XVII. 3, 12. 4, 7. Rhodios doloſa legatione decipit. XV. 22, 5. *&*

23, 1 *ſqq.* Thaſios violata fide ſubigit. XV. 24. Paulo ante id tempus Lyſimachiam, Ætolorum ſociam, ſibi ſubjecerat; moxque Calchedonem. XV. 23, 8. XVII. 3, 11.

Pergamenum agrum & loca ſacra vaſtat, Attalo ægre e manibus ejus elapſo. XVI. 1. Sami claſſem habuit. XVI. 2, 4 & 9. Pugna navali ad Chium victus ab Attalo & Rhodiis, victoriam ſibi tribuit. XVI. 2-8. Cariam invadit. XVI. 11 *ſeq.* III. 2, 8.

Philippo bellum indicunt Romani, ni a Græcis injuria laceſſendis abſiſtat. XVI. 27. Ille forti & conſtanti animo perſequitur incepta. 28. Abydum oppugnat expugnatque. 29-34. legatum Romanum, ad Abydum ſecum expoſtulantem, non audit, ſed ut juvenem ridet. XVI. 34. Achæos concitare ſtudet ad bellum cum Romanis. XVI. 38.

Ex Epiri faucibus propere ſe recipere coactus Philippus a T. Flaminino; plurimas Theſſaliæ urbes vaſtavit. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Colloquium inſtituit cum Tito, & cum Ætolorum, Rhodiorum & Attali legatis ad ſinum Maliacum. XVII. 1-9. jocis ludit adverſarios. 4, 4 *ſqq.* induciis pactis, legatos Romam mittunt partes omnes. 10 *ſeq.* Bellum cum Philippo durare decernit ſenatus. 12. a Philippi ſocietate Achæos ad Romanorum partes traduxit Ariſtænus. 13, 8 *ſq.*

Pugna ad Cynoſcephalas victus Philippus; XVIII. 4-10. in Macedoniam profugit, combuſtis Lariſſæ chartis regiis. XVIII. 17, 1 *ſq.* pactis induciis. XVIII. 17, 4 *ſqq.* denuo colloquitur cum Quintio ad Tempe de pacis conditionibus. 19-21. conditiones Titi accipit Philippus, & filium ſuum Demetrium obſidem dat. 22. Pax Philippo data a Quintio confirmatur Romæ. 25. Senatusconſultum de Pace. 27.

Bello Antiochico fidelem Romanis operam præſtat Philippus; cujus gratia Demetrius fil. & ceteri obſides ei reſtituuntur, tributum remittitur, & plures urbes redduntur. XX. 13. XXI. 9, 9.

Philippus queritur apud Romanos ereptam ſibi ab Ætolis Athamaniam & Dolopiam; & fruſtra impedire conatur pacem Ætolis datam. XXII. 14, 4.

cum Philippo contendunt Theſſali, Parrhæbi, Athamanes, & Eumenes, judicibus Romanis. XXIII. 4 *ſq. & cap.* 11, 1 *ſq.* Maroneæ cædem edit Philippus; & Caſandrum, cujus opera in ea re uſus erat, veneno tollit. XXIII. 13 *ſeq.* Romanis jam tum infenſus, Demetrium filium Romam mittit ad purganda crimina. 14, 7 *ſq.* XXIV. 1. Byzantiis adv. Thraciæ regulos auxilia promittit. XXIII. 14, 12.

ad accuſandum Philippum multæ legationes Romam conveniunt. XXIV. 1. Demetrii cauſſa patri veniam dant Romani.

mani. 2. inde Philippi & Perſei, majoris filiorum, odium in Demetrium, & inſidiæ. *cap.* 3 *&* 7. Pruſiæ auxilia miſerat ad bellum cum Eumene. XXIV. 1, 4. 3, 1. invitus ex Thraciæ urbibus excedit tandem. XXIV. 6. Thracibus mediterraneis bellum facit, Philippopolin præſidio munit, quod tamen paullo poſt ab Odryſis expellitur. *ibid.*

veluti furiis agitatus, inſana conſilia capit; Macedonas in Emathiam transducit; civium ſuo juſſu olim interfectorum liberos cuſtodiæ tradit; ſimultate mutua filiorum cruciatur. XXIV. 8.

Alia nonnulla ad Philippum pertinentia *vide in Fragm. hiſtor.* 42-45.

Philippus, Achæorum legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Philippus, Antiochi M. *σύντροφος*, elephantis præfectus ad Raphiam. V. 82, 8.

Philippus, Perſei legatus Rhodum. XXVII. 4, 3 *ſqq.*

Philo, Agathoclis adulator, miniſtri Ptolemæi Eupatoris & Epiphanis. XIV. 11, 1. *inter* cognatos Agathoclis *refertur* XV. 30, 5. (*ni ibi Φιλάμμωνος pro Φίλωνος legendum. Vide Not.*) occiditur in tumultu. XV. 33, 1 *ſqq.*

Philo, Chalcidenſis. Eum Romanis dedere jubetur Antiochus ex pacis lege. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

Philo Cnoſſius, Neocretibus præeſt in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 7.

Philo, Theſſalus, pacis conditiones a Metello adfert Dito, quas ille reſpuit. XL. 4, 3 *ſqq.*

Philocles, amicus Philippi, Demetrium Philippi filium Romam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5. jam antea Romam a Philippo fuerat miſſus, occaſione belli Pruſiæ cum Eumene. XXIV. 3, 2. ejusdem opera inſidias Mylaſenſibus fruſtra ſtruxerat Philippus. XVI. 24, 7.

Philocrates, Rhodiorum legatus Romam. XXX. 4, 1. 5, 1.

Philodemus, Argivus, Hieronymi legatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *ſqq.*

Philomelienſes, *Φιλομηλεῖς*; *cives urbis Phrygiæ majoris, cui* Philomelium *nomen.* XXII. 18, 4.

Philomelus & Onomarchus templum Delphicum ſpoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 32, 4 *ſqq.*

Philophron, Rhodiorum legatus ad X. legatos Romanos poſt bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2. eidem non placet ut Rhodii rebus Perſei ſe immiſceant. XXVII. 11, 2. Romanis favet. XXVIII. 2, 3. 14, 3. Romam legatus mittitur, ad deprecandam iram Romanorum poſt bellum Perſicum. XXX. 4, 1 *ſqq. & cap.* 19, 4 *ſq.*

Philopœmen, Megalopolitanus, promotor & conſummator fœderis Achaici. II. 40, 2. juvenis, prudenter fortiterque rem

rem gerit in pugna Antigoni cum Cleomene ad Sellaſiam. II. 67-69. de Philopœmene tres libros ſeparatim edidit Polybius. X. 24, 5 *ſq.*

nobiliſſimo Arcadiæ genere ortus, inſtitutus eſt a Cleandro Mantinenſi, *&c.* X. 25, 1 *ſqq.* Præfectus equitum creatus Achæorum, corruptam diſciplinam reſtituit, & perpetuis exercitationibus equites ſuos præſtantiores hoſtibus reddidit. X. 25, 6 *ſqq.* *&* *cap.* 21 *&* 22. *quæ duo capita poſt cap.* 25. *reponi debuerant, &* *ad* Philopœmenem *referri, non ad Scipionem.*

Prætor Achæorum, XI. 10, 7. ad armorum cultum hortatur Achæos, & diſciplinam omnem militarem reſtituit. XI. 8-10. ipſe moribus ſimplicibus utens, & magna apud ſuos auctoritate. XI. 10, 1-7. Milites in itinere aſſuefacit ad parce utendum cibariis. *Fragm. hiſt.* 46. Machanidam, Lacedæmoniorum tyrannum, acie ad Mantineam vincit. XI. 11 *ſeqq.* & fugientem ſua manu confodit. 18.

rurſus Prætor Philopœmenes, in unum diem juventute omni Achæorum, inſciis omnibus, Tegeam convocata, incurſionem in Laconicam fecit, & hoſtes inſidiis circumvenit. XVI. 36 *ſq.*

rurſus Prætor, octoginta Spartanos ad Compaſium occidit, muros Spartæ dejecit, & veteres exſules in urbem reduxit. XXII. 23, 2. *n. coll.* XXIII. 1, 1. 7, 5 *ſq.* qua cauſſa Romæ accuſatur. XXIII. 1, 1. ſimul ipſe legatos Romam mittit. 1, 4. Achæis facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi. XXIII. 2, 13. in renovanda ſocietate cum Ptolemæo Epiphane levitatem committit. 9, 11. a Philopœmene in repub.[1] diſſident Ariſtænus & Diophanes. XXIII. 10.

rem Lacedæmone geſtam Philopœmen defendit coram Q. Cæcilio. XXIII. 10, 8. Infenſus eſt ei T. Quintius. XXIV. 5, 2. & fruſtra ab eo petit, ut gentis concilium ſibi cogatur. 5, 15 *ſqq.*

Moritur Philop. eodem anno cum Hannibale & Scipione. XXIV. 9. *conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 2. *T. V. p.* 43. captus a Meſſeniis & interfectus. XXIV. 12, 13. annos 70 natus. *Fragm. gramm.* 31 *&* 34. *Conf. Valeſii Adnot. ad* XXIV. 9, 3. Cædem Philopœmenis Meſſenæ ulciſcitur Lycortas. XXIV. 12. *Conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 3. *T. V. p.* 44.

Philopœmen & Ariſtænus inter ſe collati. XXV. 9.

Philoſophi tres, Athenis Romam legati. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *T. V. p.* 45.

Philoſtratus, præfectus quinqueremis Rhodiæ, in pugna ad Chium. XVI. 5, 1 *ſqq.*

Philoſtratus, *Moloſſus Epirota (ut videtur)* A. Hoſtilium Cof. per Epirum proficiſcentem Perſeo

ſeo prodere molitur. XXVII. 14.

Philoteria, ἡ Φιλοτερία, oppidum Cœleſyriæ ad lacum *Tiberiadis*, in quem Iordanes influit. V. 70, 3 *ſq. n.* eam in deditionem accipit Antiochus M. *ibid.*

Philotis, mater Charopis Epirotæ, cujus opera ille mulieres ſpoliare conſueverat. XXXI. 21, 13 *ſq.*

Philoxenus, *dithyrambicus poëta & muſicus; de quo vide Suidam, & auctores laudatos a Fabric. Bibl. Græc. T.* I. *p.* 686 *ſq. & Albert. ad Heſych. in* Δούλωνα. Carmina ejus modosque vulgo addiſcunt Arcades. IV. 20, 9.

Phlegræi campi, circa Capuam & Nolam, ab Etruſcis olim poſſeſſi. II. 17, 1 *ſq.* III. 91, 7.

Phlias corrupte vulgo legebatur. IV. 9, 9. *pro* Pheias, *quod vide.*

Phlius, Φλιοῦς, *gen.* Φλιοῦντος, oppidum Peloponneſi, *inter Sicyoniam & Argolidem;* occupatur a Cleomene. II. 52, 2.

Phliaſiorum tyrannus, τῶν Φλιασίων, Cleonymus, tyrannide abdicata, Achæis ſe jungit. II. 44, 6.

Phliaſiorum ager, ἡ Φλιασία; in eo ad Dioſcurium caſtra ponit Philippus. IV. 67, 9.

Phocæa, Φώκαια, civitas Æolica, ab Achæi partibus ad Attalum tranſit. V. 77, 4.

Phocæenſes, Φωκαιεῖς, alii cum Antiocho, alii cum Romanis facientes, legatos mittunt ad Seleucum, Antiochi filium. XXI. 4. Phocæenſibus poſt bellum Antiochicum priſtinas leges & agrum reddunt Romani. XXII. 27, 7.

Phocis, ἡ Φωκίς. Phocenſes, Φωκεῖς.

Phocenſes fœdere Antigoni cum Achæis comprehenſi. IV. 9, 4. 15, 1 *ſq.* queruntur de vi ab Ætolis facta. IV. 25, 2.

in Phocide rem quamdam magni momenti gerere ſe poſſe, ſperat Philippus. V. 24, 12. ſed irrita ea ſpes fuit. 26, 1 & 16. e Phocide ad Philippum mittuntur literæ Megaleæ, clam ad Ætolos ſcriptæ. V. 28, 4.

Phocidem adv. Ætolos tuetur Philippus. X. 42, 2. Phocide & Locride e veſtigio deducere præſidia tenetur Philippus per inducias cum T. Quintio pactas. XVII. 10, 4. Phocenſes tuti non ſunt, quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 6. ita tamen, ut Ætolorum concilio ſint contributi. 30, 9.

in Phocide Patrenſes præſertim magnam cladem paſſi ſunt bello Achaico. XL. 3, 4. *ſcil.* in pugna qua Merellus Achæos vicit, (*conf. c.* 6, 11.) & Diæum cum exercitu oppreſſit. *Spicileg. ex lib.* XL. *T.* V. p. 50.

Phœbarides urbes, Illyrici, αἱ Φοιβάτιδες πόλις, *alii codices* Φιβώτιδες. V. 108, 2.

Phœ-

Phœbidas, Lacedæmonius, Cadmeam per dolum occupat. IV. 27, 4. *n.*

Phœnice, ἡ Φοινίκη, urbs Epiri munitiſſima & opulentiſſima. II. 5, 8. 8, 4. XXXII. 22, 2. proditione mercenariorum Gallorum capitur ab Illyriis. II. 5.

Romanorum legati ibi cum Epirotis agunt de Philippo. XVI. 27, 4. Phœnice ex Epiro Romam mittuntur legati. XXXII. 24. *conf. c.* 22, 1 *ſq.*

Phœnice, Φοινίκη, *perperam Caſaubonus ediderat* IV. 68, 1. *pro* Φενικὴ, *id eſt*, Pheneenſium ager.

Phœnicia *vel* Phœnice, regio Aſiæ, ἡ Φοινίκη. *Interdum communi* Cœleſyriæ *nomine comprehenditur* Phœnicia; *ut* V. 80, 3. *& ſæpius alias; alias utrumque nomen conjungitur, ut* V. 66, 6. VIII. 19, 11. XXVIII. 1, 2.

inter Ciliciam & Phœniciam ſita eſt Seleucia ad Mare. V. 59, 4 *ſq.*

Antiochus Phœniciæ & Cœleſyriæ manus injicit. III. 2, 8. Phœniciam & Cœleſyr. ex Ptolemæi Lagi jure ad reges Ægypti pertinere, contendunt Legati Ptolemæi Philopat. adv. Antiochum Magnum. V. 67, 10. *Conf.* Cœleſyria.

Phœteæ, Φοιτεῖαι, *ſive* Phœtiæ, Φοιτίαι, *Acarnaniæ* oppidum in poteſtate Ætolorum, captum a Philippo. IV. 62, 7. *n. & vs.* 10.

Phœtreum; *vide* Phyteum.

Φωλεὸς, luſtrum, latibulum, ſpelunca; locus ſic dictus in urbe Megalopoli prope murum. IX. 18, 1. II. 55, 5. *n.*

Phorunna, ἡ Φόρουννα, oppidum Thraciæ. IX. 45, 4.

Phoxidas, Achæus, dux Græcorum mercenariorum Ptolemæi Philopat. V. 65, 3 *ſq.* 85, 2 *ſqq. Conf. Artic. ſeq.*

Phoxidas, Melitæenſis, centuriat copias Ægyptiacas. V. 63, 11. *n. Videtur idem eſſe cum ſuperiore. Conf.* Achæi Phthiotæ.

Phrixa, ἡ Φρίξα, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.

Phrygia ad Helleſpontum, Φρυγία ἡ ἐΦ' Ἑλλησπόντου. XXII. 5, 14. *diſtinguitur* a Phrygia Majori. XXII. 27, 10. utraque regno Eumenis adjicitur a Romanis poſt bellum Antiochicum. *ibid.*

Phthiotæ; *vide* Achæi Phthiotæ.

Phrhiotis; *vide* Eretria Phthiotidis, *&* Thebæ Phthiæ.

Phylarchus, hiſtoricus, contraria ſcribit Arato, & multas tragœdias facit de caſu Mantinenſium, & de Ariſtomacho Argivo. II. 56-59. *conf. Not. ad* II. 56, 1. Alia in eodem Phylarcho reprehendit Polybius II. 60-63.

Phylidas; *vide* Philidas.

Phylomachus (*aliis* Phyromachus, *&* Pyromachus) ſtatuarius, Æſculapii ſignum in templo Pergameno confecit. XXXII. 25, 4. *n. Conf. Harduin. ad Plin. XXXIV.* 8. (19,) 20. *T.* II. *p.* 656.

Phyſcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.

Phyſ-

Phyſſias, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Phytæum, Phyteum, *vel* Phœteum, *Φύταιον, Φύτεον vel Φοίτεον*, Ætoliæ oppidum, in media Ætolia. V. 7, 7. *n.* XI. 4, 4. *Conf. Adn. ad* IV. 62, 7.

Phyxium, *τὸ Φύξιον*, locus Elidis. V. 95, 8.

Picenus ager, *ἡ Πικεντίνη χώρα*, devictis Senonibus ademtus, civibus Romanis diviſus. II. 22, 7. Picenum populatur Hannibal, *τὴν τῶν Πικέντων χώραν*. III. 86, 9.

Pictones, *Πίκτονες*, populus Galliæ. XXXIV. 10, 6.

Piciam vaſtat Scopas prætor Ærolorum, *τὸ πεδίον τὸ κατὰ τὴν Πιερίαν*. IV. 62, 1. *Mssti τὸν τέριον (alii τὸν τέριτον) τὸν κατὰ τὴν Πιερίαν.*

Pignora fidei. *Vide* Fides.

Pilum Romanum, *ὁ ὑσσός*. VI. 23, 8 *ſqq.* I. 40, 13. Triarii, pro pilo, haſta utuntur. VI. 23, 16.

Pinarus, *ὁ Πίναρος*, Ciliciæ fluvius. XII. 17, 3. *mendoſe Πύρον vocant editi.*

Pindari laudatio Pacis, parum honeſta. IV. 31, 5 *ſqq.*

Piræcus, *Πειραιεύς*, portus Athenarum. XVI. 26, 2 & 4.

Piratæ, *vide* Ætoli & Illyrii. *Adde Fragm. Gramm.* 83.

Piſa *vel* Piſæ, *ἡ Πίσα & αἱ Πίσαι*, prima urbs Etruriæ, a Liguria venientibus. II. 16, 2. e Sardinia Piſas adpellit C. Atilius Coſ. II. 27, 1. 28, 1. P. Scipio, Liguriæ oram legens, quinto die Piſis Maſſiliam venit. III. 41, 4. *n.* Piſas inde redit. III. 56, 5.

Piſæi equites, *ἱππεῖς Πισαῖοι. Sic olim legebatur* XXXI. 3, 6. *pro quo* Νισαῖοι, Niſæi, *edidimus.*

Piſaris, Piſæus ager, *ἡ Πισᾶτις γῆ*, pars Elidis in Peloponneſo. IV. 74, 1. *Conf.* Olympia.

Piſces ſub terra, in Galliæ campis verſus Pyrenæum montem. XXXIV. 10, 4. *Conf. Adpend. Adnotat. ad lib. XXXIV. Tom. VIII. p.* 118.

Piſcium vitam vivere, proverbium. XV. 20, 3. *n.*

Piſidia, *ἡ Πισιδική*. Eam populatur Achæus. V. 57, 7. Piſidiæ incolas ad arma ſecum ſocianda adv. Selgenſes hortatur Garſyeris, nomine Achæi. V. 72, 9. 73, 3. *ubi commemorantur Piſidiam incolentes* Etennenſes, Sidetæ, Pedleniſſenſes, Selgenſes.

Piſidiam poſt bellum Antiochicum Eumeni dari a Romanis, conſentiunt Rhodii. XXII. 5, 14. & datur ei Milyas, *quæ Piſidiæ accenſebatur.* XXII. 27, 10.

Piſſæum, *Πισσαῖον*, Pelagoniæ oppidum, direptum a Scerdilæda. V. 108, 1. *Conf. Artic. ſeq.*

Piſſantini, *Πισσαντῖνοι*, populus Illyricus, cujus oppidum Orgyſum Scerdilædæ eripuit Philippus. V. 108, 8. *Nil videntur hi commune cum* Piſſæo *habere ſupra memorato,*

to, quod Pelagoniæ πόλισμα, id eſt parvum oppidum vocat Polybius.

Placentia, Πλακεντία, ἡ τῶν Πλακεντίνων πόλις, colonia Romanorum ad Padum in Gallia Cispadana. III. 40, 5. 66, 9. Prope *Placentiam (ſic legendum videtur pro vulgato* Maſſiliam) erat ſedes Anamarum. II. 32, 1. *n.*

ad Placentiam caſtra ponit Scipio. III. 66, 9. eodem ſe recipiunt qui e pugna ad Trebiam evaſerunt. 74, 6.

Placentiam convenire exercitum jubet Conſul, Liguribus bellum illaturus. XXXIII. 8, 1.

Plagæ quatuor mundi. III. 36, 6 *ſq.* hiſtoriam legentes, cogitatione convertere oculos debemus in eam mundi terræque plagam, ubi quæque res geſta eſt. III. 36, 4 *ſq.*

Platanus, Πλάτανος, oppidum Phœniciæ: fauces ad Platanum. V. 68, 6. *n.*

Plato converſionem rerumpub. ex alio genere in aliud adcurate explicavit. VI. 5, 1. *n.* rempub. Cretenſium ſimilem eſſe ait reipub. Laconicæ. VI. 45, 1. Platonis respub. 47, 7 *ſqq.*

Fabula Arcadica a Platone citata, de hominibus in lupos mutatis. VII. 13, 7. ejusdem dictum, (beatos fore homines, ſi philoſophi regnarent) ad hiſtoriæ ſcriptionem adplicat Polybius. XII. 28, 2. *conf. cap.* 27.

Plator, dux Illyriorum, quos Philippus ſubſidio miſit Cretenſibus. IV. 55, 2.

Pleiades, *vide* Vergiliæ.

Pleuratus, Illyriæ rex, pater Agronis; II. 2, 4. *& Scerdilædæ. Vide Adnot. ad* II. 5, 6.

Pleuratus, *Scerdilædæ filius, Pleurati nepos, pater Genthii, (vide Adn. ad* II. 5, 6.) Πλευρᾶτος *vel* Πλεύρατος, cum Scerdilæda copias educit adv. populos Epiri, Philippi ſocios. X. 41, 4. ei parent Dalmatæ. XXXII. 18, 3 *ſq.* eidem a T. Quintio dantur Lychnis & Parthini, Illyriæ civitates, quæ in Philippi fuerant poteſtate. XVIII. 30, 12. XXI. 9, 7. XXII. 4, 3.

Pleuratus, *Pleurati filius*, Genthii frater, a fratre occiditur. XXIX. 5, 8.

Pleuratus, exſul Illyricus, Perſei legatus ad Genthium regem. XXVIII. 8, 1.

Plumis incenſis Romani e cuniculis pelluntur ad Ambraciam. XXII. 11, 15 *ſq.*

Pœnæ militares. VI. 37 *ſeq. Conf.* Deſertores.

Pœni. *Vide* Carthaginienſes.

Poëſis tribus partibus conſtat, hiſtoria, diſpoſitione, fabula. XXXIV. 4, 1 *ſqq.* Homeri poëſis, eſt ſcriptio philoſophica. XXXIV. 4, 4 *ſqq.*

Poëtæ in fabularum exitu deo ex machina uruntur. III. 48, 4. poëtas & fabularum ſcriptores teſtes advocare rerum ignotarum, turpe eſt. IV. 40, 2.

Polemarchi, πολέμαρχοι, magiſtratus civitatum Peloponneſi, qui claves urbis in ſua poteſtate habent, & interdiu in ſtatione ad portas verſantur, IV. 17,

17, 2. Eosdem IX. 17, 3. *vocat* τοὺς ἄρχοντας τοὺς αἱθισμένους τηρεῖν τὰς πύλας.

Cynæthenſium polemarchi urbem Ætolis prodiderunt. IV. 17, 3.

Polemarchorum curia, τὸ Πολεμάρχειον *vel* Πολεμαρχεῖον, Phigaliæ. IV. 79, 5.

Polemarchus, Arſinoënſis, Ætolorum legatus Romam. XVII. 10, 8.

Polemocles, Rhodiorum navarchus adv. Byzantios miſſus. IV. 52, 2. cum claſſe in Cretam mittitur petentibus Cnoſſiis. 53, 1. ab Eleuthernæis Cretenſibus incuſatur occidiſſe Timarchum, civem Eleuthernæum. 53, 2.

Polemocrates, pater Limnæi. XXIX. 3, 6.

Poliaſium, τὸ Πολιάσιον, locus *neſcio quis* Laconicæ. XVI. 16, 2.

Polichna, ἡ Πολίχνα, oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo, Spartæ rege. IV. 36, 5. *Conſer* Praſiæ.

Politicum virum res inter homines geſtas ſcire juvat. IX. 1, 4.

Polyænus, *Achæus*, bello Perſico, temporis rationem habendam cenſet reſpectu Romanorum. XXVIII. 6, 8.

Polyænus, Cypariſſenſis, comes Philopœmenis Machanidam perſequentis. XI. 18, 2.

Polyaratus, Rhodius, cum Dinone fruſtra Rhodios ad Perſei partes a Romanis abſtrahere conarur. XXVII. 6. *conf. c.* 11, 2. Ptolemæos Popillius jubet Polyaratum Romam mittere. XXIX. 11, 9. Rhodum, & poſt varia fata Romam tandem transportatur. XXX. 9.

Polybius, Megalopolitanus, *diverſus a noſtro, ac fortaſſe avus ejus ſive patruus;* unus e ducibus Achæorum ſub Philopœmene, in pugna ad Mantineam cum Machanida. XI. 15, 5. *n.*

Polybius *noſter*, Megalopolitanus, hiſtoriarum ſcriptor; Lycortæ filius. XXIII. 1, 6. *De eo conſer* Teſtimonia Veterum de Vita & Scriptis Polybii, *initio Tomi V. hujus editionis hiſtoriæ Polyb. Vide etiam quæ notantur in Artic.* Hiſtoria, *ad Polybium pertinentia. Tum quæ* de Polybio *paſſim Strabo commemorat, & in eo vel laudat vel reprehendit, collecta habes* libro XXXIV.

Hiſtoriam ſuam Polybius ſcripſit in uſum maxime Græcorum. I. 3, 7 *ſq.* hiſtoriæ ſuæ molem, cum XL libris conſtet, excuſat. III. 32, 1 *ſqq.* viſendi ſtudio & veritatis cognoſcendæ, iter per Alpes ſuſcepit. III. 48, 3. eodem conſilio Africam, Hiſpaniam, Galliam peragravit, & Atlanticum quoque navigat oceanum. III. 59, 7. eas res in hiſtoria ſua deſcripſit, quæ partim ipſius, partim patrum memoria acciderunt; quarum aliis ipſe interfuit, alias a teſtibus oculatis accepit. IV. 2, 2.

Polybii ætate terra & mari omnia patebant, & pleræque artes

artes ita erant perfectæ, ut certa quadam via ac ratione addiſci præcepta earum poſſent. IX. 2, 5. X. 47, 12.

Tactici Commentarii. IX. 20, 4. Pyrſiarum ratio a Polybio emendata. X. 45, 6 *ſqq.*

de Locris bene meritus eſt. XII. 5, 1-3. Zenonem Rhodium de errore in ipſius hiſtoria commiſſo amice admonet; & ab aliis, ut idem ſibi faciant, poſtulat. XVI. 20, 5 *ſqq.*

legatus nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta & Arato, licet tunc nondum ea ætate eſſet Polybius, qua ex lege alias respub. capeſſi poſſet; neque vero locum habuit ea legatio. XXV. 7.

Polybium ridet Poſidonius ſcribentem, 300 urbes Celtiberiæ everſas eſſe a Ti. Graccho. XXVI. 4.

ſuſpectus videtur Romanis. XXVIII. 3, 7. Præfectus equitum nominatur Achæorum, prætore Archone. XXVIII. 6, 9. pro reſtituendis Eumenis honoribus verba facit. *cap.* 7, 8 *ſqq.* legatus mittitur ad Q. Marcium Philippum Coſ. in Theſſaliam, ut auxilia ei offerret Achæorum, quæ ille tamen non accepit. 10 *ſeq.* ſed in caſtris Romanis manens Polybius, rebus tunc geſtis interfuit. 11, 6. Appio Centoni, juſſu conſulis, negat auxilia Achæorum, quæ ille poſtulavit. 11, 7 *ſqq.*

per ſingulos annos, quæ apud quemque populum quoque anno geſta ſunt, deſcripſit Polybius; incipiens cujusque anni hiſtoriam a Rebus in Italia geſtis. XXVIII. 14, 9 *ſqq.*

Ptolemæis fratribus auxilia adv. Antiochum mittenda cenſet. XXIX. 8, 2. 9, 1 *ſqq.* Equitum auxiliarium præfectum ab Achæis petunt Ptolemæi Polybium; 8, 5. ſaltem ſuarum copiarum ducem, ſi auxilia non mitterent Achæi. 10, 7.

Romæ inter exſules (ob belli Perſici culpam vel ſuſpicionem) verſans, (*conf.* XXXII. 9, 5.) Demetrio Seleuci filio, Romæ obſidi, ſuadet ut fuga in Syriam evadere & regnum ibi capeſſere conetur. XXXI. 19-24. venationem ſingulariter amat. XXXI. 22, 3. XXXII. 15, 8. pro Polybio maxime & Stratio, exſulibus Romæ, deprecantur legati Achæorum. XXXII. 7, 14.

conſuetudinis Polybii cum Scipione initium, incrementum & perpetuitas. XXXII. 9 *ſeq.* Fabius & Scipio, fratres, cum ceteri græci exſules per Italiæ civitates diſtribuerentur, apud prætorem effecerant, ut Polybio Romæ manere liceret. XXXII. 9, 5.

libertas ei datur Roma domum redeundi cum ceteris exſulibus; ampliora ille petit pro exſulibus, ſed ridetur a Catone. XXXV. 6.

Scipione res in Africa gerente, claſſe ab eo accepta, ſcrutandi illius partis orbis terrarum cauſſa circumvectus eſt. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.*

num. 7. cum Maſaniſſa converſatus eſt. IX. 25, 4. adeſt Scipioni in everſione Carthaginis. XXXIX. 3, 6.

Corinthi expugnationi intereſt, aut paullo poſt ſupervenit. XL. 7, 1. *Conf. Teſtim. de Vita Polyb. T. V. p.* 12. *num.* 2. *adde Spicileg. reliq. libri* XL. *Tom. V. p.* 50. Philopœmenis honores vindicat. XL. 8. *item* Arati & Achæi. *ibid. vs.* 10. de Dixi bonis nihil eorum, quæ ei a legatis Romanis oblata ſunt, accipit. XL. 9, 1. Achaiæ ſtatum ordinat ex mandato decem legatorum Romanorum. XL. 10. honoribus a popularibus ſuis cumulatur. *ibid vs.* 4 *ſqq.* ſtatuæ ei poſitæ. *Tom. V. p.* 13 *ſq.*

regnante Ptolemæo Evergeta Phyſcone in Ægypto fuit. XXXIV. 14, 6. Sardibus in Aſia collocutus eſt cum Chiomara, Ortiaginis uxore, Gallorum regulo. XXII. 21, 12. *quod poterat adjici ad caput de Peregrinationibus Polybii, in Teſtim. Vet. de ejus Vita, Tom. V. p.* 11 *ſq.*

Separatim a ſua hiſtoria ſcripſit Vitam Philopœmenis, tribus libris. X. 24, 5 *ſq.* Bellum Numantinum. *T. V. p.* 23 *ſq.* Tactica. *Tom. V. p.* 24 *ſq.* de Habitatione ſub Æquatore. *ibid. p.* 25-28. de Zonis & Polis mundi. *ibid.*

Mortuus eſt domi, anno ætatis 82. *Tom. V. p.* 15.

Polycletus, Cyrenenſis, Hieronymi legatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *ſqq.*

Polycrates, Argivus, Mnaſiadæ filius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. V. 63, 5 *ſqq.* equites exercet. 65, 5. eisdem præeſt in prælio ad Raphiam. 82, 3. 84, 8.

Cypro præficitur, & fideliter eam adminiſtrat. XVIII. 38, 5 *ſq.* ejus cognatæ, cum conſolari vellent Oenanthen, Agathoclis matrem, male ab ea accipiuntur. XV. 29, 10.

e Cypro reverſus, Scopam accuſat. XVIII. 37, 1. Anacleteria Ptolemæi Epiph. parat, & magnam Alexandriæ poteſtatem obtinet. 38, 3 *ſqq.* ſed procedente tempore in omne genus libidinis prolabitur. *ibid.* Rebelles optimates Ægyptiacos in poteſtatem regis redigit. XXIII. 16, 3 *ſq.* ejus pravo conſilio juvenis rex nullam partem rei militaris attingit. XXIII. 16, 7.

Polycritus, Neptuni templum Mantineæ ſpoliavit. IX. 34, 10.

Polymedes Ægienſis, bello capitur ab Eleis. V. 17, 4.

Polyphantas, cum copiis mittitur a Philippo ad defendendam Phocidem & Bœotiam. X. 42, 2.

Polyphontes, Lacedæmonius, effugit cædem factam a factione Ætolica, & ad Philippum evadit. IV. 22, 12.

Polyrrhenii, Πολυρρήνιοι, Cretenſes, a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. quingentos (5. trecentos)

Cretenſes Philippo & Achæis auxilio mittunt. IV. 55, 5 *ſqq.* 62, 1. *n.*

Polyxenidas, Rhodius, dux Cretenſium in exercitu Antiochi, Labum montem ſuperantis. X. 29, 6.

Pompa magnifica Antiochi Epiphanis. XXXI. 3.

Pompidas, exſul Thebanus, Chalcide apud legatos Romanos accuſat Neonem & Hippiam eorumque ſocios. XXVII. 2, 1 *ſqq.*

Pons fluvio Bacaræ *ſ.* Macari impoſitus a Marhone, & urbs ad pontem exſtructa. I. 75, 5. pons Alphei a Philippo inſtauratus. IV. 77, 5. pons Tiberis ab Horatio Coclite reſciſſus. VI. 55.

Pontus Euxinus, ὁ Πόντος, Πόντος Εὔξεινος.

a navigantibus in Pontum vectigalia exigunt Byzantii. III. 2, 5. oſtium Ponti in poteſtate eſt Byzantiorum, IV. 38, 2 *ſq.* & gratias illis merito habent Græci omnes; 38, 10. quibus regiones ad Pontum ſitæ multa, cum ad neceſſarios vitæ uſus, tum ad lautitiam, ſuppeditant. IV. 38, 3 *ſq.* Pontica ſalſamenta. XXXI. 24, 1.

Ponti ambitus; ejusdem duo oſtia, Bosporus Thracicus & Cimmerius. IV. 39, 1 *ſqq.* menſura Ponti, a Bosporo Thrac. ad Cimmerium. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 5. cur continuo effluat Pontus, duplex cauſſa. IV. 39, 7 *ſqq.* olim opplebitur. 40, 4 *ſqq.* & inſtar laeus & paludis erit, ſicut Mæotis palus. 42. Ponto, ſupra regionem quæ Phaſi fluvio adluitur, ſuperne imminet regnum Artabazanis. V. 55, 2.

Ponti regnum, apud Polybium vocatur Cappadocia ad Pontum. V. 43, 1 *ſq.*

C. Popillius (*vel* Popilius) *Lænas*, ab A. Hoſtilio procoſ. legatus mittitur ad Thebanos, Achæos, Ætolos & Acarnanes, belli Perſici cauſſa. XXVIII. 3-5. legatus a ſenatu in Ægyptum miſſus, Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, circulo inſcribit XXIX. 11. copias Antiochi Cypro ejicit. *ibid. vs.* 10. Ptolemæos fratres jubet Polyaratum Rhodium Romam mittere. XXIX. 11, 9. XXX. 9, 2. ejus rogatu Menaleidas e cuſtodia dimittitur a Ptolemæis. XXX. 11, 2.

Popillius Lænas, Ποπίλλιος Λαινάτος, legatus Romanorum in Liguriam. XXXIII. 7, 1.

Populus arbor. Populorum arborum lacrymæ. II. 16, 13.

Populus Romanus; *vide* Romani, & Romanorum Respublica.

Popularis ſtatus; *vide* Democratia. Populi poteſtas in repub. Romanorum. VI. 14. populus Romæ obnoxius eſt ſenatui. 17.

M. Porcius Cato, Μάρκος Πόρκιος Κάτων. XL. 6, 5. conſul, in Hiſpania, uno die muros omnium eis Bætin urbium dirui jubet. *Reliq. lib.* XIX. Indignatur ob peregrinum luxum, Romam introductum.

XXXI. 24. ejus duplex dictum feſtivum, in Achæos exſules domum dimittendos, & in Polybium majora poſtulare conantem. XXXV. 6.

ejusdem judicium honorificum de Scipione Æmiliano, in Africa militante. XXXVI. 6, 6.

reprehenſio Poſtumii Albini, græce hiſtoriam ſcribentis, & tamen imperitiam ſermonis deprecantis. XL. 6.

Porcorum magna copia in Italia, maxime in ora maritima Etruriæ & Galliæ Ciſalpinæ. II. 15, 2 *ſq.* XII. 4. buccina ibi convocantur porcorum greges. XII. 4, 11 *ſqq.*

Porphyreon, Πορφυρεὼν, Phœniciæ oppidum. Anguſtiæ ad Porphyreonem. V. 68, 6. *n.* De eisdem anguſtiis, a Nicolao Ptolemæi duce obſeſſis, *conf.* V. 69, 1.

Porta Perſis, Sardibus. VII. 17, 6. Porta Tegeatis Meſſenæ. XVI. 17, 3. porta Temenis, Tarenti. VII. 27, 7. 30. 2.

Adde Pylæ.

Portenta ante pugnam Cannenſem. III. 112, 8. Portenta & prodigia referre in ſua hiſtoria dedignatus eſt Polybius. *Teſtim. Vet. de Polyb. T. V. p.* 21 *ſq.*

Porticus, ἡ στοὰ, *vinearum ſeries longior, opus vineis contextum.* I. 48, 2. *n.* IX. 41, 1. *n.* & 3. XXII. 11, 6 *ſqq. Fragm. gramm.* 102.

Porticus Scythica, *ni potius* Tychica, Syracuſis. VIII. 5, 2. *n. Poſidonius ridet Polybium, ſcribentem,* trecentas urbes everſas eſſe in Celtiberia a Ti. Graccho. XXVI. 4.

Aulus Poſtumius, Coſ. cum Cn. Fulvio, anno urbis 525. II. 11, 1. *Sed mendoſum eſt prænomen,* & Lucius *ſcribendum,* Λεύκιος, *pro vulgato* Αὖλος, *ut docuit Pighius in Annal. Rom. T. II. p.* 108. *Vide infra in* L. Poſtumius.

A. Poſtumius *Albinus,* (*idem qui Conſul fuerat A. V.* 574.) legatus mittitur ad Dardanios & Theſſalos adv. Perſeum & Baſtarnas. XXVI. 9.

A. Poſtumius *Albinus,* prætor urbanus. XXXIII. 1, 5. *n.* legatus ad pacem componendam inter Attalum & Pruſiam. XXXIII. 11. Conſul cum L. Lucullo. XXXV. 3, 7. homo vanus, græcarum literarum ridicule ſtudioſus. XL. 6. & *ibi Not. ad vs.* 1.

L. Poſtumius *Albinus, idemque Magellus cognomine,* Conſul cum Q. Mamilio, obſidet capitque Agrigentum. I. 17-19.

Idem Lucius Poſtumius, *cui in Polybianis libris perperam prænomen* Aulus *datur,* conſul *iterum* cum Cn. Fulvio. II. 11, 1. *n.* (*cf. Pigh. Annal. Rom. ad A. V.* CDXCI. & DXXIV.) plures civitates Illyrici in deditionem accipit, & duram pacem Teutæ & Illyriis imponit. II. 11 *ſeq.*

L. Poſtumius *Albinus,* prætor, mittitur in Galliam Ciſalpinam. III. 106, 6. cum univerſo

verſo exercitu occidione deletur. 118, 6.

Pothine, Ποθεινὴ, celebris tibicina Alexandrina. XIV. 11, 3 *ſq.*

Porhion, Ποθίων, Rhodiorum prytanis. XXIII. 3, 10.

Prædæ tertia pars apud Lacedæmonios regibus cedebat. II. 62, 1. apud Romanos præda divendita æqualiter dividitur, prudenti inſtituto. X. 15, 4 *ſqq. & cap.* 16 *ſeq.* Prædæ cupiditas ſæpe victoriam jam partam perdidit. X. 17, 4.

Præfecti ſociorum. VI. 26, 5 *ſq.* eorum poteſtas infligendarum pœnarum. 37, 8. Præfectus turmæ equitum. VI. 25, 1 *ſq.*

Præmiorum (*ſcil.* honorum) & pœnarum apud Romanos arbiter eſt populus. VI. 14, 4-8.

Præmia militaria. VI. 39. *Fragm. hiſt.* 47.

Prænefte, ἡ Πραινεστινῶν πόλις, una ex urbibus Italiæ, in quas impune exſulatum abire licet civi Romano, capitalis criminis reo. VI. 14, 8.

Præparatio 5. Introductio Polybii ad principalem ſuam hiſtoriam, duobus libris comprehenſa. I. 3. II. 14, 1. 16, 14. 37, 2. 71, 7. ejusdem Præparationis pars prior. I. 5-12. pars poſterior. *lib.* I. *cap.* 13. *usque ad finem libri* II. ſumma rerum, parte poſteriori contentarum. I. 13. (*Vide Introitum Adnotationum noſtrarum in Polyb. T. V. p.* 109-112.) Præparationem ſuam omni ex parte ſibi ſimilem facere vult Polybius. II. 37, 3.

Præſens abeſt, & apertis oculis cæcutit Timæus. XII. 24, 6.

Præſidia validiora mercenariorum, præſertim barbarorum, in urbes numquam ſunt recipienda. II. 7, 12. IX. 37, 9. *Conf.* Mercenarii.

Prætextus diſtinguendus a cauſſa. III. 6, 6 *ſqq.*

Prætor urbanus Romæ, abſentibus conſulibus, legatos exterarum gentium & regum in ſenatum introducebat. Adn. ad XXI. 1, 3. *& ad* XXIV. 1, 8.

Prætores Achæorum quotannis primum duo, mox nonniſi unus. II. 43, 1 *ſq.* Prætoria comitia Achæorum, circa Pleiadum ortum, initio æſtatis; Ætolorum autumno. IV. 37, 2 *ſq.* (*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1, 1. 30, 7.

Ætolorum prætor, quo die nominatur, eodem magiſtratum init. II. 3, 1.

Prætorium in caſtris Romanis. VI. 27, 1. 41, 2. cuſtodia prætorii. VI. 33, 12. 35, 2.

Prætutianus ager, ἡ Πραιτεττιανή. III. 87, 3.

Pragmatica hiſtoria; *vide* Hiſtoria.

Praſiæ, αἱ Πρασίαι, (*ſive* Πρασιαὶ) oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo rege Spart. IV. 36, 5. *De quo oppido vide auctores laudatos a Cellario in Geogr. Antiq. lib. II. cap.* 13. *p.* 1198. *& a Dukero ad Thucyd.* II. 56. *Laconicæ illud quidem accen-*

accenſetur, cum ante hoc tempus de quo Polybius nunc agit, a Thucydide loco citato, tum poſt a Ptolemæo & Pauſania. Sed credi Polybio poteſt, fuiſſe illud nunc in poteſtate Argivorum, his vero ademtum a Lycurgo, & Spartanis rurſus vindicatum. Quod vero Thucydidis etiam ætate Lacedæmoniorum fuerat, fuit fortaſſe in illorum numero oppidorum, quæ, Lacedæmoniis ademta & Argivis adtributa eſſe a Philippa Amyntæ filio, Polybius ſcribit IX. 29, 7. XVII. 14, 6-8. *Eadem ratio illius oppidi eſt, cui* Cyphanta *nomen, quod eodem loco apud Polybium commemoratur.*

Pratio, Rhodiorum legatus ad Antiochum Epiph. in Ægyptum, de pace cum Ptolemæis facienda. XXVIII. 19, 1.

Πρέπιον. *Mendoſa ſcriptura* IX. 17, 1. ὡς ἐπὶ Πρεπίου, *pro* ἐπ' ἄρκτου, *vel* ἐφ' Ηρείου.

Prienenſes, Πριηνεῖς, *cives Prienes, Ioniæ urbis*; pecuniam, ab Oroferne depoſitam, Ariarathi tradere nolunt; male idcirco ab eo multati. XXXIII. 12.

Prinaſſus, ἡ Πρινασσός, Cariæ urbs, a Philippo obſeſſa & capta. XVI. 11. *Cives* Prinaſſenſes, Πρινασσεῖς. *ibid. vs.* 5.

Principes, in legione Romana, 1200 numero. VI. 22, 7 & 9. eodem modo armati quo haſtati. 23, 16. eorum ſedes in caſtris. 29, 6 *ſqq.* miniſterium caſtrenſe. 33, 3 *ſqq.*

Principium, cauſſa & prætextus, quid differant. III. 6 *ſeq.*

principiis obſtari facile poteſt. III. 7, 7.

Principium, dimidium totius; quin & ad ipſum finem pertinet. V. 32, 1 *ſqq.*

Prion, ὁ τόπος ὁ Πρίων καλούμενος, *id eſt Serra*; collis in Africa, ubi conciſus eſt exercitus Spendii & Autariti. I. 85, 7.

Prion, locus Sardibus, ubi urbs arci jungitur. VIII. 15, 6.

Priſtes, πρίστεις, navigiorum genus; cum lembis numerantur. XV. 2, 9. *n.* ſed majora erant lembis. XVII. 1, 1. *n.*

Proagoræ, Megalopolitani, armenta abigit Nabis. XIII. 8, 7.

Proander, Ætolus, amicum ſe Romanorum ſimulat. XXVIII. 4, 3 *ſq.*

Prodigia ante pugnam Cannenſem. III. 118, 8. prodigia animis militum religionem injecerunt. *Fragm. gramm.* 3. Prodigia in hiſt. ſua referre dedignatus eſt Polyb. *Teſtim. Vet. de Polyb. T. V. p.* 21 *ſq.*

Proditio ſimulata urbis Phanotenſium. V. 96, 4 *ſqq.*

Proditor quis cenſendus ſit, quis non? XVII. 13-15. multos immerito in Proditorum numero nominavit Demoſthenes. XVII. 14. Proditores ſæpe ab eisdem ipſis, qui eorum opera ſunt uſi, merita pœna adfi-

ciuntur. 15, 8 *ſqq.* ſic, qui Cynætham Ætolis prodiderant, primi ipſi ab Ætolis interfecti ſunt. IV. 18, 7.

Proditor patriæ Logbaſis Selgenſis. V. 74. proditor Philippi, Apelles. *vide ſuo loco.* proditor gentis Achæorum, Callicrates. *vide ſuo loco.*

Prolaus; *vide* Proslaus.

Promontoria præcipua Europæ recenſentur ab Eratoſthene & Polybio. XXXIV. 7, 11 *ſq.*

promontoria Siciliæ tria. I. 42.

Promontorium Hermæum, *vide* Mercurii promontorium. Promont. Pulcrum, Argennum, *&c.* *vide* Pulcrum, Argennum *&c.*

Pronni, οἱ Πρόννοι, oppidum Cephalleniæ cum portu. Illud ægre obſideri poſſe videns Philippus, Paluntem pergit. V. 3, 3 *ſq.*

Propontis, ἡ Προποντὶς, per Boſporum Thracicum jungitur Ponto. IV. 39, 2 & 4. 43, 1. per Helleſpontum intratur in Propontidem. XVI. 29, 7 *ſq.* Propontidis fauces, ad Seſtum & Abydum. IV. 44, 6. Adv. Thracum regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12.

Propus, Πρόπους, eminens collis in Oligyrto monte Arcadiæ. IV. 10, 6.

Proſerpinæ & Cereris ædes, Theſmophorium, Alexandriæ. XV. 29, 8.

Proslaus, Sicyonius, arci Pſophidis præficitur ab Achæis. IV. 73, 9. *Suſpectum nomen Reiskio.* (Prolaus, *Eleus, memoratur apud Pauſan. p.* 378.)

Proverbia & ſententiolæ proverbiales, *quæ a Polybio citantur vel uſurpantur:*

In ſola Sicilia, velut in Acetabulo, καθάπερ ἐν ὀξυβάφῳ, gloriam quæſivit Timoleon. XII. 23, 7.

in Amentiam & in nihilum abit Audacia nimia. τολμᾶν περιττὸν, εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν. IV. 34, 2.

nihil ad Bacchum. XL. 7, 3.

multa in Bello vana πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. XXIX. 6, 10.

haſtam ſimul & Caduceum mittere. καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν. IV. 52, 2.

in Care faciendum periculum. δεῖ ἐν Καρὶ τὸν πεῖραν γίγνεσθαι. X. 32 1.

qui utrumque Cornu tenet, bovem in poteſtate habet. ἑκατέρων τῶν κεράτων κρατῶν, ὑποχείριον ἔχει τὸν βοῦν. VII. 11, 3.

cum Cretenſe cretiſſare. πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. VIII. 21, 5.

Cygni cantum edere. τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν vel ἐξᾴδειν. XXX. 4, 7. XXXI. 20, 1.

quod Dextra manu datur, læva accipere. τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ, δέχεσθαι τῇ λαιᾷ χειρί. XXXVIII. 2, 9.

occurrat Forti qui mage fortis erit ἐσθλὸς ἐὼν, ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν. XV. 16, 6.

non ſolum Frenum, ſed etiam feſſorem accipere. οὐ μόνον τὸν χαλινὸν ἀναδέξασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναβάτην XXI. 12, 9.

Initium, dimidium totius. Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ πάντων V 32, 1.

eſt aliquis Juſtitiæ oculus. ἔστι τις Δίκης ὀφθαλμός. XXIV. 8, 3.

Lupi vitam vivere. λύκου βίον ζῆν. XVI. 24, 4.

ex

ex homine Lupus. λύκος ἐξ ἀνθρώπου. VII. 13, 7.

Majorum præclare facta tueri. διαφυλάξαι πατέρων εὖ κείμενα ἔργα. XV. 4, 11.

Malum malo fenare. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. V. 11, 1.

relicto virorum conclavi, Mulierum foribus inſultare. ἐκνεύσαντα τὴν ἀνδρωνῖτιν, εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. *Fragm. hiſt.* 27.

Occaſio præceps. καιρὸς ὀξύς. V. 7, 4.

amentia eſt cum malitia conjuncta, putare, ſi tu Oculos claudas, ne alterum quidem videre. ἄνοια μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾷν. IV. 27, 7.

ſtultus eſt, inacto ſobolem qui Patre relinquit. νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, υἱοὺς καταλείπει. XXIV. 8, 10.

Piſcium vitam æmulari. προσόφλειν τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον. XV. 20, 3.

Scytharum & Gallorum facta patrare Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν ἐπιτελεῖν. IX. 34, 11.

Vani vana agitant. κενοὶ κενὰ λογίζονται. XXXIII. 3, 3.

indigenæ Ventorum ſtationes norunt. ἐπιχώριοι τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις γεγνώσκουσι. IX. 25, 3.

Prudentia & induſtria quantum præſtent imprudentiæ & ignaviæ, cognitum in Rhodiis. V. 88, 3. prudentia Imperatoria, quantum præſtet militari temeritati. III. 105, 9.

prudentiſſimi interdum capiuntur ab improbis. VIII. 1.

Pruſias, rex Bithyniæ, *cognomine Zielas, pater Pruſiæ τοῦ* Κυνηγοῦ. *Vide Adn. ad* XXXVII. 2, 1.

Rhodii Pruſiam ad belli ſocietatem adv. Byzant. invitant. IV. 47, 7. Pruſias, in Byzantios iratus, accipit invitationem. IV. 49. *cf.* III. 2, 5. IV. 48, 13. Hieron & Myſiam Byzantiis adimit. IV. 50. ex Hiero ligna, marmora, tegulas aufert. 52, 7 *ſq.* Byzantii contra Pruſiam advocant patruum ejus, Tibœten, in Macedonia exſulantem. 50, 1 & 8 *ſq.*

Pacis conditiones inter Pruſiam & Byzantios concluſæ. IV. 52, 6.

Pruſias dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1. *Idem* internecione delet Gallos Ægoſages, quos Attalus in Aſiam invitaverat. V. 111. *coll. cap.* 77 *ſeq.* *De* Pruſia (*neſcio* patre, *an* filio) *agitur etiam Fragm. hiſt.* 48 *ſq.*

Pruſias, (ὁ Κυνηγὸς *cognominatus, i. e. Venator*) *filius ſuperioris*, rex Bithyniæ. *Vide Not. ad* XXXVII. 2, 1.

Philippi, Macedoniæ regis, gener. XV. 22, 1 *ſq. coll.* 23, 10. & XVII. 4, 7. Philippi auxilio Cium, Bithyniæ urbem, Ætolorum ſociam, expugnavit ſibique ſubjecit. XV. 21-23. XVII. 4, 7.

ſolicitationem Antiochi, per literas admonitus a Scipione, reſpuit, & Romanorum amplectitur partes. XXI. 9.

Bellum gerit cum Eumene, ad quod auxilia ei mittit Philippus. III. 3, 6. XXIII. 18, 8. *n.* XXIV. 1, 4. 3, 1 *ſq. n.* *confecto eo bello, ſocius fuit Pruſias Eumenis adv. Pharnacem: certe* in formula fœderis XXVI. 6, 3. ab

una parte *nominantur* Eumenes, Pruſias, & Ariarathes; ab altera parte Pharnaces.

poſt bellum Perſicum, liberti habitu Romanum ſenatum ſalutat. XXX. 16 per legatos accuſat Eumenem Romæ. XXXI. 6, 2. 9, 3. rurſus. XXXII. 3. *& cap.* 5, 5.

Attalum acie vincit, templa circa Pergamum diripit, & regionem vaſtat. XXXII. 25. *conf.* 26, 2. in reditu exercitus ejus fame & morbis laboravit. 25, 14. intervenientibus Romanis, pacem cum Attalo facere cogitur. XXXIII. 10 *ſeq.*

humile hominis ingenium, & effeminati mores. XXXVII. 2. abalienati ab eo ſubditi, defectionem ſpectabant. *ibid. vs.* 7.

Prytanes Rhodiorum. XIII. 5, 1, XV. 23, 4. XXIX. 4, 4. *Fragm. hiſtor.* 53. per ſex menſes gerunt magiſtratum. XXVII. 6, 2. eorum curia, Prytaneum, Πρυτανεῖον. XV. 23, 3. XVI. 15, 8. XXIII. 3, 10.

Prytanis, philoſophus Peripateticus, leges ſcripſit Megalopolitanis V. 93, 8.

Pſophis, ἡ Ψωφὶς, urbs antiqua & muniriſſima Arcadiæ, Eleis contributa; IV. 70, 2 *ſqq.* 68, 1. 69, 2. propugnaculum Eleorum adv. Achæos, & arx belli. IV. 71, 2. capitur a Philippo; 71 *ſq.* Achæis ab eodem traditur. 72, 6.

Pſophidii, οἱ Ψωφίδιοι. IV. 71, 13. 72, 8.

Ptolemæi, reges Ægypti. *De* Ptolemæo *neſcio quo, agitur Fragm. hiſtor.* 55.

Ptolemæus *primus*, Lagi filius, moritur Olymp. CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. *&* 71, 5 *ſq.*

diſceptatur, utrum ad eum, an ad Seleucum, pertinuerit Cœleſyria, ob devictum Antigonum. V. 67.

Ptolemæus Philadelphus, ſecundus Ægypti rex, filiæ ſuæ Berenicæ, Antiochi Syriæ regis uxori, Nili aquam bibendam mittit. *Fragm. hiſt.* 54.

pincerna ejus, Cleino puella; cui plures ſtatuas rex poſuit Alexandriæ. XIV. 2.

uxor, Arſinoë, Lyſimachi filia, Thraciæ regis; filius ex Arſinoë, Lyſimachus. XV. 25, 2. *n.*

Ptolemæus Evergetes, propter caſum Berenices, *ſororis ſuæ*, iratus Seleuco *Callinico*, Syriam bello petit, & Seleucia urbe potitur. V. 58, 10 *ſq. n.*

frater ejus, Lyſimachus, Arſinoës filius. *Adnot. ad* XV. 25, 2. Uxor, Berenice, Magæ filia; filii duo, Ptolemæus Philopator, & Maga. XV. 25, 2. *n. ubi in Valeſii Nota (nobis Tom. VII. p.* 218. *lin.* 23.) *pro* Ptolemæo Epiphane, *ſcribendum fuerat* Ptolemæo Evergeta.

amicus Achæorum, multa in eos beneficia contulerat. II. 47, 2. *adde* XXIX. 9, 14. dein deſerens Achæos, Cleomenem opibus juvat, Antigono *Doſoni* eum oppoſiturus. II. 51, 2. de ejus ſocietate cum Cleomene, falſa & abſurda perhibet Phylarchus. II. 63. extremo regni ejus tempore Alex-

Alexandriam venit Cleomenes. V. 35, 1.

mortuo Evergetæ ſucceſſit filius Philopator. II. 71, 3. V. 34, 1.

Ptolemæus Philopator, circa Olymp. CXL. ſuccedit patri Evergetæ. II. 71, 3. IV. 2, 8. V. 34, 1. *coll.* 35, 1. Fratrem Magam & Berenicen matrem occidit; negligens & ſocors princeps, aditu difficilis, amoribus & compotationibus indulgens. V. 34, 1. 36, 1. XV. 25, 2. *n.* (*conf. infra.*) eo regnante, perit Alexandriæ Cleomenes. V. 35-39. principem regni miniſtrum habuit Soſibium. V. 35, 7.

ab eo per legatos petunt Achæi & Philippus, ne Ærolos ulla re juvet contra ſocios. IV. 30, 8. Rhodiis deprecantibus, libertatem concedit Andromacho, patri Achæi. IV. 51.

ei Antiochus M. bellum infert de Cœleſyriæ poſſeſſione. I. 3, 1. III. 2, 4. IV. 2, 11. V. 1, 5. V. 3, 1. 38-87. (*Conf.* Cœleſyria, *&* Antiochus M.) denunciatur Antiocho, Ptolemæum conſilia communicare cum Achæo rebelle. V. 42, 8. 57, 2. VIII. 17, 9 *ſq.* a Ptolemæo ad Antiochum deſciſcit Theodotus, Syriæ præfectus. V. 40. *&* 61 *ſeq.* Antiochum Ptolemæus primo legationibus differt; V. 63 *ſeqq.* dein prælio vincit ad Raphiam. 86. Cœleſyriæ civitates, quas ceperat Antiochus, omnes ſe ei tradunt, & miris modis ei blandiuntur. *ibid.* Pacem petenti Antiocho dat Ptolemæus, & fœdus cum ei facit. 87.

Ptolemæum occiſurus Theodotus, medicum occidit. V. 81. ſoror *& uxor* Ptolemæi, Arſinoë, expeditioni in Cœleſyriam ſuſceptæ intereſt. V. 83, 8. *de* eadem *vide* XV. 25, 2. *n.*

dona Ptolemæus mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 89. per legatos invitat Philippum ad pacem faciendam cum Ætolis. V. 100, 9. Athenienſes turpiter ei blandiuntur. V. 106, 7 *ſq.* a Ptolemæo Romani per legationem frumentum petunt. IX. 44.

ad perditum vitæ genus vertitur. XIV. 12. unde bellum inteſtinum ei conflatur ab Ægyptiis. III. 2, 4. V. 107. XIV. 12, 4. *n.*

ſodalis ejus, Agathocles. XIV. 11, 1. amica, Agathoclea, ſub cujus fuit imperio rex. XIV. 11, 5.

Ptolemæus *Epiphanes*, Philopatoris filius, parvulus ſuccedit patri; & ſtatim de ejus regno dividendo pactum inter ſe ineunt Philippus & Antiochus *Magnus*. III. 2, 8. XV. 20.

aula ejus turbatur ſeditionibus procerum, tutorum pupilli, Soſibii, Agathoclis, & Tlepolemi. XV. 25 *ſeqq.* XVI. 21 *ſeq.*

Ptolemæi dux Scopas ſubigit Iudæam, ab Antiocho prærepram. XVI. 39, 1. *n.* ſed is mox prælio victus ad Panium ab

ab Antiocho, tora rurſus Iudæa & Cœleſyria pellitur. XVI. 39, 3 *ſqq. & cap.* 40. *Adde Adnot. ad* 39, 3. *&* 40, 1.

Philippus a Romanis jubetur reddere Ptolemæo urbes, quas poſt Philopatoris mortem Ægyptiis ademerat. XVII. 1, 14. Antiochum legati Romani jubent Ptolemæo cedere urbibus ditionis ejus, quas in Aſia occupaſſet. XVIII. 33, 5. reſpondet Antiochus, ſe cum Ptolemæo non ſolum amicitiam, ſed & affinitatem contracturum. 34, 10.

regis inauguratio, *ἀναχλητήρια*. XVIII. 38. per legatum renovat Ptolemæus ſocietatem cum Achæis; & Lycortas ad eumdem mittitur legatus. XXIII. 1, 5 *ſqq.* 7, 1 *ſq. & cap.* 9 *toto.* laudatur juvenis rex, ut eximius venator. XXIII. 1, 9.

Ptolemæus optimates regni rebelles Lycopoli obſeſſos, & in deditionem acceptos, e curru revinctos trahit, cruciatosque necat. XXIII. 16.

nullam partem rei militaris attingit, ex pravo Polycratis conſilio. XXIII. 16, 7.

Achæis, per legatum, decem naves offert; inde legati Achæorum in Ægyptum nominantur, Lycortas, Polybius, & Aratus; ſed morte regis præpeditur ea legatio. XXV. 7.

ejus uxor, Cleopatra, Antiochi M. filia. XXVIII. 17, 9.

(*Nota. In Valeſii Adnot. ad XV.* 25, 2. *Tom. VII. hujus edit. p.* 218. *lin.* 23. *per errorem ſcriptum eſt* Ptolemæo Epiphane, *cum oportuiſſet* Ptolemæo Evergete.)

Ptolemæus *Philometor*, *filius Ptolemæi Epiphanis*, frater natu major Ptolemæi Phyſconis.

ejus nomine Ptolemæus Megalopolitanus Cyprum gubernat. XXVII. 12.

cum Antiocho Epiphane, Syriæ rege, de Cœleſyria contendit Philometor, & ea cauſſa legationem Romam mittit. XXVII. 17. XXVIII. 1.

poſt anacleteria regis, legatos ad eum mittunt Achæi ad renovandam amiciriam. XXVIII. 10, 8. *ni ibi* junior Ptolemæus, *Phyſcon, intelligendus; quod ex cap.* 16, 1 *ſqq. coll.* 19, 4. *adparere videtur.*

Ægypto pæne tota, excepta Alexandria, ab Antiocho occupata, *Ptolemæus Philometor in Antiochi venerat poteſtatem*, & junior fratrum interim rex habebatur Alexandriæ; ſed major frater, *Philometor*, ab Antiocho in regnum eſt reſtiturus intercedentibus Græcorum legationibus. XXVIII. 16 *ſeqq.* 19, 4. *Inde Philometor* regnat ſimul cum minore fratre; (*qui Evergetes II & dein Phyſcon eſt cognominatus;*) & ambo auxilia petunt ab Achæis adv. Antiochum. XXIX. 8 *ſeq.*

poſtquam Ægyptum denuo invaſit Antiochus Epiphanes, excedere hunc jubet Popillius, legatus Romanorum; atque ita

ita ſervata eſt Ægyptus fratribus Ptolemæis. XXIX. 11. Ptolemæi fratres, per legatos, gratias agunt Romanis pro beneficio. XXX. 11.

Diſſidentibus inter ſe fratribus, cum Philometor a minore fratre Physcone fuiſſet regno pulſus; rerum mox rurſus potitus Philometor, quamvis in poteſtate habuerit fratrem, eumque exoſum Alexandrinis videret, tamen ei pepercit; XXXI. 18, 4 *ſq. coll.* XL. 12, 5. & regnum cum eo ita partitus eſt, ut Cyrenæ regnum ei relinqueret. XXXI. 18, 4 *ſq.* qua diviſione non contentus Ptolemæus minor, Romam profectus, a ſenatu petiit, ut Cypri regnum ſibi adjiceretur. XXXI. 18. mox idem, Romanis legatis comitatus, Roma proficiſcitur, Cypri regnum ex decrero ſenatus repeturus: ſed nec Cyprum obtinet, & ex ipſa etiam Cyrenaica, acie victus a Cyrenæis, ejicitur. XXXI. 18, 9 *ſq. & cap.* 25-27.

Phyſcone denuo apud ſenatum Rom. per legatos de fratre conquerente, legati Philometoris Italia excedere jubentur, tolliturque fœdus Romanorum cum Philometore. XXXII. 1. rurſus ipſe Physcon Romam venit, de fratre conquerens; & a ſenatu cum legatis & quinque quinqueremibus dimittitur, in Cypri regnum reſtituendus, cum commendatione ad ſocios in Græcia & Aſia. XXXIII. 5. Phyſconem, Cypri regnum occupare molientem, captivum capiens frater Philometor, rurſus non ſolum nullo malo adfecit, ſed etiam beneficiis cumulavit, & filiam ei in matrimonium promiſit. XL. 12, 6.

Philometor in Syria, cujus rex etiam eſt ſalutatus, moritur ex vulnere, in prælio (*adv. Alexandrum Balam*) accepto. XL. 12, 1. clemens princeps & benignus, ſed mollis & luxuriæ deditus. 12, 2 *ſqq.*

Ptolemæus, Evergetes *II.* & Phyſcon cognominatus. XXXIV. 14, 6. *Vide paulo ante in* Ptolemæo Philometore, *cujus* frater minor *hic erat. Ceterum hic utique videtur intelligendus* XXVIII. 16, 1 *& 6. & cap.* 17, 9 *& 13. Nam manifeſte diſtingui videtur a* majore fratre, *qui cap.* 19, 4. *memoratur. Quare etiam* Anacleteria XXVIII. 10, 8 *ſq. videntur ad eumdem* juniorem fratrem *pertinere. conf. c.* 19, 13. *Adde* XXIX. 1, 1. *n. & vs.* 4.

ſimul regnat cum fratre, & cum eo auxilia ab Achæis petit. XXIX. 8. cum ſeditionibus vexaretur, ſæpe plebem militibus objecit, & interfecit. XXXIV. 14, 6 *ſq.* tyrannicum magis quam regium habuit animum. XXXI. 26, 14.

eo regnante (*ſolo, poſt fratris mortem,*) Alexandriæ fuit Polybius. XXXIV. 14, 6. *Conf. Teſtim. de vita Polybii, Tom. V. hujus edit. p.* 14 *ſq.*

Ptolemæus, Ceraunus, rex Macedoniæ, moritur circa Olymp. CXXIV.

CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. victus a Gallis. IX. 35, 4.

Ptolemæus, Aëropi fil. præeſt equitibus Antiochi in pugna ad Panium. XVI. 18, 8.

Ptolemæus, Ageſandri (*vel* Ageſarchi) filius, Megalopolitanus, præfectus Cypri ſub Ptolemæo Epiphane & Philomerore, diligenter & fidelirer res adminiſtrat, ad extremum vero ad flagitioſam & libidinoſam vitam deflexit. XXVII. 12. XVIII. 38, 6 *&* 8. *n.*

Prolemæus, Alexandriæ præfectus ſub Ptolemæo Philopat. quo tempore periit Cleomenes. V. 39, 3.

Ptolemæus, Eumenis filius, miniſter Prolemæi Epiphanis. XVIII. 36, 8 *ſqq.*

Ptolemæus, unus ex Philippi miniſtris, ſodalis Leontii & Megaleæ, ſeditionem excitat adverſus Philippum. V. 25, 1. 26, 8. *e quibus locis intelligi etiam videtur, fuiſſe eumdem* agemati præfectum. Supplicio adficitur. V. 29, 6.

Ptolemæus, Prolemæi Phyſconis legatus, cum fratre Comano Romam miſſus. XXXI. 27, 2. *Fortaſſe idem cum ſequente.*

Ptolemæus rhetor, legatus Prolemæi Phyſconis ad Antiochum Epiphanem. XXVIII. 16. *Non diverſus videtur a ſuperiore.*

Ptolemæus, Soſibii filius, ex aula Macedonica Alexandriam reverſus, ſpernit Alexandrinos, & obtrectat Tlepolemo, regni adminiſtratori ſub Ptolemæo Epiphane. XVI. 22.

Ptolemæus Sympeteſis (*vel* Sympeteſius,) genere Ægyptius, Cyrenarum regno a Ptolemæo Phyſcone, per ipſius abſenriam, præfectus; dein detectionis Cyrenæorum particeps. XXXI. 26, 6 *ſq.*

Ptolemæus, Thraſeæ filius, dux phalangis in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 3 *ſq.*

Ptolemais, ἡ Πτολεμαΐς, urbs Cœleſyriæ (*s. Phœniciæ, aut Palæſtinæ*) *ad mare, olim Acco.* Ptolemaidem & Tyrum Theodotus Ætolus, Ptolemæi præfectus Cœleſyriæ, Antiocho M. tradit. IV. 37, 5. V. 62, 2 *ſq.* in ea Theodotus obſeſſus fuerat a Nicolao. V. 61, 5 *ſqq.* ibidem hiemat Antiochus. V. 71, 12.

Publius. *Sic nude plerumque* Scipiones *vocat Polybius, quibus id prænomen fuit. Ceterum vide Fragm. hiſt.* 50 *ſeqq.*

Pueri annorum 12. cum patribus in ſenatum Romæ admiſſi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. III. 20, 3.

pueri Alexandriæ & Carrhagine, in turbis publicis, non minus rumultuantur quam viri. XV. 30, 10.

puerum delicatum Romani nonnulli, Scipionis Æmiliani ætate, talento emerunt. XXXII. 11, 5. *adde* XXXI. 24, 2.

puerilia ludicra ſolennia, apud Arcadas. IV. 20, 9.

Pugilibus ſolertibus ſimiles Pœni & Romani ad Erycem in Sicilia. I. 57, 1 *ſqq.*

Pugnæ *variæ, paulo uberius a Polybio deſcriptæ.*

pugna Hannonis cum Romanis ad Agrigentum. I. 19, 7 *ſqq.* C. Duilii pugna navalis ad Mylas in Sicilia. I. 22 *ſeq.* C. Atilii anceps pugna navalis ad Tyndaridem. 25. M. Reguli triplex prælium navale ad Ecnomum. 26 *ſeqq.* M. Reguli pugna cum Pœnis in Africa, duce Xanthippo. 34. Metelli & Asdrubalis ad Panormum. 40. Romanor. & Pœnor. ad Lilybæi mœnia. 45. C. Claudii infelix pugna Navalis ad Drepana cum Adherbale. 49-51. pugna Navalis C. Lutatii ad Ægusam cum Hannone. 60 *ſeq.*

pugna Navalis Achæorum cum Illyriis ad Paxos. II. 10. Romanorum pugna cum Gallis Insubribus, Boiis & Gæsatis ad Fæsulam. II. 25. Romanorum cum eisdem Gallis ad Telamonem, ubi acies bifrons Gallorum. 28. Antigoni *Doſonis* & Achæorum cum Cleomene, ad Sellasiam. 65 *ſeqq.*

prælium equeſtre Scipionis & Hannibalis ad Ticinum fluv. III. 65. pugna Sempronii & Hannib. ad Trebiam. 72 *ſeqq.* ad Traſimenum lacum in Etruria. 84. pugna navalis Cn. Scipionis & Asdrubalis ad Iberi fluvii oſtia. 96. pugna Cannenſis. 113 *ſeqq.*

Philippi cum Lycurgo ad Spartam. V. 22 *ſeq.* Antiochi M. cum Molone. V. 53 *ſeq.* Antiochi & Nicolai in ora Phœniciæ ad Libani montis radices; ſimul pugna navalis in proximo mari. 69. pugna ad Raphiam, Antiochi M. cum Ptolemæo Philopatore. 84.

Scipionis cum Asdrubale, Hamilc. filio, ad Bæcula in Hiſpania. X. 39. Antiochi cum Bactrianis, ad Arium fluv. X. 49.

Asdrubalis, fratris Hannibalis, cum Livio & Nerone Coſſ. in Italia. XI. 1. Philopœmenis cum Machanida, ad Mantineam. XI. 11 *ſeqq.* Scipionis Afric. maj. ad Ilipam in Hiſpania, primum cum Magone & Maſiniſſa; 21. dein, cum Asdrubale, Gisconis filio. 22 *ſeqq.*

Alexandri & Darii in Cilicia. XII. 17 *ſeqq.*

Scipionis cum Syphace & Asdrubale, Gisconis filio, in Magnis Campis in Africa. XIV. 8.

Scipionis cum Hannibale, ad Zamam. XV. 9 *ſeqq.*

pugna Navalis ad Chium, Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 3 *ſeqq.* ad Laden, Philippi cum Rhodiis. XVI. 14 *ſeqq.* Antiochi M. & Scopæ, ad Panium montem Cœleſyriæ. 18 *ſeq.*

Ti. Flaminini cum Philippo, ad Cynoſcephalas. XVIII. 5 *ſeqq.*

Pulcer campus, τὸ Καλὸν πεδίον, inter Euphratem & Tigrim, *in Armenia;* in quo eſt urbs Armoſata. VIII. 25, 1. *n.*

Pulcrum Promontorium, τὸ Καλὸν ἀκρωτήριον prope Carthaginem. III. 22, 5. *n.* 23, 1 & 4. 24, 1.

Punica

Punica verſutia utitur Hannibal. III. 78, 1.
Punica bella. *vide* Carthago & Carthaginienſes. *Punicum bellum primum; conf.* Sicilia & Siculum bellum. *Punicum bellum ſecundum; conf.* Hannibal, & Hannibalicum bellum. *Tertium Punicum bellum; vide* P. Cornelius Scipio Æmilianus.
Puniceus pannus, pugnæ ſignum. II. 66, 11.
L. Pupius, Λεύκιος Πόπιος, legatus Romanorum ad Ligures. XXXIII. 7, 1.
Puteoli, Δικαιάρχεια, urbs Campaniæ, ad mare. *Cives* Puteolani, Δικαιαρχῖται. III. 91, 4.
Puteos in Parthia corrumpit Arſaces, ad Antiochi adventum. X. 28, 5 *ſq.*
Pylæ, αἱ Πύλαι, *eædem quæ* Thermopylæ, in Theſſalia. X. 41, 5. Intra Pylas exercitum ducere Antigonum vetant Ætoli. II. 53, 8. rurſus Philippum. X. 41, 5.
Pylæ Amanicæ, αἱ Ἀμανίδαι Πύλαι. XII. 17, 2. *n.*
Pylæ Ciliciæ, αἱ Κυλίκιαι Πύλαι. XII. 9, 3. *n.* 17, 2.
Pylon, ὁ Πυλὼν, locus in Via Ignatia, ubi Illyria diſtinguitur a Macedonia. XXXIV. 12, 7.
Pylus, ἡ Πύλος, opp. maritimum Meſſeniæ, fruſtra oppugnatum a Scerdilæda & Demetrio Phario. IV. 16, 7. 25, 4. IX. 38, 8. Meſſeniorum legati coram ſenatu Romano cum Achæis contendunt de Pylo. XVIII. 25, 7.
Pyrenæus mons, ἡ Πυρήνη. XXXIV. 7 & 10, 1. III. 35, 2. τὰ Πυρηναῖα ὄρη. III. 35, 7. 37, 9. 39, 4.
eum tranſit Hannibal. III. 35, 7. 40, 1. 41, 6.
Pyrenæi montis terminus ad mare mediterraneum eſt ῥαχία, *id eſt*, ſcopuli in mare procurrentes. III. 39, 4. *n.*
Pyrgus, ὁ Πύργος, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.
Πύργος ὁ ἐν τοῖς Περιπλοίοις, caſtellum Eleorum, prope Laſionem, captum a Philippo. V. 102, 6. *n.*
Πύρος *mendoſe codices* XII. 17, 3. *pro* Πίναρος.
Pyrrheum, τὸ Πύρρειον, Pyrrhi regia domus Ambraciæ. XXII. 10, 2. *conf.* 15, 9.
Pyrrhi Caſtra, ὁ Πύρρου καλούμενος χάραξ, locus Laconiæ, a Pyrrho nomen habens, Achillis filio. V. 19, 4. *n.*
Pyrrhias Ætolus, dux miſſus Eleis ab Ætolis, Achaiam populatur. V. 30, 2. incurſionem in Meſſeniam facit, cum Lycurgo copias conjuncturus; ſed mox repulſus, in Elidem redit. V. 91, 3. 92. in ejus locum, alium ducem ab Ætolis petunt Elei. 94, 5.
Pyrrhichus; *vide* Pyrrichus.
Pyrrhus, Epiri rex, a Tarentinis in Italiam invitatus; I. 6, 5. a Romanis Italia pellitur. I. 6, 7. biennio ante cladem Gallorum Delphicam, in Italiam trajecit. II. 20, 6. circa Olymp. CXXIV. II. 41, 11.

circa

circa Pyrrhi tranſitum in Italiam, poſtremum Fœdus ante bellum Siculum ictum eſt inter Pœnos Romanosque; & de ipſo Pyrrho agebatur illo fœdere. III 25.

ex Bello cum Pyrrho, perfecti athletæ certaminum bellicorum evaſerunt Romani. II. 20, 9 *ſq.*

Pyrrhus, ſicut & Alexander ejusque ſucceſſores, bella non inſidiis geſſit, ſed aperto marte. XVII. 3, 6. in bello cum Romanis uſus eſt armis militibusque Italicis; & alternatim manipulos in acie locavit more Romanorum inſtructos, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11, 10. in Argos urbem irrumpens, imprudens nullum ſibi receptum reliquum fecerat. *Fragm. gramm.* 14.

Pyrrhi filia, Nereis; ejusdem ex ea nepos, Hieronymus, rex Syracuſarum, Hieronis filius. VII. 4, 5. Pyrrhi regia fuerat Ambracia urbs. XXII. 15, 9. *conf.* Pyrrheum. Pyrrhi hepteris; qua dein vectus eſt Hannibal ſuperior, in pugna navali cum Duilio. I. 23, 4.

Pyrrichus, amicus olim Philippi, ab eodem occiſus, & liberi ejusdem in vincula conjecti. XXIV. 8, 8 *ſq.*

Pyrſiæ, *αἱ πυρσεῖαι*, earumque varia genera. X. 43-46.

Pythagoreorum collegia, in Magna Græcia incenſa. II. 39, 1 *ſq.*

Pytheas, itinerator & Geographus, quem ut fabulatorem reprehendit Polybius. XXXIV. 5. *& cap.* 10, 7.

Pytheas, Thebanus, *altera fax belli Achaici.* XL. 1. *n.* cum uxore & liberis, relicta patria, in Peloponneſum profugit. XL. 3, 10.

Pythia; cur ad ejus oracula Lycurgus omnia ſua inſtituta retulerit. X. 2, 8 *ſqq.*

Pythiadas, Erythræi maris præfectus. V. 46, 7 *&* 11.

Pythias, Pellenenſis, Pſophidi præficitur ab Achæis. IV. 72, 9.

Pythion, cum Damocle miſſus ad ſpeculanda Romanorum conſilia. XIII. 5, 7.

Pythionici ſepulcrum Tarenti. VIII. 30, 9.

Pytho, Pruſiæ legatus Romam. XXXI. 6, 1 *ſqq.*

Pythodorus, Lampſacenorum legatus Lyſimachiam ad Romanos. XVIII. 35, 2.

Q.

Quadi. *Sic enim Caſaub. Vide* Cadi.

Quadriremis Punica, ſingulari arte fabrefacta, ſubſidens in aggere ad Lilybæum, capitur a Romanis. I. 47, 5 *ſqq.* quadriremes Rhodiæ. XVI. 7, 2. 31, 3.

Quæſtor urbanus Romæ, excepto ſumtu quem facit conſul, nullum ſumtum facere absque SCto poteſt. VI. 13, 2. Quæſtoris locus in caſtris; 31, 1. in caſtris duplicibus, ubi ambo conſules caſtra juncta habent. 32,

4. cuſtodia nocturna quæſtorii. 35, 4.

Quinctius; *vide* T. Quintius.

Quinqueremis, πεντήρης, πεντηρικὸν σκάφος. Quinqueremes 100, triremes 10, in prima claſſe Romanorum. I. 20, 9. quinqueremium 200 claſſis Romana, privatorum ſumtu parata; naves fabricaræ ad exemplar quinqueremis captæ Hannibalis Rhodii I. 59.

Quinqueremibus potiſſimum, non triremibus, mari geſtum eſt primum Bellum Punicum. Romani eo bello 700 quinqueremes amiſerunt, Pœni 500. I. 63 *ſeq.* Etiam Græci ſub ea tempora quinquеremibus maxime navibus, atque etiam majoribus, utebantur, & triremes inter apertas & minores naves numerabant. XVI. 2, 9 *ſq. n. conf.* 3, 3 *ſqq.* 5, 1 & 4. 7, 1.

T. Quintius Criſpinus, Conſul cum M. Marcello, a Pœnis intercipitur. X. 32, 1 *ſqq.*

T. Quintius (*vel* Quinctius) *Flamininus*, Τίτος Κοΐντιος, *& plerumque nude* Τίτος, (Conſul cum Cn. Domitio. XXII. 15, 13. *n.*) colloquium cum Philippo habet in ora ſinus Maliaci. XVII. 1-9. imperium ei in Macedonia prorogatur. XVII. 12, 2. non major 30 annis, ſingulari prudentia adminiſtrat omnia. 12, 3 *ſqq.*

ad Cynoscephalas vincit fugatque Philippum. XVIII. 1-10. inducias ei concedit & colloquium ad Tempe. 17-22. Quintii abſtinentiam, ſpectam Ætolis, defendit Polybius. *c.* 17 *extr. & ſeq.* Curinthi in Iſthmicis ludis per præconem recitat SCrum de Pace Philippo data, & de libertate Græcis reſtituta. XVIII. 29.

Brachyllæ Bœoti cædem ſe non impediturum promittit. XVIII. 26, 10 *ſqq.* Romæ operam dat, ut Bœoti jubeantur recipere Zeuxippum exſulem, cædis illius auctorem. XXIII. 2, 4. arcano colloquio Demetrium, Philippi filium, Romam legatum, demulcet, & ſpem regni ei facit. XXIV. 3, 7 *ſqq. n.* Romæ cum Q. Cæcilio & Appio Claudio judicat controverſiam de exſulibus Spartanorum. XXIV. 4, 8 *ſqq.*

legatus ad Pruſiam & Seleucum. XXIV. 5, 1. amicus Dinocratis Meſſenii, infenſus Philopœmeni. 5, 2 *ſq.* fruſtra petit ab Achæis, ut ſibi concilium genris cogatur. 5, 15 *ſqq.*

Quintus, *neſcio quis*, cum Canuleio legatus in Ægyptum fuerat tempore Ptolemæurum fratrum, Philometoris & Phyſconis. XXXI. 18, 4.

Quintus, *neſcio an idem cum ſuperiore*, legatus mittitur ad bellum Rhodiorum cum Crerenſibus componendum. XXXIII. 14, 4.

Quintus, *qui memoratur* XXXV. 4, 2. *eſt* Q. Fulvius Nobilior.

Quirinus; *vide* Ἐνυάλιος.

Rabba-

R.

Rabbatamana, (*s.* Rabboth-Ammon,) τὰ Ῥαββατάμανα, urbs Arabiæ, vi expugnata ab Antiocho. V. 71.

Ragæ, Ῥαγαί; *an ſic legendum pro* Ταγαί? X. 29, 3.

Raphia, ἡ Ῥαφία, primum oppidum Cœleſyriæ, quod occurrit Rhinocolura ex Ægypto venientibus. V. 80, 3. Pugna ad Raphiam, inter Antiochum M. & Ptolemæum Philopat. V. 82 *ſeqq.* Raphiam ex pugna ſe confert Antiochus; V. 85, 13. accedente vero Ptolemæo, Gazam ſe recipit. 86, 2 *ſq.* Raphia potitur Ptolemæus. 86, 8.

Rates, σχεδίαι, trajiciendo Rhodano. III. 42, 8.

Raucus *vel* Rhaucus; Ῥαῦκος, Cretæ urbs. XXXI. 1, 1. Raucii, Rhaucii, Ῥαύκιοι. Rauciis Lycaſtium, Cnoſſiis ademtum, adtribuunt Gortynii. XXIII. 15, 1. Gortynii & Cnoſſii bellum gerunt cum Rauciis, & in eorum perniciem conjurant. XXXI. 1, 1.

Receptum nobis reliquum faciamus, nec peribimus. Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, καὶ σφαλούμεθα. *Fragm. gramm.* 14.

Reges; *conf.* Monarchia, & Regnum.

Reges, amicos & inimicos non niſi utilitate æſtimant. II. 47, 5. *cf. Fragm. gramm.* 81. in Regum adoleſcentia plurimum valet delectus amicorum & comitum. VII. 14, 6.

Regis & Tyranni diſcrimen. V. 11, 6. ex Monarcha, invidioſo nomine, ſenſim fit Rex. VI. 6, 10 *ſq.* ex Regibus fiunt Tyranni. VI. 7.

apud Lacedæmonios, reges perpetuum imperium habent. VI. 45, 5. Carthaginienſium reges; VI. 51, 2. *quos* Suffetes *vocant Romani ſcriptores*. III. 33, 3. *n.* 41, 6.

Reges omnium gentium prohibentur Italia. XXX. 17, 6.

Regnum, una e tribus reip. formis. VI. 3, 5. differt inter regnum & tyrannidem. VI. 3, 9 *ſq.* 4, 2. V. 11, 6. oritur ex Monarchia. V. 5 *extr. & cap.* 6 *ſeq.*

Regula hiſtoriæ, veritas. XII. 7.

Regulus; *vide* Atilius.

Religionis anxia cura Romanorum, inventa ad coërcendam multitudinem. VI. 56, 6 *ſqq.*

Remiges claſſis Romanæ exercentur in terra. I. 21, 1 *ſq.* Remiges 300 in quaque navi, cum 120 militibus. I. 26, 7. phalangitas Macedonicos ad remigium exercuit Philippus. V. 2, 4 & 11.

Reprehendere alios facilius eſt, quam ſe ipſum ab erroribus præſtare immunem. XII. 25, 10.

Res maximæ a parvis ſæpe initiis oriuntur. III. 7, 7. multis res ſecundiſſimæ, quibus illi uti neſciverunt, pernicioſiſſimæ evaſerunt; contra, aliis res adverſæ, generoſo animo latæ, maximas utilitates adtulere. III. 4, 5.

res Græciæ Italicis & Libycis immiſceri cœptæ. V. 105, 4.

Respublica Romana. lib. VI. *vide* Romana Respublica.

Rerum publicarum variæ formæ. VI. 3-10. tres formæ præcipuæ: regnum, ariſtocratia, democratia. VI. 3. Iſta vero diſtributio haud ſatis adcurata. 3, 6 *ſqq.* Optima resp. illa eſt, quæ ex tribus illis formis mixta. 3, 7. cujus generis eſt Romanorum respublica. VI. 11, 6 *ſqq.*

Rerumpublicarum ex alio in aliud genus converſiones adeurate explicavit Plato. VI. 5, 1. *n.*

Rerumpublicarum veteribus celebratarum collatio cum Romana republ. VI. 43-56. *Vide ſuis locis*, Lacedæmonii, Cretenſes, Mantinenſes, *&c.*

Duæ res rempublicam continent; Leges, & Mores. VI. 47, 1.

respublicæ habent ſuum tempus creſcendi, vigendi florendique, & decreſcendi. VI. 51.

Oriuntur jurgia in republ. ubi ſumtus deficiunt. V. 93, 2 *ſqq.*

Rex; *vide* Reges, *&* Regnum.

Rhæti, Ῥαιτοί; per eos patet tranſitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Rhaucus; *vide* Raucus.

Rhegium, Ῥήγιον, (*&* ἡ Ῥηγίνων πόλις, X. 1, 1.) ad fretum Siculum, ex adverſo Meſſanæ. I. 7, 1. obſidetur a Dionyſio ſeniore. I. 6, 2. vi ſubigitur a præſidio Romano. I. 6 *extr. & ſeq.* adjutoribus Mamertinis. I. 7, 8. III. 26, 6. Mox Romani, pœna capta de perfidis, urbem Rheginis reſtituunt. I. 7.

Rhegio quinqueremes Romanas Apolloniam petere nunciatur Philippo. V. 110, 3 *&* 9. Roma diſcedens Hannibal, Regium petiit; IX. 7, 10. & Rheginns propemodum ſedibus ſuis ejicit. 9, 4.

a Rhegio usque Tarentum, ora Italiæ importuoſa. X. 1, 1.

Rhigoſages; *vide* Rigoſages.

Rhinocolura *vel* Rhincorura, τὰ Ῥινοκόλουρα, Ῥινοκόρουρα, extrema urbs Ægypti verſus Cœleſyriam. V. 80, 3.

Rhium, τὸ Ῥίον, promontorium Achaiæ ad fauces ſinus Corinthiaci, cum portu vel commoda ſtatione navium, unde in adverſam Ætoliam trajicitur. IV. 10, 4 *ſqq.* 19, 6.

Philippum invitant Ætoli, ut ad Rhium conveniat ad colloquium de Pace; ſed ipſi ad dictam diem non adſunt. IV. 26, 5. V. 28, 3. 29, 3.

Rhium Ætolicum, τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν, *promontorium Ætoliæ ad easdem fauces ſinus Corinthiaci, oppoſitum Rhio Achaiæ, alias* Antirrhium *dictum.* V. 94, 8. *Idem* Rhium Ætolicum *intelligendum* 6, 8.

Rhium, ipſum fretum, inter utrumque promontorium interjectum. IV. 64, 2. *Confer Melam* II. 3.

Rhodanus fluvius, ὁ Ῥοδανός. Ejus fontes & curſus. III. 47, 2 *ſq.* eum reſpicit alterum Latus Alpium. II. 15. quinque

que Rhodani oſtia ſtatuit Timæus, duo Polybius; XXXIV. 10, 5. quorum id, quod prius eſt ab Italia venientibus, Maſſilienſe vocatur. III. 41, 5. Rhodani accolæ negotiationem maritimam exercent, lembis utentes. 111.

inter Rhodanum & Alpes, prope ipſum Rhodanum, ſedes habebant Galli Gæſatæ. II. 22, 1. 34, 2. ad Rhodanum pervenit Hannibal. III. 47, 1. longitudo viæ ab Hannib. confectæ ab Emporiis Hiſp. ad Rhodanum, &c. III. 39, 7 *ſq.* Rhodanum trajicit Hannibal. 42 *ſeq.* & 46. ad Rhodanum, Numidæ Hannibalis equites fugantur ab equitibus Scipionis. 45. juxta Rhodanum progreditur Hannibal. 47, 1.

Rhodii; *vide* Rhodus.

Rhodon, Phocæenſium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXXI. 4, 4.

Rhodope, ἡ Ῥοδόπη, mons Thraciæ. XXXIV. 10, 15.

Rhodophon, Rhodius, cum Romanis faciendum cenſet bello Perſico. XXVII. 6, 3. XXVIII. 2, 3. legatus Romam mittitur de ſocietate. XXX. 5, 4.

Rhodus, ἡ Ῥόδος. Rhodii, οἱ Ῥόδιοι. Argivorum colonia. XXII. 7, 11. Eorum ditio in oppoſita continente; *vide* Peræa. Rhodiorum colonia, Agrigentum. IX. 27, 8.

Rhodii perſequuntur Demetrium Pharium, Cyclades inſulas populantem. IV. 19, 8. maris tenere videntur imperium. IV. 47, 1.

Rhodii & Pruſias bellum faciunt Byzantiis, portorii cauſſa quod illi exigebant a navigantibus in Pontum. III. 2, 5. IV. 47 & 49 *ſeq.* Pacem cum eisdem faciunt. 52. a Ptolemæo petunt libertatem Andromachi, patris Achæi. 51.

Cnoſſiis auxilia mittunt. IV. 53, 1 *ſqq.* Sinopenſibus, a Mithridate bello petitis, omne genus ſubſidiorum mittunt. 56, 3 *ſq.*

Rhodiorum & Chiorum legati, cum Philippo agunt de pace cum Ætolis facienda, & finiendo Bello Sociali. V. 24, 11. rurſus. V. 100, 9. Rhodiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum M. legationibus differt. V. 63, 5.

Rhodii terræ motu adflicti, brevi jacturam ſarciunt, opibus regum, principum & civitatum adjuti. V. 88-90.

Rhodiorum populus, coronatus a populo Syracuſiorum; ſtatua Rhodi dedicata. V. 88, 8.

Rhodiorum claſſem in portu incendit Heraclides ex Philippi mandato. XIII. 3, 1. & *cap.* 4 *ſeq.* doloſa legatione decepti a Philippo, hoſtem eum declarant. XV. 22 *extr.* & *ſeq.* Rhodii claſſem ſociant, cum Attalo in Pugna ad Chium adv. Philippum. XVI. 2 *ſeqq.* & in Pugna ad Laden. XVI. 41 *ſeq.* Rhodiorum legati, Athenienſes ad bellum inferendum Philippo hortantur; Rhodiorum populo Athenienſes coro-

nam & jus æquum civitatis decernunt. XVI. 26, 8 *ſqq.* Rhodii, invitati ab Achæis ad pacem cum Philippo faciendam, nihil inconſultis Romanis faciendum cenſent. XVI. 35. Eorum poſtulata in colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 2, 3 *ſq.* 6, 1 *ſqq.*

Rhodii declarant Antiocho, ſe claſſem ejus præternavigare non paſſuros. XVIII. 24, 11. *n.* deliberant cum Romanis de pace Antiocho danda. XXI. 8, 4 *ſq.* Romam legatos mittunt, ejusdem pacis cauſſa. XXI. 14, 12. XXII. 5 *ſeq.* 7, 10 *ſqq.* pro Ætolis intercedunt, & pacem eis impetrant. XXII. 8, 10. 12, 1 *&* 9. 13, 7. 14, 1 *&* 5.

Fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenduntur. XXII. 26, 16 *ſq.* Rhodiis Romani, poſt bellum Antiochicum, Lyciam Cariamque dant usque ad Mæandrum. XXII. 7, 7. 27, 8. III. 3, 7. At Lycii, ſocios tantum, non ſubditos Rhodiorum declaratos ſe eſſe a Romanis contendebant; unde gravis inter Lycios Rhodiosque contentio & bellum. XXIII. 3. nonnulla etiam Rhodiorum caſtella ab Eumenis ſubditis infeſtabantur, non invito Eumene, & Lyciis etiam favente. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 6, 5 *ſq.* *quo ex poſteriori loco prior alter interpretandus.* Lycios bello vincunt Rhodii; XXVI. 7, 2. ſed Romani, offenſi Rhodiis, quod Perſeo ſponſam Laodicen magna pompa adduxiſſent, per legatos eis ſignificant, Lycios eis non pro munere, ſed ut ſocios & amicos, fuiſſe adtributos. XXVI. 7 *ſeq.*

Romanis Rhodii omnia officia ſpondent ad bellum Perſicum. XXVII. 3, 2 *ſqq.* & legatis Perſei ſuam erga Romanos voluntatem declarant. XXVII. 4. Rhodiis Lucretius per aliptam literas & mandata mittit. XXVII. 6, 1. illi, licet Dino & Polyaratus ad Perſei partes eos traducere conarentur, tamen fidem Romanis ſervant, & poſtulatas naves mittunt. *cap.* 6 *ſeq.*

Rhodii alii Romanis, alii Perſeo ſavent; impetrant tamen a Romanis facultatem frumentum e Sicilia exportandi. XXVIII. 2. ſimul legatos Romam mittunt, ſimul alios ad Q. Marcium Coſ. & ad præfectum claſſis. XXVIII. 14 *ſeq.*

Alexandriam legatos mittunt, ad dirimendum bellum Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 15, 15. 19, 1 *ſqq.*

legatos mittunt Romam & ad Perſeum de dirimendo bello. XXIX. 4. Perſei & Genthii legatis benigne reſpondent, pollicentes, ſe bello finem impoſituros. *cap.* 5, 1 *ſqq.* cum Cretenſibus omnibus, miſſis legatis, amicitiam renovant. *cap.* 4, 6 *ſq.* legati, victo Perſeo Romam advenientes, cum ludibrio accipiuntur. XXIX. 7.

Novis legationibus & donis iram Romanorum deprecantur, & ſocietatem fœdusque cum eis

eis jungere fruſtra ſtudent; XXX. 4 *ſeq.* poſtquam conſulto per 140 annos, amici licet Romanorum, Fœdus de Societate cum eis facere noluerant. XXX. 5, 6 *ſq.*

Caunii & Mylaſſenſes deſciſcunt a Rhodiis; & mox quidem ab eis rurſus ſubiguntur, ſed per idem tempus advenit decretum ſenatus Romani, quo Cares & Lycii omnes liberi prorſus renunciantur: cui decreto parentes Rhodii, regionibus iſtis penitus exceſſerunt, & ditiſſimos reditus amiſerunt. XXX. 5, 12 *&* 16. XXXI. 7, 4 *ſqq.*

Nova legatione, fruſtra ſocietatem Romanorum petunt. XXX. 1. Tandem illam obtinent, patrocinante Ti. Graccho. XXXI. 7, 18. Calyndam ut tenere ſibi liceat, petunt obtinentque & Coloſſum Romanis in æde Minervæ decernunt. XXXI. 16 *ſeq.*

bellum habent cum Cretenſibus. XXXIII. 14, 3 *ſq.* ad quod bellum auxilia petierunt ab Achæis. *cap.* 15.

apud Rhodios navarchus, *i. e.* claſſis præfectus, poteſtatem habuit ſocietatis ſanciendæ, etiam absque diſerto decreto in eam rem facto. XXX. 5, 5. quare navarchis pro legatis nonnumquam uſi ſunt, *ut loc. cit. &* XVII. 1, 4.

Rhodiorum claſſis præfectos, Pauſiſtratum, Pamphilidam, Eudemum, *alios; vide ſuo loco. De Prytanibus, vide* Prytanes. *Adde Fragm. hiſt.* 53.

Rhoſiteles, Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6. *Soſiteles voluerat Reiskius.*

Rhynchus, Ῥύγχος, locus circa Stratum Ætoliæ. VI. 59, 6.

Rhyndacus, Myſiæ fluvius; *Polybio* Megiſtus, Μέγιστος. V. 77, 9. *n.*

Rhytum, ῥυτὸν, poculi genus. XIV. 11, 2.

Rigoſages Galli, Γαλάται Ῥιγόσαγες. *Sic mssti omnes, & ſuperiores editiones in Græcis: pro quo Caſaub. in lat. verſione* Tectoſages *poſuit, quod a nobis in græcum etiam contextum receptum eſt;* V. 53, 3. *vereor tamen, ne temere. Rectius fortaſſe fuerat* Αἰγόσαγες, *ni ipſum* Ῥιγόσαγες *teneri debuit. Vide Adnot. ad l. c. & ad* V. 77, 2.

Rizo, ὁ Ῥίζων, fluvius & opp. Illyrici, quo ſe fuga recipit Teuta. II. 11, 16. *n.*

Roma urbs a Gallis capta. I. 6, 2. II. 18, 2. Romæ trepidant omnes ad nuncium de Hannibalis adventu in Galliam Cisalpinam; III. 61, 7. *rurſus*, poſt eladem ad Traſimenum lacum; III. 85. *rurſus*, ante pugnam Cannenſem; III. 112, 7 *ſq. &* poſt pugnam. III. 118. *rurſus*, ad Hannibalis adventum a Capua, eum is quinque M. P. a Roma caſtra poneret. IX. 5 *ſeq.* rurſus, *neſcio qua occaſione. Fragm. gramm.* 97.

Romæ, *i. e.* Romano populo, coloſſus erectus Rhodi in æde Minervæ. XXXI. 16, 4. *Adde mox* Romana Reſp. *&* Romani.

Romana reſpublica. *De Reipub. Romanæ Forma* ex profeſſo commentatus eſt Polybius *libro VI.* ad quam partem ſui operis ille provocat I. 64, 2. X. 16, 7. XXI. 10, 11. eamdem promittit III. 2, 6. 118, 11. *conf.* V. 111, 10. *Vide autem potiſſimum Reliquias ex lib. VI. cap.* 11-18.

Ipſa forma & conſtitutio reipublicæ maximum Romanis momentum attulit ad dominatum Italiæ Siciliæque, poſt clades bello Hannibalico acceptas, recuperandum, Hiſpaniamque & Galliam ſuæ ditioni ſubjiciendam, denique, victis Pœnis, ad cogitandum de totius terrarum orbis imperio. III. 2, 6. Romana resp. ex clade Cannenſi brevi ſe recepit. III. 118, 9. e variis mixta formis. VI. 3, 3. *& cap.* 11 *ſeqq.* & omnium commodiſſima, ipſa ex ſe malis ſuis parans remedia. VI. 18. Quænam converſiones illam maneant. VI. 9, 12 *ſqq.* futura reip. Rom. ruina. VI. 57.

Romanæ reip. cum aliis rebuspublicis collatio. VI. 43-56.

Romani, *&* Romanorum Imperium. Eorum imperium cum imperio Perſarum & Græcorum collatum. I. 2. eorum prima cum exercitu trajectio ex Iralia. I. 5, 1. *& cap.* 11 *ſq.* prima claſſis bellica. I. 20. corum magnitudo animi & mira audacia in rebus gerendis. I. 20, 11. 55, 3 *ſqq.* 59. VIII. 3. contra mare & cœlum ipſum pugnare audent. I. 37. Pervicaces inprimis & terribiles ſunt in rebus adverſis. XXVII. 8, 8 *ſq.* III. 75, 8.

Romanis Sicilia cedunt Pœni. I. 63. *vide* Sicilia, *& ibi* Siculum Bellum.

Romanorum potentia non caſu & fortuna, ſed conſilio & virtute parta. I. 3, 7 *ſqq.* 64, 9. XVIII. 11, 4 *ſq.*

Romani Pœnis bello Africo fidem ſervant; commeatus eis advehere permittunt ſuis mercatoribus; a mercenariis in Sardiniam invitati, cum a Pœnis illi defeciſſent, reſpuunt conditionem. I. 83. ſed ab eisdem mercenariis, cum a Sardis Sardinia eſſent ejecti, denuo invitati, Sardiniam ſibi ſubjicere adgreſſi ſunt, & Pœnos, ut eam ſibi permitterent, coëgerunt. I. 88. III. 10.

primum cum exercitu in Illyricum & in illas Europæ partes trajiciunt. I. 13, 4. II. 2-12. prima legatio ad Ætolos & Achæos, tum ad Corinthios & ad Athenienſes. II. 12, 4 *ſqq.* Iſthmiorum ludorum participes fiunt Romani. II. 12, 8.

Romanorum imperio quo pacto ſubjectæ fuerint partes omnes cognitæ orbis terrarum, docet Polybii hiſtoria. III. 1. eorum dominatio fugienda ne & vituperanda ſit, an probanda & laude digna, docet eadem

dem hiſtoria. III. 4, 7. eorundem imperium Græcis, cognoſcendi orbis terrarum ſtudioſis, multos terræ tractus patefecit, adiru prius difficillimos. III. 59.

Romani religioni & ſuperſtitioni indulgent, præſertim periculoſis temporibus; ſic ante pugnam Cannenſem. III. 118, 5. ea religio & ſuperſtitio inventa eſt ad coërcendam multitudinem. VI. 56, 6 *ſqq.* *De religione Rom. confer* Iusjurandum.

de retinenda Italia deſperant poſt pugnam Cannenſem. III. 118, 5. Sive Romani bello viciſſent, ſive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3 *&* 10. XI. 7. 1 *ſqq.* Romani, veriti Philippi audaciam, in Græciam legatos miſerunt. V. 105, 7.

Romanorum Militia, & bellandi genus. VI. 19-42. *Adde, de* Vallo Romanorum & Græcor. XVIII. 1. *Confer etiam* Legio, *& alia huc facientia.* Cavent Romani, ne Bellum umquam ultro intuliſſe videantur, & nonniſi vim inlatam repellentes. *Fragm. gramm.* 97. Indicunt bella, inſidiis raro utuntur; & cominus rem gerentes, pugnam edunt ſtatariam. XIII. 3, 7. cominus non tam cæſim feriendo, quam punctim rectis utuntur gladiis, crebro repetitis ictibus. II. 33, 6. in pugna ſpatium a tergo relinquunt, quo ſe recipere maniipuli poſſint. *ibid. vs.* 7. per vim capta urbe, mire ſtatim ſævire in oppidanos ſolent. X. 15, 4 *ſq.*

Romanorum Reſp, *vide ſupra, in* Romana Respublica. Civi Romano, capitis reo, impune in ſpontaneum exſilium abire licet. VI. 14, 7 *ſq.*

Romani facile aliorum mores adſciſcunt, & optima quæque inſtituta imitantur. VI. 25, 11.

Fœdus faciunt cum Ætolis & Arralo adv. Philippum, eisque Sulpicium cum claſſe auxilio mittunt. IX. 30, 7 *ſqq.* 42, 1 *ſq.* X. 41, 1. ejus Fœderis conditiones. XI. 6, 2 *ſqq.*

Romanorum legati Athenis conveniunt cum Attalo. XVI. 26. cum Nicanore expoſtulant, Philippi duce, Atticam vaſtante. 27, 1 *ſqq.* Romani legati juventutem ridet Philippus. XVI. 34.

Romanorum abſtinentia & innocentia ante bella transmarina; ejus documenta eximia dederunt L. Æmilius, & Scipio Æmilianus. XVIII. 18. ad luxuriam diſciſcunt poſt bellum Perſicum. XXXII. 11.

Romanorum inſtitutum eſt, non funditus evertere victum hoſtem, impetata facere paratum. XVIII. 20. eorum mos, liberaliter agendi cum regibus, qui eorum partes ſequuntur. XXI. 9, 5 *ſqq.* Romani omnia, etiam parum ad ipſos pertinentia, ab omnibus populis ex ipſorum ſententia adminiſtrari volunt. XXV. 1, 4. ita ſolertes ſunt, ut, dum videntur beneficium aliis dare, eodem

tempore per illorum imprudentiam ſuum augeant imperium. XXXI. 18, 7.

prudentes, non negligunt adſenſum eorum qui ſunt extra concilium. *Fragm. hiſt.* 56.

ingens numerus civium Romanorum, bello Hannibalico captorum, & in Græcia ſervientium, liberantur a Græcis, hortante T. Flaminino. *Spicileg. ex lib.* XIX. *T. V. p.* 40 *ſq.*

Roſtra. Mortuorum laudatio pro roſtris. VI. 53, 1 & 9.

Rubrum Marc; *vide* Erythræum.

Ruſcino, Galliæ fluvius, ὁ Ῥόσκινος, *rectius* Ῥουσκίνων *vel* Ῥοσκίνων. XXXIV. 10, 1.

Rutubis, portus Africæ, ad Atlanticum mare. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

S.

Sabinorum auxilia, Romanis adv. Gallos parata. II. 24, 5.

Sacer ager Mileſiis reſtituitur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 27, 5.

ſacer olim fuerat & nulli bello obnoxius ager omnis Eleorum. IV. 73, 10.

Sacerdotibus Ægyptiorum ſummi honores & imperia olim deferebantur. XXXIV. 2, 7.

de Sacerdotum Romanorum collegiis ex profeſſo ſcripſit Polybius libro ſexto; *ſed ea pars non ſupereſt.* XXI. 10, 11. *n.*

Sacramenti militaris formula apud Romanos. VI. 21, 1 *ſq.* ſacramentum caſtrenſe. VI. 33, 1 *ſq.* X. 16, 6 *ſq.*

Sagalaſſenſium agrum, τὴν τῶν Σαγαλασσέων γῆν, *in Piſidia*, populatur Cn. Manlius, ipſosque dein in deditionem recipit. XXII. 19.

Saguntum, ἡ Ζάκανθα, III. 17, 1. 61, 8. VI. 37, 4. *& ſic ſæpe alias*; *gen.* Ζακάνθης, Ζακάνθῃ, Ζάκανθαν. (*Semel* Ζάκανθον *vulgo editum erat ex Bav. conſentientibus aliis nonnullis codicibus.* IV. 66, 8. *n.*) ἡ τῶν Ζακανθαίων πόλις. III. 14, 9 *ſq.* 16, 5. Situs & ager urbis. 17, 2 *ſq.*

Saguntini in fide & clientela ſunt populi Rom. III. 15, 5 & 7. Circa finem belli Pun. I. nondum fuerant ſocii Romanorum; III. 21, 5. ſed tamen pluribus annis ante Hannibalis tempora. 30, 1 *ſq.* Crebris nunciis certiores faciunt Romanos de progreſſibus Hannibalis in Hiſpania. III. 15, 1.

Saguntum oppugnat expugnatque Hannibal; III. 17, 4 *ſqq.* IV. 66, 8. contra fœderum fidem. XV. 17, 3. Ea injuria, cauſſa eſt belli Punici ſecundi. III. 8, 1. Sagunti cuſtodiuntur obſides, quos Pœni ab Hiſpanis exegerant. III. 98, 1. urbem obſident fratres Scipiones. 97, 6. 98, 7. obſides Hiſpanos Abilyx, decepto Boſtare, tradit Romanis. *cap.* 98 *ſeq.*

Saguti, ſinus in Africæ ora, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sais, ὁ Σάϊς, urbs Ægypti. XXIII. 16, 4.

Sala,

Sala, fluvius Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Salapia; ibi ſua fraude capitur Hannibal. *Spicil. lib.* X. *num.* 2.

Salaſſi, Σαλασσοί; per eorum fines patet tranſitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Salentini. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 4.

Saliorum collegio adſcriptus erat P. Scipio Afric. maj. XXI. 10, 10 *ſqq.*

Salmantica, ἡ Ἑλμαντικὴ, urbs Vaccæorum in Hiſp. capitur ab Hannibale. III. 14, 1 & 3.

Samaria, ἡ Σαμαρεία; ad præſidendum Samariæ, Hippolochum & Keræam mittit Antiochus Magnus. V. 71, 11. eamdem, *præreptam ab Ægyptiis*, victo Scopa recipit Antiochus. XVI. 39, 3.

Sambucæ Marcelli ad Syracuſas. VIII. 6-8. σαμβύκαι *ſive* σάμβυκες. VIII. 6, 2. *n.*

Sambuciſtrias (σαμβυκας) curat juvenis Ægypti rex, Ptolemæus Philopator. V. 37, 10. *n.*

Samicum, Σαμικὸν, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. eo potitur Philippus. IV. 80, 9 *ſqq.*

Samnites, οἱ Σαυνῖται. I. 6, 6. *n. Conf. quæ notavimus ad Appiani Præfat. cap.* 14.

a Romanis debellati. I. 6, 6. cum Gallis arma ſociant, & cædunt Romanos in agro Camerte; rurſus vero ab illis in agro Sentinate cæduntur. II. 18, 5 *ſq.* ſoeii Romanorum, bello Gallico Ciſalpino. II. 24, 10.

Samnis, ὁ Σαυνίτης, cognomen Magonis. IX. 25, 4.

Σαυνίτων, *quod* X. 1, 3. *vulgo legebatur, in* Δαυνίων *mutavimus.*

Samnium, ἡ Σαυνῖτις. Samnium intrat Hannibal. III. 90, 7. via e Samnio Capuam. III. 91, 9. Capua per Samnium Romam contendit Hannibal. IX. 5, 8.

Samoſata, τὰ Σαμόσατα, urbs Commagenæ, ad Zeugma. XXXIV. 13, 3 *ſq.*

Samus, (*aliis* Samius,) Chryſogoni filius, poëta epigrammaticus, σύντροφος Philippi regis. V. 9, 4. *n.* ejus verſiculus *adſertur ibid. vs.* 5. Occiditur a Philippo. XXIV. 8, 9.

Samus inſula, in ditione eſt regum Ægypti, ſub Ptolemæo Eupatore. V. 35, 11. eam invadit Philippus, rex Maced. III. 2, 8. *n.*

Sami cum claſſe Romana ſtat L. Æmilius *Regillus.* XXI. 6, 1. *n.*

Sanguine ſemel guſtato, efferantur animi. XXX. 14, 5. VII. 13, 7

Σάπειρες, Σάπειροι. *Vide* Σάσπειρες.

Saporda, ἡ ἐισβολὴ ἡ ἐπὶ Σάπορδα, una ex viis, quibus per fauces Climacis montis ex Milyade in Piſidiam tranſitur. V. 72, 4. *n.*

Sarapidis fanum, τὸ Σαραπιεῖον, in Thracia, ad Bosporum Thracicum. IV. 39, 6.

Sardanapalus, idem Concolerus nominatus. *Fragm. hiſt.* 9.

Sarda-

Sardanapali vitam agebat Pruſias, Bithyniæ rex; XXXVII. 2, 6. non Philippus, Amyntæ filius; quem eo nomine remere reprehendit Theopompus. VIII. 12, 3.

Sardes, *αἱ Σάρδεις*, Lydiæ urbs; ubi ſedem rerum ſuarum habuit Achæus. V. 77, 1. *coll. cap.* 57, 4 *&* 8.

Vrbs munitiſſima, jam in alterum annum obſeſſa ab Antiocho; VII. 15. capitur tandem, felici audacia Lagoræ. VII. 15-18. Arx Sardium, in quam ſe receperat Achæus, VII. 17, 4. capto per dolum Achæo, VIII. 17 *ſeqq.* traditur Antiocho. VIII. 23. qui eam retinet. XXI. 9, 1. 10, 1.

Sardibus, urbe & arce, potiuntur Scipiones. XXI. 13, 1.

Sardibus cum Chiomara colloquitur Polybius. XXII. 21, 12.

Sardes accuſatores Eumenis invitat Sulpicius. XXXI. 10.

Sardinia inſula, *ἡ Σαρδώ*, hominum frequentia & fructuum proventu præſtans. I. 76, 6. 82, 7.

tota eſt in poteſtate Pœnorum. I. 10, 5. eam Pœnis eripere cogitant Romani. I. 24, 7. Hannibal cum claſſe in Sardiniam miſſus, obſidetur a Romanis, & multas naves amittit. 24, 5 *ſq.*

Sardiniam præſidio tenentes mercenarii deficiunt a Pœnis. I. 79. & Romanos advocant, ſed ab his (qui fidem Pœnis, pace poſt bellum Siculum facta, ſervare volebant) non audiuntur. 83, 11. iidem mercenarii ex inſula ipſi ejiciuntur a Sardis, adeoque Pœnis prorſus eripitur Sardinia. 79, 5 *ſq.* 82, 7. Tum ab eisdem mercenariis, inſula ejectis, rurſus invitati Romani ad opem ipſis ferendam, navigare in Sardiniam inſtituerunt. 88, 8. Inde, cum Pœni, finito bello Africo, bellum & in Sardos, ad recipiendam Sardiniam, & adv. mercenarios in Italiam profugos, pararent; Romani, id bellum adverſus ſe parari cauſſantes, Pœnis bellum indixerunt; eaque ratione coëgerunt Pœnos, ut Sardiniam Romanis permitterent. I. 88. III. 10, 3. 27, 8. 28, 2.

in Sardiniam C. Atilius Coſ. abit cum exercitu. II. 23, 6. inde redit. 27.

Incolæ Sardiniæ, Sardi, *οἱ Σαρδόνιοι vel Σαρδώνιοι.* I. 79, 5. *n.* 88, 10. *οἱ Σαρδῶοι.* I. 88, 9. *n. Conf. mox* Sardoum Marc. *Σάρδους pro vulgato Ἀργίους* XXVI. 7, 1. *legendum cenſuit Caſaubonus, ex Livii lib. XLI. cap.* 8 *ſeq. eosdem* Sardos *intelligens, quos Σαρδῴους & Σαρδονίους, non Σάρδους, alias Polybius cum aliis quibusque græcis ſcriptoribus ſolet adpellare.*

Satdonius riſus. XVII. 7, 6. *& Adn. ad* I. 10, 5.

Satdoum mare, *τὸ Σαρδόνιον, Σαρδώνιον, Σαρδῷον πέλαγος.* I. 10, 5. *n.* 42, 6. II. 14, 6 *&*

6 & 8. III. 41, 7. 47, 2. XXXIV. 6, 6. *n.*

Sardoum ab Africo vel Libyco mari dividir Lilybæum promontorium. I. 42, 6. in Sardoum mare influit Narbo fluvius. III. 37, 8. Hannibal, a Pyrenæo ad Rhodanum proficiſcens, ad dexrram habuit Sardoum mare. III. 41, 7. *Conf. Add. ad* XXXIV. 6, 6.

Sariſſarum menſura & ratio, quibus utirur phalanx. XVIII. 12 *ſeq.* Sariſſas in altum erigunt Macedones, cum ſe dedere aut tranſire ad hoſtes volunt. XVIII. 9, 9 *ſq.*

Sarmata, Σαρμάτης, Gatalus. XXVI. 6, 13.

Sarſinates (οἱ Σαρσινάτοι) & Vmbri, Apenninum incolentes, Gallis opponuntur, bello Gallico Cifalpino. II. 24, 7.

Saſo, Σάων, inſula in introitu Ionii maris. V. 110, 2.

Σάπειρες, Σάπειρες *aut* Σαπειροί. *Sic legendum ſuſpicatus eſt Gronov. pro vulgato* Σατράπειοι *aut* Σατραπεῖαι. V. 44, 8. *n.* 55, 2.

Sation, Σατίων, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8.

Satrapii *vel* Satrapiæ, Σατράπειοι *vel* Σατραπεῖαι, *mendoſa (ut nobis viſum erat) ſcriptura*, V. 44, 8. *n.* 55, 2. *pro* Ἀτροπάτιοι,

Saturni tumulus, Κρόνου βουνός, ad novam Carth. X. 10, 11.

Satyrus, Achæorum legatus Romam. XXXI. 6, 1.

Satyrus, legatus Ilienſium, pro Lyciis intercedens apud Romanos. XXIII. 3, 3.

Scala; *vide* Climax.

Scalarum commetiendarum ratio. IX. 19, 5 *ſqq.* Scalas juſto breviores Meliteæ adplicar Philippus. V. 97 *extr. & ſeq.* IX. 18, 5 *ſqq.*

Scardus Mons, τὸ Σκάρδον ὄρος, Illyriæ; *vulgo* Σκόρδον *edd. invitis mſstis.* XXVIII. 8, 3 *n.*

Scelatiti, populus Africæ. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Scerdilaidas, Scerdilædas, *Livio* Scerdilædus, Illyrius, ὁ Σκερδιλαΐδας. *De nominis ſcriptura, & de ipſius viri rebus geſtis, copioſe dictum in Not. ad II.* 5, 6.

dux copiarum Teutæ, per Antigoneæ fauces Epirum intrat, Epirotas ad Phœnicen acie vincit; inde induciis pactis domum redit. II. 5 *ſeq.* quindecim lembos auxilio mittit. V. 3, 3. 4, 3. *Reliqua* ad Scerdilædam pertinentia, *collecta vide in Not. ad* II. 5, 6. *Polybii loca ſunt* IV. 16 & 29. V. 3 *ſeq.* 95. 101. 108. 110. X. 41, 4.

Filius fuit Pleurati; Agronis frater; nepotis ex fratre, Pinnæ vel Pinei, ſucceſſor in regno; pater Pleurathi; avus Genthii.

Scientia; *vide* Cognitio.

Scipio; *vide* Cornelius.

Sciron, Σκείρων, *aliis* Σκύρων, Scyron; ephorus Meſſeniorum, expoſtulat cum Dorimacho Ætolo, prædonibus favente. IV. 4. *Confer* Chironis villa.

Scro-

Scironides petræ, Scironia Saxa, *αἱ Σκιρωνίδες & Σκιράδες*, ab oriente Corinthi. XVI. 16, 4 *ſq. n.*

Scopas, Ætolus, Ariſtonis prætoris Ætolorum cognatus, cui ille curam belli & adminiſtrationem aliarum rerum permiſit. IV. 5, 1. Scopam Dorimachus ad bellum Meſſeniis privatim inferendum incitat. IV. 5, 2 *ſqq.* Scopas cum amicis privato conſilio Meſſeniis, Epirotis, Achæis, Acarnanibus, Macedonibus, bellum infert. 5, 10. cum multitudine Ætolorum in Peloponneſum tranſit, & ex Phigalea fines incurſat Meſſeniorum. 6. reditum in Ætoliam ſimulans, Aratum cum Achæis ad Caphyas adoritur, & prælio vincit fugatque. IV. 10-12.

Prætor creatur Ætolorum. IV. 27. Dum Philippus Ætoliam invadit, Scopas cum Ætolis impreſſionem facit in Macedoniam, & Dium devaſtat. IV. 62. V. 11, 1.

a Dorimacho prætore dux auxiliorum mittitur Eleis cum Agelao. V. 3, 1.

ad novas leges ſcribendas & novas tabulas conficiendas, eum Dorimacho nominatur ab Ætolis. XIII. 1, *coll. Fragm. hiſt.* 68. fruſtratus magiſtratu, cujus cauſſa novas leges ſcribere erat auſus, Alexandriam abit, ubi cupiditate ſuit inexplebili. XIII. 2.

dux copiarum Ptolemæi Epiphanis, recipit Iudæam. XVI. 39, 1. *n.* in obſidenda *neſcio qua* urbe remiſſius verſatur. 39, 2. ab Antiocho vincitur Pugna ad Panium; qua victoria Antiochus Palæſtina rurſus potitur. 39, 3 *ſqq. n.* de illa pugna ad Panium, & de acie a Scopa inſtructa, ejusque virtute, Zenonis Rhodii narrationem *vide apud Polyb.* XVI. 18 *ſeq.*

res novas in Ægypto moliens, in vincula conjicitur, & veneno necatur. XVIII. 36 *ſeq.* Ægypti regnum rapinis exhauſerat. 38, 1 *ſq.*

Scopium, *τὸ Σκόπιον*, locus prope Thebas Phthias. V. 99, 8.

Scorda, *Σκόρδα (vel Σκόδρα)* urbs Illyrici. XXVIII. 8, 4. *n. Videtur conſueta regia fuiſſe Genthii. ibid.*

Scordus mons; *vide* Scardus.

Scorpiunculi Archimedis. VIII. 7, 6.

Scotitas, *ὁ Σκοτίτας vel Σκοτιτᾶς*, locus inter Tegeam & Lacedæmonem. XVI. 37, 3 *ſq.*

Scotuſa *s.* Scotuſſa, *Σκότουσα & Σκότουσσα, urbs Theſſaliæ.* X. 42, 3 *ſqq. n.* XVIII. 3, 3.

Ejus ager, *ἡ Σκοτουσσαία.* XVIII. 3, 3. in quo eſt Melambium. 3, 6. *n.*

Scriba communis Achæorum. II. 43, 1.

Scriptores non ex iis quæ prætetmiſerunt æſtimandi ſunt, ſed ex eis quæ dixerunt. VI. 11, 4 *ſq. Conf.* Hiſtoricus.

Scutum Romanorum, *ὁ θυρεὸς*, excellit ad tutandum corpus. II. 30, 8.. ejus figura & ſtructura. VI. 23.

ſcuta

ſcuta equitum Rom. olim e bovillo corio parum firma; dein Græcorum more firmiora. VI. 25, 7 *ſqq.*

ſcutum Gallicum protegere virum non poteſt. II. 30, 3. ſcutum Hiſpanicum, ſimile Gallico. III. 114, 2. ſcutum Liguſticum. XXIX. 6, 1. *n. conf. Lipſ. de Milit. Rom. III. 2. ſub finem.*

Scylla, ἡ Σκύλλα, de qua Homerus loquitur. XXXIV. 2, 12. 3, 9.

Scyllæum, τὸ Σκύλλαιον, *promontorium Italiæ in Bruttus, ad fretum Siculum;* ibi venantur galeoram s. xiphiam piſcem. XXXIV. 2, 12. 3, 1 *ſqq.*

Scyron; *vide* Sciron.

Scythas bello petens Darius, Boſporum Thracicum ponte junxit. IV. 43, 2. *Scythæ* Nomades imminent Baſtrianæ. XI. 34, 5. Scytharum facinora patrare, *proverbialiter* dictum. IX. 34, 11.

Scythica porticus Syracuſis, *ni potius* Tychica. VIII. 5, 2. *n.*

Scythopolis, ἡ Σκυθῶν πόλις, *olim Bethſan,* oppidum ad exitum Iordanis e lacu *Tiberiadis,* in deditionem acceptum ab Antiocho Magno. V. 70, 4 *ſq. n.*

Seditionem e repub. quo pacto ſuſtulerit Lycurgus. VI. 46, 7. Seditionem militum in Hiſpania feliciter ſedat Scipio. XI. 25-30. ſeditio militum quo pacto maxime oriatur. XI. 25, 5 *ſqq.* Seditio contra patriam rribus de cauſſis concitari ſolet. 28, 2.

Segeſama, ἡ Σεγεσάμα, oppidum Vaccæorum in Hiſpania. XXXIV. 9, 13.

Selaſia, *potius* Sellaſia; Σελλασία, Σελασία, oppidum Laconiæ, juxta quod Cleomenem acie vicit Antigonus. II. 65, 7. *n.* IV. 69, 5. ſitus oppidi. 65, 8. de ejusdem ſitu abſurda ſcripſit Zeno hiſtoricus. XVI. 16, 2 & 8. *ubi corrupte codex Peireſc.* Ἑλλας & Βελλασίαν *dabat.*

Tegea Sellaſiam Philopœmen ducit Achæos, Laconicam inde incurſurus. XVI. 37, 2.

Selecti ex equitibus extraordinariis, οἱ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων ἀπόλεκτοι, in caſtris Romanis. VI. 31, 2.

Seleucia, Σελεύκεια, Seleuciensis, Σελευκεὺς, V. 54, 10. 58, 3. 59, 6.

Seleucia *Pieria vel* Seleucia ad Mare; (ἐπὶ θαλάττῃ. *conf. Appiani hiſt. Syr.*) regia Syriæ urbs, & imperii olim ſedes, præſidiis regum Ægypti tenetur ex eo tempore, cum Ptolemæus Evergetes, Seleuco Callinico propter caſum Berenices iratus, bellum Syriæ intulerat. V. 58, 4 *ſqq.* ejus ſitus, & regio circumjacens. 59, 3 *ſqq.*

terra marique eam obſidet Antiochus. V. 59, 1 *ſq.* & oppugnatam in deditionem accipit. 60 & 61, 1 *ſq.* ex Cœleſyria Seleuciam hibernatum redit. V. 66, 4 *ſq.*

Seleu-

Seleucia ad Tigrim, *ἐπὶ τῷ Τίγριδι*, cis fluvium, in Meſopotamia. V. 45, 3. 46, 7. capitur a Molone. V. 48, 11 *ſqq.* in Selcucienſes ſævit Hermeas. V. 54, 9 *ſqq.*

Seleucia ad Zeugma, *ἐπὶ τοῦ Ζεύγματος, ad Euphratem in Meſopotamia.* Ibi de expeditione adv. Molonem deliberat Antiochus M. & nuptias celebrat cum Laodice. V. 43, 1 *ſqq. n.*

Seleucus *Nicator*, primus rex Syriæ, victo Antigono, ex reliquorum regum Macedonicorum conceſſione Cœleſyriam poſſidet. V. 67, 6 *ſqq.* XXVIII. 17, 7. bello vicit Lyſimachum, Thraciæ regem; quare omne regnum ejus pertinere ad Seleucidas contendit Antiochus Magnus. XVIII. 34, 4. Mortuus circa Olymp. CXXIV. II. 41, 2. 71, 5.

Seleucus, cognomine Callinicus & Pogon. II. 71, 4. pater Antiochi Magni & Seleuci *Cerauni. ibid.* & IV. 48, 6. V. 40, 5. 89, 8. liberalis in Rhodios. V. 89, 8 *ſq.* uxor ejus Laodice. VIII. 22, 11.

Seleucus *Ceraunus*, filius natu major Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, comite Achæo expeditionem adv. Attalum in Aſiam cis Taurum ſuſcepit; in qua per dolum occiſus eſt, Olymp. CXXXIX. ſucceſſoremque habuit fratrem natu minorem Antiochum. IV. 48. II. 71, 4. V. 40, 5 *ſq.* domo profectus, adminiſtratorem rerum conſtituerat Hermeam. V. 41, 2. mortem ejus ulciſcitur Achæus. IV. 48, 9. copias ejus domum reducit Epigenes. V. 41, 4.

Seleucus *Philopator*, Antiochi M. filius; ei ſedem regni Lyſimachiæ ſe parare ait Antiochus. XVIII. 34, 8. cum in Æolide eſſet ab Antiocho M. cum exercitu relictus, legatos ad eum mittunt Phocæenſes. XXI. 4. *adde c.* 6, 3. 8, 13.

major frater Antiochi Epiphanis, pater Demetrii *Soteris*, ſuccedit Antiocho Magno, & filium Demetrium obſidem Romam mittit. XXXI. 12, 10 *ſq.*

Achæis decem naves dono offert, quas illi non accipiunt. XXIII. 4, 5 *ſq.* 7, 4. 9, 13.

Ad Seleucum hunc *in Fragm. hiſt.* 64. *refertur de Cypri proditione id, quod apud Polyb.* XXXIII. 3, 2. *ad* Demetrium, *filium ejus refertur.*

Seleucus, Demetrii filius. Sic per errorem ſcriptum eſt in latina verſione III. 5, 3. *cum debuiſſet* Demetrius, Seleuci filius. *Nolentibus nobis, error iſte e Caſauboniano exemplo in noſtram editionem eſt propagatus.*

Selga, (ἡ Σέλγη,) ἡ τῶν Σελγέων πόλις, urbs Piſidiæ, obſeſſa a Garſyere, Achæi duce, proditur Achæo a Logbaſi, Selgenſium legato. V. 74.

Selgenſes Pedleniſſum obſident, & inde repelluntur a Garſyere. V. 72 *ſeq.* cognati Lacedæmoniorum. V. 76, 11. for-

fortiter reſiſtunt Achæo, & pacem ab eo impetrant. 76, 3 *ſqq.* Eumenem Romæ accuſant. XXXI. 9, 3.

Selinuntius ager, ἡ Σελινουντία, (*urbis* Σελινοῦντος) in Sicilia. I. 39, 12.

Sella eburnea (*curulis*) dono mittitur Ariarathi. XXXII. 5, 3.

Sellaſia. *Vide* Selaſia.

Selymbria, ἡ Σηλυμβρία, Thraciæ urbs; ubi Antiochum convenit L. Cornelius. XVIII. 32, 3.

Semiſſis, quarta pars oboli. II. 15, 6. *n.*

C. Sempronius *Blæſus*, Coſ. cum Cn. Servilio, cum claſſe hæret in Syrti; ingens patitur naufragium. I. 39.

Ti. Sempronius *Longus*, Coſ. cum P. Cornelio *Scipione*. IV. 66, 9. ei decernitur Africa. III. 40, 2. V. 1, 4. Lilybæi maximos facit adparatus ad bellum Carthagini inferendum. III. 41, 2 *ſq.* III. 61, 8 *ſq.*

advocatur cum exercitu e Sicilia in Ciſalpinam Galliam adv. Hannibalem. III. 61, 9 *ſqq.* 68, 6. Ariminum convenire legiones ſuas ex itinere jubet. 61, 10, 68, 13 *ſq.* advenit, & cum Scipione deliberat. 68, 15. Levi prælio equeſtri ſuperior hoſte; III. 69. ægroto & invito Scipione, juſtam pugnam parat; 70 *ſeq.* & acie vincitur ad Trebiam. 72-75.

Ti. Sempronius Gracchus, genet Scipionis Africani majoris; cui dotem uxori debitam Scipio Æmilianus ante diem generoſe perſolvit. XXXI. 13. legatus Rom. ad diſceptandas controverſias Philippi cum finitimis populis, poſt bellum Antiochicum. XXIII. 6, 6. *n.*

Prætor, trecentas urbes Celtiberiæ dejeciſſe perhibetur. XXVI. 4. eo intercedente, Celtiberi Fœdus cum ſenatu inierunt; quod illi ut ſibi reſtituatur, petunt. XXXV. 2, 15. *ibi in latine verſione loco verborum* conſule Tiberio, *ſcribendum erat* prætore Tiberio.

Ti. Gracchus & C. Claudius Coſſ. mittuntur adv. Iſtros & Agrios; *ni potius* Sardos. XXVI. 7, 1. *n.*

Ti. Gracchus legatus (in Aſiam miſſus ad res regum inſpiciendas, XXXI. 14, 4.) magna dexteritate excipitur ab Antiocho Epiph. XXXI. 5. *cf. c.* 6, 7. patrocinatur Rhodiis, ſocietatem Romanorum petentibus. XXXI. 7, 19 *ſq.* Cammanos ſubigit. 9, 1. *n.* Ariarathi Romæ bonum teſtimonium exhibet. 14, 4.

rurſus ad res Græciæ & Aſiæ inſpiciendas legatus, poſtquam Demetrius Roma profugerat. XXXI. 23, 9 *ſqq.* XXXII. 3, 3. 5, 2. eo potiſſimum patrocinante, Rex a Romanis adpellatus eſt Demetrius. XXXII. 4.

Sena, urbs Italiæ, πόλις Σήνη, eſt terminus Galliæ Ciſalpinæ ad mare Adriaticum verſus meridiem. II. 14, 11. 16, 5. prima Romanorum colonia in Galliam ducta, nomen habens a Gallis Senonibus, qui eam olim

olim incoluerant. II. 19, 12.

Senæ vel Senes, mendoſa ſcripturâ I. 11, 6. *pro* Sunes *vel* Synes, Siciliæ oppido prope Meſſanam.

Senatus Romanus. Ejus munus & poteſtas. VI. 13. ſenatum ſi ſpectes, ariſtocratica videtur eſſe Romana respub. 13, 8 *ſq.* Senatus obnoxius eſt populo; VI. 16. populus ſenatui. 17.

pueri 12 annorum in ſenatum cum patribus admiſſi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. III. 20, 3.

ſenatus Pœnorum; *vide mox* Seniorum collegium.

Senes, *ſive* Seniores *malis*, *οἱ Γέροντες*, apud Lacedæmonios, magiſtratum gerunt quoad vivunt. VI. 45, 5.

Gyridas & alii e Senioribus trucidantur ad Minervæ aram. IV. 35, 5.

Seniorum collegium apud Pœnos, *ἡ γερουσία, τὸ γερόντιον.* X. 18, 1. VI. 51, 2. *n.* ſenatus, *ἡ σύγκλητος.* X. 18, 2.

Senones Galli, *Σήνωνες*, in extremo verſus Italiam angulo Galliæ Ciſalpinæ habitarunt, ad mare Adriaticum. II. 17, 7. delentur a Romanis. II. 19. ab eis nomen habet Sena, colonia Rom. 19, 12. Senonibus ademtus aget Picenus. 21, 7.

Sententiolæ, quibus Demetrium Polybius ad ſobrietatem & gravitatem hortatus eſt. XXXI. 21, 11 *ſqq. Alias nonnullas gnomas vide ſub eorum auctoribus, veluti in* Euripides, Heſiodus, &c. *alias ſub articulo qui earum argumentum indicat: nonnullas collegimus ad artic.* Proverbia.

Sentinas ager, *ἡ τῶν Σεντινατῶν χώρα.* In eo, ingenti prælio a Romanis cæduntur fuganturque Galli & Samnites. II. 19, 6.

L. Sentius legendum putavit Gronov. XV. 1, 3.

Sepeliendi cadavera intra urbem mos obtinuit Tarenti. VIII. 30, 5 *ſqq.*

L. Sergius, (*ſive* Servilius,) legatus a Scipione Carthaginem miſſus. XV. 1 *ſeq. conf. Adn. ad cap.* 1, 3.

Manius Sergius, legatus cum Sulpicio Gallo in Græciam & Aſiam. XXXI. 9, 6.

Serippus, Lacedæmoniorum legatus Romam. XXIV. 4, 4. reſponſum ei datum. 10, 11.

Serra; *vide* Prion.

Servatus in prælio, ſervatorem loco patris colit, & corona civica eum donat. VI. 39, 6 *ſq.*

Servilius Glaucia, legatus ad inſpiciendas res Græciæ & Aſiæ. XXXI. 23, 9.

Cn. Servilius *Crepio*, Coſ. cum C. Sempronio, in Syrti hæret cum claſſe, dein ingens patitur naufragium. I. 39.

Cn. Servilius *Geminus* Conſul; III. 75, 5. cum exercitu Ariminum mittitur ad prohibendum Hannibalem. 77, 2. C. Centenium auxilio mittit Flaminio. III. 86. exercitum tradit Q. Fabio dictatori, & ab eo præficitur claſſi. 88, 8.

claſſem Punicam, Piſas adpulſuram, in Sardiniam & in Afri-

Africam redire cogit. III. 96, 8 *ſqq.* Cerciuam & Coſſyrum inſulas capit. 96, 12 *ſq.*

proconſulare obtinet imperium, & pedeſtribus copiis præfectus, mandata conſulum recte curat. III. 106. *coll.* 96, 14. mediam aciem tenet in Pugna Cannenſi. 114, 6. fortiter pugnans cadit. 116, 11.

L. Servilius, *ſive is* Sergius *eſt*, legatus a Scipione Carthaginem miſſus. XV. 1, 3. *n.*

Servius; *vide* Fulvius, *&* Lentulus.

Servus. Servos alere non licuiſſe Locris, contra Ariſtotelem contendit Timæus. XII. 6, 7 *ſq.* de Servo controverſia inter duos Locrenſes. XII. 16.

cives Romani, qui apud Græcos ſervierant, ab Hannibale venditi, liberantur juſſu T. Flaminini. *Spicileg. ex libro* XIX.

Seſtus, Σηστὸς, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. 50, 6. opportunitas ſitus. XVI. 29, 3 *ſqq.* Seſto ut excedat Philippus, poſtulant Rhodii. XVII. 2, 4.

Sextus; *vide* Iulius.

Sibertus, Petrari filius. (*an* Sibyrtus, Petræi filius?) XXII. 9, 7. *n.*

Sibyrtus, Σίβυρτος, Cretæ oppidum. XIII. 10, 5.

Sicca, Africæ oppidum, in quo mercenarios ſuos poſt bellum Siculum reſidua ſtipendiorum exſpectare jubent Pœni. I. 66. ſeditionem ibi excitant mercenarii. 67.

Sicilia, Σικελία. Ejus ſitus, figura, promontoria. I. 42. Siciliæ ora Africæ obverſa, importuoſa. I. 37, 4. Quæ de Sicilia ſcripſit Homerus, vera ſunt, poëticis imaginibus exornata. XXXIV. 2, 10 *ſqq.*

Siculi, Σικελοὶ, inferiorem Italiam olim incoluerant, unde pulſi ſunt a Locrenſibus, qui doloſum fœdus cum eis fecerant. XII. 5, 10. *&* *cap.* 6.

Siciliæ pars jam ſub initium reip. Romanæ, L. Iunio & M. Horatio Coſſ. in Pœnorum erat poteſtate. III. 22, 10. 23, 5. 24, 15. in ſola Sicilia, velut in acerabulo, gloriam quæſivit Timoleon. XII. 23, 7.

in Siciliam prima Romanorum cum armis trajectio. I. 11 *ſeq.* ea non fuit contra fœdus Romanorum cum Pœnis. III. 26. *&* 28, 1.

de Sicilia geſtum Bellum inter Romanos & Pœnos, Bellum Siculum, ὁ περὶ Σικελίας πόλεμος, *id eſt, Bellum Punicum primum.* I. 13, 5 *&* 10. *&* *deinde toto* Libro I. *usque cap.* 64. *conf.* I. 71, 3. Cur illud bellum pluribus expoſuerit Polybius. I. 14. 20, 8. illius belli annus decimus quartus. I. 41, 3. annus decimus octavus. I. 56, 2. Poſt 24 annos (I. 63, 4.) finitur bellum, facta pace & fœdere, quo Sicilia Romanis ceſſerunt Pœni. I. 62 *ſeq.* III. 27. Itaque tota inſula, excepta ea parte quæ Hieroni parebat, a Romanis eſt occupata. II. 1, 2.

Siculum Bellum; *vide paullo ante, in* Sicilia.

Siculum Mare, τὸ Σικελικὸν πέλαγος;

λαγος; in illud excurrit Pachynum promontorium. I. 42, 4. eſt a meridie Italiæ; a Ionio mari diſtinguitur Cocyntho, promontorio Italiæ. II. 14, 4 *ſq. adde* X. 1, 2. e Siculo Mari ſinus Ambracius irrumpit inter Epirum & Acarnaniam. IV. 63, 6. V. 5, 13. Siculum mare ſpectat Cephallenia inſula. V. 3, 9.

Siculus medimnus tritici in Gallia Ciſalp. venit obolis quatuor; hordei, duobus. II. 15, 1. Romæ conſtat 15 drachmis. IX. 44, 3.

Sicyon, ὁ Σικυὼν, ἡ τῶν Σικυωνίων πόλις, urbs munitiſſima Achaiæ. XXX. 15, 1. cum portu. V. 27, 3. inter Sicyonem & Ægium eſt Ægira. IV. 57, 5.

Sicyonem capit Aratus Sicyonius; IV. 5, 4. &, ſublato Nicocle tyranno, X. 25, 3. fœderi Achaico eam adtribuit; II. 43, 3. adjutoribus Ecdemo & Demophane Megalopolitanis. X. 25, 3.

Sicyonem obſidet Cleomenes. II. 52, 2. Sicyone hiemat Antigonus. II. 54, 5. Sicyoniorum agrum populantur Ætoli. IV. 13, 5. eumdem agrum populaturus Euripidas Ærolus, dux Eleorum, incidit in Philippum. IV. 68.

Ægio Sicyonem Philippus vocavit concilium Achæorum. V. 1, 7 *ſqq.* rurſus Sicyonem convenit concilium Achæor. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9, 6.

Sicyonii Attalo coloſſum ponunt in foro juxta Apollinem. XVII. 16. Sicyone celebrantur Antigonia. XXX. 20, 3.

Sida, ἡ Σίδη, urbs Piſidiæ *s. Pamphyliæ*. V. 73, 3. XXXI. 25, 5. *Cives* Sidetæ, Σιδῆται. V. 73, 4. *Fragm. hiſt.* 65.

Sidon, Σιδὼν, urbs Phœniciæ. V. 69, 10. 70, 1.

Siga. XII. 1, 3. *n. Vide* Singa.

Signa, milliaria. III. 39, 8. *n.*

Signa cœli. *Vide* Zodiacus.

Signa ſacibus data; *vide* Pyrſiæ, *&* Faces.

Signa alia, cum ſimplicia, tum maxime duplicata, diligenter & caute adhibenda imperatori. IX. 13, 9. 17, 9. exemplum ſigni male conſtituti. IX. 17.

Signum pugnæ ineundæ, linteum album. II. 66, 10. puniceum paludamentum. 66, 11.

Signum profectionis, in caſtris Romanis, ter repetitum. VI. 40, 1 *ſqq.* Signa militaria; *vide mox* Signiferi.

Signiferi *vel* vexillarii, duo in ſingulis manipulis apud Romanos. VI. 24, 6.

Sila, ἡ Σίλα πόλις. *Sic vulgo legitur nomen* urbis Italiæ ad Adriaticum mare. XXXIV. 11, 8. *mendoſe, ut videtur, pro* Spina, Σπίνα.

M. Iunius Silanus; *vide* Iunius.

Silentium ægre ſervant homines. VIII. 38, 1. ſilentium, haud poſtrema in virtutibus imperatoris. IX. 12, 2 *ſq.* ſilere autem oportet, non lingua ſolum, ſed & animo, id eſt, vultu & factis. 12, 4 *ſq.*

Silpia,

Silpia, mendoſa apud Livium ſcriptura, pro Ilipa, *quod vide.*

Simmias, comes Philopœmenis, Machanidam perſequentis. XI. 18, 2 *&* 6.

Simon, homo Bœotus, cujus pecus abegerunt Achæi. XXVIII. 2, 15.

Simulacrum Dianæ Cindyadis Bargyliis, & Veſtæ ſignum laſſi, licet ſub dio poſita, nec ningi, nec plui perhibebantur. XVI. 12, 3 *ſq.*

Singa, Σίγγα, Africæ urbs. *Forſan eadem cum* Siga. XII. 1, 3. *n.*

Sinope, ἡ Σινώπη, urbs Ponti. Sinopenſes, οἱ Σινωπεῖς. Situs urbis. IV. 56, 5 *ſq.* Sinopenſibus bellum infert Mithridates, rex Ponti; ad id bellum Rhodii omne genus ſubſidiorum eis mittunt. IV. 56.

extrema Sinopenſium ;calamitas. IV. 56, 1. XXIV. 10, 2 *ſq. ſcil.* expugnata urbs a Pharnace, Mithridatis filio. *Adnot. ad XXIV.* 10, 2.

Sinueſſa, urbs Campaniæ, ad mare. *Gentile*, Sinueſſani, Σινουεσσανοί. III. 91, 4.

Sinus Maliacus; *vide* Maliacus.

Sipus *vel* Sipontum, Σιποῦς, oppidum in ora inferioris Italiæ. X. 1, 8.

Smyrna, urbs Ioniæ, ἡ τῶν Σμυρναίων πόλις. XXI. 10, 3.

Smyrnæi conſtanter in fide manſerunt Attali. V. 77, 6. eorum legati, poſt bellum Philippicum, Lyſimachiæ cum Romanis agunt, præſente Antiocho, qui Smyrnam occupaverat. XVIII. 35. XXI. 10, 3. 11, 2. Poſt bellum Antiochicum, legatos Romam mittunt Smyrnæi. XXI. 14, 12. eo bello fidem præſtitetant Romanis. 27, 6.

Sobrietas, articulus prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Sociale Bellum, ὁ Συμμαχικὸς πόλεμος, Achæorum & Philippi, aliorumque ſociorum, adv. Ætolos & Lacedæmonios. I. 3, 1. II. 37, 1. 71, 9. III. 1, 1. IV. 2, 11. Socii, præter Macedonas & Achæos, erant Meſſenii, Epirotæ, Acarnanes, Phocenſes, Bœoti, Theſſali. IV. 5, 10. 9, 4. 15, 1. 25, 1 *ſqq.* V. 3. IX. 38. Belli origo. IV. 3-25. Societatis fœdus. 25, 6 *ſqq.* Bellum ipſum. IV. 26-37. *tum* 27. *usque fin. libri* IV. *&* *libro* V. 1-30 *&* 91-105. Finitum pace, inter Ætolos & Philippum Achæosque eorumque ſocios concluſa. V. 105, 1 *ſq.*

Conf. Philippus, Achæi, Ætoli, *&c.*

Societatum civilium origo. VI. 5.

Socii Romanorum in legione; *vide* Legio.

multitudo ſociorum Roman. qui ætate militari erant & in tabulas relati, imminente bello Gallico Ciſalp. II. 24.

ſociorum Italicorum inter ſe controverſias dirimit ſenatus; eorum delicta punit; eorumdem ſecuritati cavet. VI. 13, 4 *ſq.*

militum e ſociis conſcriptio. VI. 21, 4 *ſq.* ſociorum Præfecti. VI. 26, 5. ſociorum locus in caſtris. VI. 30.

Socrates aliptes, pro tabellario ad Rhodios mittitur a prætore Romano. XXVII. 6, 1.

Socrates Bœotius, centuriat & exercet milites Ptolemæi Philoparoris. V. 63, 2. præeſt parti copiarum. 65, 2. 82, 4.

Soli, urbs Ciliciæ, Σόλοι οἱ Κιλίκιοι; Argivorum colonia; *cives* Solenſes, Σολεῖς. Pro eorum libertate apud Romanos intercedunt Rhodii, renitentibus Antiochi legatis. XXII. 7, 10 *ſqq.*

Solis promontorium, in Africa, ad mare Atlanticum. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Solon, Perſei legatus Romam. XXVII. 7, 2.

Sophagaſenus, Indiæ rex; cum quo amiciriam renovat Antiochus. XI. 34, 11.

Sophonisba, filia Asdrubalis, Giſconis filii, uxor Syphacis. XIV. 1, 4. *n.* 7, 6.

Soſander, Attali collactaneus, Elæam adv. Pruſiam defendit. XXXII. 25, 10.

Soſibius, præeſt rebus Ægypti ſub Ptolemæo Philopatore. V. 35, 7. 63, 4. verſutus & callidus homo. XV. 25, 1. 34, 4. cujus opera Ptolemæus matrem Berenicen & alios propinquos necat. V. 36, 1 *ſqq.* XV. 25, 2. ea de cæde cum Cleomene deliberat Soſibius, mox vero Cleomeni ut ſuſpecto inſidiatur, eumque in cuſtodiam dari curat. V. 36, 7 *ſqq.* 37 *ſeq.*

Antiochum Magnum, Cœleſyriam invadenrem, legationibus differt, dum bellum paratur. V. 63. 66 *extr.* & 67. præeſt phalangi Ptolemæi Philopat. 65, 9. hortatur milites. 83, 3. poſt pugnam ad Raphiam, ad Antiochum mittitur firmando fœderi. 87, 5 *ſqq.*

Bolidem Crerenſem Sardes mittit, ad liberandum Achæum. VIII. 17.

mortuo Philopatore, tutelam Ptolemæi Epiphanis ſibi vindicat. XV. 25, 1. *occiditur ab Agathocle. Adnot. ad l. c.* Duo filii: Soſibius, & Ptolemæus; *vide ſuo loco.*

Soſibius, Soſibii filius, corporis cuſtos Ptolemæi Epiphanis. XV. 32, 6. prudenrer curat regem; eidem ſigilla regni mandantur. XVI. 22, 1 *ſq.* adimuntur ſei ſigilla a Tlepolemo. 22, 11.

Soſicrates, proprætor Achæorum, cruciatus necatur a Diæo ejusque ſodalibus. XL. 5, 1 *ſqq.*

Soſigenes, Rhodius, judex apud Achæos, Eumenis honores evertit. XXVIII. 7, 9.

Soſilus, Σώσιλος, ſubleſtæ fidei Scriptor. III. 20, 5.

Soſiphanes, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1.

Soſiteles legendum contendit Reiskius XXIII. 1, 6. *pro* Rhoſiteles.

Soſtratus, artifex ſtatuarius. IV. 78, 5.

Soſtratus, Chalcedonius, adulatione corrumpit mores Cavari, regis Gallorum. VIII. 24, 3.

Sotera, ἡ Σώτειρα, *nomen* plateæ in urbe Tarento. VIII. 35, 6.

Sote-

Soteria, τὰ Σωτήρια, ſolenniter celebrata a Pruſia, Bithyniæ rege. IV. 49, 3.
Sparta, Spartani. *Vide* Lacedæmon, Lacedæmonii.
Spectaculi gladiatorii pretium, 30 talenta. XXXII. 14, 6.
Speculatorias naves *haud incommode Caſaub. interpretatus eſt* ναῦς ταχυπλοούσας. III. 95, 6.
Σπεῖρα; *vide* Manipulus.
Spelunca. *vide* Φωλεός. *in lit.* Ph.
Spendius, genere Campanus, ex ſervo fugitivo Romano mercenarius miles Pœnorum; irritat commilitones, & dux Belli Africi cum Mathone nominatur a ſeditioſis. I. 69 *ſeqq.* 76 *ſeqq.* in Pœnorum venit poteſtatem, I. 85. & ab eis cruci adfigitur. 86, 4. ad ejus crucem mox dein a rebellibus mactantur 30 nobiles Pœni, & ex eadem cruce ſuſpenditur Hannibal, dux Pœnorum, captus a Mathone. 86, 6.
Spina, Σπίνα, *legendum videtur* XXXIV. 11, 8. *pro vulgato* Sila.
Spirituum aſperorum & tenuium in legendo obſervatio. X. 47, 10.
Spurius, Σπόριος. *vide* Lucretius.
Stacte. XIII. 9, 5.
Stadia octo conficiunt milliare Romanum. III. 39, 8. *n. Polybium pro* milliari Romano *numerare* octo ſtadia cum duobus jugeris, *i. e. cum triente, ait Strabo. Vide Polyb.* XXXIV. 12, 5.
tadium, *vel* Circus, Alexandriæ. XV. 30, 3 *ſq.* 33, 1 & 8.
Stannum; de ſtanno Britannico copioſe alicubi ſe dicturum *promittit Polybius.* III. 57, 3 *ſq. vide* XXXIV. 1, 6.
Staſini poëtæ verſiculus: νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας &c. XXIV. 8, 10.
Stationem deſerere, capitale eſt apud Romanos. I. 17, 11. VI. 37, 11 *ſqq.* III. 84, 7.
Stembal, Maſiniſſæ filius quadriennis, poſt patris obitum adoptatus a fratre Micipſa. XXXVII. 3, 5.
Stene, στενή; viæ nomen in Laconica. XVI. 16, 2.
Stephanus, legatus Athenienſium Romam, in cauſſa Deliorum. XXXII. 17, 1. *ubi quidem in verſ. lat. per errorem omiſſa ſunt nomina legatorum*, Stephani & Thearidæ.
L. Stertinius, (*ſive is* Titinius *eſt*,) unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 31, 2.
Stethe, στήθη. *Sic vocant* dotſum vel molem in Ponto Euxino, ante Iſtri oſtium, ex limo per vim fluminis congeſto. IV. 40, 1 *ſqq.*
Sthenelaus, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 23, 11.
Stipendia annua eques Romanus decem facere tenetur, pedes viginti, *ſive alios audias*, ſedecim. VI. 19, 2. *n.*
ſtipendium quotidianum militum apud Romanos. VI. 39, 12 *ſqq.*
Stratagema Hannibalis, facibus in boum

boum cornibus accenſis. III. 93. Illyriorum ad urbem Dyrrhachium. II. 9. L. Æmilii in oppugnatione Phari. III. 18, 10 *ſqq.* Scipionis Afric. maj. in pugna cum Asdrubale Giſconis fil. ad Ilipam. XI. 22. Philopœmenis, Laconicam cum omnibus Achæorum copiis incurſuri. XVI. 36 *ſeq.*

Στρατηγικὰ, *id eſt*, de Imperatoris officio; titulus libri Æneæ *Tactici*. X. 44, 1.

Strategius, Trittæenſis. XXXVIII. 5, 4 *ſq.* ***ni ibi Στράτιος legendum, intelligendusque*** Stravius ***idem de quo mox.***

Stratica; *vide* Stratus.

Stratius, Trittæenſis, moderate ſentit reſpectu Romanorum. XXVIII. 6, 2 & 6. inter evocatos Achæos Romæ detinetur; ejus & Polybii cauſſa maxime, legatos Romam mittunt Achæi. XXXII. 7, 14. ætate provectus, bello Achaico, ſupplex rogat Diæum, ut oblatas pacis conditiones accipiat. XL. 4, 4.

idem utique intelligendus videtur XXXVIII. 5, 4 *ſq.* ***ubi vulgo*** Strategius ***legitur.***

Stratius, medicus, vir prudens, ab Eumene Romam ſubmiſſus ad Attalum a temerario conſilio revocandum. XXX. 2.

Strato, Στράτων. ***Sic vulgo legebatur*** XXVIII. 6, 6. ***pro*** Στράτιος, ***quod ibi repoſui.***

Stratocles, Rhodiorum Prytanis, cives ſuos in fide Romanorum confirmat. XXVII. 6, 2 & 13.

Stratonicea, Στρατονίκεια, urbs ***Cariæ;*** unde prædia deducere Rhodios jubent Romani. XXX. 19, 3. urbem eam pro magno beneficio a Seleuco & Antiocho acceperant Rhodii. XXXI. 7, 6.

Stratus, ὁ Στράτος, urbs ***Acarnaniæ***, in poteſtate Ætolorum, ad Acheloum amnem. IV. 62, 2. *coll.* 63, 10 *ſq. n.* V. 6, 6. 7, 7. 13, 10. 14, 1.

ejus agrum, τὴν Στρατικὴν, populatur Philippus. IV. 63, 10. ad Stratum Ætolos repellit Philippus. V. 14, 1 *ſqq.* Straticam invadunt Acarnanes. V. 96, 3.

Stratienſes, ***οἱ ἐκ τοῦ Στράτου.*** V. 96, 3. ***niſi ibi potius præſidium Ætolicum, quod Strati erat, intelligendum, quam veteres urbis cives.***

Strati exſulat Theodotus Pheræus. XVII. 10, 10. *n.* ***ubi ἐν Στράτῳ ſcribendum, pro ἐν Στρατῷ.***

Stratus Arcadiæ, (***eadem cum*** Stratia *Homeri*) in Eleorum eum fuiſſet poteſtate, derelicta eſt ab Eleis, adpropinquante Philippo; & a Philippo reſtituta Telphuſiis. IV. 73, 2. *n.*

Struthiones in Africa. XII. 3, 5.

Strytanus, cognomen Giſconis Pœni. XXXVI. 1, 2.

Stubera, ἡ Στυβερρία, Macedoniæ oppidum. XXVIII. 8, 8.

Stultus, mactato ſobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10. *n.*

Stylangium, Στυλάγγιον, (*vulgo* Styllagium, Στυλλάγιον, *invitis codd.*) oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n.* in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Stym-

Stymphalus, urbs Arcadiæ, ὁ Στύμφαλος. IV. 68, 6. ἡ τῶν Στυμφαλίων πόλις. IV. 69, 1. Stymphaliorum ager, ἡ Στυμφαλία. IV. 68, 1 & 5.

in Stymphaliis neminem proditorem invenire potuit Cleomenes. II. 55, 8. Pſophide, per Phenceatium, Stympaliorum & Phliaſiorum fines, in agrum Sicyonium milites ſuos ducturus erat Euripidas. IV. 68, 1 *ſq. coll.* 67, 9. ex Phliaſia, per ipſam urbem Stymphalum, Caphias repetiit idem. IV. 68, 6.

Subur, flumen Africæ, in oceanum Atlanticum influens. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sucrone in Hiſpania ſeditionem excitant Scipionis milites. XI. 25.

Suicidium, puſilli animi documentum. XXX. 7, 8.

C. Sulpicius *Paterculus* Coſ. cum A. Atilio; plures Siciliæ urbes capit. I. 24.

C. Sulpicius Gallus, legatus in Græciam & Aſiam, acerbe agit cum Eumene. XXXI. 9, 6. & *cap.* 10.

P. Sulpicius *Galba*, præeſt claſſi Romanæ, ad obſervanda Philippi conſilia miſſæ. VIII. 3, 6. Conſul cum Cn. Fulvio, quo tempore Hannibal ad Romæ portas erat, perſequitur Hannibalem. IX. 6 *ſeq.*

Naupactum Ætoliæ portum tenuit; *ſcil. quum ex conſulatu Macedoniam provinciam obtinuiſſet, quæ ei dein per aliquot annos prorogata eſt. Fragm. hiſt.* 50. *T. V. p.* 68. & *ibi Adnot. in eo imperio* Æginam adgreſſus, Æginetas in ſervitutem redegit; quorum inſula dein ab Ætolis Attalo vendita eſt. XXIII. 8, 9. cum claſſe ad Echinum venit a Philippo oppugnatum; ubi caſtra Philippi cum Dorimacho adgreſſus, a Philippo repellitur. IX. 42, 1 *ſq.* Ex fœdere cum Ætolis, Ætoli terra rem gerebant, Sulpicius & Attalus mari. X. 41, 1.

Conſul *iterum.* XVI. 24. *proconſul*, Macedonas ex faucibus Eordææ expellit, & plurimos occidit. XVIII. 6, 7.

Sunes, Σύνεις, locus Siciliæ, prope Peloriadem promontorium. I. 11, 6. *Vulgo* Σηναις *corrupte, quod latine* Senæ *expreſſerunt.* Εὐνεῖς *ſcribitur vulgo apud Diodor.*

Sunium, Σούνιον. XXXIV. 7, 13.

Superficies plana urbis, totidem capit domos, quot capit ſolum inæquale. IX. 21.

Superſtitio, ad multitudinem coërcendam inventa. VI. 56, 9 *ſqq.* apud alios vitio vertitur, apud Romanos rempublicam continet. 56, 6 *ſq.*

Supplicatio Romæ, feriæ novem dierum, pro victoria navali de Antiocho. XX. 1, 1 *ſq.*

Supplicia militaria apud Romanos. VI. 37 *ſeq.*

Supra Carcerem, locus in Sicilia. I. 53, 3 *ſqq.* *Vide* Erſte.

Surrentium, promontorium Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sus; *vide* Porcus, & Aper.
Suſa, τὰ Σοῦσα. Vrbem Molo capit, arcem Diogenes defendit. V. 48, 13.
Suſianæ, τῆς Σουσιανῆς, præfectus Diogenes. V. 46, 7. poſt eum Apollodorus. V. 54, 12. Suſiana potitur Molo. 52, 4.
Sybaris, ἡ Σύβαρις, luxu ſuperatur a Capua. VII. 1, 1.
Sybaritæ, Συβαρῖται, cum vicinis civitatibus, Iovi Homorio *s.* Homario communem ædem poſuerunt. II. 39, 6.
Sycurium, Συκύριον, oppidum Theſſaliæ. XXVII. 8, 15. *n.*
Syllanus; *vide* Silanus, & M. Iunius.
Syllium, *alias* Sylêum, Σύλλιον, Σύλειον, urbs Phrygiæ *ſive* Pamphyliæ, in poteſtate Moagetæ, Cibyræ tyranni. XXII. 17, 11. *n.*
Sympathia æneorum vaſorum in cuniculis ſuſpenſorum, cum ſtrepitu in cuniculis hoſtium. XXII. 11, 12.
Synes; *vide* Sunes.
Synia, Συνία, *operarum errore in edit. Gronov. & Erneſt. pro* Xynia, *quod vide.*
Syniris, exſul, Achæum impellit ad diadema & regium nomen ſumendum. V. 57, 5. *Sed haud dubie mendoſa ibi ſcriptura vulgata*, & Garſyeris *intelligendus legendusque. Vide Adnot.*
Syphax, Maſæſyliorum Numidarum rex. XVI. 23, 6. Σόφαξ, *non* Σύφαξ, *conſtanter ſcribunt codd. noſtri. vide* XIV. 1, 3. *n.* XV. 3, 5. *n.*
amore *Sophonisbæ* puellæ, Carthaginienſibus ſe adjunxerat. XIV. 1, 3 *ſq. n.* 7, 6. a Scipione legationibus luditur. XIV. 1, 5 *ſqq. & cap.* 2. caſtra ejus Lælius & Maſaniſſa incendunt, & ingentem edunt cædem. XIV. 4. In urbem Abbam ſe recipit Syphax, ibique ſubſiſtit; XIV. 6, 12. 7, 1. precibus uxoris Pœnæ victus. 7, 6.
acie victum a Scipione Syphacem perſequuntur Lælius & Maſaniſſa. XIV. 8 *ſeq.* univerſum regnum ejus ſuo adjungit Maſaniſſa. XV. 4, 3 *ſq.* 5, 12 *ſq.* Romæ in triumpho ducitur a Scipione, & mox in carcere moritur. XVI. 23, 6.
Syracuſæ, Συρακοῦσαι. Syracuſii, Συρακούσιοι. (*Confer* Dionyſius, Agathocles, Hiero, Hieronymus *&c.*)
Syracuſiorum certamina cum Mamertinis, Meſſanam obtinentibus. I. 8 *ſeqq.* inde bellum eorum cum Romanis, Mamertinos juvantibus. I. 11 *ſeq.* Syracuſii Romanorum ſocii, ex fœdere cum Hierone. I. 16.
Syracuſis L. Iunius ſubſiſtit, reliquam claſſem exſpectans. I. 52. Syracuſii eorumque ſocii, comprehenſi fœdere Romanorum cum Pœnis. I. 62, 8.
Syracuſios ad arma & ad libertatem vocat *Theodotus. Fragm. hiſt.* 66. Syracuſæ oppugnantur ab Appio Claudio & M. Marcello; V. 5-9. & expugnantur. VIII. 37. & *Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom. V. p.* 32 *ſqq.* ornamenta urbis, Romam

Romam translata; parum prudenti consilio. IX. 10.

Syracusas noctu adgressurus Nicias Athenienſis, defectu lunæ territus discessit. IX. 19. Syracusarum tyranni Agathocles & Dionysius, urbis splendidissimæ & opulentissimæ. XV. 35. Syracusiorum populus, coronans populum Rhodiorum; statua Rhodi ab Hierone dedicata. V. 88, 8.

Syria. *Vide nomina regum Syriæ, suo quemque loco. Antiochus, Demetrius, Seleucus.*

Syria cava; *vide* Cœlesyria.

Syrinx, fornicata ambulatio Alexandriæ. XV. 30, 6. 31, 3.

Syrinx, ἡ Σύριγξ, Hyrcaniæ urbs princeps, capta ab Antiocho Magno. X. 31.

Syrtis major, ἡ Μεγάλη Σύρτις; ibi sunt Philæni aræ. III. 39, 2.

Syrtis minor, ἡ Μικρὰ Σύρτις. I. 39, 2. *conf. Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7. Regio circumjacens, Byzacium vocatur & Emporia. III. 23, 2. XII. 1, 5. XXXII. 2, 1.

T.

Tabæ, Τάβαι, urbs Persidis; ubi insania correptus obiit Antiochus Epiph. XXXI. 11, 3.

Tabraca, urbs Africæ, Τάβρακα; *perperam vulgo* Τάβαθρα. XII. 1, 2. *n.*

Tabulæ pictæ in expugnatione Corinthi corruptæ. XL. 7.

Tabulis æneis inscriptæ formulæ Fœderum. III. 26, 1.

Taburnus mons, τὸ Τάβυρνον. *Sic fortasse legendum* III. 100, 2. *pro vulgato* τὸ Λίβυρνον, *Liburnus.*

Tactici Commentarii Polybii *citantur* IX. 20. 4. *Vide Testimonia Veterum de Scriptis Polybii. Tom. V. p. 24 sq. & conf. Adnot. ad* VI. 26, 11.

Tænarum, τὸ Ταίναρον, promontorium Laconicæ, in mare Creticum prominens; eo usque cum exercitu Laconicam populabundus percurrit Philippus. V. 19, 15. Neptuni fanum in Tænaro diripit Timæus Ætolus. IX. 34, 9.

Tænia ante Istri ostium porrecta in mari, per mille circiter stadia; τὰ Στήθη. IV. 41, 1.

Tagæ, Ταγαὶ, (*si vera scriptura*) urbs in extrema Parthiene, prope Labum montem, qui Parthienen ab Hyrcania separat. X. 29, 3. *n.*

Taguria vulgo scribebatur, Ταγουρία, X. 49, 1. *n. quod in* Tapuria, Ταπουρία, *mutavimus. Confer* Tapyri montes.

Tagus, Τάγος, Hispaniæ fluvius; transit per Carpetanorum fines. III. 14, 5. circa Tagi ostium in Lusitania moratur Asdrubal, Gisconis fil. X. 7, 5. *n.* Asdrubal, Hannibalis frater, acie victus a Scipione prope Bæcula in agro Castulonensi, fugatusque, prærer Tagum fluvium versus Pyrenæum se recepit. X. 39, 8. *n. Ibi* Tagum fluvium, *Polybii & Livii errore confusum cum alio minore, e Pyrenæo defluente, cui* Tec *nomen,*

nomen, putarunt nonnulli docti viri; in his Catrou & Rouillé *in* Hiſtoire Romaine, *Tom. VIII. p.* 471. *Sed nil opus erat ſolicitare conſtantem librorum omnium ſcripturam, quæ bene utique habet.*

Tagi fontes a Pyrenæo amplius 1000 ſtadiis abſunt; a fontibus usque ad oſtium, recta linea, ſunt 8000 ſtadia. XXXIV. 7, 5.

Talentum; *vide* Euboicum Talentum. *Pro* talentis Euboicis, *quæ* XXI. 14, 4. *nominantur, ponuntur* talenta optimi argenti Attici, quorum quodque non minus 80 libris Romanis pendat, XXII. 26, 19. *Eodem modo* XXII. 15, 8. *coll.* 13, 1.

pecuniæ ſignatæ æneæ ducenta talenta dono Achæis per Lycortam mittit Ptolemæus Epiph. XXIII. 9, 3.

Talentum pondo. IV. 56, 7. Lapides librarum 30, atque etiam talenti, *id eſt*, 60 *librarum*, e baliſtis jaculatus eſt Philippus. IX. 41, 8. lapides talentorum decem (*i. e.* 600 *librarum*) e tollenonibus ſuſpenſi Syracuſis, in ſambucas dejiciebantur. VIII. 7, 8 *ſqq.*

Talio non exigenda pro impiis facinoribus. V. 9, 6.

Tambrax, Τάμβραξ, urbs Hyrcaniæ. X. 31, 5 *ſq.*

Tanais fluv. ὁ Τάναϊς, Aſiam ab Europa diſterminat. III. 37, 3 *ſqq.* influit in Mæotidem Paludem. X. 48, 1. *n. cf.* XXXIV. 7, 12.

Tanais, fluvius *Aſiæ ſuperioris, in mare Caſpium ab Oriente influens*, inter quem & Oxum habitant Aſpaſiacæ Nomades; *confunditur a Polybio cum altero Tanai. Proprium hujus nomen Iaxartes eſt.* X. 48, 1. *n.*

Tannetis vicus, in Gallia Ciſalpina; in eum (εἰς τὴν Τάννητος καλουμένην κώμην) a Boiis incluſa eſt quarta legio Romana. III. 40, 13. *n.*

Tantaleum ſupplicium patiuntur Byzantii. IV. 45, 6.

Tapuria, Ταπουρία, Aſiæ regio inter Hyrcaniam & Bactrianam. *Sic ex Reiskii conject. ſcripſi pro* Taguria, Ταγουρία. X. 49, 1. *n.*

Tapyri (*s.* Tapuri) montes, τὰ Τάπυρα ὄρη, ad ortum Mediæ, haud procul a Caſpio mari: ipſa Media ad eos usque montes pertingit. V. 44, 5.

Tardius venire, levius interdum peccatum, quam maturius. IX. 14, 10.

Tarentum, ὁ Τάρας, τοῦ Τάραντος &c. colonia Lacedæmoniorum; unde multa & in urbe & in agro loca ejusdem nominis cum locis Laconicis. VIII. 35, 9. *Eſt* Tarenti porta Temenis. VIII. 27, 7. & ante eam, Hyacinthi tumulus. 30, 2. in urbe, Muſeum. 27, 11. 29, 1. in urbe ſepeliuntur mortui. 30, 6 *ſqq.* in urbe eſt via, βαθεῖα dicta, *id eſt*, profunda *vel* humilis. 31, 1. alia, σώτειρα. 36, 6. Portus urbis, & opulentia. X. 1.

Tarentini, οἱ Ταραντῖνοι, Roma-

Romanis bello Punico I. naves commodato præbent. I. 20, 14. Tarentum præſidio tenetur a Romanis. II. 24, 13. III. 75, 4. urbs proditur Hannibali. VIII. 26-36. *Conf.* III. 118, 3. *& Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom. V. p.* 32. *num.* 1. Licius, Tarenti præfectus, in arcem ſe recipit, illamque tuetur. VIII. 32, 6. 34, 2. cives Romani in urbe trucidantur. 32, 9 *ſqq.* cum Tarentinis benigne agit Hannibal. 33. urbem ab arce muro & foſſa intercipit. 34 *ſq.* ex portu, a Romanis obſeſſo per iſthmum transvehi naves curat. 36. Bomilcarem, urbi a Romanis obſeſſæ auxilio venientem, orant Tarentini, ut cum claſſe decedere velit. *Spicileg. ex lib.* IX. *Tom. V. p.* 35 *ſq.*

Tarentum recipitur a Fabio. X. 1. *& Fragm. hiſt.* 18. (*nam ibi utique* de Tarenti proditione *agi videtur; ſed pro τρίτην πρᾶξιν fortaſſe feliciter τὴν πρᾶξιν legendum.*) Prodita eſt Romanis urbs, opera Heraclidis architecti. XIII. 4, 6.

Tarentini equites, in mercenariis Eleorum. IV. 77, 7. *n.* ab eis committitur prælium in pugna Philopœmenis cum Machanida. XI. 12, 6. 13, 1. in exercitu Antiochi in prima locantur acie. XVI. 18, 7.

L. Tarquinius, rex Romanorum. VI. 2, 10 *ſqq.*

Tarracinenſis populus, δῆμος Ταρρακινιτῶν, in ora Latii; antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehenſus. III. 22, 11. *n.*

Tarraco, Ταρράκων & Ταρρακὼν, portus Hiſpaniæ citerioris. X. 34, 1. *n.* navale Romanorum. *Fragm. hiſt.* 67. Tarracone hibernat Cn. Scipio. III. 76, 12. 95, 5. Ibidem cum exercitu & claſſe hibernat P. Scipio Afric. major. X. 21, 8. 34, 1 & 4. 40, 12.

Tarſeium, Ταρσήϊον, oppidum ab occidente Carthaginis, memoratum in ſecundo fœdere Romanorum cum Pœnis. III. 24, 2 & 4. *n.*

Tarſeienſes, Ταρσῆται. *Sic fortaſſe legendum* III. 33, 9. *pro vulgato* Θαρσῆται. *Vide ibi Adnot.*

Tarſimenus lacus, ἡ Ταρσιμένη λίμνη, in Etruria; (*alias* Traſimenus.) III. 82, 9. *n.* Pugna ad Tarſimenum lacum. III. 84. III. 108, 9. V. 101, 5 & 6.

Taurini, Ταυρῖνοι, ad radices Alpium habitantes, contendunt cum Inſubribus, ſubiguntur ab Hannibale, & urbs eorum princeps *Tauraſia* expugnatur. III. 60. *n.* per eos Hannibal transiit Alpes. XXXIV. 10, 18. *Confer* Tauriſci.

Taurion, Peloponneſi rebus (ſigillatim Corintho & Orchomeno) præfectus relictus ab Antigono, tutore Philippi. IV. 6, 4. 87, 8. VIII. 14, 2. poſt Antigoni mortem copiis ſuis ſuccurrit Achæis adv. Ætolos IV. 6, 4. IV. 10 *ſeq. & cap.* 19, 7 *ſq.* tum præſto eſt Philippo. IV. 80, 3.

Taurionem apud Philippum calu-

calumniatur Apelles, non obtrectando, ſed laudando. IV. 87, 1 *ſqq.* cum cetratis, quibus alias Leontius præfuerat, Taurion in Triphyliam mittitur a Philippo. V. 27, 4. negligens eſt in mittendis auxiliis Arato adv. Ætolos. V. 92, 7. 95, 5. cum Arato ad Ætolos mittitur a Philippo, de pace acturus. V. 103, 1 *ſq.*

Taurionis opera Aratum veneno interficit Philippus. VIII. 4, 2. pravis conſiliis Taurion corrupit Philippum. IX. 23, 9.

Tauriſci, Ταυρίσκοι, habitant ab eo Alpium latere, quod campos Circumpadanos ſpectat. II. 15, 8. *n.* (*Iidem cum* Taurinis. *vide ibi Adnot.*) Braccati & leviori ſago induti prodeunt in aciem, ſicut Inſubres. II. 28, 7. frontem aciei tenent in prælio adv. Romanos. II. 28, 4. atrociter pugnant. 30, 6.

Tauriſci Norici, οἱ Ταυρίσκοι οἱ Νωρικοί, circa Aquilegiam; in eorum finibus ſunt divites auriſodinæ. XXXIV. 10, 10 *ſqq.*

Taurum amentato jaculo venando confecit juvenis rex Ptolemæus Epiph. XXIII. 1, 9. *Conf.* Bos.

Taurus æneus Phalaridis, Agrigento Carthaginem translatus. XII. 25.

Taurus mons, ὁ Ταῦρος. Aſia cis Taurum potitur Attalus; quam ei rurſus adimit Achæus, qui regis titulum in ea regione ſumit. IV. 2, 6. IV. 48.

Taurus mons, finis Cappadociæ. *Fragm. hiſt.* 10 & XXXIV. 13, 4. *ubi in verſ. lat. pro* a montibus Cappadociæ *ſcribi debuit* a finibus Cappadociæ.

Latiſſime porrigitur Taurus in Superiorem Aſiam, ut ex eo aquæductus ſubterranei ducti ſint usque in Parthiam. X. 48, 4. *n.*

univerſa cis Taurum Aſia, usque ad Halyn fluvium, excedere cogitur Antiochus. III. 3, 5. XXI. 11, 8. 14, 3. XXII. 26, 5.

Taygetus, τὸ Ταΰγετον ὄρος, mons Arcadiæ. XXXIV. 10, 15.

Teanitæ, Τιανῖται; *rectius* Τεανῖται, cives *Teani Sidicini*, oppidi Campaniæ, a ſeptemtrione Capuæ. III. 91, 5.

Tectoſages Galli, Γαλάται Τεκτόσαγες. V. 53, 3. *n.* 77, 2. *n.* 78, 6. dolo & perfidia circumvenire Cn. Manlium Conſulem conantur. XXII. 22. *Conſer* Ægoſages, & Rigoſages.

Tegea, ἡ Τέγεα, ἡ τῶν Τεγεατῶν πόλις, urbs Arcadiæ, propc fines Argolidis & Laconicæ; unde Spartanorum incurſionibus perpetuo obnoxia. V. 92, 8 *ſq.* *Vide Adn. ad* V. 17, 1. *Cives* Τεγεάται *vel* Τεγεᾶται. *Mendoſe vero, pro* Τεγεατῶν, *vulgo ſcriptum erat* Ἐλεατῶν. V. 17, 1. Τεγεάτην *vero ex Urſini conjectura vulgo ediderant, pro* Αἰγεάτην, *quod dabant mssti*, XXXIII. 13. *n.* Ager Tegeæ, ἡ Τεγεᾶτις *vel* Τεγεάτις. XVI. 17, 4.

Tegeam,

Tegeam, cum Achæis & Ætolis fœderatam, præripit Cleomenes. II. 46, 2. eam oppugnat capitque Antigonus cum Achæis. II. 54. & cives humaniter tractantur. 56, 13. Tegeæ adv. Lacedæmonios caſtra locat Philippus. IV. 22, 3. 23, 4 *ſqq.* Megalopoli pet Tegeam Argos venit Philippus. 82, 1.

Tegeam occupat Lycurgus, rex Spartanorum; ſed, arce fruſtra obſeſſa, domum redit. V. 17, 1 *ſq.* (*ubi vulgo* Ἐλεατῶν *legebatur, perperam.*) Tegeam certo die in armis convenire omnes Achæos jubet Philippus. V. 17, 9. ipſe Argis, ſecundis caſtris, Tegeam venit, indeque Spartam propetat. 18, 1 *ſqq.* 22, 2. Meſſenii ſero Tegeam venientes, inde per finem Argivorum Laconicam petierunt. V. 20, 2 *ſq.* Philippus cum exercitu ex Laconica Tegeam redit; inde rurſus per Argos Corinthum abit. V. 24, 7 *ſqq.*

de Situ Tegeæ, prætet loca jam citata, confer XVI. 17. *ubi, inter alia, vs.* 3. *memoratur* Tegeatis porta Meſſenæ urbis, πύλη Τεγεάτις, *& vs.* 4. *docetur*, inter Meſſeniam & Tegeæ agrum interjectum eſſe agrum Megalopolitanum & Laconicum.

Tegeam, victo Machanida, capiunt Achæi, duce Philopœmene. XI. 18, 7 *ſqq.* Philopœmen, literis ad omnes Achæorum civitates datis, omnem juventutem eodem die Tegeam convenire jubet, Laconicam incurſurus. XVI. 36 *ſeq.*

Tegeæ Legati Romani conciliare ſtudent Achæos cum Spartanis. XXXVIII. 3, 3 *ſqq.*

Tegulæ argenteæ in regia Ecbatanis. X. 27, 10. *Conf. Adn. ad* IV. 52, 7.

Teii, Τήϊοι, *cives urbis Teos* (Τέως) *Ioniæ*, tradunt ſe Attalo. V. 77, 5.

Teium, Τήϊον, (*alias* Tius, *&* Tium) *Bithyniæ. s. Paphlogoniæ* urbs ad Pontum; eam Pharnaces ex pacis lege reddere jubetur Ariararhi, (*ni potius* Eumeni;) eamdem aliquanto poſt Eumenes Pruſiæ tradit. XXVI. 6, 7. *n.*

Telamon, Etruriæ oppidum, ὁ Τελαμών. II. 27, 3. ubi ingenti prælio a Romanis cæduntur Galli. 27-31.

Τέλη, phalangis; *id eſt*, variæ cohortes, in quas phalanx dividitur. XI. 1, 6. *n.* 15, 2.

Teleas; per eum ab Antiocho M. pacem petit Euthydemus, rex Bactrianæ. XI. 34.

Telecles, Ægeates, Achæorum legatus Romam, deprecans pro exſulibus. XXXII. 7, 14. rurſus XXXIII. 1, 3 *ſqq.*

Teledamus, Argivus, immerito proditor adpellatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.

Telemnaſtus, Cretenſis, Perſei legatus ad Antiochum. XXIX. 3, 8.

Telemnaſtus, *neſcio an idem cum ſuperiori*, Gortynius Cretenſis, Antiphatis pater. XXXIII. 15, 1. bello adverſus Nabidem Achæis auxilia Cretenſium adduxerat. 15, 16.

Tele-

Telephus, Rhodiorum legatus ad conſulem Rom. & ad Perſeum. XXIX. 4, 4.

Telmiſſus, Τελμισσὸς, Lyciæ *s.* Cariæ urbs *maritima*, *cum portu*, Eumeni a Romanis data. XXII. 27, 8. *n.* & *vs.* 10.

Telocritus, Achæorum legatus ad Attalum, nuncians honores Eumenis reſtitutos. XXVIII. 10, 7.

Telphuſa, Τέλφουσα, (*ſemel in codd. noſtris* Θέλφουσα, Thelphuſa, II. 54, 12. *n.*) oppidum Arcadiæ, prope fines Eleorum; Antigono ſe tradit, (*poſtquam ab Ætolis vel ab Eleis, puto, fuiſſet intercepta.*) II. 54, 12. ab Olympia, per viam quæ Heræam ducit, profectus Philippus, primo Telphuſam venit, deinde Heræam. IV. 77, 5. *n.*

Euripidas Ætolus, dux Eleorum, Gorgum capit, *rectius* Gortynam, τῆς Τελφουσίας, in finibus Telphuſiorum. IV. 60, 2 *ſq. n.* Stratum oppidum, ab Eleis relictum, Telphuſiis reſtituit Philippus; τοῖς Τελφουσίοις. IV. 73, 2.

Temenis porta Tarenti, αἱ Τημενίδες πύλαι. VIII. 27, 7. 30, 2.

Temenopolis, ἡ ἐν Τεμένει πόλις, urbs Phrygiæ, Moagetæ ſubjecta. XX. 17, 11. *n.*

Temeſia, opp. Bruttiorum, ἡ Τεμεσία. *Spicileg. ex lib.* XIII. *T. V. p.* 39.

Temnus, Τῆμνος, urbs Æolidis; templum Cynii Apollinis prope eam diripit crematque Pruſias. XXII. 25, 12. *n.*

Temnitæ, Τημνῖται, cum Achæo ſe tradidiſſent, tradunt ſe Attalo. V. 77, 4. *n.*

Tempe Theſſalica, τὰ Τέμπη. XVIII. 10, 1 *ſq.* 16, 1. 19, 1. 31, 4. XXIII. 4, 3.

Tempeſtas immanis. *Fragm. gramm.* 49. *Confer* Naufragium.

Templum; *vide nomina Deorum*, Apollo, Diana, Iupiter *&c. tum* Delphi, Delus, Olympia, *& ſimil.*

templa & deorum ornamenta delere, hominis furentis eſt. V. 11, 4.

Tempus & occaſio præceps. V. 7, 4. temporis opportunitas in omnibus rebus dominatur, ſed præſertim in bello. IX. 15, 1. X. 43, 2.

temporum rationes notæ eſſe debent imperatori. IX. 14, 6 *ſqq. & cap.* 15. temporis male obſervati exempla. IX. 17 *ſeq.*

tempora tria diverſa in omni corpore, civitate, opere, diſtinguenda: creſcendi, vigendi, ſeneſcendi. VI. 51, 4.

Tenedus, Τένεδος. XVI. 34, 1. XXVII. 6, 15.

Tentoria quomodo figantur in caſtris. VI. 27.

C. Terentius *Varro*, Conſul. III. 106, 1. V. 108, 10. cum collega L. Æmilio junctas habet legiones. III. 107. alternis diebus cum collega imperium habet, & ab illo, conſilium pugnandi ad Cannas improbante, pro ſua imperitia diſſentit. III. 110. ardet pugnandi ſtudio. 112. aciem inſtruit.

ſtruit. 113. lævum cornu tenet. 114, 6. e quatuor ducibus Romanis ſolus vivus evadit e pugna Cannenſi, fœdi animi homo. 116, 13.

L. Terentius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis, ad regem Antiochum mittitur. XVIII. 31, 3. Lyſimachiæ convenit regem. 33, 1 *ſq. n.*

Termeſſus, Τερμησσὸς, urbs Pamphyliæ, *aliis Piſidiæ.* XXII. 18, 4. *cf. Adn. ad vs.* 2. Termeſſenſes, Τερμησσεῖς, Iſiondam urbem diripiunt & arcem obſident: litem componit Cn. Manlius. XXII. 18.

Terra habitata, in tres partes diviſa. III. 37. Timæum, qui illam diviſionem ad omnem terrarum orbem refert, inſcitiæ accuſat Polybius. XII. 25, 7. *n.*

terræ boreales & auſtrales incognitæ. III. 38, 1 *ſqq.*

Terræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Terræ motus Rhodios adfligit, ſelici eventu. V. 88 *ſeq.*

terræ motum indicat aëris tranquillitas in Liparis. XXXIV. 11, 19 *ſq.*

Terror Panicus, *vide* Panicus terror.

Teſſeræ nocturnæ in caſtris Romanor. VI. 34, 7 *ſqq.* teſſellæ vigiliarum. 35, 6 *ſqq.*

teſſera duplicata, ſignum duplicatum, παρασύνθημα, διπλοῦν σύνθημα. IX. 17, 9.

Teſtes male fidi, aures. IV. 40, 3.

teſtes falſi in caſtris, fuſte percuſſi. VI. 37, 9.

Teſtudines aggeſtitiæ, foſſis complendis. IX. 41, 1 *ſqq.*

teſtudine faſtigiata & imbricata capitur urbs Heracleum in Perrhæbia. XXVIII. 12.

Tetrapyrgia, ἡ Τετραπυργία, locus in Cyrenaica. XXXI. 26, 11.

Teuta, uxor Agronis, regis Illyriorum, mortuo marito in regnum ſuccedit. II. 4. maria infeſtat, & omnes populos hoſtes declarat. II. 4 *ſeq.* in Epirum lembos & terreſtres copias mittit; &, capta Phœnice, agroque direpto, pacem & fœdus facit cum Epirotis & Acarnanibus. II. 6.

Mercatores Italicos vexari necarique ab Illyriis patitur; Iſſam obſidet; Romanorum legatis ſuperbe reſpondet; juniorem ex legaris, qui libere ei repoſuerat, in itinere occidendum curat. II. 8. plures, quam antea, lembos verſus Græciam emittit; Dyrrhachium capit; Corcyram obſidet. 9. & in deditionem recipit. 10, 8.

apud Teuram accuſatus Demetrius Pharus, & ab ea ſibi timens, Romanis, ad bellum Illyriis inferendum venientibus, Corcyram prodit. II. 11, 4. Teuta, ab Iſſæ obſidione depulſa a Romanis, cum paucis Rizonem ſe recipit. II. 11, 6. Pacem petit a Romanis, & duris conditionibus impetrat. II. 12.

Thalamæ, χωρίον ὃ καλοῦσι Θαλάμας, caſtellum Elidis,

(*in Achaiæ & Arcadiæ confinibus*) deditione captum a Philippo cum ingenti præda. IV. 75, 2. 84, 2. *n.*

Thalamæ, *αἱ Θαλάμαι*, oppidum Laconicæ, ab occaſu hiberno Spartæ. XVI. 16, 3 *&* 8.

Thaſus, *ἡ Θάσος*, *inſula maris Ægæi prope Thraciæ oram*, cum urbe cognomine, quæ *ἡ τῶν Θασίων πόλις* vocatur XV. 24, 1.

Thaſios, amici cum eſſent, violata fœderum fide ſubegit Philippus. XV. 24. liberantur Thaſii a Romanis. XVIII. 27, 4. 31, 2. *adde* 33, 1.

Theætetus, Rhodiorum legatus ad decem legatos Romanos poſt bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2 *&* 7. ei non placet, ut Perſei rebus ſe immiſceant Rhodii. XXVII. 11. Romanis favet. XXVIII. 2, 3. 14, 3. acceſſione Genthii ad Perſei partes tetretur. XXIX. 5, 2.

claſſis præfectus, legatus miſſus Romam petendæ ſocietatis cauſſa. XXX. 5. in ea legatione Romæ ſenex moritur. XXX. 19, 1 *ſq.*

Thearces, Clitorius, proditor; ſuppoſiticius filius militis Orchomenii. II. 56, 9.

Thearidas, Achæorum legatus Romam in cauſſa Deliorum. XXXII. 17, 1. *ubi in lat. verſ. nomina legatorum*, Thearidas & Stephanus, *per errorem omiſſa ſunt*. Rurſus Romam mittitur, ad rationem reddendam facinoris, in Aurelium legatum Romanum admiſſi. XXXVIII. 2, 1 *ſq. & vs.* 11.

Theatrum ſcenicum Alexandriæ, *τὸ Διονυσιακὸν θέατρον*. XV. 30, 4 *&* 6.

Thebæ, Thebani; *Θῆβαι*, *Θηβαῖοι*. *Conſer* Bœoti.

Thebani, poſt pugnam Leuctricam principatum Græciæ ſibi vindicantes, arbitrium contentionis cum Lacedæmoniis permittunt Achæis. II. 39, 8 *ſqq.* *Conf.* Epaminondas. Thebanorum arx Cadmea, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. Thebani, medico bello, præ formidine hoſtibus ſe adjunxerunt. IV. 31, 5. in Thebanos Alexander, ſtatim poſt ſuſceptum regnum, iram exercuit; ſed loca tamen ſacra non violavit. IV. 23, 8. V. 10, 6. IX. 28, 8.

Reipub. Thebanæ forma nil præcipui habuit; gloriam ſuam illa non niſi virorum nonnullorum virtuti (Epaminondæ præſertim, & Pelopidæ) debuit. VI. 43.

Thebanorum alii Romanis tradendam urbem cenſent, alii in ſocietate Perſei manendum. XXVII. 1, 7 *ſqq.* urbem Romanis tradunt. 2, 4 *ſq.* fruſtra ſolicitantur a Perſeo. *cap.* 5. *& ibi Adn. ad vs.* 3.

bello Achaico Thebani omnes patria profugiunt. XL. 3, 10.

Thebæ Phthiæ *vel* Phthioticæ, *αἱ Φθιώτιδες καλούμεναι Θῆβαι*, in Theſſalia. Situs urbis. V. 99, 2 *ſqq.* Cum in mani-

manibus eſſet Ætolorum, eam oppugnat Philippus. 99, 6 *ſqq.* captam, Macedonicis civibus frequentat, & Philippopolin, Φιλίππου πόλιν, pro Thebis, adpellat. 100.

Eamdem a Philippo repetunt Ætoli. XVII. 3, 13. 8, 9. XVIII. 20, 3 *ſqq.* 30, 7. Prope eam caſtra ponit T. Quintius. XVIII. 2, 3. *Thebi nude* Thebæ *vocatur.*

Thebes campus, τὸ Θήβης πεδίον, in Aſia. XVI. 1, 7. *n.* XXI. 8, 13.

Thelphuſa; *vide* Telphuſa.

Themiſon, præfectus equitum in Antiochi exercitu in Cœleſyria. V. 79, 12. 82, 10.

Themiſtes, dux Alexandrenſium Troadis, Gallos ex Troade ejiciit. V. 111, 4.

Themiſtocles, Athenienſis, ſua virtute remp. ſuſtentavit. VI. 44, 4.

Themiſtocles caſtella, quibus ab Achæo fuerat præfectus, Attalo tradit. V. 77, 8.

Theodectes, ſodalis Diæi, bello Achaico. XL. 4, 9.

Theodoridas Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiph. XXIII. 1, 6. rogatur a Ptolemæis fratribus, ut conductitios milites ipſis adducat. XXIX. 8, 6.

Theodorus, Bœotus, celebris tibicen. XXX. 13, 3.

Theodotus, Ætolus, Cœleſyriæ præfectus nomine regum Ægypti, a Ptolemæo Philopat. ad Antiochum Magnum tranſire cogitat. V. 40, 1 *ſqq.* Gerra & Brochos interjectasque Cœleſyriæ fauces præſidio Ægyptiaco occupatas tenet, & contra Antiochum defendit. V. 46, 3 *ſq.* Cœleſyriam Antiocho prodit, & Tyrum ac Ptolemaidem urbem ei tradit. V. 61 *ſeq.* ei Antiochus, hibernatum Seleuciam profectus, Cœleſyriæ cuſtodiam eommittit. 66, 5.

præeſt ſelectæ manui militum in exercitu Antiochi, quorum plerique argyraſpides erant. V. 79, 4. ante pugnam ad Raphiam, Ætolica audacia in caſtra hoſtium noctu ſe confert, Ptolemæum occiſurus; eujus loco obtruncat medicum, & ſalvus ipſe redit. V. 81.

Lagoræ adeſt, muros Sardium conſcendenti. VII. 16, 2. 18, 1 & 8.

Theodotus Hemiolius *cognomine*, Ἡμιόλιος. (*forſan a corporis proceritate, quaſi* ſtatura viri cum dimidio; *qua ratione Pruſias* ἥμισυς ἀνὴρ *vocatur* XXXII. 2, 1. *quaſi* dimidiatus vir, *a ſtaturæ brevitate.*) Dux copiarum Antiochi Magni, adverſus Molonem rebellem in ſuperiorem Aſiam miſſus, parum profieit. V. 42, 5. 43, 7.

in Cœleſyriam cum exercitu mittitur. V. 59, 2. denuo, anno ſequenti, ab Antiocho in Cœleſyriam præmiſſus cum Nicarcho; V. 68, 9. (*conf.* 79, 5.) Nicolaum Ptolemæi ducem ſtatione depellit. 69. cum Nicarcho præeſt oppugnationi urbis Rabbatamana. 71, 6 *ſqq.* cum eodem præeſt phalangi in

pugna ad Raphiam. 79, 5. horratur milites. 83, 3. Legatus de pace mittitur ad Ptolemæum. 87, 1.

Theodorus, *Moloſſus (ut videtur) Epirota*, A. Hoſtilium Conſulem, per Epirum proficiſcentem, Perſeo in manus tradere molitur. XXVII. 14. Molofſorum gentem ad Perſei partes abſtrahit. XXX. 7, 2.

Theodotus, Pheræus Theſſalus, patria exſul, Romam legatus initio belli Philippici. XVII. 10, 10. *n.*

Theodotus, (*ut quidem vulgo editum erat* Rhodius,) claſſis præfectus, Romam legatus. XXX, 5, 4. *Sed ibi ex mss. ſtis verum nomen* Theætetus *reſtituimus.*

Theogiton, Ætolus, immerito proditor vocatus a Demoſthene. XVII. 14, 4.

Theognetus, Abydenus. XVI. 33, 4 *ſq.*

Theôn ochema, Θεῶν ὄχημα, mons Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Theophanes, Rhodiorum legatus ad Achæos, auxilia petens ad bellum Creticum. XXXIII. 15, 1.

Theophiliſcus, præfectus claſſis Rhodiæ, ſociæ Attali, in pugna ad Chium cum Philippo. XVI. 3 *ſeqq.* ex vulneribus moritur, vir prudens & fortis. *cap.* 5, 4 *ſqq. & cap.* 9.

Theophraſtus quæ de Locrenſibus ſcripſit, reprehendit Timæus. XII. 12, 5.

Theopompi, hiſtoriarum ſcriptoris, inconſtantia, & maledicentia in Philippum, Amynræ filium. VIII. 11-13. Res Græciæ ſcribere orſus eſt Theopompus, ubi deſiit Thucydides. 13, 3. *Citatur* Liber XLIX hiſtoriarum ejus. VIII. 11, 5.

ejus dictum, de uſu & experienria, optima rerum omnium magiſtra. XII. 27, 8 *ſq.* fabulam pro vera narrat, umbræ expertes reddi eos qui Arcadicum Iovis remplum intraſſent. XVI. 12, 7.

Theopompus, tibicen. XXX. 13, 3.

Theoproſopon, Θεοῦ πρόσωπον, *quaſi* Dei facies; *promontorium* Phœniciæ, *inter Tripolin & Botryn. V. 68, 8. De ejus ſitu conſer art.* Berytus.

Theris, ab Antiocho Epiphane ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur*) miſſus. XXVIII. 17, 12.

Therma; urbs Ætoliæ. *Vide* Thermum. *Adde mox* Therme.

Thermæ Himerenſes, αἱ Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Siciliæ oppidum. I. 24, 4.

Therme *vel* Therma, ἡ Θέρμη, Siciliæ oppidum, (*idem, ut videtur, cum ſuperiori.*) I. 39, 13.

Thermicus conventus; *vide* Thermum.

Thermopylas foſſis, vallo & præſidiis intercipiunt Ætoli, Philippum transitu prohibituri. X. 41, 5. *Conf.* Pylæ.

Thermum, Thermus, & Therma;

ma; τὸ Θέρμον, ὁ Θέρμος, τὰ Θέρμα, ὁ ἐν τοῖς Θέρμοις τόπος, oppidum Ætoliæ. V. 6, 6. *n.* 7, 6. *n.* 8, 1. *n.* & 8, 3. *n.* *Cives* Θέρμιοι, Thermii. V. 8, 4.

est loco arcis munitissimæ, quo Ætoli pretiosissimum rerum omnium adparatum conferunt, cum securitatis caussa, tum ob annui mercatus & comitiorum celebritatem. V. 8, 4 *sqq.* templum ibi est Apollinis dives. XI. 4, 1.

Thermum raptim expeditionem suscipit Philippus, oppidumque & templum spoliat, evertit & comburit, iræ ob Dium ab Ætolis vastatum nimis indulgens. V. 7-11. V. 17, 5. VII. 13, 3. IX. 30, 2. rursus Thermum reversus Philippus, quæ prius intacta reliquerat, disturbat & diffringit. XI. 4, 1.

de Thermico conventu, & *de* festorum solennibus, Thermi peragi solitis, *præter* V. 8, 5. *confer* XVIII. 31, 5. *n.* & XXVIII. 4, 1.

L. Thermus, legatus Romanorum in Ægyptum, ad restituendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXIII. 5, 6.

Thersitæ, Θερσῖται, (forsan Ταρσηῖται, Tarseienses) ex Hispania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9. *n.*

Thesmophorium, τὸ Θεσμοφορεῖον, Cereris & Proserpinæ ædes Alexandriæ. XV. 29, 8. 33, 8.

Thespienses, Θεσπιεῖς, Bœoti, per legatos patriam suam tradunt Romanis. XXVII. 1, 1 *sq.*

Thessalia, Θετταλία; Thessali, Θετταλοί. *Confer* Larissa, Pharsalus, Thebæ Phthiæ, & *alia urbium Thessaliæ nomina.*

usque in Thessaliam penetraturus videbatur Cleomenes. II. 52, 7. Thessali, fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. IV. 9, 4. licet suo jure vivere deberent, tamen non minus, quam Macedones, regio imperio erant subjecti. IV. 76, 2. a Philippo, Amyntæ filio, subjugati. IX. 28, 3.

captis Thebis Phthiis, quæ Ætolis paruerant, res Thessaliæ in tuto collocavit Philippus. V. 99 *seq.* *de* Philippo in Thessalia, *adde* IV. 57, 1. 66, 5 *sq.* Philippus, quo tempore ex Epiri faucibus propere se recepit, plurimas Thessaliæ urbes diripuit. XVII. 3, 9. *n.*

Thessalos liberos renunciant Romani. XVIII. 29, 5. 30, 5. *coll. c.* 21, 3 *sqq.* & *vs.* 9. Thessali apud Romanos repetunt urbes a Philippo per bellum Antiochicum sibi ereptas. XXIII. 4, 2. 6, 3. ea controversia disceptatur ad Tempe Thessalica, judice Q. Cæcilio. 4, 2.

Thessali, ære alieno pressi, ad Ætolorum exemplum novas tabulas poscunt. *Fragm. hist.* 68.

Thessali equites, in acie fortissimi, extra aciem ad viritim pugnandum inertes. IV. 8, 10.

Theſſalonica, Θεσσαλονίκη, urbs Macedoniæ; ubi coram Q. Cæcilio, legato Romano, diſceptatur cauſſa inter Eumenem & Philippum, de urbibus Thraciæ. XXIII. 4, 4. 11, 2. Theſſalonica Rhodum proficiſcuntur legati Perſei & Genthii. XXIX. 3, 7. Theſſalonicam tendit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Theſtia, oppidum Acarnaniæ ſ. Ætoliæ. *Cives* Θεστιεῖς, Theſtienſes. V. 7, 7.

Thetidium, Θετίδιον, in agro Pharſalico. XVIII. 3, 6. 4, 1.

Theu-proſopon; *vide* Theoproſopon.

Thoas, Ætolus, Antiochum adierat, & Ætolos ad ſocietatem cum eo faciendam inciraverat. XXII. 14, 13. eum Romani ſibi tradi poſtulant ab Antiocho. XXI. 14, 7. 11. XXII. 26, 11, traditus Romanis, præter ſpem liberatur per legationem Pantaleontis & Nicandri. XXVIII. 4, 11. ingratum ei animum exprobat Pantaleon, & Ætolos in eum concitat, qui lapidibus hominem petunt. 4, 9 *ſqq.*

Thoas *alius*, internuncius inter Dinonem Rhodium & Perſeum regem. XXX. 8, 5 *ſqq.*

Thracia, ἡ Θρᾴκη. Thraces, Θρᾷκες.

cum Thracibus ſi ſociare ſe vellent Byzantii, poſſent Græcos omnes commercio Pontico excludere. IV. 38, 6. Thracia circumcirca cingit Byzantiorum agrum, a mari ad mare; & continuis bellis Byzantios premunt Thraces. IV. 45. Thraces ad Helleſpontum habitantes ſubiguntur a Gallis. IV. 46, 2.

Thraciæ ora prope Cherſoneſum, in regum Ægypti erat poteſtate. V. 34, 8. Eadem loca, dein a Philippo occupata, ſibi vindicavit Antiochus Magnus, e Seleuci jure ad Syriæ reges pertinere ea contendens. XVIII. 34 *ſeq.* *Confer* Lyſimachia; Ænus; Maronea.

Thraces, cum Gallis, in exercitu Ptolemæi Philopat. duce Dionyſio Thrace. V. 65, 10. in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 6.

in Thracia mortuus eſt Antiochus *neſcio quis*, qui Logbaſi Selgenſi, hoſpiti ſuo, Laodicen educandam reliquerat, Mithridatis filiam, quæ deinde Achæo nupſit. V. 74, 5.

Thraces minantur Macedoniæ. X. 41, 4.

in Thracia corpus quoddam erat coloniarum Athenienſium & Chalcidenſium, quarum præcipua Olynthus; eas in ſervitutem redegit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 2 *ſq.* Eædem, & græcæ omnes in Thracia civitates, libertate donantur a Romanis. XVIII. 27, 2. 31, 2. Cherſoneſus autem & Lyſimachia, cum aliis nonnullis caſtellis, & agro Thraciæ, quæ Antiochi fuerant, Eumeni dantur. XXII. 27, 9.

de Thracicis urbibus contendunt Eumenes & Philippus, judicibus Romanis. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. maritimis Thraciæ caſtellis, locis & urbibus

bibus decedere jubetur Philippus. XXIII. 11, 4. adv. Thraciæ regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12. Thraciæ urbibus maritimis excedit tandem Philippus; & Thracibus mediterraneis bellum facit. XXIV. 6.

Thranitæ, ſupremus remigum ordo. XVI. 3, 4. *n.*

Thraſcas, pater Ptolemæi, ducis Ptolemæi Philoparoris. V. 65, 3.

Thraſo, de medio ſublatus Syracuſis. VII. 2, 1.

Thraſylochus, Meſſenius, Philiadis filius, immerito proditor adpellatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.

Thronium, *τὸ Θρόνιον*, ad ſinum Maliacum; XVII. 9, 3. ex adverſo Echini. IX. 41, 11. Thronienſes, *Θρονιεῖς. ibid.*

Thucydidis hiſtoria ubi deſinit, inde incepit Theopompus. VIII. 13, 3.

Thule, inſula ſupra Britanniam, *ἡ Θούλη*. XXXIV. 5, 3 *ſq.*

Thuria, *ἡ Θούρια, rectius Θουρία*, Meſſeniæ urbs, cujus cives a Meſſeniis divelluntur, & ſeparatim in fœdus Achaicum recipiuntur. XXV. 1, 2. *n.*

Thurii, *Θούριοι*, urbs maritima Magnæ Græciæ. X. 1, 4. *conf. Spicil. ex lib.* VIII. *num.* 1. *T. V. p.* 32.

Thurium; *vide* Thyreum.

Thyatira, *τὰ Θυάτειρα*, *Lydiæ* urbs, ditionis Pergamenæ. XVI. 1, 7. XXXII. 25, 10. *quo poſteriori loco, perperam cum Valeſio græca verba ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων vertimus* Thyatira navibus contendit; *cum nude oporteret*, Thyatira contendit, abiit, *vel* caſtra tranſtulit; *eſt enim mediterraneum oppidum Thyatira.*

Thyeſtes, civis Lacedæmonius, Macedonibus favens, occiditur a factione Ætolica. IV. 22, 11.

Thynni piſces. XXXIV. 2, 14. *& cap.* 8.

Thyreum, Thyræum, Thyrium, Thurium, Acarnaniæ oppidum; *Θύρεον, Θύραιον, Θύριον, Θούριον.* IV. 6, 2. *n.* XVII. 10, 10. *n.* XXVIII. 5, 1. *n.* Thyreum occupare tentant Ætoli. IV. 6, 2 25, 3. Nicomachus, Acarnan, ex iis qui Thurio profugerant. XVII. 10, 10. *n.* Thurii concilium Acarnanum cogitur Popillio, Romanorum legato. XXVIII. 5, 1.

Thyrienſes *vel* Thurienſes, *Θυριεῖς vel Θουριεῖς.* XXII. 12, 4. *n.*

Tiberis fluvius, *ὁ Τίβερις, gen. Τιβέριδος.* VI. 55, 1. *& Τιβέριος*, XXXI. 20, 11. 22, 7. *& Τιβέρεως.* XXXV. 2, 4.

pontem Tiberis ſolus tuetur Cocles Horatius. VI. 55, 1. legati a populis Romam miſſi, cum quibus bellum gerebatur, trans Tiberim tendere juſſi. XXXV. 2, 4.

Tiberius; *vide* Claudius, *&* Sempronius.

Tibiam & rhythmum non ſine cauſſa Lacedæmonii & Cretenſes ad bellum, loco tubæ, adhibue-

hibuerunt. IV. 20, 6. similiter Arcades ad tibiæ modulos ordine incedere adsuefiebant. II. 21, 12.

Tibœtes, Τιβοίτης, (*perperam olim* Tibites) patruus Prusiæ, in Macedonia exsul, adv. Prusiam excitatur a Byzantiis. IV. 50, 1 & 8 *sq.* cujus adventum metuit Prusias. 52, 9. sed ille moritur in itinere. 51, 7.

Tibure, ἐν τῇ Τιβουρίνων *sive* Τιβουρηνῶν πόλει, impune vivere licet civi Romano, qui capitis reus in spontaneum exivit exsilium. VI. 14, 8.

Tichos, Τεῖχος, castellum Dymæorum munitissimum, prope Araxum promontorium, ab Hercule olim exstructum, occupatur ab Eleis, duce Euripida. IV. 59, 4. Philippo obsidenti traditur a præsidio Eleorum. IV. 83, 1 *sqq.*

Ticinus fluvius Galliæ Cisalpinæ, ὁ Τίκινος; exit e lacu Verbano. XXXIV. 10, 20. eum trajicit P. Scipio. III. 64, 1. *n.* ad Ticinum, inter Padum & Ticinum, prælio equestri fugantur equites Scipionis ab Hannibale. III. 65. *ubi vide Adn. ad vs.* 1.

Tigris fluvius, ὁ Τίγρις. V. 46.

Seleucia ad Tigrim. V. 45, 3. 48, 15. in Tigri fluvio perit magna pars exercitus Antiochi, duce Xenoeta. V. 57, 4 *sqq.* secundum Tigrin progredi cum exercitu, Antiocho suadet Hermeas; V. 51, 4. sed is, hortante Zeuxide, Tigrim trajecit. 51, 5 *sqq.* 52, 2.

Timæus, historicus, Tauromenites Siculus. XII. 6, 7. ubi ejus historia desinit in Pyrrhi rebus, ibi Polybius suam incepit. I. 5, 1. III. 32, 2. Timæi ignoratio locorum circa Padum. II. 16, 15.

levis vir ingenii; de Africa & de Corsica futilia multa prodidit. XII. 3 *seq.* de Loctorum origine dissentit ab Aristotele. XII. 5 *seqq.* 11 *seq.* temere Aristotelem probris infectatur. XII. 9. & *cap.* 24, 2.

miram diligentiam in Chronologia adfectat. XII. 12.

conviciis infectatur Democharem historicum; XII. 13 *seq.* Agathoclem, Syracusarum regem; 15. Ephorum & Callisthenem, historicos; 23. Homerum. 24, 1. Maledicentia & levitas hominis undique e scriptis ejus perlucent. 24, 4 *sqq.*

præsens abesse videtur, & apertis oculis non videre. XII. 24, 6. negat exstitisse umquam Phalaridis taurum. 25. omnia ex aurium testimonio scripsit, nil vidit ipse. 27 *seq.*

historiarum Timæi liber XXI citatur a Polybio. XII. 25, 7. immerita hominis fama. XII. 28, 6.

Timæus, dux Ætolorum, Laconicam populatur. IV. 34, 9. Neptuni templum in Tænaro, & Dianæ fanum Lusis diripit. IX. 34, 9.

Timagoras, navium præfectus Rhodiorum. XXVII. 6, 14.

Timagoras *alius?* navis præfectus. *ibid. n.*

Timar-

Timarchus, Eleuthernæus Cretenſis, occiſus putatur a Polemocle, navarcho Rhodio, in gratiam Cnoſſiorum. IV. 53, 2.

Timocrates, Pellenenſis, præſidio urbis Argivorum relictus a Nabide. XVII. 17, 1.

Timolaus, Τιμόλας *vel* Τιμόλαος, Bœotus, immerito a Demoſthene proditor dictus, eo quod Philippi ſocietatem amplexus eſt. XVII. 14, 4.

Timoleon temere a Timæo ſupra omnes deos elatus. XII. 23, 4 *ſqq.* Timoleonrem Timæus verba facientem inducit de diviſione orbis terrarum in tres partes. XII. 25, 7.

Timorheus, Oroſernis legatus Romam. XXXII. 20, 4.

Timotheus, poëta Lyricus, *de quo conſulendus Suidas hoc vocab. & quos ibi auctores citavit Küſterus.* Ejus carmina & modos vulgo addiſcere conſueverant Arcades. IV. 20, 9.

Timotheus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXVIII. 1 & 7.

Timoxenus, prætor Achæorum, Argos recipit, a Cleomene occupatum. II. 53, 2. *n.*

rurſus prætor, recipit Clarium, ab Ætolis captum. IV. 6, 4. diffidens Achæis, utpote ad belli munia remiſſioribus, quinto die ante tempus Arato prætura cedit. IV. 7, 6 *ſqq.* rurſus ad præturam commendatus ab Arato, repulſam tulit Apellis artibus. IV. 82, 8.

rurſus prætor creatur Achæorum, finito bello Sociali. V. 106, 1.

Tingi, Τίγγοι; *vide* Titti.

Tiſæus, mons Theſſaliæ, τὸ Τίσαιον, e quo ſigna, ex Eubœa & e Phocide facibus accenſis ſibi data, obſervavit Philippus. X. 42, 7 *ſq.*

Tiſamenus, Oreſtis filius, Sparta ejectus ab Heraclidis, primus rex Achæorum. II. 41, 4. IV. 1, 5.

Tiſippus, legatus Ætolorum in Macedoniam, ad gratulandam Romanis ducibus victoriam de Perſeo. XXX. 10, 4.

Titti, Τίττοι, (*mendoſe vulgo* Tingi, Τίγγοι) populus Celtibericus, Romanarum partium; legatos Romam mittunt contra Aravacos. XXXV. 2.

Titus. *Sic nude plerumque vocatur* T. Quintius Flamininus, *cujus res geſtas vide in* Quintius.

Tium *vel* Tius. XXVI. 6, 7. *n. Vide* Tejum.

Tlepolemus, aulæ Ægyptiacæ miniſter, commeatui Alexandriæ præpoſitus. XV. 26, 11. in eo ſperabant Ægyptii, prava Soſibii adminiſtratione offenſi. 25, 8. eumdem accuſat Soſibius, ut regnum adfectantem. 26. ejus ſocrum Danaën indigne tractat idem. 27. ejus amicus Moeragenes, flagris jam nunc cædendus, nudus evadit. 27 *ſeq.*

Macedonibus ſcribit Tlepolemus, ſe mox adfuturum. XV. 28, 6. adminiſtrationem regni adeptus, virtutes ſuas vitiis ſuperavit, prodigus & ſuperbus. XVI. 21. cum in eo eſſet ut de ſtatu dejiceretur,

confirmavit ſuam potentiam. 22.

Tlepolemus, legatus Ptolemæi minoris ad Antiochum Epiphanem. XXVIII. 16, 6.

Toliſtobogii, Τολιστοβόγιοι, Galli Aſiam incolentes; pro eis & eorum regibus apud Romanos intercedit Epoſognatus. XXII. 20, 2 *ſq.*

Tollenones Archimedis, in muris Syracuſanorum. VIII. 7, 8 *ſqq.*

Tomiſa, ἡ Τόμισα, *Sophenæ oppidum.* XXXIV. 13, 1. *in verſ. lat. & vs.* 4. *ubi verba* ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς Καππαδοκίας *non debuerant verti* a montibus Cappadociæ, *ſed* a finibus.

T. Torquatus, legatus Romanorum ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. re infecta redit. *cap.* 25-27. Romam reverſus, efficit ut Ptolemæo ſeniori fœdus renunciaretur. XXXII. 1, 2 *ſq.*

Torus, ὁ λόφος ὁ καλούμενος Τόρος, collis prope Agrigentum in Sicilia. I. 19, 5. *n.*

Tragiſcus, ſocius Philemeni & Niconis in prodendo Tarento Hannibali. VIII. 29 *ſeq.*

Tragœdi a L. Anicio in ſcenam producti. XXX. 13, 12.

Tragœdiæ alius finis eſt, alius hiſtoriæ. II. 56. XV. 36, 7. multas tragœdias in belli Cleomenici hiſtoria fecit Phylarchus. II. 56 *ſeqq.* velut poëtæ tragici, ſcriptores nonnulli in Hannibalis hiſtoria, Alpes trajicientis, deum ex machina adhibuerunt. III. 48, 8.

Tragurium, Τραγύριον, oppidum Illyricum, ditionis Iſſiorum. XXXII. 18, 1 *ſq.*

Tralles, Τράλλεις, Lydiæ urbs, Eumeni data. XXII. 27, 10.

Transalpini Galli. *Vide* Galli.

Traſimenus lacus; *vide* Tarſimenus.

Trebia fluvius, ὁ Τρεβίας. Ad eum caſtra locat P. Scipio. III. 67, 9. 68, 5 *ſq.* prælio equeſtri trans Trebiam Hannibalem vincit Sempronius. III. 69, 5 & 9. pugna infelix ejusdem Sempronii ad Trebiam. 72, 4. 73 *ſeq.* 108, 8. XV. 10, 8.

Triarii, ſexcenti in legione, natu maximi. VI. 22, 7 *ſqq.* eorum arma. 23, 6. tentoria in caſtris. 29, 3 *ſqq.* triarii immunes ſunt a miniſteriis caſtrenſibus. 33, 7 & 10 *ſqq.*

triarii in claſſe M. Atilii. I. 26, 6 & 15.

Tribuni militum quo pacto creentur & per legiones diſtribuantur. VI. 19, 1 *ſqq.* & *vs.* 7 *ſqq.* a militibus, ſtatim poſt delectum, exigunt ſacramentum. 21, 1 *ſq.* rurſus in caſtris ſacramentum caſtrenſe. 33, 1 *ſq.* tribunorum tentoria in caſtris. 27, 4 *ſqq.* officium in caſtris. 34, 2 *ſqq.* miniſterium tribunis in caſtris præſtari ſolitum. 33, 5 *ſqq.*

de ſententia concilii tribunorum, infliguntur ſupplicia caſtrenſia. VI. 37, 1 *ſqq.* minorum pœnarum tribunus in manipulis ſibi ſubjectis arbiter eſt. 37, 8 *ſqq.*

Tribuni plebis, non ſunt obnoxii conſulibus. VI. 12, 2. ſi vel unus

unus eorum interceſſiſſet, ſenatus nil perficere poteſt. 16, 4. tribunorum pl. partes ſunt, rationem habere voluntatis plebis. 16, 5.

tribunus plebis Antonius legatos Rhodiorum in ſenatum introducit, adverſante prætore. XXX. 4, 6.

Tribus Attalica, Athenis inſtituta. XVI. 25, 9.

Trichonium, Τριχώνιον, Ætoliæ oppidum, ad dextram a Strato Thermum eunti. V. 7, 7.

Trichonienſis, Τριχωνεύς, Τριχωνιεύς, & Τριχονεύς, Dorimachus; IV. 3, 5. *n.* Alexander; V. 13, 3. Dicæarchus. XVII. 10, 9.

Trichonius lacus, ἡ Τριχωνὶς λίμνη, in Ætolia. V. 7, 8 & 10. XI. 4, 1.

Triemioliæ, navium genus minorum & apertarum. XVI. 2, 10. *n.* 3, 4. 7, 1 & 3.

Trieres, Τριήρης, Cœleſyriæ *s.* Phœniciæ oppidum, incenſum ab Antiocho. V. 68, 8. *n. De ejus ſitu confer* Berytus.

Trigaboli *s.* Trigabuli, Τριγάβολοι, locus ubi Padus fluvius in duo oſtia dividitur. II. 16, 11. *n.*

Triorches, τριόρχης, convicium a Timæo in Agathoclem uſurpatum. XIII. 15, 2.

Triphylia, ἡ Τρυφυλία, Peloponneſi regio, inter Elidem & Meſſeniam, ſubacta ab Eleis non multo ante bellum Sociale. IV. 77, 8 & 10. Triphyliæ oppida. 77, 9. Nomen habet regio a Triphylo, Arcadis filio. 77, 8. *Menaſoe vulgo* Tryphalia & Tryphalus, (Τρυφαλία & Τρύφαλος) *ſcribebatur; vide Not. ad* IV. 77, 5 & 8.

Triphyliam invadit Philippus. IV. 77 *ſeqq.* & ſex dierum ſpario univerſa potitur. 80, 14.

cetratos, quorum dux erat Leontius, duce Taurione in Triphyliam mittit Philippus. V. 27. 4.

Elei Romæ coram ſenatu Achæis litem movent de Triphylia. XVIII. 25, 7. ſed eam Achæis adtribuit T. Quintius cum decem legatis. XVIII. 30, 10 *ſq.*

Triphylus, Arcadis filius; a quo nomen habet Triphylia regio. IV. 77, 8. *n.*

Tripolis, regio Laconicæ, in qua oppidum Pellene. IV. 81, 7. *n.*

Triremibus, non (ut Romani & Pœni) quinqueremibus, bella maritima geſſerant Perſæ cum Græcis, & Athenienſes cum Lacedæmoniis. I. 63, 8. triremes, inter apertas & minores naves numerantur XVI. 2, 10. *n.*

Tritæa, Trittæa, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis, ἡ Τριταία. II. 41, 8. (& Τριτταία, *ut monuit Stephanus* Byz. *unde* Τριτταιεύς, *Trittæenſis duplici litera* ττ XXVIII. 6, 2. XXXVIII. 5, 4.)

Tritæenſes, Τριταιεῖς, inter primos, qui priſtinum Fœdus Achaicum inſtaurarunt. II. 41, 12. Tritæenſium agrum popu-

populantur Ætoli. IV. 6, 9 *ſq.* rurſus Elei, duce Euripida Ætolo. IV. 59 *ſeq.*

Tritæenſis (*s.* Trittæenſis) Stratius. XXVIII. 6, 2. XXXVIII. 5, 4.

Triton; coram eo ictum fœdus Philippi cum Pœnis. VII. 9, 2.

Triumphus imperatorum Romanorum. VI. 14, 8. agi non poteſt, niſi conſentiente ſenatu & ſumtus decernente. *ibid.*

L. Æmilius *Paullus* ex Illyrico triumphat. III. 19, 12. IV. 66, 8. P. Scipio, ex Hiſpania. XI. 33, 7. idem ex Africa de Pœnis. XVI. 23. L. Scipio & L. *Æmilius Regillus*, ex Aſia, de Antiocho. XXII. 7, 16 *ſq.* Anicius de Genthio. XXX. 13.

Triumviri agris dividundis, Mutinæ incluſi & obſeſſi a Boiis & Inſubribus. III. 40, 8 *ſq.* per dolum capti. *ibid. vs.* 10.

Troas; *vide* Alexandria Troas.

Trocmi, *oi* Τρόκμοι, Gallicus populus in Aſia; calumniantur Ariarathem apud Romanos. XXXI. 13, 2.

Trœzen, Τροιζῆν, *gen.* Τροιζῆνος, oppidum Argolidis, a Cleomene occupatum. II. 52, 2.

Tropici circuli. *Vide Tom. V. p.* 26 *ſqq.*

Tryphalia, *&* Tryphalus; *vide* Triphylia.

Tubæ & buccinæ ſono parent greges in Corſica & Italia. XII. 4.

Dormientes, in bello, tuba excitat; in pace, galli cantus. XII. 26, 1.

Tula, Τύλη, (*ſive* Tulis, Τύλις) ſedes regum Gallicorum, Thraciam prope Byzantium incolentium. IV. 46, 2.

Tunes, *ὁ* Τύνης, τοῦ Τύνητος; urbs Africæ, Carthagini ipſo ſitu & vicinia infeſta. I. 30, 15. 73, 5. capta a Regulo. *ibid.* Tunete caſtra ponunt mercenarii Pœnorum ſeditioſi. I. 67, 13. 69, 1. 73, 3. 76 *ſeq.* Tunetem obſident Amilcar & ejus collega Hannibal. I. 86.

caſtra ad Tunetem (*ſic ſimpliciter vertenda erant verba* τὸν ἐπὶ Τύνητι χάρακα; *conf. Adnot. ad* I. 67, 13.) occupat Scipio, fugientibus ad ejus adventum Pœnis. XIV. 10, 2. ſed mox regredi Uticam, ad ferendam ſuis opem, cogitur. *ibid. vs.* 6 *ſqq.* Tunetem legatos ad Scipionem de pace mittunt Pœni. XV. 1.

Turdetani & Turduli, Τουρδητανοὶ καὶ Τούρδουλοι, Bæticæ Hiſpaniæ incolæ; a nonnullis pro eodem populo habentur, a Polybio pro diverſis. XXXIV. 9, 1.

Turres Celtiberiæ, pro urbibus numeravit Polybius. XXVI. 4.

Turris Alexandri, *ὁ* Ἀλεξάνδρου καλούμενος πύργος, in Theſſalia. XVIII. 10, 2.

Tuſcum mare; *vide* Etruſcum.

Tyana, τὰ Τύανα, Cappadociæ urbs; ad eam otioſus ſedet *neſcio quis imperator. Fragm. hiſt.* 69.

Tychæus, Numida, cum 2000 equitibus Hannibali in Africa ſe jungit. XV. 3, 5 *ſqq.*

Tychica porticus, Τυχικὴ στοά; *ſic*

ſic forte legendum VIII. 5, 2. *pro* Scyrhica porticus.

Tycho, Τύχων, ſcribarum in exercitu Antiochi præfectus, provinciæ ad Erythræum mare præficitur. V. 34, 12.

Tyla; *vide* Tula.

Tylos, ἡ Τύλος, inſula Erythræi maris, *id eſt*, *Perſici ſinus*. XIII. 9, 5.

Tyndaris, ἡ Τηνδαρίς, Siciliæ urbs maritima, ad quam claſſe cum Pœnis pugnat C. Atilius. I. 25.

Typaneæ, Τυπανέαι, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n.* 78, 1.

Typaneatæ, Τυπανεᾶται, urbem ſuam Philippo tradunt. IV. 79, 4.

Tyranni, per Peloponneſi civitates conſtituti & ſuſtentati a Macedonum regibus, II. 41, 9 *ſq.* 44, 3.

Tyranni nomen impietatis ſignificationem conjunctam habet. II. 59, 6. inter tyrannum & regem quid differat. V. 11, 6. & VI. 4, 2. *coll. cap.* 3, 9 *ſq.* & 4, 5. Tyrannis quomodo oriatur e regno. VI. 7, 6 *ſqq.*

tyrannorum ſecuritas in peregrini militis benevolentia & viribus poſita. IX. 13, 8. 18, 2.

Tyrrheni, ἡ Τυρρηνοί. *Vide* Etruſci.

Tyrrhenum mare; *vide* Etruſcum.

Tyrus, Τύρος, urbs Cœleſyriæ & Phœniciæ, vi capta ab Alexandro. XVI. 40, 5.

Tyrii, οἱ Τύριοι, ſecundo fœdere Carthaginenſium cum Romanis comprehenſi. III. 24, 1 & 3.

Tyrum & Ptolemaidem Theodotus Ætolus, qui Cœleſyriæ a Ptolemæo Philopatore præfectus erat, tradit Antiocho. IV. 37, 5. V. 62, 2 *ſq.* Tyro Theodotus præfecerat Panætolum. V. 61, 5. 62, 2.

Tyrum porro cum claſſe proficiſci (*ſic oportebat in verſione latina*, *non* cum claſſe redire) Diognetum jubet Antiochus. V. 70, 3.

Tyrum quotannis Carthaginienſes primitias frugum eximia navi diis patriis offerendas mittunt. XXXI. 20, 12.

V. U.

Vaccæi, Οὐακκαῖοι, populus Hiſpaniæ; bello petuntur ab Hannibale; eorum urbes Salmantica & Arbucala vi captæ. III. 14, 1. alia eorumdem oppida, Intercatia & Segeſama. XXXIV. 9, 13.

Vaccæis bellum inferunt Romani. III. 5, 1.

Vaccenſes, Africæ populus, Βακκαῖοι. *Nempe ſic fortaſſe legendum* III. 33, 15. *pro* Μακκαῖοι *vel* Μάκιοι.

Vadimonis lacus, ἡ Οὰδώνων *vel* Οὐάδωνα προσαγορευομένη λίμνη, in Etruria; ad eum Boii cum Etruſcis cæduntur a Romanis. II. 20, 2. *n.*

C. Valerius *Lævinus*, Marci filius, frater uterinus M. Fulvii *Nobilioris* Conſulis; XXII. 12, 10 *ſqq.* per ejus apud Conſulem gratiam pax datur Ætolis

lis. *ibid.* Romam mittitur a M. Fulvio, ad petendam confirmationem pacis. 14, 2.

L. Valerius Flaccus, Coſ. cum T. Octacilio, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.

Lucius *Valerius Flaccus*, legatus conſularis ſub M? Acilio Coſ. cum Ætolis agit, pacem petentibus. XX. 9 *ſeq.*

Manius Valerius *Maximus*, Coſ. cum M? Octacilio in Sicilia fœdus facit cum Hierone. I. 16.

Marcus Valerius *Lævinus*, pater Caii, *prætor*, claſſi Romanæ in Græcia præfectus ad obſervandos conatus Philippi. VIII. 3, 6. *proconſul*, Agathyrnenſes e Sicilia in Italiam mittit, Bruttiorum agrum vaſtaturos. IX. 27, 11. *n.* primus cum Ætolis ſocietatem pepigerat. XXII. 12, 11.

Vallos Romani milites in itinere, ſimul cum armis, geſtant. XVIII. 1, 1 *ſqq.* *Conf.* *mox* Vallum.

Vallum & foſſa circum caſtra Romana. VI. 34, 1 *ſq.*

vallum Romanorum præſtat vallo Græcorum. XVIII. 1, 5 *ſqq.*

vallum ex clitellis factum a Cn. Scipione in Hiſpania. *Spicileg. ex lib.* VIII. *num.* 3. *T. V. p.* 35.

Velites in legione Romana, *προσφομάχοι*. *Vide Adnot. ad* I. 33, 9.

natu minimi & pauperrimi. VI. 21, 7. mille in legione 1000 peditum. 21, 9. æquabiliter per manipulos diſtributi. 24, 3 *ſq.* *n.* arma Velitum. 22. in caſtris non miniſtrant velites; 33, 8. ſed ad vallum & ad portas excubant. 35, 5. *n.*

Velitum globi, *σπεῖραι*, in intervallis manipulorum haſtatorum in acie Scipionis. XV. 9, 9. *n.* *& Adn. ad* VI. 24, 4.

de Velitibus *adde* XI. 22, 10. 23, 1. *n.* 24, 1. 32, 2 *ſq.*

Venationis amans, Scipio Æmilianus. XXXII. 15, 3 *ſqq.* Polybius. *ibid. & vs.* 8. *&* XXXI. 22, 3. *conf.* Aper.

venator eximius, juvenis rex Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 1, 9.

Veneti, *Οὐένετοι*, ad mare Adriaticum, populus antiquiſſimus; ſermone differunt a Gallis, moribus & cultu eis fere ſimiles. II. 17, 5 *ſq.* in ditionem Gallorum eorum, qui Romam vi ceperant, inrumpentes, cogunt eos ut domum repetant. II. 18, 13. Veneti & Cenomani, bello Gallico Ciſalpino, Romanorum partibus ſe adjungunt. II. 23, 2 *ſqq.* 24, 7.

Ventus; *vide* Africus, Eteſiæ *&c.*

venti favore Pœni incendunt opera Romanorum ante Lilybæum. I. 48. venti ſubita mutatio ſaluti eſt reliquæ claſſi Punicæ poſt prælium ad Ægueſam. I. 61, 7. ventorum varietatem indicat & ante ſignificat mons ignivomus Hieræ inſulæ. XXXIV. 11, 15 *ſqq.*

Indigenæ ventorum ſtationes norunt; proverbium. IX. 25, 3.

Venus Erycina; *vide* Eryx.

Vene-

Veneris ædes ad Saguntum. III. 97, 6. Veneris templum Pergami vastavit Philippus. XVII. 2, 2. 6, 4.

Venusiam, Οὐενουσίαν, *bene munitam* urbem capiunt Pœni; III. 90, 8. *n. nisi* Telesiam, Τελεσίαν, *ex Livio reponendum, & servandum* ἀτείχιστον, *id est*, muris carentem, *quod habent codices nostri.*

Venusiam cum paucis evadit Terentius Varro e clade Cannensi. III. 116, 13. 117, 3.

Veracitas; *vide* Veritas.

Verbanus lacus in Alpibus. XXXIV. 10, 20.

Vergiliæ, Pleiades, ἡ Πλειάς; earum occasus, hiemis initium. III. 54, 1. *n.* Circa earum ortum, ineunte æstate, comitia sunt prætoria Achæorum. IV. 37, 2. (*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1, 1. V. 30, 7. circa Pleiadum ortum noctes jam sunt admodum breves. IX. 18, 2.

Veritas, lumen historiæ. I. 14, 6. XII. 7. Veritas, maxima dea, de mendacio triumphat. XIII. 5, 4 *sqq.*

veracitatis fomes est, discere erga deos non esse mendacem. VI. 59, 4.

Versiculus a Macedonibus inscriptus parietibus Thermi. V. 19, 5.

Vestæ ara, ὁ τῆς Ἑστίας βωμός, Omarii, *s.* in Iovis Homarii templo. V. 93, 10. *n.*

Vestæ imago, τὸ τῆς Ἑστιάδος ἄγαλμα, lassi, sub dio, nec pluitur, nec ningitur. XVI. 12, 3. *n.* *Adde* Hestiæ.

Vestini, Οὐέστινοι, (*s.* Οὐεστινοί) socii populi Romani. II. 24, 12.

Vetus urbs, ἡ παλαιὰ πόλις, pars urbis Panormi. I. 38, 9.

Vexillarii duo, σημαιοφόροι, in quoque manipulo. VI. 24, 6.

Vexillum, σημαία, *idem quod* ordo, τάξις *vel* τάγμα, & manipulus, σπεῖρα. VI. 24, 5. *n.*

defixis vexillis designantur varia loca in castrorum metatione. VI. 27, 2. 41, 6 *sqq.* prætorium albo vexillo indicatur; alia insigniora loca, vexillis puniceis. 41, 7.

Via Ignatia; *vide* Ignatia Via.

Viæ in castris, ad instar vicorum in urbibus. VI. 29 *sq.* via quintana. 30, 6. via lata ante tribunorum tentoria quotidie mundatur, quia ibi plerique per totum fere diem vulgo versantur. VI. 33, 3 *sq.*

Vibonium, Ἰβώνιον, (*rectius* Οὐιβώνιον) oppidum Dauniæ in Italia; circa illud castra metatur Hannibal. III. 88, 6.

Victimæ exta, de more Macedonum ostenduntur regi. VII. 11, 1.

Victor qui modo videbatur, sæpe temeritate victus. XI. 14, 4.

Victoria. Iustitia & honeste factis vincere hostes, melius est quam armis parta victoria. V. 12, 2 *sqq.* Romano militi aut vincendum, aut moriendum. VI. 58, 11.

victoria recte uti, majus est quam vincere. X. 36, 1 *sq.* *cf.* XI. 14, 4.

Vigiliarum nocturnarum ratio in

caſtris Romanis. VI. 35. XIV. 3, 6.
P. Villius, legatus Rom. ad Antiochum M. poſt bellum Philippicum. XVIII. 31, 3. Thaſo Selymbriam profectus eſt, & inde Lyſimachiam, ubi regem convenit. 33, 1 *ſq.* n. *coll.* 32, 3 *ſq.*
Vincere; *vide* Victoria.
Vindicatio rei controverſæ, ex Zaleuci lege. XII. 16.
Vindicias adv. Athenienſes petunt Delii, ab Achæis inter cives recepti. XXXII. 17.
Vinum. Vini pretium vile in Gallia Ciſalp. II. 15, 1. veteribus vinis equos curat Hannibal. III. 88, 1. vinum bibere non licet mulieribus apud Romanos, niſi vinum paſſum. VI. 2, 3 *ſqq.*
vinum ex Loti baccis. XII. 2, 7. vinum hordaceum in Hiſpania. XXXIV. 9, 15. vinum arbuſtivum Capuæ. XXXIV. 11, 1.
vino deditus Demetrius, Seleuci filius, obſes Romæ; XXXI. 21, 8. domi, regno potitus. XXXIII. 14, 1.
Virgines 100 Locrenſes quotannis Ilium miſſæ. XII. 5, 7.
Viriathus. *Fragm. hiſt.* 70. *quod tamen non videtur eſſe Polybii.*
Virtus imperatoria; *vide* Imperator.
virtutes a puero diſci debent. VI. 59, 1.
Viſus, inſtrumentum ad res cognoſcendas certius auribus. XII. 27.
Vita anteacta, maximum fidei pignus. VIII. 2, 3. *Conf.* III. 31, 7 *ſqq.*
Ulcera animorum, ſicut corporum, nonnumquam inſanabilia. I. 81, 6 *ſqq.*
Ultio. In ulciſcendo inimico, non modo, quid ille dignus ſit pati, conſiderandum; ſed &, quid nobis conveniat facere. XII. 14, 3. XV. 4, 10.
Ululatum tollunt Galli (παιανίζουσι) pugnam ineuntes. II. 29, 6. II. 43, 8.
Ulyſſes in Cyclopis ſpeluncam revertitur, pileum & cingulum repetiturus. XXXV. 6, 4. Ulyſſem Homerus inducit, multa, quæ & mari & terra ſint eventura, ex aſtris conjectantem; IX. 16, 1. ut exemplar viri politici. XII. 27, 10. *Conf.* Homerus.
Umbonibus & alis, non haſtis, neque gladiis, pugnabant Romani ad Zamam adv. Hannib. XV. 13, 1. n.
Umbræ expertia fieri perhibentur corpora eorum, qui Iovis templum in Arcadia fuerint ingreſſi. XVI. 12, 1.
Umbri, οἱ Ὄμβροι, contingunt Etruſcos, & habitant utrumque latus Apennini. II. 16, 3. ſocii Romanorum bello Gallico Ciſalpino. II. 24, 7.
Umbriam (τὴν τῶν Ὄμβρων καλουμένην χώραν) populatur Hannibal. III. 86, 6.
Volane; *vide* Olana.
Volcium, Ὄλκιον, (*ſive* Ὄλκιον *ſcribi debuit*) Etruriæ oppidum. VI. 59, 7. n.
Voluntas vera hominis, latens ſæpe diſſimulatione, cognoſcitur

tur ex factis præteritis. III. 31, 7 *ſqq.*

Uragi, *ſ.* optiones, in legione Romana. VI. 24, 3.

Urbes munitiſſimæ, facillime interdum capiuntur. VII. 15, 2 *ſq.* urbes ſolum inæquale habentes, non continent plures domos eis, quarum ſuperficies plana eſt. IX. 21, 7 *ſqq.* urbis magnitudo ex ſolo circuitu æſtimari non poteſt. *ibid. vs.* 1 *ſqq.*

urbis verus ornatus in civium virtute cernitur. IX. 10, 1 *&* 12.

in urbibus vi expugnatis mos eſt Romanorum, ſævam ſtatim edere cædem. X. 15, 4 *ſq.*

Uſcana, oppidum Illyricum, *τὰ Τσκανα.* VIII. 38, 5. *ſi modo vera eſt nota numerica ἡ. apud Steph. Byz. nec ſcribendum κή. id eſt,* lib. XXVIII; *ut Polybius eo loco, quem reſpexit Stephanus, egerit de* Appio Claudio Centone, *(eodem cujus fit mentio in Reliq. libri XXVIII. cap.* 11.) *qui, ab Hoſtilio Coſ. in Illyricum miſſus,* ingentem cladem ad Uſcana oppidum paſſus *eſt, ut diſcimus ex Livio, XLIII.* 9 *ſeq.*

Uſu & meditatione faciles fiunt res difficillimæ. X. 47, 5 *&* 11. uſus magiſter optimus. XII. 27, 6 *ſqq. Conf.* Cognitio.

Utica, *ἡ Ἰτύκη,* urbs Africæ prope Carth. I. 73, 5. obſidetur a mercenariis Pœnorum rebellibus. I. 70, 9. 73, 3. Uticenſes, dum adjuvare vult, pæne perdit Hanno. 74. ab Uticæ obſidione deſiſtit Matho. 75, 3.

Uticenſes, *οἱ Ἰτυκαῖοι,* Romanis ſe tradere volentes poſt primum bellum Punicum, ab his non recipiuntur. I. 83, 11. deficiunt ad rebelles Afros. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. 88.

Uticenſes (*ὁ Ἰτυκαίων δῆμος*) comprehenſi antiquo fœdere Pœnorum cum Romanis. III. 24, 1 *&* 3. iidem comprehenſi fœdere Hannibalis cum Philippo. VII. 9, 5.

Uticam obſidet Scipio Afric. major. XIV. 1, 2. 2, 1 *ſqq.* 6, 7. 7, 1. 8, 2. claſſem eo mittunt Pœni adverſus obſidentes Romanos; quare a Tunete ad ferendam ſuis opem propere in caſtra ad Uticam redire coactus eſt Scipio. XIV. 9, 7 *&* 11. 10, 1 *&* 6 *ſqq.*

ſub initium tertii belli Punici, Uticenſes Romanis ſe tradunt, & ab eis in fidem recipiuntur. XXXVI. 1, 1 *&* 4. prope eam dein caſtra habuerunt Romani. *vide* XXXVI. 4, 1. *ubi verba εἰς τὴν τῆς Ἰτύκης ἄκραν non interpretanda erant* ad Uticæ arcem, *ſed* ad Vticæ promontorium. *conf.* XIV. 6, 7.

Utilitatem cum oblectatione legentium ſpectare debet Hiſtoriarum ſcriptor. XV. 36, 3 *ſqq.*

Vulcani tumulus Carthagine Nova. X. 10, 11.

Vulcani Hiera, *vel* Vulcania inſula,

ſula, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου. XXXIV. 11, 12.
Vultures Lagoræ indicant, qua parte minus cuſtoditus eſſet Sardium urbis murus. VII. 15, 8.
Vulturnus fluvius, medios fere dividit campos circa Capuam. III. 92, 1. *Ibi* Οὔλθυρνον *repoſuimus, pro mendoſo* Ἄθυρνον, *quod erat in libris.*
Uxores, fidei pignus hoſtibus datum. VIII. 2, 3.

X.

Xanthicus menſis; eo fit luſtratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib.* XXIV. *c.* 8. *Tom. V. p.* 43. *n.*
Xanthii, Ξάνθιοι, *Xanthi cives*, urbis Lyciæ, legatos Romam mittunt & ad Achæos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.
Xanthippus, Lacedæmonius, dux Pœnorum, prælio vincit capitque Regulum. I. 32-34. domum redit. 36. fabula de ejus obitu. *ibid.*
Xanthus; mendoſa lectio, pro Xanthicus, *quod vide.*
Xenarchus, Achæorum legatus Romam, de renovanda ſocietate. XXIV. 4, 11 *ſq.*
Xenis via, ἡ ὁδὸς ἡ Ξενὶς, ad Mantineam. XI. 11, 5.
Xeno, Ægienſis, Romam legatus ad deprecandum pro exſulibus Achæis. XXXII. 7, 14. rurſusque. XXXIII. 1, 3. (*niſi priori loco intelligendus* Xeno Patrenſis, *de quo mox.*
Xeno, dux copiarum Antiochi Magni, cum Theodoto Hemiolio mittitur adv. Molonem. V. 42, 5. metu Molonis in urbes ſe recipit. V. 43, 7.
Xeno, Hermionenſium tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.
Xeno, Patrenſis, temporum rationem habendam cenſet Achæis in bello Romanorum cum Perſeo. XXVIII. 6, 2 & 8. *Neſcio* an legatus Achæorum Romam, deprecans pro exſulibus. XXXII. 7, 14. *qui locus pariter de* Ægienſi Xenone *intelligi poteſt, præſertim ſi conferamus* XXXIII. 1, 3.
Xenœtas, genere Achæus, ab Hermea, principe miniſtro Antiochi Magni, cum exercitu mittitur adv. Molonem. V. 45, 6. primum feliciter rem gerit; 46 *ſeq.* tum ſubito a Molone oppreſſus, ingenti clade adficitur. V. 48. & 46, 5.
Xenophanes, Cleomachi filius, Athenienſis, legatus Philippi ad Hannibalem fœderis faciendi cauſſa. VII. 9, 1.
Xenophantus, dux claſſis Rhodiorum adv. Byzantios. IV. 50, 5 *ſqq.*
Xenophontis reditus ex Aſia monſtravit infirmitatem barbarorum, eaque una ex cauſſis fuit, unde natum eſt bellum Græcorum cum Perſis. III. 6, 10. ejus ſententia de repub. Cretenſium. VI. 45, 1. ejusdem verbum, officinam belli eſſe totam urbem. X. 20, 7.
Xenophon, Ægienſis, cum T. Quintio intereſt colloquio cum Philippo ad Nicæam. XVII. 1, 4.

ab

ab Achæis legatus mittitur Romam XVII. 10, 11. pater Alcithi. XXVIII. 16, 3.
Xerxis in Græciam trajectio. III. 22, 2. Xerxes legatos mittit ad Spartanos, aquam & terram petitum. IX. 38, 2.
Xerxes, regulus urbis Armoſata, in Armenia; eum Antiochus confirmat in regno, & ſororem ſuam ei copulat. VIII. 25.
Xiphiæ piſcis venatio. XXXIV. 3.
Xynia, ἡ Ξυνία, urbs Theſſaliæ. *Spicileg. Fragm. ex lib.* IX. *num.* 3. *T. V. p.* 37.
Xyſtophori equites, *id eſt*, haſtati, in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 1.

Y.

τὰ Ὑσκανα; *vide* Uſcana.

Z.

Zabdibelus, præfectus Arabum in exercitu Antiochi Magni in Cœleſyria. V. 79, 8.
Ζάκανθα; *vide* Saguntum.
Zacynthus inſula, ἡ Ζάκυνθος, prope Cephalleniam. V. 4, 2. res Zacynthi ex ſua auctoritate conſtituit Philippus. V. 102, 10.
Zagrus mons, τὸ Ζάγρον ὄρος, & ὁ Ζάγρος, a meridie & ad occaſum Mediæ, mons altiſſimus & ampliſſimus, quem plures barbari populi incolunt. V. 44, 6 *ſq.*
ad eum eſt Chalonitis regio. V. 54, 7. *n.* interjacet inter Mediam & Atropatenem. 55, 6 *ſq. conf. Adn. ad* V. 44, 8.
Zaleuci lex, de rei controverſæ vindicatione. XII. 16, 4 *ſqq.*
alia; qua, qui de ſententia legis diſputare volebat, pendente laqueo de collo verba facere tenebatur. XII. 16, 7 *ſqq.*
Zama, ἡ Ζάμα, Africæ urbs, quinque dierum itinere verſus occaſum diſtans a Carthagine; ubi acie vincitur Hannibal a Scipione. XV. 5, 3. & *capp. ſeqq.*
Zarax, Ζάραξ, opp. Peloponneſi, *ad ſinum Argolicum. Laconicæ vulgo accenſetur; (Cellar. Geogr. Ant. II.* 13. *p.* 1198.) *ſed* ditionis Argivorum *fuiſſe ſcribit Polybius* IV. 36, 4 *ſq.* & fruſtra tentatum a Lycurgo, rege Spartanorum. *Conſer* Ptaliæ, & Glympes.
Zariaſpa, τὰ Ζαρίασπα, Bactrianæ oppidum. X 49, 15.
Zarzas (*aliis* Zatxas) Afer, unus e ducibus rebellium adv. Pœnos. I. 84, 3. dedit ſe Pœnis. 85, 2. e cruce ſuſpenditur. 86, 6.
Zelys (*perperam* Zebes *Caſaub.*) dux Neocretum, in exercitu Antiochi. V. 79, 10. *n.*
Zeno, Rhodius, hiſtoricus. XVI. 14, 2 *ſqq. n.* ab eo diſſentit Polybius, de Pugna navali ad Laden; XVI. 14, 5 *ſqq. & cap.* 15. *item* de expeditione Nabidis in Meſſeniam; XVI. 16 *ſeq. &* de pugna ad Panium Antiochi cum Scopa. *c.* 18 *ſeq.* In dictionis elegantia plus ſtudii poſuit, quam in rerum inquiſitione & tractatione. XVI. 17, 9. 20, 3 *ſq.*
eum

eum per literas admonuit Polybius, ſed ſero. 20, 5 *ſqq.*

Zeugma, *τὸ Ζεῦγμα.* Seleucia ad Zeugma. V. 43, 1. 48, 15.

ad Zeugma eſt Commagene. XXXIV. 13, 3.

Zeuxippus, Bœotus, partium Romanarum bello Philippico, auctor cædis Brachyllæ. XVIII. 26, 5 *ſqq.* XXXII. 2, 4.

In exſilium pulſum a ſuis, reſtituere volunt Romani, ſed accipere nolunt Bœori. XXIII. 2.

Zeuxis, dux copiarum Antiochi Magni, Molonem prohibet trajicere Tigrim. V. 45, 4. *adde* 46, 11. 47, 5. mox vero ſe recipit, & trajicere eum patitur. 48, 10 *ſqq.*

perſuadet Antiocho, ut cum exercitu Tigrim trajiciat. V. 50 *ſeq.* præeſt lævo cornu in pugna Antiochi cum Molone. 53, 6. 54, 1.

intereſt oppugnationi Seleuciæ ad Mare. V. 60, 4.

Zeuxis, *neſcio an idem cum ſuperiore,* Lydiæ ſatrapa nomine Antiochi Magni. XXI. 13, 4. ab eo Philippus, bellum gerens cum Attalo, commeatus ex fœdere petit. XVI. 1, 8 *ſq.* & obtinet. XVI. 24, 6. Idem ab Antiocho legatus mittitur ad Scipiones, de pace cum eis acturus. XXI. 13, 4. 14, 9. Romam legatus. XXII. 7, 1.

Ziboetes. Forte ſic ſcribendum pro Tiboetes; *de quo vide ſuo loco.*

Zodiaci ſex ſigna, quavis nocte ſupra horizontem. IX. 15, 7 *ſq.*

Zoippus, conſiliarius Hieronymi, regis Syracuſarum.

de Zonis tetræ, *vide Tom. V. p.* 25-28.

00565419